STEPHEN KING

PERİ MASALI

PERİ MASALI

Stephen King

BİRİNCİ BÖLÜM

Lanet Köprü.

Mucize. Uluyan.

1

Bu hikayeyi anlatabileceğimden eminim. Ayrıca kimsenin buna inanmayacağından da eminim. Bunu söylemen yeterli olacaktır. Benim sorunum – ve eminim ki sadece benim gibi yeni başlayanlar değil, birçok yazarda vardır – nereden başlayacağınıza karar vermektir.

Aklıma ilk olarak kulübe geldi, çünkü maceralarım gerçekten orada başladı, ama sonra fark ettim ki önce Bay Bowditch'i ve nasıl yakınlaştığımızı anlatmam gerekti. Ancak bu, babamın başına gelen mucize dışında asla olmayacaktı. 1935'ten beri binlerce kadın ve erkeğin başına gelen çok sıradan bir mucize diyebilirsiniz ama bir çocuğa mucize gibi geldi.

Ama burası da doğru yer değil çünkü o lanet olası köprü olmasaydı babamın bir mucizeye ihtiyacı olacağını sanmıyorum. İşte başlamam gereken yer burası, lanet olası Sycamore Street Bridge. Ve şimdi, bunları düşünürken, yıllar boyunca Bay Bowditch'e ve köhne eski Viktorya tarzının arkasındaki asma kilitli kulübeye giden açık bir ip görüyorum.

Ancak bir ipliğin kırılması kolaydır. Yani bir iplik değil, bir zincir. Güçlü biri. Ben de bileğine kelepçe takılmış çocuktum.

2

Little Rumple Nehri, Sentry's Rest'in (yerel halk tarafından Sentry olarak bilinir) kuzey ucundan geçer ve doğduğum yıl olan 1996 yılına kadar tahta bir köprüyle çevriliydi. Karayolu Taşımacılığı Departmanından devlet müfettişlerinin onu inceledikleri ve güvenli olmadığını düşündükleri yıldı. Sentry'deki insanlar bunu 82'den beri biliyorlardı, dedi babam. Köprü on bin sterline dikildi, ancak tam dolu bir kamyoneti olan kasabalılar

çoğunlukla köprüden uzaklaştı ve can sıkıcı ve zaman alıcı bir dolambaçlı yol olan paralı uzatmayı seçti. Babam, arabada bile altınızdaki kalasların titrediğini, sallandığını ve gümbürdediğini hissedebildiğinizi söyledi. Tehlikeliydi, devlet müfettişleri bu konuda haklıydı, ama ironi şu: Eski ahşap köprünün yerini hiç çelikten bir köprü almasaydı, annem hâlâ hayatta olabilirdi.

Küçük Rumple gerçekten çok küçük ve yeni köprüyü kurmak uzun sürmedi. 1997 yılının Nisan ayında ahşap açıklık yıkılmış ve yenisi trafiğe açılmıştır.

Babam bir gece, "Belediye başkanı bir kurdele kesti, Peder Coughlin lanet olası şeyi kutsadı ve hepsi bu," dedi. O zamanlar oldukça sarhoştu. "Bizim için büyük bir lütuf değil miydi Charlie, değil mi?"

adı verildiFrank Ellsworth Bridge, memleketinde ölen bir kahramanın ardından Vietnam, ama yerliler buna sadece Sycamore Street Bridge. Sycamore Sokağı'nın her iki tarafı da güzel ve düzgün bir şekilde döşenmişti, ancak köprü güvertesi - yüz kırk iki fit uzunluğunda - arabalar üzerinden geçtiğinde vızıltı ve kamyonlar kullandığında gümbürtü veren çelik bir ızgaraydı - ki bunu yapabilirlerdi. , çünkü köprü şimdi altmış bin pound olarak değerlendirildi. Yüklü bir yarı için yeterince büyük değil, ancak uzun nakliyeciler Sycamore Streetzaten hiç kullanılmadı.

Her yıl belediye meclisinde güvertenin asfaltlanması ve en az bir kaldırım eklenmesi hakkında konuşuluyordu, ancak her yıl paraya daha acil ihtiyaç duyulan başka yerler varmış gibi görünüyordu. Bir kaldırımın annemi kurtaracağını sanmıyorum ama asfaltlama kurtarabilirdi. Bilmenin bir yolu yok, değil mi?

O kahrolası köprü.

3

Köprüden yaklaşık çeyrek mil uzakta, Sycamore Sokağı Tepesi'nin uzun uzunluğunun yarısında yaşıyorduk. Diğer tarafta Zip Mart adında küçük bir benzin ve bakkal vardı. Motor yağından Wonder Bread'e ve Little Debbie keklerine kadar her zamanki şeyleri sattı, ama aynı zamanda sahibi Bay Eliades (mahallede Bay Zippy olarak bilinir) tarafından yapılan kızarmış tavuk da sattı. O tavuk tam olarak penceredeki tabelada yazan şeydi: KARANIN EN İYİSİ. Ne kadar lezzetli olduğunu hala hatırlıyorum ama annem öldükten sonra tek bir parça bile yemedim. Deneseydim ağzımı tıkardım.

2003 yılının Kasım ayında bir Cumartesi – belediye meclisi hala köprünün asfaltlanmasını tartışıyor ve hala bir yıl daha bekleyebileceğine karar veriyor – annem bize Zippy'ye yürüyeceğini ve akşam yemeği için kızarmış tavuk alacağını söyledi. Babam ve ben bir kolej futbol maçı izliyorduk.

Arabayı sen almalısın, dedi babam. 'Yağmur yağacak.'

"Egzersize ihtiyacım var," dedi annem, "ama Kırmızı Başlıklı Kız yağmurluğumu giyeceğim."

Ve onu son gördüğümde giydiği şey buydu. Henüz yağmur yağmadığı için kapüşonlu değildi, bu yüzden saçları omuzlarına dökülüyordu. Yedi yaşındaydım ve annemin dünyanın en güzel kızıl saçına sahip olduğunu düşünürdüm. Pencereden ona baktığımı gördü ve el salladı. El salladım, sonra dikkatimi LSU'nun sürdüğü TV'ye çevirdim. Keşke daha uzun baksaydım ama kendimi suçlamıyorum. Hayatınızdaki tuzakların nerede olduğunu asla bilemezsiniz, değil mi?

Bu benim suçum değildi ve babamın suçu değildi, kendini suçladığını bilsem de, *keşke ölü kıçımdan kalkıp onu lanet dükkana bıraksaydım diye düşündüm* . Muhtemelen tesisat kamyonundaki adamın da suçu değildi. Polisler ayık olduğunu söyledi ve yerleşim bölgemizde 25 olan hız sınırına uyduğuna yemin etti. Babam, bu doğru olsa bile, adamın birkaç saniyeliğine de olsa gözlerini yoldan ayırması gerektiğini söyledi. Babam muhtemelen bu konuda haklıydı. Bir sigorta ekspertiziydi ve bir keresinde bana duyduğu tek saf kazanın, Arizonabir meteor kafasına çarptığında ölen bir adam olduğunu söyledi.

"Her zaman suçlu biri vardır," dedi babam. 'Bu suçlamakla aynı şey değil.'

Anneme vuran adamı suçluyor musun? Diye sordum.

Bunun hakkında düşündü. Bardağını dudaklarına götürüp içti. Bu, annem öldükten altı ya da sekiz ay sonraydı ve o biradan büyük ölçüde vazgeçmişti. O zamana kadar kesinlikle bir Gilbey'in adamıydı.

'Yapmamaya çalışıyorum. Ve çoğunlukla, sabahın ikisinde yatakta benden başka kimse olmadan uyanmazsam bunu yapabilirim. O zaman onu suçluyorum.'

4

Annem tepeden aşağı yürüdü. Kaldırımın bittiği yerde bir işaret vardı. Tabelanın yanından geçti ve köprüyü geçti. O sırada hava karardı ve çiselemeye başladı. Dükkâna girdi ve Irina Eliades (tabii ki Bayan Zippy olarak bilinir) ona en fazla beş dakika içinde daha fazla tavuğun geleceğini söyledi. Evimizden çok uzakta olmayan bir yerde Pine Street, tesisatçı Cumartesi günkü son işini yeni bitirmiş ve alet kutusunu panelvanının arkasına koyuyordu.

Tavuk çıktı, sıcak ve gevrek ve altın. Bayan Zippy sekiz parçalık bir kutuya koydu ve eve giderken anneme yemesi için fazladan bir kanat verdi. Annem ona teşekkür etti, parayı ödedi ve dergi rafına bakmak için durdu. Eğer bunu yapmasaydı, köprüyü taa kadar geçebilirdi - kim bilir? Annem *People* dergisinin son sayısına göz atarken tesisatçının minibüsü bir mil uzunluğundaki tepeyi açıp aşağı inmeye başlamış olmalı Sycamore Street.

Geri koydu, kapıyı açtı ve omzunun üzerinden Bayan Zippy ile konuştu: "İyi geceler." Minibüsün ona çarpacağını gördüğünde çığlık atmış olabilirdi ve Tanrı bilir ne düşünüyordu, ama bunlar söylediği son sözlerdi. Dışarı çıktı. O sırada yağmur soğuk ve sabit bir şekilde yağıyordu, köprünün Zip Mart tarafındaki sokak lambasının ışığında gümüşi çizgiler vardı.

Annem tavuk kanadını çiğneyerek çelik güverteye çıktı. Farlar onu seçti ve gölgesini uzun süre arkasına attı. Tesisatçı diğer taraftaki tabelayı geçti, yazan tabelada KÖPRÜ YÜZEYİ YOL ÖNÜNDE DOLUYOR! LÜTFEN DİKKATLİ KULLANINIZ ! Dikiz aynasına mı bakıyordu? Belki telefonundaki mesajları kontrol ediyordur? İkisine de hayır dedi, ama o gece ona olanları düşündüğümde, babamın duyduğu tek saf kaza, kafasına bir meteor vuran adam olduğunu söylediğini düşünürüm.

Bir sürü oda vardı; çelik köprü, ahşap versiyondan biraz daha genişti. Sorun çelik ızgaraydı. Annemi köprünün ortasında gördü ve frene bastı, hız yaptığı için (ya da öyle söyledi) değil, tamamen içgüdüsel olarak. Çelik yüzey donmaya başlamıştı. Panel kamyon savrularak yana doğru kaymaya başladı. Annem küçük tavuğu parçasını düşürerek köprü korkuluğuna doğru büzüldü. Panel kamyon daha da ilerledi, ona çarptı ve onu bir top gibi ray boyunca döndürmeye başladı. O ölüm dönüşünde parçalanan parçalarını düşünmek istemiyorum ama bazen yapamayacak kadar çaresizim. Tek bildiğim, panelli kamyonun

burnunun sonunda onu köprünün Zip Mart tarafına yakın bir köprü direğine sürüklediği. Bir kısmı Little Rumple'a gitti. Çoğu köprüde kaldı.

Cüzdanımda bir resmimizi taşıyorum. Alındığında belki üç yaşındaydım. Beni kalçasına aldı. Bir elim onun saçında. Güzel saçları vardı.

5

O yıl boktan Noel. İnansan iyi edersin.

Cenazeden sonraki resepsiyonu hatırlıyorum. Bizim evdeydi. Babam oradaydı, insanları selamlıyor ve taziyeleri kabul ediyordu ve sonra gitti. Kardeşi Bob Amca'nın nerede olduğunu sordum. Uzanmak zorunda kaldı, dedi Bob Amca. Gerçekten çok yıpranmıştı Charlie. Neden dışarı çıkıp oynamıyorsun?'

Hayatımda oynamaktan hiç bu kadar az hoşlanmamıştım ama dışarı çıktım. Dışarıya sigara içmeye gelen bir grup yetişkinin yanından geçtim ve içlerinden birinin *zavallı adam, kokarca sarhoş dediğini duydum* . O zaman bile, annem için derin bir keder içinde, kimden bahsettiklerini biliyordum.

Annem ölmeden önce, babam 'düzenli bir içici' dediğim biriydi. Ben ikinci sınıfta küçük bir çocuktum, bu yüzden sanırım bunu biraz tuzla almalısın, ama ben arkasındayım. Hiç gevezelik ettiğini duymadım , etrafta tökezlemedi, barlara gitmedi ve bana ya da anneme asla elini sürmedi. Eve evrak çantasıyla gelirdi ve annesi ona bir içki, genellikle martini verirdi. O da alacaktı. Akşam, biz televizyon seyrederken birkaç bira içebilirdi. Bu kadardı.

Lanet olası köprüden sonra her şey değişti. Cenazeden sonra sarhoştu (*kokarca gibi*), Noel'de sarhoştu ve Yeni Yıl arifesinde sarhoştu (daha sonra öğrendim ki, onun gibi insanlar Amatör Gece diyor). Onu kaybettikten sonraki haftalar ve aylarda çoğu zaman sarhoştu. Çoğunlukla evde. Hâlâ geceleri barlara gitmiyordu ("Benim gibi çok pislik var," demişti bir keresinde) ve hâlâ bana elini sürmedi, ama içki kontrolden çıkmıştı. artık biliyorum; sonra hemen kabul ettim. Çocuklar bunu yapar. Köpekler de.

Kendimi haftada iki sabah, sonra dört, sonra neredeyse her zaman kendi kahvaltımı yerken buldum. Mutfakta Alpha-Bits veya Apple Jacks yerdim ve onun yatak odasında horladığını duyardım – büyük motorlu tekne horlamaları. Bazen işe gitmeden önce tıraş olmayı unuturdu. Akşam yemeğinden sonra (giderek daha çok paket servis oluyordu), arabanın anahtarlarını saklıyordum. Taze bir şişeye ihtiyacı olursa, Zippy'ye gidip bir tane alabilirdi. Bazen lanet olası köprüde bir arabayla karşılaşmasından endişeleniyordum, ama çok fazla değil. Annem ve babamın her ikisinin de aynı yerde yok edilemeyeceğinden emindim (en azından *oldukça emindim).* Babam sigortada çalışıyordu ve aktüeryal tabloların ne olduğunu biliyordum: olasılıkları hesaplamak.

Babam işinde iyiydi ve sarhoş olmasına rağmen üç yıldan fazla bir süre boyunca paten yaptı. İşyerinde uyarı aldı mı? Bilmiyorum ama muhtemelen. Öğleden sonra içki içmeye başladığında, düzensiz araba kullandığı için kenara mı çekildi? Eğer öyleyse, belki bir uyarı ile serbest bırakılmıştır. Bunu muhtemelen yap, çünkü kasabadaki bütün polisleri tanıyordu. Polislerle uğraşmak işinin bir parçasıydı.

O üç yıl boyunca hayatımızın bir ritmi vardı. Belki iyi bir ritim değil, dans etmek isteyeceğin türden değil ama güvenebileceğim bir ritim. Üç gibi okuldan eve gelirdim. Babam saat beş civarında gelirdi, ağzında birkaç içkiyle ve ağzında birkaç içkiyle (geceleri barlara gitmezdi, ama sonradan öğrendim ki Duffy's Tavern'den eve dönerken düzenli

olarak gelmiş. Ofis). Joy Fun'dan pizza, taco veya Çin yemeği getirirdi. Bazı geceleri unuturdu ve biz sipariş verirdik… daha doğrusu ben yapardım. Ve yemekten sonra gerçek içki başlayacaktı. Çoğunlukla cin. Cin gitmişse diğer şeyler. Bazı geceler televizyonun karşısında uyuyakaldı. Bazı geceler, ayakkabılarını ve buruşuk takım elbisesini kaldırmam için bırakıp yatak odasına tökezlerdi. Arada bir uyanır ve onun ağladığını duyardım. Gecenin bir yarısı bunu duymak çok korkunç.

Kaza 2006'da geldi. Yaz tatiliydi. Sabah saat onda bir Karides Ligi maçım vardı - iki ev sahibi koşusu yaptım ve harika bir yakalama yaptım. Öğleden sonra eve geldim ve babamı çoktan orada, koltuğunda oturmuş, eski zamanların film yıldızlarının şatonun merdivenlerinde düello yaptığı televizyona bakarken buldum. Şortunun içindeydi ve bana heteroseksüel Gilbey'inki gibi kokan beyaz bir içki içiyordu. Ona evde ne yaptığını sordum.

Hâlâ kılıç dövüşüne bakarak ve neredeyse hiç geveleyerek şöyle dedi: "Görünüşe göre işimi kaybetmişim Charlie. Veya Bobcat Goldthwait'ten alıntı yapabilirsem, nerede olduğunu biliyorum ama başka biri yapıyor. Ya da yakında olacak.'

Ne diyeceğimi bilmediğimi düşündüm ama yine de kelimeler ağzımdan çıktı. "İçtiğin için."

'Duracağım' dedi.

Sadece camı işaret ettim. Sonra yatak odama girdim ve kapıyı kapattım ve ağlamaya başladım.

Kapımı çaldı. 'Girebilir miyim?'

cevap vermedim Hıçkırıklarımı duymasını istemiyordum.

Haydi Charlie. Onu lavaboya döktüm.'

Sanki şişenin geri kalanının mutfak tezgahında olacağını bilmiyordum. Ve içki dolabında bir tane daha. Ya da iki. Veya üç.

"Haydi Charlie, ne diyorsun?" *Shay* . Sesindeki alaydan nefret ediyordum.

'Siktir git baba.'

Ona hayatımda böyle bir şey söylememiştim ve içeri girip bana tokat atmasını istiyordum. Ya da sarılmak. Nasıl olsa bir şey. Bunun yerine, Gilbey's şişesinin beklediği mutfağa girdiğini duydum.

Sonunda dışarı çıktığımda kanepede uyuyordu. Televizyon hala açıktı ama sesi kapalıydı. Başka bir siyah-beyaz filmdi, bu filmde, belli ki bir film setinin etrafında yarışan eski arabalar vardı. Babam, ben evde olmadığım ve başka bir şey için ısrar etmediğim sürece, içerken TCM'yi her zaman izlerdi. Şişe sehpanın üzerindeydi, çoğu boştu. Kalanı lavaboya döktüm. İçki dolabını açtım ve diğer her şeyi dökmeyi düşündüm ama cin, viski, votka cipsleri, kahve konyakına bakmak beni yoruyordu. On yaşındaki bir çocuğun bu kadar yorgun olabileceğini düşünmezsin ama ben öyleydim.

Akşam yemeği için bir Stouffer'ın donmuş akşam yemeğini mikrodalga fırına koydum - en sevdiğimiz Büyükannenin Tavuklu Fırını - ve yemek pişirirken onu uyandırdım. Oturdu, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakındı, sonra daha önce hiç duymadığım o korkunç uğultu sesleri çıkarmaya başladı. Elleriyle ağzını kapatarak banyoya gitti ve kustuğunu duydum. Bana hiç durmayacakmış gibi geldi ama sonunda durdu. Mikrodalga patladı. Solda İYİ PİŞİRİYOR ve sağda İYİ YEMEK yazan fırın eldivenlerini kullanarak Chicken Bake'i çıkardım - zapper'dan sıcak bir şey alırken o eldivenleri bir kez kullanmayı unutuyorsun ve bir daha asla unutmuyorsun . Tabaklarımıza biraz sürdüm ve sonra oturma

odasına gittim, babam koltukta başı aşağıda oturuyordu ve elleri ensesinde birbirine bağlıydı.

'Yiyebilir misin?'

O yukarı baktı. 'Belki. Eğer bana birkaç aspirin getirirsen.'

Banyo cin ve başka bir şey kokuyordu, belki fasulye sosu ama en azından hepsini kaseye alıp sifonu çekmişti. Etrafa biraz Glade püskürttüm, sonra ona aspirin şişesini ve bir bardak su getirdim. Üç tane aldı ve bardağı Gilbey'in şişesinin olduğu yere koydu. Annem öldükten sonra bile daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana baktı. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama söyleyeceğim çünkü o zaman öyle düşündüm: Yere sıçmış bir köpeğin ifadesiydi.

'Bana sarılırsan yiyebilirim.'

Ona sarıldım ve söylediklerim için üzgün olduğumu söyledim.

'Sorun değil. Muhtemelen bunu hak ettim.'

Mutfağa gittik ve alabildiğimiz kadar Büyükannenin Tavuklu Fırında Pastasını yedik, ki bu çok fazla değildi. Tabaklarımızı lavaboya kazırken bana içmeyi bırakacağını söyledi ve o hafta sonu bıraktı. Pazartesi günü iş aramaya başlayacağını söyledi ama yapmadı. Evde kaldı, TCM'de eski filmleri izledi ve ben beyzbol antrenmanından eve geldiğimde ve öğlen Y'de yüzdüğümde, hemen hemen çırılçıplaktı.

Ona baktığımı gördü ve sadece başını salladı. 'Yarın. Yarın. Kesinlikle söz veriyorum.'

"Saçmalık diyorum" dedim ve odama gittim.

6

Çocukluğumun en kötü yazıydı. *Annen öldükten sonra daha mı kötüydü?* sorabilirdiniz ve evet derdim çünkü o benim elimde kalan tek ebeveyndi ve her şey ağır çekimde oluyormuş gibi görünüyordu.

Sigorta işini aramak için gönülsüz bir çaba sarf etti, ancak başarı için tıraş olurken, banyo yaparken ve giyinirken bile hiçbir şey olmadı. Kelime dolaşıyor, sanırım.

Faturalar geldi ve açılmadan ön salondaki masanın üzerine yığıldı. En azından onun tarafından. Yığın çok yükseldiğinde onları açan bendim. Onları önüne koydum ve onları kapatmak için çekler yazdı. Bu çeklerin ne zaman YETERSİZ FONLAR olarak işaretlenmeye başlayacağını bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Bir köprünün üzerinde durup kontrolden çıkmış bir kamyonun size doğru kaydığını hayal etmek gibiydi. Seni ölümüne ezmeden önce son düşüncelerinin ne olacağını merak ediyorum.

Paralı uzatmanın yanındaki Jiffy Oto Yıkama'da yarı zamanlı bir iş buldu. Bu bir hafta sürdü, sonra ya istifa etti ya da kovuldu. Hangisi olduğunu söylemedi, ben de sormadım.

All-Star Karides Ligi takımına girdim, ancak çifte eleme turnuvasının ilk iki maçında elendik. Normal sezonda on altı sayı atmıştım, Star Market'in en iyi güçlü oyuncusuydum, ancak bu iki maçta yedi kez vurdum, biri toprakta bir topta ve bir kez kafamın çok üzerinde bir sahayı emdim. temas kurmak için bir asansöre ihtiyaç duyardı. Koç bana ne olduğunu sordu ve ben hiçbir şey, hiçbir şey söylemedim, beni rahat bırakın. Ben de kötü şeyler yapıyordum - bazıları bir arkadaşımla, bazıları kendi başıma.

Ve çok iyi uyumuyor. Annem öldükten sonra olduğu gibi kabuslar görmüyordum, uyuyamıyordum, bazen gece yarısına ya da sabah bire kadar. Rakamlara bakmamak için saatimi çevirmeye başladım.

Babamdan tam olarak nefret etmiyordum (gerçi zamanında geleceğimden emindim), ama onu hor görüyordum. *Zayıf, zayıf* , sanırım yatakta uzanıp horlamasını dinlemek. Ve tabii ki bize ne olacağını merak ederdim. Arabanın parası ödendi, ki bu iyiydi ama ev parasızdı ve bu ödemelerin boyutu benim için ürkütücüydü. Aylık somunu yapamaması ne kadar sürer? O zaman kesinlikle gelecekti, çünkü ipoteğin devam etmesi için dokuz yıl daha vardı ve paranın o kadar uzun süre dayanmasının imkanı yoktu.

Evsiz , diye düşündüm. Gazap Üzümleri'ndeki *gibi banka evi alacak ve biz de evsiz kalacağız* .

Şehir merkezinde çok sayıda evsiz insan görmüştüm ve uyuyamadığımda aklım onlara döndü. O şehirli gezginleri çok düşündüm. Sıska vücutlarını torbalayan veya şişman vücutlarını geren eski giysiler giymek. Koli bandı ile bir arada tutulan spor ayakkabılar. Eğri camlar. Uzun saç. Çılgın gözler. Nefes nefese. Arabamızda eski tren bahçelerinin yanında ya da Walmart otoparkında karavanların arasında uyuduğumuzu düşündüm. Babamın elimizde kalan her şeyle dolu bir alışveriş arabasını ittiğini düşündüm. O sepette her zaman başucu çalar saatimi gördüm. Bu beni neden korkuttu bilmiyorum ama öyleydi.

Çok yakında okula dönecektim, evsiz ya da değil. Takımımdaki bazı çocuklar muhtemelen bana Strike-Out Charlie demeye başlayacaktı. Hangisi Juicer's Kid Charlie'den daha iyi olurdu, ama bu karışıma ne kadar zaman kaldı? Sokağımızdaki insanlar George Reade'in artık işe gitmediğini zaten biliyorlardı ve nedenini de neredeyse kesinlikle biliyorlardı. Bu konuda kendimi kandırmadım.

Biz hiçbir zaman kiliseye giden bir aile olmadık ya da herhangi bir geleneksel anlamda dindar olmadık. Bir keresinde anneme neden kiliseye gitmediğimizi sordum – Tanrı'ya inanmadığı için mi? Bana öyle olduğunu söyledi, ama ona O'na nasıl inanacağını söylemek için bir bakana (ya da bir rahibe ya da hahama) ihtiyacı yoktu. Bunu yapmak için sadece gözlerini açması ve etrafına bakması gerektiğini söyledi. Babam bir Baptist olarak yetiştirildiğini, ancak kilisesi siyasetle Dağdaki Vaaz'dan daha fazla ilgilenmeye başlayınca gitmeyi bıraktığını söyledi.

Ama okulun yeniden başlamasına yaklaşık bir hafta kala bir gece , aklıma dua etmek geldi. Dürtü o kadar güçlüydü ki, gerçekten bir zorlamaydı. Yatağımın yanında diz çöktüm, ellerimi kavuşturdum, gözlerimi sımsıkı kapadım ve babamın içkiyi bırakması için dua ettim. 'Bunu benim için yaparsan, kim olursan ol, senin için bir şey yaparım' dedim. 'Söz ver ve tutmazsam öleceğimi um. Sen sadece bana ne istediğini göster, ben yapayım. Yemin ederim.'

Sonra yatağıma geri döndüm ve o gece en azından sabaha kadar uyudum.

7

Kovulmadan önce, babam Overland National Insurance için çalışıyordu. Bu büyük bir şirket. Muhtemelen reklamlarını görmüşsünüzdür, Bill ve Jill'in, konuşan develerin reklamlarını. Çok komik şeyler. Babam derdi ki, 'Bütün sigorta şirketleri, göz küresi çekmek için ha-ha reklamları kullanır, ancak sigortalı bir hak talebinde bulunduğunda gülme durur. İşte burada devreye giriyorum. Ben bir hasar *ekspertizcisiyim* , bu da – kimse yüksek sesle söylemiyor – sözleşmeye bağlı tutarı düşürmem gerektiği anlamına geliyor. Bazen yaparım, ama işte bir sır – ben her zaman davacının tarafındayım. Olmamak için bir neden bulamazsam, öyle.'

Overland'ın Midwest merkezi, babamın Insurance Alley dediği Chicago'nun eteklerinde. İşe gidip geldiği günlerde Sentry'den arabayla sadece kırk dakika, trafik yoğunsa bir saat uzaklıktaydı. O tek ofiste çalışan en az yüz hasar ekspertizi vardı ve '08 Eylül'ünde bir gün birlikte çalıştığı ajanlardan biri onu görmeye geldi. Adı Lindsey Franklin'di. Babam ona Lindy derdi. Öğleden sonraydı ve ben mutfak masasında ödevimi yapıyordum.

O gün unutulmaz bir boktan başlamıştı. Kayran'ın etrafına sprey sıkmama rağmen ev hâlâ hafif bir duman kokuyordu. Babam kahvaltıda omlet yapmaya karar vermişti. Tanrı bilir neden sabahın altısında kalktı ya da neden omlete ihtiyacım olduğuna karar verdi, ama banyoyu kullanmak ya da televizyonu açmak için uzaklaştı ve ocakta ne olduğunu unuttu. Şüphesiz, önceki geceye göre hâlâ yarı dolu. Duman dedektörünün anırmasıyla uyandım, iç çamaşırlarımla mutfağa koştum ve bir bulutun içinde yükselen dumanı buldum. Tavadaki şey kömürleşmiş bir kütüğe benziyordu.

Çöp öğütücüsüne kazıdım ve Apple Jacks yedim. Babam hâlâ aptal görünen bir önlük giyiyordu. Özür dilemeye çalıştı, ben de onu susturmak için bir şeyler mırıldandım. O haftalar ve aylarla ilgili hatırladığım şey, sürekli özür dilemeye çalıştığı ve bu beni çıldırttı.

Ama aynı zamanda unutulmaz derecede güzel bir gündü, o öğleden sonra olanlar yüzünden en iyi günlerden biriydi. Muhtemelen bu konuda benden çok ileridesin ama yine de söyleyeceğim, çünkü babamı sevmediğim zamanlarda bile onu sevmekten asla vazgeçmedim ve hikayenin bu kısmı beni mutlu ediyor.

Lindy Franklin, Overland için çalıştı. Aynı zamanda iyileşmekte olan bir alkolikti. Babama özellikle yakın olan iddia ajanlarından biri değildi, muhtemelen Lindy diğer adamlarla çalıştıktan sonra Duffy's Tavern'de hiç durmadığı için. Ama babamın işini neden kaybettiğini biliyordu ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi. En azından denemek için. Daha sonra öğrendiğim şeyi Onikinci Adım ziyareti olarak adlandırdı. Kasabamızda bir sürü iddia randevusu vardı ve bunları bitirdikten sonra, o anın verdiği kararla evimize uğramaya karar verdi. Daha sonra, yedeği olmadığı için neredeyse fikrini değiştirdiğini söyledi (iyileşen alkolikler genellikle Mormonlar gibi bir partnerle On İkinci Basamak ziyaretleri yapar), ama sonra ne olduğunu söyledi ve telefonundan adresimize baktı. Vermemeye karar vermiş olsaydı başımıza neler gelebileceğini düşünmekten hoşlanmıyorum. Bay Bowditch'in kulübesine asla girmezdim, orası kesin.

Bay Franklin takım elbise ve kravat takıyordu. Keskin bir saç kesimi vardı. Babam - traşsız, gömleksiz, yalınayak - bizi tanıştırdı. Bay Franklin elimi sıktı, benimle tanışmanın çok güzel olduğunu söyledi ve sonra babamla yalnız konuşabilmesi için dışarı çıkıp çıkmayacağımı sordu. Yeterince isteyerek gittim ama pencereler kahvaltı faciasından dolayı hala açıktı ve Bay Franklin'in söylediklerinin bir kısmını duydum. Özellikle iki şeyi hatırlıyorum. Babam içmenin nedeninin Janey'i hâlâ çok özlediğini söyledi. Ve Bay Franklin, "İçki onu geri getirirse, tamam derdim" dedi. Ama olmayacak ve senin ve oğlunun şu anda nasıl yaşadığını görseydi nasıl hissederdi?'

Söylediği diğer şey, 'Hasta ve yorgun olmaktan bıkmadın mı?' oldu. O sırada babam ağlamaya başladı. Genelde bunu yapmasından nefret ederdim (*zayıf, zayıf*), ama belki bu ağlamanın farklı olduğunu düşündüm.

8

Tüm bunların geleceğini biliyordunuz ve muhtemelen hikayenin geri kalanını da biliyorsunuz. Kendin iyileşme sürecindeysen ya da olan birini tanıyorsan eminim öylesindir. Lindy Franklin o gece babamı AA toplantısına götürdü. Geri döndüklerinde, Bay Franklin karısını aradı ve bir arkadaşıyla kaldığını söyledi. Bizim çekyatta uyudu ve ertesi sabah babamı sabah yedide Sober Sunrise adlı toplantıya götürdü. Bu, babamın olağan toplantısı oldu ve ilk yıl AA madalyonunu burada aldı. Ona verebilmek için okulu atladım ve o zaman biraz zırvalayan ben oldum. Kimsenin aklına gelmedi; bu toplantılarda çok fazla zırvalık oluyor. Daha sonra babam bana sarıldı, Lindy de öyle. O zamana kadar ona ilk adıyla hitap ediyordum çünkü etrafta çok fazlaydı. Programda babamın sponsoruydu.

Mucize buydu. Artık AA hakkında çok şey biliyorum ve bunun dünyanın her yerindeki kadın ve erkeklerin başına geldiğini biliyorum ama yine de bana bir mucize gibi geldi. Babam ilk madalyonunu Lindy'nin On İkinci Adım çağrısından tam bir yıl sonra alamadı, çünkü birkaç fişi vardı ama o onlara aitti ve AA çalışanları her zaman söylediklerini söylediler, geri gelmeye devam ettiler ve o aldı ve son fiş – lavaboya döktüğü altılı paketten tek bir bira – 2009'un Cadılar Bayramı'ndan hemen önceydi. Lindy, babasının birinci yıl dönümünde konuştuğunda, pek çok kişiye program teklif edildiğini, ancak programı asla *alamadığını söyledi* . Babamın şanslı olanlardan biri olduğunu söyledi. Belki bu doğruydu, belki duam sadece bir tesadüftü ama ben öyle olmadığına inanmayı seçtim. AA'da istediğinize inanmayı seçebilirsiniz. İyileşen alkilerin Büyük Kitap dediği şeyde.

Ve tutmam gereken bir söz vardı.

9

Gittiğim tek toplantı babamın yıldönümü toplantılarıydı, ama dediğim gibi, Lindy çok fazla etraftaydı ve AA'nın her zaman ağzından çıkan sloganların çoğunu ben aldım. *Turşuyu tekrar salatalığa çevirememeni* sevdim ve *Tanrı ıvır zıvır* yaratmaz ama bana takılan ve bugüne kadar yaptığı şey Lindy'nin bir gece babam hakkında konuşurken babama söylediğini duyduğum bir şeydi. tüm ödenmemiş faturaları ve evi kaybetmekten nasıl korktuğunu. Lindy babamın ayık olmasının bir mucize olduğunu söyledi. Sonra ekledi, "Ama mucizeler sihir değildir."

Ayıldıktan altı ay sonra, babam Overland'e yeniden başvurdu ve Lindy Franklin ve onu destekleyen diğer bazı kişilerle birlikte - ona pembe not bırakan eski patronu da dahil olmak üzere - işini geri aldı, ama şartlı tahliyedeydi ve bunu biliyordu. Bu onu iki kat daha fazla çalıştırdı. Ardından, 2011 sonbaharında (iki yıl ayıkken), Lindy ile o kadar uzun süren bir tartışma yaptı ki, Lindy tekrar çekyatta uyudu. Babam bağımsız olmak istediğini ama bunu Lindy'nin onayı olmadan yapamayacağını söyledi. Yeni işi başarısız olursa, babamın tekrar içmeye başlamayacağından emin olduktan sonra - ne kadar emin olursa olsun; iyileşme de roket bilimi değildir – Lindy ona devam etmesini ve bir atış yapmasını söyledi.

Babam beni oturdu ve bunun ne anlama geldiğini açıkladı: ağ olmadan çalışmak. 'Yani ne düşünüyorsun?'

'Bence o konuşan develere selam söylemelisiniz' dedim ve bu onu güldürdü. Sonra gerekeni söyledim. "Ama tekrar içmeye başlarsan, her şeyi mahvedeceksin."

İki hafta sonra Overland'e ihbarda bulundu ve 2012 yılının Şubat ayında ana caddedeki küçük bir ofiste çakıl taşlarını taktı: George Reade Investigator ve Independent Claims Correcter.

Duvardaki o delikte fazla zaman geçirmedi; çoğunlukla kaldırımı dövüyordu. Polislerle konuştu, kefaletle konuştu ("İhtiyaçlar için her zaman iyidir" dedi), ama çoğunlukla avukatlarla konuştu. Birçoğu onu Overland'deki işinden tanıyordu ve meydanda olduğunu biliyordu. Ona işler verdiler - büyük şirketlerin ya ödemeye razı oldukları miktarı büyük ölçüde azalttığı ya da talebi tamamen reddettiği zorlu işler. Uzun, uzun saatler çalıştı. Çoğu gece eve boş bir eve geldim ve kendi yemeğimi kendim pişirdim. aldırmadım. İlk başta babam nihayet içeri girdiğinde, Gilbey's Gin'in unutulmaz aroması için nefesini gizlice koklayabilmek için ona sarıldım. Bir süre sonra ona sadece sarıldım. Ve Ayık Gündoğumu toplantısını nadiren kaçırırdı.

Bazen Lindy pazar günleri öğle yemeğine gelirdi, genellikle paket servis getirirdi ve üçümüz televizyonda Bears'ı ya da beyzbol sezonuysa White Sox'u izlerdik. O öğleden sonralardan birinde babam işlerin her ay toparlandığını söyledi. "Kayma-düşme davalarında davacının tarafında daha sık yer alsaydım daha hızlı olurdu, ama çoğu kötü kokuyor."

Bana bundan bahset, dedi Lindy. 'Kısa vadeli kazançlar elde edebilirsiniz, ancak sonunda bu iş sizi kıçından ısırır.'

Hillview Lisesi'ndeki üçüncü yılım başlamadan hemen önce babam ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini söyledi. Kendimi reşit olmayanların içki içmesi hakkında bir konferansa ya da arkadaşım Bertie Bird'ün içki içme yıllarında (ve - bir süre sonra - sonra) yaptığı bazı saçmalıklar hakkında bir tartışma için hazırladım, ama bunların hiçbiri onun yaşadıkları değildi. zihin. Konuşmak istediği okuldu. İyi bir üniversiteye girmek istiyorsam başarılı olmam gerektiğini söyledi. *Gerçekten* iyi.

'Benim işim yoluna girecek. İlk başta ürkütücüydü, bir zamanlar ağabeyimden borç istemek zorunda kaldığım zamanlar oldu, ama bu neredeyse geri ödendi ve çok geçmeden sağlam bir zemine oturacağımı düşünüyorum. Telefon çok çalıyor. Ama iş üniversiteye gelince..." Başını salladı. "Sana pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum, en azından başlangıçta. Çözücü olduğumuz için çok şanslıyız. Hangisi benim hatam. Durumu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum..."

'Biliyorum.'

'—ama kendine yardım etmelisin. *Çalışman* gerek . Onları aldığınızda SAT'lardan yüksek puan almanız gerekir.'

Aralık ayında Scholastic Aptitude almayı planladım ama söylemedim. Babam bir rulo üzerindeydi.

'Krediler hakkında da düşünmelisiniz, ancak yalnızca son çare olarak - bu krediler sizi uzun süre rahatsız edecek. Bursları düşünün. Ve spor yapın, bu aynı zamanda burslara giden bir yoldur, ancak çoğunlukla notlardır. Dereceler, dereceler, dereceler. Seni mezuniyet birincisi olarak görmeme gerek yok ama seni ilk 10'da görmem gerek. Anlamak?'

'Evet, Peder' dedim ve bana şakacı bir yumruk attı.

10

Çok çalıştım ve notlarımı aldım. Sonbaharda futbol, ilkbaharda beyzbol oynadım. İkinci sınıftayken her iki spor dalında da üniversite yaptım. Koç Harkness benim de basketbol oynamamı istedi ama ben ona hayır dedim. Başka şeyler yapmak için yılda en az üç aya

ihtiyacım olduğunu söyledim. Koç, bu dejenere yaşta gençliğin üzücü durumuna başını sallayarak gitti.

Bazı danslara gittim. Bazı kızları öptüm. Bazı iyi arkadaşlar edindim, çoğu sporcu ama hepsi değil. Sevdiğim bazı metal grupları keşfettim ve onları yüksek sesle çaldım. Babam hiç itiraz etmedi ama Noel için bana EarPods aldı. Geleceğimde korkunç şeyler vardı – sana onları eninde sonunda anlatacağım – ama uyanık yatıp hayal ettiğim korkunç şeylerin hiçbiri gerçekleşmedi. Hâlâ bizim evimizdi ve anahtarım hâlâ ön kapının kilidini açardı. Bu iyi oldu. Soğuk kış gecelerini bir arabada ya da evsizler barınağında geçireceğinizi hiç hayal ettiyseniz, neden bahsettiğimi biliyorsunuz.

Ve Tanrı ile yaptığım anlaşmayı asla unutmadım. *Bunu benim için yaparsan, senin için bir şey yaparım* , derdim. Dizlerimin üzerinde söyledim. *Sen sadece bana ne istediğini göster, ben yapayım. yemin ederim* . Bir çocuğun duasıydı, çok fazla büyülü düşünceydi, ama bir parçam (çoğum) buna inanmıyordu. Şimdi değil. Tıpkı Şükran Günü ile Noel arasında gösterdikleri o bayat Lifetime filmlerinden birinde olduğu gibi, duamın cevaplandığını sanıyordum. Bu da, tutunmak için pazarlığımın sonuna geldiğim anlamına geliyordu. Yapmazsam, Tanrı'nın mucizeyi geri alacağını ve babamın tekrar içmeye başlayacağını hissettim. Lise öğrencilerinin - erkekler ne kadar büyük olursa olsun, kızlar ne kadar güzel olursa olsun - hala çoğunlukla içeride çocuklar olduğunu unutmamalısınız.

Denedim. Okul ve okul sonrası etkinliklerle dolup taşan günlere rağmen, borcumu ödemek için elimden geleni yaptım.

Key Club Adopt-A-Highway taahhüdüne katıldım. Temelde fast food lokantaları, moteller ve benzin istasyonlarının çorak bir arazisi olan Highway 226'nın iki mil var. Bir bazilyon Big Mac kutusu, iki bazilyon bira kutusu ve en az bir düzine döküm iç çamaşırı almış olmalıyım. Bir Cadılar Bayramında aptal turuncu bir kazak giydim ve UNICEF için toplamaya gittim. 2012 yazında, kendi kendime oy verecek yaşta olmama henüz bir buçuk yaşında olmama rağmen, şehir merkezindeki seçmen kayıt masasına oturdum. Ayrıca Cuma günleri antrenmandan sonra babamın ofisinde, evrakları dosyalamak ve bilgisayar giriş işlerini yapmak - temel scratch işleriniz - dışarısı kararırken ve doğrudan Giovanni'nin pizzasını yedikten sonra yardım ettim.

Babam tüm bunların üniversite başvurularımda harika görüneceğini söyledi ve ben de ona bunu neden yaptığımı söylemeden kabul ettim. Tanrı'nın sonumu beklemediğime karar vermesini istemedim, ama bazen ilahi bir onaylamama fısıltısı duyduğumu düşündüm: *Yeterince iyi değil Charlie. Gerçekten yol kenarındaki çöpleri toplamanın babanla senin şu anda yaşadığın iyi hayatın karşılığı olduğunu mu düşünüyorsun?*

Bu da beni – sonunda – on yedi yaşıma geldiğim 2013 yılının Nisan ayına getiriyor. Ve Bay Bowditch.

11

Eski güzel Hillview Lisesi! Şimdi bana uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Kışın, ilkokuldan beri arkadaşım olan Andy Chen ile arkada oturarak otobüse bindim. Andy, Hofstra için basketbol oynayan bir sporcuydu. Bertie o sırada gitmişti, taşındı. Bu bir nevi rahatlamaydı. Aynı zamanda kötü bir arkadaş olan iyi bir arkadaş diye bir şey var. Gerçekte, Bertie ve ben birbirimiz için kötüydük.

Sonbahar ve ilkbaharda bisikletime bindim çünkü dağlık bir kasabada yaşıyoruz ve bisiklet sürmek bacaklarımda ve sırtımda kas gücü geliştirmenin iyi bir yoluydu. Ayrıca bana düşünmek ve yalnız kalmak için zaman verdi, ki bu hoşuma gitti. HHS'den eve dönerken, Plain Street'ten Goff Avenue'ya, ardından Willow Street'ten Pine'a vardı. Lanet olası köprüye inen tepenin zirvesinde Pine Sokağı Sycamore ile kesişiyordu. Ve Pine ve Sycamore'un köşesinde, biz daha on ya da on bir yaşındayken Bertie Bird tarafından böyle adlandırılmış olan Sapık Evi vardı.

Aslında Bowditch eviydi, adı posta kutusunun üzerindeydi, solmuş ama gözlerini kısarsan hâlâ okunabiliyordu. Yine de Bertie'nin haklı olduğu bir nokta vardı. Hepimiz o filmi görmüştük (*The Exorcist* ve *The Thing* gibi diğer gerekli on bir yaşındaki izleme ile birlikte) ve Norman Bates'in doldurulmuş annesiyle birlikte yaşadığı eve benziyordu. Sycamore'daki ve mahallemizin geri kalanındaki diğer düzgün küçük dubleksler ve çiftlik sahipleri gibi değildi. Psycho House, bir zamanlar muhtemelen beyaz olan ama şimdi Feral Barncat Gray diyeceğim bir gölgeye dönüşen, başıboş, çöküş çatılı bir Viktorya dönemiydi. Mülkün uzunluğu boyunca uzanan, bazı yerlerde öne eğilen ve diğerlerinde geriye doğru sarkan eski bir çit vardı. Paslı bir bel yüksekliğindeki kapı, yürüyüşün kırık kaldırımını engelledi. Çimenlerin çoğu yaygın olan yabani otlardı. Veranda , ait olduğu evden yavaşça ayrılıyormuş gibi görünüyordu . Pencereler zaten görülemeyecek kadar kirli olduğu için Andy Chen'in anlamsız olduğunu söylediği tüm perdeler çekilmişti. Uzun otların arasına yarı gömülü olarak İZİN GEÇİLMEZ işareti vardı. Kapıda KÖPEK DİKKAT EDİN yazan daha büyük bir tabela vardı.

*M*A*S*H* TV şovundaki adam gibi Radar adındaki Alman Çoban köpeği hakkında bir hikayesi vardı . Hepimiz onu duymuştuk (bu Radar'ın aslında bir kadın olduğunu bilmiyorduk) ve arada bir göz atmıştık ama köpeği yakından gören tek kişi Andy'ydi. Bir gün Bay Bowditch'in posta kutusu açık olduğu ve önemsiz postalarla dolu olduğu için bir kısmı kaldırıma düştüğü ve etrafa saçıldığı için bisikletiyle durduğunu söyledi.

Andy, "Çöpü aldım ve geri kalanıyla birlikte geri tıktım," dedi. "Sadece yüksek sesle ağladığı için ona bir iyilik yapmaya çalışıyordum. Sonra bu hırlamayı ve *YABBA-YABBA-ROW-ROW'a benzeyen bir havlamayı duyuyorum ve yukarı bakıyorum ve işte bu lanet canavar köpek geliyor, en az* yirmi kilo ağırlığında olmalı ve dişleri salyalı geri uçuyor ve gözleri *kıpkırmızı* .'

Elbette, dedi Bertie. 'Canavar köpek. O filmdeki Cujo gibi. Riiii-doğru.'

Öyleydi *,* dedi Andy. 'Allah'a yemin ederim. Eğer ona bağıran yaşlı adam olmasaydı, o kapıdan geçerdi. O kadar eski ki Medicare'e ihtiyacı var.'

' *Sağlık bakımı* ' dedim.

'Her neyse ahbap. Ama yaşlı adam verandaya çıktı ve "Radar, *aşağı* !" diye bağırdı. ve köpek tam karnının üzerine düştü. Sadece bana bakmayı ve hırlamayı hiç bırakmadı. Sonra adam gider, "Orada ne yapıyorsun oğlum? Postamı mı çalıyorsun?" Ben de "Hayır efendim, etrafta esiyordu ve ben onu alıyordum. Posta kutunuz çok dolu, efendim." Ve gitti, sonra "Ben posta kutum için endişeleneceğim, sen git buradan" dedi. Hangisini yaptım. Andy başını salladı. 'O köpek boğazımı parçalayabilirdi. Bunu biliyorum.'

Andy'nin abarttığından emindim, bunu yapma alışkanlığı vardı ama o gece babama Bay Bowditch'i sordum. Babam onun hakkında fazla bir şey bilmediğini, sadece o enkazda, babamın yirmi beş yıldır Çınar Sokağı'nda yaşadığından daha uzun süre yaşayan, ömür boyu bekar bir bekar olduğunu söyledi.

"Arkadaşın Andy bağırdığı tek çocuk değil," dedi babam. 'Bowditch hırçınlığı ve aynı derecede huysuz Alman Çoban Köpeği ile ünlüdür. Kasaba konseyi, burayı yıkabilmeleri için ölmesini çok isterdi, ama şu ana kadar orada asılı kaldı. Onu gördüğümde konuşuyorum – ki bu nadiren oluyor – ve yeterince medeni görünüyor, ama ben bir yetişkinim. Bazı yaşlı erkeklerin çocuklara alerjisi var. Tavsiyem ondan uzak dur, Charlie.'

13 Nisan'ında o güne kadar sorun yoktu. Hangi şimdi size anlatacağım.

12

Beyzbol antrenmanından eve dönerken Pine ve Sycamore'un köşesinde durdum ve sol elimi bisikletimin gidonundan ayırdım ve salladım. O öğleden sonra spor salonunda yapılan idmanlardan dolayı hala kırmızıydı ve zonkluyordu (saha hala oynanamayacak kadar çamurluydu). Beyzbolun yanı sıra basketbol koçluğu da yapan Koç Harkness, sürahi için deneyen birkaç adam toplama atışları yaparken ilk önce beni tuttu. Bu adamlardan bazıları gerçekten sert attı. Koç'un basketbol oynamayı reddettiğim için bana geri döndüğünü söyleyemem – Kirpiler önceki sezon 5-20'ye gitmişti – ama olmadığını da söyleyemem.

Bay Bowditch'in yığılmış ve başıboş eski Victorian stili sağımdaydı ve bu açıdan her zamankinden daha çok Sapık Evi'ne benziyordu. Bir köpeğin uluduğunu duyduğumda, tekrar yola çıkmak için elimi bisikletimin sol tutamağına sarıyordum. Evin arkasından geldi. Andy'nin tarif ettiği canavar köpeği düşündüm, tüm büyük dişleri ve köleci çenelerinin üzerinde kırmızı gözleri vardı, ama bu vahşi bir saldırı hayvanının *YABBA-YABBA-SATIR-SATIR değildi ;* sesi üzgün ve korkmuş gibiydi. Belki de ıssız. Bunu tekrar düşündüm, bunun sadece bir görüş olup olmadığını merak ettim ve öyle olmadığına karar verdim. Çünkü tekrar geldi. Ve üçüncü kez, ama alçak ve bir tür gevşeme, sanki bunu yapan hayvan *ne işe yarar diye düşünüyormuş gibi* .

Ardından, o son gevşetici ulumadan çok daha alçak bir sesle: 'Yardım edin.'

O ulumalar olmasaydı, evime giden tepeden aşağı iner, bir bardak süt ve yarım kutu Pepperidge Farm Milanos alırdım, midye kadar mutlu olurdum. Bu Bay Bowditch için kötü olabilirdi. Geç oluyordu, gölgeler akşama doğru uzuyordu ve o çok soğuk bir nisandı. Bay Bowditch bütün gece orada yatabilirdi.

Onu kurtardığım için itibar kazandım - üniversite başvurularım için bir altın yıldız daha, babamın önerdiği gibi tevazuu boşvereyim ve bir hafta sonra yayınlanan gazete makalesini ekleyeyim mi - ama ben değildim, gerçekten değil.

O ıssız ulumalarla onu kurtaran Radar'dı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bay Bowditch. Radar.

Psycho House'da bir gece.

1

köşeyi dönüp Sycamore Caddesi'ndeki kapıya doğru pedal çevirdim ve bisikletimi sarkan çitlere dayadım. Kapı -kısa, belime kadar gelmiyordu- açılmıyordu. Üstünden baktım ve engellediği kapı kadar paslı büyük bir sürgü gördüm. Çektim ama donmuştu. Köpek tekrar uludu. Kitaplarla dolu sırt çantamdan çıktım ve bir adım için kullandım. Köpeğe DİKKAT işaretine dizimi vurdum ve spor ayakkabılarımdan biri tepeye takıldığında diğer dizime gittim. Köpek Andy'de olduğu gibi peşimden gelmeye karar verirse, onu kaldırıma geri atlayabilir miyim diye merak ettim. Birine kanat vermekten korkmakla ilgili eski klişeyi hatırladım ve bunun doğru olup olmadığını öğrenmek zorunda kalmamayı umdum. Ben futbol ve beyzboldum. Yüksekten atlamayı pistlere bıraktım.

Arkaya doğru koştum, yüksek çimenler pantolonuma çarpıyordu. Kulübeyi gördüğümü sanmıyorum, çünkü çoğunlukla köpeği arıyordum. Arka verandadaydı. Andy Chen yüz yirmi pound gitmiş olması gerektiğini söyledi ve belki de geleceğimizde liseli küçük çocuklar olduğumuzda öyleydi, ama baktığım köpek altmış ya da yetmişten daha ağır olamazdı. Sıskaydı, yamalı kürkü, dağınık bir kuyruğu ve çoğunlukla beyaz olan bir burnu vardı. Beni gördü, cılız basamaklardan aşağı inmeye başladı ve üzerlerine yayılan adamdan kaçarak neredeyse düşüyordu. Üzerime geldi, ama bu tam bir suçlama değildi, sadece topallayan, artritik bir koşuydu.

'Radar, *aşağı* ' dedim. Bana itaat etmesini beklemiyordum, ama yabani otların arasında karnına gitti ve sızlanmaya başladı. Arka verandaya giderken ona geniş bir yatak verdim, aynı şekilde.

Bay Bowditch sol tarafındaydı. Haki pantolonunu sağ dizinin üstünden dışarı iten bir düğüm vardı. Bacağın kırıldığını bilmek için doktor olmanıza gerek yoktu ve bu şişkinliğe dayanarak kırılmanın oldukça kötü olması gerekiyordu. Bay Bowditch'in kaç yaşında olduğunu söyleyemedim ama oldukça yaşlıydı. Saçları çoğunlukla beyazdı, ancak gençken gerçek bir havuç tepesi olmalıydı, çünkü saçlarında hala kırmızı çizgiler vardı. Saçları paslanmış gibi gösteriyorlardı. Yanaklarındaki ve ağzının etrafındaki çizgiler o kadar derindi ki oluk gibiydi. Hava soğuktu ama alnı boncuk boncuk terle kaplıydı.

'Biraz yardıma ihtiyacın var' dedi. 'Lanet merdivenden düştü.' İşaret etmeye çalıştı. Bu onun basamaklarda biraz kaymasına neden oldu ve inledi.

'911'i aradın mı?' Diye sordum.

Bana aptalmışım gibi baktı. "Telefon *evde* oğlum. Ben *buradayım* .

Bunu daha sonraya kadar anlamadım. Bay Bowditch'in cep telefonu yoktu. Bir tane alma ihtiyacını hiç görmemiştim, ne olduklarını neredeyse hiç bilmiyordum.

Tekrar hareket etmeye çalıştı ve dişlerini gösterdi. *Tanrım ,* bu acıtıyor.

"O zaman hareketsiz kalsan iyi olur," dedim.

911'i aradım ve onlara Bay Bowditch'in düşüp bacağını kırdığı için Pine ve Sycamore'un köşesinde bir ambulansa ihtiyacım olduğunu söyledim. Kötü bir mola gibi göründüğünü söyledim. Pantolonunun bacağından çıkan kemiği görebiliyordum ve dizi de şişmiş görünüyordu. Memur benden evin numarasını istedi, ben de Bay Bowditch'e sordum.

Bana yine o-sen-doğmuş-aptal bakışını attı ve '1 Numara' dedi.

Bayana bunu söyledim ve hemen ambulans göndereceklerini söyledi. Onunla kalmamı ve onu sıcak tutmamı söyledi.

'Zaten terliyor' dedim.

'Mola dediğiniz kadar kötüyse efendim, bu büyük ihtimalle şoktur.'

'Hım tamam.'

Radar topallayarak topalladı, kulakları düzleşti, hırladı.

"Kes şunu kızım," dedi Bowditch. 'Gözümün önünden kaybol.'

Radar – *o* değil – rahatlamış gibi görünen bir ifadeyle basamakların dibine göbeğinin üstüne çıktı ve solumaya başladı *.*

Mektup ceketimi çıkardım ve Bay Bowditch'in üzerine yaymaya başladım.

'Ne yapıyorsun lan?'

"Seni sıcak tutmam gerekiyor."

' *Isıtım* .'

Ama gerçekten öyle olmadığını gördüm çünkü titremeye başlamıştı. Ceketime bakmak için çenesini indirdi.

'Lise çocuğu, öyle mi?'

'Evet efendim.'

'Kırmızı ve altın. Yani Hillview.

'Evet.'

'Spor yap?'

'Futbol ve beyzbol.'

'Kirpiler. Ne..." Kıpırdamaya çalıştı ve bir çığlık attı. Radar kulaklarını dikti ve endişeyle ona baktı. 'Bu ne saçma bir isim *.* '

Aynı fikirde olamazdım. "Hareket etmemeye çalışsanız iyi olur Bay Bowditch."

'Adımlar her yerde içime kazıyor. Yerde kalmalıydım ama verandaya çıkabileceğimi düşündüm. Sonra içeri. Denemek zorundaydım. Çok geçmeden burası çok soğuk olacak.'

Zaten çok soğuk olduğunu düşündüm.

'Geldiğine sevindim. Sanırım yaşlı kızın ulumasını duydunuz.

'Önce o, sonra sen arıyorsun' dedim. Verandaya baktım. Kapıyı görebiliyordum ama sağlam dizinin üstüne çıkmadan tokmağa ulaşabileceğini sanmıyorum. Ki bunu yapabileceğinden şüpheliydim.

Bay Bowditch bakışlarımı izledi. 'Köpek kapısı' dedi. 'Belki sürünerek geçebileceğimi düşündüm.' Yüzünü buruşturdu. "Ağrı kesicin yok sanırım, değil mi? Aspirin mi yoksa daha güçlü bir şey mi? Spor yapmak falan mı?'

başımı salladım. Soluk, çok zayıf, siren sesi duyabiliyordum. 'Senden ne haber? Sende hiç var mı?'

Tereddüt etti, sonra başını salladı. 'İçeri. Koridordan düz git. Mutfağın yanında küçük bir banyo var. Sanırım ecza dolabında bir şişe Empirin var. Başka hiçbir şeye dokunma.'

'Yapmayacağım.' Yaşlı ve acı içinde olduğunu biliyordum, ama yine de bu ima beni biraz rahatsız etti.

Uzanıp gömleğimi aldı. Gizlice bakma.

çektim. 'Yapmayacağım dedim.'

basamakları çıktım. Bay Bowditch, "Radar! İle git!'

Radar topallayarak basamakları çıktı ve alt paneldeki menteşeli kanat kesimini kullanmak yerine benim kapıyı açmamı bekledi. Loş ve bir bakıma şaşırtıcı olan koridorda beni takip etti. Bir taraf saman ipiyle bağlanmış demetler halinde eski dergilerle yığılmıştı. *Life* ve *Newsweek* gibi bazılarını biliyordum ama daha önce hiç duymadığım *Collier's, Dig, Confidential* ve *All Man* gibi başkaları da vardı . Diğer taraf, çoğu eski kitaplarla ve eski kitapların sahip olduğu kokuyla yığılmıştı. Muhtemelen herkes bu kokuyu sevmez ama ben severim. Küflü, ama iyi bir zorunluluktur.

Mutfak eski aletlerle doluydu, bir Hotpoint sobası, sert suyumuzdan pas halkalı porselen lavabo, o eski zaman kollu kulplu musluklar, zemin muşamba o kadar yıpranmış ki, desenin ne olduğunu anlayamadım. Ama yer iğne gibi temizdi. Bulaşık süzgecinde bir tabak, bir bardak ve bir takım çatal-bıçak, kaşık, çatal-bıçak takımı vardı. Bu beni üzgün hissettirdi. Yerde, çevresinde RADAR yazan temiz bir tabak vardı ve bu beni de üzdü.

Bir dolaptan çok daha büyük olmayan banyoya girdim - kapağı kapalı bir tuvaletten ve klozetin çevresinde daha fazla pas halkasından başka bir şey yoktu, ayrıca üzerinde aynalı bir leğenden başka bir şey yoktu. Aynayı geri çevirdim ve Ark'tan gelmiş gibi görünen bir sürü tozlu patentli ilaç gördüm Orta raftaki bir şişe Empirin dedi. Tuttuğumda arkasında küçük bir topak gördüm. Ben BB sanmıştım.

Radar mutfakta bekledi çünkü banyoda ikimize de yetecek kadar yer yoktu. Fincanı bulaşık süzgecinden alıp mutfak musluğundan doldurdum, sonra hemen arkamda Radar dolgusu ile Eski Okuma Maddesi Salonuna geri döndüm. Dışarıda, siren daha yüksek ve daha yakındı. Bay Bowditch, başını bir kolunun üstüne koymuş yatıyordu.

'İyi misin?' Diye sordum.

Terli yüzünü ve bitkin, koyu halkalı gözlerini görebilmem için başını kaldırdı. 'İyi görünüyor muyum?'

"Pek değil, ama bu hapları alman gerektiğinden emin değilim. Şişe, 2004 yılının Ağustos ayında sona erdiğini söylüyor.

"Bana üç tane ver."

"Tanrım, Bay Bowditch, belki de ambulansı beklemelisin, sana verecekler..."

'Onları bana ver. Beni öldürmeyen her şey beni güçlendirir. Bunu kimin söylediğini bildiğini sanma, değil mi? Bu günlerde sana hiçbir şey öğretmiyorlar.'

'Nietzsche' dedim. ' *İdollerin Alacakaranlığı* . Bu çeyrekte Dünya Tarihi dersi alıyorum.'

'Senin için zorbalık.' Pantolonunun cebini karıştırdı, bu inlemesine neden oldu ama ağır bir anahtar halkası çıkarana kadar durmadı. 'Kapıyı benim için kilitle oğlum. Kare başlı gümüş anahtar. Ön taraf zaten kilitli. O zaman onları bana geri ver.'

Gümüş anahtarı anahtarlıktan çıkardım, sonra yüzüğü geri verdim. Bunu yaparken biraz daha inleyerek cebine koydu. Siren artık yakındı. Paslı sürgüde benden daha şanslı olacaklarını umuyordum. Aksi takdirde kapıyı menteşelerden kırmak zorunda kalacaklardı. Kalkmaya başladım, sonra köpeğe baktım. Başı patilerinin arasında yerdeydi. Gözlerini Bay Bowditch'ten hiç ayırmadı.

'Peki ya Radar?'

Bana yine o-sen-doğdun-aptal bakışını attı. "Köpek kapısından içeri girip işini yapması gerektiğinde dışarı çıkabilir."

Etrafa bakmak ve bir şeyler çalmak isteyen bir çocuk veya küçük bir yetişkin de kullanabilir, diye düşündüm. "Evet, ama onu kim besleyecek?"

Bay Bowditch hakkındaki ilk izlenimimin iyi olmadığını söylememe gerek yok herhalde. Onun huysuz biri olduğunu düşündüm ve yalnız yaşamasına şaşmamalı; bir eş onu öldürür ya da terk ederdi. Ama yaşlanan Alman Çobana baktığında başka bir şey gördüm: aşk ve dehşet. Aklının ucunda olmak ile ilgili şu sözü biliyor musun? Bay Bowditch'in yüzü orada olduğunu söylüyordu. Dayanılmaz bir acı içinde olmalıydı, ama o anda tek düşünebildiği - umursadığı tek şey - köpeğiydi.

'Bok. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin* . Onu bırakamam. Onu lanet olası hastaneye götürmem gerekecek.'

Siren önden geldi ve açıldı. Kapılar çarptı.

'İzin vermezler' dedim. 'Bunu bilmelisin.'

Dudakları sıkılaştı. 'O zaman gitmiyorum.'

Ah evet öylesin , diye düşündüm. Sonra başka bir şey düşündüm, ama bu benim düşüncem gibi görünmüyordu. Eminim öyleydi, ama öyle görünmüyordu. *Bir anlaşmamız vardı. Otoyolda çöp toplamayı boşver, işin sonunu burada bırakıyorsun* .

'Merhaba?' birisi bağırdı. 'EMT'ler burada, kapıyı açabilecek biri var mı?'

Anahtar bende kalsın, dedim. 'Onu besleyeceğim. Sadece bana ne kadar olduğunu söyle ve-'

'Merhaba? Biri cevap versin yoksa içeri giriyoruz!'

'—ve ne sıklıkta.'

Şimdi çok terliyordu ve gözlerinin altındaki halkalar morluklar gibi daha koyuydu. "Onlar kahrolası kapıyı kırmadan önce içeri girsinler." Sert, düzensiz bir iç çekti. 'Ne kahrolası bir karmaşa.'

2

Kaldırımdaki erkek ve kadın, Arcadia İlçe Hastanesi Ambulans Servisi yazan ceketler giyiyorlardı. Üstüne bir sürü ekipman yığılmış bir sedyeleri vardı. Sırt çantamı kenara

çekmişlerdi ve adam cıvatayı çekmek için elinden geleni yapıyordu. Benden daha fazla şansı yoktu.

'Arka tarafta' dedim. 'Yardım çağırdığını duydum.'

'Harika, ama bu şeyi alamam. Tut, evlat. Belki ikimizle de.'

Tuttum ve çektik. Cıvata sonunda geri çekilip baş parmağımı sıktı. O anın sıcağında pek fark etmedim ama o gece çivinin çoğu siyaha dönmüştü.

Sedye yüksek otların arasında yol alırken evin yanına gittiler, üstüne yığılmış ekipmanlar titreyip sallanıyordu. Radar topallayarak köşeyi döndü, hırıldadı ve korkunç görünmeye çalıştı. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu, ama onca heyecandan sonra görebildiğim fazla bir şey kalmamıştı.

'Aşağı Radar,' dedim ve göbeğinin üzerinde minnettar görünerek gitti. Acil servisler ona hala geniş bir yatak verdi.

Bay Bowditch'in verandanın basamaklarına yayıldığını ve eşyalarını boşaltmakla meşgul olduğunu gördüler. Kadın, durumun o kadar da kötü görünmediği ve onu daha rahat ettirecek bir şeyler verecekleri konusunda yatıştırıcı yorumlar yaptı.

Zaten bir şeyi vardı, dedim ve cebimden Empirin şişesini çıkardım. Erkek EMT ona baktı ve 'İsa, bunlar *eski* . Sahip oldukları herhangi bir pop çoktan gitti. CeeCee, Demerol. Yirmi bunu yapmalı.'

Radar geri döndü. CeeCee'ye belli belirsiz bir hırladı, sonra mızmızlanarak efendisine gitti. Bowditch eliyle başının üstünü okşadı ve o onu aldığında köpek yanındaki basamaklara büzüldü.

'O köpek hayatınızı kurtardı efendim' dedim. 'Hastaneye gidemiyor ve aç da gidemiyor.'

Gümüş arka kapı anahtarını tutuyordum. CeeCee ona bir şans verirken, kayıt bile olmamış gibi görünüyordu. Sert bir nefes daha verdi. 'Pekala, hangi lanet seçeneğim var? Yemeği kilerdeki büyük plastik bir kovada. Kapının arkasında. Beni gece boyunca orada tutarlarsa, altıda bir bardak ve sabah altıda bir bardak alır.' Erkek EMT'ye baktı. 'Yapacaklar mı?'

'Bilmiyorum efendim. Bu benim maaş derecemin üzerinde.' Tansiyon manşetini açıyordu. CeeCee bana evet, onu bir gecede tutacaklarmış gibi bir bakış attı ve bu sadece başlangıç içindi.

Kupa bu gece altıda, yarın altıda. Anladım.'

'O kovada ne kadar yiyecek kaldığını bilmiyorum.' Gözleri kararmaya başlamıştı. 'Daha fazla satın almanız gerekiyorsa, Pet Pantry'ye gidin. Orijen Regional Red'i yiyor. Et ve atıştırmalık yok. Nietzsche'nin kim olduğunu bilen bir çocuk muhtemelen bunu hatırlayabilir.'

'Hatırlayacağım.'

Erkek EMT, kan basıncı manşonunu pompalamıştı ve her ne görüyorsa, bundan hoşlanmadı. 'Sizi sedyeye alacağız efendim. Ben Craig ve bu da CeeCee.'

"Ben Charlie Reade," dedim. "O Bay Bowditch. İlk adını bilmiyorum.

"Howard," dedi Bay Bowditch. Onu kaldırmaya çalıştılar ama beklemelerini söyledi. Radar'ı yüzünün yanlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. 'İyi bir kız ol. Çok yakında görüşürüz.'

diye mırıldandı ve onu yaladı. Yanağından bir damla yaş süzüldü. Belki acıydı ama sanmıyorum.

'Mutfaktaki un bidonunda para var' dedi. Sonra gözleri bir an için berraklaştı ve ağzı gerildi. 'Bırak şunu. Un kutusu boş. Unuttum. Eğer sen-'

"Efendim," dedi CeeCee, "sizi gerçekten içeri sokmamız gerek..."

Ona baktı ve bir dakika susmasını söyledi. Sonra bana dönüp baktı. 'Bir torba daha yiyecek almanız gerekiyorsa, kendiniz ödeyin. Sana geri ödeyeceğim. Anlamak?'

'Evet.' Ben başka bir şey anladım. Bay Bowditch, üzerinde çok iyi bir numara yapmış olsa bile, bu gece ya da yarın gece dönmeyeceğini biliyordu.

'Tamam o zaman. Ona iyi bak. Sahip olduğum tek şey o. Radar'a son bir vuruş yaptı, kulaklarını karıştırdı, sonra acil servis görevlilerine başını salladı. Onu kaldırdıklarında kenetlenmiş dişlerinin arasından bir çığlık attı ve Radar havladı.

'Oğlan?'

'Evet?'

' *Gülümseme* .'

Bunu bir cevapla onurlandırmadım. Craig ve CeeCee, onu fazla dürtmemek için sedyeyi evin yan tarafından aşağı yukarı kaldırdılar. Gidip çimdeki uzatma merdivenine, sonra da çatıya baktım. Olukları temizlediğini tahmin ettim. Ya da yapmaya çalışıyorum.

Basamaklara geri döndüm ve oturdum. Ön tarafta siren yeniden başladı, önce yüksek sesle ve sonra lanet olası köprüye doğru tepeden aşağı inerken azaldı. Radar kulakları dikerek sese baktı. Onu okşamaya çalıştım. Isırmayınca, hatta hırlamadığında tekrar yaptım.

"Görünüşe göre sadece sen ve ben varız kızım" dedim.

Radar namlusunu ayakkabıma dayadı.

'Teşekkür bile etmedi,' dedim ona. 'Ne sümük.'

Ama gerçekten kızmadım çünkü önemli değildi. Teşekkür etmem gerekmiyordu. Bu geri ödemeydi.

3

Babamı aradım ve kimsenin sırt çantamı çalmadığını umarak evin içinde dolaşırken onu bilgilendirdim. Hâlâ orada olmakla kalmayıp, acil servis görevlilerinden birinin onu kapının üzerinden düşürmesi biraz zaman almıştı. Babam yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Ona hayır dedim, olduğum yerde kalıp altıda Radar'ı besleme zamanı gelene kadar biraz ders çalışacağım ve sonra eve geleceğimi söyledim. Biraz Çinli alacağını ve oraya vardığımda beni göreceğini söyledi. Onu sevdiğimi söyledim ve hemen geri atcha dedi.

Bisiklet kilidini çantamdan çıkardım, Schwinn'i evin yanına kaldırmayı düşündüm, sonra boşver dedim ve kapıya kilitledim. Bir adım geri attım ve neredeyse Radar'a takıldım. Çığlık attı ve koşarak uzaklaştı.

'Üzgünüm kızım, üzgünüm.' Diz çöküp elimi uzattım. Bir iki dakika sonra yanına geldi, burnunu çekti ve biraz yaladı. Korkunç Cujo için çok fazla.

Hemen arkamda onunla dolaştım ve o zaman ek binayı fark ettim. Bunu bir alet çantası için düşündüm; hiçbir şekilde bir araba için yeterince büyük değildi. Düşen merdiveni içeri koymayı düşündüm ve yağmura benzemediği için rahatsız etmemeye karar verdim. Daha sonra fark ettiğim gibi, kırk yarda kadar koşmuş olurdum, çünkü kapıda kocaman bir asma kilit vardı ve Bay Bowditch anahtarlarının geri kalanını almıştı.

İçeri girmemize izin verdim, dönen türden eski moda bir ışık anahtarı buldum ve Eski Okuma Maddesi Salonundan mutfağa doğru yürüdüm. Oradaki ışık, babamın sevdiği eski TCM filmlerinden birindeki set giysisinin bir parçası gibi görünen, tepedeki buzlu camdan bir armatür tarafından sağlanıyordu. Mutfak masası ekoseli muşambayla kaplıydı, soluk ama temizdi. Mutfaktaki *her şeyin* eski bir filmden fırlamış gibi olduğuna karar verdim . Bay Chips'in elbisesi ve havan tahtasıyla içeri girdiğini hayal edebiliyordum. Ya da belki Barbara Stanwyck, Dick Powell'a bir içki için tam zamanında geldiğini söylüyordu. masaya oturdum. Radar altına girdi ve küçük, hanımefendi bir homurtuyla yerleşti. Ona iyi bir kız olduğunu söyledim ve kuyruğunu salladı.

"Merak etme, yakında geri dönecek." *Belki* , diye düşündüm.

Kitaplarımı dağıttım, bazı matematik problemleri yaptım, sonra EarPod'larımı taktım ve ertesi günün Fransızca ödevini, 'Sadece Bir Kez' gibi bir anlama gelen 'Rien Qu'une Fois' adlı bir pop şarkısını çaldım. Tam olarak benim fincan çayım değil, daha çok klasik bir rock adamıyım ama her dinlediğinizde daha çok sevdiğiniz şarkılardan biriydi. Ta ki kulak kurduna dönüşene kadar, yani ondan nefret ediyorsun. Üç kez çaldım, sonra sınıfta yapmamız gerektiği gibi şarkıya eşlik ettim:

'Je suis sûr que tu es celle que j'ai toujours katılım…'

I'deki bir mısra masanın altına baktım ve Radar'ın kulaklarını arkaya atmış bana baktığını ve şüpheli bir şekilde acıma gibi görünen bir ifadeyle baktığını gördüm. Beni güldürdü. 'Günlük işimi bırakmasam iyi olur, değil mi?'

Kuyruğun bir yumruğu.

"Beni suçlama, bu bir görev. Bir kez daha duymak ister misin? Numara? Ben de değil.'

Ocağın solundaki tezgahta, ŞEKER, UN, KAHVE ve ÇEREZLER yazan dört uyumlu teneke kutuyu gözetledim. Çok acıkmıştım. Evde buzdolabını kontrol eder ve içindekilerin yarısını silip süpürürdüm ama tabii ki evde değildim ve – saatimi kontrol ettim – bir saat daha olmayacaktım. Kurabiye kavanozunu araştırmaya karar verdim, ki bu kesinlikle gözetleme sayılmaz. Cevizli sandies ve o çikolata kaplı marshmallow şekerleme karışımı ile tepesine kadar dolduruldu. Köpek bakıcılığı yaptığım için Bay Bowditch'in bir tanesini kaçırmamasına karar verdim. Ya da iki. Dört bile. Kendimi orada durdurdum ama zordu. Bu sandies kesinlikle lezzetliydi.

Un kutusuna baktım ve Bay Bowditch'in içinde para olduğunu söylediğini düşündüm. Sonra gözleri değişti - keskinleşti. *Şunu boşver. Un kutusu boş. unuttum* . Neredeyse göz atacaktım ve çok uzun olmayan bir süre önce bunu yapacağım zamanlar vardı, ama o günler gitmişti. Tekrar oturdum ve Dünya Tarihi kitabımı açtım.

Versailles Antlaşması ve Alman tazminatlarıyla ilgili bazı ağır şeyleri karıştırdım ve tekrar saatime baktığımda (lavabonun üzerinde bir saat vardı ama durmuştu), altıya çeyrek kala olduğunu gördüm. Bunun hükümet işleri için yeterince yakın olduğuna karar verdim ve Radar'ı beslemeye karar verdim.

Buzdolabının yanındaki kapının kiler olması gerektiğini düşündüm ve doğru anladım. O güzel kiler kokusu vardı. Işığı açmak için sarkan ipi çektim ve bir an için Radar'ı beslemekle ilgili her şeyi unuttum. Küçük oda, yukarıdan aşağıya ve yan yana konserveler ve kuru ürünlerdi. Spam ve kuru fasulye ve sardalye ve Saltines ve Campbell's Çorbası vardı;

makarna ve makarna sosu, şişe üzüm ve kızılcık suyu, jöle ve reçel kavanozları, onlarca ve belki de yüzlerce kutu sebze. Bay Bowditch kıyamet için hazırdı.

Radar , köpek sızlanmayı *unutma dedi .* Kapının arkasına baktım ve onun plastik gıda kutusu vardı. On ya da on iki galon dolu olması gerekiyordu, ama dibi zar zor örtülmüştü. Bowditch birkaç günlüğüne, hatta bir haftalığına hastanede kalsaydı, daha fazlasını satın almak zorunda kalırdım.

Bardak ölçüsü teneke kutudaydı. İçini doldurdum ve üzerinde adı yazan mama tanesini tabağa döktüm. Radar, kuyruğunu bir o yana bir bu yana yavaşça sallayarak bir iradeyle ona saldırdı. Yaşlıydı ama yine de yemek yemekten mutluydu. Bunun iyi olduğunu tahmin ettim.

"Sakin ol," dedim ceketimi çekiştirerek. Uslu bir kız ol ve sabah görüşürüz.

Sadece o kadar uzun değildi.

4

Babam ve ben Çin yemeği yedik ve ona öğleden sonra maceramın genişletilmiş versiyonunu verdim, merdivenlerde Bowditch ile başlayıp Eski Okuma Maddesi Salonuna ilerleyip Doomsday Kiler ile bitirdim.

'İstifçi,' dedi babam. Benim payıma düşeni gördüm, genellikle söz konusu istifçi öldükten sonra. Ama burası temiz mi diyorsunuz?'

Başımı salladım. "En azından mutfak. Her şey için bir yer ve her şey yerinde. Küçük banyodaki eski ilaç şişelerinin üzerinde biraz toz vardı ama başka hiçbir yerde görmedim.'

'Araba yok.'

'Hayır. Ve alet çantasında bir kişiye yer yok.'

"Yiyeceklerini teslim etmiş olmalı. Ve elbette her zaman 2040'a kadar sağcıların çok korktuğu dünya hükümeti olacak olan Amazon var. Parasının nereden geldiğini ve ne kadar kaldığını merak ediyorum.'

Ben de bunu merak etmiştim. Bence bu tür bir merak, parasız kalmanın bir bıyıkına giren insanlarda oldukça normaldir.

Baba kalktı. 'Aldım ve taşıdım. Şimdi bazı evrakları temizlemem gerekiyor. Sen temizle.'

Temizledim, sonra gitarımda birkaç blues melodisi çalıştım. (E tuşunda olduğu sürece hemen hemen her şeyi çalabilirdim.) Genellikle müziğe parmaklarım ağrıyana kadar girebilirdim ama o gece değil. Yamaha'mı köşeye geri koydum ve babama Radar'ı kontrol etmek için Bay Bowditch'in evine gideceğimi söyledim. Sürekli onun orada tek başına olduğunu düşünüyordum. Belki köpekler böyle şeyleri umursamazlardı, ama belki de aldılar.

'Tamam, onu geri getirmeye karar vermediğin sürece.'

'O.'

"Tamam, ama sabahın üçünde, cinsiyeti ne olursa olsun, yalnız bir köpeğin ulumasını dinlemekle ilgilenmiyorum."

'Onu geri getirmeyeceğim.' Bu fikrin en azından aklımdan geçtiğini bilmesine gerek yoktu.

"Ve Norman Bates'in seni ele geçirmesine izin verme."

Ona baktım, şaşırdım.

'Ne? Bilmediğimi mi sanıyorsun?' Sırıtıyordu. "Sen ve arkadaşların doğmadan çok önce insanlar buraya Sapık Evi diyorlardı, küçük kahraman."

5

Bu beni gülümsetti, ama Pine ve Sycamore'un köşesine geldiğimde mizahı görmek daha zordu. Ev, tepede yığılmış, yıldızları kapatıyor gibiydi. Norman Bates'in " *Anne!* " dediğini hatırladım . *Çok kan!* ve lanet olası filmi hiç izlememiş olmayı diledim.

Sürgülü sürgüyü çekmek en azından daha kolaydı. Evin içinde dolaşmak için telefonumun fenerini kullandım. Flaşımı bir kez yanında gezdirdim ve keşke yapmamış olsaydım. Pencereler tozluydu, tüm perdeler çekilmişti. Bu pencereler, bir şekilde hâlâ beni gören ve içeri girmemden hoşlanmayan kör gözlere benziyordu. Köşeyi döndüm ve arka verandaya doğru ilerlerken bir gümbürtü duydum. Bu beni şaşırttı ve telefonumu düşürdüm. Düşerken, hareket eden bir gölge gördüm. Bağırmadım ama taşaklarımın süründüğünü ve testislerime sıkıca çekildiğini hissettim. Gölge bana doğru dalgalanırken dondum ve sonra ben dönüp kaçamadan Radar mızmızlanıp pantolonumun paçasını tırmaladı ve üstüme atlamaya çalıştı. Sırtı ve kalçaları kötü olduğu için tek yapabildiği bir dizi kürtaj hamlesi yapmaktı. Gümbürtü, köpeğin sallanarak kapanan kapısı olmalıydı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu yakaladım, bir elim başını okşarken, diğeri yakasının altındaki yakasını kaşıdı. Yüzümü yaladı ve bana öyle sıkı sarıldı ki neredeyse beni devirecekti.

'Sorun değil' dedim. 'Yalnız kalmaktan korktun mu? Bahse girerim öylesin.' Bay Bowditch'in arabası yoksa ve tüm yiyecekleri teslim edildiyse , en son ne zaman yalnız *kalmıştı ?* Belki uzun bir süre için değil. 'Sorun yok. Hepsi iyi. Hadi.'

Telefonumu aldım, taşaklarıma uygun yerlerine yerleşmeleri için bir saniye verdim, sonra arka kapıya gittim, o kadar yakınımda yürüyordu ki, başı dizime çarpıyordu. Andy Chen bir zamanlar bu yerin ön bahçesinde bir canavar köpekle karşılaşmıştı, ya da öyle dedi. Ama bu yıllar önceydi. Bu sadece benim geldiğimi duyup benimle buluşmak için köpeğinin kapısından dışarı fırlayan korkmuş yaşlı bir kadındı.

Arka veranda merdivenlerini tırmandık. Kapının kilidini açtım ve Eski Okuma Maddesi Salonu'nu aydınlatmak için dönüş anahtarını kullandım. Köpeğin kapısını kontrol ettim ve biri her iki tarafta, diğeri üstte olmak üzere üç küçük sürgü olduğunu gördüm. Radar'ın başıboş gitmesin diye ayrılmadan önce onları çalıştırmayı kendime hatırlattım. Arka bahçe muhtemelen ön bahçe gibi çitle çevrilmişti, ama bundan emin değildim ve şu an için benim sorumluluğumdaydı.

Mutfakta Radar'ın önünde diz çöktüm ve yüzünün kenarlarını okşadım. Bana dikkatle baktı, kulakları dikti. Kalamam ama ışığı açık bırakacağım ve yarın sabah gelip seni besleyeceğim. Peki?'

O sızlandı, elimi yaladı ve sonra yemeğine gitti. Boştu, ama birkaç kez yaladı ve sonra bana baktı. Mesaj oldukça açıktı. "Sabaha kadar yok," dedim.

Uzandı ve ağzını patisine dayadı, gözlerini benden hiç ayırmadı.

'Peki …'

ÇEREZLER yazan kutuya gittim. Bay Bowditch et ve atıştırmalık yok demişti ve ben de et atıştırmalıklarını kastetmiş olabileceğine karar verdim. Anlambilim harika, değil mi? Bir yerde köpeklerin çikolataya alerjisi olduğunu duyduğumu ya da okuduğumu hayal meyal

hatırladım, bu yüzden cevizli kumlardan birini alıp bir parça kırdım. teklif ettim. Burnunu çekti, sonra nazikçe parmaklarımdan aldı.

Ders çalıştığım masaya oturdum, gitmem gerektiğini düşündüm. O bir köpekti, Tanrı aşkına, çocuk değil. Yalnız kalmaktan hoşlanmayabilirdi ama lavabonun altındaki dolaba girip çamaşır suyu içecek gibi değildi.

Telefonum titredi. Babamdı. 'Orada her şey yolunda mı?'

"İyi ama iyi ki geldim. Köpeğin kapısını açık bıraktım. Beni duyunca dışarı çıktı.' Ona, o hareketli gölgeyi gördüğümde, duşta çığlık atan ve bıçaktan kaçınmaya çalışan Janet Leigh'in bir an için parladığını söylememe gerek yok.

'Senin suçun değil. Her şeyi düşünemezsin. Geri mi geliyorsun?

'Çok yakında.' Bana bakan Radar'a baktım. 'Baba, belki ben-'

Kötü fikir Charlie. Yarın okulun var. O yetişkin bir köpek. Bir gecede iyi olacak.'

'Eminim biliyorum.'

Radar kalktı, izlemesi biraz acı verici bir süreçti. Kıçını altına aldığında, muhtemelen oturma odası olan karanlığın içine doğru yürüdü.

"Birkaç dakika kalacağım. O iyi bir köpek.

'Peki.'

Aramayı sonlandırdım ve hafif bir gıcırtı sesi duydum. Radar ağzında bir oyuncakla geri geldi. Maymun olabileceğini düşündüm ama o kadar çiğnenmişti ki, söylemek zordu. Telefonum hala elimdeydi, bu yüzden bir fotoğraf çektim. Bana oyuncağı getirdi ve sandalyemin yanına düşürdü. Gözleri bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu.

Odanın karşısında yumuşak bir lob verdim. Radar onun arkasından topalladı, aldı, kimin patron olduğunu göstermek için birkaç kez gıcırdattı ve geri getirdi. Sandalyemin yanına koydu. Onu genç bir köpek olarak hayal edebiliyordum, daha ağır ve çok daha çevik, o zavallı yaşlı maymunun (veya onun selefinin) peşinden tüm hızıyla koşuyordu. Andy'nin o gün ona koşacağını söylediği gibi. Artık koşu günleri sona ermişti, ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Düşündüğünü hayal edebiliyorum, bunda *ne kadar iyi olduğumu görüyor musun? Etrafta kal, bütün gece yapabilirim!*

Sadece o kalamadı ve ben de kalamazdım. Babam beni evde istiyordu ve burada kalırsam zaten çok uyuyabileceğimden şüpheliydim. Çok fazla gizemli gıcırtı ve inilti, her şeyin gizlenebileceği çok fazla oda… ve ışıklar söndüğünde bana doğru sürünüyor.

Radar gıcırdayan maymunu geri getirdi. 'Artık yok' dedim. Dinlen kızım.

Arka koridor için başladım, sonra bir fikrim vardı. Radar'ın oyuncağını bulduğu karanlık odaya gittim ve hiçbir şeyin (örneğin, Norman Bates'in buruşuk annesinin annesi) elimi tutmayacağını umarak anahtarı aradım. Anahtarı bulduğumda ve çevirdiğimde bir tıkırtı sesi çıkardı.

Mutfak gibi, Bay Bowditch'in oturma odası da eski zamanlardan kalma ama düzenliydi. Koyu kahverengi kumaşla kaplanmış bir kanepe vardı. Bana pek faydası yokmuş gibi geldi. Oturmanın çoğu, eski moda bir paçavranın ortasına yerleştirilmiş rahat bir sandalyede yapılmış gibi görünüyordu. Bay Bowditch'in sıska bacaklarının yaptığı çukuru görebiliyordum. Arkadan mavi bir chambray gömleği atılmıştı. Sandalye tarih öncesi gibi görünen bir televizyona bakıyordu. Üstünde bir anten şeyi vardı. Telefonumla fotoğrafını çektim. Bu kadar eski bir televizyonun çalışıp çalışmayacağını bilmiyordum, ancak her iki yanına yığılmış, çoğu Post-it notlarıyla işaretlenmiş kitaplara bakılırsa, işe yarasa bile muhtemelen pek bir faydası olmadı. Odanın uzak köşesinde köpek oyuncaklarıyla dolu bir

hasır sepet vardı ve bu, herkesin Bay Bowditch'in köpeğini ne kadar sevdiğini bilmesi gerektiğini söylüyordu. Radar odayı boydan boya geçti ve içi doldurulmuş bir tavşan yakaladı. Onu bana getirdi, umutlu görünüyordu.

Yapamam, dedim. 'Ama bunu alabilirsin. Muhtemelen senin adamın gibi kokuyor.'

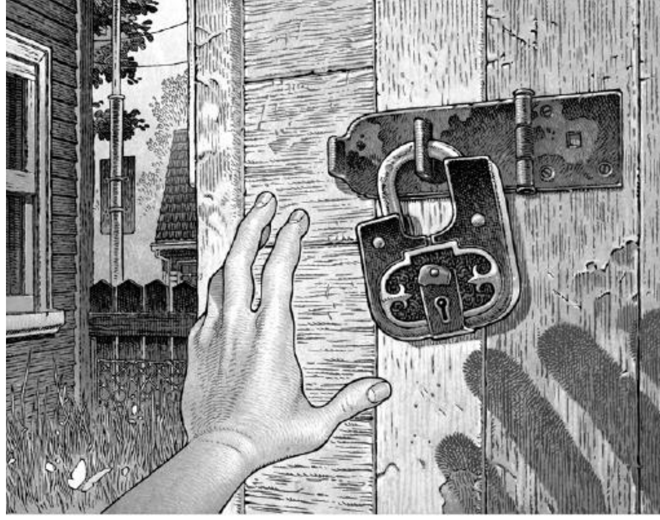
Koltuğun arkasından gömleği alıp mutfakta tabağının yanına serdim. Kokusunu aldı, sonra üzerine uzandı. 'Ata kızım' dedim. 'Sabah görüşürüz.'

Arka kapıya yöneldim, tekrar düşündüm ve ona doldurulmuş maymunu getirdim. Belki beni memnun etmek için bir iki çiğnedi. Birkaç adım geri çekildim ve telefonumla bir fotoğraf daha çektim. Sonra köpeğin kapısını sürgülemeyi unutmadan oradan ayrıldım. Eğer içeriyi karıştırdıysa, sadece temizlemek zorunda kalırdım.

Eve dönerken, kuşkusuz yapraklarla tıkanmış olukları düşündüm. İşlenmemiş çim. Buranın boyaya çok ihtiyacı vardı ve bu beni aşardı, ama o kirli pencereler için bir şeyler yapabilirdim, sarkan çitlerden bahsetmiyorum bile. Zamanım olsaydı, öyleydi ve yaklaşan beyzbol sezonu göz önüne alındığında, yapmadım. Ayrıca Radar vardı. Bu ilk görüşte aşktı. Onun için de benim için de belki. Fikir size tuhaf, bayat ya da her ikisi gibi geliyorsa, söyleyebileceğim tek şey bununla başa çıkmaktır. Babama söylediğim gibi, o iyi bir köpekti.

O gece yattığımda, alarmımı sabahın beşine kurdum Sonra İngilizce öğretmenim Bay Neville'e mesaj attım ve ona birinci periyodda orada olmayacağımı ve Bayan Friedlander'a ikinci periyodu da kaçırabileceğimi söyledim. . Hastanedeki bir adamı ziyaret etmem gerektiğini söyledim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hastane Ziyareti.

Vazgeçenler Asla Kazanmaz. Kulübe.

1

Sapık Evi, şafağın ilk ışıklarıyla daha az psikopat görünüyordu, gerçi o kadar yüksek otların arasından yükselen sis ona gotik bir hava veriyordu. Radar bekliyor olmalıydı, çünkü merdivenlerde beni duyar duymaz sürgülenmiş köpek kapısına vurmaya başladı. Gevşek ve süngerimsi, olmasını bekleyen başka bir kaza ve birinin yapmasını bekleyen başka bir angarya.

Sakin ol kızım, dedim anahtarı kilide sokarak. 'Bir şey burkulacaksın.'

Kapı açılır açılmaz üzerimdeydi, zıpladı ve ön patilerini bacağıma koydu, artrit kahretsin. Beni mutfağa kadar takip etti ve azalan yiyeceğinden son bir dolu bardağı kazırken kuyruğunu sallayarak izledi. Yemek yerken babama mesaj attım ve öğle yemeği saatinde veya işten sonra Pet Pantry adlı bir yerde durup bir torba köpek maması alıp almayacağını sordum: Orijen Regional Red. Sonra ona geri ödeyeceğimi ve Bay Bowditch'in bana ödeyeceğini söyleyerek bir tane daha gönderdim. Düşündüm ve üçüncü bir tane gönderdim: **Bir büyük çanta alsan iyi olur** .

Çok uzun sürmedi ama Radar çoktan bitmişti. Maymunu bana getirdi ve sandalyemin yanına bıraktı. Sonra geğirdi.

"Özür dilerim," dedim ve maymunu yumuşak bir şekilde fırlattım. Atladı ve geri getirdi. Tekrar fırlattım ve o peşinden giderken telefonum tıkandı. Babamdı. **Sorun yok** .

Onu bir kez daha fırlattım ama peşinden gitmek yerine topallayarak Eski Okuma Maddesi Salonu'ndan aşağı koştu ve dışarı çıktı. Bir tasma olup olmadığını bilmeden,

gerekirse onu tekrar ikna etmek için başka bir cevizli kum parçası kopardım. İşi yapacağından oldukça emindim; Radar, orijinal tavuk köpeğiydi.

Onu içeri almak sorun olmadı. Bir numarayı yapmak için bir yere, iki numarayı yapmak için başka bir yere çömeldi. Geri geldi, bir dağcının zorlu bir tırmanışa bakabileceği gibi basamaklara baktı, sonra yolu yarıladı. Bir an oturdu, sonra gerisini halletti. Bunu yardım almadan ne kadar süre yapabileceğinden emin değildim.

'Gitmeliyim' dedim. "Sonra görüşürüz, timsah."

Hiç köpeğimiz olmamıştı, bu yüzden gözlerinin ne kadar etkileyici olabileceğini bilmiyordum, özellikle yakından ve kişisel. Onunki gitmememi söyledi. Kalmaktan mutlu olurdum, ama bu şiirde dediği gibi, tutmam gereken sözlerim vardı. Onu birkaç kez okşadım ve iyi olmasını söyledim. Bir yerde bir köpeğin her birimiz için yedi yıl yaşlandığını okuduğumu hatırladım. Kesinlikle basit bir kural, ama en azından anlamanın bir yolu ve bu, zaman açısından bir köpek için ne anlama geliyordu? Onu beslemek için saat altıda geri dönersem, bu yaklaşık on iki saatimi alır. Bu onunki için seksen dört saat olur mu? Üç buçuk gün mü? Eğer öyleyse, beni gördüğüne bu kadar sevinmesine şaşmamalı. Ayrıca Bay Bowditch'i özlüyor olmalıydı.

Kapıyı kilitledim, merdivenlerden indim ve işini yaptığı yere baktım. Arka bahçede polislik yapmak, işe yarayabilecek başka bir işti. Tabii Bay Bowditch bunu kendisi yapmamışsa. O kadar yüksek otla bunu söylemek imkansızdı. O yapmadıysa, biri yapmalı.

Sen birisin , diye düşündüm bisikletime geri dönerken. Bu doğruydu, ama olduğu gibi meşgul biriydim. Beyzbolun yanı sıra yıl sonu oyunu için denemeyi düşünüyordum: *Lise Müzikali* . Kıdemli ve muhteşem Gina Pascarelli ile 'Breaking Free' şarkısını söyleme fantezilerim vardı.

Ekose ceketli bir kadın bisikletimin yanında duruyordu. Onun Bayan Ragland olduğunu sanıyordum . Ya da belki Reagan'dı. Ambulansı arayan sen misin? diye sordu.

"Evet hanımefendi" dedim.

'O ne kadar kötü? Bowditch mi?

'Gerçekten bilmiyorum. Bacağını kesin olarak kırdı.'

"Pekala, o gün için yaptığın iyilik buydu. Belki yıl için. Pek komşu sayılmaz, çoğunlukla kendine bakar ama ona karşı hiçbir şeyim yok. Göz kamaştırıcı olan ev hariç. George Reade'in oğlusun, değil mi?'

'Doğru.'

O elini uzattı. "Althea Richland."

onunla salladım. 'Tanıştığımıza memnun oldum.'

'Mutlak ne olacak? Bu korkunç bir köpek, bir Alman Çoban. Sabahın erken saatlerinde ve bazen hava karardıktan sonra onunla yürürdü. Çocuklar içerideyken.' Ne yazık ki sarkan çitleri işaret etti. ' *Bu* kesinlikle onu tutmaz.'

'O bir o ve ben onunla ilgileniyorum.'

'Bu senin için çok iyi. Umarım ısırılmazsın.'

"Artık oldukça yaşlı ve kötü değil."

" *Size* , belki," dedi. Babamın bir sözü vardı, "Yaşlı bir köpek iki katı ısırır." Haftalık gazeteden bir muhabir geldi ve bana ne olduğunu sordu. Bence aramaları yapan kişi o. Polis, itfaiye, ambulans, bu tür şeyler.' Kokladı. 'Yaşınıza baktı.'

Bunu aklımda tutacağım, dedim, neden yapmam gerektiğini bilmeden. "Gitsem iyi olur Bayan Richland. Okuldan önce Bay Bowditch'i ziyaret etmek istiyorum.'

O güldü. "Arcadia ise, ziyaret saatleri dokuza kadar başlamaz. Bu kadar erken girmene asla izin vermezler.'

2

Yine de yaptılar. Daha sonra okul ve beyzbol antrenmanım olduğunu açıklamam resepsiyondaki bayanı pek ikna etmedi ama ambulansı benim aradığımı söyleyince yukarı çıkabileceğimi söyledi. 'Oda 322. Asansörler sağınızda.'

Üçüncü kat koridorunun ortasında bir hemşire bana Howard Bowditch'i görmek için burada olup olmadığımı sordu. Olduğumu söyledim ve nasıl olduğunu sordum.

"Bir ameliyat geçirdi ve bir başkasına ihtiyacı olacak. Sonra oldukça uzun bir nekahet dönemi geçirecek ve çok fazla fizik tedaviye ihtiyacı olacak. Melissa Wilcox muhtemelen bunu üstlenecek kişi olacak. Bacak kırılması özellikle kötüydü ve aynı zamanda kalçasını da büyük ölçüde mahvetti. Değiştirilmesi gerekecek. Aksi takdirde, ne kadar terapi yaparsa yapsın, hayatının geri kalanını bir yürüteç veya tekerlekli sandalyede geçirecek.'

Tanrım, dedim. 'O biliyor mu?'

Mola veren doktor ona şu anda bilmesi gerekenleri söylemiş olacak. Ambulansı sen mi çağırdın?

'Evet hanımefendi.'

"Pekala, onun hayatını kurtarmış olabilirsin. Şok ve muhtemelen dışarıda bir gece geçirmek arasında..." Başını salladı.

'Köpek oldu. Köpeğinin ulumasını duydum.

'Köpek 911'i mi aradı?'

Ben olduğumu kabul ettim.

"Onu görmek istiyorsan aşağı insen iyi olur. Az önce ona acı çektirdim ve muhtemelen çok geçmeden onu alt edecek. Kırık bacak ve kalça bir yana, ciddi şekilde zayıf. Osteoporoz için kolay seçimler. Büyücüyü görmeye gitmeden önce on beş dakikanız olabilir.'

3

Bay Bowditch'in bacağı, 1930'ların komedi filmlerinden fırlamış gibi görünen bir makara düzeneğinin içindeydi… sadece Bay Bowditch gülmüyordu. Ben de değildim. Yüzündeki çizgiler daha derine benziyordu, neredeyse oyulmuştu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar daha koyuydu. Saçları cansız ve ince görünüyordu, içindeki kırmızı çizgiler solmuş görünüyordu. Sanırım bir oda arkadaşı vardı ama onu hiç görmedim çünkü 322'nin diğer yarısına yeşil bir perde çekilmişti. Bay Bowditch beni gördü ve yatağında doğrulmaya çalıştı, bu da yüzünü buruşturup nefesini tıslamasına neden oldu.

'Merhaba oradaki. Yeniden, isminiz nedir? Bana söylediysen, hatırlamıyorum. Bu, koşullar göz önüne alındığında affedilebilir olabilir.'

Bende de var mıydı hatırlayamadım, bu yüzden tekrar verdim (ya da ilk kez), sonra nasıl hissettiğini sordum.

'Son derece boktan. Sadece bana bak.'

'Üzgünüm.'

"Benim kadar üzgün değilim." Ardından, medeni olma çabasıyla: 'Teşekkürler, genç Bay Reade. Hayatımı kurtarmış olabileceğini söylüyorlar. Şu anda pek bir değeri varmış gibi

gelmiyor ama Buda'nın güya dediği gibi, "Değişiyor." Deneyimlerime göre bu nadir olsa da, bazen daha iyisi için.'

Babama, acil servis görevlilerine ve Bayan Richland'a sahip olduğum gibi, onu gerçekten köpeğin kurtardığını söyledim; Onun ulumasını duymamış olsaydım, yanından bisikletle geçerdim.

'O nasıl?'

'İyi.' Yatağının yanına bir sandalye çektim ve ona Radar'ın maymunuyla çektiğim fotoğraflarını gösterdim. Aralarında birkaç kez ileri geri gitti (nasıl yapılacağını ona göstermem gerekiyordu). Fotoğraflar, daha sağlıklı olmasa da onu daha mutlu gösteriyordu. Hemşire, *uzun bir nekahet dönemiyle karşı karşıya* olduğunu söylemişti.

Telefonu geri verdiğinde yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Bana bu lanet olası revirde ne kadar kalacağımı söylemediler, ama ben aptal değilim. Biliyorum biraz zaman alacak. Sanırım onu alt etmeyi düşünmem gerekiyor. İyi bir hayatı oldu, ama şimdi kalçaları...'

"Tanrım, yapma," dedim panikle. 'Ben onunla ilgileneceğim. Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum.

Bana baktı ve ilk kez ifadesi kızgınlık ya da teslimiyet değildi. 'Bunu yapar mısın? Bunu yapacağına *güvenebilir* miyim ?'

'Evet. Yemeği bitmek üzere ama babam bugün bir torba Orijen eşyası alacak. Altı sabah, altı akşam. Orada olacağım. Buna güvenin.'

Bana uzandı, belki elimi tutmak ya da en azından okşamak istiyordu. İzin verirdim ama elini geri çekti. 'Bu… çok iyisin.'

'Onu sevdim. Ve o benden hoşlanıyor.

'O yapıyor mu? İyi. O kötü bir yaşlı arkadaş değil. Gözleri buğulanmaya başlamıştı, sesi biraz buğuluydu. Hemşire ona ne verdiyse çalışmaya başlamıştı. 'Ona zararı yok ama mahalle çocuklarını korkutup kaçırırdı. Hangisini takdir ettim. Meraklı küçük veletler, çoğu. Meraklı ve gürültülü. Hırsızlara gelince? Unut gitsin. Radar'ı duysalardı tepelere yönelirlerdi. Ama artık o yaşlı. İçini çekti, sonra öksürdü. Bu onu ürküttü. 'Ve o tek değil.'

'Ona iyi bakacağım. Belki onu benim evime kadar tepeden aşağı indir.'

Bu ihtimali düşünürken gözleri biraz keskinleşti. 'Onu yavruyken aldığımdan beri hiç kimsenin evine gitmedi. Sadece benim evim… avlu…'

Bayan Richland, onu yürüyüşe çıkardığınızı söyledi.

Caddenin karşısındaki meraklı parker mi? Evet, haklı. Yürüyüşlere çıktık. Radar yorulmadan gidebildiği zaman. Artık onu herhangi bir mesafeye götürmeye korkardım. Ya onu Pine Sokağı'na indirirsem ve geri dönemezse?' Kendine baktı. 'Artık geri dönemeyen benim *.* Hiçbir yere gidemedim.'

'Onu zorlamayacağım. Bilirsin, ona fazla yükle.'

Rahatladı. 'Sana yediği için... ...para ödeyeceğim. Ve senin zamanın için de.'

Endişelenme.

Eve geldiğimde bir süreliğine iyi olabilir. *Eğer* eve gidersem.'

"Yapacaksınız Bay Bowditch."

'Eğer gidiyorsan... onu besleyeceksen... bana Howard desen iyi olur.'

Bunu yapabilir miydim bilmiyordum ama kabul ettim.

'Belki bana başka bir resim getirir misin?'

'Elbette. Gitsem iyi olur Bay... Howard. Dinlenmelisin.

'Seçenek yok.' Gözleri kayarak kapandı, sonra göz kapakları yavaşça tekrar açıldı. 'Bana ne verdiyse... hey! Yüksek gerilimli şeyler.'

Gözleri tekrar kapandı. Kalkıp kapıya yöneldim.

'Oğlan. Adın neydi?'

Charlie.

'Teşekkür ederim Charlie. Düşündüm ki belki… ona bir şans daha ver. Benim için değil… bir zamanlar benim için yeterliydi… hayat bir yük olmaya başlıyor… yeterince uzun yaşarsan bunu kendin anlayacaksın. Ama *o* … Radar… ve sonra yaşlandım ve kahrolası merdivenden düştüm…'

'Sana biraz daha resim getireceğim.'

'Onu yap.'

Gitmek için döndüm ve sonra tekrar konuştu, ama bana olduğunu sanmıyorum. 'Cesur bir adam yardım eder. Bir korkak sadece hediye verir.' Sustu ve horlamaya başladı.

Koridorun ortasında, konuştuğum hemşirenin bir torba bulutlu çiş gibi görünen bir odadan çıktığını gördüm. Beni gördü ve üzerine bir havlu koydu. İyi bir ziyaret geçirip geçirmediğimi sordu.

"Evet, ama sonunda pek bir anlam ifade etmiyordu."

Güldü. 'Demerol bunu yapacak. Devam et, şimdi. Okulda olmalısın.'

4

Hillview'e vardığımda ikinci periyot on dakikadır devam ediyordu ve koridorlar boştu. Korkunç mavi saçlı, hoş, yaşlı bir bayan olan Bayan Silvius'tan bir Gecikme Kusuru notu almak için ofise gittim. En az yetmiş beş yaşında, olağan emeklilik yaşını çoktan geçmiş olmalıydı, ama yine de oldukça zeki ve güler yüzlüydü. Gençlerle uğraşırken iyi bir mizahın gerekli olduğunu düşünüyorum.

Fişi imzalarken, "Dün bir adamın hayatını kurtardığını duydum," dedi.

'Bunu sana kim söyledi?'

'Küçük bir kuş. Tweet-tweet-tweet. Haber dolaşıyor, Charlie.'

fişi aldım. 'Gerçekten ben değildim, adamın köpeğiydi. Onun ulumasını duydum. Bunu insanlara anlatmaktan bıktım çünkü kimse bana inanmadı. Hangisi garipti. Herkesin kahraman köpeklerle ilgili hikayeleri sevdiğini sanıyordum. Az önce 911'i aradım.

'Sen ne dersen. Şimdi sınıfa koş.'

'Önce sana bir şey gösterebilir miyim?'

"Yalnızca hızlı bir şeyse."

Telefonumu çıkardım ve ona Bay Bowditch'in televizyonundan çektiğim resmi gösterdim. 'Üstteki bir anten, değil mi?'

Bayan Silvius, "Onlara tavşan kulakları derdik," dedi. Gülümsemesi Bay Bowditch'in Radar'ın maymunuyla fotoğraflarına bakarken taktığı gülümsemeye çok benziyordu. Alımı iyileştirmesi gerektiği için uçlarımıza folyo koyardık. Ama *televizyona bak* , Charlie! aman tanrım! Gerçekten işe yarıyor mu?'

'Bilmiyorum. Ben denemedim.

'Gördüğümüz ilk televizyon böyle görünüyordu. Bir masa modeli Zenith. O kadar ağırdı ki, babam onu o zamanlar oturduğumuz apartmanın merdivenlerine çıkarırken sırtını zorladı. O şeyi saat başı izledik! *Annie Oakley, Vahşi Bill Hickok, Kaptan Kanguru, Haçlı*

Tavşan ... Tanrım, başımız ağrıyana kadar! Ve bir kez işe yaramayınca, resim yuvarlandı ve yuvarlandı, bu yüzden babam bir bavul dolusu tüple gelen bir televizyon tamircisini aradı.'

'Tüpler?'

'Vakum tüpleri. Eski moda ampuller gibi turuncu renkte parlıyorlardı. Kötü gideni değiştirdi ve yine iyi çalıştı.' Telefonumdaki resme bir kez daha baktı. 'Elbette bunun tüpleri uzun zaman önce yanmış olurdu.'

"Bay Bowditch muhtemelen eBay'den ya da Craigslist'ten daha fazla satın almıştır," dedim. 'İnternetten her şeyi satın alabilirsiniz. Eğer karşılayabiliyorsan, öyle.' Sadece Bay Bowditch'in interneti kullandığını *düşünmedim* .

Bayan Silvius telefonumu geri verdi. 'Git, Charlie. Fizik sizi bekliyor.'

5

Koç Harkness o öğleden sonra antrenmanda pilav üstü beyaz gibi üzerimdeydi. Ya da daha doğrusu bokun üstündeki sinekler gibi. Çünkü bok benim oynadığım gibiydi. Üç konili ayak işi tatbikatı sırasında yanlış yönde hareket etmeye devam ettim ve bir keresinde her iki yönde de hareket etmeye çalıştım ve kıçıma düştüm, bu da çok komikliğe neden oldu. Çift oyun tatbikatı sırasında ilk başta pozisyonumu kaybettim ve ikinci kaleciden gelen top olmam gereken yerden vızıldayarak geçti ve sonunda spor salonunun duvarından sekti. Koç bana bir top sürme vuruşu yaptığında, topa tam olarak hücum ettim, ama eldivenimi indirmedim ve top - sadece bir tavşan, yürüme hızında yuvarlandı - bacaklarımdan geçti. Ama kiraz kuşu, Koç Harkness için bardağı taşıran son damla oldu. Üçüncü taban çizgisine bir tane koymak yerine onu sürahiye fırlatmaya devam ettim.

Koç, çimenlik sandalyesinden fırladı ve göbeği sallanarak ve düdüğü pek de az olmayan göğüslerinin arasında zıplayarak tabağa doğru yürüdü. Tanrı *aşkına* , Reade! Yaşlı bir kadın gibi görünüyorsun! Topa yumruk atmayı bırak! Sadece sopayı indir ve topun ona çarpmasına izin ver. Sana kaç kere söylemem gerekiyor?' Sopayı tuttu, beni kenara çekti ve o günkü deneme atıcısı Randy Morgan ile yüz yüze geldi. 'Atmak! Ve üstüne biraz da lanet olası saç koy!'

Randy elinden geldiğince sert attı. Koç eğildi ve mükemmel bir serseri koydu. Üçüncü taban çizgisi boyunca damladı, sadece adil. Steve Dombrowski onu şarj etti, çıplak elle almaya çalıştı ve kolu kaybetti.

Koç bana döndü. 'Orası! İşte böyle yapılır! Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama ondan kurtul!'

Aklımda Radar vardı, Bay Bowditch'in evinde, gelmemi bekliyordu. Benim için on iki saat, onun için belki üç buçuk gün. Neden yalnız bırakıldığını bilemezdi ve eğer onu fırlatacak kimse yoksa bir köpek gıcırdayan maymunla oynayamazdı. Evde ortalığı karıştırmamaya mı çalışıyordu, yoksa - köpek kapısı sürgülenmişken - bunu zaten bir yerde mi yapmıştı? Eğer öyleyse, onun hatası olmadığını anlamayabilir. Ayrıca o sarp çimenler ve sarkan çitler - bunlar benim de aklımdaydı.

Koç Harkness sopayı bana verdi. 'Şimdi bir tane bırak ve doğru yap.'

Randy orada delmeye çalışmadı, sadece beni kancadan kurtarmak için bir vuruş antrenmanı yaptı. Etrafında dolandım… ve onu ortaya çıkardım. Randy'nin eldiveni takmak için antrenman tepeciğinden inmesine bile gerek yoktu.

İşte bu, dedi Koç. 'Çak bir beşlik.' Yani spor salonunun etrafında beş tur.

'Numara.'
Spor salonundaki tüm gevezeler öldü. Hem bizim hem de kız voleybolunun yarısında. Herkes izliyordu. Randy, belki gülümsemesini saklamak için eldivenini ağzına kapattı.
Koç ellerini etli kalçalarına koydu. Az önce bana ne söyledin?
Deli olmadığım için sopayı düşürmedim. Sadece ona uzattım ve o şaşkınlıkla aldı.
'Hayır dedim. Bitirdim.' Dolaplara açılan kapıya yöneldim.
"Buraya dön, Reade!"
Başımı bile sallamadım, devam ettim.
'Şimdi dön, soğuyunca değil! Çünkü o zaman çok geç olacak!'
Ama havalıydım . Serin ve sakin. Mutlu, hatta, sorunlu bir matematik probleminin çözümünün ilk bakışta göründüğünün yarısı kadar zor olmadığını gördüğünüzde olduğu gibi.
"Lanet olsun, Reade!" Sesi şimdi biraz paniklemiş gibiydi. Belki onun en iyi vurucusu olduğum için ya da belki bu isyan takımın geri kalanının önünde gerçekleştiği için. 'Buraya geri gel! Kazananlar asla pes etmez ve pes edenler asla kazanamaz!'
"O zaman bana ezik de," dedim.
Merdivenlerden inip soyunma odasına indim ve üstümü değiştirdim. Bu, Hillview Lisesi'ndeki beyzbol kariyerimin sonuydu ve bundan pişman mıydım? Hayır. Takım arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğrattığım için pişman mıydım? Biraz, ama Koç'un işaret etmekten hoşlandığı gibi, takımda *ben yok* . Bensiz geçinmek zorunda kalacaklardı. İlgilenmem gereken başka bir işim vardı.

6

Bay Bowditch'in kutusundan postayı aldım - kişisel bir şey değil, sadece olağan kepek - ve arka kapıdan içeri girdim. Radar tam olarak üzerime sıçrayamadı, sanırım kötü bir gün geçiriyordu, bu yüzden onu nazikçe ön patilerinden tuttum, kaldırdım ve kalkık kafasını okşayabilmek için onları belime yerleştirdim. İyi ölçmek için grileşen ağzına birkaç tane verdim. Verandanın basamaklarından dikkatli bir şekilde indi ve işini yaptı. Veranda basamaklarına tırmanmadan önce bir kez daha o değerlendirici bakışı attı. Ona iyi bir kız olduğunu ve Koç Harkness'in gurur duyacağını söyledim.
Gıcırdayan maymunu onun için birkaç kez fırlattım ve birkaç fotoğraf çektim. Oyuncak sepetinde başka gıcırtılar da vardı ama kesinlikle gitmesi gereken maymun oydu.
Düşen merdiveni almaya gittiğimde beni dışarıda takip etti. Onu kulübeye taşıdım, kapıdaki ağır hizmet asma kilidi gördüm ve saçağın altına dayadım. Ben bunu yaparken Radar hırlamaya başladı. Asma kilitli kapının yirmi metre önüne çömelmişti, kulakları geride ve namlu kırışmıştı.
'Ne var kızım? Eğer oraya bir kokarca ya da bir dağ sıçanı girerse, bu konuda hiçbir şey yapamam...'
Kapının arkasından bir tırmalama sesi geldi, ardından ensemin arkasındaki tüyleri diken diken eden tuhaf bir gıcırtı sesi geldi. Hayvan sesi değil. Tam olarak buna benzer bir şey duymamıştım. Radar havladı, sonra sızlandı, sonra göbeği hâlâ yerdeyken geri çekildi. Kendimi geri çekecek gibi hissettim, ama bunun yerine yumruğumun yan tarafıyla kapıya vurdum ve bekledim. Hiçbir şey yoktu. Radar'ın tepkisi olmasaydı, bu sesleri hayal gücüme

göre tebeşirlendirebilirdim, ama her halükarda bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Kapı kilitliydi ve pencere yoktu.

Kapıya bir kez daha vurdum, neredeyse o tuhaf sesin tekrar gelmesine cesaret ettim. Olmadı, ben de eve geri yürüdüm. Radar ayağa kalkıp beni takip etti. Bir kez arkama baktım ve onun da geriye baktığını gördüm.

7

Radar ile bir süre maymun oynadım. Muşamba üzerine uzanıp bana *her şey bitti der gibi bir bakış attığında* , babamı aradım ve ona beyzbolu bırakacağımı söyledim.

Biliyorum, dedi. Koç Harkness beni çoktan aradı. İşlerin biraz kızıştığını söyledi ama önce kendisinden sonra da tüm ekipten özür dilemeniz şartıyla geri dönmenizi istedi. Çünkü onları yüzüstü bıraktın, dedi.

Bu sinir bozucuydu ama aynı zamanda komikti. 'Baba, Eyalet Finalleri değildi, sadece spor salonunda antrenman yap. Ve o bir pislik oluyordu. Buna alışmış olsam da; hepimiz öyleydik. Koç H.'nin resmi sözlükte *penisin* yanında olabilirdi .

'Özür dilemek yok, duyduğum şey bu mu?'

Başım dik olmadığı için özür dileyebilirim çünkü öyle değildi. Bay Bowditch'i düşünüyordum. Ve Radar. Ve burası. Düşmüyor ama oraya gidiyor. Zamanım olsaydı çok şey yapabilirdim ve şimdi yapıyorum.'

Bunu işlemesi birkaç saniye sürdü, sonra, 'Bunun senin için neden gerekli olduğunu anladığımdan emin değilim' dedi. Köpeğe bakmak, bana göre, bu bir mitzvah, ama Adam'dan Bowditch'i tanımıyorsun.'

Ve ben buna ne diyecektim? Babama Tanrı ile bir anlaşma yaptığımı söyleyecek miydim? Gülmeyecek kadar kibar olsa bile (muhtemelen öyle olurdu), bana böyle bir düşüncenin çocuklara, evanjeliklere ve bir tür sihirli yastığa ya da diyete gerçekten inanan kablolu haber izleyen bağımlılara bırakılması gerektiğini söylerdi. bütün hastalıklarını iyileştirecekti. En kötü senaryo, korumak için çok uğraştığı ayıklığı üzerinde hak iddia etmeye çalıştığımı düşünebilirdi.

Bir şey daha vardı: özeldi. Benim şeyim.

Charlie? Hala orada?'

'Buradayım. Söyleyebileceğim tek şey, o tekrar ayağa kalkana kadar elimden geleni yapmak istiyorum.'

Baba içini çekti. Elma ağacından düşüp kolunu kıran bir çocuk değil. O sattı. Bir daha *asla* ayağa kalkamayabilir. Bunu düşündünüz mü?'

Başlamadım ve başlamak için bir neden görmedim. 'Programınızda ne derler bilirsiniz - her seferinde bir gün.'

Kıkırdadı. 'Ayrıca geçmişin tarih olduğunu ve geleceğin bir gizem olduğunu söylüyoruz.'

'İyi oldu baba. Yani beyzbol meselesinde sorun yok mu?'

"Evet, ama sezon sonunda All-State takımına girmek üniversite başvurularında iyi görünürdü. Doğru olduğunu biliyorsun?'

'Yaparım.'

'Ya futbol? Onu da mı atmayı düşünüyorsun?'

'Şimdi olmaz.' En azından konu futbol olduğunda, uğraşacak Koç Harkness olmazdı. "Bay Bowditch, antrenmanlar ağustosta başladığında daha iyi olabilir."

'Ya da değil.'

"Ya da değil," diye onayladım. "Gelecek bir gizem."

'Gerçekten öyle. O geceyi düşündüğümde, annen Zippy'ye yürümeye karar verdi...'

Kaçtı. Ben de diyecek bir şey bulamadım.

"Benim için bir şey yap, Charlie. *The Weekly Sun'dan* bir muhabir geldi ve iletişim bilgilerinizi istedi. Ona vermedim ama onunkini aldım. Bowditch'i kurtarmak için sizinle röportaj yapmak istiyor. İnsan çıkarı tür bir anlaşma. Bence yapmalısın.

'Onu gerçekten kurtarmadım, Radar'dı...'

'Bunu ona söyleyebilirsin. Ama başvurduğunuz kolejlerin beyzbolu neden bıraktığınıza dair soruları varsa, bunun gibi bir makale-'

'Anladım. Bana numarasını ver.

O yaptı ve ben de kontaklarıma koydum.

'Akşam yemeği için evde olacak mısın?'

Radar'a onunkini verir vermez.

'İyi. Seni seviyorum Charlie.

Ben de onu sevdiğimi söyledim. Hangisi doğruydu. İyi adam, babam. Zor zamanlar geçirdi ama atlattı. Herkes yapmaz.

8

Radar'ı besleyip yarın erken geleceğimi söyledikten sonra kulübeye doğru yürüdüm. Gerçekten istemiyordum, serin bir Nisan akşamının kaplayan karanlığında o penceresiz küçük binada çok tatsız bir şey vardı, ama bunu kendim yapmaya zorladım. Asma kilitli kapının önünde durup dinledim. Çizilme yok. Bir bilim kurgu filmindeki uzaylı yaratık gibi tuhaf bir cıvıltı sesi yok. Yumruğumla kapıya vurmak istemedim, bu yüzden kendim yapmaya zorladım. İki defa. Sert.

Hiç bir şey. Hangi bir rahatlama oldu.

Bisikletime bindim, Sycamore Sokağı Tepesi'nden aşağı indim, eldivenimi dolabımın üst rafına fırlattım, sonra kapıyı kapatmadan önce bir süre ona baktım. Bu iyi bir oyun, beyzbol. Dokuzuncu sıranın zirvesine çıkmak ve farkı hemen kapatmak gibisi yoktur ve büyük bir galibiyetten sonra deplasmanda oynanan bir maçtan eve otobüsle dönmek gibisi yoktur, herkes gülüp eğlenir ve etrafta dolanırken. Yani evet – biraz pişmanlık ama gerçekten çok değil. Buda'nın şu sözünü düşündüm: değişir. Bu iki küçük kelimede çok fazla gerçek olduğuna karar verdim. Çok fena.

Muhabir adamı aradım. *Haftalık Güneş* , bir sürü reklama gömülmüş birkaç yerel ilgi haberini ve spor hikayesini içeren bir bedavaydı. Zippy'nin kapısının yanında her zaman bir yığın vardı ve bir zekanın TÜMÜNÜ AL'ı eklediği, BİRİNİ AL yazan bir tabela vardı. Muhabirin adı Bill Harriman'dı. Sorularını yanıtladım, bir kez daha takdirin çoğunu Radar'a verdim. Bay Harriman ikimizin bir fotoğrafını çekip çekemeyeceğini sordu.

'Vay, bilmiyorum. Bay Bowditch'in iznini almam gerekiyor ve o hastanede.'

'Yarın ya da ertesi gün ona sor, bunu yapar mısın? Gelecek haftanın sayısında yayınlanacaksa, hikayeyi yakında dosyalamam gerekecek.'

'Yapabilirsem yaparım ama sanırım başka bir ameliyat için planlanmış. Onu ziyaret etmeme izin vermeyebilirler ve gerçekten onun izni olmadan yapamam.' Bay Bowditch'in

bana kızması en son isteyeceğim şeydi ve o kolayca kızabilen bir adamdı. Daha sonra bunun gibi insanlar için kelimeye baktım; *misantropiydi* . _

'Anlaşıldı, anlaşıldı. Mümkün olan en kısa sürede bir şekilde bana haber ver . Hey, geçen Kasım'da Türkiye Kupası'nda Stanford Prep'e karşı galibiyet golünü atan çocuk değil misin?'

'Bendim, ama *SportsCenter* Top Ten oyunu gibi değildi ya da başka bir şey. Onların iki yard çizgisindeydik ve ben sadece onu yumrukladım.'

O güldü. 'Mütevazı! Bunu sevdim. Beni ara, Charlie.'

Yapacağımı söyledim, kapattım ve çalışmadan önce babamla biraz televizyon izlemek için aşağı indim. Radar'ın nasıl olduğunu merak ettim. Tamam, umuyordum. Farklı bir rutine alışmak. Buda'nın şu sözünü tekrar düşündüm. Bu tutunmak için iyi bir şeydi.

BÖLÜM DÖRT

Bay Bowditch'i ziyaret ediyorum. Andy Chen.
Kiler. Diğer Haberlerde. Hastane Toplantısı.

1

Ertesi sabah 1 Numaralı Çınar Sokağı'na geldiğimde Radar'ın selamı coşkuluydu ama o kadar da çılgın değildi. Bu bana onun yeni düzene alıştığını düşündürdü. Sabah gerekli olanı yaptı, kahvaltısını silip süpürdü (Babam eve yirmi beş kiloluk yemek çuvalı getirmişti), sonra maymunla oynamak istedi. Bundan bıktığında hala biraz zamanım vardı, bu yüzden eski televizyonun çalışıp çalışmadığını görmek için oturma odasına gittim. Zapper'ı aramak için biraz zaman harcadım, ama elbette Bay Bowditch'in aptal kutusu, ev eğlencesinin zapper öncesi dönemindendi. Ekranın altında iki büyük kadran vardı. Sağdakinin üzerinde sayılar vardı - kanallar, tahmin ettim - bu yüzden soldakini çevirdim.

Televizyondan gelen uğultu, kulübeden gelen sesler kadar rahatsız edici değildi ama yine de biraz endişe vericiydi. Patlamamasını umarak geri çekildim. Bir süre sonra *Today* şovu göründü - Matt Lauer ve Savannah Guthrie birkaç politikacıyla sohbet etti. Resim 4K değildi; 1K bile değildi. Ama en azından bir şeydi. Bayan Silvius'un tavşan kulağı dediği anteni hareket ettirmeye çalıştım. Bir yöne çevirdim ve resim daha iyi oldu (*marjinal olarak* daha iyi). Diğer tarafa çevirdim ve *Today* bir kar fırtınasında kayboldu. Ünitenin arkasına baktım. Destek, ısıyı dışarı atmak için küçük deliklerle doluydu - ki bu önemliydi - ve bunların içinden tüplerin turuncu parıltısını gördüm. Uğultu sesi çıkardıklarından oldukça emindim.

Kanalı her değiştirmek istediğinde kalkmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu merak ederek kapattım. Radar'a okula gitmem gerektiğini söyledim ama önce başka bir fotoğrafa ihtiyacım vardı. Ona maymunu verdim.

'Bunu ağzında tutar mısın? Oldukça şirin.'
Radar mecbur olmaktan mutluydu.

2

Beyzbol antrenmanı olmadan öğleden sonra hastaneye gittim. Masada Howard Bowditch'in ziyaretçi almasına izin verilip verilmediğini sordum - bir hemşire bana başka bir ameliyata ihtiyacı olacağını söyledi. Resepsiyondaki kadın monitöründe bir şeye baktı ve yukarı çıkıp görebileceğimi söyledi. Asansörlere doğru döndüğümde beklememi söyledi, doldurmam gereken bir form vardı. 'Acil durumlarda' iletişim bilgilerim içindi. Talepte bulunan hasta Howard Adrian Bowditch'ti. Adım Charles Reed olarak yazılmıştı.

'Sen osun, değil mi?' dedi masa başı bayan.

"Evet, ama soyadı yanlış yazılmış." Çizdim ve *Reade* yazdırdım . 'Benimle iletişime geçmeni mi söyledi? Onun başka kimsesi yok mu? Bir erkek veya kız kardeş gibi mi? Çünkü büyük kararlar verecek yaşta olduğumu düşünmüyorum, mesela...' Bitirmek istemedim ve onun da bana ihtiyacı yoktu.

Ameliyata gitmeden önce DNR imzalamış. Bunun gibi bir form, sadece ona bir şey getirmene ihtiyacı olduğunda olur.'

'DNR nedir?'

O bana söyledi. Gerçekten duymak istediğim bir şey değildi. Akrabalarla ilgili soruma asla cevap vermedi, çünkü muhtemelen bilmiyordu - neden yapsın ki? Formu ev adresim, e-posta adresim ve cep numaram ile doldurdum. Sonra Howard Adrian Bowditch hakkında bilmediğim bir sürü şey olduğunu düşünerek yukarı çıktım.

3

Uyanıktı ve bacağı artık havada değildi ama yavaş konuşmasına ve gözlerindeki cam gibi ifadeye bakılırsa oldukça sarhoştu.

"Yine sen," dedi, ki bu *seni gördüğüne pek de memnun olmadı, Charlie* .

"Yine ben," diye onayladım.

Sonra gülümsedi. Onu daha iyi tanıyor olsaydım, daha sık kullanması gerektiğini söylerdim. "Bir sandalye çek ve bana bunun görünüşünü nasıl beğendiğini söyle."

Beline kadar bir battaniye vardı. Geri fırlattı ve bacağını kaval kemiğinden uyluğun üst kısmına kadar kaplayan karmaşık bir çelik aleti ortaya çıkardı. Etine ince çubuklar giriyordu, giriş noktaları kurumuş kanla kararmış küçük kauçuk contalarla kapatılmıştı. Dizi sargılıydı ve ekmek somunu kadar büyük görünüyordu. Bu ince çubukların bir hayranı sargılardan geçti.

Yüzümdeki ifadeyi gördü ve bir kahkaha attı. 'Engizisyon'dan gelen bir işkence aletine benziyor, değil mi? Buna harici fiksatör denir.'

'Acıtır mı?' Bunu düşünmek yılın en aptalca sorusuydu. O paslanmaz çelik çubuklar tam bacak kemiklerine girmek zorundaydı.

'Eminim öyledir, ama neyse ki buna sahibim.' Sol elini kaldırdı. İçinde eski tarz televizyonunda olmayan bir tür uzaktan kumandaya benzeyen bir alet vardı. 'Ağrı pompası. Güya acıyı dindirmeme yetiyor ama kafayı bulmama yetmiyor. Sadece Empirin'den daha güçlü bir şey kullanmadığım için uçurtma kadar yüksek olduğuma inanıyorum.'

"Sanırım öylesin," dedim ve bu sefer sadece kıkırdamakla kalmadı, tam anlamıyla güldü. onunla güldüm.

" Acıyacak , sanırım." Sadece bakmak bile acıtacak kadar siyah bir bacağın etrafında bir dizi metal halka oluşturan fiksatöre dokundu. 'Bu sabah erken saatlerde onu takan doktor bana, bunun gibi cihazların Stalingrad Savaşı sırasında Ruslar tarafından icat edildiğini söyledi.' Şimdi kanlı contanın hemen üzerindeki ince çelik çubuklardan birine dokundu. "Ruslar bu dengeleyici çubukları bisiklet çubuklarından yaptılar."

'Ne kadar süre giymek zorundasın?'

'Şanslıysam ve iyileşirsem altı hafta. Şanslı değilsem üç ay. Bana bazı süslü donanımlar verdiler, titanyumun işin içinde olduğuna inanıyorum ama fiksatör çıktığında bacağım donmuş olacak. Fizik tedavi güya onu çözecek, ama bana söylenen terapinin "önemli ölçüde rahatsızlık içereceği" söylendi. Nietzsche'nin kim olduğunu bilen biri olarak, bunu tercüme edebilirsin.'

'Bence bu cehennem gibi acıtacağı anlamına geliyor.'

Bir kahkaha daha atmayı umuyordum -en azından bir kıkırdama- ama o sadece solgun bir gülümseme üretti ve uyuşturucu dağıtan alete başparmağıyla çift tıkladı. 'Kesinlikle haklı olduğuna inanıyorum. Ameliyat sırasında bu ölümlü bobini yerinden oynatacak kadar şanslı olsaydım, kendimi bu büyük rahatsızlıktan kurtarabilirdim.'

'Öyle demek istemiyorsun.'

Kaşları - gri ve gür - bir araya geldi. 'Bana ne demek istediğimi söyleme. Bu beni küçümsüyor ve seni aptal gibi gösteriyor. Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Sonra neredeyse isteksizce: "Beni görmeye geldiğin için sana minnettarım. Radar nasıl?'

'İyi.' Ona çektiğim yeni fotoğrafları gösterdim. Ağzında maymunu ile oturan Radar'ın üzerinde oyalandı. Sonunda telefonumu geri verdi.

'Gönderebileceğim bir telefonun olmadığına göre senin için bir çıktı almamı ister misin?'

'Aslında bunu isterim. Onu beslediğin için teşekkürler. Ve sevgisini gösterdiği için. Bunu takdir ettiğinden eminim. Ben de yaptım.'

'Onu sevdim. Bay Bowditch...'

Howard.

Howard, doğru. Sakıncası yoksa çimlerinizi kesmek istiyorum. O kulübede bir biçme makinesi var mı?'

Gözleri ihtiyatla döndü ve ağrı kontrol cihazını yatağa bıraktı. 'Numara. O kulübede hiçbir şey yok. Kullanım, yani.'

O zaman neden kilitli? Sormayacak kadar bildiğim bir soruydu.

'Pekala, bizimkini getireceğim. Sokağın hemen aşağısında yaşıyoruz.

Sanki bu onun için çok büyük bir sorunmuş gibi içini çekti. Girdiği güne bakılırsa, muhtemelen öyleydi. 'Neden bunu yapasın ki? Ücretli? Bir iş mi arıyorsunuz?

'Numara.'

'O zaman neden?'

'Tam olarak bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bahse girerim konuşmak istemediğin şeyler vardır, değil mi?' Biri için un kutusu. Bir başkası için kulübe.

Gülmedi ama dudakları kıvrıldı. 'Çok doğru. Çin işi mi? Bir adamın hayatını kurtardın ve bundan sonra ondan sen mi sorumlusun?'

'Numara.' Düşündüğüm babamın hayatıydı. 'Oraya gidemez miyiz? Çimlerini keseceğim ve belki ön taraftaki çiti de onarırım. İstersen.'

Bana uzun uzun baktı. Sonra beni biraz şaşırtan bir içgörüyle: 'Evet dersem sana bir iyilik yapmış olur muyum?'

Gülümsedim. 'Aslında sen olurdun.'

'Tamam, iyi. Ama bir biçme makinesi o pislikten bir parça koparır ve ölür. Mahzende birkaç alet var. Çoğu bok içindir, ancak pası çıkarır ve bıçağı keskinleştirirseniz, onu biçilebilir boyuta indirebilecek bir tırpan vardır. Tezgahta bir bileme taşı bile olabilir. Radar'ın merdivenlerden aşağı inmesine izin verme. Dikler ve düşebilir.'

'Peki. Merdiven ne olacak? Bununla ne yapmalıyım?'

'Arka verandanın altına giriyor. Keşke orada bıraksaydım, o zaman burada olmazdım. Lanet olası kötü haberleri olan lanet doktorlar. Başka bir şey?'

The Weekly Sun'dan bir muhabir benim hakkımda bir hikaye yazmak istiyor.'

Bay Bowditch gözlerini devirdi. ' *O* bez. Onu yapacak mısın?'

'Babam istiyor. Üniversite başvurularıma yardımcı olabileceğini söyledi.'

'Olabilir, o zaman. Her ne kadar … *New York Crimes* , değil mi?'

Adam Radar ile bir fotoğrafımı sordu. Sana soracağımı söyledim ama bunu yapmamı istemezsin diye düşündüm. Hangisi benim için sorun değil.

'Kahraman köpek, istediği açı bu mu? Ya da istediğiniz?'

'Bence övgüyü almalı, hepsi bu ve tam olarak bunun için havlayamıyor.'

Bay Bowditch düşündü. 'Tamam, ama onu mülkte istemiyorum. Yürüyüşte onunla birliktesin. Kapıdan fotoğrafını çekebilir. Kapının *dışında* .' Ağrı aletini aldı ve birkaç pompa verdi. Sonra – isteksizce, neredeyse korkuyla: 'Ön kapının yanındaki kancada asılı bir tasma var. Uzun zamandır kullanmadım. Tepeden aşağı yürümek *isteyebilir* … tasmalı, akıl. Ona araba çarparsa, seni asla affetmem.'

Bunu anladığımı söyledim ve kesinlikle anladım. Bay Bowditch'in erkek kardeşi, kız kardeşi, eski karısı ya da vefat etmiş biri de yoktu. Sahip olduğu şey radardı.

'Ve çok uzak değil. Bir zamanlar dört mil yürüyebiliyordu ama o günler geride kaldı. Gitsen iyi olur. Sanırım bana bu yerin akşam yemeği dediği bir tabak salça getirene kadar uyuyacağım.'

'Peki. Seni görmek güzel.' Aslında öyleydi. Ondan hoşlandım ve muhtemelen nedenini söylememe gerek yok ama söyleyeceğim. Radar'ı sevdiği için ondan hoşlandım ve ben de zaten sevdim.

Ayağa kalktım, elini okşamayı düşündüm, yapmadım ve kapıya yöneldim.

"Aman Tanrım, bir şey daha var," dedi. "En azından şimdi aklıma gelen bir tane. Pazartesi günü hala buradaysam – ki olacağım – bakkallar gelecek.'

'Kroger'den teslimat mı?'

Bana yine aptal mısın bakışını attı. 'Tiller ve Oğulları.'

Tiller'ı biliyordum ama 'gurme pazarı' dedikleri bir yer olduğu için oradan alışveriş yapmadık. Anlamı pahalı. Beş ya da altı yaşındayken annemin oradan bana bir doğum günü pastası aldığına dair belirsiz bir anım vardı. Katmanlar arasında limonlu krema ve krema vardı. Bence dünyanın en iyi pastasıydı.

'Adam genellikle sabah gelir. Onları arayıp teslimatı senin orada olacağın öğleden sonraya ertelemelerini söyleyebilir misin? Emir onlarda.'

'Peki.'

Bir elini alnına koydu. Kapıda olduğum için emin değildim ama biraz titriyor sandım. 'Ve ödemek zorunda kalacaksın. Bunu da yapabilir misin?'

'Elbette.' Babamın bana açık çek vermesini ve tutarı doldurmasını isterdim.

'Bundan sonra benden haber alana kadar haftalık siparişi iptal etmelerini söyle. Harcamalarınızı takip edin.' Sanki çizgileri düzeltmek istermiş gibi elini yavaşça yüzünden aşağı indirdi - eğer bir tane varsa, kayıp bir neden. "Tanrım, bağımlı olmaktan nefret ediyorum. Neden o merdivene çıktım? Aptal haplar alıyor olmalıyım.'

"İyi olacaksın," dedim, ama asansörlere giden koridordan aşağı inerken, merdiven hakkında konuşurken söylediği bir şeyi düşündüm: *Kahrolası doktorlar, lanet olası kötü haberleri ile* . Muhtemelen kahrolası bacağının iyileşmesinin ne kadar zaman alacağından ve belki de evde bir fizyoterapist (muhtemelen pazarlıkta kahrolası bir gözetmen) olduğundan bahsediyordu.

Ama merak ettim.

4

Bill Harriman'ı aradım ve hala isterse Radar ile benim bir fotoğrafımı çekebileceğini söyledim. Ona Bay Bowditch'in şartlarını söyledim ve Harriman bunun iyi olduğunu söyledi.

'Bir tür münzevi, değil mi? Dosyalarımızda veya *The Beacon'da* onunla ilgili hiçbir şey bulamıyorum .'

'Bilmeyecektim. Cumartesi sabahı senin için çalışıyor mu?'

Oldu ve saat onda anlaştık. Bisikletime bindim ve eve doğru yola çıktım, pedalları kolay çevirip çok düşündüm. İlk önce Radar hakkında. Ön koridorda asılı duran tasma, daha büyük eski evin içine girdiğimden daha derindi. Şimdi düşündüm de Radar'ın yakasında asılı bir kimlik etiketi yoktu. Bu da muhtemelen onun kuduz veya başka bir şeyden ari olduğunu gösteren bir köpek ruhsatı olmadığı anlamına geliyordu. Radar hiç veterinere gitmiş miydi? olmadığını tahmin ediyordum.

Bay Bowditch yiyeceklerini teslim ettirdi, bu da bana biralarınızı ve kukalarınızı almanın birinci sınıf bir yolu gibi geldi ve Tiller and Sons kesinlikle yüksek sınıf insanların bir sürü katlanır yeşil alışveriş yaptığı birinci sınıf bir yerdi. Bu da babam gibi beni Bay Bowditch'in emekli olmadan önce ne iş yaptığını merak etmeye yöneltti. Neredeyse bir profesör gibi zarif bir konuşma tarzı vardı, ancak emekli öğretmenlerin 'aşağıdan aşağı şarap mahzenine' sahip olmakla övünen bir pazarda alışveriş yapabileceklerini sanmıyordum. Eski televizyon. Bilgisayar yok (buna bahse girerim) ve cep telefonu yok. Ayrıca araba yok. Göbek adını biliyordum ama kaç yaşında olduğunu bilmiyordum.

Eve geldiğimde Tiller'ı aradım ve market teslimatını Pazartesi günü saat üçe ayarladım. Andy Chen arka kapıyı ilk kez çaldığında, ne kadar süreceğini bilmediğim bir yerde ödevimi Bowditch evine götürmeyi düşünüyordum. Küçük çocuklar olarak Andy, ben ve Bertie Bird ayrılmazdık, hatta kendimize Üç Silahşörler diyorduk ama Bertie'nin ailesi Dearborn'a taşınmıştı (muhtemelen benim için iyi bir şeydi) ve Andy bir sürü AP kursu alan bir beyindi. , Illinois Üniversitesi'nin yakındaki şubesinde fizik dahil. Tabii ki aynı zamanda bir sporcuydu, oynamadığım iki sporda da mükemmeldi. Tenis bunlardan biriydi. Diğeri ise Harkness'ın çalıştırdığı basketboldu ve Andy'nin neden burada olduğunu tahmin edebiliyordum.

Andy, buzdolabımızı herhangi bir lezzetli lokma için kontrol ettikten sonra, Koç geri gelip beyzbol oynaman gerektiğini söylüyor, dedi. Kalan bir kung pao tavuğuna yerleşti. Takımı hayal kırıklığına uğrattığını söylüyor.

'Uh-oh, çantalarını topla, suçluluk yolculuğuna çıkıyoruz' dedim. 'Öyle düşünmüyorum.'

Özür dilemek zorunda olmadığını söylüyor.

'Bunu planlamadım.'

Andy, "Beyni temelde kızarmış," dedi. 'Bana ne diyor biliyor musun? Sarı Tehlike. "Dışarı çık Sarı Tehlike ve o koca piçi koru."'daki gibi.

Buna katlandın mı? Hem merak ettim hem de korktum.

Bunun bir iltifat olduğunu düşünüyor, ki bunu komik buluyorum. Ayrıca, iki sezon daha ve Hillview'den ayrılacağım ve Hofstra için oynayacağım. Bölüm 1, işte geliyorum. Tam sürüş, bebeğim. Artık Sarı Tehlike olmayacağım. O yaşlı adamın hayatını gerçekten kurtardın mı? Okulda duyduğum şey bu.'

'Köpek onu kurtardı. Az önce 911'i aradım.

'Boğazını parçalamadı mı?'

'Numara. O bir tatlı. Ve o yaşlı.

Onu gördüğüm gün yaşlı değildi . O gün kan için dışarı çıktı. İçerisi ürkütücü mü? Doldurulmuş hayvanlar? Gözleriyle sizi takip eden Kit-Cat Klock? Mahzende testere mi? Çocuklar onun bir seri katil olabileceğini söylüyor.'

"O bir seri katil değil ve ev de ürkütücü değil." Bu doğruydu. Ürpertici olan kulübeydi. Bu garip kekeme sesi ürkütücüydü. Ve Radar: Bu sesin de ürkütücü *olduğunu biliyordu.*

Tamam, dedi Andy, sana mesajı verdim. Yiyecek başka bir şeyin var mı? Kurabiye?'

'Hayır.' Kurabiyeler Bay Bowditch'in evindeydi. Kesinlikle Tiller and Sons'dan gelen çikolatalı hatmi ve cevizli sandies.

'Peki. Sonra dostum.'

"Sonra, Sarı Tehlike."

Birbirimize baktık ve gülmekten ayrıldık. Bir iki dakikalığına yeniden on bir yaşında gibiydik.

5

Cumartesi günü Radar ile fotoğrafımı çektirdim. Gerçekten de ön koridorda, altında bir çift eski moda galoş bulunan bir kışlık paltosunun yanında asılı bir tasma vardı. Paltonun ceplerini karıştırmayı düşündüm - ne görebileceğimi görmek için - ve kendi kendime meraklı olmamamı söyledim. Tasmaya bağlı yedek bir yaka vardı ama ruhsat etiketi yoktu; kasaba hükümetinin bildiği kadarıyla, Bay Bowditch'in köpeği radarın altında uçuyordu, ha-ha. Ön taraftaki patikadan aşağı indik ve Bill Harriman'ın ortaya çıkmasını bekledik. Bunu tam zamanında yaptı, hırpalanmış eski bir Mustang kullanıyordu ve sanki bir yıl önce üniversiteden mezun olmuş gibi görünüyordu.

Radar, park edip indiğinde birkaç belli belirsiz homurdandı. Ona iyi olduğunu söyledim ve o sessizleşti, sadece pantolonunun paçasını koklamak için paslı kapıdan burnunu soktu. Benimle tokalaşmak için elini kapıya uzattığında tekrar hırladı.

'Koruyucu' diye gözlemledi.

Sanırım öyle.

Büyük bir kamerası olmasını bekliyordum -muhtemelen bir Turner Classic Movie'den haçlı gazete muhabirleri hakkında bir fikir edindim- ama fotoğrafımızı telefonuyla çekti. İki ya da üç sonra, oturup oturmayacağını sordu. 'Eğer isterse, yanına diz çök. Bu iyi olur. Sadece bir çocuk ve köpeği.'

O benim değil, dedim, gerçekten öyle olduğunu düşünerek. Neyse şimdilik. Radar'a oturmasını söyledim, oturacağını bilmiyordum. Sanki emri bekliyormuş gibi hemen yaptı. yanına indim. Bayan Richland'ın eli gözlerini gölgeleyerek izlemek için dışarı çıktığını fark ettim.

Kolunu onun omzuna koy, dedi Harriman.

Bunu yaptığımda Radar yanağımı yaladı. Beni güldürdü. Ve bu, *Sun'ın* bir sonraki sayısında ortaya çıkan resimdi . Ve ortaya çıktığı gibi sadece orada değil.

'Evin içi nasıl?' diye sordu Harriman, işaret ederek.

Omuz silktim. "Herhangi bir ev gibi, sanırım. Normal.' Bildiğimden değil , sadece Eski Okuma Maddesi Salonu'nu, mutfağı, oturma odasını ve ön holü görmüş olduğumdan.

'O zaman olağan dışı bir şey yok mu? Çünkü ürkütücü görünüyor.'

Televizyonun kablolu yayın günlerinden önce olduğunu söylemek için ağzımı açtım, akışı bırakın, sonra tekrar kapattım. Harriman'ın fotoğraf çekmekten röportaj yapmaya geçtiği aklıma geldi. En azından yapmaya çalışarak; bir acemi olarak, tam olarak ince değildi.

"Hayır, sadece bir ev. Gitsem iyi olur.

"Bay Bowditch hastaneden çıkana kadar köpeğe sen mi bakacaksın?"

Bu sefer elimi uzatan ben oldum. Radar hırlamadı ama komik bir iş var mı diye yakından izledi. 'Umarım resimler iyidir. Hadi, Radar.'

Eve doğru yürümeye başladım. Arkama baktığımda Harriman, Bayan Richland ile konuşmak için karşıdan karşıya geçiyordu. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu, bu yüzden Radar'ın peşimden gelmesiyle geri döndüm. Biraz yürüdükten sonra ayağa kalktığını fark ettim.

Merdiveni arka verandanın altına koydum, burada ayrıca bir kar küreği ve kapıdaki sürgü kadar paslı görünen ve muhtemelen çalıştırılması da bir o kadar zor olan büyük, eski bir bahçe makası vardı. Radar, basamakların yarısından yukarıya doğru bana baktı, bu da başka bir fotoğraf çekmem için yeterince sevimliydi. Onun hakkında aptallaşıyordum. Bunu biliyordum ve sahip olmak umurumda değildi.

Mutfak lavabosunun altında temizlik ürünleri ve üzerlerinde Tiller logosu olan temiz bir yığın kağıt poşet vardı. Lastik eldivenler de vardı. Onları giydim, bir çanta aldım ve kaka devriyesine çıktım. Bende bol var.

Pazar günü Radar'ı tekrar tasmasına taktım ve onu tepeden aşağı, evimize kadar yürüdüm. İlk başta hem artritik kalçaları hem de evden uzakta olmaya alışık olmadığı için yavaş hareket etti. Kalbime dokunan güvence için bana bakmaya devam etti. Yine de bir süre sonra, telefon direklerini koklamak ve orada burada çömelmek için durarak yolunu daha kolay ve kendinden emin bir şekilde yapmaya başladı, böylece yoldan geçen diğer köpekler Radar of Bowditch'in orada olduğunu bileceklerdi.

Babam evdeydi. Radar ilk başta homurdanarak ondan geri çekildi, ama babam elini uzattığında, onu koklayacak kadar öne çıktı . Yarım dilim bolonya anlaşmayı mühürledi. Bir saat kadar kaldık. Babam bana fotoğraf çekimim hakkında sorular sordu ve Harriman'ın

evin içi hakkında benimle nasıl röportaj yapmaya çalıştığını ve onu nasıl kapattığımı söylediğimde güldü.

Haber işine devam ederse daha iyi olacak, dedi babam. ' *Haftalık Güneş* , tam da onun not defterini oluşturmaya başladığı yer.'

O sırada Radar, babamın bir zamanlar sarhoş olduğu kanepenin yanında kestiriyordu. Eğilip kürkünü karıştırdı. "Bahse girerim en iyi dönemindeyken bir *motordu* ."

Andy'nin dört ya da beş yıl önce karşılaştığı korkunç canavarla ilgili hikayesini düşündüm ve kabul ettim.

Artriti için herhangi bir köpek ilacı olup olmadığına bakmalısın. Ve muhtemelen kalp kurdu için bir tableti olmalı.'

'Ben etrafı kontrol edeceğim.' Tasmasını çıkarmıştım ama şimdi yakasına taktım. Başını kaldırdı. 'Geri dönmeliyiz.'

Onu bir günlüğüne burada tutmak istemiyor musun? Oldukça rahat görünüyor.

"Hayır, onu geri almalıyım."

Nedenini sorarsa ona gerçeği söylerdim: çünkü Howard Bowditch'in bundan hoşlanacağını düşünmemiştim. O sormadı. 'Peki. Binmek istemek?'

'Her şey yolunda. Yavaş gidersek iyi olacağını düşünüyorum.'

Ve o. Tepeye geri dönerken, kendisine ait olmayan otları koklamaktan memnun görünüyordu.

6

Pazartesi öğleden sonra, yan tarafında TILLER & SONS yazılı (altın renginde, daha az değil) temiz, küçük, yeşil bir minibüs yanaştı. Şoför bana Bay Bowditch'in nerede olduğunu sordu. Ona söyledim ve sanki bu olağan bir şeymiş gibi çantaları bana kapının üzerinden uzattı, sanırım öyleydi. Babamın imzaladığı boş çeke - üç poşet bakkaliye için yüz beş kepçe fikrinden oldukça korktum - tutarı doldurdum ve geri verdim. Dondurucuya koyduğum kuzu pirzolası ve dana bonfile vardı. Yemeğini yemeyecektim (kurabiyeler hariç), ama boşa gitmesine de izin vermeyecektim.

Bunu hallettikten sonra bodruma indim, Radar takip etmeye çalışmasın diye arkamdan kapıyı kapattım. En ufak bir seri katil değildi, sadece küflü ve tozluydu, sanki uzun zamandır orada kimse yokmuş gibi. Tepedeki ışıklar, biri titrek ve yarı ölü olan floresan çubuklardı. Zemin sert çimentoydu. Çivilerde, tırpan da dahil olmak üzere, çizgi filmlerde Yaşlı Adam Ölümün taşıdığı şeye benzeyen aletler vardı.

Odanın ortasında üzeri örtülü bir çalışma masası vardı. Bir göz atmak için kaldırdım ve zilyonlarca parçaya sahip gibi görünen kısmen monte edilmiş bir yapboz gördüm. Görebildiğim kadarıyla (kontrol edecek bir kutu yoktu), arka planda Rockies ile bir dağ çayırı olması gerekiyordu. Masanın bir ucuna, geri kalan parçaların çoğunun yayıldığı katlanır bir sandalye vardı. Koltuk tozluydu, bundan Bay Bowditch'in uzun süredir yapbozunu çözmediği sonucuna vardım. Belki vazgeçmişti. yapardım biliyorum; birleştirilmesi gerekenlerin çoğu, monotonluğu bozacak tek bir bulutun bile olmadığı düz, eski mavi gökyüzüydü. Bunun hakkında hak ettiğinden daha uzun konuşuyorum, belki… ama sonra tekrar belki de değil. Bunda üzücü bir şey vardı. O zaman bu üzüntünün nedenini açıklayamazdım ama artık daha yaşlıyım ve yapabileceğimi düşünüyorum. Yapbozla ilgiliydi, ama aynı zamanda antika TV ve Eski Okuma Maddesi Salonuydu. Yaşlı

bir adamın tek başına uğraşları hakkındaydı ve katlanır sandalyenin, kitapların ve dergilerin üzerindeki toz, bunların bile yavaşladığını gösteriyordu. Mahzende düzenli olarak kullanılmış gibi görünen tek şey çamaşır ve kurutma makinesiydi.

Yapbozun kapağını tekrar kabarttım ve fırın ile su ısıtıcısı arasındaki dolabı kontrol ettim. Eski modaydı, çekmecelerle doluydu. Birinde vida, diğerinde pense ve anahtar, üçüncüsünde lastik bantlı fiş yığınları, dördüncüsünde keski ve biley taşı olması gereken bir şey buldum. Bileme taşını cebime koydum, tırpanı aldım ve yukarı çıktım. Radar üzerime atlamak istedi ve ben de yanlışlıkla bıçakla onu dürtmemek için uzak durmasını söyledim.

Telefonuma dört çubuk alabileceğimi bildiğim yere geri gittik. Basamaklara oturdum ve Radar yanıma oturdu. Safari'yi açtım, *bileme taşıyla bileme yazdım* , birkaç videoya baktım, sonra işe koyuldum. Tırpana oldukça keskin bir kenar koymak uzun sürmedi.

Bay Bowditch'i göstermek için bir fotoğraf çektim, sonra da bisikletle hastaneye gittim. Onu uyurken buldum. Öğleden sonra ışığında bisikletle geri döndü ve Radar'ı besledi. Beyzbolu biraz özledim.

Şey… belki birazdan fazla.

7

Salı öğleden sonra, önce ön bahçede, sonra arkada uzun otları tırpanlamaya başladım. Bir saat kadar sonra kırmızı ellerime baktım ve dikkatli olmazsam kısa süre sonra kabarcıkların oluşacağını biliyordum. Radar'ı tasmasına taktım, onu evimize kadar yürüdüm ve garajda babamın bir çift iş eldiveni buldum. Radar'ın ağrıyan kalçalarına saygı duyarak yavaş yavaş tepeye doğru yürüdük. Radar ertelerken yan taraftaki çimenlere vurdum, sonra onu besledim ve gün için bayıldım. Babam arka bahçedeki ızgarada hamburger pişirdi ve ben üç tane yedim. Ayrıca tatlı için vişneli ayakkabıcı.

Babam beni hastaneye götürdü ve ben Bay Bowditch'i ziyarete gittiğimde raporları okumak için aşağıda bekledi. Ayrıca bir hamburger ve yanında makarna ve peynir olduğunu gördüm ama o da pek bir şey yememişti. Tabii ki iki saatini tırpan sallamakla geçirmemişti ve her ne kadar hoş olmaya çalışsa ve Radar'ın bazı yeni resimlerine (artı tırpandan biri ve yarı kesilmiş ön bahçesinin bir diğeri) baksa da, benim için açıktı. çok acı çekiyordu. Uyuşturucuyu serbest bırakan düğmeye basmaya devam etti. Üçüncü kez yaptığında, bir yarışma programında bir yarışmacının yanlış cevap vermesi gibi, düşük bir vızıltı sesi çıkardı.

Lanet şey. Bir saatim doldu. Gitsen iyi olur Charlie, kendimi kötü hissettiğim için sana havlamaya başlamadan önce. Cuma geri gel. Hayır, Cumartesi. Belki o zamana kadar daha iyi hissederim.'

"Seni ne zaman bırakacaklarına dair bir haber var mı?"

'Pazar, belki. Bir bayan geldi ve bir şey üzerinde çalışmama yardım etmek istediğini söyledi...' Büyük ellerini kaldırdı, sırtlarında IV iğnelerden morluklar oluştu ve tırnak işaretleri yaptı. '… "kurtarma planı." Ona siktir olup gitmesini söyledim. Tam olarak bu kelimelerle değil. İyi bir hasta olmaya çalışıyorum ama bu zor. Sadece acı değil, bu..." Zayıf bir daire çizerek döndü, sonra kollarını tekrar yorgana indirdi.

'Çok fazla insan' dedim. 'Buna alışkın değilsin.'

'Anladın. Tanrıya şükür birileri yapıyor. Ve çok fazla *gürültü* . O gitmeden önce kadın – adı Ravenhugger gibi bir şeydi – evimin birinci katında bir yatağım olup olmadığını sordu. Değilim, ama kanepe çekiliyor. Uzun zamandır yatak olarak yapılmamış olmasına rağmen. Sanırım… belki hiç değil. Sadece indirimde olduğu için aldım.'

Çarşafların nerede olduğunu söylersen telafi edeceğim.

'Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?'

Çok aktif bir alkolik olan dul bir kadının oğlu olarak yaptım. Ayrıca kıyafetlerin nasıl yıkanacağı ve yiyecek nasıl satın alınacağı. İyi bir küçük bağımlıydım. 'Evet.'

'Çamaşır dolabı. İkinci kat. Daha oraya gitmedin mi?'

başımı salladım.

'Pekala, sanırım şimdi senin şansın. Yatak odamın karşısında. Teşekkürler.'

'Sorun yok. Ve bir dahaki sefere o bayan geldiğinde, ona senin iyileşme planın olduğumu söyle.' Kalktım. 'Gidip biraz dinlensen iyi olur.'

kapıya gittim. Adımı söyledi ve arkamı döndüm.

'Sen uzun zamandır başıma gelen en iyi şeysin.' Sonra, sanki benimle olduğu kadar kendi kendine de konuşuyormuş gibi: 'Sana güveneceğim. Başka bir seçenek göremiyorum.'

Babama, benim onun başına gelen en iyi şey olmam hakkında söylediklerini söyledim, ama güvenme kısmıyla ilgili değil. Bazı içgüdüler bunu tutmama neden oldu. Babam bana tek kolla güçlü bir şekilde sarıldı ve yanağımı öptü ve benimle gurur duyduğunu söyledi.

İyi bir gündü.

8

Perşembe günü kendimi kulübenin kapısını tekrar çalmaya zorladım. O küçük binayı gerçekten sevmedim. Kimse geri vurmadı. Veya çizik. Kendime, o tuhaf seğirme sesini hayal ettiğimi söylemeye çalıştım, ama olsaydı, Radar da hayal ederdi ve köpeklerin hayal gücü bölümünde pek olduğunu düşünmezdim. Tabii ki, tepkime tepki verebilirdi. Ya da doğruyu söyleyeceksem, korkumu ve neredeyse içgüdüsel tiksintimi hissedebilirdi.

Cuma günü Lawn-Boy'umuzu caddeye çıkardım ve yarı evcilleştirilmiş bahçede çalışmaya gittim. Hafta sonuna kadar nispeten canlı görünmesini sağlayabileceğimi düşündüm . Sonraki hafta bahar tatiliydi ve ben bunun çoğunu 1 Numaralı Çınar'da geçirmeyi planladım. Pencereleri siler, sonra çitin üzerinde çalışmaya giderdim - tekrar dik durmasını sağlardım. Bunları görmenin Bay Bowditch'i neşelendireceğini düşünmüştüm.

Evin Çam Sokağı tarafında çim biçiyordum (Radar içerideydi, kükreyen Lawn-Boy ile hiçbir şey yapmak istemiyordu) cebimde telefonum titredi. Biçme makinesini öldürdüm ve ekranda ARCADIA HOSPITAL'i gördüm. Aramayı midem bulan bir şekilde cevapladım, birinin bana Bay Bowditch'in daha da kötüye gittiğini söyleyeceğinden emindim. Ya da daha kötüsü, vefat etti.

Onunla ilgiliydi, tamam, ama kötü bir şey değildi. Bayan Ravensburger adında bir bayan, yarın sabah dokuzda Bay Bowditch'in 'iyileşme ve tedavi sonrası bakımı' hakkında konuşmak için gelip gelemeyeceğimi sordu. Yapabileceğimi söyledim ve sonra bir ebeveyn veya vasi getirip getiremeyeceğimi sordu. muhtemelen dedim.

"Gazetede resmini gördüm. O harika köpeğiyle. Bay Bowditch ikinize de minnet borçlu.

Güneş'ten bahsettiğini sanıyordum ve sanırım konuşmuş olabilirdi ama Radar'la ben de başka bir yere gittik. Ya da belki de her yerde söylemeliyim.

Babam, genellikle Cuma günleri yaptığı gibi geç geldi ve elinde *Chicago Tribune'ün bir kopyası vardı* , ikinci sayfasında, *Trib'in* 'Diğer Haberlerde' adlı küçük bir kenar çubuğu çalıştırdığı bir yer vardı. Ön sayfadakilerden daha neşeli bir yapıya sahip ısırık büyüklüğünde öğeleri harmanladı. Radar ve beni içeren filmde KAHRAMAN KÖPEK, KAHRAMAN TEEN başlığı vardı. Kendimi *Trib'de gördüğüme tam olarak şok* olmadım ama şaşırdım. Bu oldukça iyi bir dünya, aksine tüm kanıtlara rağmen ve her gün binlerce (belki de milyonlarca) iyilik yapan binlerce insan var. Merdivenden düşüp bacağını kıran yaşlı bir adama yardım eden bir çocuk özel bir şey değildi, ama resim onu sattı. Radar yalamanın ortasında yakalandı, ben kolum onun boynuna dolanmış ve kahkahalar içinde başım geriye atılmıştı. Ve görünüşe bakılırsa, oldukça yakışıklı diyebilirim. Bu da benim hayalimdeki kız Gina Pascarelli'nin bununla karşılaşıp karşılaşmadığını merak etmemi sağladı.

'Gördün mü?' Babam başlığa dokunarak sordu. 'AP. İlişkili basın. Bu resim muhtemelen bugün beş ya da altı yüz gazetede, kıyıdan kıyıya. İnternetten bahsetmiyorum bile. Andy Warhol, sonunda Amerika'daki herkesin on beş dakikalığına ünlü olacağını söyledi ve sanırım çeyrek saatin var. Kutlamak için Bingo'ya gitmek ister misin?

Kesinlikle yaptım ve kaburgalarımı (çift raflı) yerken babama, Bayan Ravensburger adında bir bayanla konuşmak için yarın benimle hastaneye gelip gelmeyeceğini sordum. Bunun onun için zevk olacağını söyledi.

9

Ravensburger'ın ofisinde tanıştık. Yanında Melissa Wilcox adında genç bir kadın vardı - uzun boylu ve tonlu, sarı saçları küt, saçma sapan bir atkuyruğu şeklindeydi. Bay Bowditch'in fizyoterapisti olacaktı. Konuşmanın çoğunu, hiçbir şeyi unutmamak için arada sırada küçük bir not defterini kontrol ederek yaptı. Bay Bowditch'in 'biraz tartışmadan' sonra, haftada iki kez evine girmesine izin verdiğini ve hareket açıklığı üzerinde çalışmasını ve ilk önce Kanada koltuk değnekleri ile onu tekrar ayağa kaldırmasını kabul ettiğini söyledi - kol desteği için metal halkalı türden. – sonra bir yürüteçle. Ayrıca 'iyi bir şekilde ilerlediğinden' emin olmak için hayati önemlerini alır ve iğne bakımı denen bir şeyi kontrol ederdi. 'Yapman gereken, Charlie.'

Ona bunun ne anlama geldiğini sordum ve bacağına giren çubukların düzenli olarak dezenfektanla silinmesi gerektiğini açıkladı. Ağrılı bir işlem olduğunu, ancak kangrene yol açabilecek bir enfeksiyon kadar acı verici olmadığını söyledi.

Melissa, "Haftada dört gün gelmek istedim, ama gelmezdi," dedi. 'Neye sahip olup olmayacağı konusunda çok net.'

Anlat bana , diye düşündüm.

"Başlangıçta çok yardıma ihtiyacı olacak Charlie ve senin vereceğini söylüyor."

"Ona göre," diye araya girdi Bayan Ravensburger, " *sen* onun iyileşme planısın." Benimle konuşuyordu ama babama sanki onu itiraz etmeye davet ediyormuş gibi bakıyordu.

Yapmadı.

Melissa, önünde hırlayan bir kaplanla parlak mor olan küçük defterinde yeni bir sayfa açtı. 'Birinci katta bir banyo olduğunu mu söylüyor?'

'Evet.' Ona çok küçük olduğunu söylemeye zahmet etmedim. Bunu ilk ev ziyaretinde öğrenecekti.

Başını salladı. "Bu çok önemli çünkü bir süre merdiven çıkamayacak."

'Ama eninde sonunda başarabilecek mi?'
'Çok çalışırsa tabi. Yaşlı - aslında tam olarak *kaç yaşında olduğunu* bilmediğini iddia ediyor - ama iyi durumda. Sigara içmediğini, içmediğini, fazla kilo almadığını söylüyor.'
Bu çok önemli, dedi babam.
Bahse girerim öyledir. Ağırlık taşıma, özellikle yaşlılarda büyük bir endişe kaynağıdır. Plan, Pazartesi günü hastaneden ayrılmasıdır. Bundan önce tuvaletin kenarlarına güvenlik çubukları takılmalıdır. Bunu bu hafta sonu yapabilir misin? Olmazsa, salıverilmesini Salı gününe kadar uzatacağız.'
'Bunu yapabilirim.' Yakın geleceğimde daha fazla YouTube videosu gördüm.
'Geceler için bir pisuara ve acil durumlar için bir sürgüye ihtiyacı olacak. Bunu kabul ediyor musun?'
Evet dedim ve oldum. Birden fazla kez kusmuk temizlemiştim; kakayı bir sürgüden tuvalete atmak aslında bir adım olabilir.
Melisa defterini kapattı. 'Bin başka şey var - küçük şeyler, çoğu. Bu yardımcı olacak. Buna bir bak.'
Kot pantolonunun arka cebinden bir broşür çıkardı. Başlık *Aptallar için Evde Bakım* değildi , ama olabilirdi. Okuyup arka cebime koyayım dedim.
Melisa, "Burayı kendim gördüğümde neye ihtiyaç olduğunu daha iyi anlayacağım," dedi. "Bu öğleden sonra oraya koşmayı düşündüm, ama o dönene kadar içeri girmemem konusunda çok ısrar ediyor."
Evet, Bay Bowditch çok ısrarcı olabilir. Bunu erken keşfetmiştim.
Bunu üstlenmek istediğinden emin misin Charlie? Bayan Ravensburger sordu. Bu sefer önce babamı kontrol etmedi.
'Evet.'
'İlk üç veya dört gece onunla kalmak anlamına gelse bile mi?' Melisa sordu. "Bir rehabilitasyon ünitesi olasılığını tartışmaya çalıştım - Riverview adında boş kontenjanları olan güzel bir birim var - ama o bunu duymadı. Sadece eve gitmek istediğini söyledi.
Onunla kalabilirim. Her ne kadar üst katta, şimdiye kadar görmediğim bir yatak odasında uyuma düşüncesi bile tuhaftı. 'Sorun değil. Okul tatili.'
Bayan Ravensburger babama döndü. " Bu anlaşma için uygun musunuz, Bay Reade? ″
Bekledim, ne söyleyeceğinden emin değildim ama o geldi.
"Bu konuda biraz endişeli, ki bu muhtemelen doğal ama sorumlu olan Charlie, Bay Bowditch onunla bir bağ kurmuş gibi görünüyor ve gerçekten başka kimsesi yok."
"Bayan Wilcox, ev hakkında..." dedim.
Güldü. 'Melisa lütfen. Ne de olsa meslektaş olacağız.'
Ona Melissa demek Bay Bowditch Howard demekten daha kolaydı çünkü o benim yaşıma yakındı. 'Ev hakkında - kişisel olarak alma, sanki bir şeyler çalacağından korkuyormuş gibi. O sadece… şey…' Nasıl bitireceğimi tam olarak bilmiyordum ama babam biliyordu.
'O özel bir kişi.'
'Doğru' dedim. "Ve onun biraz huysuz olmasını da hesaba katmalısın. Çünkü-'
için beklemedi . 'İnan bana, kırık bacağımı bir arada tutan harici bir sabitleyicim olsaydı ben de huysuz olurdum.'
'Sigorta durumu nedir?' Babam Bayan Ravensburger'a sordu. 'Söyleyebilir misin?'

Bayan Ravensburger ve Melissa Wilcox birbirlerine baktılar. Bayan Ravensburger, 'Bir hastanın finansal düzenlemeleri hakkında ayrıntılara girmek konusunda rahat değilim, ancak bursa göre, masraflarını şahsen karşılamayı planladığını söyleyeceğim' dedi.

Ah, dedi babam, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Yüzü hiçbir şeyi açıklamadığını söylüyordu. Ayağa kalktı ve Bayan Ravensburger ile el sıkıştı. Ben de öyle.

Melissa, göz kamaştırıcı beyaz spor ayakkabılarıyla süzülür gibi bizi koridora kadar izledi.

'LSU?' Diye sordum.

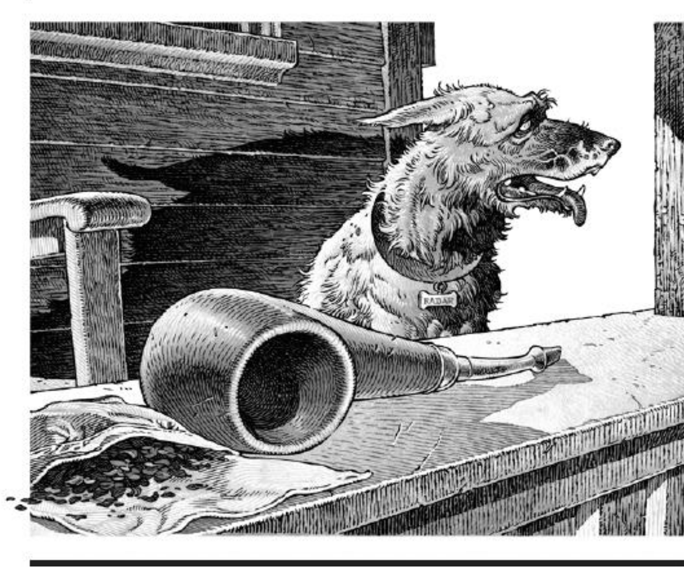
Şaşırmış görünüyordu. 'Nasıl bildin?'

'Defter. Basketbol?'

Güldü. "Ve voleybol."

Boyuna bakılırsa, bahse girerim çok fena çarpmıştır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Alışveriş. Babamın Piposu.

Bay Bowditch'ten Çağrı. Un Kutusu.

1

Bir güvenlik çubuğu kurulum kiti almak için hırdavatçıya gittik, ardından bir veterinerin de bulunduğu Pet Pantry'ye gittik. Radar artriti için çiğnenebilir kalp kurdum ve Carprofen var. Bu şeyin sadece reçeteyle olması gerekiyordu, ama durumu açıkladığımda, bayan bana sadece ilaçların nakit olması gerektiğini belirterek verdi. Bay Bowditch'in Radar'ın tüm eşyalarını oradan aldığını ve teslimat için fazladan para ödediğini söyledi. Babam güvenlik çubuğu seti için kredi kartını kullandı. Haplar için kendi paramı kullandım. Son durağımız, uzun boyunlu bir pisuar, sürgü, iğne bakımı için kullanmam gereken dezenfektan ve iki sprey şişe ağır cam temizleyici aldığım eczaneydi. Ben de bunun için para ödedim, ama nakit değil. Visa'mda 250 dolarlık bir limitim vardı, ancak kartın reddedileceğinden endişe etmedim. Hiçbir zaman senin dükkân diyebileceğin türden biri olmadım.

Eve dönerken babamın bana verdiğim bu taahhüt hakkında benimle konuşmasını bekleyip durdum… ki bu on yedi yaşındaki bir çocuk için oldukça büyüktü. Yine de yapmadı; sadece radyoda klasik rock dinledim ve bazen eşlik ettim. Ne söylemek istediğine karar vermekte olduğunu çok geçmeden anladım.

Radar tarafından karşılandığım Bay Bowditch'in evine doğru yürüdüm. İlaçlarını tezgahın üzerine koydum, sonra banyoya baktım. Güvenlik çubuklarını takmaya geldiğinde (ve onun bunları kullanması için) dar bölgelerin gerçekten yardımcı olacağını düşündüm, ama bu yarının işiydi. Bodrumdaki çamaşır makinesinin üzerindeki rafta bir yığın temiz paçavra görmüştüm. Aşağı indim ve bir çift avuç aldım. Güzel bir bahar günüydü ve ilk fikrim, onu çitleri düzelterek dışarıda geçirmekti, ama önce pencerelerin gelmesi

gerektiğine karar verdim, böylece Bay Bowditch geri döndüğünde temizleyicinin kokusu evden çıkacaktı. . Ayrıca bana yeri gezmek için bir bahane verdi.

Mutfağa, kilere ve oturma odasına ek olarak - aslında yaşadığı yerler - toz beziyle kaplı uzun bir masanın olduğu bir yemek odası vardı. Sandalye yoktu, bu da oldukça boş görünmesini sağlıyordu. Ayrıca bir çalışma odası, kütüphane ya da ikisinin birleşimi olması gereken bir oda vardı. Tavanın aktığını ve bazı kitapların ıslandığını gerçek bir dehşetle gördüm. Bunlar da hoştu, pahalı görünümlü ve deri kaplıydı, arka salondaki dikkatsiz yığınlar gibi değil. Bir dizi Dickens, bir dizi Kipling, bir dizi Mark Twain ve bir dizi Thackeray adında biri vardı. Daha fazla zamanım olduğunda, onları raflarından alıp yere yaymaya ve kurtulabilecekler mi diye bakmaya karar verdim. Muhtemelen bunun nasıl yapılacağı hakkında YouTube videoları vardı. O bahar neredeyse Tüp'ün yanında yaşadım.

İkinci katta üç yatak odası, ayrıca çamaşır dolabı ve daha büyük bir banyo daha vardı. Yatak odası daha fazla kitap rafıyla kaplıydı ve yatağın yanında uyuduğu belli olan bir okuma lambası vardı. Buradaki kitaplar çoğunlukla ciltsiz kitaplardı - gizemler, bilim kurgu, fantazi ve 40'lı yıllara kadar giden ucuz korku. Bazıları gerçekten iyi görünüyordu ve işler yolunda giderse biraz ödünç almak isteyeceğimi düşündüm. Thackeray'in ağır geleceğini tahmin etmiştim ama *Gelin Siyah Giydi* tam sokağıma baktı. Kapaktaki gösterişli gelin siyah giyiyordu, tamam, ama fazla değil. Yatağının üzerinde iki kitap vardı, Ray Bradbury tarafından yazılan *Something Wicked This Way Comes adlı bir ciltsiz kitap ve The Origins of Fantasy and Its Place in the World Matrix: Jungian Perspectives* başlıklı kalın ciltli bir kitap . Kapakta yıldızlarla dolu bir huni vardı.

Diğer yatak odalarından birinde, yapılmış ancak üzeri plastik bir örtü ile kapatılmış bir çift kişilik yatak vardı; üçüncüsü tamamen boştu ve bayat kokuyordu. Sinsi hareketler yerine sert ayakkabılar giymiş olsaydım, ayak seslerim o ayakkabıda ürkütücü boş sesler çıkarırdı.

Dar merdivenler (*Sapık* merdivenleri, diye düşündüm) üçüncü kata çıkıyordu. Çatı katı değildi ama çatı katı olarak kullanılıyordu. Üç odada, muhtemelen yemek masasıyla birlikte gitmesi gereken altı şık sandalye ve boş odadaki, başı uzunlamasına uzanmış bir yatak da dahil olmak üzere birçok mobilya karmakarışıktı. Birkaç bisiklet (birinin tekerleği eksik), eski dergilerin tozlu kartonları ve üçüncü ve en küçük odada, konuşan resimlerin yeni olduğu zamanlardan kalma marangozluk aletlerine benzeyen ahşap bir kutu vardı. Kenarda, solmuş, AB baş harfleri vardı, emniyet çubuğu kurulumuna yardımcı olacağını düşünerek matkabı seçtim, ancak donmuştu. Ve merak etme. Aletlerin bırakıldığı köşeden çatı akmıştı ve tüm işler -matkap, iki çekiç, testere, ortasında kasvetli sarı bir baloncuk olan bir tesviye aleti- Rust City'e gitmişti. Sızdıran çatı hakkında bir şeyler yapılması gerektiğini düşündüm ve bir sonraki kış gelmeden önce yapısal hasar olurdu. Zaten olmasaydı.

Üçüncü kattaki pencerelerle başladım çünkü en kirlileri onlardı. Aslında pis. Kovamdaki suyu sık sık değiştireceğimi görebiliyordum ve tabii ki iç kısımlar işin sadece yarısıydı. Yaşlı Hotpoint'te bir kutu biber ısıtarak öğle yemeğine çıktım.

'Kaseyi yalamana izin vermeli miyim?' Radar'a sordum. O büyük kahverengi gözleriyle bana baktı. 'Söylemeyeceksen söylemeyeceğim.'

Onu yere bıraktım ve o gitti. Sonra pencerelere geri döndüm. Bitirdiğimde öğlen olmuştu. Parmaklarım erik gibi görünüyordu ve kollarım sürtünmeden yorulmuştu, ancak Windex ve sirke (bir YouTube ipucu) gerçekten bir fark yarattı. Ev ışıkla doldu.

'Beğendim' dedim. 'Evime doğru bir gezinti yapmak ister misin? Babamın ne yaptığını görüyor musun?

Yaptığını haykırdı.

2

Babam ön verandada beni bekliyordu. Piposu, bir kese tütünle birlikte rayın üzerindeydi. Bu da sonuçta konuşacağımız anlamına geliyordu. Ciddi bir tane.

Babamın sigara içtiği bir zaman vardı. Annem ona doğum günü için pipoyu verdiğinde kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum. Süslü bir Sherlock Holmes işi değildi ama bence pahalı. Ondan kanser çubuklarını bırakmasını istediğini hatırlıyorum ve o da (belli belirsiz, bağımlıların yaptığı gibi) buna alışacağına dair söz vermeye devam etti. Boru işini yaptı. Önce izmaritleri kesti, sonra annem bize bir kutu tavuk almak için kahrolası köprüyü geçmeden çok geçmeden onları tamamen bıraktı.

Şehir merkezindeki tütüncüden aldığı Üç Yelken'in kokusunu severdim, ama çoğu zaman kokacak bir şey yoktu çünkü sürekli dışarı çıkıyordu. Bu annemin büyük planının bir parçası olabilirdi ama ona sorma şansım hiç olmadı. Sonunda boru, mantodaki boru rafına girdi. En azından annem ölene kadar. Sonra tekrar çıktı. İçtiği yıllarda onu hiç başka sigarayla görmedim, ama geceleri o eski filmleri izlerken pipo hep yanındaydı, nadiren yakmasına ve hatta tası doldurmasına rağmen. Yine de sapı ve ucu cehennemden çıkardı ve ikisini de değiştirmek zorunda kaldı. AA toplantılarına giderken piposunu da yanına aldı. Orada sigara içilmiyordu, bu yüzden bazen (Lindy Franklin bana bunu söyledi) kaseyi ters çevirerek sapı çiğnedi.

İkinci yıldönümünde, boru mantodaki rafa geri döndü. Bir keresinde ona sordum ve 'İki yıldır ayığım' dedi. Sanırım artık diş çıkarmayı bırakmamın zamanı geldi.'

Ama boru yine de arada bir çıkıyordu. Chicago ofisindeki bazı büyük ajan toplantılarından önce bir sunum yapması gerekseydi. Hep annemin ölüm yıl dönümünde. Ve artık çıkmıştı. Tütünle tamamlandı, bu da bunun *çok* ciddi bir konuşma olacağı anlamına geliyordu .

Radar, yaşlı kadın tarzında sundurmaya tırmandı, her adımı incelemek için durdu. Sonunda başardığında, babam kulaklarının arkasını kaşıdı. 'Kim iyi bir kızdır?'

Radar bir woof sesi çıkardı ve babamın rocker'ının yanına uzandı. Diğerini aldım.

'İlaçlara başladın mı?'

'Henüz değil. Kalp solucanını ve artrit hapını onun yemeğine gizlice sokacağım.'

'Güvenlik çubuğu kurulum setini almadınız.'

'Yarın için. Talimatları bu gece okuyacağım.' Ayrıca mankenler için evde bakım broşürü. Sorun olmazsa matkabınızı ödünç almam gerekecek. Birinin alet çantasını buldum - üzerinde AB harfleri, belki babasının ya da büyükbabasının - ama içindeki her şey paslı. Çatı akıyor.

'Bunu kullanabilirsiniz.' Boruya uzandı. Kase zaten doluydu. Göğüs cebinde bazı mutfak kibritleri vardı ve küçük bir çocukken beni büyüleyen bir beceri olan başparmağıyla bir tanesini yaktı. Yine de yaptı aslında. "Seninle yukarı çıkıp yardım etmekten mutlu olacağımı biliyorsun."

'Hayır, sorun değil. Oldukça küçük bir banyo ve birbirimizin yoluna çıkıyoruz.'

"Ama gerçekten öyle değil, değil mi Chip?"

Bana böyle demeyeli ne kadar olmuştu? Beş yıl? Yanan kibriti - zaten çubuğun yarısına kadar - kasenin üzerine tuttu ve emmeye başladı. Bir de cevap vermemi bekliyordu tabii ama elimde hiçbir şey yoktu. Radar başını kaldırdı, hoş kokulu tütün dumanını kokladı, sonra burnunu tekrar veranda tahtalarına dayadı. Oldukça memnun görünüyordu.

Maçı salladı. "Orada görmemi istemediğin bir şey yok, değil mi?"

Bu bana Andy'yi düşündürdü, bir sürü peluş hayvan ve gözleriyle seni takip eden ürkütücü bir Kit-Cat Klock var mı diye soran. Gülümsedim. Hayır, sadece çatısı akan, yıkık bir ev. Eninde sonunda bu konuda bir şeyler yapılması gerekecek.'

Başını salladı ve piposunu üfledi. 'Lindy ile bu konu hakkında... bu durum hakkında konuştum.'

şaşırmadım. Lindy onun sponsoruydu ve babamın onu rahatsız eden şeyler hakkında konuşması gerekiyordu. 'Belki bir bakıcı zihniyetin olduğunu söylüyor. İçtiğim zamandan beri. Tanrı biliyor ya, benimle gençken ilgilendiğin zamanlar oldu. Evi temizledi, bulaşıkları yıkadı, kendi kahvaltını ve bazen de akşam yemeğini aldı.' Durdurdu. 'O günleri hatırlamak benim için zor ve hakkında konuşmak daha da zor.'

'Öyle değil.'

'O zaman ne?'

Hâlâ ona Tanrı ile bir anlaşma yaptığımı ve bu pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmem gerektiğini söylemek istemiyordum ama ona söyleyebileceğim başka bir şey daha *vardı* . Anlayacağı bir şey ve neyse ki doğruydu. 'AA'da minnettarlık tavrını sürdürmek hakkında nasıl konuştuklarını biliyor musun?'

Onayladı. 'Minnettar bir alkolik sarhoş olmaz. Dedikleri bu.'

"Artık içmediğin için minnettarım. Belki sana her zaman söylemiyorum, ama söylüyorum. Öyleyse neden peşin ödemeye çalıştığımı söyleyip, öylece bırakmıyoruz?'

Piposunu ağzından çıkardı ve elini gözlerinin üzerinden geçirdi. 'Tamam, yaparız. Ama sonunda onunla tanışmak istiyorum. Bu benim görevimmiş gibi hissediyorum. Bunu anlıyor musun?'

yaptım dedim. 'Belki kazadan biraz uzaklaştığında?'

Onayladı. 'Bu işe yarıyor. Seni seviyorum evlat.

'Ben de seni seviyorum.'

'Anladığın sürece çok fazla ısırıyorsun. Doğru olduğunu biliyorsun?'

Yaptım ve ne kadarını bilmediğimin farkındaydım. Bunun iyi olduğunu düşündüm. Gerçekten bilseydim, kalbimi kaybedebilirdim. 'Programınızda her seferinde bir gün almakla ilgili söyledikleri başka bir şey daha var.'

Onayladı. "Tamam ama bahar tatili çabuk bitecek. Orada ne kadar zaman geçirmen gerektiğini düşünsen de derslerine devam etmelisin. Bunda ısrar ediyorum.

'Peki.'

Boruya baktı. 'Bu şey çıktı. Her zaman öyledir.' Onu veranda korkuluğuna koydu, sonra eğildi ve Radar'ın ensesindeki kalın kürkü kaşıdı. Başını kaldırdı, sonra tekrar indirdi. "Bu çok iyi bir köpek."

'O.'

'Ona aşık oldun, değil mi?'

'İyi evet. Sanırım öyle.'

"Yakası var ama etiketi yok, bu da Bay Bowditch'in köpek vergisini ödemediği anlamına geliyor. Tahminimce o hiç veterinere gitmemiş.' Benim de. 'Hiç kuduz aşısı olmadım. Diğer

şeylerin yanı sıra.' Durakladı, sonra, 'Bir sorum var ve bunu düşünmeni istiyorum' dedi. Çok ciddice. Bunun için kancaya mı takılacağız? Yiyecekler, köpek ilaçları, güvenlik çubukları?

"Pisuarı unutma" dedim.

'Biz? Bana ne düşündüğünü söyle.'

Bana takip etmemi ve masrafları kendisinin karşılayacağını söyledi. Bu en iyi ihtimalle yarım bir cevaptı. Ben biliyordum ve muhtemelen babam da biliyordu. İkinci düşüncede, *muhtemelen vur* .

'Tam olarak onun hesabında bir delikte olduğumuzdan değil. Birkaç yüz dolar hepsi bu. Ama hastane… Arcadia'da bir hafta kalmanın ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Artı tabii ki operasyonlar ve tüm bakım sonrası?' Ben yapmadım, ama sigorta eksperi olarak babam yaptı.

'Seksen bin. Asgari.'

'Bunun için kancada olmamızın imkanı *yok* , değil mi?'

'Hayır, hepsi o. Ne tür bir sigortası olduğunu veya herhangi bir sigortası olup olmadığını bilmiyorum. Lindy ile görüştüm ve Overland ile hiçbir şeyi yok. Medicare, muhtemelen. Bunun ötesinde, kim bilir?' Koltuğunda kıpırdandı. "Onu biraz inceledim. Umarım bu seni kızdırmaz.'

Olmadı ve beni şaşırtmadı çünkü babamın geçimini sağlamak için yaptığı şey insanları kontrol etmekti. Ve merak ettim mi? Tabii ki. 'Ne buldun?'

'Neredeyse hiçbir şey, ki bu gün ve yaşta imkansız olduğunu söyleyebilirim.'

'Eh, bir bilgisayarı ya da cep telefonu bile yok. Bu da Facebook'u ve diğer tüm sosyal medyaları dışarıda bırakıyor.' Bay Bowditch'in bilgisayarı olsa bile Facebook'ta alay edeceğine dair bir fikrim vardı. Facebook *meraklıydı* .

Bulduğun alet kutusunda baş harflerin olduğunu söylemiştin. AB, değil mi?'

'Doğru.'

'Bu uygun. Tepenin tepesindeki mülk bir buçuk dönümden oluşuyor ve bu çok iyi bir yama. 1920'de Adrian Bowditch adında biri tarafından satın alındı.'

'Dedesi mi?'

"Belki, ama kaç yaşında olduğu düşünülürse, babası olabilirdi." Babam piposunu sundurma korkuluğundan aldı, parçayı bir iki çiğnedi, sonra geri koydu. 'Bu arada *o* kaç yaşında ? Acaba gerçekten bilmiyor mu?'

'Sanırım bu mümkün.'

'Onu eski günlerde gördüğümde - bu aşağı yukarı saklanmadan önceydi - elli civarında görünüyordu. Ona el sallardım ve bazen bana elini çevirirdi.'

'Onunla hiç konuşmadın mı?'

"Sanırım merhaba diyebilir ya da hakkında yorum yapmaya değecekse hava durumu hakkında bir şeyler söyleyebilirdim, ama o pek konuşkan biri değildi. Her neyse, bu onu kabaca Vietnam için doğru yaşta yapardı, ama herhangi bir askeri kayıt bulamadım.'

'Yani o hizmet etmedi.'

' *Muhtemelen* hizmet etmedi. Hâlâ Overland için çalışıyor olsaydım muhtemelen daha fazlasını öğrenebilirdim, ama çalışmıyorum ve Lindy'ye sormak da istemedim.'

'Anladım.'

'En azından biraz parası olduğunu belirledim, çünkü emlak vergileri kamuya açık bir meseledir ve 2012'de 1 Numaralı Çınar'ın sekmesi yirmi iki bin ve değişimdi.'

'Bunu her *yıl mı ödüyor* ?'

'Değişir. Önemli olan, parayı o ödüyor ve annenle ben taşındığımızda o buradaydı – belki bunu sana ben söylemişimdir. O zamanlar çok daha az para harcardı, emlak vergileri her şey gibi arttı, ama hala toplam altı rakamdan bahsediyorsunuz. Çok büyük. Emekli olmadan önce ne yaptı?'

'Bilmiyorum. Adamla gerçekten yeni tanıştım ve tanıştığımda berbattı. Gerçek bir kalpten kalbe diyeceğiniz şeye sahip değildik.' Gerçi bu geliyordu. Sadece henüz bilmiyordum.

'Ben de bilmiyorum. baktım ama bulamadım Ki, tekrar etmekte fayda var, bu gün ve çağda imkansız olduğunu söylerdim. İnsanların şebekeden ayrıldığını duydum, ama genellikle Alaska'nın vahşi doğasında, dünyanın sonunun geleceğini düşünen bir tarikatla ya da Unabomber gibi Montana'da.

'Una-kim?'

'Yerli terörist. Gerçek adı Ted Kaczynski. Bowditch'in evinin çevresinde bomba yapan herhangi bir ekipman görmediniz, değil mi?' Babam bunu alaylı bir şekilde kaşlarını kaldırarak söyledi ama şaka yaptığından tam olarak emin değildim.

'Gördüğüm en tehlikeli şey tırpandı. Oh, ve üçüncü kattaki alet kutusundaki paslı bir balta.'

'Herhangi bir fotoğraf? Babası ve annesi gibi mi? Ya da o, gençken?'

'Hayır. Gördüğüm tek şey Radar'ın bir fotoğrafıydı. Oturma odasındaki rahat koltuğunun yanındaki masanın üzerinde.'

'Ha.' Babam piposuna uzandı, fikrini değiştirdi. "Parasının nereden geldiğini bilmiyoruz - hâlâ biraz parası olduğunu varsayarak - ve yaşamak için ne yaptığını bilmiyoruz. Evden bir şey, sanırım, çünkü o bir agorafobik. Bunun anlamı-'

'Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.'

Tahminimce o her zaman o yöne yöneldi ve yaşlandıkça daha da kötüleşti. İçeri çekti.'

"Caddenin karşısındaki bayan bana geceleri Radar'da yürüdüğünü söyledi." Adını duyunca kulaklarını dikti. "Bana biraz garip geldi, çoğu insan gündüzleri köpeklerini gezdiriyor ama..."

"Geceleri sokaklarda daha az insan var," dedi babam.

'Evet. Kesinlikle hiya-komşu tipi bir adama benzemiyor.'

Bir şey daha, dedi babam. 'Biraz tuhaf... ama *o* biraz tuhaf, öyle değil mi?'

Soruyu geçtim ve diğer şeyi sordum.

'Onun arabası var. Nerede olduğunu bilmiyorum ama bir tane var. Kaydı internetten buldum. 1957 model bir Studebaker. Antika olarak kayıtlı olduğu için tüketim vergisi üzerinden bir oran alıyor. Emlak vergisi gibi, her yıl tüketim vergisi ödüyor ama bu çok daha ucuz. Altmış dolar falan.'

Arabası varsa ehliyetini bulabilirsin baba. Bu onun kaç yaşında olduğunu söyleyecektir.'

Gülümseyip başını salladı. "İyi deneme, ama Howard Bowditch adına hiçbir Illinois lisansı verilmedi. Ve elbette araba satın almak için ehliyetinizin olması gerekmiyor. Çalışmayabilir bile.'

'Neden olmayan bir arabanın yıllık vergisini ödüyorsun?'

'İşte daha iyisi, Chip - araba kullanamayacakken neden vergi ödüyorsun?'

"Ya Adrian Bowditch? Baba mı dede mi? Belki ehliyeti vardır.'

'Bunu düşünmedim. kontrol edeceğim. Durdurdu. 'Bunu yapmak istediğinden emin misin?'

'Yaparım.'

'O zaman ona bu şeylerden bazılarını sor. Çünkü bulabildiğim kadarıyla, neredeyse orada değil.'

Yapacağımı söyledim ve bu tartışmayı kapatmış gibi görünüyordu. Kulübede duyduğum tuhaf tıslama sesinden bahsetmeyi düşündüm – sözde içinde hiçbir şey olmamasına rağmen kapısında ağır bir asma kilit bulunan kulübe – ama yapmadım. Bu ses zihnimde belirsizleşmişti ve zaten düşünecek yeterince şeyim vardı.

3

Bahar tatilinin bir bölümünde, hatta belki de tamamında yatacağım misafir odasında yatağın üzerindeki plastik tozluğu çıkarırken hâlâ bunları düşünüyordum. O yatak yapılmıştı ama çarşaflarda bayat ve küf kokusu vardı. Onları çıkardım ve çamaşır dolabından yeni giydim. *Ne* kadar taze olduğunu bilmiyordum ama daha güzel kokuyorlardı ve çekyat için bir yorganla birlikte başka bir takım daha vardı.

Alt kata indim. Radar ayak ucunda oturmuş beni bekliyordu. Nevresimleri Bay Bowditch'in rahat koltuğuna bıraktım ve kanepeyi çıkarmak için onu ve yanındaki küçük masayı hareket ettirmem gerektiğini anladım. Masayı hareket ettirdiğimde çekmece yarı açık geldi. Bir parça değişiklik gördüm, krom kaplamanın çoğu aşınmış çok eski bir armonika… ve bir şişe Carprofen. Bu beni mutlu etti, çünkü Bay Bowditch'in yaşlanan köpeğinin rahatsızlığını görmezden geldiğini düşünmekten hoşlanmamıştım ve Pet Pantry hanımının neden beni daha fazla satmaya bu kadar istekli olduğunu kesinlikle açıklıyordu. Beni daha az mutlu eden şey, ilacın pek iyi çalışmadığını fark etmekti.

Onu besledim, yeni şişeden bir hapı yemeğine koydum - az önce aldığım şeylerin daha taze ve belki daha güçlü olduğunu düşünerek - sonra yuvarlanması için bir yastık almak için yukarı çıktım. Radar bir kez daha merdivenlerin başında bekliyordu.

"Tanrım, o kadar hızlı yuttun!"

Radar kuyruğunu savurdu ve yanından geçebileceğim kadar hareket etti.

Yastığı biraz dolgunlaştırdım, sonra oturma odasının ortasındaki yatağın üzerine bıraktım. Bu konuda homurdanabilirdi, muhtemelen yapardı, ama sorun olmayacağını düşündüm. Fiksatörü için iğne bakımı yeterince kolay görünüyordu, ancak *Home Care for Dummies'de* onu tekerlekli sandalyeden nasıl çıkaracağına dair bir şeyler olduğunu umuyordum , ki onun geleceğini tahmin ettim, yatağa ve tekrar geri getirin.

Başka ne var?

Konuk odasındaki eski nevresimleri çamaşır makinesine yapıştırın, ancak bu yarına, hatta Pazartesiye kadar bekleyebilir. Bir telefon, başka bir şeydi. Yakınında birine ihtiyacı olacak. Sabit hattı, 1970'lerden kalma bir TCM polisler ve soyguncular filmine aitmiş gibi görünen beyaz bir kablosuzdu, tüm erkeklerin favorileri ve piliçlerin kabarık saçları olduğu türden. Çalıştığından emin olmak için kontrol ettim ve çevir sesi geldi. Elimde çaldığında şarj yuvasına geri koyuyordum. Çığlık attım, ürktüm ve bıraktım. Radar havladı.

"Önemli değil kızım" dedim ve elime aldım. Aramayı kabul etmek için bir düğme yoktu. Bay Bowditch'in teneke ve mesafeli sesini duyduğumda hâlâ bir tane arıyordum: "Merhaba? Orada mısın *Merhaba?* '

Yani, kabul düğmesi yok ve kimin aradığını kontrol etmenin bir yolu yok. Bu kadar eski bir telefonla, şansınızı denemek zorundaydınız.

Merhaba, dedim. "Ben Charlie, Bay Bowditch."

'Radar neden havlıyor?'

"Çünkü bağırdım ve telefonu düşürdüm. Çaldığında onu elimde tutuyordum.'

'Seni şaşırttı, değil mi?' Cevap beklemedi. "Orada olacağını ummuştum çünkü Radar'ın yemek zamanı. Onu besledin, değil mi?'

'Doğru. Onu üç yudumda yedi.'

Boğuk bir kahkaha attı. 'Bu o, tamam. İğneleri biraz titriyor, ama iştahı her zamanki gibi iyi.'

'Nasıl hissediyorsun?'

'Bana verdikleri uyuşturucuya rağmen bacağım cehennem gibi ağrıyor, ama bugün beni yataktan kaldırdılar. O fiksatörü sürüklemek beni Jacob Marley gibi hissettiriyor.'

"Hayatta taktığım zincirler bunlar."

Yine o boğuk kahkahayı attı. Oldukça sarhoş olduğunu tahmin ediyordum. 'Kitabı mı okudunuz yoksa filmi mi izlediniz?'

'Film. Her Noel Arifesinde, TCM'de. Evimizde çok fazla TCM izliyoruz.'

Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Elbette yapmazdı. Hiçbir şeyle donatılmamış bir TV'de Turner Klasik Filmleri yok - Bayan Silvius onlara ne demişti? Tavşan kulakları mı?

'Sana kavuştuğum için mutluyum. Pazartesi öğleden sonra eve gelmeme izin verecekler ve önce seninle konuşmam gerekiyor. Yarın beni görmeye gelebilir misin? Oda arkadaşım salonda beyzbol maçı izliyor olacak, bu yüzden biraz mahremiyetimiz olacak.'

'Elbette. Açılır kanepeyi senin için, üst kattaki yatağı da benim için hazırladım ve...'

'Dur bir dakika. Charlie...' Uzun bir duraklama. Sonra, 'Yatak yapmak, köpeğimi beslemek kadar repertuarınızda sır tutmak mı var?'

Babamın içki içtiği yılları düşündüm - kayıp yılları. O zamanlar çoğu zaman kendime bakmam gerekiyordu ve sinirliydim. Bu şekilde öldüğü için anneme kızgındı ki bu aptalcaydı çünkü bu onun suçu değildi ama o lanet olasıca köprüde öldürüldüğünde ben sadece yedi yaşındaydım. Babamı seviyordum ama ona da kızgındım. Kızgın çocukların başı belaya girer ve Bertie Bird'de çok yetenekli bir etkinleştiricim vardı. Andy Chen'le birlikteyken Bertie ve ben iyiydik, çünkü Andy bir tür izciydi, ama kendi başımızayken, oldukça çirkin bir bok çıkardık. Yakalansaydık başımızı büyük belaya sokabilecek şeylerdi, bazıları polis tipi belaydı, ama hiç olmadık. Ve babam hiç bilmiyordu. Elimde olsa asla yapmazdım. Babama Bertie ile benim en sevmediğimiz öğretmenimizin arabasının ön camına köpek pisliği bulaştırdığımızı gerçekten söylemek istiyor muydum? Bunu buraya, her şeyi anlatacağıma söz verdiğim yere yazmak bile utançtan sinmeme neden oluyor. Ve bu en kötüsü değildi.

Charlie? Siz hala orada mısınız?'

'Buradayım. Ve evet, sır tutabilirim. Bana birini öldürdüğünü ve ceset o kulübede olduğunu söylemediğin sürece.'

Susma sırası ondaydı, ama hâlâ orada olup olmadığını sormama gerek yoktu; Hırıltılı nefesini duyabiliyordum.

'Öyle bir şey yok ama bunlar büyük sırlar. Yarın konuşacağız. Düz bir ok gibisin. Bu konuda haklı olduğumu umuyorum. Göreceğiz. Şimdi sen ve baban için kovada ne kadar varım?'

'Ne kadar harcadık demek istiyorsun? O kadar değil. En çok bakkaliye vardı. Toplamda birkaç yüz, sanırım. Makbuzları kaydettim—'

'Senin zamanın da var. Bana yardım etmek istiyorsan, ödemen gerekiyor. Haftada beş yüz kulağa nasıl geliyor?'

hayretler içinde kaldım. 'Bay Bowditch ... Howard ... bana hiçbir şey ödemek zorunda değilsiniz. Memnun oldum-'

'İşçi, ücretine layıktır. Luke'un Kitabı. Haftada beş yüz ve işler yolunda giderse yıl sonu ikramiyesi. Tamam?'

Çalışma hayatında ne yaptıysa, hendek kazmamıştı. Donald Trump'ın anlaşma sanatı dediği şey konusunda rahattı, bu da itirazları geçersiz kılmakta rahat olduğu anlamına geliyordu. Ve itirazlarım oldukça zayıftı. Tanrı'ya bir söz vermiştim ama Bay Bowditch bu sözü yerine getirirken bana ödeme yapmak isterse, herhangi bir çelişki görmedim. Artı, babamın bana her zaman hatırlattığı gibi, düşünmem gereken bir üniversitem vardı.

Charlie? Anlaştık mı?'

'İşe yararsa, sanırım yaparız.' Her ne kadar seri katil olduğu ortaya çıkarsa da, sırlarını haftada beş yüz dolara saklamayacaktım. Bunun için en az bin gerekir. (Şaka.) 'Teşekkür ederim. Hiçbir şey beklemiyordum-'

Bunu biliyorum, diye sözünü kesti. Müdahalecilerden biri Bay Howard Bowditch'ti. 'Bazı yönlerden oldukça çekici bir genç adamsın. Dediğim gibi düz bir ok.'

Bir gün biz okulu asarken Kuş Adam'la benim Highland Park'ta bir cep telefonu bulduğumuzu ve Stevens İlkokulu'na bomba ihbarı yaptığımızı bilse, hâlâ böyle düşünür mü diye merak ettim. Onun fikri, ama ben de onunla birlikte gittim.

'Mutfakta bir un kutusu var. Görmüş olabilirsin. Sadece ben görmemiştim, unutmuş olsa da bana bahsetmişti; o zamanlar çok acı çekiyordu. İçinde para vardı, demişti, sonra boş olduğunu söyledi. unuttuğunu söyledi.

'Elbette.'

'Bundan yedi yüz dolar al, beşi ilk haftanın ücreti, ikisi de bugüne kadarki harcamalar için.'

'Emin misin-'

'Evet. Ve bunun rüşvet parası olduğunu düşünüyorsanız, belki de bazı aşırı talepler için sizi tatlandırıyor… değil. Hizmet sağlandı, Charlie. Sunulan hizmetler. Bu konuda babanla tamamen dürüst olabilirsin. Gelecekte tartışabileceğimiz herhangi bir şey hakkında, hayır. Çok sorulması gerektiğinin farkındayım.'

'Suç olmadığı sürece' dedim, sonra değiştirdim. ' *Kötü bir* suç değil.'

'Üç gibi hastaneye gelebilir misin?'

'Evet.'

"O zaman iyi akşamlar diyeceğim. Lütfen Radar'a o merdivenden uzak durması gereken aptal yaşlı adamdan bir selam ver.'

Telefonu kapattı. Radar'ın kafasına birkaç vuruş ve enseden kuyruğa birkaç uzun vuruş yaptım. Karnını ovuşturmak için yuvarlandı. mecbur kaldığım için mutluydum. Sonra mutfağa gittim ve un kutusunun üstünü çıkardım.

İçini para doldurdu. Üstte karmakarışık banknotlar vardı, çoğunlukla onlarca ve yirmili, birkaç beşli ve birli. onları dışarı çıkardım. Tezgahın üzerine makul büyüklükte bir yığın yaptılar. Gevşek banknotların altında ellili ve yüzlerce bantlı yığınlar vardı. Bantların üzerine mor mürekkeple FIRST CITIZENS BANK damgası basılmıştı. Onları da dışarı

çıkardım ve biraz kıpırdadı çünkü orada gerçekten tıka basa doluydular. Her biri on tane olmak üzere altı şeritli ellili yığın. Yüzlerce beş bantlı yığın, ayrıca on yığın.

Radar mutfağa girmiş, yemek tabağının yanında oturmuş, kulaklarını dikmiş bana bakıyordu. 'Vay canına kızım. Bu sekiz bin dolar ve bu, üsttekileri saymıyor.'

Açık olmayan faturalardan yedi yüz dolar saydım, düzelttim, katladım ve tomarı cebime koydum, orada şişkinlik yaptılar. Şahsıma sahip olduğum para miktarının en az on katıydı. Bantlı demetleri aldım, kutuya geri koymaya başladım, sonra durakladım. Dipte üç küçük topak vardı, kırmızımsı. Bunlardan birini daha önce ecza dolabında görmüştüm. Onları dışarı çıkardım ve avucumun içinde tuttum. BB olamayacak kadar ağır olduklarını düşündüm ve eğer düşündüğümde haklıysam Bay Bowditch'in gelirinin kaynağını açıklamak için uzun bir yol kat edebilirdim.

Ben onları altın sanıyordum.

4

Bisikletime binmemiştim ve evimize giden tepeden aşağı yürüyüş sadece on ya da on iki dakika sürdü, ama o geceyi en sonuncu yaptım. Yapmayı düşündüm ve bir karar verdim. Yürürken, hala orada olduğundan emin olmak için cebimdeki çıkıntıya dokunmaya devam ettim.

Babama Bay Bowditch'in aramasını ve iş teklifini anlatırdım. Ona parayı gösterirdim, iki yüz harcadığımız için ve beş yüz benim için. Ona dört yüz dolarını üniversite hesabıma koymasını söylerdim (ki bu da First Citizens'daydı) ve Bay Bowditch için çalıştığıma her hafta dört yüz daha koymaya söz verirdim… bu yaz boyunca sürebilir. veya en azından Ağustos ayında futbol antrenmanı başlayana kadar. Soru, un kutusunda ne kadar para olduğunu ona söylemem gerekip gerekmediğiydi. Ve tabii ki, o altın BB'ler. Altın olsalardı *.*

Kendimi evimize bıraktığımda kararımı vermiştim. Kutudaki sekiz bin gerçeğini ve BB olmayan BB'leri kendime saklardım. En azından ertesi gün Bay Bowditch ile konuşmamı yapana kadar.

Babam oturma odasından, Hey, Charlie, diye seslendi. 'Köpek iyi mi?'

'O iyi.'

'Bunu bildiğim iyi oldu. Kendine bir Sprite al ve bir sandalye kap. *Arka Cam* ' TCM'de.'

Bir Sprite aldım, içeri girdim ve televizyonun sesini kapattım. 'Sana söyleyeceklerim var.'

"James Stewart ve Grace Kelly'den daha önemli ne olabilir?"

'Buna ne dersin?' Cebimden bir tomar parayı çıkardım ve sehpanın üzerine bıraktım.

Sürpriz, ihtiyat ve endişe bekliyordum. Aldığım şey ilgi ve eğlenceydi. Babam, Bay Bowditch'in mutfak kutularından birine para saklaması, agorafobinin istifleme zihniyetine tam olarak uyduğunu düşündü (ona Eski Okuma Maddeleri Salonu'ndan bahsetmiştim, eski televizyon ve eski mutfak aletlerinden bahsetmiyorum). 'Orada daha fazlası var mıydı?'

'Bazıları' dedim. Hangisi yalan değildi.

Babam başını salladı. 'Diğer teneke kutuları kontrol ettin mi? Şekerle birlikte birkaç yüz tane olabilir.' Gülümsüyordu.

'Hayır.'

İki yüz aldı. 'Gerçekten harcadığımızdan biraz daha fazla, ama muhtemelen başka şeylere ihtiyacı olacak. Seninkinin dört yüzünü yatırmamı ister misin?'

'Elbette.'

'İyi karar. Bir şekilde, en azından ilk hafta için seni ucuza alıyor. Bence tam zamanlı bir ev yardımcısı daha fazlasını alır. Öte yandan, öğrenirken kazanacaksınız ve bahar tatiliniz boyunca orada sadece gece geçireceksiniz.' Bana dik dik bakmak için döndü. 'Bu konuda net miyiz?'

'Tamamen' dedim.

'Tamam iyi. Bowditch'in parasını çalmak beni biraz tedirgin ediyor çünkü nereden geldiğini bilmiyoruz, ama ona şüphenin avantajını vermeye hazırım. Sana güvenmesi hoşuma gidiyor ve bunu üstlenmeye istekli olman hoşuma gidiyor. Bedava yapacağını sandın, değil mi?'

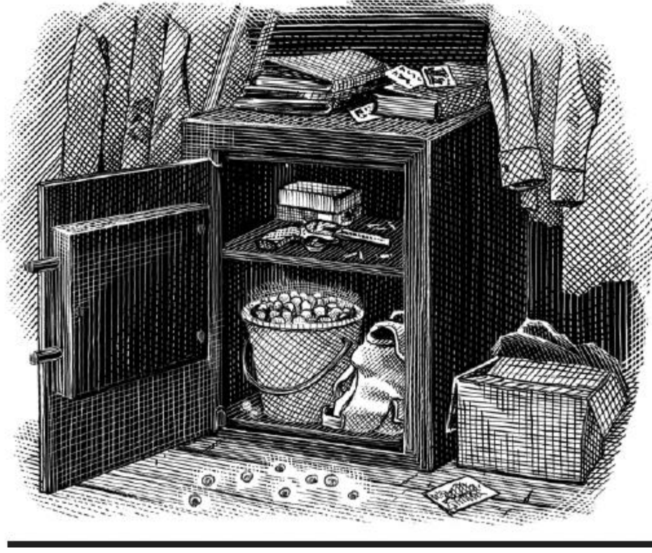
'Evet. Yaptım.'

"Sen iyi bir çocuksun Charlie. Seni hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim.

Sadece Bay Bowditch'le ilgili değil, Bertie'yle yaptığım bazı boklar hakkında da ne sakladığımı düşününce bu beni biraz utandırdı.

O gece yatakta yatarken Bay Bowditch'in kilitli kulübesinde bir altın madeni olduğunu hayal ettim, belki de onu çalıştıracak bir grup cüceyle. Sleepy ve Huysuz gibi isimleri olan cüceler. Bu beni güldürdü. Kulübede ne varsa bana anlatmak istediği büyük sır olabileceğine dair bir fikrim vardı ama yanılmışım. Kulübeyi daha sonra öğrenemedim.

ALTINCI BÖLÜM

Hastane Ziyareti. Güvenli. Stantonville.

Altın Açgözlülük. Bay Bowditch Eve Geliyor.

1

Bay Bowditch ve ben, oda arkadaşı üçüncü kattaki salonda göğsüne bağlı bir kalp monitörüyle White Sox'un Tigers oynamasını izlerken epey sohbet ettik.

Bay Bowditch, "Tam olarak çözemedikleri bir tür kayıt sorunu var," dedi. 'Tanrıya şükür, endişelenecek bir şeyim yok. Yeterince sorunum var.

Bana değer verdiği her şeye rağmen o kol kollu koltuk değneklerine yaslanarak banyoya nasıl yürüyebileceğini gösterdi. Belli ki canını yakmıştı ve bir sızıntıdan döndüğünde alnı terden ıslanmıştı ama cesaretlendim. Gece aramaları için uzun ve bir şekilde uğursuz boynu olan pisuara ihtiyacı olabilirdi ama sürgüden kaçınmak için iyi görünüyordu. Gecenin bir yarısı düşüp bacağını tekrar kırmadığı sürece, öyleydi. Attığı her adımda cılız kollarındaki kasların titrediğini görebiliyordum. Rahat bir nefes alarak yatağa oturdu.

"Bana şu konuda-" Bacağını kapatan hırdavat eşyasını işaret etti.

Bacağını fiksatörle kaldırdım ve gerildiğinde tekrar iç çekti ve komodinin üzerindeki Dixie bardağından birkaç hap istedi. Onları ona verdim, sürahisinden biraz su döktüm ve aşağı indiler, Adem elması kırışık boynunda çubuğa takılmış bir maymun gibi sallanıyordu.

'Beni morfin pompasından buna geçirdiler' dedi. 'OxyContin. Doktor, eğer daha başlamadıysam bağımlı olacağımı ve bu alışkanlığı bırakmam gerektiğini söylüyor. Şu anda bu adil bir ticaret gibi görünüyor. Sadece tuvalete yürümek kahrolası bir maraton gibi geliyor.'

Bunu görebiliyordum ve evindeki banyo açılmadan daha uzaktaydı. En azından başlangıçta sürgüye ihtiyacı olabilir. Banyoya girdim, bir bezi ıslattım ve sıktım. Üzerine eğildiğimde geri çekildi.

'Burası burası! Ne yaptığını sanıyorsun?'

'Seni ter atmak. Kıpırdama.'

Başkalarıyla olan ilişkilerimizde dönüm noktalarının ne zaman geldiğini asla bilemeyiz ve ancak daha sonra bunun bizim için bir dönüm noktası olduğunu anladım. Bir an daha kendini tuttu, sonra rahatladı (biraz) ve alnını ve yanaklarını silmeme izin verdi. Lanet bir bebek gibi hissediyorum.

'Bana para ödüyorsun, bırak paramı kazanayım.'

Bu onu güldürdü. Bir hemşire kapıya baktı ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Yapmadığını söyledi ve o gidince bana kapıyı kapatmamı söyledi.

'Burası benim için ayağa kalkmanı istediğim yer' dedi. "En azından kendim için ayağa kalkana kadar. Ve Radar'ı da. Bunu yapmaya hazır mısın Charlie?'

'Ben elimden geleni yapacağım.'

'Evet, belki yaparsın. Sorabileceğim tek şey bu. Mecbur kalmasaydım seni bu duruma sokmazdım. Ravensburger adında bir kadın beni görmeye geldi. Onunla tanıştın mı?

bende var dedim.

'Harika bir isim, değil mi? Kuzgun etinden yapılmış bir burger düşünmeye çalışıyorum ve aklım başımdan gidiyor.'

Oxy'nin taşlandığını söylemeyeceğim, ama taşmadığını da söylemeyeceğim. Ne kadar sıska, bir buçuk metre boyunda ve kesinlikle yüz elliden fazla olmayan o pembe hapların bir çıldırmış olması gerekiyordu.

"Ödeme seçeneklerim" dediği şey hakkında benimle konuştu. Şimdiye kadarki hasarın ne olduğunu sordum ve bana bir çıktı verdi. Oradaki çekmecede...' diye işaret etti. '… ama şimdi bunun için canını sıkma.

"Bunun çok yüksek olduğunu söyledim, o da iyi bakımın çok pahalı olduğunu söyledi Bay Bowditch ve siz en iyisini aldınız. Bir ödeme uzmanına danışmam gerekirse - evde ve kuru olduğunda ne olursa olsun - ayrılmadan önce veya eve geldikten sonra bir toplantıyı kolaylaştırmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Bunun gerekli olacağını düşünmediğimi söyledim. Ona tam olarak ödeyebileceğimi söyledim, ama sadece indirim alırsam. Sonra sikişmeye geçtik. Sonunda yüzde yirmi indirime karar verdik, bu da yaklaşık on dokuz bin dolarlık bir indirime denk geliyor.'

ıslık çaldım. Bay Bowditch sırıttı.

"Onu yüzde yirmi beşe indirmeye çalıştım ama yirmiden taviz vermedi. Bence bu endüstri standardı - ve merak ettiyseniz, hastaneler bir endüstridir . Hastaneler ve hapishaneler, işlerini yürütme şekillerinde pek bir fark yok, ancak hapishaneler dışında faturayı ödeyen vergi mükellefleri oluyor.' Bir eliyle gözlerini sildi. 'Her şeyi ödeyebilirdim, ama sikişmekten zevk aldım. Herhangi birini yapma şansım olmayalı uzun zaman oldu. Eski günlerde avlu satışları; bir sürü kitap ve eski dergi satın aldı. Eski şeyleri severim. başıboş muyum? Ben. İşin püf noktası şu: Ödeyebilirim ama bunu mümkün kılmak için sana ihtiyacım var.'

'Eğer un kutusunun içinde ne olduğunu düşünüyorsanız-'

Sanki sekiz bin dolar küçük bir nakitmiş gibi elini salladı. Hastaneye borçlu olduğu şey açısından, öyleydi. 'İşte senden yapmanı istediğim şey bu.'

Bana o söyledi. Bitirdiğinde, yazmamı isteyip istemediğimi sordu. "İş bittiğinde notlarını yok ettiğin sürece, yapabilirsen sorun değil."

'Belki sadece güvenli kombinasyon. Koluma yazıp sonra yıkayacağım.'

'Yapacak mısın?'

'Evet.' Bana söylediklerinin gerçek olup olmadığını öğrenmek için bunu yapmamayı hayal bile edemezdim.

'İyi. Adımları bana geri dön.'

Yaptım, sonra başucu kalemiyle bir dizi sayı yazmak için kullandım ve tişörtümün kolunun örteceği üst kolumu çevirdim.

'Teşekkür ederim' dedi. "Bay Heinrich'i görmek için yarını beklemeniz gerekecek, ama bu gece hazırlanabilirsiniz. Radar'ı beslediğinde.'

Tamam dedim vedalaştım ve ayrıldım. Ben - babamın sözü - ağzım açık kaldı. Asansörün yarısında bir şey düşündüm ve geri döndüm.

'Fikrini zaten değiştirdin mi?' Gülümsüyordu ama gözleri endişeli görünüyordu.

'Numara. Sadece söylediğin bir şey hakkında sana sormak istedim.'

'Bu neydi?'

Hediyelerle ilgili bir şey. Cesur bir adamın yardım ettiğini ama bir korkağın hediye verdiğini söyledin.'

"Bunu söylediğimi hatırlamıyorum."

'Pekala, yaptın. Bunun anlamı ne?'

'Bilmiyorum. Konuşan haplar olmalı.'

Yalan söylüyordu. Birkaç yıl bir sarhoşla yaşadım ve duyduğumda bir yalan biliyordum.

2

1 Sycamore Caddesi'ne geri döndüm ve meraktan delirdiğimi söylemek abartı olmaz. Arka kapının kilidini açtım ve Radar'ın coşkulu selamını kabul ettim. Darbeler için arka patilerinin üzerinde kalkabiliyordu, bu da bana yeni hapların bir yumruk attığını düşündürdü. Biraz iş yapması için arka bahçeye çıkmasına izin verdim. Acele edip bir yer seçmesi için zihinsel mesajlarını göndermeye devam ettim.

Geri döndüğünde, Bay Bowditch'in yatak odasına yukarı çıktım ve dolabını açtım. Bir sürü kıyafeti vardı, çoğunlukla flanel gömlekler ve haki pantolonlar gibi bol giysiler vardı ama iki takım elbise vardı. Biri siyahtı, biri griydi ve ikisi de George Raft ve Edward G. Robinson'ın *Her Şafakta Öldüğüm gibi filmlerde giydiği* , kruvaze ve geniş omuzlu takımlara benziyordu .

Giysileri kenara ittim ve bir Bekçi kasası, orta boy, eski moda, yaklaşık bir metre yüksekliğinde ortaya çıkardım. Çömeldim ve kombinasyon kadrana uzanırken, gömleğimin pantolonumdan çıktığı yere soğuk bir şey çarptı. Çığlık attım ve Radar'ı görmek için döndüm, kuyruğunu yavaşça ileri geri sallıyordu. Soğuk olan şey onun burnuydu.

'Yapma kızım' dedim. Sanki istediğini yapacağını söylermiş gibi sırıtarak oturdu. Kasaya geri döndüm. İlk seferinde yanlış yaptım ama ikinci denememde kapı açıldı.

İlk gördüğüm şey, kasanın tek rafında duran bir silahtı. Babamın anneme birkaç günlüğüne uzakta olması gerektiği zamanlar için verdiğinden daha büyüktü… ya da haftada bir kez, bir şirket inzivasında. O, 32'lik bir silahtı, kesinlikle bir bayanlar silahıydı ve hala onda olabileceğini düşündüm ama tam olarak emin değildim. İçki içmesinin en kötü olduğu

zamanlar vardı, onu aramaya gitmiştim ama asla bulamadım. Bu daha büyüktü, muhtemelen 45'lik bir tabanca. Bay Bowditch'in çoğu eşyası gibi eski moda görünüyordu. Onu aldım - dikkatli bir şekilde - ve silindiri sallayan mandalı buldum. Altı odanın tamamı yüklendi. Silindiri yerine döndürdüm ve rafa geri koydum. Bana söylediklerini göz önünde bulundurursak, bir silah mantıklı geldi. Hırsız alarmı daha da fazlasını yapabilirdi ama 1 Numaralı Çınar'da herhangi bir polis araması istemiyordu. Ayrıca, onun ilk günlerinde Radar mükemmel bir hırsız alarmıydı - Andy Chen buna bir örnekti.

Kasanın zemininde Bay Bowditch'in bulacağımı söylediği şey vardı: üstüne sırt çantası yerleştirilmiş büyük bir çelik kova. Sırt çantasını aldım ve kovanın BB olmayan ama som altın topaklar olan BB'lerle neredeyse tepesine kadar dolduğunu gördüm.

Kovanın çift kulpu vardı. Tuttum ve kaldırdım. Çömelme pozisyonumdan zar zor idare edebildim. Orada kırk, belki elli pound altın olmalıydı. Oturdum ve Radar'a bakmak için döndüm. Tanrı aşkına. Bu kahrolası bir *servet* .'

Kuyruğunu salladı.

3

O gece, onu besledikten sonra, yukarı çıktım ve hayal etmediğimden emin olmak için tekrar altın kovasına baktım. Eve geldiğimde babam Bay Bowditch'in eve dönüşü için hazır olup olmadığımı sordu. Öyle olduğumu söyledim, ama o gelmeden önce yapmam gereken şeyler vardı. Matkabı ödünç alabilir misin? Ve o elektrikli tornavida?'

'Tabii ki. Elimden gelse yine de memnuniyetle gelip sana yardım ederdim ama saat dokuzda bir toplantım var. Sana bahsettiğim apartman yangını. Kundaklama olmuş olabilir.'

'İyi olacağım.'

'Umarım. İyi misin?'

'Elbette. Neden?'

'Sadece biraz kötü görünüyorsun. Yarın için endişeli misin?

'Biraz' dedim. Hangisi yalan değildi.

Babama ne bulduğumu söyleme isteğim olup olmadığını merak edebilirsiniz. yapmadım. Bay Bowditch beni gizli tutacağına yemin etmişti, bu bir şeydi. Altının 'olağan anlamda' çalınmadığını iddia etti ve bu başka bir şeydi. Bunun ne anlama geldiğini sormuştum ama tek söylediği, dünyadaki hiç kimsenin onu aramadığıydı. Daha fazlasını öğrenene kadar, onun sözüne uymaya istekliydim.

Başka bir şey vardı. On yedi yaşındaydım ve bu başıma gelen en heyecan verici şeydi. Bugüne kadar. Ve onu kovalamak istedim.

4

Pazartesi sabahı Radar'ı beslemek için erken ve aydınlık bir şekilde Bay Bowditch'in evine bisikletle gittim ve ben güvenlik çubuklarını kurarken o yoğun bir şekilde baktı. Tuvalet zaten küçük banyoya rahat bir şekilde uyuyordu ve güvenlik çubukları boşaltma pozisyonuna inmeyi daha da rahat hale getirecekti, ama bunun iyi olduğunu düşündüm. Bir miktar homurdanma olacağını tahmin etmiştim ama düşmesi onun için zor olurdu. Hatta

bir artı olduğunu düşündüğüm idrarını yaparken parmaklıklara tutunabiliyordu. Onları kıpırdatmaya çalıştım ve sağlam kaldılar.

'Ne düşünüyorsun, Rades? Gitmek güzel mi?'

Radar kuyruğunu savurdu.

Bay Bowditch, sohbetimiz sırasında bana, "Altınları banyo terazimde tartabilirsin," dedi. 'Kesin olmayacak, ancak bir mutfak terazisi sonsuza kadar sürer - deneyimlerimden biliyorum. Tartmak ve taşımak için sırt çantasını kullanın. Biraz ağırdan git. Heinrich bunu daha doğru bir ölçekte kendisi tartacak. Dig-i-tal, biliyorsun.' Böyle hecelere böldü, kulağa hem aptalca hem de iddialı geldi.

'Nakit infüzyonuna ihtiyacınız olduğunda bunu ona nasıl ulaştırırsınız?' Stantonville yedi mil uzaktaydı.

'Yoober alıyorum. Heinrich öder.'

Bir an anlayamadım, sonra anladım.

Neye sırıtıyorsun Charlie?

'Hiç bir şey. Bu değiş tokuşları gece mi yapıyorsun?'

Onayladı. 'Genellikle yaklaşık on civarında, mahalledeki insanların çoğu geceye kapandığında. Özellikle de caddenin karşısındaki Bayan Richland. Bu meraklı biri.'

'Öyle dedin.'

'Tekrar etmekte fayda var.'

Ben de aynı izlenimi edinmiştim.

"Heinrich'in geceleri yaptığı tek iş benimki değil, ama yarın dükkânı kapatmayı kabul etti, böylece sabah dokuz buçuk ile on arasında gelebilirsin. Onunla hiç bu büyüklükte bir takas yapmadım. Her şeyin yoluna gireceğine eminim, benimle dürüst olmak dışında hiçbir şey oynamadı, ama kasada bir silah var ve onu almak istersen – koruma için – bu iyi olur.'

Onu almaya hiç niyetim yoktu. Silahların bazı insanları güçlü hissettirdiğini biliyorum ama ben o adamlardan değilim. Sadece dokunmak beni ürkütücü hissettiriyordu. Bana gelecekte çok uzaklara taşıyacağımı söyleseydin, sana deli derdim.

Kilerde bir kepçe buldum ve yukarı çıktım. Numaraları telefonuma şifreyle korunan bir nota koyduktan sonra kolumdan silmiştim, ama ona danışmama bile gerek yoktu. İlk denememde kasa açıldı. Sırt çantasını kovadan çıkardım ve tüm bu altınlara hayret ettim. Bu dürtüye karşı koyamayarak ellerimi bileklerime kadar soktum ve altın topakların parmaklarımın arasından geçmesine izin verdim. Tekrar yaptım. Ve üçüncü kez. Bunda hipnotik bir şey vardı. Kafamı temizlemek ister gibi salladım ve altınları kepçelemeye başladım.

Sırt çantasını ilk tarttığımda, tartı üç kilonun biraz üzerindeydi. Daha fazlasını ekledim ve beşe çıkardım. En son iğne yedide durdu ve bunun iyi olduğuna karar verdim. Bay Heinrich'in sayısal tartısı, üzerinde anlaşılan altı pounddan fazlasını gösteriyorsa, fazlalığı geri getirebilirim. Bay Bowditch gelmeden önce evde hâlâ yapacak işlerim vardı. Kendime, bir şeye ihtiyacı olursa gece çalabileceği bir zil almayı hatırlattım. *Aptallar için Evde Bakım* bir dahili telefon veya bebek telsizi önerdi, ama Bay Bowditch'in biraz daha eski usul bir şey sevebileceğini düşündüm.

Ona altı libre altının ne kadar olduğunu sormuştum, Stantonville'e giden yedi mil - çoğunlukla kırsal- bisikletle giderken sırtımda taşıyacağım miktarı bilmek isteyip istemediğimi sormuştum. Teksas'taki Altın Fiyat Grubu'nu en son kontrol ettiğinde, pound başına yaklaşık 15.000 $'a gittiğini söyledi.

Ama on dört pounda alabilir - anlaştığımız fiyat bu. 84.000 dolara geliyor, ama size 74.000 dolarlık bir çek verecek. Bu, benim için biraz arta kalan hastane faturamı ve onun için iyi bir kârı halledecek.'

Güzel , hafifçe koyuyordu. Bay Bowditch'in Altın Fiyat Grubu ile en son ne zaman görüştüğünü bilmiyorum ama 2013 yılının Nisan ayı sonu itibariyle çok düşüktü. Pazar gecesi yatmadan önce dizüstü bilgisayarımda altının fiyatını kontrol etmiştim ve onsu 1.200 dolardan daha iyi satıyordu, bu da pound başına yaklaşık 20.000 dolara geliyordu. Zürih'teki altın borsasında altı sterlin 115.000 dolara gitmiş olacaktı, bu da bu Heinrich herifin 40.000 dolar iyiye gideceği anlamına geliyordu. Altın, alıcının risk nedeniyle iskontoda ısrar edeceği sıcak elmaslar gibi değildi. Peletler işaretsizdi, isimsizdi ve kolayca eritilip küçük külçelere dönüştürülebilirdi. Ya da mücevher haline getirildi.

Bay Bowditch'i hastanede arayıp ucuza sattığını söylemeyi düşünmüştüm ama yapmadım. Çok basit bir nedenden dolayı: Umursamayacağını düşündüm. Bunu bir nevi anlayabiliyordum. Cap'n Kidd's Bucket o' Gold'dan altı sterlin alınsa bile, geriye pek çok şey kalmıştı. Benim işim (Bay Bowditch asla söylemese de) sadece anlaşmayı yapmak ve dolandırılmamaktı. Bu çok büyük bir sorumluluktu ve bana duyduğu güvene göre yaşamaya kararlıydım.

Sırt çantasının kayışlarını bağladım, dolapla banyo tartısı arasındaki zemini, kaçmış altın topakları için kontrol ettim ve hiçbirini bulamadım. Radar'a iyi bir okşama (şans için) verdim ve yıpranmış eski bir sırt çantasında 115.000 dolar taşıyarak yola çıktım.

Eski arkadaşım Bertie Bird buna bolca çedar derdi.

5

Stantonville'in şehir merkezi, sevimsiz dükkanların, birkaç barın ve dipsiz bir fincan kötü kahvenin yanında bütün gün kahvaltı servis eden türden bir lokantaydı. Bir dizi dükkan kapatıldı ve satılık veya kiralık olduklarına dair işaretlerle kapatıldı. Babam , bir zamanlar Stantonville'in gelişen küçük bir topluluk olduğunu, Elgin'e, Naperville'e, Joliet'e ya da ta Chicago'ya gitmek istemeyen insanlar için alışveriş yapmak için harika bir yer olduğunu söyledi. Ardından, 1970'lerde Stantonville Alışveriş Merkezi açıldı. Sadece bir alışveriş merkezi de değil, on iki ekranlı sinema kompleksi, çocuk eğlence parkı, tırmanma duvarı, Fliers adlı bir trambolin alanı, bir kaçış odası ve etrafta konuşan hayvanlar gibi dolaşan adamlar bulunan bir süper alışveriş merkezi. O ışıltılı ticaret kubbesi Stantonville'in kuzeyindeydi. Şehir merkezindeki hayatın çoğunu emdi ve alışveriş merkezinin kaçırdığı şey, güneydeki Walmart ve Sam's Club tarafından paralı çıkışta emildi.

Bisikletimdeyken turnadan kaçtım ve çiftliklerin ve mısır tarlalarının yanından geçen iki şeritli Route 74-A'yı kullandım. Gübre ve büyüyen şeyler kokuyordu. Keyifli bir bahar sabahıydı ve sırtımda taşıdığım küçük servetin farkında olmasaydım keyifli bir yolculuk olabilirdi. Fasulye sırığına tırmanan çocuk Jack'i düşündüğümü hatırlıyorum.

Saat dokuzu on beşe kadar Stantonville'in ana caddesindeydim, ki bu biraz erkendi, bu yüzden lokantada durdum, bir kola aldım ve çöplerle dolu kuru bir fıskiyenin ve bir fıskiyenin olduğu kirli küçük bir plazadaki bir bankta oturup yudumladım. Hiç duymadığım birinin kuşlarla dolu heykeli. O plazayı ve kuru fıskiyeyi daha sonra düşündüm, Stantonville'den bile daha ıssız bir yerde.

Christopher Polley'nin o sabah orada olduğuna yemin edemem; O olmadığına yemin edemem. Polley, onu görmen için hazır olana kadar manzaraya karışabilecek türden bir adamdı. Lokantada domuz pastırması ve yumurta yiyor olabilirdi. Otobüs durağında olabilir ya da Stantonville Pawn & Loan'daki gitarları ve müzik setlerini inceliyormuş gibi yapıyor olabilir. Ya da hiçbir yerde olmayabilirdi. Tek söyleyebileceğim, önünde kırmızı daire olan türden retro White Sox şapkalı kimseyi hatırlamıyorum. Belki takmıyordu ama o orospu çocuğunu onsuz hiç görmedim.

Ona yirmi kala yarı dolu go-bardağımı yakındaki bir çöp fıçısına attım ve Ana Caddede yavaşça pedal çevirdim. İş bölümü, olduğu gibi, sadece dört blok koştu. Dördüncü bölümün sonuna doğru, GÜZEL STANTONVILLE'İ ZİYARET ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER yazan bir tabeladan sadece bir taş atımı uzaklıkta, Aldığımız ve Sattığımız Mükemmel Kuyumcular vardı. Bu ölmekte olan kasabanın diğer işletmeleri gibi perişan ve harap görünüyordu. Tozlu vitrinde hiçbir şey yoktu. Kapıda küçük bir plastik bardaktan asılı olan tabelada KAPALI yazıyordu.

Bir zil vardı. ittim. Cevap yok. Tekrar ittim, sırtımdaki paketin çok farkındaydım. Burnumu cama dayadım ve parlamayı kesmek için ellerimi yüzümün iki yanına koydum. Eski püskü bir halı ve boş vitrinler gördüm. Tüvit şapkalı, düğmeli süveterli ve bol pantolonlu küçük bir adam orta koridordan topallayarak geldiğinde ya benim bir hata yaptığımı ya da Bay Bowditch'in yaptığını düşünmeye başlamıştım. Bir İngiliz dedektif şovundaki bahçıvana benziyordu. Bana baktı, sonra topallayarak uzaklaştı ve eski tip kasanın yanındaki düğmeye bastı. Kapı vızıldadı. Onu iterek açtım ve içeri adımımı atarak bir toz ve yavaş çürüme kokusu aldım.

'Geri gel, arkaya gel' dedi.

Olduğum yerde kaldım. "Siz Bay Heinrich'siniz, değil mi?"

'Başka kim?'

'Ehliyetinizi görebilir miyim?'

Bana kaşlarını çattı, sonra güldü. 'Yaşlı adam dikkatli bir çocuk gönderir ve onun için iyi olur.'

Arka cebinden hırpalanmış bir cüzdan çıkardı ve ehliyetini görebilmem için ağzını açtı. Flop yapmadan önce tekrar kapatmadan önce adının Wilhelm olduğunu gördüm.

'Memnun?'

'Evet. Teşekkürler.'

'Geri gel. *Schnell* .

Onu, bir tuş takımıyla açtığı arka odaya kadar takip ettim ve o sayıları girerken dikkatli bir şekilde benden korudu. İçeride ön tarafta olmayan her şey vardı; raflar saatler, madalyonlar, broşlar, yüzükler, kolyeler, zincirlerle doluydu. Yakutlar ve zümrütler alev alev parladı. Elmaslarla dolu ve sivri uçlu bir taç gördüm. 'Bunlar gerçek mi?'

' *Ya, evet* , gerçek. Ama buraya satın almak için geldiğini sanmıyorum. Buraya satmak için geldin. Ehliyetinizi *görmek* istemediğimi fark etmişsinizdir .'

'Bu iyi, çünkü bende yok.'

'Senin kim olduğunu zaten biliyorum. Gazetede resmini gördüm.'

' *Güneş* mi?'

' *USA Today* . Sen ülke çapındasın, genç Bay Charles Reade. En azından bu hafta için. Yaşlı Bowditch'in hayatını kurtardın.

Ona köpek olduğunu söyleme zahmetine girmedim, bundan bıktım, sadece işimi yapıp çıkmak istedim. Tüm altın ve mücevherler beni biraz korkuttu, özellikle ön taraftaki boş raflarla karşılaştırıldığında. Neredeyse silahı getirmeyi diledim çünkü kendimi *Hazine Adası'ndaki Fasulye Sırığı Çocuk Jack değil Jim Hawkins gibi hissetmeye başlamıştım* . Heinrich küçük, bodur ve tehlikeliydi, ama ya bir yerlerde gizlenen bir Uzun John Silver ortağı varsa? Tamamen paranoyak bir fikir değildi. Kendi kendime Bay Bowditch'in yıllardır Heinrich'le iş yaptığını söyleyebilirdim, ama Bay Bowditch'in kendisi asla bu büyüklükte bir takas yapmadığını söylemişti.

Bakalım sizde ne var, dedi. Bir erkek macera romanında, açgözlülüğün bir karikatürü olurdu, ellerini ovuştururur ve ağzının suyu akardı, ama sesi ciddi, hatta belki biraz sıkılmış gibiydi. Buna güvenmiyordum ve ona güvenmiyordum.

Sırt çantasını tezgahın üzerine koydum. Yakınlarda bir ölçek vardı ve gerçekten de dijitaldi. Kapağın fermuarını açtım. Kapıyı açık tuttum ve içeri baktığında yüzünde bir değişiklik olduğunu gördüm: ağzında bir daralma ve bir an gözlerinde bir genişleme.

' *Mein Gott* . Bisikletinle ne taşıdığına bir bak.'

Tartıda zincirlere asılı bir Lucite teknesi vardı. Heinrich, terazi iki pound okunana kadar oluğa küçük avuç dolusu altın peletleri koydu. Onları plastik bir kaba koydu, sonra iki tane daha tarttı. Son ikisini tartmayı ve kalanlara eklemeyi bitirdiğinde, sırt çantasının altındaki kıvrımlardan birinde hala küçük bir altın dere vardı. Bay Bowditch biraz ağır hareket etmemi söylemişti ve ben de öyle yaptım.

"Sanırım bir çeyrek pound daha kaldı, *hein* ?" dedi içeri bakarak. 'Sen onu bana sat, ben sana üç bin dolar nakit para veririm. Bowditch'in bilmesine gerek yok. Buna bir armağan deyin.'

Başımın üzerinde tutabileceği bir şey deyin, diye düşündüm. Yine de teşekkürler dedim ve kapağın fermuarını kapattım. "Benim için bir çekinin var, değil mi?"

'Evet.' Çek, yaşlı adam süveterinin cebine katlanmıştı. PNC Bank of Chicago, Belmont Avenue şubesindendi ve Howard Bowditch'e yetmiş dört bin dolar tutarında yapılmıştı. Wilhelm Heinrich'in imzasının karşısındaki notta *Kişisel Hizmetler yazıyordu* . Bana iyi görünüyordu. Cüzdanıma koydum ve cüzdanı sol ön cebime koydum.

Heinrich, "O, zamana ayak uydurmayı reddeden inatçı bir yaşlı adam," dedi. 'Geçmişte genellikle çok daha küçük miktarlarla uğraştığımızda ona nakit verdim. İki kez, kontroller. Ona, “Elektronik mevduatı duymadın mı?” dedim. Ve ne dedi biliyor musun?'

Başımı salladım ama tahmin edebiliyordum.

"Duymadım ve duymak da istemiyorum" dedi. Ve şimdi, ilk kez bir *zwischen gehen* – bir elçi – gönderiyor çünkü bir kaza geçirdi. Dünyada böyle bir iş için güvenebileceği kimsesi olmadığını söylerdim. Ama buradasın. Bisikletli bir çocuk.'

"Ve işte başlıyorum," dedim ve vitrinleri daha sonra stoklayabileceği veya almayabileceği henüz boş olan mağazaya giden kapıya gittim. Kapının kilitlenmesini bekliyordum ama olmadı. Gün ışığını görebildiğim yere döndüğümde daha iyi hissettim. Buna rağmen, yaşlı toz kokusu rahatsız ediciydi. Kript benzeri.

"Bilgisayarın ne olduğunu biliyor mu?" diye sordu Heinrich, beni takip ederek ve arka odanın kapısını arkasından kapatarak. 'Bahse girerim hayır.'

Bay Bowditch'in ne yaptığı ya da bilmediği konusunda bir tartışmaya girme planım yoktu ve sadece onunla tanışmanın güzel olduğunu söyledim. Hangisi doğru değildi.

Bisikletimi kimsenin çalmadığını görünce rahatladım - o sabah evimden ayrılırken bisiklet kilidimi hatırlayamayacak kadar başka şeylerle meşguldüm.

Heinrich beni dirseğimden tuttu. Döndüm ve ne de olsa içteki Long John Silver'ı gördüm. Resmi tamamlamak için sadece omzunda bir papağana ihtiyacı vardı. Silver'a göre papağanı şeytanın kendisi kadar kötülük görmüştü. Wilhelm Heinrich'in kendi payına düşen kötülüğü gördüğünü tahmin etmiştim... ama on yedi yaşında olduğumu ve anlamadığım konularda belime kadar indiğimi hatırlamalısın. Başka bir deyişle, ölümüne korkuyordum.

'Ne kadar altını var?' dedi Heinrich alçak, gırtlaktan gelen bir sesle. Ara sıra Almanca sözcükleri ve deyimleri kullanması bana yapmacık gibi gelmişti ama tam o sırada kulağa gerçekten Almanca geliyordu . Ve güzel bir Alman değil. 'Bana ne kadar olduğunu ve nereden aldığını söyle. Vaktinize değmesini sağlayacağım.'

'Artık gidiyorum' dedim ve gittim.

Bisikletime binip sırt çantamda kalan altın topaklarla uzaklaşırken Christopher Polley beni izliyor muydu? Bilmiyordum, çünkü omzumun üzerinden Heinrich'in tozlu dükkân kapısındaki KAPALI levhasının üzerinde asılı duran solgun, tombul yüzüne bakıyordum. Belki hayal gücüydü - muhtemelen öyleydi - ama yüzündeki açgözlülüğü hala görebildiğimi düşündüm. Üstelik anladım. Ellerimi o kovaya soktuğumu ve peletlerin parmaklarımın arasından akmasına izin verdiğimi hatırladım. Sadece açgözlülük değil, altın açgözlülüğü.

Bir korsan hikayesindeki gibi.

6

O öğleden sonra saat dört civarında, yanında ARCADIA OUTPATIENT bulunan bir minibüs kaldırıma yanaştı. Tasmasında Radar ile yürüyüşte bekliyordum. Kapı - artık paslanmayan ve yeni yağlanmış - açık duruyordu. Bir uşak minibüsten indi ve arka kapıları açtı. Melissa Wilcox, sabitleyiciyle kaplı bacağını uzatmış tekerlekli sandalyede olan Bay Bowditch'in arkasında duruyordu. Tekerlekli sandalyenin kilidini açtı, ileri itti ve elinin topuğuyla bir düğmeye bastı. Platform ve tekerlekli sandalye alçalmaya başlayınca midem de battı. Telefonu, pisuarı, hatta çağrı zilini bile hatırlamıştım. Heinrich'ten aldığı çek cüzdanımda güvendeydi. Her şey yolunda, ama ne önde ne arkada tekerlekli sandalye rampası yoktu. Kendimi aptal gibi hissettim ama en azından uzun süre böyle hissetmek zorunda değildim. Dikkatimi dağıtmak için Radar'ım vardı. Bay Bowditch'i gördü ve ona doğru fırlattı. O sırada kalçalarında artrit belirtisi yok. Aşağı inen asansör tarafından pençelerini ezdirmemesi için tasmayı zamanında kesmeyi başardım, ama şokun koluma kadar indiğini hissettim.

Yark! Yark! Yark!

Bunlar, Andy'yi o zamanlar çok korkutan büyük köpek kükremeleri değil, kalbimi burkacak kadar kederli ve insanca ağlayanlar değildi. *Döndün!* dedi bu yarraklar. *Tanrıya şükür, sonsuza dek gittiğini sanıyordum!*

Bay Bowditch kollarını ona uzattı ve o ayağa fırladı, patilerini uzattığı bacağına koydu. Yüzünü buruşturdu, sonra güldü ve başını iki yana salladı. Evet kızım, diye mırıldandı. Duyduğumda bile böyle bir ses çıkarabileceğine inanmak benim için zordu ama yaptı; o huysuz yaşlı adam *mırıldandı* . Gözlerinde yaşlar vardı. Radar küçük mutluluk sesleri çıkarıyordu, koca yaşlı kuyruğu ileri geri sallanıyordu.

"Evet kızım evet ben de seni özledim. Şimdi yere yat, beni öldürüyorsun.'

Radar dört ayak üzerine düştü ve Melissa tekerlekli sandalyeyi yuvarlayarak, çarparak ve esneyerek yürürken tekerlekli sandalyenin yanına yürüdü.

'Rampa yok' dedim. 'Üzgünüm, üzgünüm, bir tane yapabilirim, nasıl yapılacağına Net'te bakacağım, her şey Net'te var.' Gevezelik ediyordum ve duramıyor gibiydim. 'Sanırım diğer her şey aşağı yukarı hazır-'

Bay Bowditch, "Bir rampa kurması için birini tutacağız, o yüzden telaşlanmayı bırakın," diye araya girdi. 'Her şeyi yapmana gerek yok. Amanuensis olmanın avantajlarından biri, görevleri devretmektir. Ve acelesi yok. Bildiğin gibi pek dışarı çıkmıyorum. Bu işle ilgilendin mi?'

'Evet. Bu sabah.'

'İyi.'

Melissa, "Siz ikiniz o sandalyeyi merdivenlerden yukarı kaldırabilmelisiniz, sizin gibi güçlü adamlar" dedi. Ne düşünüyorsun, Herbie?'

"Sorun değil," dedi emir subayı. 'Doğru, dostum?'

Elbette dedim ve bir taraf tuttum. Radar basamakları yarıya kadar tırmandı, arka ayakları ona ihanet edince bir kez durdu, sonra tekrar vitese taktı ve yolun geri kalanını yaptı. Kuyruğunu sallayarak bize baktı.

Melissa, "Ve eğer kullanacaksa, birisi bu yolu düzeltmeli," dedi. 'Tennessee'de büyüdüğüm toprak yoldan daha kötü.'

'Hazır mısın?' diye sordu Herbie.

Tekerlekli sandalyeyi verandaya kaldırdık. Bay Bowditch'in anahtarlarını karıştırdım ve sonunda ön kapıyı açan anahtarı buldum.

Hey, dedi emir subayı. 'Gazetede resmini görmedim mi?'

iç geçirdim. 'Muhtemelen. Ben ve Radar. Orada, kapının yanında.'

'Hayır, hayır, geçen yıl. Turkey Bowl'da kazanan golü sen attın. Saatin dolmasına beş saniye kala.

Fotoğrafta yaptığım gibi görünmez bir futbol topu tutan bir elini başının üzerine kaldırdı. Daha yakın tarihli bir resim yerine o resmi hatırlamasının neden beni mutlu ettiğini söylemek zor, ama mutlu etti.

Melissa Wilcox açılır kanepeyi incelerken oturma odasında her zamankinden daha gergin bir şekilde bekledim.

İyi, dedi. 'Bu iyi. Belki biraz düşük, ama elimizdekiyle yetiniyoruz . O bacağına biraz daha fazla destek vermek için bir destek ya da başka bir şey isteyeceksiniz. Yatağı kim yaptı?'

'Yaptım' dedim ve onun şaşkın bakışları beni de mutlu etti.

'Sana verdiğim broşürü okudun mu?'

'Evet. İğne bakımı için bu antibakteriyel maddeyi aldım…'

O, başını salladı. 'İhtiyacınız olan tek şey basit tuzlu su. Sıcak tuzlu su. Onu transfer etmeye hazır hissediyor musun?'

'Merhaba?' dedi Bay Bowditch. 'Belki bu konuşmanın bir parçası olabilirim? Ben tam buradayım.'

'Evet, ama seninle konuşmuyorum.' Melisa gülümseyerek söyledi.

'Hım, emin değilim' dedim.

"Bay Bowditch," dedi Melissa, "şimdi *sizinle* konuşuyorum. Charlie'nin sana test sürüşü yapmasının bir sakıncası var mı?'

Bay Bowditch, olabildiğince yakınında oturan Radar'a baktı. 'Ne düşünüyorsun kızım? Bu çocuğa güvenmek mi?

Radar bir kez havladı.

'Radar tamam diyor, ben de tamam diyorum. Beni bırakma genç adam. Bu bacak yüksek C söylüyor.

Sandalyeyi yatağa yaklaştırdım, frene bastım ve sağlam bacağının üzerinde durup duramayacağını sordum. Kendini yarıya kadar itti ve kötü olan ayağını destekleyen bacak desteğini açıp indirmeme izin verdi. Homurdandı ama yolun geri kalanını yaptı - biraz sallandı, ama dikey.

Kıçın yatağa dönük olacak şekilde dön ama ben söyleyene kadar oturmaya çalışma, dedim ve Melissa onaylarcasına başını salladı.

Bay Bowditch bunu yaptı. Tekerlekli sandalyeyi yoldan çektim.

Koltuk değnekleri olmadan bu şekilde uzun süre dayanamam. Ter yanaklarına ve tekrar alnına çarpıyordu.

Çömeldim ve fiksatörü tuttum. 'Artık oturabilirsin.'

Oturmadı, düştü. Ve rahat bir nefes alarak. Geri yattı. Kötü bacağını yatağa koydum ve ilk transferim tamamlandı. Bay Bowditch kadar terlemiyordum ama terliyordum, çoğunlukla sinirden. Bu, atıcıdan atış yapmaktan daha önemliydi.

Fena değil, dedi Melisa. 'Onu kaldırdığında, ona sarılmak isteyeceksin. Parmaklarınızı sırtının ortasında birleştirin ve kaldırın. Koltuk altlarını kullan-'

'Destek için' dedim. "Broşürde vardı."

'Ödevini yapan bir çocuktan hoşlanırım. Özellikle yataktan kalkarken koltuk değneklerinin daima yakın olduğundan emin olun. Nasıl hissediyorsunuz, Bay Bowditch?'

'Dokuz kiloluk bir çantadaki on kiloluk bok gibi. Haplarımın zamanı geldi mi?'

"Biz hastaneden çıkmadan önce onları aldın. Altıda daha fazlasını alabilirsin.'

'Bundan sonra uzun bir zaman gibi görünüyor. Beni baştan çıkaracak bir Percocet'e ne dersin?'

'Peki ya bende yok.' O zaman bana: 'Bunda daha iyi olacaksın ve o da, özellikle iyileştikçe ve hareket alanı arttıkça artacak. Benimle bir dakika dışarı çıkar mısın?'

Bowditch, "Arkamdan konuşuyorum," diye seslendi. "Her ne hakkında olursa olsun, o genç adam herhangi bir lavman yapmayacak. "

Vay, dedi Herbie. Eğilmiş, elleri dizlerinde televizyonu inceliyordu. 'Bu şimdiye kadar gördüğüm en eski aptal kutusu, ortak. Çalışıyor mu?'

7

Son gün güneşi parlaktı ve uzun bir kış ve soğuk bir bahardan sonra harika hissettiren biraz sıcaklık vardı. Melissa beni ayakta tedavi minibüsüne indirdi, eğildi ve geniş orta konsolun kilidini açtı. Bir plastik poşet çıkardı ve koltuğa koydu. Koltuk değnekleri arkada. İşte ilaçları ve iki tüp arnika jeli. Burada tam dozajları gösteren bir sayfa var, tamam mı?' Şişeleri çıkardı ve tek tek bana gösterdi. 'Bunlar antibiyotik. Bunlar vitaminler, dört farklı çeşit. Bu Lynparza için bir reçete. Sentry Village'daki CVS'den yedek alın. Bunlar müshil. Fitil yok, ancak ihtiyacı olursa onları nasıl uygulayacağınızı okumalısınız. Bundan hoşlanmayacak.'

"Pek sevmez," dedim. 'Çoğunlukla Radar.'

'Ve sen' dedi. "Senden hoşlanıyor Charlie. Güvenilirsin diyor. Umarım bunu sadece onun hayatını kurtarmak için doğru zamanda geldiğiniz için söylemiyordur. Çünkü bunlar var.'

haplarıyla doluydu . Melisa ciddiyetle bana baktı. "Bu kötü bir ilaç, Charlie. Çok bağımlılık yapar. Aynı zamanda arkadaşınızın şu anda çektiği acıya karşı da son derece etkilidir ve sekiz aydan bir yıla kadar acı çekmeye devam edebilir. Belki daha uzun, onun diğer sorunlarına bağlı olarak.'

'Başka hangi sorunlar?'

O, başını salladı. 'Söylemem için değil. Siz sadece doz programına bağlı kalın ve daha fazlası için onun taleplerine kulak asmayın. Aslında terapi seanslarımızdan önce daha fazlasını alabilir ve bunun, canı acısa bile terapiye devam etmek için birincil motivasyonlarından biri -belki de en büyüğü- olacağını bilmek. Ve acıtacak. Onları ulaşamayacağı bir yerde tutmalısın. Bir yer düşünebilir misin?'

'Evet.' Düşündüğüm kasa buydu. "En azından merdivenleri çıkana kadar işe yarayacak."

Terapisine sadık kalırsa üç hafta. Belki bir ay. Yükselebildiğinde, başka bir tane düşünmen gerekecek. Ve endişelenmen gereken sadece o değil. Bağımlılar için bu haplar ağırlıkları kadar altın değerinde.'

Güldüm. Yardım edemedim.

'Ne? Komik olan ne?'

'Hiç bir şey. Onları güvende tutacağım ve beni daha fazla ikna etmesine izin vermeyeceğim.'

Bana yakından bakıyordu. 'Peki ya sen Charlie? Çünkü bunları bir reşit olmayana vermekle işim yok; Onları yazan doktorun bildiği kadarıyla, yetişkin bir bakıcı tarafından uygulanacaklar. başım belaya girebilir. Bir ya da iki deneyip biraz kafayı bulmak ister miydin?'

Babamı ve içkinin ona ne yaptığını ve bir zamanlar otoyol köprülerinin altında, tüm eşyalarımızı çalıntı bir alışveriş arabasında uyuduğumuza nasıl inandığımı düşündüm.

Oxy tabletlerinin büyük şişesini aldım ve diğer ilaçlarla birlikte çantaya geri koydum. Sonra elini tuttum ve gözlerinin içine baktım. "Pek olası değil," dedim.

8

Biraz daha talimat vardı, çünkü onunla yalnız kalmaktan gergindim - ya bir şey olursa ve 1970'lerin o aptal telefonu çalışmamaya karar verirse?

O zaman 21. yüzyıldan kalma telefonunuzdan 911'i arayacaksınız , diye düşündüm. *Tıpkı onu arka basamaklarda bulduğunda yaptığın gibi* . Ama ya kalp krizi geçirseydi? CPR hakkında bildiklerimi TV şovlarında öğrenmiştim ve eğer motoru dursaydı, konuyla ilgili bir YouTube videosuna bakmaya vakit olmazdı. Gelecekte daha fazla ödev gördüm.

Arabayla uzaklaşmalarını izledim ve içeri girdim. Bay Bowditch bir koluyla gözlerini kapatmış yatıyordu. Radar dikkatle yatağın yanında oturdu. Artık sadece üçümüz kalmıştık.

'İyi misin?' Diye sordum.

Kolunu indirdi ve bana bakmak için başını çevirdi. İfadesi çaresizdi. Derin bir çukurdayım Charlie. Çıkabilir miyim bilmiyorum.'

"Yapacaksın," dedim, bu konuda hissettiğimden daha emin olduğumu umarak. 'Bir şeyler yemek ister misin?'

'Ağrı haplarımı istiyorum.'

'Yapamam-'

Bir elini kaldırdı. Yapamayacağını biliyorum ve onlar için yalvararak kendimi alçaltmayacağım - ya da sana hakaret etmeyeceğim. Durmadan. En azından, umarım olmaz.' Radar'ın kafasını tekrar tekrar okşadı. Kuyruğu yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ediyor, gözleri ondan hiç ayrılmıyor, kımıldamadan oturuyordu. Bana bir çek ve bir kalem ver.

Bunu, destek için kullanabileceği ciltli bir kitapla birlikte yaptım. *SADECE MEVDUAT İÇİN* yazdırdı , ardından imzasını karaladı. 'Yarın bunu benim için bankaya yatırır mısın?'

'Elbette. İlk Vatandaşlar, değil mi?'

'Doğru. Sisteme girdikten sonra, hastanede kalış süremi karşılamak için bir çek yazabilirim.' Cüzdanıma geri koyduğum çeki bana verdi. Gözlerini kapadı, tekrar açtı ve tavana baktı. Eli Radar'ın başından hiç ayrılmadı. 'Çok yorgunum. Ve acı asla tatil yapmaz. Kahrolası bir kahve molası bile vermiyor.'

'Gıda?'

İstemiyorum ama yemek yemem gerektiğini söylüyorlar. Belki biraz s-ve-s – sardalye ve tuzluk.'

Bu bana korkunç geldi, ama onları bir bardak buzlu su ile birlikte aldım. Bunun yarısını açgözlülükle içti. Sardalyalara başlamadan önce (başsız ve yağla parıldayan – urk), bana hâlâ geceyi burada geçirmek isteyip istemediğimi sordu.

"Bu gece ve bütün hafta," dedim.

'İyi. Daha önce yalnız olmayı umursamazdım ama şimdi farklı. O merdivenden düşmek bana ne öğretti biliyor musun? Daha doğrusu bana yeniden mi öğretti?'

başımı salladım.

'Korku. Ben yaşlı bir adamım ve kırıldım.' Bunu kendine acımadan söyledi, ama bir erkek olarak bir gerçeği ifade ediyor. "Bence babana şu ana kadar her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verecek kadar uzun süre eve gitmelisin, değil mi? Belki bir lokma yemek yeriz. Sonra geri dönüp Radar'ı besleyebilir ve bana lanet olası haplarımı verebilirsin. Bağımlı olacağımı söylediler ve onları haklı çıkarmam uzun sürmedi.'

Bu bir plana benziyor. durakladım. 'Bay Bowditch ... Howard ... Babamı sizinle tanıştırmak istiyorum. Baskın olmadığın zamanlarda bile tam olarak bir insan olmadığını biliyorum, ama...'

'Anladım. Kendini rahatlatmak istiyor ki bu gayet mantıklı. Ama bu gece değil, Charlie, yarın da değil. Çarşamba, belki. O zamana kadar biraz daha iyi hissedebilirim.'

'Tamam' dedim. 'Bir şey daha.' Cep numaramı bir Post-it'e yazdım ve yatağının yanındaki küçük masanın üzerine koydum - kısa süre sonra kremler, gazlı bezler ve haplarla kaplanacak bir masa (ama Oxy değil). 'Zil ben yukarıdayken-'

'Çok Viktorya dönemi.'

'Ama ne zaman gitsem ve bana ihtiyacın olursa, beni cep telefonumdan ara. Okulda olsam da olmasam da. Bayan Silvius'a ofiste durumun ne olduğunu söyleyeceğim.'

'Tamam. Devam et. Babanı rahatlat. Ama geri gelmek için geç kalmayın, yoksa kalkıp o hapları kendim bulmaya çalışırım.' Gözlerini kapadı.

'Kötü fikir' dedim.

Onları açmadan, 'Evren onlarla dolu' dedi.

9

Pazartesi günleri babam için yetişme günleridir, genellikle altı buçuk, hatta yediye kadar evde olmaz, bu yüzden onu orada bulmayı beklemiyordum ve o da yoktu. Bay Bowditch'in ön kapısının önünde beni bekliyordu.

Dışarı çıktığımda 'İşten erken çıktım' dedi. Senin için endişeleniyorum.

'Yapmak zorunda değildin-'

Bir kolunu omzuma attı ve bana sarıldı. 'O zaman beni dava et. Ben tepenin yarısındayken dışarı çıkıp genç bir kadınla konuştuğunu gördüm. El salladım ama beni görmedin. Sana söylediği her şeye çok konsantre olmuş gibi görünüyordun.'

'Ve o zamandan beri burada mı bekliyorsun?'

'Kapıyı çalmayı düşündüm ama sanırım bu durumda bir vampir gibiyim. Davet edilene kadar içeri giremem.'

'Çarşamba' dedim. Onunla bunun hakkında konuştum.

'Kulağa iyi geliyor. Akşam?'

'Belki yedi civarı. Ağrı kesicilerini saat altıda alıyor.'

Tepeden aşağı yürümeye başladık. Kolu hala omuzlarımdaydı. aldırmadım. Bay Bowditch'i uzun süre yalnız bırakmak istemediğimi, bu yüzden akşam yemeğine kalamayacağımı söyledim. Birkaç şeyi bir araya getireyim dedim – aklıma diş fırçam geldi – ve kilerinde yiyecek bir şeyler bulayım (sadece sardalye değil).

Bunu yapmana gerek yok, dedi babam. 'Jersey Mike's'tan denizaltı getirdim. Onu da yanına al.'

'Harika!'

'O nasıl?'

'Çok acı içinde. Umarım aldığı haplar uyumasına yardımcı olur. Gece yarısı daha çok alıyor.'

'Oksiler?'

'Evet.'

'Onları güvende tut. Nerede olduklarını bilmesine izin verme.' Bu daha önce aldığım bir tavsiyeydi, ama en azından babam bir tane denemek isteyip istemediğimi sormadı.

Evde, Nighthawk taşınabilir hotspot'umla birlikte sırt çantama birkaç günlük kıyafet doldurdum - telefonum iyiydi ama Nighthawk harika WiFi sağlıyordu. Diş fırçamı ve iki yıl önce kullanmaya başladığım usturayı da ekledim. O yıl okuldaki bazı çocuklar kirli sakalla oynuyordu – bu bir şeydi – ama ben temiz bir yüzü severim. Unuttuğum her şey için yarın geri gelebileceğimi bilerek hızlı yaptım. Ayrıca Bay Bowditch'i büyük, eski, sızdıran evinde yalnız başına yaşlı köpeğiyle birlikte düşünüyordum.

Gitmeye hazır olduğumda babam bana bir kez daha sarıldı, sonra beni omuzlarımdan tuttu. 'Kendine bak. Ciddi bir sorumluluk almak. Seninle gurur duyuyorum Charlie. Keşke annen seni görebilseydi. O da gurur duyardı.'

'Biraz korkuyorum.'

Onayladı. 'Olmasaydın endişelenirdim. Bir şey olursa beni arayabileceğini unutma.'

'Yapacağım.'

"Biliyorsun, üniversiteye gitmeni dört gözle bekliyordum. Şimdi, o kadar değil. Bu ev sensiz boş gelecek.'

Caddenin sadece çeyrek mil ilerisindeyim baba. Ama boğazımda bir yumru vardı.

'Biliyorum. Biliyorum. Git ve git buradan, Chip. İşini yap.' Yutkundu. Boğazında bir şey tıkırdadı. 'Ve bunu iyi yap.'

YEDİNCİ BÖLÜM

İlk gece. Artık Jack'i tanıyorsun.

Basit Bir Oduncu. Terapi. Babamın Ziyareti.

Lynparza. Bay Bowditch Bir Söz Veriyor.

1

Bay Bowditch'e sandalyesine oturmanın uygun olup olmadığını sordu ve o da elbette dedi. Ona sandviçimin yarısını teklif ettim ve hayır dediğinde biraz rahatladım - Jersey Mike'ın yedekleri en iyisidir.

'Saatten sonra bir fincan çorba deneyebilirim. Tavuk noodle. Göreceğiz.'

Haberleri izlemek isteyip istemediğini sordum. Kafasını salladı. "İstersen giy ama ben nadiren uğraşırım. İsimler değişir ama saçmalıklar asla değişmez.'

'İşe yaramasına şaşırdım. Tüpler patlamaz mı?'

'Tabii ki. Tıpkı bir el fenerindeki C hücrelerinin eskimesi gibi. Ya da bir transistörlü radyodaki dokuz volt. Transistörlü radyonun ne olduğunu bilmiyordum ama söylemedim. 'Sonra yenilerini koyarsın.'

'Tüpleri nereden alıyorsunuz?'

'New Jersey'deki RetroFit adlı bir şirketten satın alıyorum ama arz azaldıkça her yıl daha pahalı hale geliyorlar.'

"Eh, onları karşılayabilirsin, sanırım."

İçini çekti. 'Altın, demek istiyorsun. Merak ediyorsun, tabii ki, herkes olurdu. kimseye söyledin mi Senin baban? Belki de okulda güvenilir bir öğretmen?'

'Sır tutabilirim. Sana bunu söyledim.

"Tamam, sinirli konuşmana gerek yok. sormak zorunda kaldım. Ve bunun hakkında konuşacağız. Ama bu gece değil. Bu gece kendimi hiçbir şey hakkında konuşabilecek kapasitede hissetmiyorum.'

'Bekleyebilir. Ama TV tüpleri hakkında… İnternetiniz yoksa onları nasıl elde edersiniz?'

Gözlerini devirdi. 'O posta kutusunun sadece dekorasyon için orada olduğunu mu düşündün? Noel'de holly'ye takılacak bir şey olabilir mi?'

Salyangoz postasından bahsediyordu. İnsanların hala onu iş yapmak için kullandığı bana bir vahiy gibi geldi. Ona neden yeni bir televizyon almadığını sormayı düşündüm ama cevabı bildiğimi sanıyordum. Eski şeyleri severdi.

Oturma odasının saati altıya doğru ilerlerken, hapları neredeyse onun almak istediği kadar vermek istediğimi fark ettim. Sonunda zaman geldi. Yukarı çıktım, iki tane aldım ve bir bardak su ile ona verdim. Neredeyse onları elimden kapacaktı. Oda serindi ama alnı boncuk boncuk terle kaplıydı.

"Radar'a yemeğini vereceğim," dedim.

"O zaman onu arka bahçeye çıkar. Gerekeni yapmakta çabuk ama biraz dışarıda kal. O pisuarı bana ver Charlie. Bu kahrolası şeyi kullandığımı görmeni istemiyorum ve benim yaşımda ilerlemek biraz zaman alıyor.'

2

Geri dönüp pisuarı boşalttığımda, haplar işlerini yapıyordu. Tavuk çorbası istedi - Yahudi penisilini, dedi. Et suyunu içti ve erişteleri kaşıkla yedi. Kupayı durulamaktan döndüğümde, uyuyakalmıştı. Beni şaşırtmadı. Cehennem gibi bir gün geçirmişti. Yukarı odasına çıktım, *Siyah Giyen Gelin'in kopyasını buldum ve* saat sekizde uyandığında derinlere daldım.

'Neden televizyonu açıp o şarkı programını bulabilecek misin bir bakmıyorsun?' O sordu. Radar ve ben bazen bunu izlemeyi severiz.

Televizyonu açtım, mevcut birkaç kanala göz attım ve kar fırtınasında zar zor görünen *The Voice'u buldum.* Tavşan kulaklarını resim olabildiğince net olana kadar ayarladım ve birkaç yarışmacının işlerini yaptıklarını izledik. Çoğu cidden çok iyiydi. Bay Bowditch'e taşralı çocuğu sevdiğimi ve derin bir uykuya daldığını söylemek için döndüm.

3

Çanı yanındaki küçük masasına bırakıp yukarı çıktım. Bir kez arkama baktım ve Radar'ın ayak ucunda oturduğunu gördüm. Aşağıya baktığımı görünce döndü ve o geceyi ve her geceyi geçirdiği Bay Bowditch'e döndü. Merdivenleri tekrar kullanabildikten sonra bile o açılır kanepede uyudu, çünkü o zamana kadar onun için zordu.

Odam iyiydi, ancak tek duran lamba tavana ürkütücü gölgeler vurmasına ve evin derzlerinde gıcırdamasına rağmen, hemen hemen biliyordum. Rüzgar estiğinde normal bir senfoni olacağını tahmin etmiştim. Nighthawk'ımı fişe taktım ve ağa gittim. Sırtımda o altın ağırlığını taşımayı ve annemin bana Küçük Altın Kitaptan eski bir hikaye okuduğunu nasıl hatırlattığını düşünüyordum. Kendime sadece zaman geçirdiğimi söyledim, ama şimdi merak ediyorum. Bazen nereye gittiğimizi bilmediğimizi düşündüğümüzde bile bildiğimizi düşünüyorum.

'Jack and the Beanstalk'ın en az yedi farklı versiyonunu o tek lambanın ışığında telefonumdan okurken buldum. Ertesi gün dizüstü bilgisayarımı getirmeyi kendime hatırlattım, ama bu gece için telefonun yapması gerekecekti. Hikayeyi biliyordum elbette; Goldilocks ve Red Riding Hood gibi, çocukları akıntıya taşıyan kültürel nehrin bir parçası. Sanırım annem hikayeyi okuduktan sonra bir noktada çizgi film versiyonunu gördüm ama kesin olarak hatırlayamıyorum. Wikipedia'nın izniyle orijinal hikaye, hatırladığımdan çok daha kana susamıştı. Birincisi, Jack sadece annesiyle yaşıyor çünkü dev, devin birçok saldırısından biri sırasında babasını öldürdü.

Muhtemelen hikayeyi de biliyorsundur. Jack ve annesi parasız. Sahip oldukları tek şey bir inek. Annem Jack'e onu pazara götürmesini ve satmasını ve karşılığında en az beş altın almasını söyler (bu hikayede pelet yok). Kasabaya giderken Jack, hızlı konuşan bir seyyar satıcıyla tanışır ve onu ineği beş sihirli fasulyeyle takas etmeye ikna eder. Annesi çok sinirlenir ve fasulyeleri pencereden dışarı atar. Bir gecede, bulutlara kadar yükselen sihirli bir fasulye sırığı çıkarırlar. Yukarıda, devin karısıyla birlikte yaşadığı devasa bir kale var (bulutların üzerinde nasıl yüzdüğü hiçbir versiyonda yer almıyor).

Jack temelde altın şeyleri çalar - madeni paralar, altın yumurtlayan bir kaz, devi uyaran altın arp. Ama olağan anlamda çalmak değil, çünkü dev tüm altınları kendisi için çalmış. Devin ünlü ilahisinin - *Fee, fi, fo, fum, bir İngilizin kanını kokluyorum* - Edgar adında bir karakterin *, Kara kuleye Çocuk Roland geldi, Sözü hala Fie, foh ve fum, bir İngiliz adamın kanının kokusunu alıyorum* . Ve herhangi bir çizgi filmden ya da Küçük Altın Kitaptan hatırlamadığım bir şey daha var: devin uyku odası çocukların kemikleriyle dolu. Devin adı bana soğuk, derin ve önsezi verdi.

Gogmagog.

4

Ayakta duran lambayı on birde kapattım ve telefonumun alarmı beni on ikiye çeyrek kala uyandırana kadar uyukladım. Oxy haplarını henüz kasaya koyma zahmetine girmemiştim; birkaç elbisemi sakladığım bürodaydılar. İki tanesini aşağıya indirdim. Radar karanlıkta bana hırladı ve doğruldu.

"Sus kızım," dedi Bay Bowditch ve o da yaptı. Lambayı açtım. Sırt üstü yatmış, tavana bakıyordu. 'İşte tam buradasın. İyi. Gerçekten o zili çalmak istemedim.'

Uyudun mu?

'Bazı. Bu lanet şeyleri boğazımdan aşağı indirdikten sonra tekrar altına girebilirim. Belki şafağa kadar.'

Ona hapları verdim. Onları yutmak için bir dirseğinin üzerinde kalktı, sonra bardağı bana verdi ve geri yattı. 'Zaten daha iyi. Sanırım psikolojik etkisi bu.'

'Sana başka bir şey getirebilir miyim?'

'Numara. Yatağına geri dön. Büyüyen oğlanların dinlenmeye ihtiyaçları var.'

'Büyümemin çoğunu yaptığımı düşünüyorum.' En azından ben öyle umuyordum. Altı-dört yaşındaydım ve iki-yirmi ağırlığındaydım. Daha fazla büyürsem, ben...

'Gogmagog.' Düşünmeden söyledim.

Bir kahkaha bekledim ama bir gülümseme bile alamadım. 'Peri masallarını mı çalışıyorsun?'

Omuz silktim. "Altınları Stantonville'e taşımak bana sihirli fasulyeleri ve fasulye sırıklarını hatırlattı."

Demek artık Jack'i tanıyorsun.

'Sanırım yaparım.'

'İncil'de Yecüc ve Me'cüc dünyanın savaşan milletleridir. Bunu biliyor muydun?'

'Numara.'

'Vahiy Kitabı. Onları bir araya getirdiğinizde gerçek bir canavarınız olur. Uzak durmak için en iyisi. Işığı kapat, Charlie. İkimizin de biraz uykuya ihtiyacı var. Sen seninkini alacaksın, ben de benimkini alabilirim. Acıdan biraz tatil iyi olurdu.'

Radar'a hafifçe vurdum, sonra ışığı kapattım. Merdivenlere yöneldim, sonra geri döndüm. "Bay Bowditch?"

Howard, dedi. 'Bunu uygulaman gerek. Sen kahrolası uşak değilsin.

Bir nevi öyle olduğumu düşündüm ama bu konuyu gecenin bu kadar geç saatlerinde tartışmak istemedim. Howard, doğru. Emekli olmadan önce yaşamak için ne yaptın?'

Kıkırdadı. Paslı bir sesti ama rahatsız edici değildi. 'Yarı zamanlı bir araştırmacı ve yarı zamanlı bir kaydediciydim. Başka bir deyişle, basit bir oduncu. Masallar bunlarla dolu. Yatağa git Charlie.

Yatağa gittim ve daha fazla hap zamanı geldiğinde altıya kadar uyudum - bu sefer sadece ağrı kesiciler değil, tüm işler. Bir kez daha onu uyanık ve tavana bakarken buldum. Uyuyup uyumadığını sordum. Evet dedi. Ona inandığımdan emin değilim.

5

moi tarafından karıştırılmış yumurta yedik . Bay Bowditch yemek yemek için açılır kanepenin kenarına oturdu, fiksatörle kaplı bacağı rahat sandalyesiyle birlikte gelen çuvala dayadı. Pisuarı kullanırken benden tekrar gitmemi istedi . Geri döndüğümde, aslında koltuk değneklerinin üzerinde, ön camdan dışarı bakıyordu.

"Sana yardım etmemi beklemeliydin," dedim.

Bir *tcha* sesi çıkardı. 'O çitleri düzelttin.'

'Radar yardımcı oldu.'

'Eminim öyledir. Daha iyi görünüyor. Yatağa dönmeme yardım et, Charlie. Daha önce yaptığın gibi bacağımı tutman gerekecek.'

Onu yatağa attım. Radar'ı Pine Caddesi'nde yürüyüşe çıkardım ve daha yeni, daha taze ilaçlar yardımcı oldu gibi görünüyordu, çünkü epeyce yürüdü, yol boyunca telefon direklerini ve bir iki musluğu işaretledi: Radar of Bowditch. Daha sonra Bay Bowditch'in çekini bankaya götürdüm. Evde – babam çoktan gitmişti – biraz daha kıyafet ve dizüstü bilgisayarımı aldım. Öğle yemeği Bay Bowditch için daha çok s-ve-s ve benim için sosisliydi. Donmuş bir akşam yemeği iyi giderdi (Stouffer's'ı severim), ama Bay Bowditch'in mikrodalga fırını yoktu. Tiller and Sons'un etinden birazını eritmek için çıkardım. Konserve çorba ve sardalye ile yaşamasaydık, gelecekte YouTube yemek videolarını görebilirdim. Bay Bowditch'e öğlen haplarını verdim. Benden istediği gibi, kontrol etmesi için Melissa Wilcox'u aradım. Ona Bay Bowditch'in kaç kez kalktığını, ne yediğini ve bağırsak hareketi olup olmadığını söylemem gerekiyordu. Bu son büyük bir hayırdı ve o şaşırmadı. OxyContin'in harika bir kabızlık yapıcı olduğunu söyledi. Öğle yemeğinden sonra posta kutusuna bir zarf çıkardım ve bayrağı kaldırdım. Arcadia Hastanesi'ne yaptığı kişisel çeki

içeriyordu. Kendim alabilirdim ama Bay Bowditch önce Heinrich'in çekinin silindiğinden emin olmak istedi.

Bunları size özellikle ilginç oldukları için değil, baharın geri kalanında ve yazın çoğu boyunca devam eden bir rutin oluşturdukları için anlatıyorum. Bazı açılardan güzel aylardı. Kendimi faydalı, gerekli hissettim. Kendimi uzun zamandır olduğundan daha çok sevdim. Sadece sonu korkunçtu.

6

Bahar tatili haftamın Çarşamba öğleden sonra Melissa, Bay Bowditch'in ilk PT seansına geldi. Buna fizik tedavi dedi; buna acı ve işkence diyordu. Sevdiği fazladan bir Oxy aldı ve kötü bacağını çok fazla esnetme ve kaldırma işlemi yaptı, ki bu yapmadı. Çoğu zaman mutfaktaydım. Diğer bons mots arasında *, saksocu, sikik sopa, orospu çocuğu* ve *dur duydum* . Çok *dur* dedi , bazen *seni de ekledi* . Melisa etkilenmedi.

Bittiğinde - muhtemelen ona çok daha uzun görünen yirmi dakika - beni çağırdı. Üçüncü kattan birkaç ekstra sandalye indirmiştim (yemek masasıyla birlikte gelen düz arkalıkları değil, bana işkence aletleri gibi geldi). Bay Bowditch bunlardan birinde oturuyordu. Melissa büyük bir köpük minder getirmişti ve kötü bacağının ayak bileği bunun üzerindeydi. Yastık, çuvaldan daha alçak olduğu için, hala sargılı olan dizi hafifçe bükülmüştü.

'Şuna bak!' Melisa ağladı. 'Beş derece viraj zaten! Sadece memnun değilim, şaşırdım!'

Bay Bowditch, "Cehennem gibi acıyor," diye homurdandı. Yatağa geri dönmek istiyorum.

Sanki bu duyduğu en komik şeymiş gibi neşeyle güldü. 'Beş dakika daha, sonra koltuk değneklerinizi giyin. Charlie yardım edecek.

Beş dakikayı doldurdu, sonra mücadele etti ve koltuk değneklerini bağladı. Yatağa doğru döndü ama birini kaybetti. Yere çarptı ve Radar havladı. Onu zamanında yakaladım ve dönüşü tamamlamasına yardım ettim. Birbirimize kenetlendiğimiz birkaç dakika boyunca, ben kolum onun ve onunki benim etrafımdayken, kalbinin sert ve hızlı attığını hissedebiliyordum. Aklıma gelen kelime *şiddetliydi .*

Onu yatağa yatırdım ama bu sırada kötü bacağı beş dereceden fazla büküldü ve acıyla çığlık attı. Radar hemen kalktı, kulakları arkaya yaslanmış havlıyordu.

İyiyim kızım, dedi Bay Bowditch. Nefesi tükenmişti. 'Eğil.'

Karnına gitti, gözleri ondan hiç ayrılmadı. Melisa ona bir bardak su verdi. 'İyi iş için özel bir muamele olarak, akşam ağrı kesicilerinizi bu gece beşte alabilirsiniz. Cuma günü döneceğim. Bunun acıttığını biliyorum Howard; bu bağlar esnemek istemez. Ama yapacaklar. Eğer buna sadık kalırsan.'

'İsa' dedi. Sonra isteksizce: 'Tamam.'

Charlie, beni dışarı çıkar.

Ben de onun büyük spor çantası ekipmanını taşıyarak yaptım. Küçük Honda Civic'i kapının önüne park etmişti. Hatchback'i kaldırıp spor çantasını yerleştirdiğimde, caddenin karşısında Bayan Richland'ı gördüm, şenlikleri daha iyi görebilmek için gözlerini bir kez daha gölgeledi. Baktığımı gördü ve parmaklarını oynattı.

'Gerçekten iyileşecek mi?' Diye sordum.

'Evet. Dizindeki bükülmeyi gördün mü? Bu olağanüstü. Daha önce de görmüştüm ama genellikle daha genç hastalarda.' Düşündü, sonra başını salladı. 'İyileşecek. En azından bir süreliğine.'

'Bu ne anlama geliyor?'

Sürücü kapısını açtı. 'Huysuz yaşlı küstah, değil mi?'

"Tam olarak insan becerilerine sahip değil," dedim, soruma cevap vermediğinin tamamen farkındaydım.

Yine o neşeli kahkahasını attı. Bahar güneşinde ne kadar güzel olduğunu sevdim. 'Bunu tekrar söyleyebilirsin, hoss. Işıklara koy. Cuma günü döneceğim. Farklı gün, aynı rutin.'

'Lynparza nedir? Aldığı diğerlerini biliyorum, ama onu değil. Ne işe yarıyor?'

Gülümsemesi soldu. "Bunu sana söyleyemem, Charlie. Hasta gizliliği.' Direksiyonun arkasına geçti. "Ama internetten bakabilirsin. Her şey Net'te.'

Uzaklaştı.

7

O gece saat yedide, babam kapıyı açmaya tenezzül etmediğim ön kapıyı açtı ve verandanın basamaklarında oturduğum kaldırıma geldi. Bay Bowditch'in PT turundan sonra, ona babamla olan ziyaretini ertelemek isteyip istemediğini sormuştum. Neredeyse evet demesini diledim ama bir an düşündükten sonra başını salladı. 'Bunu yapalım. Zihnini dinlendir. Muhtemelen benim çocuk tacizcisi olmadığımdan emin olmak istiyor.'

Buna hiçbir şey söylemedim, ancak şu anki durumunda Bay Bowditch, bırakın iki spor dalında mektup yazan bir altı-dört galotu bir Cub Scout'u bile taciz edemezdi.

Merhaba Charlie.

'Selam baba.' Ona sarıldım.

Altı paket kola taşıyordu. 'Sence bu işe yarar mı? On iki yaşımdayken bacağımı kırdım ve buna doyamadım.'

"İçeri gir ve ona sor."

Bay Bowditch indirdiğim sandalyelerden birinde oturuyordu. Ona düğmeli bir gömlek ve saçı için bir tarak getirmemi istemişti. Fiksatörün üzerinde kabaran pijama altları dışında, oldukça kare göründüğünü düşündüm. Babama karşı huysuz olmayacağını umarak gergindim ama endişelenmeme gerek yoktu. İlaçları etkisini gösteriyordu ama sadece bu değildi; Adamın aslında sosyal becerileri vardı. Paslı, ama orada. Sanırım bazı şeyler bisiklete binmek gibi.

"Bay Reade," dedi. 'Seni eski günlerde görmüştüm ama seninle resmi olarak tanışmak güzel.' Büyük damarlı ellerinden birini uzattı. Ayağa kalkamazsam beni bağışlayın.

Babam onunla birlikte salladı. "Sorun değil ve lütfen bana George deyin."

'Yapacağım. Ve ben Howard, oğlunuzu buna ikna etmek için çok uğraştım. Bana karşı ne kadar iyi olduğunu söylemek istiyorum. Söylememin sakıncası yoksa, saçmalıkların olmadığı bir izci.'

"Hiç de değil," dedi babam. 'Onunla gurur duyuyorum. Nasılsın?'

'Onarmak… en azından İşkence Kraliçesi bana böyle söylüyor.'

'Fizik Tedavi?'

'Yani diyorlar.'

Ve işte iyi bir kız, dedi babam, Radar'a doğru eğilip ona büyük darbeler indirerek. 'O ve ben tanıştık.'

'Duydum. Gözlerim beni yanıltmıyorsa Coca-Cola'ya benziyor.'

'Yapmazlar. Biraz buz ister misin? Korkarım sıcaklar.'

'Buz üzerinde kola memnuniyetle karşılanacaktır. Bir zamanlar oradaki rom kuşağı biraz zing eklerdi.'

Biraz gerildim ama babam sadece güldü. 'Seni duyuyorum.'

Charlie? Bu uzun bardaklardan üçünü üst raftan alıp buzla doldurmak ister misiniz?

'Elbette.'

"Önce onları durulamak isteyebilirsin. Bir süredir kullanılmıyorlar.'

Bardakları durulayıp Bay Bowditch'in eski moda tepsisindeki buzu kırarken konuşmayı dinleyerek vakit ayırdım. Bay Bowditch, karısını kaybettiği için babama başsağlığı diledi, onunla Sycamore Caddesi'nde ('daha çok dışarı çıktığımda') birkaç konuşma yaptığını söyledi ve çok hoş bir kadına benziyordu.

Bay Bowditch, "O kahrolası köprünün hemen asfaltlanması gerekiyordu," dedi. 'Ölümü önlenebilirdi. Şehri dava etmemene şaşırdım.'

Böyle şeyler düşünemeyecek kadar içmekle meşgul, diye düşündüm. Eski kırgınlıklarım çoğunlukla gitmişti, ama tamamen değil. Korku ve kayıp geride bir kalıntı bırakır.

8

Babamla birlikte kapıya giden yolda yürürken hava karanlıktı. Bay Bowditch yataktaydı, babam izlerken benim biraz yardımımla transferi yapmıştı.

Kaldırıma vardığımızda babam, "Beklediğim gibi biri değil," dedi. 'Hiç de bile. Ben huysuz bekliyordum. Hatta belki huysuz.'

'O böyle olabilir. Seninleyken o biraz... Buna ne diyeceğimi bilmiyorum.'

Babam yaptı. "Kendini uzattı. Senden hoşlandığı için onu sevmemi istedi. Sana nasıl baktığını görüyorum, evlat. Onun için çok şey ifade ediyorsun. Onu hayal kırıklığına uğratma.'

'Yeter ki *düşmez* .'

Babam bana sarıldı ve yanağımı öptü ve tepeden aşağı doğru yürüdü. Her sokak lambasında belirdiğini, sonra tekrar gözden kaybolduğunu gördüm. Bazen kayıp yılları için ona hala içerliyordum çünkü onlar benim de kayıp yıllarımdı. Çoğunlukla döndüğüne sevindim.

'Her şey yolunda gitti, değil mi?' Bay Bowditch, içeri döndüğümde sordu.

'İyi gitti.'

"Peki, akşamımızı ne yapacağız, Charlie?"

'Bununla ilgili bir fikrim vardı. Bekle bir.'

Dizüstü bilgisayarıma *The Voice'un* iki bölümünü indirmiştim . İkimizin de görebileceği şekilde yatağının yanındaki masaya koydum.

'Kutsal atlama İsa, şu resme bak!' diye haykırdı.

'Biliyorum. Fena değil, değil mi? Ve reklam yok.'

İlkini izledik. İki kişilik ayaktaydım ama beş dakika sonra uyuyakaldı. Dizüstü bilgisayarımı yukarı çıkardım ve Lynparza hakkında bir şeyler okudum.

9

Cuma günü Melissa'nın ekipman çantasını yine Civic'e taşıdım. Bagajı kapattım ve ona döndüm. 'Lynparza'ya baktım.'

'Yapacağını düşündüm.'
'Dört şeyi tedavi eder. Göğüs kanseri veya yumurtalık kanseri için almadığını biliyorum, peki hangisi? Prostat mı yoksa diğeri mi?' Tanrıya pankreas olmadığını umdum. Babamın babası buna sahipti ve teşhisten altı aydan kısa bir süre sonra öldü.
'Hasta gizliliği, Charlie - söyleyemem.' Ama yüzü bana başka bir şey söylüyordu.
"Hadi Melisa. Sen doktor değilsin. Ve birisi sana söyledi.
"Çünkü onunla çalışmak zorundayım. Bunu yapmak için genel resmi bilmem gerekiyor.'
'Sır tutabilirim. Bunu zaten biliyorsun, değil mi?' Yani aslında dağıtacak yaşta olmadığım yüksek güçlü ağrı kesiciler.
İçini çekti. 'Prostat kanseri. Abrams - üzerinde çalışan ortopedist - röntgende gördü. İyi gelişmiş ama metastaz yapmamış. Lynparza, tümörlerin büyümesini yavaşlatır. Bazen gerçekten tersine çevirir.'
'Daha fazla uyuşturucu kullanması gerekmez mi? Kemoterapi gibi mi? Ya da radyasyon tedavileri?'
Bayan Richland yine dışarıdaydı. Döndü ve biz de geri döndük.
Melissa tereddüt etti, sonra bu kadar ileri gittikten sonra durmanın bir anlamı olmadığına karar vermiş olmalı. Arcadia'da Onkoloji Departmanı başkanı Dr Patterson'ı gördü. Seçenekleri ortaya koydu ve Bowditch, Lynparza dışında hepsini reddetti.'
'Neden?'
Bunu ona sormalısın Charlie, ama sorarsan ona bu konuşmadan bahsetme. Muhtemelen işimi kaybetmezdim ama teknik olarak kaybedebilirdim. Ve dinle, doktorlar var - birçoğu - doğru kararı verdiğini söyleyenler. Yaşlı erkeklerde prostat kanseri yavaşlar. Lynparza ile, onun yılları olabilir.'

10

The Voice'un başka bir bölümünü izledik . Bittiğinde, Bay Bowditch koltuk değnekleriyle mücadele etti. Bu büyük bir gece olabilir, Charlie. Sanırım gerçekten sıçacağım.'
'Havai fişekler hazır' dedim.
'Ayağa kalkma rutininiz için saklayın.' Onu mutfağa kadar takip etmeye çalıştığımda başını çevirdi ve 'Tanrı aşkına geri dön ve aletine dikkat et. Eğer düşersem, beni kaldırabilirsin.'
Geri gittim. Küçük banyonun kapısının kapandığını duydum. Bekledim. Beş dakika geçti. Sonra on. Radar'ı artık kovalamayana kadar maymununu fırlattım ve halısına kıvrıldım. Sonunda mutfak kapısına gittim ve iyi olup olmadığını sordum.
'İyi,' diye geri seslendi. "Ama bir dinamit çubuğu kullanabilirim. Lanet olası OxyContin.'
Tuvalet sonunda sifonu çekti ve dışarı çıktığında terliydi ama gülümsüyordu. ' *Kartal* indi. İsa'ya teşekkürler.'
Yatağına dönmesine yardım ettim ve iyi ruh halinden yararlanmaya karar verdim. Ona Lynparza şişesini gösterdim. 'Bu şeyleri okudum ve sen çok daha fazlasını yapıyor olabilirsin.'
"Öyle mi, Doktor Reade?" Ama ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme vardı ve bu bana devam etmem için yeterli cesaret verdi.
'Doktorların artık kansere karşı çok fazla silahı var. Sadece neden onları kullanmadığını anlamıyorum.'

'Oldukça basit. Acı çektiğimi biliyorsun. O kahrolası kabızlık hapları olmadan uyuyamadığımı biliyorsun. Çok hoş bir kadın olan Melissa'ya çığlık attığımı duydunuz. Şimdiye kadar ona orospu ya da orospu demekten kaçınmayı başardım ama bu nahoş sözler her an ağzımdan çıkabilir. Zaten çektiğim acıya neden mide bulantısı, kusma ve krampları eklemek isteyeyim ki?'

Cevap vermeye başladım, ama bir dirseğinin üzerinde kalktı ve bir susma sesi çıkardı.

"Bir şey daha var genç adam. Senin yaşındaki birinin anlayamayacağı bir şey. Neredeyse doydum. Pek değil, ama neredeyse. Hayat yaşlanır. Buna inanmayabilirsin, yapmadığımı biliyorum...' Duraksadı. '… ben gençken, ama bu doğru.' Arkasına yaslandı, Radar'ı aradı, onu buldu, okşadı. Ama onu yalnız bırakmak istemedim, değil mi? Biz arkadaşız, o ve ben. Ve şimdi endişelenmeme gerek yok. Benden uzun yaşarsa, onu alırsın. Değil mi?'

'Evet elbette.'

"Terapiye gelince..." Gülümsemesi genişledi. 'Bugün on derece büküldüm ve ayak bileğimi esnetmek için o lastik bant şeyini kullanmaya başladım. Çok çalışacağım çünkü yatakta ölmek istemiyorum. Özellikle de bu lanet olası kanepede değil.'

11

Altının kaynağını konuşmamıştık -o odadaki fildi- ama Pazar günü tartışmamız gereken bir şey olduğunu *fark ettim.* Hâlâ ona sabah ve akşam haplarını verebilirdim ama ben okula döndüğümde öğlen hapları konusunda ne yapacaktı?

"Sanırım Melissa, PT için geldiğinde Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri size verebilir, ancak egzersize başlamadan önce çalışmak için fazla zamanları olmazdı. Peki ya Salı ve Perşembe günleri?'

"Bayan Richland'dan onları bana vermesini isteyeceğim. O buradayken oraya bakabilir. Belki birkaç fotoğraf çekip Facebook'a ya da Twitter'a koyabilirsiniz.'

'Çok komik.'

"Sadece öğlen hapları değil," dedi. "Gece yarısı olanlar var."

'Ben burada olacağım-'

Hayır, Charlie. Eve dönme vaktin geldi. Eminim baban seni özlemiştir.'

'Onun hemen yanındayım!'

'Evet ve yatak odanız boş. Eve geldiğinde yemek masasında sadece bir kişi var. Erkekler kendi başlarına bazen kötü şeyler düşünmeye başlayabilirler. Bunların hepsini biliyorum, inan bana. Sabah beni kontrol etmeye ve Radar'ı beslemeye geldiğinde öğlen haplarımı bana bırakacaksın ve gece eve gittiğinde gece yarısı haplarımı bırakacaksın.'

'Bunu yapmamam gerekiyor!'

Onayladı. 'Hile yaparsam. Bu cezbedici olurdu çünkü lanet olası şeylere bağımlıyım. Ama sana söz veriyorum.' İki dirseğinin üzerinde kalkıp gözleriyle beni sabitledi. 'İlk kez aldattığımda sana söyleyeceğim ve hapları tamamen bırakacağım. Tylenol'e geçin. Bu benim sözüm ve onu tutacağım. Bununla yaşayabilir misin?'

Düşündüm ve yapabileceğimi söyledim. Elini çıkardı. salladık. O gece ona dizüstü bilgisayarımda kayıtlı filmlere ve TV şovlarına nasıl erişeceğini gösterdim. Yatağının yanındaki masanın üzerindeki küçük bir tabağa yirmi miligramlık iki Oxy hapı koydum . Sırt çantamı omzuna atıp telefonumu elime aldım.

'Bana ihtiyacın olursa ara. Gün ya da gece.'

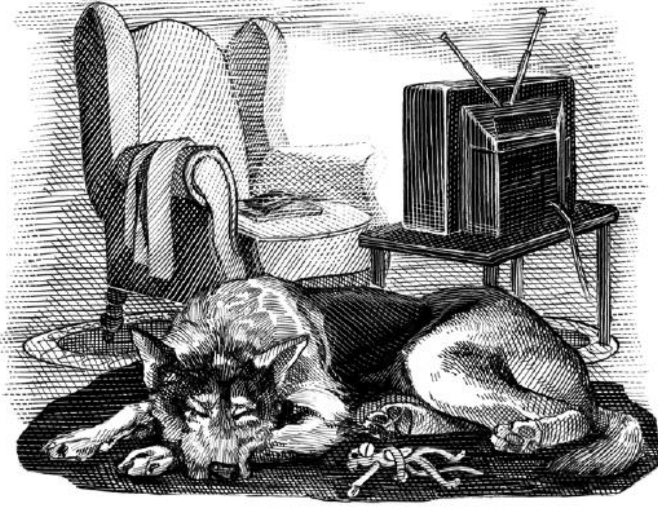
'Gündüz veya gece,' diye onayladı.

Radar beni kapıya kadar takip etti. Eğildim, okşadım, sarıldım. Yanağımı yaladı. Sonra eve gittim.

12

Hiç aldatmadı. Bir kez değil.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Köprünün altındaki su. Altının Büyüsü.

Yaşlı Bir Köpek. Gazete Haberi. Tutuklama.

1

İlk başta Bay Bowditch'e haftada üç kez sünger banyosu yaptırdım, çünkü alt kattaki sıkışık banyoda duş yoktu. İzin verdi ama erlerini kendisi yapmakta ısrar etti (benim için sorun değil). Sıska göğsünü ve hatta daha da sıska sırtını yıkadım ve bir keresinde, o sıkışık küçük banyoya yavaş yavaş giderken talihsiz bir kazadan sonra, cılız kıçını yıkadım. O zamanki küfür ve küfür, öfke kadar utançtan da (*acı mahcubiyet) kaynaklanıyordu.*

"Merak etme," dedim pijama altıyla geri döndüğünde. 'Arka bahçedeki Radar'ın pisliğini her zaman temizliyorum.'

Bana patentli-sen-doğdun-aptal bakışını attı. 'Bu farklı. Radar bir *köpektir* . Eğer izin verirsen, Eyfel Kulesi'nin önündeki çimenliğe sıçar.'

Bunu biraz ilginç buldum. ' Eyfel Kulesi'nin önünde çim var *mı ?'*

Şimdi patentli Bowditch göz merceği geldi. 'Bilmiyorum. Bir noktaya değiniyordum. Kola alabilir miyim?

'Elbette.' Babam o altılı paketi getirdiğinden beri, Bay Bowditch için evde hep kola bulundururdum.

Onu geri getirdiğimde, yataktan kalkmıştı ve Radar'ın yanında eski rahat koltuğunda oturuyordu. Charlie, sana bir şey sormama izin ver. Benim için yaptığın tüm bu-'

'Her hafta çok güzel bir çek alıyorum, her zaman onu kazanmak için yeterince yaptığımı hissetmesem de bunu gerçekten takdir ediyorum.'

'Bunu bedavaya yapardın. Bunu bana hastanedeyken söylemiştin ve bence ciddiydin. Yani azizlik için can atıyor musun, yoksa belki bir şeyin kefaretini mi ödüyorsun?'

Bu oldukça keskindi. Duamı düşündüm – Tanrı ile anlaşmamı – ama aynı zamanda Stevens İlkokulu'na yapılan o sahte bomba tehdidini telefonla aramayı da düşündüm. Bertie bunun şimdiye kadarki en komik şey olduğunu düşündü, ama o gece, babam diğer odada sarhoş-horlarken tek düşünebildiğim, çoğu küçük çocuklardan oluşan bir sürü insanı nasıl korkuttuğumuzdu.

Bu sırada Bay Bowditch beni yakından izliyordu. 'İtiraf' dedi. "Ne için, merak ediyorum?"

'Bana iyi bir iş verdin' dedim, 've minnettarım. Huysuz olduğunda bile senden hoşlanıyorum, ama o zamanlar biraz daha zor olduğunu kabul ediyorum. Diğer her şey köprünün altındaki sudur.'

Bunu düşündü, sonra unutmadığım bir şey söyledi. Belki de ben Stevens İlkokuluna giderken annem bir köprüde öldüğünden, belki de bana önemli geldiği ve hala önemli olduğu için.

'Zaman sudur, Charlie. Hayat sadece altından aktığı köprüdür.'

2

Zaman geçti. Bay Bowditch, terapi seansları sırasında küfür etmeye ve bazen çığlık atmaya devam etti, Radar'ı o kadar üzdü ki, Melissa günün PT başlamadan önce onu dışarı çıkarmak zorunda kaldı. Bükmeler acıttı, çok acıttı ama Mayıs ayına kadar Bay Bowditch dizinde on sekiz derecelik bir bükülme yaşıyordu ve Haziran ayına gelindiğinde neredeyse elli yaşına geliyordu. Melissa ona koltuk değneğiyle yukarı çıkmayı (ve daha da önemlisi, feci bir takla atmadan aşağı inmeyi) öğretmeye başladı, ben de Oxy haplarını üçüncü kata çıkardım. Onları, üzerinde bana söğütleri veren oyulmuş bir karga bulunan tozlu eski bir kuş evinde sakladım. Bay Bowditch koltuk değnekleriyle dolaşmayı daha kolay buldu ve kendi süngerlerini ("fahişe banyoları" olarak adlandırdı) vermeye başladı. Kıçını silmek için başka bir fırsatım olmadı, çünkü jake yolunda başka bir kaza olmadı. *West Side Story'den The Manchurian Candidate'e* (ikimizin de sevdiği) kadar her şeyi dizüstü bilgisayarımda izledik . Bay Bowditch yeni bir televizyon almaktan bahsetti, bu bana hayata yeniden bağlandığının kesin bir işareti gibi göründü, ancak ona bunun ya kablo tesisatı ya da bir uydu anteni olduğunu söylediğimde fikrini değiştirdi. bu kadar). Her sabah altıda gelirdim ve beyzbol antrenmanı ya da maçı olmadan (Koç Harkness koridordan her geçişimizde beni kötü kokuturdu), çoğu öğleden sonra üçte 1 Sycamore'a geri döndüm. Ev işleri yaptım, çoğunlukla da aldırış etmediğim ev temizliği. Üst katlar çok pis, özellikle üçüncü kat. Olukları temizlemeyi önerdiğimde Bay Bowditch bana deliymişim gibi baktı ve bunu yapması için birini tutmamı söyledi. Böylece Sentry Home Repair geldi ve oluklar Bay Bowditch'i tatmin edecek şekilde temizlendikten sonra (arka verandadan izledi, pijamaları sabitleyicinin etrafında sallayarak koltuk değneklerinin üzerine eğildi), çatıyı onarmak için onları görevlendirmemi söyledi. Bay Bowditch bununla ilgili tahmini gördüğünde, onlarla dalga geçmemi emretti ('Zavallı yaşlı adam kartını oyna' dedi). Ben sıçtım ve onları yüzde yirmi indirdim. Ev tamircileri ayrıca ön sundurma rampasını (ne Bay Bowditch ne de Radar'ın hiç kullanmadığı - bundan korkmuştu) koydu ve kapıdan sundurmaya giden çılgınca eğimli kaldırım taşlarını tamir etmeyi teklif etti. Bu teklifi reddettim ve kendim yaptım. Ayrıca çarpık ve parçalanmış ön ve arka sundurma basamaklarını da değiştirdim (birkaç DIY YouTube videosunun yardımıyla). Sycamore Sokağı Tepesi'nin tepesinde yoğun bir temizlik-düzeltme baharı ve yazıydı. Bayan Richland'ın izleyecek ve izleyecek çok şeyi

vardı. Temmuz ayı başlarında Bay Bowditch, Melissa'nın en iyimser tahminlerinden haftalar önce harici fiksatörü çıkarmak için hastaneye geri döndü. Ona onunla ne kadar gurur duyduğunu söyleyip ona sarıldığında, yaşlı adam bir kez olsun ağzı açık kaldı. Pazar öğleden sonraları babam - Bay Bowditch'in daveti üzerine, benden habersiz geldi - ve Bay Bowditch'in genellikle kazandığı üç kişilik cin remi oynadık . Hafta içi ona yiyecek bir şeyler hazırladım, babamla akşam yemeği için tepeden aşağı indim, sonra birkaç bulaşıkını yıkamak, Radar'da yürümek ve onunla film izlemek için Bay Bowditch'in evine geri döndüm. Bazen patlamış mısır yerdik. Fiksatör çıktıktan sonra artık iğne bakımı yapmak zorunda değildim, iğnelerin girdiği yerdeki iyileşme deliklerini temiz tutmam gerekiyordu. Ayak bileklerini büyük kırmızı lastik bantlarla çalıştırdım ve bacaklarını büktüm.

En azından çoğunlukla iyi haftalardı. Her şey iyi değildi. Radar topallayıp eve dönmeden önce daha kısa yürüyüşler yaptı. Verandanın basamaklarını çıkmakta giderek daha fazla zorlanıyordu. Bir keresinde Bay Bowditch onu taşıdığımı gördü ve yapmamamı söyledi. "Kendisi için yapamayacak duruma gelene kadar olmaz," dedi. Ve bazen Bay Bowditch idrarını yaptıktan sonra klozetin kenarında kan lekeleri oluyordu, bu da onun yapması daha uzun sürüyordu.

"Hadi, seni işe yaramaz şey, biraz su yap," dediğini duydum bir keresinde kapalı kapıdan.

Lynparza'nın yapması gereken her ne ise, pek iyi gitmiyordu. Onunla bu konu hakkında konuşmaya çalıştım, 'gerçekten sorunu ne' (benim deyimim) dizginlerini serbest bırakacaksa, ayağa kalkmak için neden bu kadar çok çalıştığını sordum ve bana aklımı almamı söyledi. balmumu. Sonunda onu yakalayan kanser değildi. Kalp kriziydi. Gerçekten değil.

Bu lanet olası kulübeydi.

3

Bir keresinde -sanırım haziranda- dolambaçlı da olsa altın konusunu tekrar gündeme getirmiştim. Bay Bowditch'e, özellikle Bay Bowditch'in hastane faturasını ödeyebilmesi için yaptığım büyük doğumdan sonra, topallayan küçük Alman için endişelenip endişelenmediğini sordum.

'O zararsız. Arka odasında çok iş yapıyor ve bildiğim kadarıyla kolluk kuvvetlerinin hiç dikkatini çekmedi. Ya da bana daha olası görünen IRS'den.'

"Biriyle konuşacağından korkmuyor musun? Demek istediğim, belki satacak sıcak elmasları olan insanlarla, hırsızlarla iş yapıyor ve muhtemelen bu konuda sessiz kalıyor, ama altı pound katı altın peletinin tamamen farklı bir seviyede olduğunu düşünmek zorundayım.'

Alaycı bir ses çıkardı. 'Onunla yaptığım işlemlerden elde edeceği hatırı sayılır kârı riske mi atayım? Bu aptalca olurdu ve Willy Heinrich'in yapmadığı tek şey aptallık.'

Mutfaktaydık, uzun bardaklarda kola içiyorduk (evin Pine Sokağı tarafında yetişen nane dallarıyla). Bay Bowditch masanın yanından bana kurnaz bir bakış attı. Bahsetmek istediğin kişinin Heinrich olduğunu sanmıyorum. Bence aklındaki altın ve nereden geldiği.'

Cevap vermedim ama yanılmadı.

'Bana bir şey söyle Charlie - daha önce orada bulundun mu?' Tavanı işaret etti. 'Ona bakmak? Deyim yerindeyse kontrol etmek mi? Var, değil mi?'

kızardım. 'Peki …'

"Merak etme seni azarlamayacağım. Bana göre, somun ve cıvata da olabilecek bir metal kovası var, ama ben yaşlıyım. Bu, büyüyü anlamadığım anlamına gelmez. Söyle bana, ellerin var mıydı?'

Yalan söylemeyi düşündüm ama bir anlamı yoktu. O bilirdi. 'Evet.'

Hala bana o kurnazlıkla bakıyordu, sol gözü kısılmış, gür sağ kaşı kalkıktı. Ama gülümseyerek de. "Ellerini kovaya daldırdın ve o topakların parmaklarının arasından geçmesine izin mi verdin?"

'Evet.' Şimdi yanaklarımdaki kızarıklık yanıyordu. Bunu sadece ilk seferinde yapmamıştım; O zamandan beri birkaç kez yapmıştım.

'Altının cazibesi, nakit değerinden oldukça farklı bir şeydir. Bunu biliyorsun, değil mi?'

'Evet.'

"Diyelim ki - sadece tartışma uğruna - Bay Heinrich, dükkânının sokağın aşağısındaki o iğrenç küçük barda çok fazla içki içtikten sonra yanlış kişiyle çok fazla konuştu. Bahse girerim bu ev ve üzerinde oturduğu arazi o yaşlı topallayan Willy asla aşırı içmez, muhtemelen hiç içmez, ama diyelim ki. Diyelim ki konuştuğu kişi, belki kendi başına, belki de yandaşlarıyla, bir gece senin gitmeni bekledi, sonra evimi işgal etti ve altın istedi. Silahım yukarıda. Köpeğim, bir zamanlar korkunçtu..." Yanında uyuklayan Radar'ı okşadı. '… şimdi benden bile yaşlı. Böyle bir durumda ne yapardım?'

'Sanırım… onlara verir misin?'

'Aynen öyle. Onların iyiliğini istemezdim ama onlara verirdim.'

Ben de sordum. "Bu nereden geliyor Howard?"

'Bunu sana zamanla söyleyebilirim. Kararımı vermedim. Çünkü altın sadece büyüleyici değil. Tehlikeli. Ve geldiği yer tehlikeli. Sanırım buzdolabında kuzu pirzolası gördüm. Ve lahana salatası var mı? Tiller en iyi lahana salatası yapar. Biraz almalısın.

Başka bir deyişle, tartışma bitti.

4

Temmuz ayı sonlarında bir akşam, Pine Sokağı yürüyüşümüzden döndüğümüzde Radar arka veranda basamaklarını toplayamadı. İki kez denedi, sonra sadece dibe oturdu, nefes nefese ve bana baktı.

Bay Bowditch, "Haydi, alın onu," dedi. Bir koltuk değneğine yaslanarak dışarı çıktı. Diğeri hemen hemen emekli olmuştu. Emin olmak için ona baktım ve başını salladı. 'Zamanı geldi.'

Onu kucağıma aldığımda, tısladı ve dişlerini gösterdi. Kıçını kavrayarak kolunu aşağı kaydırdım, ağrıyan noktadan uzaklaşmaya çalıştım ve onu yukarı taşıdım. Kolaydı. Radar zayıflamıştı, namlu neredeyse bembeyaz olmuştu, gözleri kızarmaya başlamıştı. Onu yavaşça mutfağa bıraktım ve ilk başta arka bacakları onu tutmadı. Kararlılığını topladı - bunu yaptığını görebiliyordum- ve kiler kapısının yanındaki halısına çok yavaş topalladı ve az çok yorgun bir *hırıltı* sesiyle üzerine yığıldı.

Veterinere gitmesi gerekiyor.

Bay Bowditch başını salladı. 'Korkacak. Onu hiçbir amaç için yaşatmayacağım.'

'Fakat-'

Nazikçe konuşuyordu ki bu *beni korkuttu* çünkü ona çok benzemiyordu. 'Hiçbir veteriner ona yardım edemez. Radar neredeyse tamamlandı. Şimdilik onun dinlenmeye ihtiyacı var ve benim de düşünmem gerekiyor.'

"Ne hakkında, Tanrı aşkına!"

'En iyisinin ne olduğu hakkında. Şimdi eve gitmelisin. Akşam yemeği ye. Bu gece geri gelme. Sabah görüşürüz.'

Akşam yemeğine ne dersin *?*

Sardalya ve kraker alacağım. Hadi, şimdi.' Sonra tekrar 'Düşünmem gerek' dedi.

Eve gittim ama fazla yemek yemedim. aç değildim.

5

Ondan sonra Radar sabah ve akşam yemeklerini bitirmeyi bıraktı ve onu arka merdivenlerden yukarı taşımama rağmen - yine de kendi başına inebilirdi - evde ara sıra dağınıklık olmaya başladı. Bay Bowditch'in hiçbir veterinerin ona yardım edemeyeceği konusunda haklı olduğunu biliyordum… belki en sonunda, çünkü acı içinde olduğu açıktı. Çok uyudu ve bazen onu ısıran ve canını yakan her neyse ondan kurtulmaya çalışıyormuş gibi ciyaklıyor ve arka bacaklarını kırıyordu. Şimdi iki hastam vardı, biri iyileşiyor, diğeri kötüleşiyor.

Beş Ağustos Pazartesi günü, Koç Montgomery'den futbol antrenman programını belirleyen bir e-posta aldım. Cevap vermeden önce, babama son yılımı oynamamaya karar verdiğimi söyleme nezaketini gösterdim. Babam açıkça hayal kırıklığına uğramış olsa da (ben de hayal kırıklığına uğradım), anladığını söyledi. Bir gün önce Bay Bowditch'e gitmiş, cin oynamış ve Radar'ın içinde bulunduğu durumu görmüştü.

"Yukarıda bekleyen çok iş var," dedim. 'Üçüncü kattaki dağınıklık hakkında bir şeyler yapmak istiyorum ve Howard'ın bodruma inmesine izin verme konusunda kendimi güvende hissettiğimde, bitirmesi gereken bir yapboz var. Her şeyi unuttuğunu düşünüyorum. Oh, ve ona dizüstü bilgisayarımı nasıl kullanacağını öğretmem gerekiyor, böylece hem internette gezinebilir hem de film izleyebilir, ayrıca-'

'Bırak Çip. Köpekle ilgili. Doğru?'

Onu o arka basamaklardan yukarı taşımayı düşündüm ve evin içine bulaştığında ne kadar utandığını düşündüm ve cevap veremedim.

"Çocukken bir Cocker'ım vardı," dedi babam. 'Penny, adı öyleydi. İyi bir köpek yaşlandığında zordur. Ve sonuna geldiklerinde..." Başını salladı. 'Kalbini parçalıyor.'

Bu kadardı. Aynen öyleydi.

Son senemde futbolu bırakmama kızan babam değildi, Bay Bowditch'ti. Ve bir ayı gibi sinirliydi.

'Sen deli misin?' neredeyse bağırdı. Dikişli yanaklarının rengi parlıyordu . 'Yani sen tam bir *deli* misin? O takımda bir yıldız olacaksın! Kolej topu oynayabilirsin, belki bir bursla!'

Beni hayatında hiç oynarken görmedin.

Güneş'teki spor sayfalarını ne kadar berbat olsalar da okudum . Geçen yıl kahrolası Turkey Bowl oyununu kazandın!'

'O maçta 4 gol attık. Sadece sonuncusunda yumruk attım.'

Sesini alçalttı. 'Oyunlarınızı görmeye gelirdim.'

Bu beni sessizliğe boğdu. Kazadan önce bile gönüllü olarak eve kapanan birinden gelen inanılmaz bir teklifti.

"Hala gidebilirsin," dedim sonunda. 'Seninle gideceğim. Sen sosislileri al, ben de kolaları.

'Numara. *hayır* . Ben senin patronunum, kahretsin, maaşını ödüyorum ve bunu yasaklıyorum. Benim hesabımdaki son lise futbol sezonunu kaybetmeyeceksin.'

Ona hiç göstermemiş olsam da, bir öfkem var. O gün yaptım. Kaçtığımı söylemek doğru olur sanırım.

'Seninle ilgili değil, seninle ilgili değil! Peki ya *ona* ? Başını kaldırıp huzursuzca inleyen Radar'ı işaret ettim. İşeyip sıçabilmesi *için* onu verandanın arka basamaklarında bir aşağı bir yukarı mı taşıyacaksın? Kendi başına bile zar zor yürüyebiliyorsun!'

Şok görünüyordu. 'Ben... o evde yapabilir... Ben kağıtları bırakacağım...'

Bundan nefret ederdi, bilirsin. Belki o sadece bir köpek, ama onuru var. Ve eğer bu onun son yazı, son sonbaharıysa..." Gözyaşlarının yükseldiğini hissedebiliyordum ve sen bunun sadece sevdiğin bir köpeğin olmadıysa saçma olduğunu düşüneceksin. '… Antrenman sahasında geçtiğinde lanet olası bir *mücadele mankenine* çarpmak istemiyorum ! Okula gideceğim, bunu yapmalıyım, ama zamanın geri kalanında burada olmak istiyorum. Ve bu senin için yeterince iyi değilse, kov beni.'

Sessizdi, elleri bağlıydı. Bana dönüp baktığında dudakları o kadar sıkı birbirine bastırılmıştı ki neredeyse orada değillerdi ve bir an için tam da bunu yapacağını sandım. Sonra, 'Bir veterinerin ev araması yapacağını ve belki de köpeğimin kaydedilmediği gerçeğini görmezden geleceğini mi düşünüyorsun? Ona yeterince ödeme yaparsam?

bir nefes verdim. 'Neden öğrenmeye çalışmıyorum?'

6

Bulduğum bir veteriner değil, bir veteriner asistanı, üç çocuklu bekar bir anne. Onu tanıyan ve tanıtımı yapan Andy Chen'di. Geldi, Radar'ı inceledi ve Bay Bowditch'e deneysel olduğunu söylediği ama Carprofen'den çok daha iyi olan bazı haplar verdi. Daha güçlü.

'Bunlar hakkında açık olmak istiyorum' dedi. 'Yaşam kalitesini iyileştirecekler, ama muhtemelen yaşamını da kısaltacaklar.' Durakladı. ' *Kesinlikle* kısaltın. O öldüğünde bana gelip bunu sana söylemedim deme.'

'Daha ne kadar yardım edecekler?' Diye sordum.

'Hiç yardımcı olmayabilirler. Sana söyledim, onlar deneysel. Onları aldım çünkü Dr Petrie klinik bir deneyi bitirdikten sonra kaldılar. Bunun için iyi para ödendiğini ekleyebilirim - gördüğümden değil. Yardım ederlerse, Radar burada iyi bir ay geçirebilir. Belki iki. Muhtemelen üç değil. Kendini tekrar köpek yavrusu gibi hissetmeyecek ama daha iyi olacak. Sonra bir gün..." Omuz silkti, çömeldi ve Radar'ın zayıf tarafını okşadı. Rades kuyruğunu savurdu. 'Sonra bir gün gitmiş olacak. Cadılar Bayramı'nda hâlâ buralardaysa, çok şaşırırım.'

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama Bay Bowditch biliyordu ve Radar onun köpeğiydi. 'Yeterince iyi.' Sonra o zaman anlamadığım ama şimdi yaptığım bir şey ekledi: ' Yeterince *uzun .* Belki.'

Kadın gittiğinde (iki yüz dolar iyiye), Bay Bowditch koltuk değneğine eğildi ve köpeğini okşadı. Bana döndüğünde yüzünde küçük, çarpık bir gülümseme vardı. 'Yetkili kimse bizi yasadışı köpek ilacı ticareti yapmaktan tutuklamayacak, değil mi?'

'Şüphe' dedim. Biri bunu öğrenirse, altın için çok daha fazla sorun olurdu. 'Aradığınıza sevindim. Ben karar veremezdim.

'Hobson'ın Seçimi.' Hala Radar'ı okşuyordu, eli enseden kuyruğa uzunca kayıyordu. "Sonuçta, bana öyle geliyor ki, bir ya da iki iyi ay, altı kötü aydan daha iyidir. Eğer işe yararsa, yani.'

İşe yaradı. Radar tüm yemeğini tekrar yemeye başladı ve verandanın basamaklarını (bazen benim biraz yardımımla) tamamlayabilirdi. Hepsinden iyisi, geceleri birkaç maymunu kovala ve onu gıcırtı yap oyununa iyi geliyordu. Yine de, onun Bay Bowditch'ten daha uzun yaşamasını hiç beklemiyordum ama yaşadı.

7

Sonra şairlerin ve müzisyenlerin durak dediği şey geldi. Radar devam etti… iyi, gelişmedi, buna öyle diyemem, ama Bay Bowditch'in merdivenden düştüğü gün tanıştığım köpeğe daha çok benziyordu (sabahları hala halısından kalkmak için mücadele etmesine rağmen ve onun yemek tabağına git). Bay Bowditch *iyileşti* . Oxy'yi azalttı ve Ağustos'tan beri kullandığı tek kollu koltuk değneğini bodrumun bir köşesinde bulduğu bastonla değiştirdi. Aşağıda bir kez daha yapbozunun üzerinde çalışıyordu. Okula gittim, babamla vakit geçirdim, 1 Sycamore Sokağı'nda daha çok vakit geçirdim. Kirpi futbol takımı sezona 0-3 başladı ve eski takım arkadaşlarım benimle konuşmayı bıraktı. Bu bir serseriydi, ama aklımda beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermeyecek kadar çok şey vardı. Oh, ve birkaç kez - genellikle Bay Bowditch, Radar'a yakın olmak için kullandığı açılır kanepede uyurken - kasayı açtım ve ellerimi o altın kovasına daldırdım. Her zaman şaşırtıcı ağırlığını hissederek ve topakların küçük dereler halinde parmaklarımdan geçmesine izin vererek. O zamanlar Bay Bowditch'in altının büyüsünden bahsettiğini düşündüm. Bunun üzerine meditasyon yaptım, diyebilirsin. Melissa Wilcox artık haftada sadece iki kez geliyordu ve Bay Bowditch'in ilerlemesine hayret ediyordu. Ona onkolog Dr Patterson'ın onu görmek istediğini söyledi ve Bay Bowditch iyi hissettiğini söyleyerek reddetti. Onu sözüne inandığım için değil, istediğim için aldım. Şimdi bildiğim şey, inkar edenlerin sadece hastalar olmadığı.

Sakin bir zaman. Bir durak. Sonra her şey neredeyse bir anda oldu ve hiçbiri iyi olmadı.

8

Öğle yemeğinden önce boş bir dönemim vardı ve genellikle ödevimi yapabileceğim ya da Bay Bowditch'in şatafatlı kitaplarından birini okuyabileceğim kütüphanede alırdım. Eylül ayının sonlarında , Dan J. Marlowe'un, fevkalade kanlı olan *The Name of the Game Is Death kitabının* derinliklerine daldım. On ikiye çeyrek kala, doruk noktasını o akşam bir tıkınırcasına okumaya saklamaya karar verdim ve rastgele bir gazete aldım. Kütüphanede bilgisayarlar var, ancak tüm kağıtlar ücretli. Ayrıca, haberleri gerçek bir gazetede okuma fikri hoşuma gitti; büyüleyici retro hissettim.

New York Times'ı veya *Chicago Tribune'ü seçip hikayeyi tamamen gözden kaçırmış* olabilirim ama yığının en üstündeki gazete Elgin *Daily Herald'dı* ve benim aldığım da buydu. Ön sayfadaki büyük haberler, Obama'nın Suriye'de askeri harekat yapmak istemesi ve DC'de on üç kişinin ölümüne neden olan toplu bir silahlı saldırı hakkındaydı. Onları taradım, saati kontrol ettim - öğle yemeğine on dakika kaldı - ve çizgi romanlara giderken

sayfaları karıştırdım. Hiç o kadar ileri gitmedim. Bölge Haberleri bölümünün ikinci sayfasındaki bir haber beni durdurdu. Ve soğuk demek istiyorum.

STANTONVILLE KUYUMCULUK CİNAYET KURUMU

Uzun zamandır Stantonville sakini ve iş adamı, dün gece geç saatlerde dükkânı Excellent Jewelers'da ölü bulundu. Polis, mağazanın kapısının açık olduğunu söyleyen bir telefon görüşmesine, Kapalı işaretinin hala asılı olmasına rağmen yanıt verdi. Memur James Kotziwinkle, Wilhelm Heinrich'i kapısı da açık olan arka odada buldu. Sebebin soygun olup olmadığı sorulduğunda, Stantonville Polis Şefi William Yardley, 'Bu suç hala araştırılıyor olsa da, bu hiç de akıllıca görünmüyor' dedi. Birinin boğuşma sesi ya da belki de silah sesi duyup duymadığı sorulduğunda, ne Şef Yardley ne de Illinois Eyalet Polisi Dedektifi Israel Butcher, Stantonville'in ana caddesinin batı ucundaki iş yerlerinin çoğunun sabahtan beri boş olduğunu söylemek dışında yorumda bulunmadı. alışveriş merkezinin şehir dışında gelişi. Mükemmel Kuyumcular dikkate değer bir istisnaydı. Yardley ve Butcher 'davaya hızlı bir çözüm' sözü verdiler.

Öğle yemeği zili çaldı ama olduğum yerde oturup Bay Bowditch'i aradım. Her zaman yaptığı gibi yanıtladı: 'Eğer bu bir tele pazarlamacıysa, beni listenizden çıkarın.'

Benim, Howard. Bay Heinrich öldürüldü.'

Uzun duraklama. Sonra: 'Nerden biliyorsun?'

Etrafa bakındım. Kütüphane öğle yemeği olmayan bir bölgeydi ve şimdi benim dışımda boştu, bu yüzden makaleyi ona okudum. Uzun sürmedi.

Bay Bowditch bitirdiğimde, Lanet olsun, dedi. 'Altını şimdi nerede takas edeceğim? Neredeyse yirmi beş yıldır benim vazgeçilmezim.' Hiç sempati yok. En azından benim fark edebildiğim bir sürpriz bile değildi.

'İnternette biraz araştırma yapacağım-'

'Dikkatlice! Gizlice!'

'Tabii, son derece dikkatli olacağım, ama bence buradaki noktayı kaçırıyorsunuz. Onunla büyük bir anlaşma yaptın, çok *büyük bir* anlaşma ve şimdi o öldü. Eğer biri senin adını ondan çıkardıysa... işkence gördüyse, hatta öldürülmeyeceğine söz verdiyse...'

Eski ciltli kitaplarımdan çok fazla okuyorsun Charlie. Geçen Nisan'da benim için o altı pound altını takas ettin.'

"Tam olarak Karanlık Çağlar değil," dedim.

Hiç dikkat etmedi. "Kurbanı suçlamayı sevmiyorum, ama o dükkânını o sarkık küçük kasabada bırakmaz. Onunla en son yüz yüze bir anlaşma yaptığımda, bu muhtemelen ben merdivenden düşmeden dört ay önceydi, ona “Willy, eğer burayı kapatıp alışveriş merkezine taşınmazsan, biri gelecek. seni soymak." Sonunda biri yaptı ve pazarlıkta onu öldürdü. Bu senin basit açıklaman.'

"Aynen aynı, silahını aşağı indirsen daha iyi hissederim."

'Eğer seni daha iyi hissettirecekse, tamam. Okuldan sonra mı geliyorsun?'

"Hayır, Stantonville'e gidip biraz çatlak bulabileceğimi düşünmüştüm."

Bay Bowditch, "Gençlerin mizahı kaba ve nadiren komik," dedi ve telefonu kapattı.

Öğle yemeği sırasına vardığımda bir mil uzunluğundaydı ve kafenin servis ettiği eğim ne olursa olsun muhtemelen soğuk olurdu. aldırmadım. Altını düşünüyordum. Bay Bowditch, onun yaşında sadece bir kova metal olduğunu söylemişti. Belki öyledir, ama ya yalan söylediğini ya da samimiyetsiz olduğunu düşündüm.

Aksi takdirde, neden bu kadar *çok şeye sahip olsun ki* ?

9

Çarşamba günüydü. Telefonuma ulaşabilmek için Elgin gazetesinin parasını ödedim ve Cuma günü bu sefer Bölge Haberleri bölümünün ön sayfasında başka bir haber vardı: **STANTONVILLE ADAMI MÜCEVHER MAĞAZASI HIRSIZLIĞINDA TUTUKLANDI** . Tutuklanan kişinin 44 yaşındaki Benjamin Dwyer, 'sabit bir adresi olmayan' olduğu belirlendi. Bunun evsiz anlamına geldiğini varsaydım. Stantonville Pawn & Loan'ın sahibi, Dwyer 'önemli değerde' bir elmas yüzüğü rehin vermeye çalıştığında polisleri aradı. Polis karakolunda ayrıca zümrütlerle süslenmiş bir bileziğe sahip olduğu tespit edildi. Polis haklı olarak bu oldukça şüpheli eşyaları sabit bir adresi olmayan bir adam için değerlendirdi.

'İşte, görüyor musun?' Bay Bowditch, makaleyi ona gösterdiğimde söyledi. "Aptal bir adam aptalca bir suç işledi ve ganimetlerini aptalca bir şekilde nakde çevirmeye çalışırken tutuklandı. Çok iyi bir gizem hikayesi olmaz, değil mi? Hatta karton kapaklı hızlı türden.'

'Sanırım hayır.'

Hala rahatsız görünüyorsun. Mutfakta Radar'ın akşam yemeğini yemesini izliyorduk. "Bir kola bunu tedavi edebilir." Ayağa kalktı ve neredeyse hiç topallayarak buzdolabına gitti.

Kola aldım ama beni rahatsız eden şeyi iyileştirmedi. "Arka odası mücevherlerle doluydu. Hatta bir prensesin baloda takacağı gibi elmaslı bir taç bile vardı.'

Bay Bowditch omuz silkti. Ona göre bu kapanmış bir dava, tamamlanmış bir anlaşmaydı. 'Paranoyak oluyorsun Charlie. Asıl sorun, hala elimde olan altınla ne yapacağım. Buna konsantre ol. Fakat-'

"Dikkatli ol, biliyorum."

'Takdir hakkı, vasıfın daha iyi bir parçasıdır.' Bilgece başını salladı.

'Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?'

Lanet olası bir şey değil. Bay Bowditch sırıttı. 'Sadece söylemek istedim.'

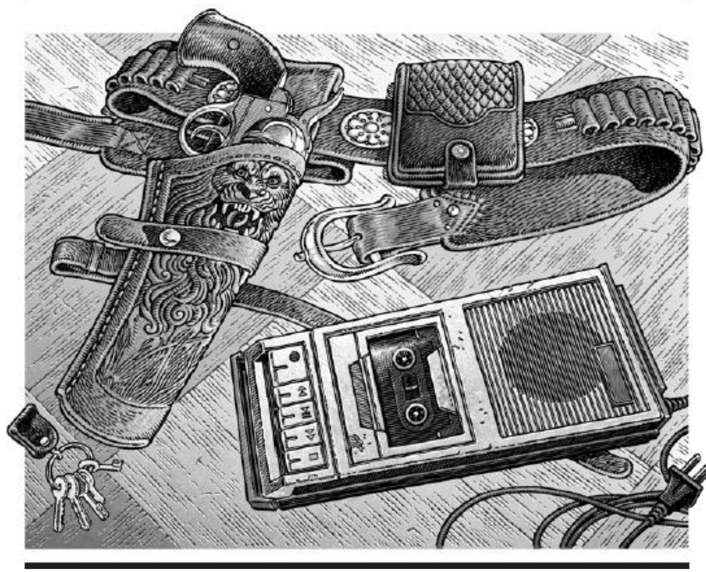
10

O gece Twitter'a girdim ve Benjamin Dwyer'ı aradım. İrlandalı bir besteci hakkında bir sürü tweet aldım, bu yüzden *aramamı Dwyer cinayet şüphelisi olarak değiştirdim* . Bu bana yarım düzine isabet sağladı. Biri Stantonville Polis Şefi William Yardley'dendi ve hızlı tutuklama için kendisini tebrik ediyordu. Bir diğeri, kendisini Punkette 44 olarak tanımlayan birindendi ve Twitter'daki pek çok kişi gibi düşünceli ve şefkatliydi: **Ben Stantonville'de büyüdüm, bu sux. Şu Dwyer denen adam, içindeki herkesi öldürebilir ve dünyaya bir iyilik yapabilir** .

Ama beni ilgilendiren BullGuy19'dandı. Yazdı: **Benjy Dwyer bir cinayet zanlısı mı? Beni güldürme. 1000 yıldır Shitsville'de. Alnına VILLAGE IDIOT dövmesi yaptırmalı** .

Bunu ertesi gün Bay Bowditch'e göstereceğimi düşündüm ve BullGuy19 haklıysa, bunun Benjy Dwyer'ı mükemmel bir ukala yapacağını söylemeliyim. Olduğu gibi, hiç şansım olmadı.

BÖLÜM DOKUZ

Kulübedeki Şey. Tehlikeli Bir Yer. 911.

Cüzdan. İyi Bir Konuşma.

1

artık Radar'ı beslemek için sabah altıda ortaya çıkmak zorunda değildi; Bay Bowditch bunu kendi başına yapabildi. Ama erken kalkmaya alışmıştım ve onu işini yapması için dışarı çıkarabilmek için genellikle yediye çeyrek kala bisikletimle tepeye tırmanırdım. Ondan sonra, cumartesi olduğu için, telefon direklerine bırakılan mesajları okumaktan (ve kendi mesajlarından birkaçını bırakarak) keyif aldığı Pine Caddesi'nde küçük bir gezintiye çıkabileceğimizi düşündüm. O gün yürüyüş yoktu.

İçeri girdiğimde Bay Bowditch mutfak masasındaydı, yulaf ezmesi yiyordu ve James Michener'in kül bloğu büyüklüğünde bir kitabını okuyordu. Kendime bir bardak portakal suyu aldım ve ona nasıl uyuduğunu sordum.

"Geceyi atlattım," dedi gözlerini kitabından ayırmadan. Howard Bowditch pek sabah insanı sayılmazdı. Tabii o da pek bir akşam insanı değildi. Ya da öğlen, bu konuda. İşiniz bittiğinde o bardağı durulayın.

'Her zaman yaparım.'

Texas denilen bir sayfayı çevirdi . Meyve suyumun kalanını yudumladım ve neredeyse topallayarak mutfağa giren Radar'ı çağırdım.

'Walkie mi?' Dedim. 'Radie yürüyüşe mi çıkmak istiyor?'

"İsa," dedi Bay Bowditch. 'Bebek konuşması yeter. İnsan yıllarında doksan sekiz yaşında.'

Radar kapıdaydı. Kapıyı açtım ve o arka basamaklardan aşağı indi. Onu takip etmeye başladım, sonra Pine Caddesi'nde yürüyeceksek tasmasına ihtiyacım olacağını hatırladım.

Meyve suyu bardağımı da durulamamıştım. Bardağı yaptım ve Radar sert, hızlı ve çok, çok yüksek sesle havlamaya başladığında ön koridordaki tasmanın asılı olduğu direğe gidiyordum. Bir sincap kabuğu *gördüğüm* ondan en uzak şeydi .

Bay Bowditch kitabını sertçe kapattı. 'Onun nesi var? Gidip görsen iyi olur.

Ona ne olduğu hakkında çok iyi bir fikrim vardı çünkü bu sesi daha önce duymuştum. Bu onun Davetsiz Misafir Uyarısı havlamasıydı. Şimdi çok daha kısa olan ve çoğunlukla kakası olmayan arka bahçedeki çimenlere bir kez daha çömeldi. Yüzü kulübeye dönüktü, kulakları arkaya yaslanmıştı ve ağzı dişlerini gösterecek şekilde kırışmıştı. Her havlamada ağzından köpükler fışkırıyordu. Koşarak yanına gittim ve yakasından tuttum ve onu geri çekmeye çalıştım. Gelmek istemiyordu ama kilitli kulübeye yaklaşmak da istemediği açıktı. Havlamaların uğultusuna rağmen, o tuhaf tırmalama, tırmalama sesini duyabiliyordum. Bu sefer daha gürültülüydü ve kapının biraz hareket ettiğini gördüm. Görünür bir kalp atışı gibiydi. Bir şey dışarı çıkmaya çalışıyordu.

'Radar!' Bay Bowditch verandadan seslendi. 'Hemen buraya dön *!* '

Radar umursamadı, sadece havlamaya devam etti. Kulübenin içindeki bir şey, gümbürtüyü duymam için kapıya yeterince sert vurdu. Ve tuhaf bir miyavlama sesi vardı, kedi gibi ama daha yüksek perdeden. Bir kara tahta üzerinde tebeşir çığlığını dinlemek gibiydi ve kollarım kaz etiyle kıvrıldı.

Barakayı görmesini engellemek için Radar'ın önüne geçtim ve onu bir iki adım geri çekerek ona doğru ilerledim. Gözleri vahşiydi, beyaz halkalar gösteriyordu ve bir an beni ısıracağını sandım.

Yapmadı. O gümbürtülerden biri daha geldi, daha fazla tırmalama sesi, ardından o korkunç tiz miyavlama. Radar yetmişti. Döndü ve tek bir topallama belirtisi göstermeden verandaya kaçtı. Merdivenleri tırmandı ve Bay Bowditch'in ayaklarının dibine büzüldü, hâlâ havlıyordu.

Charlie! Uzaklaş oradan!'

'İçeride bir şey var ve dışarı çıkmaya çalışıyor. Kulağa büyük geliyor.

'Buraya dön evlat! Buraya geri dönmelisin!'

Başka bir güm. Daha fazla tırmalama. Çığlığımı bastırmak ister gibi elim ağzımdaydı. Oraya koyduğumu hatırlamıyorum.

'Charlie!'

Radar gibi koştum. Çünkü kulübeyi artık göremez hale gelir gelmez, kapının menteşelerini kırdığını ve bir kabusun peşimden geldiğini, sendeleyerek, sendeleyerek ve insanlık dışı çığlıklar attığını hayal etmek kolaydı.

Bay Bowditch berbat Bermuda şortunu ve sürtme dediği eski terliklerini giymişti. Fiksatör çubukların etine girdiği iyileşen yaralar solgun teninde çok kırmızıydı.

'İçeri almak! İçeri almak!'

'Ama ne-'

"Endişelenecek bir şey yok, o kapı dayanacak, ama bununla ilgilenmem gerekiyor."

Basamaklardan yukarı çıktım ve insanların kendi kendine konuşurken yaptığı gibi sesini alçaltsa da, bir sonraki söylediklerini duymak için zamanında gelmiştim. Orospu çocuğu tahtaları ve blokları yerinden oynattı. Büyük bir tane olmalı.

'Daha önce, sen hastanedeyken buna benzer bir şey duymuştum, ama o kadar yüksek değil.'

Beni mutfağa itti ve ardından takip etti, neredeyse ayağının dibine sinmiş olan Radar'a takılıp kapı pervazına yapıştı.

'Burada kal. Bununla ben ilgileneceğim.'

Arka bahçenin kapısını çarptı, sonra topallayarak, itişip kakışarak ve sallanarak oturma odasına girdi. Radar kuyruğunu sarkıtarak onu takip etti. Mırıldandığını duydum, ardından acı dolu bir lanet ve ardından bir çaba iniltisi. Geri geldiğinde, alt kata getirmesini istediğim silahı taşıyordu. Ama *sadece* silah değil. Deri bir kılıf içindeydi ve kılıf, gümüş kabuklarla süslenmiş deri bir kemere bağlıydı. *OK Corral'daki Gunfight'tan* bir şeye benziyordu . Silahı beline doladı, böylece kılıflı tabanca sağ kalçasının hemen altında durdu. Ham deri ipler - kravatlar - medrese şortlarına sarkıyordu. Saçma görünmeliydi – gülünç görünmeliydi – *ama* öyle değildi ve o da olmadı.

Burada kal.

'Bay Bowditch, ne... Yapamazsınız...'

' *Lanet olsun burada kal!* "Kolumu o kadar sıktı ki acıdı. Hızlı hıçkırıklarla nefes alıyordu. 'Köpekle kal. İçtenlikle söyledim.'

Dışarı çıktı, kapıyı arkasından çarparak çıktı ve basamakları iki yana sallayarak indi. Radar inleyerek başını bacağıma yasladı. Camdan bakarak dikkati dağılmış bir şekilde onu okşadım. Barakanın yarısında Bay Bowditch elini sol cebine attı ve anahtar yüzüğünü çıkardı. Birini seçti ve devam etti. Anahtarı büyük asma kilide soktu, sonra 45'i çekti. Anahtarı çevirip kapıyı açtı, tabancayı hafif aşağı doğrulttu. Bir şeyin ya da birinin ona bağırmasını bekliyordum ama bu olmadı. Hareket gördüm - siyah ve ince bir şey. Sonra gitmişti. Bay Bowditch kulübeye girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Aslında beş saniyeden fazla olamayacak kadar uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Ardından iki el silah sesi duyuldu. Kulübe duvarları çok kalın olmalıydı, çünkü o kapalı alanda sağır edici olması gereken sesler, başı keçeye sarılmış bir balyoz gibi bir çift düz, tonsuz gümbürtü gibi geldi.

Beş saniyeden çok daha uzun bir süre hiçbir şey olmadı; daha çok beş dakika gibi. Beni tutan tek şey Bay Bowditch'in sesinin buyurgan tonu ve bana burada kalmamı söylediğinde yüzündeki son derece sert bakıştı, kahretsin. Sonunda, yine de, bu beni daha fazla tutamadı. Ona bir şey olduğundan emindim. Mutfak kapısını açtım ve tam arka verandaya çıktığımda kulübenin kapısı açıldı ve Bay Bowditch dışarı çıktı. Radar yanımdan geçti, artrit belirtisi yoktu ve kapıyı kapatıp asma kilidi yerine takarken bahçeyi ona doğru kesti. Yaptığı iyi bir şeydi çünkü Radar üzerine atladığında tutunması gereken tek şey buydu.

Yere yat Radar, yere yat!

Kuyruğunu deli gibi sallayarak karnına gitti. Bay Bowditch, barakaya indiğinden çok daha yavaş verandaya döndü, kötü bacağında belirgin bir şekilde topallayarak. Yaralardan biri açılmıştı ve kan koyu kırmızı boncuklar halinde sızıyordu. Bana Bay Heinrich'in arka odasında gördüğüm yakutları hatırlattılar. Sürtünmelerinden birini kaybetmişti.

Biraz yardım, Charlie, dedi. Lanet olası bacak yanıyor.

Kolunu boynuma doladım, kemikli bileğini kavradım ve onu neredeyse merdivenlerden yukarı evin içine doğru çekiyordum.

'Yatak. Yatmak zorunda. Nefesimi tutamıyorum.

Onu oturma odasına götürdüm - ayakları sürüklendiği için yolda diğer sürtüşmesini de kaybetti - ve onu tekerlekli sandalyeye oturttu.

Tanrı aşkına Howard, neydi o? Ne vurdun-'

Kiler, dedi. 'Üst raf. Wesson Oil şişelerinin arkasında. Viski. Bu kadar.' Baş parmağını ve işaret parmağını biraz ayırdı. Titriyordular. Daha önce solgun olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi yanaklarından çıkan o kırmızı lekelerle canlı gözleri olan ölü bir adama benziyordu.

Kilere gittim ve Jameson'ın söylediği yerde bir şişe buldum. Uzun boylu olduğum için ona ulaşmak için parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım. Şişe tozlu ve neredeyse doluydu. Her ne kadar korkmuş, neredeyse paniğe kapılmış olsam da, kapağını açtığımda gelen koku, babamın yarı baygın halde kanepeye uzandığı ya da kusarak tuvalete asıldığına dair iğrenç anıları geri getirdi. Viski, cin gibi kokmuyor… yine de öyle. Bütün alkoller bana aynı kokuyor, hüzün ve kayıp.

Meyve suyu bardağına küçük bir vuruş yaptım. Bay Bowditch onu yere fırlattı ve öksürdü ama yanaklarına renk geldi. Gösterişli silah kemerini çözdü. 'Şu lanet şeyi üzerimden çek.'

Kılıfını çektim ve kemer kayarak serbest kaldı, Bay Bowditch toka sırtının küçük kısmını kazımış olmalı ki mırıldanarak *mırıldandı* .

'Onu ne yapacağım?'

Yatağın altına koy.

'Kemeri nereden aldın?' Kesinlikle hiç görmemiştim.

'Geliş yerinde'. Sadece yapın, ama yapmadan önce yeniden yükleyin.'

Conchos arasındaki kemerde mermi halkaları vardı. Büyük silahın silindirini yuvarladım, iki boş odayı doldurdum, tabancayı kılıfına koydum ve yatağın altına geri koydum. Uyanıkken rüyadaymışım gibi hissettim.

'Bu neydi? Orada ne vardı?

'Size anlatacağım' dedi, 'ama bugün değil. Endişelenecek birşey yok. Bunu al.' Bana anahtarlığını verdi. 'Şuradaki rafa koy. Bana o Oxy'lerden iki tane ver, sonra uyuyacağım.'

Ona hapları aldım. Yüksek gerilimli viskiden sonra yüksek gerilimli uyuşturucu almasından hoşlanmıyordum ama bu sadece küçük bir darbe olmuştu.

'Sakın oraya girme' dedi. 'Zamanında olabilir, ama şimdilik bunu düşünme bile.'

'Altın buradan mı geliyor?'

'Öğleden sonraki pembe dizilerde dedikleri gibi, bu karmaşık. Şimdi bunun hakkında konuşamam Charlie ve sen de bundan kimseye bahsetmemelisin. *Herhangi biri* . Sonuçları… Hayal bile edemiyorum. Bana söz ver.'

'Söz veriyorum.'

'İyi. Şimdi git ve yaşlı bir adamın uyumasına izin ver.'

2

Radar genellikle benimle tepeden aşağı inmekten mutluydu ama o cumartesi Bay Bowditch'in yanından ayrılmadı. Tek başıma aşağı indim ve kendime şampiyonların atıştırması olan Wonder Bread'de acılı bir jambonlu sandviç hazırladım. Babam sabah 9'daki bir AA toplantısına gideceğini ve daha sonra Lindy ve diğer birkaç ayık arkadaşıyla bowling oynayacağını söyleyen bir not bıraktı. sevindim. Bay Bowditch'e verdiğim sözü ne olursa olsun tutacaktım -sonuçlarını *hayal bile edemiyorum* , demişti- ama babamın yine de yüzümde bir şey göreceğine eminim. Artık ayık olduğu için böyle şeylere karşı çok daha hassastı. Genellikle bu iyi bir şeydir. O gün olmayacaktı.

1 Numaraya döndüğümde Bay Bowditch hâlâ uyuyordu. Biraz daha iyi görünüyordu ama nefesi hırıltılı bir kaliteye sahipti. Onu veranda merdivenlerinin ortasında ayağı kırık halde bulduğumda sesi böyle çıkmıştı. beğenmedim.

Akşama törpü gitmişti. Hotpoint sobasında eski usul sallayarak patlamış mısır yaptım. Dizüstü bilgisayarımda *Hud* izlerken yedik . Bay Bowditch'in seçimiydi, hiç duymamıştım ama oldukça iyiydi. Renkli olmaması umurumda bile değildi. Bir noktada Bay Bowditch, kamera Paul Newman'ı yakından izlerken benden fotoğrafı dondurmamı istedi. Yaşayan en yakışıklı adam mıydı, Charlie? Ne düşünüyorsun?'

Haklı olabileceğini söyledim.

Cumartesi gecesi kaldım. Pazar günü Bay Bowditch daha iyi görünüyordu, ben de babamla Güney Elgin Barajı açıklarında balık tutmaya gittim. Hiçbir şey yakalayamadık ama yumuşak Eylül güneşinde onunla birlikte olmak güzeldi.

Çok sessizsin Charlie, dedi dönüş yolunda. 'Aklında bir şey var mı?'

"Sadece yaşlı köpek," dedim. Bu çoğunlukla - ama tamamen değil - bir yalandı.

"Onu bu öğleden sonra getir," dedi babam ve denedim, ama Radar yine de Bay Bowditch'i terk etmedi.

Bay Bowditch, "Git bu gece kendi yatağında uyu," dedi. 'Ben ve yaşlı kız iyi olacağım.'

'Sesin kısık geliyor. Umarım bir şeyle gelmiyorsundur.'

'Değilim. Kahrolası günün çoğunu konuşuyordum.'

'Kime?'

' *Kim* . Kendime. Devam et, Charlie.'

'Tamam, ama bana ihtiyacın olursa ara.'

'Evet evet.'

'Söz vermek. Sana dün benimkini verdim, şimdi sen bana seninkini ver.'

'Tanrı aşkına söz veriyorum. Şimdi ayakkabınıza bir yumurta koyun ve çırpın.'

3

Pazar günü Radar sabah işlerini yaptıktan sonra verandanın arka basamaklarını artık çıkamadı ve yemeğinin sadece yarısını yedi. O gece hiçbirini yemedi.

Bay Bowditch, "Muhtemelen dinlenmeye ihtiyacı var," dedi ama sesi şüpheliydi. 'Bu yeni hapları ikiye katlayın.'

'Emin misin?' Diye sordum.

Bana buruk bir gülümseme verdi. 'Bu noktada ne zarar verebilir?'

O gece kendi yatağımda uyudum ve Pazartesi günü Radar biraz daha iyi görünüyordu. Ama Bay Bowditch Cumartesi için de bir bedel ödemişti. Banyodan bir ileri bir geri gitmek için yine koltuk değneklerini kullanıyordu. Okulu bırakıp onunla kalmak istedim ama yasakladı. O gece de daha iyi görünüyordu. döndüğünü söyledi. ona inandım.

Beni daha çok aptal yerine koy.

4

Salı sabahı saat onda Advanced Chem'deydim. Asetonun kaynama noktasını belirlemek için lastik önlükler ve eldivenler giymiş dört kişilik gruplara ayrıldık. Mırıldanma sesleri

dışında oda sessizdi, bu yüzden cep telefonumun arka cebimde çaldığında çıkardığı ses çok yüksekti. Bay Ackerley onaylamayarak bana baktı. 'Size kaç kez susmanızı söyledim-'

Cebimden çıkardım ve BOWDITCH'i gördüm. Eldivenlerimi yere düşürdüm ve Ackerley'nin ne dediğini umursamadan odadan çıkan telefonu yanıtladım. Bay Bowditch'in sesi gergin ama sakin görünüyordu. "Kalp krizi geçirdiğime inanıyorum, Charlie. Aslında hiç şüphem yok.

'Aradın mı-'

Seni aradım , o yüzden sus ve dinle. Bir avukat var. Leon Braddock, Elgin'de. Bir cüzdan var. Yatağın altında. İhtiyacınız olan her şey de yatağın altında. Bunu anlıyor musun? *Yatağın altında* . Radar'a iyi bak ve her şeyi öğrendiğinde karar ver...' Nefes nefese kaldı. 'Siktir, bu nasıl *acıtıyor* ! Demirhanedeki pik demir gibi! Her şeyi öğrendiğinde, onun hakkında ne yapmak istediğine karar ver.'

Bu kadardı. Tıkladı.

911'i ararken kimya odasının kapısı açıldı. Bay Ackerley dışarı çıktı ve bana ne halt ettiğimi düşündüğümü sordu. El salladım. 911 operatörü bana acil durumumun ne olduğunu sordu. Bay Ackerley ağzı açık bir şekilde orada dururken ona söyledim ve adresi verdim. Önlüğümü çözdüm ve yere düşmesine izin verdim. Sonra kapıya koştum.

5

Bu muhtemelen hayatımın en hızlı bisiklet yolculuğuydu, pedalların üzerinde durup bakmadan sokakları ikiye bölerek. Bir korna öttü, lastikler gıcırdadı ve biri, 'Nereye gittiğine dikkat et, seni aptal bok!' diye bağırdı.

Ne kadar hızlı olursam olayım, acil servis görevlileri beni dövdü. Pine ve Sycamore'un köşesinden dönerek bir ayağımı yere koyup, silinmesin diye kaldırımda sürüklediğimde, ambulans yanıp sönen ışıkları ve sireni öttürerek uzaklaşıyordu. Arka tarafa gittim . Ben mutfak kapısını açamadan Radar köpek kapısından içeri girdi ve her tarafımı kapladı. Sıçrayıp o kırılgan kalçalarını zorlamasını engellemek için dizlerimin üstüne çöktüm. O sızlandı ve tısladı ve yüzümü yaladı. Sakın bana kötü bir şey olduğunu bilmediğini söylemeye kalkma.

İçeri girdik. Mutfak masasına bir fincan kahve döküldü ve her zaman oturduğu sandalye (ne yerlerimizi seçip onlara saklamamız komik) devrildi. Soba hâlâ açıktı, eski moda süzgeç dokunulamayacak kadar sıcaktı ve kokan kömürleşmişti. Bir kimya deneyi gibi koktuğunu söyleyebilirsin. Brülörü kapattım ve süzücüyü soğuk bir brülöre taşımak için bir fırın eldiveni kullandım. Bütün bunlar boyunca Radar yanımdan hiç ayrılmadı, omzunu bacağıma dayadı ve başını dizime sürttü.

Oturma odasının girişinin yanında yerde bir takvim duruyordu. Neler olduğunu hayal etmek kolaydı. Bay Bowditch mutfak masasında kahve içiyor, süzücü ikinci bir fincan için ocakta sıcak kalıyor. Göğsüne bir çekiç vurur. Kahvesini döküyor. Sabit hattı oturma odasında. Ayağa kalkıp içeri giriyor, sandalyesini deviriyor, bir kez sendeliyor ve kendini hazırlarken takvimi duvardan çekiyor.

Retro telefon yatağın üzerindeydi. Ayrıca, onu taşımadan önce enjekte ettikleri Papaverine yazan bir paket de vardı, sanırım. Buruşuk tekerlekli sandalyeye oturdum, Radar'ı okşadım ve kulaklarının arkasını kaşıdım, bu onu her zaman sakinleştiriyor gibiydi.

'İyileşecek kızım. Bekle ve gör, o iyi olacak.'

Ama değilse diye, yatağın altına baktım. Bay Bowditch'e göre *ihtiyacım olan her şeyi nerede bulacağım* . Concho-çivili kemerinde kılıflı tabanca vardı. Anahtarlığı ve daha önce hiç görmediğim bir cüzdanı vardı. Ve üçüncü kattaki rickrack'ın plastik süt kasalarından birinin üstüne tünemiş, gördüğüm eski moda bir kaset kaydedici *vardı .* Kayıt cihazının penceresine baktım ve makinede bir Radio Shack kaseti olduğunu gördüm. Ya bir şeyler dinliyordu ya da bir şeyler kaydediyordu. Param kayıttaydı.

Anahtarlığı bir cebe, cüzdanı diğerine koydum. Cüzdanı sırt çantama koyardım ama hala okuldaydı. Geri kalan eşyaları yukarı çıkardım ve kasaya koydum. Kapıyı kapatıp kombinasyonu çevirmeden önce bir dizimin üzerine çöktüm ve ellerimi bileklerine kadar o altın topaklara daldırdım. Parmaklarımın arasından geçmelerine izin verirken, Bay Bowditch ölürse onlara ne olacağını merak ettim.

Radar merdivenlerin dibinden sızlanıyor ve havlıyordu. Aşağı indim, tekerlekli sandalyeye oturdum ve babamı aradım. Ona olanları anlattım. Babam nasıl olduğunu sordu.

'Bilmiyorum. Onu görmedim. Şimdi hastaneye gidiyorum.'

Lanet olası köprünün yarısında telefonum çaldı. Zip Mart otoparkına girdim ve aramayı cevapladım. Melissa Wilcox'du. O ağlıyordu.

Hastaneye giderken yolda öldü, Charlie. Onu diriltmeye çalıştılar, her şeyi denediler ama enfarktüs çok kötüydü. Üzgünüm, çok üzgünüm.'

Ben de öyleyim dedim. Zip Mart'ın penceresine baktım. Oradaki işaret aynıydı: ÜLKENİN EN İYİSİ olan bir yığın kızarmış tavuk tabağı. Gözyaşları geldi ve kelimeler bulanıklaştı. Bayan Zippy beni gördü ve dışarı çıktı. "Her şey yolunda mı, Cholly?"

'Demedim. 'Tam olarak değil.'

Artık hastaneye gitmenin bir anlamı yoktu. Köprüden geri pedal çevirdim ve sonra bisikletimi Sycamore Street Hill'e kadar yürüdüm. Binmek için çok kakam vardı, özellikle o dik yokuşta değil. Evimizin önünde durdum ama o ev boştu ve babam eve gelene kadar öyle kalacaktı. Bu arada bana ihtiyacı olan bir köpek vardı. Artık onun gerçekten benim köpeğim olduğunu tahmin ettim.

6

Bay Bowditch'in evine döndüğümde Radar'ı sevişmek için biraz zaman harcadım. Bunu yaparken kısmen şoktan ama aynı zamanda battığı için ağladım: bir arkadaşım olduğu yerde bir delik vardı. Okşamak onu yatıştırdı ve sanırım benim için de aynısını yaptı çünkü düşünmeye başladım. Melissa'yı geri aradım ve otopsi yapılıp yapılmayacağını sordum. Bana olmayacağını söyledi çünkü gözetimsiz ölmemişti ve nedeni açıktı.

Adli tabip bir ölüm belgesi yazacak, ama bir kimliğe ihtiyacı olacak. Cüzdanı sende var mı?'

Şey, *bir* cüzdanım vardı. Bay Bowditch'in kalça cebinde taşıdığı ile aynı değildi, kahverengiydi ve yatağın altında bulduğum siyahtı ama bunu Melissa'ya söylemedim. Sadece sahip olduğumu söyledim. Acele olmadığını söyledi, hepimiz onun kim olduğunu biliyorduk.

Bunu merak etmeye başlamıştım.

Google'da Leon Braddock'un numarasını aradım ve onu aradım. Konuşma kısa sürdü. Braddock, Bay Bowditch'in bütün işlerinin yolunda olduğunu, çünkü uzun yaşamayı beklemediğini söyledi.

Yeşil muz almayı düşünmediğini söyledi. Bunun büyüleyici olduğunu düşündüm.

Kanser, diye düşündüm. Bu yüzden işlerini düzene koydu, kalp krizi geçirmesini değil, almasını beklediği şey buydu.

'Ofisinize geldi mi?' Diye sordum.

'O yaptı. Bu aydan daha erken.'

Başka bir deyişle, okuldayken. Ve bana bu konuda hiçbir şey söylememişti.

"Bahse girerim bir Yoober almıştır."

'Pardon?'

'Hiç bir şey. Melissa – fizyoterapisti – birinin, sanırım adli tabibin ölüm belgesi için kimliğini görmesi gerektiğini söylüyor.

"Evet, evet, sadece bir formalite. Hastanenin resepsiyonuna götürürseniz fotokopisini çekerler. Ehliyeti hâlâ varsa – süresi dolmuş bir ehliyet bile yeter bence. Resimli bir şey. Acele etme, cesedi onsuz cenaze evine bırakırlar. Hangi cenaze evi olduğuna dair bir fikrin olduğunu sanmıyorum...'

'Crosland' dedim. Annemin gömüldüğü yerdi. 'Tam burada, Sentry'de.'

'Çok iyi çok iyi. Masraflarla ben ilgileneceğim. Böyle üzücü bir ihtimal için emanette para bıraktı. Lütfen bana düzenlemelerin ne olduğunu söyle, belki ailen bu işi halledebilir. Sizi daha sonra görmek isterim, Bay Reade.'

'Ben? Neden?'

'Gördüğüm zaman söylerim. Bence iyi bir sohbet olacak.'

7

Radar'ın yemeğini, yemeğini ve ilaçlarını topladım. Onu, efendisinin gittiği her yerden dönmesini bekleyeceği o evde bırakmamın hiçbir yolu yoktu . Tasmasını yakasına tuttum ve onu tepeden aşağı doğru yürüttüm. Yavaş ama istikrarlı bir şekilde gitti ve veranda merdivenlerimizi sorunsuz bir şekilde tırmandı. Artık yeri biliyordu ve hemen su kabına gitti. Sonra halısına uzandı ve uyudu.

Babam öğleden sonra eve geldi. Yüzümde ne gördü bilmiyorum ama bir bakış attı ve beni sıkıca kucakladı. Tekrar ağlamaya başladım, bu sefer gerçek bir sel. Başımın arkasını tutup sanki hala küçük bir çocukmuşum gibi beni salladı ve bu beni daha da çok ağlattı.

Su işleri nihayet durduğunda, aç olup olmadığımı sordu. Öyle olduğumu söyledim ve yarım düzine yumurta çırptı, içine avuç dolusu soğan ve biber attı. Yemek yedik ve ona olanları anlattım ama ona söylemediğim çok şey vardı - tabanca, kulübedeki sesler, kasadaki altın kovası. Ona anahtarlığı da göstermedim. Yakında itiraf edebileceğimi düşündüm ve muhtemelen kendimi tuttuğum için bana cehennemi yaşatacaktı, ama o kaseti dinleyene kadar çılgın şeyleri kendime saklayacaktım.

Ona cüzdanı gösterdim. Klasörde daha önce hiç görmediğim türden beş dolarlık banknotlar vardı. Babam onların gümüş sertifikalar olduğunu söyledi, o kadar da nadir değil, Bay Bowditch'in TV'si ve Hotpoint sobası kadar retro. Ayrıca üç kimlik belgesi vardı: Howard A. Bowditch'e düzenlenen bir Sosyal Güvenlik kartı, Howard A. Bowditch'in American Woodsman's Association üyesi olduğunu bildiren lamine bir kart ve bir ehliyet.

Woodsman's Association kartındaki fotoğrafa hayranlıkla baktım. İçinde Bay Bowditch otuz beş civarında görünüyordu, kesinlikle kırk yaşından büyük değildi. Başı alev alev yanan kızıl saçları vardı, çizgisiz alnından düzgün dalgalar halinde geriye taranmıştı ve

yüzünde daha önce hiç görmediğim kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. Gülümsüyor, evet ve hatta bir iki sırıtış, ama hiçbir şey bu kadar kaygısız. Ekose bir pazen gömlek giyiyordu ve kesinlikle odunsu bir adama benziyordu.

uzun zaman önce bana *basit bir oduncu demişti. Masallar bunlarla dolu* .

Bu gerçekten çok iyi, dedi babam.

Elimdeki karttan başımı kaldırdım. 'Nedir?'

'Bu.'

Bay Bowditch'in altmış yaşlarında olduğunu gösteren ehliyeti bana verdi. Hâlâ bir sürü kızıl saçı vardı ama inceliyordu ve beyaza karşı kaybedeceği bir savaş veriyordu. Adının altında yazılanlara göre ruhsat 1996 yılına kadar iyiydi ama biz daha iyisini biliyorduk. Babam internetten kontrol etmişti. Bay Bowditch'in (bir yerde) arabası vardı ama hiçbir zaman geçerli bir Illinois ehliyetine sahip değildi… Bay Heinrich'in sahte DL'ler yaratabilecek birini tanıyor olabileceğini tahmin ettim.

'Neden?' Diye sordum. 'Neden yapsın?'

'Belki birçok nedeni var, ama en azından bir kimlik olmadan geçerli bir ölüm belgesinin çıkarılamayacağını biliyor olmalı.' Babam sinirle değil hayranlıkla başını salladı. "Bu, Charlie, defin sigortasıydı."

'Bu konuda ne yapmalıyız?'

'Onunla yuvarla. Sırları olduğuna eminim ama Arkansas'ta banka soyduğunu ya da Nashville'de bir bara ateş açtığını sanmıyorum. Sana ve köpeğine iyi davrandı ve bu benim için yeterli. Avukatı bilmiyorsa küçük sırlarıyla birlikte gömülmesi gerektiğine inanıyorum. Yoksa farklı mı düşünüyorsun?'

'Yapmıyorum.' Düşündüğüm şey onun sırları olduğuydu, tamam, ama az değil. Altındaki bir serveti küçük saymadıysan, öyleydi. Ve kulübesinde bir şey vardı. Ya da vurana kadar öyleydi.

8

Howard Adrian Bowditch sadece iki gün sonra, 26 Eylül 2013 Perşembe günü toprağa verildi. Ayin Crosland Cenaze Evi'nde gerçekleşti ve annemin son istirahatgahı olan Sentry's Rest Mezarlığı'na gömüldü. Peder Alice Parker, babamın isteği üzerine mezhebi olmayan bir ayin yönetti - o da annemin ayininde görev yapmıştı. Peder Alice kısa tuttu ama yine de düşünecek çok zamanım oldu. Bazıları altınla ilgiliydi, ama daha çok kulübeyle ilgiliydi. Orada bir şeye ateş etmişti ve heyecan onu öldürdü. Biraz uzun sürdü ama başardığına emindim.

Cenaze töreninde ve mezarlıkta, George Reade, Charles Reade, Melissa Wilcox, Leon Braddock adında bir avukat olan Bayan Althea Richland ve cenaze töreni boyunca uyuyan ve mezar başında sadece bir kez konuşan Radar vardı: tabut yere indirilirken bir uluma. Eminim kulağa hem duygusal hem de inanılmaz geliyor. Söyleyebileceğim tek şey oldu.

Melisa bana sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Konuşmak istersem onu aramamı söyledi, ben de arayacağımı söyledim.

Babam ve avukatla birlikte otoparka döndüm. Radar yavaşça yanımda yürüdü. Braddock'ın Lincoln'ü mütevazı Chevy Caprice'imizin yanına park etmişti. Yakınlarda, yaprakları altın rengi olan bir meşenin gölgesinde bir bank vardı. 'Belki burada birkaç

dakika oturabiliriz?' diye sordu Braddock. "Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

'Bekle' dedim. Yürümeye devam et. Gözlerim, Sycamore Sokağı'nda her zaman olduğu gibi, bir elini kaldırarak gözlerini gölgelemek için dönmüş olan Bayan Richland'deydi. Arabalara gittiğimizi ya da öyle göründüğümüzü görünce, onunkine bindi ve uzaklaştı.

' *Artık* oturabiliriz' dedim.

Braddock, "Bu hanımefendinin meraklı bir tip olduğunu düşünüyorum," dedi. 'Onu tanıyor muydu?'

"Hayır, ama Bay Bowditch onun meraklı biri olduğunu söyledi ve haklıydı."

Bankta oturduk. Bay Braddock evrak çantasını kucağına aldı ve mandalını açtı. "İyi bir konuşma yapacağımızı söyledim ve sana söyleyeceklerimi duyduğunda kabul edeceğine inanıyorum." Bir dosya çıkardı ve dosyadan altın bir ataşla tutulan küçük bir kağıt demeti. En üsttekinin başında SON vasiyet ve vasiyet kelimeleri vardı.

Babam gülmeye başladı. 'Aman Tanrım, Charlie'ye bir şey mi bıraktı?'

Pek doğru değil, dedi Braddock. *Her şeyi* Charlie'ye bıraktı .

Aklıma gelen, pek kibar olmayan ilk şeyi söyledim. 'Bana sıçıyorsun!'

Braddock gülümsedi ve başını salladı. 'Bu, biz avukatların dediği gibi *nullum cacas statum* - boktan bir durum. Sana evi ve üzerinde bulunduğu araziyi bıraktı. Oldukça büyük bir arazi parçası, olduğu gibi, en az altı rakam değerinde. Sentry's Rest özellik değerleri verilen *yüksek altı rakam.* Evdeki her şey sizindir, ayrıca Carpentersville kasabasında şu anda depoda olan bir araba. Ve tabii ki köpek. Eğilip Radar'ı okşadı. Kısa bir süre baktı, sonra başını tekrar patisine koydu.

'Bu gerçekten doğru mu?' Baba sordu.

"Avukatlar asla yalan söylemez," dedi Braddock, sonra söylediklerini tekrar düşündü. 'En azından böyle konularda yapmazlar.'

'Ve buna itiraz edecek akraba yok mu?'

Bunu, vasiyet vasiyetnameden geçtiğinde öğreneceğiz, ama vasiyetnamenin olmadığını iddia etti.

'… içeri girmem hala uygun mu?' Diye sordum. 'Yani, orada bir sürü eşyam var. Çoğunlukla kıyafetler, ama aynı zamanda… um…' 1 Numara'da başka ne olduğunu düşünemedim. Tek düşünebildiğim o ayın bir gün önce ben okuldayken Bay Bowditch'in yaptığıydı. Ben tarih sınavına girerken ya da spor salonunda çember atarken hayatımı değiştirmiş olabilir. O sırada düşündüğüm altın, kulübe, tabanca ya da kaset değildi. Sadece Sycamore Street Hill'in tepesine sahip olduğum (ya da yakında sahip olacağım) gerçeğini kafamda toparlamaya çalışıyordum. Ve neden? Sırf bir Nisan öğleden sonra çocukların Sapık Evi dediği yerin arka bahçesinde Radar'ın ulumasını duyduğum için.

Bu sırada avukat konuşuyordu. Geri sarmasını istemek zorunda kaldım.

'Tabii ki girebilirsiniz dedim. Sonuçta sizindir – kilit, kundak ve namlu. En azından vasiyetname onaylandıktan sonra olacak.'

Vasiyeti tekrar dosyaya koydu, dosyayı çantasına geri koydu, mandalları kopardı ve ayağa kalktı. Cebinden bir kartvizit çıkardı ve babama verdi. Sonra, belki de babamın altı haneli (*yüksek altı* haneli) bir mülkün adı geçen mirasçısı olmadığını hatırlayarak, bana bir tane daha verdi.

'Sorularınız olursa arayın, tabii ki sizinle iletişime geçeceğim. Vasiyetname sürecinin hızlandırılmasını isteyeceğim, ancak yine de altı ay kadar sürebilir. Tebrikler genç adam.

Babam ve ben onunla el sıkıştık ve Lincoln'üne gidişini izledik. Babam normalde küfreden bir adam değildir (*tuzu vermek* için *lanet olasıca* bir şey bırakmaya meyilli Bay Bowditch'in aksine) ama biz orada, ayağa kalkamayacak kadar sersemlemiş halde orada otururken, bir istisna yaptı. Lanet olsun.

'Doğru' dedim.

9

Eve geldiğimizde babam buzdolabından iki kola getirdi. Kutuları tıkırdadık. "Nasıl hissediyorsun, Charlie?"

'Bilmiyorum. Kafamı kaldıramıyorum.'

'Sence bankada bir şey var mı, yoksa hastane onu temize çıkardı mı?'

'Bilmiyorum.' Ama yaptım. Citizens'da pek bir şey yoktu, belki birkaç bin, ama üst katta bir kova altın vardı ve belki de kulübede daha fazlası. İçinde ne varsa onunla birlikte.

"Önemli değil," dedi babam. 'Bu mülk altındır.'

'Altın, doğru.'

'Bu kanıtlanırsa, üniversite masrafların halledilir.' Dudaklarını büzerek uzun bir iç çekti ve *uu bir* ses çıkardı. 'Sırtımdan doksan kiloluk bir ağırlık kaymış gibi hissediyorum.'

"Satacağımızı varsayarsak," dedim.

Bana tuhaf bir bakış attı. 'Bunu saklamak istediğini mi söylüyorsun? Bir Norman Bates ve Psycho House'da mı yaşıyorsun?'

Artık Perili Köşk'e benzemiyor baba.

'Biliyorum. Biliyorum. Onu gerçekten havalandırdın.'

'Gitmenin bir yolu var. Kıştan önce her şeyi boyatmayı umuyordum.'

Bana hala tuhaf bir bakış atıyordu - başı öne eğikti, kaşlarını hafifçe çatarak kaşlarını çattı. "Değerli olan arazidir Chip, ev değil."

Tartışmak istedim – 1 Numaralı Çınar'ı yıkma fikri bana dehşet verdi, içerdiği sırlar yüzünden değil, Bay Bowditch'in büyük bir kısmı hâlâ orada olduğu için – ama yapmadım. Hiçbir anlamı yoktu, çünkü zaten tam bir boya işi için para yoktu, vasiyetname ve altını nakde çevirmenin hiçbir yolu yoktu. Kolamı bitirdim. "Ben yukarı çıkıp kıyafetlerimi almak istiyorum. Rades burada seninle kalabilir mi?'

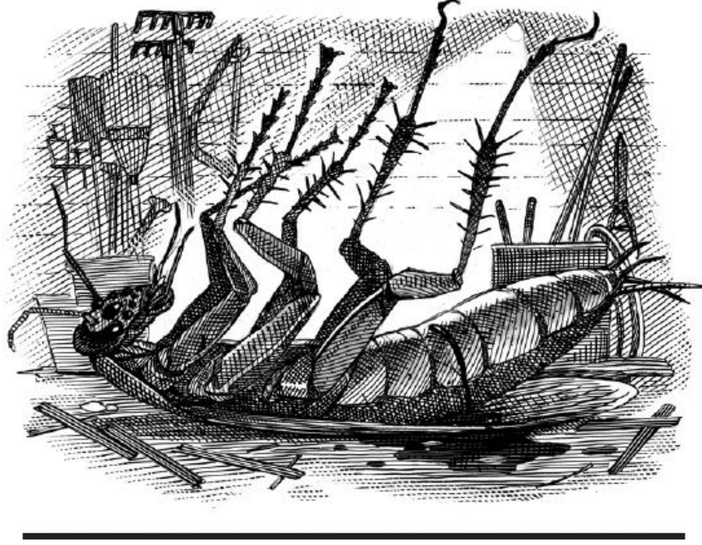
'Elbette. Sanırım bundan sonra burada kalacak, değil mi? En azından...' Bitirmedi, sadece omuz silkti.

'Tabi' dedim. 'A kadar.'

10

İlk fark ettiğim şey kapının açık olduğuydu. Kapatayım dedim ama tam olarak hatırlayamadım. Evi dolaştım, arka basamakları çıkmaya başladım ve ikincisinde durdum. Mutfak kapısı açıktı ve onu kapattığımı *biliyordum .* Kapattı ve kilitledi. Yolun geri kalanını gittim ve kilitlediğimi gördüm, tamam; Söveden kısmen yırtılmış olan kilit plakasının çevresinden kıymıklar dışarı çıkıyordu. İçeri giren kişinin hala orada olabileceğini düşünmedim; O gün ikinci kez çok fazla düşünemeyecek kadar şaşkındım. Düşündüğümü hatırladığım tek şey Radar'ı evimizde bıraktığım için mutlu olmaktı. Daha fazla heyecan için fazla yaşlı ve kırılgandı.

ON BÖLÜM

Enkaz. Bayan Richland. Hırsızlar.

Teybin Öyküsü. Kulübenin İçinde.

Teybin Öyküsü, Devamı.

1

Bütün mutfak dolapları açılmış, tencere ve tavalar muşambanın üzerine serpilmiş, kahvaltının canı cehenneme. Hotpoint duvardan çekilmişti ve fırının kapağı açıktı. Teneke kutularının içindekiler – ŞEKER, UN, KAHVE, ÇEREZLER – tezgahın üzerine dökülmüştü, ama içinde para olan artık dökülmüyordu ve aklımdan geçen ilk tutarlı düşünce, *herifin anlamadığı oldu* . Parayı (ve küçük altın parçalarını) aylar önce kasaya koyardım. Oturma odasındaki katlanır yatak -Bay Bowditch'in artık ihtiyacı olmadığı için şimdi tekrar bir kanepeye dönüştü- devrilmiş ve minderler yırtılmıştı. Bay Bowditch'in rahat koltuğuyla aynı. Doldurma her yerdeydi.

Üst kat daha kötüydü. Kıyafetlerimi almak için şifonyerimi açmama gerek yoktu çünkü onlar kullandığım odanın her tarafına dağılmıştı. Yastıklarım eğik, aynı şilte. Ebeveyn yatak odasında da durum aynıydı, sadece orada duvar kağıtları kesilmiş ve büyük uzun şeritler halinde asılmıştı. Dolabın kapısı açıktı ve elbiseler yere yığılmıştı (pantolonların cepleri açılmıştı), kasa ortaya çıktı. Tutma yerindeki dikiş yerinde ve kadranlı kadran üzerinde çizikler vardı, ama kasa hırsızın içeri girme girişimlerine karşı güçlü duruyordu. Emin olmak için komboyu çalıştırdım ve açtım. Her şey hala oradaydı. Kapattım, kadranı çevirdim ve aşağı indim. Orada, Bay Bowditch'in uyuduğu kanepede otururken, o yıl üçüncü kez 911'i aradım. Sonra babamı aradım.

2

Babam gelmeden ve kesinlikle polis gelmeden önce yapmam gereken bir şey olduğunu anladım. Yalan söylemeye niyetlendiysem, öyleydi ve yalanı ayağa kaldırdım. Bunu hallettim, sonra beklemek için dışarı çıktım. Babam tepeyi tırmandı ve kaldırıma park etti. Radar'ı getirmemişti ve buna sevindim; evin yıkımı, hayatındaki son değişikliklerden dolayı onu olduğundan daha fazla üzecekti.

Babam yıkımı inceleyerek alt kata yürüdü. Mutfakta kaldım, tencere ve tavaları alıp yerine koydum. Geri döndüğünde sobayı duvara dayamama yardım etti. 'Kutsal karga, Charlie. Ne düşünüyorsun?'

Ona bilmediğimi söyledim ama bildiğimi sanıyordum. Sadece kim olduğunu bilmiyordum. 'Polisi burada bekler misin baba? Bir dakikalığına karşıdan karşıya geçeceğim. Bayan Richland döndü, arabasını gördüm. Onunla konuşmak istiyorum.'

Meraklı parkçı mı?

'Bu o.'

"Polislere bırakman gerekmez mi?"

"Eğer bir şey gördüyse, onunla konuşmalarını söylerim."

'Muhtemel görünmüyor, cenazede bizimle birlikteydi.'

"Hala onunla konuşmak istiyorum. Belki daha önce bir şey görmüştür.

'Adamlar eklemi koruyor mu?'

'Belki.'

Kapısını çalmama gerek yoktu; araba yolunun sonunda her zamanki görev yerindeydi. Merhaba Charlie. Her şey yolunda mı? Babanın kesinlikle acelesi vardı. Peki köpek nerede?'

'Evimde. Bayan Richland, biz cenazedeyken birisi Bay Bowditch'in evine girdi ve bir nevi orayı çöpe attı.'

'Aman tanrım gerçekten mi?' Elini göğsüne koydu.

'Daha önce birini gördün mü? Son birkaç gündeki gibi mi? Sokağa ait olmayan biri mi?'

Düşündü. 'Vay, sanmıyorum. Sadece olağan teslimatçılar – bilirsiniz, Federal Ekspres, UPS, Houtons'un bahçesine bir şeyler yapmak için gelen adam … *bu* oldukça pahalı olmalı … küçük kamyonundaki postacı … hasar ne kadar kötü? Herhangi bir şey çalındı mı?'

'Aslında henüz pek bir şey bilmiyorum. Polis isteyebilir...'

'Benimle konuş? Tabii ki! İçin mutlu! Ama biz cenazedeyken olduysa...'

'Evet biliyorum. Yine de teşekkürler.' gitmek için döndüm.

" Dergi abonelikleri satan o komik küçük adam *vardı* ," dedi. "Ama bu Bay Bowditch ölmeden önceydi."

geri döndüm. 'Yok canım?'

'Evet. Okulda olurdun. Eskiden postacıların taşıdığı türden bir çantası vardı. Üzerinde AMERİKA ABONELİK HİZMETİ yazan bir çıkartma vardı, sanırım bu kadardı ve içinde örnekler – *Time, Newsweek, Vogue* , diğerleri. Ona dergi istemediğimi, istediğim her şeyi internetten okuduğumu söyledim. Bu şekilde çok daha uygun, değil mi? Ayrıca, çöplüklere atılacak tüm kağıtlar olmadan daha ekolojik.'

Çevrimiçi okumanın çevresel avantajlarıyla ilgilenmedim. 'Sokaktaki diğer evlere gitti mi?' Bu soruyu cevaplayabilecek biri varsa, o olacağını hissetmek.

'Epeyce. Bay Bowditch'in evine gittiğini sanıyorum ama yaşlı adam kapıya gelmedi. Muhtemelen çok kötü hissediyor. Veya… Ziyaretçileri pek sevdiğini sanmıyorum, değil mi?

Onunla arkadaş olmana çok sevindim. Gittiği için çok üzgün. Hayvanlar söz konusu olduğunda, insanlar gökkuşağı köprüsünü geçtiklerini söylerler. Bu hoşuma gitti, değil mi?'

'Evet, bu oldukça hoş.' nefret ettim.

"Sanırım köpeği yakında gökkuşağı köprüsünü geçecek, zavallı şey çok zayıflamış ve ağzı beyazlamış. Onu tutacak mısın?'

'Radar? Elbette.' Radar'ın bir kadın olduğunu söyleme zahmetine girmedim. "Dergi satıcısı neye benziyordu?"

'Ah, sadece komik bir yürüyüş ve konuşma tarzı olan komik küçük bir adam. Bir tür sekerek yürüyordu , neredeyse bir çocuk gibi ve ona dergi istemediğimi söylediğimde , İngiltere'den gelmiş gibi, *doğru-o dedi.* Ama kulağa gerçekten senin ya da benim kadar Amerikalı geliyordu. Sence içeri giren o muydu? Kesinlikle tehlikeli görünmüyordu. Sadece komik bir konuşma tarzı olan komik küçük bir adam. Ha-ha çok dedi.'

'Ha-ha?'

'Evet. Gerçek bir kahkaha değil, sadece ha-ha. "Gazete fiyatından yüzde yetmiş indirim hanımefendi, ha-ha." Ve bir erkek için küçüktü. Boyum. Sence o muydu?'

'Muhtemelen hayır' dedim.

'Beyaz Sox şapkası giyiyordu, bunu hatırlıyorum ve kadife pantolon. Şapkanın önünde kırmızı bir daire vardı.'

3

Küresel bir temizliğe başlamaktan yanaydım ama babam polisi beklememiz gerektiğini söyledi. 'Muhtemelen sahneyi belgelemek isteyeceklerdir.'

On dakika kadar sonra bir ekip arabası ve işaretsiz bir sedanla geldiler. Sedanı kullanan adamın saçları beyazdı ve ciddi bir göbeği taşıyordu. Kendisini Dedektif Gleason ve iki üniformalı polisi Memur Witmark ve Cooper olarak tanıttı. Witmark'ın bir kamerası vardı; Cooper'ın beslenme çantası gibi küçük bir çantası vardı, içinde kanıt toplama zırvası olduğunu tahmin etmiştim.

Dedektif Gleason, belirgin bir ilgisizlikle hasarı araştırdı, ekoseli spor paltosunu kanatlar gibi ara sıra geri çırparak pantolonunu dikti. Emeklilik partisinde altın bir saat ya da bir olta almasına bir ya da iki yıldan fazla bir süre kalmayacağını tahmin etmiştim. Bu arada, zamanını harcıyordu.

Witmark'a oturma odasının videosunu çekmesini söyledi ve Cooper'ı yukarı gönderdi. Bize birkaç soru sordu (araya girmeyi fark eden ben olmama rağmen onları babama yönlendirdi) ve cevaplarımızı küçük bir deftere not etti. Not defterini kapadı, spor ceketinin iç cebine koydu ve pantolonunu bağladı. 'Obit hırsızlar. Yüz kere gördüm.'

'Onlar ne?' Diye sordum. Babama baktığımda zaten bildiğini görebiliyordum. Belki de içeri girip etrafa baktığı andan itibaren vardı.

'Ölüm ilanı gazetede ne zaman çıktı?'

'Dün' dedim. 'Fizyoterapisti öldükten hemen sonra gazete formunu aldı ve ben onun boşlukları doldurmasına yardım ettim.'

Gleason başını salladı. 'Evet, evet, yüzlerce kez gördüm. Bu hortlaklar gazeteyi okur, ayinlerin ne zaman olacağını ve evin boş olacağını öğrenir. İçeri girerler, değerli görünen her şeyi alırlar. Etrafa bakmak, eksiklerin bir listesini yapmak ve karakola getirmek isteyeceksiniz.'

"Ya parmak izleri?" Baba sordu.

Gleason omuz silkti. 'Eldiven giymiş olacaklar. Bugünlerde herkes polis programlarını izliyor, özellikle de suçlular. Bunun gibi durumlarda, genellikle biz-'

'Teğmen!' Yukarıdan gelen Cooper'dı. "Ebeveyn yatak odasında bir kasa var."

Ah, peki, şimdi konuşuyoruz, dedi Gleason.

Gleason'ın başı çektiği üst kata çıktık. Yavaşça, tırabzandan kendini çekerek ilerledi ve tepede nefes nefeseydi ve kıpkırmızıydı. Pantolonunu bağladı ve Bay Bowditch'in yatak odasına girdi. Orada kasaya bakmak için eğildi. 'Ah. Birisi denedi ve başarısız oldu.'

Bunu ona söyleyebilirdim.

Witmark – bölümün yerleşik görüntü yönetmeni sanırım – içeri girdi ve video çekmeye başladı.

'Toz, Yağma?' diye sordu Cooper. Küçük beslenme çantasını açmaya başlamıştı bile.

"Burada şanslı olabiliriz," dedi dedektif (bu kelimeyi tereddütle kullanıyorum) bize. "Adam zorlayamadığını görünce komboyu denemek için eldivenlerini çıkarmış olabilir."

Cooper kasanın önüne kara barut serpti. Bazıları sıkışmış; daha çok yere düştü. Temizlemem gereken başka bir pislik. Cooper yaptığı işe baktı, sonra Gleason'ın bakabilmesi için kenara çekildi.

"Temizlenmiş," dedi, doğrularak ve pantolonunu özellikle şiddetli bir şekilde çekiştirerek. Tabii ki temizlenmişti – 911'i aradıktan sonra kendim yapmıştım. Soyguncu parmak izlerini bırakmış olabilir, ama bırakmış olsa bile yine de gitmek zorundaydılar çünkü benimki de oradaydı.

"Kombinasyonu bildiğinizi düşünmüyor musunuz?" Bu da babama yöneltildi.

"Bugünden önce bu odaya bile girmedim. Charlie'ye sor. Yaşlı adamın bakıcısıydı.'

kapıcı . Bu kelime yeterince doğruydu, ama yine de bana komik geldi. Sanırım neredeyse her zaman yetişkinlere uygulanan bir kelime olduğu için.

'Hiçbir fikrim yok' dedim.

'Ha.' Gleason tekrar kasaya eğildi, ama kısa bir süreliğine, sanki artık ilgisini çekmemiş gibi. 'Bu yığını kim devralırsa, buraya bir çilingir getirmesi gerekecek. Bu işe yaramazsa, nitro ile arası iyi olan bir kutu soyucu. Stateville'de sürahideki bir çift tanıyorum. O güldü. 'Muhtemelen fazla bir şey yok, eski kağıtlar ve belki birkaç kol düğmesi. Al Capone'un kasasındaki o büyük kerpeyi hatırlıyor musun? Geraldo Rivera bununla kesinlikle yüzüne yumurta bulaştırdı. Oh iyi. Karakola gelin ve eksiksiz bir rapor hazırlayın Bay Reade.

Yine babamla konuşuyorum. Bazen kadınların neden sinirlendiğini tamamen anladım.

4

Geceyi zemin kattaki küçük misafir odamızda geçirdim. Annem hayattayken ev ofisi ve dikiş odasıydı ve babamın içki içtiği yıllarda da öyle kaldı, adeta bir müze gibi. Altı ay kadar ayıkken, babam onu bir yatak odasına çevirdi (benim yardımımla). Bazen Lindy orada kalıyordu ve birkaç kez de babam yeni ayık adamlarla çalışıyordu çünkü AA'ların yapması gereken buydu. Bay Bowditch'in cenazesi ve evine zorla girildiği gece Radar merdivenleri denemek zorunda kalmasın diye kullandım. Onun için bir battaniye koydum ve o hemen uyumaya gitti, burnunu kuyruğa kıvırdı. Daha uzun süre uyanık kaldım, çünkü oradaki yatak altı fitlik bir adam için çok kısaydı, ama aynı zamanda düşünecek çok şeyim olduğu için.

Işığı kapatmadan önce Googled Amerika Abonelik Hizmetini aradım. Böyle bir şirket vardı, ama çoğul *Hizmetlerdi .* Tabii ki sadece bir mektuptu ve Bayan Richland bu konuda bir hata yapmış olabilir, ama bulduğum bir konsolidasyon kıyafetiydi, kesinlikle çevrimiçi. Kapıdan kapıya satıcı yok. Adamın mahalleyi gözetleyen gerçek bir obit hırsızı olduğu fikrini düşündüm… ancak bu işe yaramadı çünkü Bay Bowditch ölmeden önce numune çantasını mahallede taşıyordu.

Dergi satıcısının Bay Heinrich'i öldüren adam olduğuna inandım. Bu arada Heinrich nasıl öldürülmüştü? Gazete haberi öyle demedi. *Doğru-o* ve *ha-ha diyen küçük adamın* onu öldürmeden önce ona işkence etmiş olması mümkün değil miydi ? Altın zulasıyla adamın adını almak için mi?

Sağ tarafımdan sola döndüm. Ayaklarım dışarı çıkıyordu ve üst çarşafı ve battaniyeyi tekrar üzerlerine havalandırdım.

Ya da belki işkence gerekli değildi. Belki Bay Right-O, Heinrich'e adını verirse öldürülmeyeceğini söyledi.

Sol tarafımdan sağa döndüm. Battaniyeleri tekrar kabarttı. Radar başını kaldırdı, hırıltılı bir ses çıkardı ve tekrar uykuya daldı.

Başka bir soru: Dedektif Gleason, Bayan Richland ile konuşmuş muydu? Olsaydı, Bay Bowditch'in ölmeden *önce hedef alındığını anlayabilir miydi?* Yoksa küçük adamın sadece fırsat hedefleri için mahalleyi gözetlediğini mi düşünüyordu? Belki de küçük adamın sıradan, bahçe çeşitlerinden kapı kapı dolaşan satıcınız olduğunu düşünürdü. Eğer sormaya bile tenezzül ettiyse, öyleydi.

İkramiye sorusu: Bay Right-O Ha-Ha hala altının peşindeyse, geri döner miydi?

Sağdan sola. Soldan sağa. Battaniyeleri kabartın.

Bir noktada Bay Bowditch'in kasetini ne kadar erken dinlersem o kadar iyi olur diye düşündüm ve sonunda uyudum. Yürüyüşünde atlamalı küçük adamın beni boğduğunu ve ertesi sabah uyandığımda çarşaf ve battaniyenin boynuma kadar yükseldiğini hayal ettim.

5

Bayan Silvius nasıl göründüğümü unutmasın diye Cuma günü okula gittim ama Cumartesi günü babama burayı temizlemeye başlamak için 1 Numaraya çıkacağımı söyledim. Yardım etmeyi teklif etti.

'Hayır, sorun değil. Radar ile burada kal. Geri çekilin, izin gününüzün tadını çıkarın.'

'Emin misin? O yerde senin için bir sürü hatıra olmalı.'

'Eminim.'

"Tamam ama moralin bozulursa beni ara. Ya da seni korkutur.'

'Yapacağım.'

Sana o kasanın şifresini söylememiş olması ne yazık. İçeride ne olduğunu görebilmek için gerçekten birisini kırıp açmamız gerekecek. Önümüzdeki hafta iş yerinde soracağım. Birinin bir kutu soyucuyla bağlantısı olacak. Biri hapiste değil.'

'Yok canım?'

"Sigorta müfettişlerinin her türden yarım yamalak insanla bağlantıları vardır, Charlie. Gleason muhtemelen haklı, eski vergi beyannamelerinden başka bir şey değil – Bowditch'in herhangi bir formu doldurduğunu varsayarsak, ki bundan şüpheliyim – ve bazı kol düğmeleri, ama belki orada onun kim olduğunu açıklayabilecek şeyler vardır.'

"Eh," dedim, silahı ve kayıt cihazını düşünerek, "bu düşünceye sahipsin. Ve Radar'a çok fazla ödül vermeyin.'

İlaçlarını getir.

'Zaten yaptım' dedim. 'Mutfak tezgahı.'

'Aferin sana ufaklık. Bana ihtiyacın olursa ara. Koşarak geleceğim.'

İyi adam, babam. Özellikle de ayıldığından beri. Daha önce söyledi ama tekrar etmekte fayda var.

6

Çitin içine ve dışına sarı POLİS ARAŞTIRMA bandı geçirilmişti. Soruşturma (olduğu gibi) Gleason ve iki ekip ayrıldığında sona ermişti, ama babam ya da ben arka kapıdaki kilidi onaracak birini bulana kadar, kaseti açık bırakacağımı düşündüm.

Geri döndüm, ama eve girmeden önce kulübeye yürüdüm ve kapının önünde durdum. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu - tırmalama, gümleme, tuhaf mırıltılar yoktu. *Hayır, olmayacaktı* , diye düşündüm. *Bu sesleri çıkaran her şeyi öldürdü. İki el ateş et ve bum-bum, ışıklar sönsün* . Anahtarlığını çıkardım ve biri kilide oturana kadar denemeyi düşündüm, sonra anahtarları cebime geri koydum. Önce kaseti dinlerdim. Ve eğer Bay Bowditch'in OxyContin'in tepesindeyken 'Home on the Range' ya da 'A Bicycle Building for Two' cıvıltılarından başka bir şey olmazsa, şaka bana kalırdı. Sadece buna inanmadım. *İhtiyacın olan her şey yatağın altında,* demişti bana ve teyp yatağın altındaydı.

Kasayı açtım ve çıkardım – sadece eski bir siyah teyp, TV kadar retro değil ama yeni olmaktan çok uzak; teknoloji ilerlemişti. Mutfağa indim, kayıt cihazını masaya koydum ve oynatmaya bastım. Hiç bir şey. Sadece kafalardan geçen bandın tıslaması. Ne de olsa bir baskın olduğunu düşünmeye başladım - Al Capone'un Gleason'ının bahsettiği kasa gibi bir şey - sonra Bay Bowditch'in onu geri sarmadığını fark ettim. Büyük ihtimalle kalp krizi vurduğunda kayıt yaptığı için. Bu fikir beni biraz ürküttü. *Nasıl acıyor* , demişti. *Demirhanedeki pik demir gibi* .

Geri sarmaya bastım. Bant uzun bir süre geriye doğru döndü. Sonunda durduğunda, tekrar oynat düğmesine bastım. Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu, ardından ağır bir tıkırtı ve ardından çok iyi bildiğim hırıltılı nefesler geldi. Bay Bowditch konuşmaya başladı.

Bu hikayeyi anlatabileceğimden emin olduğumu söyledim ama kimsenin buna inanmayacağından da emindim. İnançsızlığınız burada başlıyor.

7

Baban beni araştırdı mı Charlie? Bahse girerim, onun yerinde olsaydım yapardım, biliyorum. Ve bahse girerim işi göz önüne alındığında, bunu yapacak kaynaklara sahipti. Eğer öyleyse, bu evin üzerinde bulunduğu araziyi 1920'de Adrian Bowditch adında birinin -belki babam, diye düşündü, daha büyük olasılıkla büyükbabam- satın aldığını öğrenecektir. İkisi de değildi. O bendim. 1894'te Adrian Howard Bowditch'te doğdum. Bu da beni yaklaşık yüz yirmi yaşında yapıyor. Ev 1922'de bitmişti. Ya da belki 1923'tü, tam hatırlamıyorum. Bir de kulübe tabii ki kulübeyi de unutmamak lazım. Evden önce ve kendi ellerimle inşa edildi.

Bildiğiniz Howard Bowditch, kendisini ve köpeğini korumayı seven bir adam… Radar'ı… unutmamalı… kendine. Ama sözde babam Adrian Bowditch oldukça geziciydi. Buradaki

Sentry's Rest'teki 1 Sycamore Sokağı ana üssüydü, ama burada olduğu kadar gitmişti. Her döndüğümde kasabadaki değişiklikleri bir dizi enstantane gibi gördüm. Bunu büyüleyici, ama aynı zamanda biraz cesaret kırıcı buldum. Bana Amerika'da pek çok şey yanlış yöne gidiyormuş gibi geldi ve hala gidiyor, ama sanırım bu ne burada ne de orada.

En son 1969'da Adrian Bowditch olarak geri döndüm. 1972'de, yetmiş sekiz yaşındayken John McKeen adında bir bekçi tuttum – mükemmel yaşlı adam, güvenilir, isterseniz onu şehir kayıtlarında bulabilirsiniz. bakmak için - ve sözde Mısır'a son yolculuğuma gittim. Ama gittiğim yer orası değil Charlie. Üç yıl sonra, 1975'te kırk yaşlarında oğlum Howard Bowditch olarak geri döndüm. Howard, o zamana kadar hayatının çoğunu, kocasından uzaklaşmış olan annesiyle birlikte yurtdışında yaşadı. Bu detayı her zaman sevmişimdir. Yabancılaşma, boşanma veya ölümden bir şekilde daha gerçektir. Ayrıca, lezzet dolu harika bir kelime. Adrian Bowditch sözde Mısır'da öldükten sonra, aile malikanesine yerleştim ve kalmaya karar verdim. Mülkiyet konusunda hiçbir şüphe yoktu; Bunu kendime vasiyet etmiştim. Zengin, demez miydin?

Gerisini anlatmadan önce, kaseti durdurmanı ve kulübeye gitmeni istiyorum. açabilirsiniz; anahtarlarım sende. En azından umarım yaparsın. Orada sana zarar verebilecek hiçbir şey yok, tahtalar üzerlerinde bloklarla tekrar yerlerine döndü. Tanrım, ne kadar ağırdılar! Ama istersen silahımı al. Ve mutfak dolabındaki el fenerini de al. Kulübede ışıklar var ama yine de el fenerini isteyeceksiniz. Nedenini bileceksin. Görülecek ne var görün. İlk duyduğun şey çoğunlukla gitmiş olacak, belki tamamen, ama vurduğumdan geriye kalanlar hala orada olacak. Zaten çoğu. İngilizlerin dediği gibi, bir shufti'niz olduğunda, geri dönün ve gerisini dinleyin. Şimdi yap. Güven bana, Charlie. sana bağlıyım.

8

Dur tuşuna bastım ve bir an öylece oturdum. Deli *gibiydi* , olması gerekiyordu, gerçi hiç deli gibi görünmemişti. Sonunda beni arayıp kalp krizi geçirdiğini söylediğinde bile aklı yerindeydi. O kulübede bir şey vardı, pekala - ya da olmuştu - bu kadarı inkar edilemezdi. Ben duymuştum, Radar duymuştu ve Bay Bowditch oraya gidip vurmuştu. Ama yüz yirmi yaşında mı? Neredeyse hiç kimse o kadar uzun yaşamadı, belki on milyonda bir ve *kimse* kırkında kendi oğlunu taklit ederek geri dönmedi. Böyle şeyler sadece uydurma hikayelerde olur.

'Peri masalları' dedim ve o kadar dalgındım ki – o kadar korkmuştum ki – kendi sesimin sesi beni yerimden sıçrattı.

Güven bana, Charlie. sana bağlıyım.

Ayağa kalktım, neredeyse kendimin dışındaymışım gibi hissettim. Bundan daha iyi nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Yukarı çıktım, kasayı açtım ve Bay Bowditch'in 45'lik parasını aldım. Hâlâ kılıfın içindeydi ve kılıf hâlâ koncho kemerinin üzerindeydi. Onu bağladım ve bağları dizimin üstünde düğümledim. Bunu yapmak içimde kovboy oynayan küçük bir çocuk gibi saçma sapan bir his uyandırdı. Dışım, ağırlığına sahip olmaktan ve tamamen dolu olduğunu bilmekten memnundu.

El feneri iyi bir şeydi, altı D hücresini tutan uzun namlulu bir işti. Çalıştığından emin olmak için bir kez tıkladım, sonra dışarı çıktım ve arka çimenliği geçerek kulübeye gittim. Bunu *yakında tekrar biçmek zorundayım* , diye düşündüm. Kalbim sert ve hızlı atıyordu. Pek sıcak bir gün değildi ama yanaklarımdan ve boynumdan süzülen terleri hissedebiliyordum.

Cebimden anahtarlığı çıkardım ve yere düşürdüm. Onu almak için eğildim ve başımı kulübenin kapısına çarptım. Yüzüğü aldım ve anahtarları aldım. Bir tanesinin üzerine yazıyla *Studebaker* yazısı kazınmış yuvarlak bir kafa vardı. Tanıdığım evin ön ve arka kapılarını açanlar. Bir diğeri küçüktü, belki bir kasa açmak için, hatta belki bir banka kasası. Ve kulübenin kapısında büyük gümüş Yale asma kilit için bir Yale anahtarı vardı. Kilidin tabanına sıkıştırdım, sonra da yumruğumla kapıya vurdum.

'Hey!' diye bağırdım... ama *alçak bir* çığlık. İstediğim son şey Bayan Richland'ın duymasıydı. 'Hey, oradaysan geri dön! Silahlıyım!'

Hiçbir şey yoktu, ama ben hâlâ orada, elimde fenerle korkudan felç olmuş halde duruyordum. Neyden? Bilinmeyen, var olan en korkunç şey.

Kahretsin ya Charlie , Bay Bowditch'in söylediğini hayal ettim.

Kendimi anahtarı çevirmeye zorladım. Kilidin kolu yukarı çıktı. Onu çıkardım, çileyi salladım ve kilidi üzerine astım. Bir esinti saçlarımı karıştırdı. Kapıyı açtım. Menteşeler gıcırdıyordu. İçerisi siyahtı. Dış dünyanın ışığı içeri giriyor gibiydi ve öylece öldü. Kasette ışıklar olduğunu söylemişti, ancak kulübeye giden bir elektrik hattı kesinlikle yoktu. Kapının sağ tarafındaki el fenerini tuttum ve bir düğme gördüm. Açtım ve iki pille çalışan ışık yandı, her iki tarafa da birer tane yüksekte monte edilmişti. Bir okulda veya sinemada elektrik kesildiğinde acil durum ışıkları gibi. Alçak bir uğultu sesi çıkardılar.

Zemin ahşap kaplamaydı. En sol köşeye, uçlarını tutan kül blokları olan üç tahta arka arkaya yerleştirildi. Flaşı sağa çevirdim ve o kadar korkunç ve beklenmedik bir şey gördüm ki bir an anlayamadım. Dönüp kaçmak istiyordum ama hareket edemiyordum. Bir parçam (o ilk birkaç saniyede *herhangi bir parçam* düşünebildiği kadarıyla) bunun korkunç bir şaka, lateks ve telden yapılmış bir korku filmi yaratığı olduğunu düşünüyordu. Baktığım şeyin içinden geçtikten sonra duvardan bir kurşunun geçtiği yerde tek bir ışık parası görebiliyordum.

Bir tür böcekti ama neredeyse yetişkin bir kedi kadar büyüktü. Pek çok ayağı yukarı kalkmış halde ölmüştü. Dizler gibi ortada bükülmüşlerdi ve kaba kıllar filizlenmişti. Kara bir göz görmeden baktı. Bay Bowditch'in kurşunlarından biri karnına isabet etmişti ve solgun bilinmeyen bağırsakları tuhaf bir puding gibi yırtık karnının etrafında yatıyordu. İnce bir sis o iç kısımlardan yukarı doğru süzülüyordu ve bir başka esinti yanımdan geçerken (hala kapıda donmuş, elim ışık düğmesine kaynaklanmış gibi görünüyordu), şeyin kafasından ve boşluklardan zırhın boşluklarından daha fazla sis yükselmeye başladı. sırtındaki kaplama örtmüyordu. Bana bakan göz, bana dik dik bakıyormuş gibi görünen boş bir yuva bırakarak içeri girdi. Hayata geri döndüğünü düşünerek küçük bir çığlık attım. Ama hayır. Ölü olabileceği kadar ölüydü. Ayrışıyordu ve temiz hava süreci hızlandırıyordu.

Sol elimdeki el feneriyle ölü böceğin leşi üzerinde eğitilerek kendimi içeri adım attım. Silah sağımdaydı. Çizdiğimi bile hatırlamıyordum.

İngilizlerin dediği gibi, shufti yediğin zaman.

Bunun ne zaman baktığımı kastettiğini tahmin etmiştim. Kapıdan uzaklaşmayı sevmezdim ama bunu kendim yapmaya zorladım. Dışımdaki ben yaptı, çünkü bir shufti olması gerekiyordu. İçimdeki korku, şaşkınlık ve inançsızlıkla temelde saçmalıyordu. Üstlerinde bloklar olan tahtalara doğru ilerledim. Yolda ayağım bir şeye çarptı ve üzerine ışık tuttuğumda bir tiksinti çığlığı attım. Bir böcek bacağıydı ya da birinden geriye kalan; Üzerindeki tüylerden ve diz kıvrımından anlayabiliyordum. Sert vurmamıştım ve spor

ayakkabı giyiyordum ama ikiye ayrıldı. Daha önce duyduğum parçanın bir parçası olduğunu düşündüm. Burada ölmüştü ve geriye sadece bu kalmıştı.

Hey, Charlie, bir ayağın olsun! Babamın bana kızarmış tavuk baget uzattığını söylediğini hayal ettim. *Bu ülkenin en iyisi!*

Kusma dürtüsü geçene kadar öğürmeye başladım ve elimin topuğunu ağzıma koydum. Ölü böcek kötü kokmuş olsaydı, kendimi tutamazdım, ama çok az kokusu varmış gibi görünüyordu, belki de çürüme o noktanın ötesine geçtiği için.

Tahtalar ve kül blokları zeminde yaklaşık bir metre genişliğinde bir deliği kapatıyordu. İlk başta bunun şehir suyundan önceki günlerden kalma bir kuyu olduğunu düşündüm, ama ışığı iki tahtanın arasına tuttuğumda, kuyudan aşağı doğru dönen kısa taş basamaklar gördüm. Karanlığın derinliklerinde kekeme sesleri ve alçak bir gıcırtı vardı. Beni olduğum yerde donduran yarı anlık hareket. Daha fazla hata… ve ölmedi. Işığımdan uzaklaşıyorlardı ve aniden ne olduklarını bildiğimi sandım: hamamböceği. Devasa bir ekonomi boyutundaydılar, ancak onlara ışık tuttuğunuzda hamamböceklerinin her zaman yaptığı şeyi yapıyorlardı: cehennem gibi koşmak.

Bay Bowditch deliği kapatmıştı, bu da İsa'ya inen sadece nerede (ya da *ne olduğunu*) biliyordu, ama ya kötü bir iş çıkardı - ki bu ona benzemiyordu - ya da böcekler tahtalardan bir veya daha fazlasını şantaj yapmayı başardı. uzun bir süre boyunca bir kenara. 1920'den beri mi? Babam gülerdi ama babam hiç erkek kedi büyüklüğünde ölü bir hamamböceği görmemişti.

Diz çöküp ışığı tahtaların arasına tuttum. Daha büyük hamam böcekleri varsa, gitmişlerdi. Sadece bir aşağı bir yukarı kıvrılan basamaklar vardı. O an aklıma önce tuhaf, sonra hiç tuhaf olmayan bir düşünce geldi. Jack'in fasulye sırığının Bay Bowditch versiyonuna bakıyordum. Yükselmek yerine aşağı indi, ama diğer ucunda altın vardı.

Bundan emindim.

9

Yavaşça geri çekildim, pille çalışan ışıkları kapattım ve flaşımı son bir kez duvara dayalı korkunç şeye tuttum. Artık ondan daha fazla buhar yükseliyordu ve ekşi nane gibi bir koku *vardı .* Temiz hava gerçekten üzerinde bir numara yapıyordu.

Kapıyı kapattım, kilidi açtım ve eve geri döndüm. El fenerini dolaba geri koydum ve silahı kasaya geri koydum. Altın pelet kovasına baktım ama bugün değil, ellerimi içine sokmak için bir dürtü hissetmedim. Ya sonuna kadar uzanıp bir parça kıllı böcek bacağı hissedersem?

Bacaklarım yorulmadan merdivenlere kadar geldim ve kötü bir takla atmamak için yeni postu kapmak zorunda kaldım. Her yeri titreterek en tepeye oturdum. Bir iki dakika sonra kendimi tutabildim ve tırabzanı bana Bay Bowditch'i hatırlatacak şekilde tutarak aşağı indim. Ağır ağır mutfak masasına oturdum ve teybe baktım. Bir yanım bandı çıkarmak, uzun kahverengi kurdeleler halinde çekip çöpe atmak istedi. Ama yapmadım. Yapamadım.

Güven bana, Charlie. sana bağlıyım.

Oyuna bastım ve bir an için Bay Bowditch benimle birlikte odadaymış, ne kadar korktuğumu - ne kadar şaşırdığımı - görmüş ve beni yatıştırmak istiyormuş gibi hissettim. O kocaman böceğin gözünün nasıl içeri düştüğünü ve boş yuvayı bana dik dik bakmayı bıraktığını düşünmekten beni geri getirmek için. Ve işe yaradı, en azından biraz.

10

Onlar sadece hamamböceği ve tehlikeli değiller. Parlak bir ışık onları uçuşa geçirir. Vurduğum kişiyi görünce çığlık atarak kaçmadıysan – ki bu tanıdığım çocuk gibi değil – o zaman tahtalara baktın, kuyuyu ve inen basamakları gördün. Bazen hamamböceklerinden birkaçı ortaya çıkar ama sadece havalar ısınmaya başlayınca. Neden bilmiyorum, çünkü havamız onlar için öldürücü. Tahtaların altında sıkışıp kaldıklarında bile çürümeye başlarlar, ancak yine de onlara vururlar. Bir tür içgüdüsel ölüm arzusu mu? Kim söyleyebilir? Son birkaç yılda kuyunun üzerindeki bariyeri koruma konusunda dikkatsizleştim, son birkaç yılda birçok şey hakkında dikkatsiz oldum… ve böylece bir çift ayağa kalktı. Bu olayın üzerinden uzun yıllar geçti. İlkbaharda duyduğun kendi kendine öldü, şimdi geriye bir bacak ve onun duyargalarından başka bir şey kalmadı. Diğeri… bilirsiniz. Ama tehlikeli değiller. Isırmazlar.

Ben buna dünyaların kuyusu diyorum, Henry Kuttner adında bir adamın eski bir ucuz korku hikayesinden aldığım bir isim ve gerçekten hiç bulamadım. içine düştüm.

Sana elimden geldiğince anlatacağım, Charlie.

Adrian Bowditch olarak, Rhode Island'da doğdum ve matematikte iyi olmama ve okumayı sevmeme rağmen… bildiğiniz gibi… Hayatında bir şeyler ters gittiğinde beni döven okulu ya da üvey babamı umursamıyordum. . Her seferinde birkaç aydan fazla bir işte çalışamayan çok içici olduğu için bunu sık sık yapıyorlardı. On yedi yaşımdayken kaçtım ve kuzeye Maine'e gittim. Çevik bir delikanlıydım ve bir keresteci ekibiyle cehenneme giderken yakalandım ve Aroostook County'ye gittim. Bu, Amundsen'in Güney Kutbu'na ulaştığı yıl olan 1911 olacaktı. Sana basit bir oduncu olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun? Gerçek buydu.

Altı yıl bu işi yaptım. Sonra 1917'de kampımıza bir asker geldi ve bize sağlıklı erkeklerin Island Falls Postanesi'nde askerlik için kayıt yaptırmaları gerektiğini bildirdi. Gençlerden bazıları bir kamyona yığıldı, ben de aralarındayım, ama Fransa'da bir yerde savaş makinesine kendimi beslemeye hiç niyetim yoktu. O makinenin benimkini eklemeden içmeye yetecek kadar kanı olduğunu düşündüm, bu yüzden kayıt olmak için sıraya girip batıya giden bir yüke atlarken çocuklara o kadar uzun süre söyledim ki. Şu an bulunduğumuz yerden çok uzakta olmayan Janesville'e gittim ve bir kesim ekibiyle anlaştım. Bu gerçekleştiğinde, şimdi Arcadia County olan Sentry County'ye giden kesimi takip ettim. Bizim ilçemiz.

Fazla kesinti yoktu ve belki Wyoming ya da Montana'ya taşınmayı düşündüm. Bunu yapsaydım hayatım çok farklı olurdu Charlie. Normal bir süre yaşardım ve asla tanışamazdık. Ama Buffington'da - şu anda Orman Koruma Alanı'nın olduğu yerde - ARAZİ ARAŞTIRICI ARANIYOR yazan bir tabela gördüm. Ve bunun altında, benim için yapılmış gibi görünen bir şey: HARİTALARIN VE ORMANLARIN YOLLARINDA AKILLI OLMALIDIR.

İlçe ofisine gittim ve enlem, boylam, konturlar ve benzeri bazı haritaları okuduktan sonra işi aldım. Evlat, kendimi bokun içine düşüp dişinde gül bulan adam gibi hissettim. Her günümü ormanda yürüyerek, ağaçları yakarak, haritalar yaparak ve pek çok eski orman yollarını çizerek geçirmem gerekiyordu. Bazı geceler beni almak isteyen bir ailenin yanında kaldım ve bazı geceler yıldızların altında kamp kurdum. Büyüktü. Günlerce başka bir canlı ruh görmediğim zamanlar oldu. Bu herkes için değil ama benim için öyleydi.

1919 sonbaharında, o zamanlar Nöbetçi Ormanı olarak bilinen Sycamore Tepesi'ndeyken bir gün geldi. Sentry's Rest kasabası buradaydı, ama aslında sadece bir köydü ve Sycamore Sokağı Little Rumple Nehri'nde sona erdi. Köprü - ilk *köprü - en az on beş yıl daha inşa*

edilmedi. Büyüdüğünüz mahalle, askerlerin eve geldiği 2. Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıktı.

Şimdi arka bahçemin olduğu ormanda yürüyor, çalılıkların ve çalıların arasından geçiyor, ileride bir yerde olması gereken toprak bir yol arıyor, genç bir adamın köyün neresinde olabileceğini merak etmekten başka hiçbir şey düşünmüyordum. Bir içki aldım ve aşağı indim. Bir an güneş ışığında yürüyordum ve bir sonraki dünyaların kuyusundaydım.

El fenerini tahtaların arasına tuttuysanız, öldürülmediğim için şanslı olduğumu bilirsiniz. Küpeşte yok ve basamaklar kötü bir düşüşün etrafında dönüyor - yaklaşık yüz yetmiş beş fit. Duvarlar kesme taş, fark ettiniz mi? Çok yaşlı. Allah bilir kaç yaşında. Bazı bloklar düştü ve bir yığının olduğu yere düştü. Damlaya doğru eğildiğimde elimi dışarı attım ve o boş yuvalardan birinde bir yarık yakaladım. Genişliği üç inçten fazla olamazdı, ama parmaklarımı içeri sokmak için yeterliydi. Kendimi duvarın kıvrımına doğru çektim, yukarıya, gün ışığına ve parlak mavi gökyüzüne baktım, kalbim her an iki yüz kez yalamak gibi gelen bir hızla atıyor, neye bulaştığımı merak ediyordum. Kesinlikle sıradan bir kuyu değildi, aşağı inen taş basamaklar ve etrafını saran kesme taş bloklarla değil.

Nefesimi geri aldığımda… nefesini kesecek bir kara deliğe neredeyse ölüme düşmek gibisi yok… geri aldığımda elektrikli fenerimi kemerimden çıkardım ve parlattım. Kahrolası bir şey göremiyordum ama hışırtı sesleri duydum, yani aşağıda bir şeyler *canlıydı. Endişelenmedim, o günlerde kemerimde kılıflı bir yan parça da taşıyordum çünkü orman her zaman güvenli değildi. Bu kadar endişelenmeniz gereken hayvanlar değildi… gerçi o zamanlar ayılar vardı, onlardan çoktu… erkekler olduğu için, özellikle parlayanlar vardı, ama o delikte hâlâ kaçak içki olduğunu düşünmemiştim. Ne olabileceğini bilmiyordum ama meraklı bir delikanlıydım ve görmeye kararlıydım.*

Basamaklara düştüğümde yamuk gelen çantamı düzelttim ve aşağı indim. Aşağı ve aşağı, etrafında ve çevresinde. Yüz yetmiş beş fit derinliğinde dünyaların kuyusu ve farklı yüksekliklerde yüz seksen beş taş basamaktır. Sonunda taş kenarlı bir tünel var… veya buna koridor demek daha iyi olabilir. Başını eğmeden yürüyebileceğin kadar yüksek, Charlie ve yine boyunun çoğunu boşa harcayabilirsin.

Basamakların dibindeki zemin topraktı, ama biraz yürüdükten sonra… Artık çeyrek milden biraz daha fazla olduğunu biliyorum… taş döşemeye gidiyor. O hışırtı sesi gitgide daha da yükseliyordu. Hafif bir rüzgarda uçuşan kağıt veya yapraklar gibi. Çok geçmeden tepesi atıldı. Meşalemi kaldırdım ve tavanın gördüğün en büyük lanet yarasalarla kaplı olduğunu gördüm. Kanat açıklığı hindi akbabası gibi. Işıkta daha çok hışırdıyorlar ve onları etrafımda uçuşturmak istemediğim için iki kez hızla ayaklarımın arasına indirdim. Kanatları tarafından boğulma fikri bana annemin fantod dediği şeyi verdi. Yılanlar ve böceklerin çoğu benim için sorun değil, ama her zaman yarasalardan korkmuşumdur. Herkesin kendi fobileri vardır, değil mi?

En azından bir mil kadar devam ettim ve meşalem bozulmaya başladı. O günlerde Duracell yok, evlat! Bazen tepede bir yarasa kolonisi vardı, bazen de yoktu. Karanlıkta kalmadan önce geri dönmeye karar verdim ve tam o sırada ilerde bir gün ışığı kıvılcımı gördüğümü sandım. Meşalemi çıkardım ve kesinlikle gün ışığıydı.

Nereden çıkacağımı merak ederek oraya doğru gittim. Tahminim Little Rumple'ın kuzey kıyısıydı, çünkü emin olamasam da bana güneye gidiyormuşum gibi geliyordu. Bunun için başladım ve tam ona yaklaşırken bana bir şey oldu. Çok iyi tarif edemem ama tabiri caizse benim adımlarımı takip etmeye karar verirseniz diye denemem gerekiyor. Baş dönmesi

gibiydi, ama bundan daha fazlasıydı. Bir hayalete dönüşmüş gibiydim, Charlie, sanki vücuduma bakıp içini görebiliyormuşum gibi. Ben önemsizdim *ve hepimizin aslında dünyada bir ağırlığımız ve bir yerimiz olduğuna inanmaya çalışan hayaletler olduğumuzu düşündüğümü hatırlıyorum.*

Belki beş saniye sürdü. Orada değilmiş gibi görünsem de yürümeye devam ettim. Sonra his kayboldu ve tünelin sonundaki açıklığa gittim… belki sekizde bir mil daha… ve Little Rumple'ın kıyısında değil, bir tepenin yanından çıktım. Altımda muhteşem kırmızı çiçeklerden oluşan bir tarla vardı. Haşhaş, sanırım, ama tarçın gibi bir kokusu var. 'Biri benim için kırmızı halı serdi' diye düşündüm. Aralarından geçen bir yol, küçük bir ev görebildiğim bir yola çıkıyordu... bir kulübe, gerçekten... bacadan duman çıkıyordu. Yolun çok ilerisinde, uzak ufukta, büyük bir şehrin kulelerini görebiliyordum.

Yol çok silikti, sanki uzun zamandır kimse yürümemiş gibiydi. Ben aşağı inerken, bir dünya tavşanının iki katı büyüklüğünde bir tavşan üzerinden atladı. Çimenlerin ve çiçeklerin arasında kayboldu. BEN-

Burada bir duraklama oldu, ama Bay Bowditch'in nefesini duyabiliyordum. Her zamankinden daha cılız geliyordu. Çalıştı. Sonra yeniden başladı.

Bu doksan dakikalık bir kaset, Charlie. Kasetlerin üç sentlik pullar kadar eski moda hale gelmesinden önceki günlerden, üçüncü kattaki rafların arasında bir kutu dolusu kitap buldum . Dördünü, beşini, hatta tüm kutuyu doldurabilirim. O diğer dünyada pek çok maceram oldu ve zamanım olsaydı onlara söylerdim. Ben inanmıyorum. Kulübedeki küçük atış talimimden beri kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Boynumun sol tarafında ve sol kolumdan dirseğe kadar ağrım var. Bu bazen biraz hafifliyor ama göğsümdeki ağırlık geçmiyor. Bu tür semptomların ne anlama geldiğini biliyorum. İçimde bir fırtına kopuyor ve sanırım yakında kopacak. Pişmanlıklarım var, birçoğu. Bir keresinde sana cesur bir adamın yardım ettiğini ama bir korkağın sadece hediye getirdiğini söylemiştim. Bunu hatırlıyor musun? Hediyeler getirdim, ancak korkunç değişiklik geldiğinde yardım edecek kadar cesur olmadığımı bildiğimde. Kendime çok yaşlı olduğumu söyledim, bu yüzden altın alıp kaçtım. Jack'in fasulye sırığından aşağı koşuşturması gibi. Sadece o sadece bir çocuktu. Daha iyisini yapmalıydım.

Geceleri gökyüzünde iki ayın yükseldiği ve dünya astronomlarının gördüğü hiçbir takımyıldızın olmadığı diğer dünyaya giderseniz, bazı şeyleri bilmeniz gerekir, bu yüzden beni iyi dinleyin.

Sanırım yarasalar hariç, dünyamızın havası onların yaratıkları için ölümcül. Bir keresinde deney olarak bir tavşan getirmiştim. Çabuk öldü. Ama onların havası bizim için ölümcül değil. Aslında canlandırıcı.

Şehir bir zamanlar büyük bir yerdi ama şimdi özellikle geceleri tehlikeli. Eğer girerseniz, sadece gündüz gidin ve kapısından geçtikten sonra çok sessiz olun. Terk edilmiş gibi görünebilir, ama değil. Oradaki kurallar tehlikeli ve korkunçtur ve altında yatan daha da korkunçtur. Sarayın arkasındaki plazanın yolunu ormanın ağaçlarını işaretlediğim gibi, orijinal baş harflerim AB ile işaretledim. Onları takip edersen… ve sessiz olursan… iyi olacaksın. Eğer yapmazsan, ölene kadar o korkunç şehirde kaybolabilirsin. Bilen biri olarak konuşuyorum. Alevlerim olmasaydı, ölü ya da deli, hala orada olurdum. Bir zamanlar büyük ve güzel olan şey şimdi gri, lanetli ve hastalıklı.

Bir duraklama daha oldu. Nefesindeki hırıltı şimdi daha yüksekti ve devam ettiğinde sesi sertti, neredeyse kendisininkine hiç benzemiyordu. O bu sözleri söylerken okulda, ya kimya

dersine gidiyordum ya da zaten orada, asetonun kaynama noktasını belirleyen bir fikrim vardı - neredeyse kesindi.

Radar gençken yanımdaydı, bir köpek yavrusundan farksızdı. Hiç korkmadan kuyunun basamaklarını indi. Aşağı *komutu verildiğinde karnına gittiğini bilirsiniz ; ayrıca* sus *veya* sus *komutu verildiğinde susmasını bilir . O gün ona verdim ve yarasa kolonilerinin altından onları rahatsız etmeden geçtik.* Sınır *olarak düşündüğüm şeyi kayda değer bir rahatsızlık duymadan yaşadı. Kırmızı çiçek tarlasından, aralarından süzülen ve içlerinde yuvarlanan çiçeklerden çok memnundu. Ve kulübede yaşayan yaşlı kadını sevdi. Dünyamızdaki çoğu insan onun şimdiki halinden iğrenerek dönerdi ama ben köpeklerin içsel doğayı sezip dışsal yönü görmezden geldiğine inanıyorum. Bu aşırı romantik mi? Belki, ama öyle görünüyor ki...*

Durmak. Dolaşmamalı. Zaman yok.

Radar'ı yanınıza almayı tercih edebilirsiniz, belki kendi başınıza bir shufti yaptıktan sonra, ama belki hemen. Çünkü onun için zaman daralıyor. Yeni ilaçla, bu adımları tekrar müzakere edebilir. Yapabilirse, eminim o yerin havası onu canlandıracaktır. En azından olabileceğim kadar emin.

Bir zamanlar şehirde maçlar vardı ve izlemeye gelen binlerce insan, sözünü ettiğim plazada toplanmış, sarayın bir parçası olan stadyuma… söylemek. Bu plazanın yakınında, yüz fit çapında olması gereken devasa bir güneş saati var. Romandaki atlıkarınca gibi döner. Bradbury'nin romanı. Eminim o… boş ver, bunun yerine şunu boşver: Güneş saati uzun ömürlülüğümün sırrı ve ben bir bedel ödedim. Ona kendin binmemelisin, ama eğer Radar koyarsan—

Tanrım. Bence oluyor. Tanrım!

Ellerimi mutfak masasına kenetlemiş, dönen makaraları seyrederek oturdum. Oyuncunun penceresinden geri sardığım noktaya yaklaştığını görebiliyordum.

Charlie, seni dünyevi korkularımızın çoğunun kaynağına göndermeyi düşünmekten nefret ediyorum ve sana emir vermeyeceğim ama güneş saati orada ve altın da orada. Alevler seni ona götürecek. AB, bunu hatırla.

Sana bu evi ve araziyi istiyorum, ama bu bir hediye değil. Bu bir yük. Her yıl daha değerli ve her yıl vergiler artıyor. Vergi memurundan daha beter, çok daha beter, ben... güzide alan olarak bilinen o yasal dehşetten... korkarak yaşıyorum ve ben... siz... biz...

Şimdi nefes nefese kalıyor ve tekrar tekrar, teypte açıkça görülen büyük sert gıdıklamaları yutuyordu. Tırnaklarımın avuçlarıma saplandığını hissedebiliyordum. Tekrar konuştuğunda korkunç bir çabayla konuştu.

Dinle, Charlie! İnsanlar ulaşılabilecek başka bir dünya olduğunu öğrenirse ne olacağını hayal edebiliyor musunuz? Yüz seksen beş taş basamağı inerek ve bir milden fazla olmayan bir koridoru yürüyerek kolayca ulaşılabilen bir yer mi? Hükümet, bu dünyadaki kaynaklar neredeyse tükenmek üzereyken sömürmek için yeni bir dünya bulduklarını fark etseydi? Uçan Katil'den mi korkacaklar yoksa o yerin korkunç tanrısını uzun uykularından uyandırmaktan mı korkacaklar? Korkunç sonuçlarını anlayabilirler mi… ama sen… imkanların olsaydı… sen—

Çıngıraklar ve tıkırtılar vardı. Nefes nefese. Tekrar konuştuğunda sesi hala duyulabilirdi ama çok daha zayıftı. İçinde küçük bir mikrofon bulunan teybi bırakmıştı.

Kalp krizi geçiriyorum Charlie… biliyorsun… Seni aradım… bir avukat var. Leon Braddock, Elgin'de. Bir cüzdan var. Yatağın altında. İhtiyacınız olan diğer her şey de b —

Son bir tıkırtı, ardından sessizlik oldu. Ya bilerek kapatmıştı ya da sallanan eliyle küçük STOP düğmesine basmıştı. sevindim. Son acılarını çekmesini dinlememe gerek yoktu.

Gözlerimi kapattım ve orada oturdum… Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Belki bir dakika, belki üç. Karanlığımda bir kez uzanıp Radar'a dokunacağımı ve onu okşamanın bana her zaman getirdiği rahatlığı bulacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Ama Radar burada değildi. Radar tepenin aşağısında, içinde delik olmayan, dünyanın çılgın kuyusu olmayan, aklı başında bir arka bahçenin olduğu, aklı başında bir evdeydi.

Ne yapacaktım? Tanrı aşkına ne?

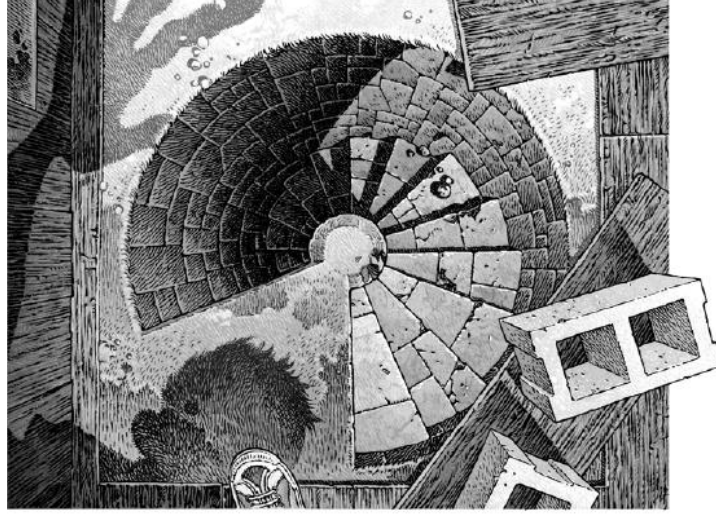
İlk olarak, kaseti makineden çıkardım ve cebime koydum. Tehlikeliydi, belki de dünyadaki en tehlikeli şeydi... ama insanlar bunun kalp krizi geçiren yaşlı bir adamın saçmalamalarından başka bir şey olduğuna inanırsa. İnanmazlardı tabii. Onlar olmadıkça…

Güvenilmez hisseden ayaklarımın üzerinde kalktım ve arka kapıya gittim. Bay Bowditch'in -çok daha genç bir Bay Bowditch'in- dünyaların kuyusu üzerine inşa ettiği kulübeye baktım. uzun uzun baktım. Biri içeri girerse…

Sevgili Tanrı'm.

Eve gittim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

O gece. Okul Daze. Baba Yaprak.

Dünyaların Kuyusu. Diğer.

Yaşlı kadın. Kötü Bir Sürpriz.

1

İyi misin Charlie?'

Başımı kitabımdan kaldırdım. Derinlere dalmıştım. Bay Bowditch'in mutfağında dinlediğim, şimdi dolabımın üst rafında bir yığın eski tişörtün altına gizlenmiş olan kasetten hiçbir şeyin aklımdan çıkmayacağını söylerdim, ama bunda vardı. Bay Bowditch'in yatak odasından aldığım bu, kendi dünyasını yaratmıştı. Radar yanımda uyuyor, ara sıra küçük horlamalarla dışarı çıkıyordu.

'Ha?'

'İyi misin diye sordum. Akşam yemeğine neredeyse hiç dokunmadın ve bütün akşam boş görünüyordun. Bay Bowditch'i mi düşünüyorsun?

'İyi evet.' Tam olarak babamın düşündüğü gibi olmasa da gerçek buydu.

'Sen onu özlüyorsun.'

'Yaparım. Çok fazla.' Uzanıp Radar'ın boynunu okşadım. Şimdi köpeğim. Benim köpeğim, benim sorumluluğum.

'Sorun yok. Olması gerektiği gibi. Gelecek hafta iyi olacak mısın?'

'Peki neden?'

Belki sadece babaların verebileceğini düşündüğüm türden sabırlı bir iç çekti. 'Geri çekilme. Sana ondan bahsetmiştim. Aklınız başka şeylere takılmış sanırım. Kuzey ormanlarında dört harika gün için Salı sabahı ayrılıyorum. Bu bir Overland konseri ama Lindy bana gelmem için bir davetiye gönderdi. Sorumluluğa ilişkin çok sayıda seminer, ki

bu sadece yeterli olacaktır ve bazıları, özellikle yeni ayakları üzerinde duran bir firma için çok önemli olan, sahtekarlık iddialarını incelemeye ilişkindir.'

'Seninki gibi.'

'Benimki gibi. Ayrıca, bağlanma egzersizleri.' Gözlerini devirdi.

'İçilecek mi?'

'Çok olacak, ama benim tarafımdan değil. Kendi başına iyi olacak mısın?'

'Elbette.' Bay Bowditch'in, uyuyan bir tanrı tarafından yönetilen çok tehlikeli bir şehir olduğunu iddia ettiği yerde kaybolmadığımı varsayarsak.

Hiç gitmediğimi varsayarsak.

'İyi olacağım. Bir şey olursa, seni ararım.'

'Gülüyorsun. Komik bir şey mi?'

"Artık on yaşında değilim baba." Aslında beni gülümseten şey, dünyalar kuyusunda cep telefonu servisi olup olmadığını merak etmekti. Verizon'un o bölgeyi henüz açmadığını tahmin ediyordum.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey olmadığına emin misiniz?"

Söyle ona , diye düşündüm.

'Hayır. Hepsi iyi. Bağlanma egzersizi nedir?'

'Sana göstereceğim. Kalkmak.' Kendisi kalktı. Şimdi arkamda dur.

Kitabımı koltuğa koydum ve arkasında durdum.

"Takıma güvenmemiz gerekiyor," dedi babam. 'Aslında tek kişilik bir şovum olduğundan değil, ama iyi bir spor olabilirim. Ağaçlara tırmanıyoruz...'

' *Ağaçlar?* Ağaçlara mı tırmanıyorsun?

'Birçok Overland inziva yerinde, bazen tamamen ayık değil. Bir gözcü ile. Kalp pili olan Willy Deegan dışında hepimiz yapacağız.'

Tanrım, baba.

'Ve bunu yapıyoruz.' Hiçbir uyarıda bulunmadan geriye düştü, elleri gevşekçe belinde kenetlendi. Artık spor yapmıyordum ama reflekslerimde bir sorun yoktu. Onu kolayca yakaladım ve baş aşağı baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve gülümsediğini gördüm. Onu bu gülümseme için sevdim. Onu ittim ve tekrar ayağa kalktı. Radar bize bakıyordu. Sert bir ses çıkardı ve başını arkaya *yasladı .*

"Arkamda kim varsa ona güvenmem gerekecek - muhtemelen Norm Richards olacak - ama sana daha çok güveniyorum Charlie. Biz bağlıyız.'

"Bu harika baba ama sakın ağaçtan düşme. Düşen bir adama bakmak benim sınırım. Şimdi kitabımı okuyabilir miyim?'

'Göreyim seni.' Sandalyeden alıp kapağına baktı. "Bay Bowditch'lerden biri mi?"

'Evet.'

"Senin yaşındayken, belki daha gençken okudum. Çılgın karnaval, hatırladığım kadarıyla burada, Illinois'de küçük bir kasabaya geliyor.

'Cooger ve Dark'ın Pandemonium Gölge Gösterisi.'

"Tek hatırladığım kör bir falcı olduğu. O ürkütücüydü.

"Evet, Toz Cadısı çok ürkütücü, tamam."

'Sen oku, ben televizyon izleyeceğim ve beynimi çürüteceğim. Sadece kendine kabus görme.'

Eğer hiç uyursam , diye düşündüm.

2

Radar muhtemelen gemideki yeni ilaçla merdivenleri çıkabilse de, küçük misafir odasına gittim ve o benim peşimden geldi, zaten bizim yerimize mükemmel bir şekilde evdeydi. Şortuma kadar soyundum, fazladan yastığı başımın altına koydum ve okumaya devam ettim. Kasette Bay Bowditch, bir sarayın arkasındaki plazada büyük bir güneş saati olduğunu ve Bradbury romanındaki atlıkarınca gibi döndüğünü ve uzun ömürlülüğünün sırrının bu olduğunu söyledi. Güneş saati, Sentry's Rest'e kendi oğlunu taklit edecek kadar genç gelmesine izin vermişti. *Something Wicked'de* , atlıkarınca ileri gittiğinde sizi yaşlandırabilir, ancak geri gittiğinde daha genç yapabilir. Bay Bowditch başka bir şey söylemiş ya da söylemeye başlamıştı. *Eminim o... boş ver* .

Ray Bradbury'nin atlıkarınca fikrini o diğer dünyadaki güneş saatinden mi aldığını söylemeye mi başlamıştı? Bir atlıkarıncada yıllar kazanma ya da kaybetme fikri çılgıncaydı, ancak saygın bir Amerikalı yazarın o yeri ziyaret ettiği fikri daha da çılgındı. Değil miydi? Bradbury *erken* çocukluğunu Sentry's Rest'e yetmiş milden daha yakın olan Waukegan'da geçirmişti. Bradbury'nin Wikipedia girişine kısa bir ziyaret, diğer dünyayı küçük bir çocuk olarak ziyaret etmemişse, bunun sadece bir tesadüf olduğuna beni ikna etti. Başka bir dünya olsaydı. Her neyse, benim yaşıma geldiğinde Los Angeles'ta yaşıyordu.

Eminim o... boşver.

Yerimi işaretledim ve kitabı yere koydum. Will ve Jim'in maceralarından kurtulacaklarından oldukça emindim ama bir daha asla bu kadar masum olmayacaklarını tahmin ediyordum. Çocuklar korkunç şeylerle yüzleşmek zorunda kalmamalı. Bunu deneyimden biliyordum.

Kalkıp pantolonumu giydim. Hadi, Rades. Dışarı çıkıp çimleri sulamalısın.'

Yeterince isteyerek geldi, hiç topallamadan. Sabah yine topallayacaktı ama küçük bir egzersizden sonra hareketi düzelecekti. En azından şimdiye kadar vardı. Veteriner asistanı haklı olsaydı, bu daha uzun sürmezdi. Radar'ın Cadılar Bayramı'na gelmesine şaşıracağını söylemişti ve buna sadece beş hafta kalmıştı. Aslında biraz daha az.

Rades çimenleri kokladı. Başımı kaldırıp yıldızlara baktım, o eski bekleme yeri olan Orion'un Kemeri ve Büyük Ayı'yı seçtim. Bay Bowditch'e göre, o diğer dünyada iki ay ve dünya astronomlarının hiç görmediği takımyıldızlar vardı.

Mümkün değil, hiçbiri.

Oysa kuyu oradaydı. Ve adımlar. Ve o korkunç lanet böcek. O şeyleri görmüştüm.

Radar, kıçını o narin tavrıyla indirdi, sonra bana geldi, bir ziyafet arıyordu. Ona yarım Bonz verdim ve onu içeri geri götürdüm. Geç okurdum ve babam yatmaya gitmişti. Benim için de aynısını yapmanın zamanı gelmişti. Bay Bowditch'in köpeği - benim köpeğim - bir cıvıltıdan başka bir şey olmayan bir iç çekiş ve osurukla yere yığıldı. Işığı kapatıp karanlığa baktım.

Babana her şeyi anlat. Onu kulübeye götür. Bay Bowditch'in vurduğu böcek hala orada olacak - zaten bir kısmı - ve gitmiş olsa bile, kuyu orada olacak. Bu ağır, bu yüzden yükü paylaşın.

Babam sır saklar mıydı? Onu ne kadar sevsem de seveceğine güvenmiyordum. Ya da olabilir. AA'da binlerce slogan ve motto var ve bunlardan biri *de sırlarınız kadar hastasınız* . Lindy'ye güvenebilir mi? Ya da iş yerinde güvenilir bir arkadaş? Kardeşi, Bob Amcam mı?

Sonra altıncı veya yedinci sınıftayken okuldan bir şey hatırladım. Amerikan Tarihi, Bayan Greenfield. Benjamin Franklin'den bir alıntıydı: *Eğer ikisi ölürse, üç kişi sır saklayabilir* .

İnsanlar aşağıda başka bir dünya olduğunu öğrenirlerse ne olacağını hayal edebiliyor musunuz?

Bay Bowditch'in sorusu buydu ve cevabı bildiğimi sanıyordum. Ele geçirilecekti. *Ko-opted* , hippi-dip tarih öğretmenim derdi. 1 Sycamore Caddesi'ndeki ev, çok gizli bir hükümet tesisi olacaktı. Tüm mahallenin temizleneceğini biliyordum. Ve evet, o zaman sömürü başlayacaktı ve Bay Bowditch haklıysa sonuçlar korkunç olabilirdi.

Sonunda uyudum ama rüyamda uyanık olduğumu ve yatağın altında bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Rüyalar gibi, ne olduğunu biliyordum. Dev bir hamamböceği. Bir o kadar. Sabahın küçük bir saatinde uyandım, bunun doğru olduğuna ikna oldum. Ama Radar havlardı ve o derin uykudaydı, kendi bilinmeyen bir rüyasını mırıldanarak geçiriyordu.

3

Pazar günü, önceki gün yapmayı düşündüğüm şeyi yapmak için Bay Bowditch'in evine gittim: evi temizlemeye başlayın. Yapamadığım şeyler de oldu tabii; yırtık minderler ve kesik duvar kağıtları beklemek zorunda kalacaktı. Bir sürü başka şey vardı ama iki ayrı vardiyada halletmek zorunda kaldım çünkü Radar'ı ilk getirdiğimde ve bu bir hataydı.

Aşağıda oda oda dolaşarak Bay Bowditch'i aradı. Vandalizmden rahatsız olmuşa benzemiyordu ama öfkeyle kanepeye havladı, sadece ara sıra bana bakıp aptal olup olmadığımı soruyormuş gibi durdu. Neyin yanlış olduğunu göremedim mi? Efendisinin yatağı ortadan kaybolmuştu.

Beni mutfağa kadar takip etmesini sağladım ve aşağı inmesini söyledim ama o inmedi, sadece oturma odasına bakmaya devam etti. Ona en sevdiği atıştırmalık olan tavuk cipsi verdim ama muşamba üzerine düşürdü. Onu eve geri götürmem ve babamla bırakmam gerektiğine karar verdim, ama tasmayı görünce (çok esnek bir şekilde) oturma odasından koştu ve merdivenlerden yukarı çıktı. Onu Bay Bowditch'in yatak odasında, dolabın önünde kıvrılmış, askılarından yırtılmış, derme çatma bir yatakta buldum. Orada iyi görünüyordu, ben de aşağı indim ve işleri elimden geldiğince daha iyi hale getirdim.

Saat on bir civarında merdivenlerde tırnaklarının tıkırtısını duydum. Onu görmek kalbimi acıttı. Topallanmıyordu ama başı eğik ve kuyruğu sarkık bir şekilde yavaşça hareket ediyordu. Bana kelimeler kadar net bir ifadeyle baktı: *Nerede o?*

'Hadi kızım' dedim. Seni buradan çıkaralım.

O zaman tasmayı protesto etmedi.

4

Öğleden sonra üst katta yapabileceğimi yaptım. White Sox şapkalı ve fitilli kadife pantolonlu küçük adam (onun olduğunu varsayarak, ben yaptım) üçüncü katta en azından görebildiğim kadar zarar vermemişti. Dikkatini ikinci kata ve kasayı bulduğunda yoğunlaştırdığını sanıyordum. Cenaze hizmetlerinin ancak bu kadar uzun sürdüğünü bildiğinden, o da zamana göz kulak olurdu.

Kıyafetlerimi topladım ve onları eve götürmek için merdivenlerin başına küçük bir yığın halinde koydum. Sonra Bay Bowditch'in yatak odasında çalışmaya gittim, yatağı düzelttim (tersine çevrilmişti), kıyafetlerini yeniden astım (giderken ceplerime soktum) ve yastıklardan bir şeyler topladım. Bay Right-O Ha-Ha'ya neredeyse ölülerin kutsallığına saygısızlık gibi görünen bir şey için kızgındım, ama Bertie Bird ile çektiğim bazı üzücü saçmalıkları düşünmeden edemedim - ön camlardaki köpek pislikleri, posta kutularındaki havai fişekler , dolu çöp kutuları devrildi, Grace Metodist Kilisesi'nin tabelasına spreyle boyanmış JESUS JERKS OFF. Hiç yakalanmamıştık ama ben yakalamıştım. Bay Ha-Ha'nın geride bıraktığı dağınıklığa bakıp bundan nefret ederek kendimi yakaladığımı fark ettim. O zamanlar komik yürüme ve konuşma tarzıyla küçük adam kadar kötüydüm. Daha da kötüsü, bazı yönlerden. Küçük adamın en azından bir nedeni vardı; altın arıyordu. Kuş Adam ve ben daha yeni sikişip sikişip giden bir çift çocuktuk.

Tabii Kuş Adam ve ben hiç kimseyi öldürmemiştik. Ben haklıysam, Bay Ha-Ha haklıydı.

Yatak odası kitaplıklarından biri devrilmişti. Onu dik konuma getirdim ve kitapları yeniden rafa koymaya başladım. Yığının en altında, komodinin üzerinde gördüğüm bilimsel görünümlü cilt ve şu anda okumakta olduğum Bradbury romanı vardı. Onu aldım ve kapağa baktım: yıldızlarla dolu bir huni. *Fantazinin Kökenleri ve Dünyadaki Yeri Matrix* - ne ağız dolusu. Ve önyüklenecek *Jungian Perspektifler* . Jack ve Fasulye Sırığı'nın hikayesiyle ilgili bir şey var mı diye dizine baktım. Orada olduğu ortaya çıktı. Okumaya çalıştım, sonra taradım. Beş dolarlık kelimeler ve eziyetli sözdizimiyle dolu, 'hoity-toity' akademik yazı olarak düşündüğüm şeyden nefret ettiğim her şeydi. Belki bu benim açımdan entelektüel tembelliktir, ama belki de değil.

Anlayabildiğim kadarıyla, o bölümün yazarı aslında *iki* fasulye sırığı hikayesi olduğunu söylüyordu: Kana susamış orijinal hikaye ve çocukların Anne Onaylı Küçük Altın Kitaplar'dan aldıkları sterilize edilmiş versiyon ve uzun metrajlı çizgi film. Kana susamış orijinal, bir karanlık ve bir aydınlık olmak üzere iki efsanevi akışa bölündü (beş dolarlık sözlerinizden biri var). Karanlık olan, yağmalama ve cinayetin zevkleriyle ilgiliydi (Jack'in fasulye sırığını kesmesi ve devin yumuşaması gibi). Işık, yazarın 'Wittgensteincı Dinsel İnancın epistemolojisi' dediği şeyle ilgiliydi ve eğer bunun farları açıkken bile ne anlama geldiğini biliyorsanız, benden daha iyi bir adamsınız.

Kitabı rafa koydum, odadan çıktım, sonra tekrar kapağa bakmak için geri döndüm. İçi, gözü hiç rahat bırakmayan, zorlu düzyazı, bileşik-karmaşık cümlelerle doluydu, ama kapak biraz lirikti, William Carlos Williams'ın kırmızı el arabasıyla ilgili şiiri kadar mükemmeldi: yıldızlarla dolu bir huni.

5

Pazartesi günü eski dostum Bayan Silvius'u ofiste görmeye gittim ve ona sömestrde bir yapılan toplum hizmeti günüme Salı günü katılıp katılamayacağımı sordum. Masanın üzerinden bana doğru eğildi ve alçak, kendinden emin bir sesle konuştu. 'Çılgınlık yapmak isteyen bir çocuğun kokusunu mu alıyorum? Sadece soruyorum çünkü öğrencilerden hizmet içi günlerini almadan önce en az bir hafta önceden haber vermeleri isteniyor. Bir gereklilik değil, Charlie, ama güçlü bir öneri."

Hayır, asıl mesele bu, dedim ciddi bir şekilde göz teması kurarak. Bertie Bird'den öğrendiğim yalanları söylerken faydalı bir teknikti. 'Şehir merkezindeki tüccarlara gidiyorum ve onları Evlat Edinme-A'ya yönlendiriyorum.'

'Evlat-A?' Bayan Silvius kendine rağmen ilgili görünüyordu.

'Eh, genellikle bir Otoyolu Kabul Et, buna Key Club ile girdim, ama daha ileri gitmek istiyorum. Mağaza sahiplerini bir Park Evlat Edindir ile ilgilendirin – aslında altı tane var, bilirsiniz – ve Alt Geçit Kabul Et – birçoğu berbat, bu gerçekten utanç verici – hatta belki Boş Evlat Edin- Lot, eğer ikna edebilirsem-'

Sürüklenmeyi anlıyorum. Bir form aldı ve üzerine bir şeyler karaladı. 'Bunu öğretmenlerine götür, hepsinden bir imza al, bana geri getir.' Ve ayrılırken: 'Charlie? Hala mis gibi kokuyorum. Her tarafının kokusunu alıyorum.'

Toplum hizmeti projem hakkında tam olarak yalan söylemiyordum ama bunu yapmak için okuldan bir gün izin almam gerektiği gerçeğini gölgeliyordum. Beşinci dönem boyunca kütüphaneye gittim, şehir merkezindeki tüm tüccarları listeleyen bir Jaycees kitapçığı aldım ve bir e-posta gönderdim, sadece selamlamaları ve düşündüğüm çeşitli Evlat Edinme projelerinin adlarını değiştirdim. Yarım saat sürdü, bu da bana sınıf değişikliğini duyuran zilden önce yirmi dakika kaldı. Masaya geri döndüm ve Bayan Norman'a *Grimm'in Masalları olup olmadığını sordum* . Asıl kitap kütüphanede değildi, bu yüzden bana arka tarafında Dymo-bantlı HILLVIEW HIGH ÖZELLİĞİ olan bir Kindle verdi ve kitabı indirmem için bana tek kullanımlık kodu verdi.

Masalların hiçbirini okumadım, sadece içeriğini gözden geçirdim ve giriş kısmına göz gezdirdim. Çocukluğumdan tanıdıklarımın çoğunun daha koyu versiyonları olduğunu bulmak ilgimi çekti (ama tamamen şaşırmadım). 'Goldilocks ve Üç Ayı'nın orijinali 1500'lerden beri var olan sözlü bir masaldı ve içinde Goldilocks adında küçük bir kız yoktu. Ana karakter, ayıların evini istila eden, tüm pisliklerini kıran, sonra bir pencereden atlayan ve kıkırdayarak ormana koşan aşağılık bir yaşlı kadındı. 'Rumpelstiltskin' daha da kötüydü. Hayal meyal hatırladığım versiyonda, samanı altına çevirmekle görevli kız onun adını tahmin ettiğinde, yaşlı Rumpel bir hışımla uçup gitti. *Grimm'in* 1857 versiyonunda, bir ayağını yere vurdu, diğerini tuttu ve kendini parçalara ayırdı. Bunun *Testere* serisine layık bir korku hikayesi olduğunu düşündüm .

Altıncı dönem, America Today adlı tek dönemlik bir dersti. Bay Masensik'in ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu; Hayal kurmayı düşünüyordum. Örneğin, *Something Wicked'deki* atlıkarınca, o Öteki ülkesindeki güneş saatine benziyordu. Bay Bowditch, *uzun ömürlülüğümün sırrı,* demişti. Jack, devden altın çalmıştı; Bay Bowditch de altın çalmıştı… kimden? Ya da ne? Bir dev? Gogmagog adında ucuz bir iblis mi?

Aklım bu yola girdiğinde, her yerde benzerlikler gördüm. Annem Little Rumple Nehri üzerindeki bir köprüde ölmüştü. Peki ya komik sesli küçük adam? Hikaye Rumpelstiltskin'i böyle tanımlamıyor muydu? Ve sonra ben vardım. Fantastik bir diyardaki bir arayışta genç bir kahramanın (Jack gibi) öne çıktığı kaç tane uydurma hikaye var? Ya da bir kasırganın küçük bir kızı Kansas'tan cadılar ve munchkins dünyasına götürdüğü *Oz Büyücüsü'nü ele alalım.* Ben Dorothy değildim ve Radar Toto değildi, ama-

Charles, orada uyuya mı kaldın? Ya da belki benim tatlı sesim sizi hipnotize etti? Büyülendin mi?'

, çoğu karda bir pislikten hoşlanacağını bilemezdi *.*

'Hayır, ben buradayım.'

"O zaman belki de bize Philando Castile ve Alton Sterling'in siyah üzerine mavi çekimleri hakkında düşüncelerinizi söylersiniz."

'Kötü bok' dedim. Hala çoğunlukla kendi kafamdaydım ve ağzımdan çıktı.

Bay Masensik, kendine özgü ince gülümsemesiyle beni övdü ve ardından, 'Gerçekten kötü bir şey' dedi. Lütfen trans durumunuza tekrar girmekten çekinmeyin, Bay Reade.'

Dersine devam etti. Dikkat etmeye çalıştım ama sonra Bayan Silvius'un söylediği bir şey aklıma geldi, *ücret-fie-fo-fum değil, bir İngiliz'in kanının kokusunu alıyorum* ama *yine de cıvıl cıvıl kokuyorum. Senin her yerinin kokusunu alıyorum* .

Elbette bir tesadüf – babam mavi bir araba aldıysanız, her yerde mavi arabalar göreceğinizi söyledi – ama kulübede gördüklerimden sonra merak etmekten kendimi alamadım. Ve başka bir şey. Bir fantezi hikayesinde yazar, genç kahramanın ya da kadın kahramanın, Öteki olarak düşünmeye başladığım dünyayı keşfetmesi için bir yol icat ederdi. Örneğin yazar, ebeveyninin veya ebeveynlerinin birkaç günlüğüne katılması gereken bir inziva yeri icat edebilir, böylece genç kahramanın cevaplayamayacağı bir sürü soruyu kışkırtmadan diğer dünyayı ziyaret etmesinin önünü açabilir.

Tesadüf , diye düşündüm sınıfın bitiş zili çaldığında ve çocuklar kapıya koşarken. *Mavi Araba Sendromu* .

Dev hamamböceği dışında mavi bir araba yoktu ve karanlığa doğru inen o taş basamaklar da değildi.

Bay Masensik'e toplum hizmeti fişimi imzalattım ve bana ince bir gülümseme gönderdi. 'Kötü bok, ha?'

'Pardon pardon.'

'Aslında yanılmadın.'

Kaçmayı başardım ve dolabıma yöneldim.

Charlie?

Arnetta Freeman'dı, dar kot pantolonu ve deniz kabuklu bluzu içinde nispeten muhteşem görünüyordu. Mavi gözleri ve omuzlarına dökülen sarı saçları ile Arnetta, beyaz Amerika'nın o kadar da kötü olmadığını kanıtladı. Daha sportif ve en azından biraz da Turkey Bowl kahramanlığımla ünlü olduğum bir yıl önce, Arnetta ve ben onun bodrum katındaki aile odasında birkaç çalışma seansı geçirmiştik. Bazı çalışmalar yapılmıştı, ama çok daha fazlası öpüşüyordu.

"Hey, Arnie, naber?"

'Akşam gelmek ister misin? *Hamlet* testi için çalışabiliriz .' Kahverengi gözlerime derinden bakan o mavi gözler.

'Çok isterdim ama babam haftanın geri kalanının çoğu için yarın gidiyor, bir tür iş meselesi. Burada kalsam iyi olur.

'Ey. kaka. Bu utanç verici.' İki kitabı şefkatle göğsüne bastırdı.

'Çarşamba gecesi yapabilirim. Meşgul değilseniz, yani.'

O aydınlandı. 'Bu harika olurdu.' Elimi tuttu ve beline yerleştirdi. "Seni Polonius konusunda test edeceğim ve belki Fortinbras'ıma bir göz atabilirsin."

Yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra uzaklaştı, büyüleyici bir şekilde arkadan geçiş yaptı. Kütüphaneden beri ilk defa gerçek dünyadaki paralellikler ile hayal ürünü paralellikler düşünmüyordum. Aklım Arnetta Freeman'dan başka bir şeyde değildi.

6

Babam salı sabahı erkenden, seyahat çantasını taşıyarak ve ormana gidiyorum kıyafetlerini giyerek ayrıldı: kadife pantolon, pazen gömlek, Ayı şapkası. Tek omzuna astığı bir panço taşıyordu. 'Yağmur tahmininde' dedi. 'Bu, kibosh'u herhangi bir ağaç tırmanışına sokacak, bunun için üzgün değilim.'

'Kokteyl saatinde kulüp sodası, değil mi?'

Sırıttı. 'Belki bir dilim limonla. Endişelenme, evlat. Lindy orada olacak ve ben ona bağlı kalacağım. Köpeğinize iyi bakın. Yine topallıyor.

'Biliyorum.'

Tek elimle hızlıca sıktı ve çeneme bir öpücük kondurdu. Araba yolundan geri geri giderken, dur işareti yaparak elimi kaldırdım ve sürücü tarafındaki cama koştum. İndirdi. 'Bir şey mi unuttum?'

'Hayır yaptım.' Eğilip boynuna sarıldım ve yanağından öptüm.

Bana şaşkın bir gülümseme verdi. 'Bu ne içindi?'

'Ben sadece seni seviyorum. Bu kadar.'

"Aynı burada, Charlie." Yanağımı okşadı, sokağa geri döndü ve lanet olası köprüye doğru yola koyuldu. Gözden kaybolana kadar gidişini izledim.

Sanırım derinlerde bir şeyler biliyordum.

7

Radar'ı arkadan çıkardım. Bizim bahçemiz Bay Bowditch'in dönümlük arazisiyle karşılaştırıldığında pek fazla sayılmazdı, ama Rades'e kendini toparlaması için biraz yer verecek kadar büyüktü . Sonunda yaptı, ama zamanının daraldığını biliyordum. Onun için yapabileceğim bir şey varsa, yakında olmalıydı. Tekrar içeri girdik ve ona dün geceden kalan fazladan bir hap saklayarak birkaç kaşık dolusu köfte verdim. Kurtlandı, sonra zaten kendi yeri olarak belirlediği oturma odası kiliminin üzerine kıvrıldı. Kulaklarının arkasını ovuşturdum, bu her zaman gözlerini kapatıp sırıtmasına neden oldu.

'Bir şeye bakmam lazım' dedim. 'İyi bir kız ol. Mümkün olan en kısa sürede döneceğim, tamam mı? Eve sıçmamaya çalış, ama mecbur kalırsan, temizlemesi kolay bir yerde yap.'

Kuyruğunu halıya birkaç kez çırptı. Bu benim için yeterince iyiydi. Bisikletimle 1 Numara'ya kadar sürdüm, komik bir yürüyüş ve konuşma tarzı olan komik küçük bir adama dikkat ettim. Kimseyi görmedim, Bayan Richland'ı bile.

İçeri girdim, yukarı çıktım, kasayı açtım ve silah kemerini belime taktım. Süslü conchos ve kravatlara rağmen kendimi bir silahşör gibi hissetmedim; Korkmuş bir çocuk gibi hissettim. O sarmal merdivenlerden kayıp düşersem birinin beni bulması ne kadar sürer? Belki asla. Ve eğer yaparlarsa, başka ne bulacaklardı? Kasette Bay Bowditch bana bıraktığı şeyin bir hediye değil, bir yük olduğunu söylemişti. O zaman bunu tam olarak anlamamıştım ama mutfak dolabından el fenerini alıp uzun namluyu kotumun arka cebine soktuğumda anladım. Bu basamakların dibine ulaşacağımı ve başka bir dünyaya giden bir koridor değil, yalnızca bir yığın blok ve pis bir yeraltı suyu havuzu bulacağımı umarak kulübeye gittim.

Ve büyük hamamböceği yok. Zararsız olup olmadıkları umurumda değil, hamamböceği yok.

Kulübeye girdim, ışığı etrafa tuttum ve Bay Bowditch'in vurduğu hamamböceğinin koyu gri bir yapışkan madde birikintisine dönüştüğünü gördüm. El fenerini üzerine koyduğumda, sırtında kalan plakalardan biri kaydı ve beni zıplattı.

Pil ışıklarını açtım, kuyuyu kaplayan tahtalara ve bloklara gittim ve ışığımı altı inçlik çatlaklardan birinden tuttum. Karanlığa doğru inen basamaklardan başka bir şey görmedim. Hiçbir şey hareket etmedi. Çırpınma sesleri yoktu. Bu beni yatıştırmadı; Bir düzine ucuz korku filminden bir replik geldi aklıma, belki yüz tane: Beğenmedim *. Çok sessiz* .

Mantıklı ol, susmak iyidir , dedim kendi kendime ama o taş çukura bakınca bu fikir pek etkili olmadı.

Uzun süre tereddüt edersem geri çekileceğimi, bu kadar ileri gitmeyi iki kat daha zor hale getireceğimi anladım. Bu yüzden el fenerini bir kez daha arka cebime soktum ve beton blokları kaldırdım. Tahtaları kenara kaydırdım. Sonra kuyunun ağzına oturdum, ayaklarım üçüncü basamağa. Kalbimin (biraz) yavaşlamasını bekledim, sonra o basamakta durdum ve kendi kendime ayaklarım için yeterince yer olduğunu söyledim. Bu tam olarak doğru değildi. Alnımdan ter döktüm ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Bu tam olarak inanmadım.

Ama aşağı başladım.

8

, farklı yüksekliklerde yüz seksen beş taş basamak, dedi ve aşağı inerken onları saydım. Sırtım eğimli taş duvara dayalı, yüzüm damlaya dönük, çok yavaş hareket ettim. Taşlar sert ve nemliydi. El fenerini ayaklarımın üzerinde tuttum. *Değişken yükseklikler* . tökezlemek istemedim. Bir tökezleme benim sonum olabilir.

Doksan numarada, daha yarısında değil, altımda hışırtı duydum. Işığımı sese doğru tutmayı tartıştım ve neredeyse yapmamaya karar verdim. Bir dev yarasa kolonisini ürkütürsem ve onlar etrafımda uçarsa, muhtemelen *düşerdim* .

Bu iyi bir mantıktı ama korku daha güçlüydü. Duvardan biraz uzandım, ışığımı basamakların alçalan eğrisi boyunca tuttum ve aşağıda iki düzine basamağı çömelmiş siyah bir şey gördüm. Işığım ona çarptığında, kaçıp karanlığa doğru ilerlemeden önce devasa hamamböceklerinden biri olduğunu görecek kadar zamanım oldu.

Birkaç derin nefes aldım, kendime iyi olduğumu söyledim, inanmadım ve devam ettim. Çok yavaş hareket ettiğim için dibe ulaşmak dokuz veya on dakika sürdü. Daha da uzun görünüyordu. Arada sırada yukarıya baktım ve pil ışıklarının aydınlattığı dairenin giderek küçüldüğünü görmek özellikle rahatlatıcı değildi. Yerin derinliklerindeydim ve daha derine gidiyordum.

Yüz seksen beşinci adımda dibe ulaştım. Bay Bowditch'in dediği gibi, zemin toprakla doluydu ve duvardan, muhtemelen en tepeden birkaç blok düşmüş, don ve çözülmenin onları önce gevşetip sonra sıkacağı yerdeydi. Bay Bowditch, bir bloğun düştüğü boşluklardan birinde bir çatlak yakalamış ve hayatını kurtarmıştı. Yere düşen bloklar, hamamböceği pisliği olduğunu tahmin ettiğim siyah şeylerle kaplıydı.

Koridor oradaydı. Blokların üzerinden geçip içine girdim. Bay Bowditch haklıydı, o kadar uzundu ki başımı eğmeyi bile düşünmedim. Şimdi ileride daha fazla hışırtı duyabiliyordum ve bunların Bay Bowditch'in beni uyardığı tüneyen yarasalar olduğunu tahmin ettim.

Yarasa fikrinden hoşlanmıyorum – mikrop taşırlar, bazen kuduz – ama bana Bay Bowditch'in yaptığı gibi dehşet vermiyorlar. Seslerine doğru giderken, her şeyden daha çok merak ediyordum. Damı çınlayan bu kısa kıvrımlı basamaklar (*farklı yüksekliklerde*) bana fantodlar vermişti, ama şimdi sağlam bir zemindeydim ve bu büyük bir gelişmeydi. Tabii ki üstümde binlerce ton kaya ve toprak vardı ama bu koridor uzun zamandır buradaydı ve bu anı beni çöküp gömmek için seçeceğini düşünmemiştim. Diri diri gömülmekten korkmama da gerek yoktu; eğer çatı çökerse, tabiri caizse anında ölürüm.

Neşeli , diye düşündüm.

Neşeli değildim ama korkum yerini heyecana bırakıyordu – en azından gölgede kalıyordu. Bay Bowditch doğruyu söylüyorsa, çok uzakta olmayan başka bir dünya bekliyordu. Buraya kadar geldikten sonra onu görmek istedim. Altın en küçüğüydü.

Toprak zemin taşa dönüştü. Arnavut kaldırımlarına, aslında, on dokuzuncu yüzyılda Londra hakkında TCM'deki eski filmlerde olduğu gibi. Şimdi hışırtı tam başımın üzerindeydi ve ışığı kapattım. Zifiri karanlık beni yeniden korkuttu ama kendimi bir yarasa bulutu içinde bulmak istemedim. Tek bildiğim vampir yarasalar olabilecekleriydi. Illinois'de pek olası değil… ama artık gerçekten Illinois'de değildim, değil mi?

en azından bir mil yürüdüm, demişti, bu yüzden saymayı unutana kadar adımları saydım. En azından tekrar ihtiyacım olursa el fenerimin arızalanacağı korkusu yoktu; uzun namludaki piller tazeydi. Gün ışığını görmeyi bekleyip durdum, her zaman tepedeki yumuşak çırpınanları dinledim. Yarasalar gerçekten hindi akbabaları kadar büyük müydü? bilmek istemiyordum.

Sonunda ışığı gördüm - tıpkı Bay Bowditch'in dediği gibi parlak bir kıvılcım. Yürüdüm ve kıvılcım bir daireye dönüştü, gözlerimi her kapattığımda gözlerimde bir iz bırakacak kadar parlaktı. Bay Bowditch'in bahsettiği sersemliği tamamen unutmuştum, ama bana çarptığında, neden bahsettiğini tam olarak biliyordum.

Bir keresinde, ben yaklaşık on yaşındayken, Bertie Bird ve ben aptal benliklerimizi hiperventilasyona uğrattık ve sonra Bertie'nin bir arkadaşının iddia ettiği gibi bayılacak mıyız diye iyi ve sımsıkı birbirimize sarıldık. İkimiz de yapmadık, ama yüzdüm ve ağır çekim gibi gelen bir şekilde kıçımın üzerine düştüm. Bu böyleydi. Yürümeye devam ettim ama kendi vücudumun üzerinde sallanan bir helyum balonu gibi hissettim ve eğer ip kopsa uçup gidecektim.

Sonra Bay Bowditch'in söylediği gibi geçti. Bir sınır olduğunu söyledi ve o kadar oldu. Sentry's Rest'i geride bırakmıştım. Ve Illinois. Ve Amerika. Ben Öteki'ndeydim.

Açıklığa ulaştım ve tepedeki tavanın artık toprak olduğunu ve ince kök dallarının aşağı sarktığını gördüm. Sarkan bazı sarmaşıkların altına eğildim ve eğimli bir yamaca çıktım. Gökyüzü griydi ama alan parlak kırmızıydı. Görebildiğim kadarıyla sağa sola uzanan muhteşem bir battaniyenin içine yayılmış haşhaşlar. Çiçeklerin arasından bir yola doğru uzanan bir yol. Yolun uzak tarafında, kalın ormanlara belki bir mil kadar koşan gelincikler, bir zamanlar banliyö kasabamda yetişen ormanları düşündürdü. Yol zayıftı ama yol değildi. Topraktı ama genişti, bir yol değil, bir caddeydi. Yolun yola birleştiği yerde, taş bacadan duman yükselen düzenli, küçük bir kulübe vardı. Üzerinde giysi olmayan şeyler olan çamaşır ipleri vardı. Ne olduklarını çıkaramadım.

Uzak ufka baktım ve büyük bir şehrin silüetini gördüm. Gün ışığı, sanki camdan yapılmış gibi, en yüksek kulelerinden puslu bir şekilde yansıyordu. *Yeşil* cam. *Oz Büyücüsü'nü* okumuştum ve filmi izlemiştim ve bir Zümrüt Şehir gördüğümde biliyordum.

9

Yola ve kulübeye giden yol yaklaşık yarım mil uzunluğundaydı. İki kez durdum, bir kez yamaçtaki deliğe bakmak için - girişte sarkan sarmaşıklarla küçük bir mağaranın ağzına benziyordu - ve bir kez de cep telefonuma bakmak için. HİZMET YOK mesajı bekliyordum ama onu bile anlamadım. iPhone'um hiç açılmıyor. Burada kağıt ağırlığı olarak yararlı olacak, başka bir şey için değil, sadece siyah camdan bir dikdörtgendi.

O cam gibi kuleleri görünce bile sersemlemiş ya da şaşırmış hissettiğimi hatırlamıyorum. Duyularımın kanıtlarından şüphe etmedim. Yukarıda gri gökyüzünü görebiliyordum, çok uzak olmayan bir yerde yağmur yağdığını düşündüren alçak bir tavan. Dar yolda yürürken pantolonuma doğru büyüyen şeylerin hışırtısını duyabiliyordum. Tepeden indiğimde şehrin binalarının çoğu gözden kayboldu; Sadece en yüksek üç kuleyi görebiliyordum. Ne kadar uzakta olduğunu tahmin etmeye çalıştım ve yapamadım. 30 mil mi? Kırk?

Hepsinden iyisi, kakao, vanilya ve kiraz gibi haşhaş kokusuydu. Ben küçükken kokusunu içime çekmek için yüzümü annemin saçlarına sokmak dışında, koku almamı süsleyen en lezzetli aromaydı. Eller aşağı. Yağmurun duracağını ummuştum ama ıslanmak istemediğimden değil. Yağmurun bu kokuyu artıracağını biliyordum ve güzelliği beni öldürebilirdi. (Abartıyorum ama düşündüğünüz kadar değil.) Büyük ya da küçük hiç tavşan görmedim, ama çimenlerin ve çiçeklerin arasında zıpladıklarını duyabiliyordum ve bir kez, birkaç saniyeliğine uzun kulaklar gördüm. Ayrıca cırcır böceklerinin cıvıl cıvıl sesi vardı ve hamamböcekleri ve yarasalar gibi büyük olup olmadıklarını merak ettim.

Kulübenin arkasına -ahşap kenarlar, sazdan çatıya- yaklaştığımda, şimdi seçebildiğim şey karşısında şaşkına dönmüştüm. Kulübenin arkasındaki çapraz çizgilerde ve iki yanında ayakkabılar asılıydı. Ahşap olanlar, kanvas olanlar, sandaletler, terlikler. Gümüş tokalı bir süet çizmenin ağırlığı altında bir çizgi eğildi. Eski peri masallarındaki gibi yedi liglik bir çizme miydi? Bana kesinlikle biri gibi geldi. Yaklaştım ve dokunmak için uzandım. Tereyağı kadar yumuşak ve saten kadar pürüzsüzdü. *Yol için yapılmış* , diye düşündüm. *Çizmeli Kedi için tasarlandı. Diğeri nerede?*

Sanki bu düşünce tarafından çağrılmış gibi kulübenin arka kapısı açıldı ve elinde diğer çizmeyle bir kadın dışarı çıktı, tokaları o beyaz gökyüzü gününün yumuşak ışığında parlıyordu. Kadın olduğunu biliyordum çünkü pembe bir elbise ve kırmızı ayakkabılar giyiyordu, ayrıca cömert göğüsleri elbisenin korsesini dolduruyordu, ama teni arduvaz grisiydi ve yüzü acımasızca deforme olmuştu. Sanki yüz hatları karakalemle çizilmişti ve huysuz bir tanrı elini yüzlerine sürtmüş, bulaştırmış ve neredeyse yok olmuş gibiydi. Burun delikleri gibi gözleri de yarıktı. Ağzı dudaksız bir hilaldi. Benimle konuştu ama ne dediğini anlayamıyordum. Sanırım ses telleri de yüzü kadar bulanıktı. Ama dudaksız hilal açık bir şekilde bir gülümsemeydi ve ondan kesinlikle korkacak hiçbir şeyim olmadığını söyleyen bir his -isterseniz bir *titreşim- vardı.*

' *Hız, hı hı! Azzie? Ern* ?' Hatta asılı çizmeye dokundu.

'Evet, çok güzel' dedim. 'Beni anlıyor musun?'

Başını salladı ve sonra iyi bildiğim bir jest yaptı: hemen hemen dünyanın her yerinde *tamam anlamına gelen başparmak ve işaret parmağı dairesi.* (Sanırım, *embesillerin beyazların kuralı anlamına geldiği bazı nadir durumlar dışında* .) Biraz daha hırıltı ve *hırıltı yaptı* , sonra tenis ayakkabılarımı işaret etti.

'Ne?'

Botu, yayları olmayan eski moda iki tahta mandalla tutulduğu ipten kaptı. Bir eliyle çizmeleri tutarken, diğeriyle tennilerimi işaret etti. Ardından botlara geri dönelim.

Ticaret yapmak isteyip istemediğimi soruyorum, belki.

'Çekildim, ama benim bedenime benzemiyorlar.'

Omuz silkti ve iki botu da astı. Diğer ayakkabılar - ve bir halifenin giyeceği gibi kıvrık burunlu tek yeşil saten terlik - tereddütlü bir esinti ile sallandı ve döndü. Çoğunlukla silinen yüze bakmak beni biraz sersemletti. Onun özelliklerini olduğu gibi görmeye çalıştım. Neredeyse yapabilirdim.

Bana yaklaştı ve burnundaki yarık ile gömleğimi kokladı. Sonra ellerini omuzlarına kaldırdı ve havayı pençeledi.

Anlamıyorum.

Ayağa kalktı ve beni koklama şekline eklendiğinde her şeyi netleştiren bir ses çıkardı.

'Radar'ı mı kastediyorsun?'

Seyrelmiş kahverengi saçlarını uçuşturacak kadar güçlü bir şekilde başını salladı. Bir *wuzz-wuzz-wuzz* sesi çıkardı, sanırım *woof-woof-woof'a gelebileceği en yakın şey buydu* .

'O benim evimde.'

Başını salladı ve bir elini kalbinin üstünde göğsüne koydu.

"Onu sevdiğini söylüyorsan, ben de seviyorum," dedim. 'Onu en son ne zaman gördün?'

Ayakkabıcı kadın gökyüzüne baktı, hesap yapıyor gibiydi, sonra omuz silkti. 'Lon.'

"Uzun zamandır diyorsan, öyle olmalı çünkü artık yaşlandı. Bu aralar çok fazla zıplamıyor. Ama Bay Bowditch... onu tanıyor muydunuz? Rades'i tanıyorsan, Bay Bowditch'i de tanıyor olmalısın.

Aynı canlılıkla başını salladı ve ağzının geri kalanı başka bir gülümsemeyle ortaya çıktı. Sadece birkaç dişi vardı ama benim görebildiğim, gri teninin üzerinde ürkütücü bir beyazlıktı. ' *A'riyan* .'

'Adrian? Adrian Bowditch mi?

Boynunu burkacak kadar sert bir şekilde başını salladı.

"Ama ne kadar zaman önce burada olduğunu bilmiyor musun?"

Gökyüzüne baktı, sonra başını salladı.

'Radar o zaman genç miydi?'

'Hu-hee.'

'Köpek yavrusu?'

Daha fazla baş sallama.

Kolumdan tutup beni köşeye çekti. (Boğazlanmamak için başka bir sıra sarkan ayakkabının altına eğilmek zorunda kaldım.) Burada sanki bir şey dikmeye hazırlanıyormuş gibi döndürülmüş ve tırmıklanmış bir toprak parçası vardı. Ayrıca birkaç uzun tahta sapa yaslanmış, harap durumda küçük bir araba vardı. İçeride üstlerinden yeşil şeyler çıkan iki çuval vardı. Diz çöktü ve bana da aynısını yapmamı işaret etti.

Böyle karşı karşıya geldik. Toprağa yazarken parmağı çok yavaş ve tereddütle hareket etti. Bir veya iki kez durakladı, sonra ne olduğunu hatırladı, sonra devam etti.

sh gud hayat

Ve sonra, uzun bir aradan sonra:

?

Buna şaşırdım ve başımı salladım. Kadın dört ayak üstüne çıktı ve yine kendi havlama versiyonunu yaptı. Sonra anladım.

'Evet dedim. 'Çok iyi bir hayatı oldu. Ama dediğim gibi artık yaşlandı. Ve o… pek iyi değil.'

O zaman beni yakaladı. Sadece Radar ve sadece Bay Bowditch değil, her şey. Taşımam gereken bir yük olan hediye. Çürüyen hamamböcekleri ve 1 Numaralı Çınar'daki evi muhtemelen Bay Heinrich'i öldüren adam tarafından parçalanmış bulması. Burada olmanın saf çılgınlığıyla, ayakkabı toplayan ve onları çapraz iplere asan, çoğunlukla yüzsüz bir kadınla toprakta diz çökmek. Ama hepsinden önemlisi Rades'ti. Bazen sabahları ya da kestirdikten sonra kalkmak için nasıl mücadele ettiğini düşünmek. Bazen tüm yemeğini yemediğini ve sonra bana *bunu istemem gerektiğini bildiğimi ama istemediğimi söyleyen bir bakış attığını* . ağlamaya başladım.

Ayakkabıcı kadın kolunu omzuma attı ve bana sarıldı. ' *Eyvah* ' dedi. Sonra, bir çabayla, tamamen açıklığa kavuştu. 'Peki.'

Ben de ona sarıldım. Hafif ama güzel bir kokusu vardı. Bunun haşhaş kokusu olduğunu anladım. Büyük, ıslak hıçkırıklarla haykırdım ve o beni tuttu, sırtımı sıvazladı. Geri çekildiğimde ağlamıyordu – belki ağlayamıyordu – ama ağzının hilal kısmı yukarı değil aşağı dönüktü. Kolumla yüzümü sildim ve Bay Bowditch'in ona yazmayı öğretip öğretmediğini, yoksa zaten bilip bilmediğini sordum.

Gri başparmağını, birbirine yapışmış olan ilk iki parmağının yanına koydu.

'Sana biraz öğretti mi?'

Başını salladı, sonra tekrar toprağa yazdı.

frenler

'O benim de arkadaşımdı. O vefat etti.'

Başını iki yana salladı, saç tutamları elbisesinin omzuna düşüyordu.

'Ölü.'

Yarık gözlerini kapattı, şimdiye kadar gördüğüm en saf keder ifadesi. Sonra bana bir sarılma daha verdi. Bıraktı, en yakın sıradaki ayakkabıları işaret etti ve başını salladı.

"Hayır," diye kabul ettim. 'Ayakkabılara ihtiyacı olmayacak. Artık değil.'

Ağzına doğru bir hareket yaptı ve çiğnedi, ki bu çok kötüydü. Sonra kulübeyi işaret etti.

Yemek yemek isteyip istemediğimi soruyorsan, teşekkürler ama yapamam. Geri dönmem gerek. Belki başka zaman. Yakında. Mümkünse Radar getireceğim. Bay Bowditch ölmeden önce onu yeniden gençleştirmenin bir yolu olduğunu söyledi. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama işine yaradığını söyledi. Bu büyük bir güneş saati. Orası.' Şehrin yönünü işaret ettim.

Yarık gözleri aslında biraz genişledi ve ağzı neredeyse bir O şeklinde açıldı. Ellerini gri yanaklarına koydu, çığlık atan kadının o ünlü resmine benziyordu. Tekrar toprağa eğildi ve yazdıklarını silip süpürdü. Bu sefer daha hızlı yazdı ve yazım doğru olduğu için sık kullandığı bir kelime olabilirdi.

tehlike

'Biliyorum. Dikkatli olacağım.
Erimiş parmaklarını yarı silinmiş ağzına bir *sus işaretiyle koydu* .
'Evet. Orada sessiz olmak zorunda. Bunu bana da söyledi. Hanımefendi, adınız nedir? Bana adını söyleyebilir misin?'
Başını sabırsızca salladı ve ağzını işaret etti.
'Açık konuşman senin için zor.'
Başını salladı ve toprağa yazdı.
geyik . Baktı, başını salladı, silkeledi, tekrar denedi. *DORA* .
Deerie'nin bir takma ad olup olmadığını sordum. En azından denedim ama *lakap* ağzımdan çıkmıyordu. Unutmuşum gibi değildi; Sadece söyleyemiyordum. Vazgeçtim ve 'Deerie Bay Bowditch'in senin için dostça adı mıydı Dora?' diye sordum.
Başıyla onaylayıp ayağa kalktı ve ellerini ovuşturdu. Ben de kalktım.
"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Dora." Onu Deerie diyecek kadar iyi tanımıyordum ama Bay Bowditch'in neden tanıdığını anladım. Kalbi şefkatliydi.
Başını salladı, göğsümü okşadı, sonra da kendininkini okşadı. Simpatico olduğumuzu göstermeyi düşünüyorum. Frenler. Ağzının hilali bir kez daha yukarı kıvrıldı ve kırmızı ayakkabılarının üzerinde zıpladı, sanırım Radar eklemleri bu kadar ağrımadan zıplamış olabilirdi.
'Evet, eğer yapabilirsem onu getireceğim. Eğer yapabiliyorsa. Ve eğer yapabilirsem onu güneş saatine götüreceğim.' Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen.
Beni işaret etti, sonra avuçları aşağı bakacak şekilde ellerini havaya hafifçe vurdu. Emin değilim ama sanırım *dikkatli olun demekti* .
'Yapacağım. Nezaketin için teşekkür ederim, Dora.'
Patikaya döndüm, ama gömleğimi yakaladı ve beni küçük evinin arka kapısına doğru çekti.
'Gerçekten yapamam-'
Yemek için kalamayacağımı anladığını söylemek için başını salladı ama çekiştirmeye devam etti. Arka kapıda, işaret etti. Lentoya Dora'nın ulaşabileceğinden daha yüksekte bir şey oyulmuştu. Baş harfleriydi: **AB** . *Orijinal* baş harfleri .
O zaman bir fikrim vardı, *takma kelimesini söyleyemememden kaynaklanan bir fikir* . Baş harflerini işaret ettim ve dedim ki, 'Bu...' Aklımda *harika sos vardı, düşünebildiğim en aptal argo terim, ama iyi bir test vakası.*
Ağzımdan çıkaramadım. Sadece gelmezdi.
Dora bana bakıyordu.
'Muhteşem' dedim. 'Bu harika.'

10

Tepeye tırmandım, sarkan sarmaşıkların arasından eğildim ve geçit boyunca geri yürümeye başladım. Baygınlık, *öteki dünyaya* ait olma duygusu gelip geçti. Yarasalar tepemde hışırdıyordu, ama az önce olanlarla o kadar meşguldüm ki, bu sese fazla kafa yormadım ve ne kadar daha ileri gitmem gerektiğini görmek için aptalca el fenerini açtım. Hepsi uçmadı, ama bir çift uçtu ve onları ışık huzmesinde gördüm. Onlar büyüktü, tamam. *çok büyük* . Karanlıkta yürüdüm, bir elim beni savursalar onları savuşturmak için uzandı, ama yapmadılar. Büyük hamam böcekleri varsa, onları duymadım.

Takma ad söyleyememiştim . *Harika sos* diyemedim . *Wisenheimer* ya da *knuckle sandviçi* diyebilir miyim ya da *yo, tökezledin, brah?* Ben öyle düşünmedim. Bu yetersizliğin ne anlama geldiğini bildiğimden emin değildim ama oldukça emindim. Dora'nın İngilizce anladığı için beni anladığını düşünmüştüm… ama ya *onun* dilini konuştuğum için beni anlasaydı? *Takma ad* ve *harika sos* gibi kelimelerin olmadığı bir yer mi?

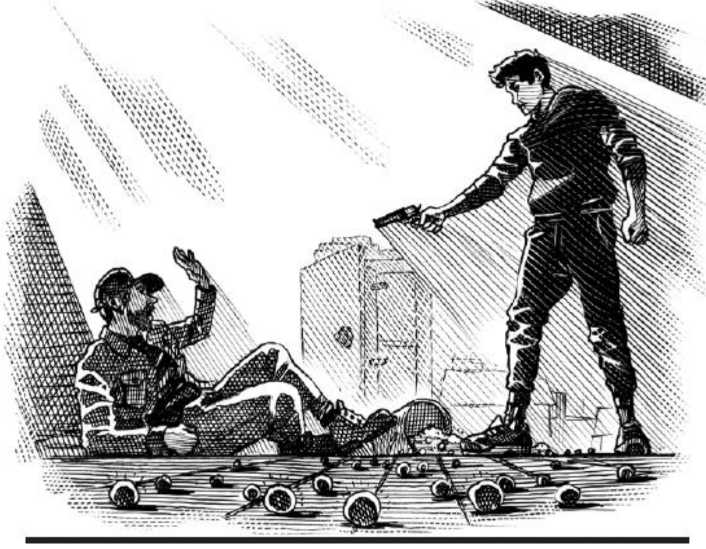
Arnavut kaldırımları durduğunda ve kir başladığında, zeminde eğitimli tutmama rağmen ışığı tekrar açmanın güvenli olduğunu hissettim. Bay Bowditch, kaldırım taşlarının bittiği yerle basamakların başladığı yer arasında çeyrek mil olduğunu söylemişti; ölçtüğünü bile iddia etti. Bu sefer adımlarımı kaybetmedim ve adımları gördüğümde henüz beş yüz elliye ulaşmıştım. Çok yukarıda, kuyunun tepesinde, taktığı pille çalışan ünitelerden gelen ışığı görebiliyordum.

Aşağı inerken hissettiğimden daha güvenle tırmandım, ama yine de sağ omzumu sıkıca duvara yasladım. Olaysız bir şekilde dışarı çıktım ve ikinci tahtayı kuyunun üzerine kaydırmak için eğilirken dairesel ve çok sert bir şey kafamın arkasına bastırdı. Dondum.

'Doğru, uslu ve hareketsiz kalın, hiçbir sorunumuz kalmayacak. Sana ne zaman taşınacağını söyleyeceğim.' O hafif şarkı söyleyen sesin *, samanını altına çevirirsem bana ne vereceksin? dediğini hayal etmek çok kolaydı.*

"Seni vurmak istemiyorum ufaklık. Ve almaya geldiğim şeyi alırsam yapmayacağım.' Sonra gülmek için değil, bir kitaptaki sözler gibi ekledi: 'Ha-ha'.

ON İKİ BÖLÜM

Christopher Polley. Dökülen Altın.

Çok iyi değil. Hazırlıklar.

1

O an nasıl hissettiğimi hatırlayamıyorum. Yine de ne düşündüğümü hatırlıyorum: *Rumpelstiltskin kafamın arkasına silah doğrultuyor* .

"Orada ne var?"

'Ne?'

'Beni duydun. Uzun zamandır o delikteydin, *öldüğünü düşünmeye başlamıştım* , peki *aşağıda ne* var?'

Şimdi başka bir düşünce geldi: *Bilemez. Kimse yapamaz* .

'Pompalama makineleri.' Aklıma ilk gelen şey buydu.

'Pompalama makineleri? *Pompalama* makineleri? Öyle mi, ha-ha?'

'Evet. Aksi takdirde, yağmur yağdığında arka bahçede her şey sular altında kalır. Ve caddeden aşağı koşuyor. Beyinler vitese geçiyor. 'Bu eski. Buraya bakması için şehirden birini getirmem gerekip gerekmediğini kontrol ediyordum. Biliyorsun, Su Depar—'

'Saçmalık. Ha ha. Aşağıda *gerçekten ne* var? Aşağıda altın var mı?'

'Numara. Sadece makine.'

Arkanı dönme evlat, akıllıca olmaz. Hiç de bile. Oraya büyük bir silahla, ha-ha, su pompasını kontrol etmek için mi gittin?'

'Sıçanlar' dedim. Ağzım çok kuruydu. "Sıçanlar olabileceğini düşündüm."

'Saçma hikaye, tam bir saçmalık. Orada ne var? Daha fazla *pompalama makinesi* ? Kıpırdama, sadece sağına bak.'

Baktım ve Bay Bowditch'in vurduğu büyük hamamböceğinin çürüyen cesedini gördüm. Fazla bir şey kalmamıştı.

Şimdiye kadar başardığım bu kadar cılız icat bile beni hayal kırıklığına uğrattı, bu yüzden bilmediğimi söyledim ve Rumpelstiltskin olarak düşündüğüm adam gerçekten umursamadı. Gözü ödüldeydi.

'Boşver. Şimdi yaşlı adamın kasasına bir bakalım. Belki daha sonra *pompalama makinelerini* kontrol ederiz . Evde, evlat. Ve yolda herhangi bir ses çıkarırsan, kafanı uçururum. Ama önce ateş etme demirini çözmeni istiyorum, ortak, ha-ha ve bırak.'

Bağları tutan düğümleri çözmek için eğilmeye başladım. Silah kafama dayadı ve sertçe.

'Sana eğilmeni söyledim mi? yapmadım. Sadece kemeri çöz.'

açtım. Kılıf dizime çarptı ve ters döndü. Silah kulübenin zeminine düştü.

'Şimdi tekrar bağlayabilirsin. Güzel kemer, ha-ha.'

(Bu noktada, *ha-ha* bokunun çoğunu keseceğim, çünkü bunu her zaman bir tür sözlü noktalama işareti olarak söylerdi. Sadece şunu eklememe izin verin, *son derece* Rumpelstiltskin-ish. Yani, ürpertici.)

Şimdi arkanı dön.

Ben döndüm, o da benimle döndü. Müzik kutusundaki figürler gibiydik.

'Yavaş, ahbap. Yavaş.'

Kulübeden dışarı çıktım. Benimle yürüdü. Diğer dünyada hava kapalıydı ama burası güneşliydi. Gölgelerimizi görebiliyordum, onun bir kolu uzanmış ve gölge elinde bir gölge tabancası vardı. Beynim düşük vitesten ikinciye geçmeyi başarmıştı, ama üçüncüden çok uzaktaydım. Kum torbasına vurulmuştum, iyi ve düzgün.

Arka veranda merdivenlerini tırmandık. Kapıyı açtım ve mutfağa gittik. Burada bulunduğum onca zamanları düşündüğümü hatırlıyorum, son kez ne kadar erken gireceğimden asla şüphelenmedim. Çünkü beni öldürecekti.

Ama yapamadı. Ona izin veremezdim. Dünyanın kuyusunu öğrenen insanları düşündüm ve ona izin veremeyeceğimi biliyordum. Şehir polislerini ya da Eyalet Polisi SWAT ekibini ya da Ordu adamlarını ayakkabıcı kadının küçük avlusunu basıp, çapraz hatlarını yırtıp ayakkabılarını pisliğe bırakıp onu korkuttuğunu düşündüm ve ona izin veremeyeceğimi biliyordum . Terk edilmiş şehre giren ve orada uyuyanları uyandıran adamları düşündüm ve ona izin veremeyeceğimi biliyordum. Sadece onu durduramadım. Şaka bendeydi.

Ha ha.

2

Merdivenlerden ikinci kata çıktık, önde ben ve arkamda Rumpel-lanet-stiltskin vardı. Aniden yarıya kadar geriye doğru atılıp yolun geri kalanında onu yere sermeyi düşündüm ama denemedim. İşe yarayabilirdi ama işe yaramazsa ölme ihtimalim yüksekti. Radar burada olsaydı, eski ya da değil Rumpel'e giderdi ve muhtemelen çoktan ölmüş olurdu.

'Yatak odası, ahbap. Kasası olan.'

Bay Bowditch'in yatak odasına gittim. "Bay Heinrich'i öldürdün, değil mi?"

' *Ne?* Bu duyduğum en aptalca şey. Bunu yapan herifi yakaladılar.'

Konuyu takip etmedim. Ben biliyordum, o biliyordu ve o benim bildiğimi biliyordu. Başka şeyler de biliyordum. Birincisi, kasanın şifresini bilmediğimi söylersem ve bu yalanda ısrar edersem beni öldürürdü. İki numara, bir numaranın bir varyasyonuydu.

'Dolabını aç, ufaklık.'

dolabı açtım. Boş kılıf uyluğuma çarpıyordu. Silahşor olduğum ortaya çıktı.

"Şimdi kasayı aç."

'Bunu yaparsam, beni öldürürsün.'

Bu apaçık gerçeği sindirirken bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra, 'Hayır, yapmayacağım' dedi. Seni bağlayacağım, ha-ha.'

Ha-ha kesinlikle haklıydı, çünkü bunu nasıl başaracaktı? Bayan Richland, onun boyunda küçük bir adam olduğunu söylemişti, bu da yaklaşık beş-dört anlamına geliyordu. Bir metre daha uzundum ve bugünlerde ev işleri ve bisiklete binme sayesinde bir sporcunun yapısına kavuştum. Beni korumak için bir suç ortağı olmadan beni bağlamak imkansız olurdu.

'Olacaksın? Yok canım?' Sesimi titrettim, inanın sorun değil.

'Evet! Şimdi kasayı aç!'

'Söz mü?'

'Doğru-o, yaşlı fasulye-o. Şimdi aç, yoksa dizine bir kurşun sıkacağım ve bir daha asla tango dansı yapamayacaksın, ha-ha.'

'Peki. Yeter ki beni öldürmeyeceğine gerçekten söz ver.'

'Mahkemede dedikleri gibi zaten soruldu ve cevaplandı. Kasayı aç!'

Uğruna yaşamak zorunda olduğum diğer her şeyle birlikte, o kıvrak sesin duyduğum son şey olmasına izin veremezdim. Yapamadım. 'Peki.'

Kasanın önünde diz çöktüm. *Beni öldüreceğini düşündüm ve beni* öldürmesine izin *veremem ve beni öldürmesine* izin *vermeyeceğim* .

Radar yüzünden.

Ayakkabıcı kadın yüzünden.

Ve başka kimse olmadığı için bana taşımam için bir yük veren Bay Bowditch yüzünden.

sakin büyüdüm.

"Biraz altın var," dedim. Nereden aldığını bilmiyorum ama harika bir sos. Yıllarca faturalarını bununla ödedi.'

'Konuşmayı kes ve kasayı aç!' Sonra kendini tutamayacakmış gibi: 'Ne kadar?'

'Dostum, bilmiyorum. Belki bir milyon dolar değerinde. O kadar ağır bir kovanın içinde ki onu kaldıramıyorum bile.'

Küçük pisliğin durumu nasıl değiştireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yüz yüze olsaydık belki. Silahın namlusu kafamın arkasından bir inçten daha az uzakta değil. Ama oynadığım sporda üniversite düzeyine geldiğimde, maç zamanında beynimi kapatmayı ve vücudumun kontrolü ele almasına izin vermeyi öğrenmiştim. Bunu şimdi yapmak zorundaydım. Başka seçenek yoktu. Bazen futbol maçlarında geride kaldığımızda, özellikle de yüzlerce insanın bizimle alay ettiği deplasman maçlarında, rakip oyun kurucuya odaklanır ve kendi kendime onun kötü bir orospu çocuğu olduğunu ve onu kovmayacağımı söylerdim. ama onu *düzleştir* . Büyük bir oyundan sonra size küstah yüzünü gösteren bir gösteri teknesi olmadığı sürece pek işe yaramadı, ama bu adam üzerinde işe yaradı. Boğuk bir *sesi* vardı ve ondan nefret etmekte hiçbir sorunum yoktu.

'Oyalamayı bırak, eski fasulye eski fasulye eski fasulye. Kasayı aç yoksa bir daha asla dümdüz yürüyemezsin.'

Hiç yürümek daha çok buna benziyordu.

Kombine kadranı bir yöne çevirdim… sonra diğerine… sonra tekrar ilk yöne döndüm. Üç sayı azaldı, bir tane kaldı. Omzumun üzerinden bakma riskini göze aldım ve yüksek taçlı

retro White *Sox* top şapkasının ve Sox'taki O'nun ait olduğu kırmızı bir dairenin altında dar bir yüz – neredeyse bir gelincik yüzü gördüm. 'En azından biraz alabilir miyim?'

Ufak bir kahkaha attı. Edepsiz. 'Aç onu! Bana bakmayı kes ve aç şunu!'

Kombinasyonu son sayıya çevirdim. kolu çektim. Omzumun üzerinden baktığını göremiyordum ama kokusunu alabiliyordum: uzun bir süre yıkanmadan sonra neredeyse insanın teninde pişen ekşi ter.

Kasa hızla açıldı. Tereddüt etmedim çünkü tereddüt eden kaybeder. Kovayı kenarından yakaladım ve yayılmış dizlerimin arasında devirdim. Altın topaklar taştı ve zeminde her yöne koştu. Aynı anda dolaba daldım. Ateş etti, ses orta boy bir havai fişekten çok daha yüksek değildi. Kurşunun omzumla kulağımın arasına girdiğini hissettim. Bay Bowditch'in eski moda takımlarından birinin etek ucu, kurşun içinden geçerken seğirdi.

Bay Bowditch'in bir sürü ayakkabısı vardı; Dora kıskanacaktı. Bir brogan yakaladım, yan tarafıma döndüm ve fırlattım. Eğildi. Diğerini attım. Tekrar eğildi ama göğsüne çarptı. Hala yuvarlanan altın topaklara geri döndü ve ayakları altından çıktı. Bacaklarını açarak sert bir şekilde yere indi ama silahına tutundu. Bay Bowditch'in 45'lik tabancasından çok daha küçüktü, muhtemelen düşük desibelli kabuğu açıklıyordu.

Ayağa kalkmaya çalışmadım, sadece çömeldim ve uyluklarımdan aşağısı açıldı. Süpermen gibi yuvarlanan altınların üzerinden uçtum ve üstüne indim. ben büyüktüm; o küçüktü. Hava ondan bir *hışırtı* sesiyle çıktı. Gözleri şişmişti. Dudakları kırmızıydı ve tükürükle parlıyordu.

'Bırak beni!' Nefes nefese kalmış bir fısıltı.

Güya. Silahı tutan eli tuttum, tutuşumu kaçırdım ve o silahı yüzüme yaklaştırmadan tekrar tuttum. Silah ikinci kez patladı. O kurşunun nereye gittiğini bilmiyorum ve umurumda değildi çünkü bana girmedi. Bileği terden kaygandı , bu yüzden tüm gücümle sıktım ve büküldüm. Bir çırpıda vardı. Yüksek sesle bir çığlık attı. Silah elinden düştü ve yere düştü. Aldım ve ona doğrulttum.

Yine o tiz çığlığı attı ve sanki bir kurşunu durduracakmış gibi sağlam elini yüzünün önüne koydu. Diğeri ise çoktan şişmeye başlayan kırık bileğinin üzerine düştü. 'Hayır, yapma! Lütfen beni vurma! *Lütfen!* '

Tek bir kahrolası ha-ha değil.

3

Bu noktada genç Charlie Reade hakkında oldukça iyi bir his edinmiş olabilirsiniz, sanırım – bu YA macera romanlarından birindeki bir kahraman gibi. Ben, babam içki içerken yanında kalan, kusmuğunu temizleyen, iyileşmesi için dua eden (dizlerinin üzerinde!) ve aslında duasını alan çocuğum. Ben, olukları temizlemeye çalışırken merdivenden düşen yaşlı bir adamı kurtaran çocuğum. Hastanede onu ziyarete giden ve eve geldiğinde onunla ilgilenen çocuk. Yaşlı adamın sadık köpeğine aşık olan ve sadık köpek ona aşık oldu. Bir .45'e bağlandım ve karanlık bir koridora (oradaki dev vahşi yaşamdan bahsetmiyorum bile) cesaret ettim ve ayakkabı toplayan, yüzü hasarlı yaşlı bir bayanla arkadaş olduğum başka bir dünyaya çıktım. Ben, Bay Heinrich'in katilini, dengesini kaybedip düşmesi için zekice yere altın topaklar atarak alt eden çocuğum. Tanrım, iki üniversite sporu bile yaptım! Güçlü ve uzun, sivilce yok! Mükemmel, değil mi?

Sadece ben aynı zamanda posta kutularına havai fişekler koyup birinin önemli olabilecek postalarını patlatan çocuktum. Bertie ve ben kilidi açık bulduğumuzda Bay Dowdy'nin arabasının ön camına köpek pisliği bulaştıran ve Bayan Kendrick'in eski Ford vagonunun ateşleme yuvasına Elmer'ın Yapıştırıcısını sıkan çocuktum. Mezar taşlarını ittim. hırsızlık yaptım. Bertie Bird tüm bu seferlerde benimleydi ve bomba ihbarını yapan Kuş Adam'dı ama ben onu durdurmadım. Sana anlatmayacağım başka şeyler de vardı çünkü çok utanıyorum. Tek söyleyeceğim, bazı küçük çocukları o kadar çok korkuttuk ki ağlayıp kendilerine kızdılar.

Pek hoş değil, değil mi?

Kirli fitilli kadife pantolonu, Nike ısınma ceketi ve pıhtılaşmış, yağlı saçları dar gelincik yüzünün alnına düşen bu küçük adama kızgındım. Deliydim (elbette) çünkü altını ele geçirdiğinde beni öldürecekti – zaten bir kez öldürmüştü, öyleyse neden olmasın? Delirmiştim çünkü beni öldürmüş *olsaydı* , polisler - muhtemelen Dedektif Gleason ve onun gözü pek yardımcıları Memur Witmark ve Cooper tarafından yönetilen - soruşturmaları sırasında kulübeye girecek ve Charles McGee'nin öldürülmesini sağlayacak bir şey bulacaklardı. Reade, karşılaştırmalı olarak yalpalayıcı görünüyor. En çok ben çıldırdım – buna inanmayabilirsiniz ama yemin ederim bu doğru – çünkü küçük adamın araya girmesi her şeyi daha da zorlaştırdı. Onu polise mi ihbar etmem gerekiyordu? Bu, altının keşfedilmesine yol açacak ve bu da yaklaşık on zilyon soruya yol açacaktı. Hepsini alıp kasaya koysam bile Bay Ha-Ha onlara söylerdi. Belki bölge savcısından biraz fikir almak için; belki de sırf inattan.

Sorunumun çözümü belliydi. Öldüyse kimseye bir şey söyleyemezdi. Bayan Richland'ın kulaklarının gözleri kadar keskin olmadığını varsayarsak (ve iki silah sesi gerçekten çok yüksek değildi), polisin gelmesine gerek kalmazdı. Cesedi saklayacak bir yerim bile vardı.

Değil mi?

4

Eli hâlâ yüzünün önünde olmasına rağmen, parmaklarının arasından gözlerini görebiliyordum. Mavi, kırmızı iplerle örülü ve gözyaşları dökmeye başlıyor. Ne yapmayı düşündüğümü biliyordu; *yüzümde* görebiliyordu .

'Numara. Lütfen. Gitmeme izin ver. Ya da gerekirse polisi arayın. Sadece beni öldürme!'

'Beni öldürecekmişsin gibi mi?'

'Ben değildim! Yemin ederim, annemin mezarı üzerine *yemin ederim ki ben değildim* !'

'Adınız ne?'

'Derek! Derek Çoban!'

Tabancasıyla yüzüne vurdum. Bunu yapmak istemediğimi söyleyebilirim ya da bitene kadar yapacağımı bilmiyordum , ama bunlar yalan olurdu. Biliyordum, tamam ve bu iyi hissettirdi. Burnundan kan fışkırdı. Ağzının kenarından daha fazla damladı.

Grey's Anatomy'yi hiç izlemediğimi mi sanıyorsun , pislik? Adınız ne?'

Justin Townes.

Ona tekrar vurdum. Geri çekilmeye çalıştı, bu ona bir fayda sağlamadı. Ayaklarım üzerinde özellikle hızlı değilim ama reflekslerimde bir sorun yok. Birinin burnunu kana bulamak yerine kırdığından oldukça eminim. Çığlık attı... ama yüksek bir fısıltıyla.

Justin Townes Earle'ü de tanımadığımı düşünüyor olmalısın. Hatta albümlerinden birine sahibim. Bir şansın daha var, serseri. Sonra kafana bir kurşun sıktım.'

'Poley' dedi. Burnu şişmişti - yüzünün her tarafı şişmişti - ve sesi kötü bir üşütmüş gibi geliyordu. 'Chris Polley.'

"Cüzdanını bana at."

'Benim bir-'

Geri çekildiğimi ve sağlam eli tekrar uzattığımı gördü. O el için, senin tahmininde muhtemelen beni daha da aşağılara çekecek planlarım vardı, ama unutmamalısın ki, bir düzeltmedeydim. Ayrıca, yine Rumpelstiltskin'i düşünüyordum. Belki bu orospu çocuğunun ayağını yere basmasını ve kendini ikiye ayırmasını sağlayamazdım ama onu kaçmasını sağlayabilirdim. Zencefilli Kurabiye Adam gibi, ha-ha.

'Tamam tamam!'

Ayağa kalktı ve sadece kirli olmayan kablolarının arka cebine uzandı; kirliydiler. Isınma ceketinin yırtık bir kolu ve yırtık manşetleri vardı. Bu adamın kaldığı yer Hilton değildi. Cüzdan dövülmüş ve sürtülmüştü. Kapağında bir onluk ve Christopher Polley adında bir ehliyet görecek kadar uzun süre açtım. Sağlam bir yüzü olan genç bir adam olarak bir resmini gösterdi. Kapağı kapatıp kendi cüzdanımla arka cebime koydum. 'Lisansınızın süresi 2008'de dolmuş gibi görünüyor. Yenilemek isteyebilirsiniz. Yeterince uzun yaşarsan, evet.'

"Yapamam..." Ağzı kapandı.

'Yenilenemez mi? Sarsıldı mı? OUI? Ya hapishane? hapiste mi kaldın Bu yüzden mi Bay Heinrich'i soyup öldürmeniz bu kadar uzun sürdü? Stateville'de olduğun için mi?

'Orada değil.'

'Neresi?'

Sessiz kaldı ve umursamamaya karar verdim. Bay Bowditch'in de söyleyebileceği gibi, konuyla ilgili değildi.

'Altını nasıl bildin?'

Kraut'un dükkânında biraz gördüm. County'de üzerime düşeni yapmadan önce.' Altının kimden geldiğini nasıl öğrendiğini ve serseri Dwyer'ı nasıl tuzağa düşürdüğünü sorabilirdim ama ikisini de bildiğimden oldukça emindim. 'Bırak beni, seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim.'

'Hayır, yapmayacaksın. Çünkü hapiste olacaksın, sadece eyalet hapishanesinde değil. Polisi arıyorum Polley. Cinayet için gidiyorsun, o yüzden bu konuda ha-ha dediğini duyalım.'

'Söyleyeceğim! Altını anlatacağım! Hiçbirini alamayacaksın!'

Aslında vasiyete göre benim *olacaktı* , ama o bunu bilmiyordu.

'Bu doğru' dedim. İşaret ettiğin için teşekkürler. Ne de olsa seni pompalama makinesine koymam gerekecek. Şanslıyım ki sen küçük bir pisliksin. Sırtımı zorlamayacağım.'

Silahı kaldırdım. Size bunun bir blöf olduğunu söyleyebilirim, ama olduğundan emin değilim. Bay Bowditch'in evini yıktığı, *kirlettiği için de ondan nefret ediyordum* . Ve söylediğime inandığım gibi, onu öldürmek her şeyi basitleştirir.

Çığlık atmadı -yeterince havası olduğunu sanmıyorum- ama inledi. Pantolonunun kasıkları karardı. Silahı indirdim… biraz.

"Size yaşayabileceğinizi söylediğimi varsayalım, Bay Polley. Şarkının dediği gibi sadece yaşamakla kalmayın, kendi yolunuza gidin. Bu ilgini çeker mi?'

'Evet! *Evet!* Bırak beni, seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim!'

Gerçek bir Rumpelstiltskin gibi konuştum , diye düşündüm.

'Buraya nasıl geldin? Yürüdün mü? Dearborn Bulvarı'na kadar otobüse binelim mi?' Klasöründeki tek onluk göz önüne alındığında, bir Yoober alıp almadığından şüpheliydim. Bay Heinrich'in arka odasını temizleyebilirdi - Dwyer'ın üzerine yerleştirilen eşyalar bunu olası gösteriyordu - ama eğer öyleyse, zulasının hiçbirini nakde çevirmemişti. Belki de nasıl olduğunu bilmiyordu. Kurnaz olabilir, ama bu mutlaka akıllı olmakla aynı şey değildi. Veya bağlı.

"Ormanın içinden geldim." Sağlam eliyle Bay Bowditch'in mülkünün arkasındaki yeşil kuşağı, bir asır önce şehrin bu bölümünü kaplayan Nöbetçi Ormanı'ndan geriye kalanları işaret etti.

Pis pantolonunu ve yırtık ceketini yeniden değerlendirdim. Bayan Richland, küçük adamın fitilli kadifelerinin kirli olduğunu söylememişti ve -gözleri keskindi- diyebilirdi ama onu günler önce görmüştü. Tahminimce ormandan yeni *gelmemiş , onların içinde yaşıyordu.* Bay Bowditch'in avlusunun arkasındaki çitten çok uzakta olmayan bir yerde, muhtemelen içinde bu adamın birkaç eşyası olan, barınak görevi gören bir parça temizlenmiş muşamba vardı. Bay Heinrich'in dükkânındaki herhangi bir yağma, hikaye kitabı korsanlarının yaptığı gibi yakın bir yere gömülecekti. Sadece hikaye kitabı korsanları, doblonlarını ve sekizlik parçalarını sandıklara gömerdi. Polley'nin üzerinde AMERİKA ABONELİK HİZMETİ yazan bir çıkartma bulunan bir çantada olması daha olasıydı.

Haklı olsaydım, kampı Charles Reade'e göz kulak olacak kadar yakın olurdu. Heinrich'ten kim olduğumu bilirdi. Beni Stantonville'e yaptığım gezide görmüş olabilir. Polley'nin evi araması, açılmaz bir kasadan başka bir şey bulamayınca, altın için geleceğimi zannederek beni beklemişti. Çünkü yapacağı şey *buydu* .

'Kalkmak. Aşağıya iniyoruz. Başka bir sızıntı yapmak istemiyorsanız altın BB'lere dikkat edin.'

'Birkaç tane alabilir miyim? Sadece birkaç tane? Ben parasızım, adamım!'

'Ve ne yapmalı? McDonald's'ta öğle yemeği için birini mi kullanacaksın?'

"Chi'de bir adam tanıyorum. Bana onların değerini vermeyecek, ama-'

Üç tane alabilirsin.

'Beş?' Kasa açıldığında beni öldürmeyi planlamamış gibi gülümsemeye çalışıyordu.

'Dört.'

Eğildi ve sağlam eliyle hızla onları aldı ve pantolonunun cebine doldurmaya gitti.

'Bu beş. Bir tane bırak.

Bana dar ve kızgın bir bakış attı - Rumpelstiltskin bakışı - ve bir tane bıraktı. Yuvarlandı. Sen kaba bir çocuksun.

"Ormanın Aziz Christopher'ından geliyor, bu beni utandırıyor."

Sararmış dişlerini göstererek dudağını kaldırdı. 'Siktir git.'

22'lik otomatik olduğunu düşündüğüm silahını kaldırdım. "Elinde silah olan birine asla siktir git dememelisin. Akıllı değil, ha-ha. Şimdi aşağı in.

Kırık bileğini göğsüne yaslayıp sağlam elindeki altınları sıkarak odadan çıktı. Takip ettim. Salondan geçip mutfağa geçtik. Kapıda durdu.

'Devam et. Arka bahçenin karşısında.'

Bana bakmak için döndü, gözleri kocaman ve ağzı titriyordu. "Beni öldüreceksin ve beni o deliğe atacaksın!"

'Bunu yapacak olsam sana altın vermezdim' dedim.

'Geri alacaksın!' Yine ağlamaya başlamıştı. 'Onu geri alacak ve beni *hh-deliğine indireceksin* !'

başımı salladım. 'Bir çit var ve kırık bir bileğin var. Yardım almadan üstesinden gelemezsin.'

'Ben hallederim! Yardımını istemiyorum!'

'Yürü,' dedim.

Yürüdü, ağladı, başının arkasından vurulacağından emindi. Çünkü *yine* yapacağı şey buydu . Sadece biz barakanın açık kapısını geçtiğimizde zırlamayı kesti ve kendini hâlâ hayatta buldu. Yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğindeki çite geldik - Radar'ı daha gençken içeride tutacak kadar yüksek.

"Seni bir daha görmek istemiyorum."

'Yapmayacaksın.'

'Asla.'

"Yapmayacaksın, söz veriyorum."

Salla o zaman. elimi uzattım.

Onu o aldı. Kurnaz, ama o kadar da akıllı değil. Dediğim gibi. Elini büktüm ve parçalanan kemiklerin çatırtısını duydum. Çığlık attı ve iki elini göğsünde tutarak dizlerinin üstüne çöktü. 22 numarayı bir filmdeki kötü adam gibi pantolonumun arkasına tıktım, eğildim, yakaladım ve kaldırdım. Kolaydı. Yüz kırktan daha ağır olamazdı ve o noktada adrenalinden o kadar çok etkilendim ki neredeyse kulaklarımı patlatıyordu. Onu çitin üzerinden attım. Küçük acı çığlıkları atarak bir ölü yaprak ve kırık dal yığınının üzerine sırtüstü düştü. Elleri anlamsızca sallandı. Bir hikayedeki bir çamaşırcı kadın gibi çitin üzerinden eğildim, en son köy dedikodularına heveslendim.

'Git, Polley. Kaç ve asla geri gelme.'

'Elimi kırdın! *Benim lanetimi kırdın* -'

"Seni öldürmediğim için şanslısın!" ona bağırdım. 'İstedim, neredeyse yaptım ve seni bir daha görürsem, yapacağım! Şimdi git! Hâlâ şansın varken!'

Bana bir kez daha baktı, mavi gözleri iri, yüzü sümük ve gözyaşlarıyla bulaşmış şişmiş yüzü. Sonra döndü ve Nöbetçi Ormanı'ndan geriye kalan tek şey olan zavallı ikinci bahçeye girdi, kırık eller göğsünde tutuldu. Yaptığım şeyden en ufak bir pişmanlık duymadan gidişini izledim.

Çok iyi değil.

Geri gelecek miydi? İki kırık bilek olsa yapmazdı. Bir başkasına, bir arkadaşına veya suç ortağına söyler mi? Polley'nin herhangi bir ortağı veya arkadaşı olduğunu düşünmemiştim. Polise mi gidecekti? Heinrich hakkında bildiklerimi düşünürsek, bu fikir gülünçtü. Bütün bunlar bir yana, onu soğukkanlılıkla öldürmeye cesaret edemedim.

İçeri girdim ve altın topakları aldım. Her yerdeydiler ve Polley'le olan tüm yüzleşmeden daha uzun sürdü. Onları boş deniz kabuğu kemeri ve kılıfıyla birlikte kasaya koydum, sonra çıktım. Gömleğimi çıkardığımdan emin oldum, bu yüzden pantolonuma doldurduğum silah sırtımın küçük tarafında asılıydı, ama yine de Bayan Richland'ın araba yolunun sonunda, eli keskin gözlerini koruyarak dışarıda olmamasına sevindim.

5

Bacaklarım titriyordu çünkü yavaşça tepeden aşağı indim. Lanet olsun, *aklım* titriyordu. Ben de aç olduğumu fark etmeden önce kendi ön verandadaki basamakları çıkıyordum. Aslında açgözlü.

Radar beni karşılamayı bekliyordu ama beklediğim çılgınca bir şekilde değil; sadece mutlu bir sallama, birkaç sektirme ve halısına geri dönmeden önce uyluğuma bir kafa sürtme. Çılgınca beklediğimi fark ettim çünkü uzun zaman önce gitmiş gibi hissettim. Gerçekte, üç saatten az olmuştu. O saatlerde çok şey olmuştu – hayat değiştiren şeyler. *Bir Noel Şarkısı'ndaki Scrooge'un ruhların hepsini bir gecede yaptığını* söylediğini düşündüm .

kalın sandviç yaptım , ketçap üzerine ağırlaştım. Yakıt almam gerekiyordu çünkü günüm daha yeni başlıyordu. Yarına hazırlanmak için yapmam gereken çok şey vardı. Okula geri dönmeyecektim ve babam muhtemelen – muhtemelen – eve boş bir eve gelecekti. Bay Bowditch'in bahsettiği güneş saatini bulmaya çalışacaktım. Artık orada olduğundan şüphe duymuyordum ve şu anda oturma odasında halısının üzerinde uyuklayan yaşlı Alman Çoban için zamanı geri alabileceğinden şüphem yoktu. Onu o dolambaçlı basamaklardan aşağı indirebileceğimden daha az emindim ve onu şehre kırk (ya da elli ya da altmış) mil kadar götürmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Emin olduğum *tek* şey : Beklemeyi göze alamazdım.

6

Yemek yerken düşündüm. Radar'la birlikte gitmiş olacaksam, Bay Bowditch'in evinden başka bir yöne götürecek yanlış bir iz bırakmam gerekiyordu. Garaja çıkarken aklıma bir fikir geldi ve işe yarayacağını düşündüm. Mecbur kalırdı.

Babamın el arabasını ve bir ikramiye aldım. Raflardan birinde, daha yaygın olarak sönmemiş kireç olarak bilinen bir torba kalsiyum hidroksit vardı. Ve babam neden buna sahipti? Tahmin ettiniz: hamamböcekleri. Bazıları bodrumumuzda, bazıları garajda. Çantayı el arabasına koydum, sonra eve girdim ve Radar'a tasmasını gösterdim.

'Seni tepenin tepesine götürürsem, iyi olacak mısın?'

Yapacağına dair gözleriyle bana güvence verdi, ben de onu bağladım ve el arabasını iterek 1 Sycamore'a yürüdük ve o yanında yürüdü. Bayan Richland her zamanki görevine geri dönmüştü ve az önce tüm o kargaşanın ne hakkında olduğunu sormasını bekliyordum. Yapmadı, sadece buralarda biraz daha iş yapmayı planlayıp planlamadığımı sordu. olduğumu söyledim.

'Bunu yapmak için çok iyisin. Sanırım mülkü satışa çıkaracak, değil mi? Belki emlak sana ödeme bile yapar, ama ben buna güvenmem. Avukatlar cimridir. Umarım yeni sahipleri yıkmaz, şimdi çok daha güzel görünüyor. Kimin miras aldığını biliyor musun?'

Ben yapmadım dedim.

'Pekala, eğer istenen fiyatı öğrenirsen bana da haber ver. Kendimizi satmayı düşünüyorduk.'

Bir Bay Richland olduğunu öne sürdük . Kim biliyordu?

Bunu kesinlikle yapacağımı söyledim (domuzun gözünde) ve Radar'ın tasmasının ucu bileğimin üzerinden geçirerek el arabasını arkaya doğru yuvarladım. Yaşlı kız iyi hareket ediyordu ama yokuş yukarı pek uzun bir yürüyüş değildi. Yine de terk edilmiş şehre kilometrelerce mi? Asla başaramayacaktı.

Radar bu sefer daha sakindi, ama tasmasını çıkardığım anda doğruca oturma odasındaki çekyata gitti, onu baştan sona kokladı ve yanına uzandı. Ona bir tas su getirdim, sonra da sönmemiş kireç torbasıyla barakaya gittim. Onu hamamböceği kalıntılarının üzerinde salladım ve çürümenin bir sprinte dönüşmesini biraz hayretle izledim. Bir tıslama, köpürme sesi duyuldu. Kalıntılardan buhar yükseldi, yakında bir kireç-balçık birikintisinden başka bir şey olmayacaktı.

Tabancayı aldım, eve geri götürdüm ve kasaya koydum. Bir köşeye yuvarlanan birkaç topak gördüm ve onları altınla birlikte kovaya bıraktım. Aşağıya indiğimde Radar derin bir uykudaydı.

İyi , diye düşündüm. *Alabildiğin kadar uyu, çünkü yarın senin için yoğun bir gün olacak kızım* .

Bu benim için zaten yoğun bir işti ve bu da iyiydi. Bu beni diğer dünyayı düşünmekten alıkoymadı – yolun kenarındaki kırmızı gelincikler, neredeyse yüzü olmayan ayakkabıcı kadın, şehrin camdan kuleleri – ama meşgul olmak muhtemelen yakınlığıma gecikmeli bir tepki vermemi engelledi. Christopher Polley ile ara. Ve yakın olmuştu. Çok.

Küçük piç, altın peşinde koşarken, mutfakla arka kapı arasındaki koridordaki okuma materyalleriyle uğraşmamıştı. Kitaplarla uğraşmadım, ama bir saat boyunca dergi yığınlarını - uygun şekilde saman ipinde yapılmış - kulübeye kadar el arabasıyla geçirdim. Hamamböceği kalıntılarının üzerine biraz yığdım. Çoğunu dünyalar kuyusunun yanına yığdım. Bir dahaki sefere aşağı indiğimde – aşağı *indiğimizde* – yığınları tahtaların üzerine koyar ve açıklığı tamamen kapatmaya çalışırdım.

İşim bitince eve döndüm ve Radar'ı uyandırdım. Ona kilerden bir ziyafet verdim ve eve kadar yürüdüm. Yarın oyuncak maymununu getirmeyi kendime hatırlattım. Gittiğimiz yere vardığımızda bunu isteyebilir . Eğer öyleyse, o merdivenlerden düşüp beni de yanına çekmeseydi.

Eğer merdivenlerden aşağı inseydi.

Geri döndüğümde Polley'nin 22'lik otomobilini, cüzdanını ve diğer bazı eşyalarını çantama koydum - fazla değil, yarın Bay Bowditch'in kilerinden daha fazlasını ekleyeceğim - ve sonra oturdum babama yazmak için. Ertelemek istedim ve bunu göze alamayacağımı biliyordum. Yazması zor bir mektuptu.

Sevgili babam,

Boş bir eve geri döneceksin çünkü ben Chicago'ya Radar ile gittim. İnternette, yaşlanan köpeklerin sağlığını ve canlılığını yenilemede inanılmaz bir başarı elde eden birini buldum. Bu adamı bir süredir tanıyorum ama sana söylemek istemedim çünkü 'şarlatan tedaviler' hakkında ne hissettiğini biliyorum. Belki bu böyledir ama mirasım sayesinde kolayca 750 doları karşılayabilirim. Endişelenmeni söylemeyeceğim çünkü endişelenecek bir şey olmamasına rağmen endişeleneceğini biliyorum. Sana söyleyeceğim şey, lütfen endişeni bir içkiyle gidermeye çalışma. Geri dönersem ve yine sarhoş olduğunu görürsem, bu kalbimi kırar. Beni aramaya çalışmayın çünkü telefonumu kapatıyorum. (Nereye gittiğim önemli değil.) Geri döneceğim ve bu işe yararsa yepyeni bir köpekle geri döneceğim!

Bana güven baba. Ne yaptığımı biliyorum.

Aşk,

Charlie

Şey, bildiğimi umuyordum.

Notu bir zarfa koydum, önüne BABA yazdım *ve* mutfak masasının üzerine bıraktım. Sonra dizüstü bilgisayarımı açtım ve dsilvius@hillviewhigh.edu adresine bir e-posta yazdım. Hemen hemen aynı bölgeyi kapsıyordu. Ben yazarken Bayan S. odada olsaydı, her tarafım cıvıl cıvıl kokardı diye düşündüm. E-postayı Perşembe öğleden sonra ofis bilgisayarına gelecek şekilde ayarladım. İki günlük açıklanamayan yokluktan kurtulabilirdim, ama muhtemelen üç değil. Amacım babama inzivasında elimden geldiğince fazla zaman vermekti. Bayan S.'nin e-postamı aldığında onu aramayacağını umabilirdim, ama muhtemelen arayacağını biliyordum ve o yine de geri dönebilirdi. Asıl amaç, mümkün olduğunca çok kişiye Chicago'ya gittiğimi söylemekti.

Bu amaçla polis dükkânını aradım ve Dedektif Gleason'ın orada olup olmadığını sordum. Öyleydi ve ona Sycamore Caddesi'ndeki 1 ev işgalinde bir ipucu olup olmadığını sordum. "Bugün sormak istedim çünkü yarın Bay Bowditch'in köpeğini Chicago'ya götürüyorum. Orada yaşlı köpeklerle harikalar yaratan birini buldum.'

Gleason bana yeni bir şey olmadığını söyledi, beklediğim buydu. Ev istilacısının icabına kendim bakmıştım… ya da öyle umuyordum. Gleason bana yaşlı köpekle iyi şanslar diledi. Bu benim kalbime aldığım bir dilekti.

7

O akşam Radar'ın yemeğine yeni haplardan üç tane daha koydum. Yarın ona üç tane daha verirdim. Şişede daha fazlası kalmamıştı ama belki de sorun değildi. Ne olduklarından emin değildim ama köpek hızında olduklarına dair bir fikrim vardı. Onu canlandırırken bir yandan da hayatını kısaltıyorlardı. Kendi kendime onu merdivenlerden indirmem gerektiğini söyledim ve ondan sonra… eh, ondan sonrasını bilmiyordum.

Telefonum tekrar çalışıyordu (gerçi doğru zamanı göstermesi için donanımdan sıfırlama yapmam gerekti) ve saat yedi civarında çaldı. BABA penceredeydi. Cevap vermeden önce televizyonu açtım ve sesi biraz yükselttim.

Hey, Charlie, her şey yolunda mı?

'Bu iyi. Herhangi bir ağaca tırmanır mısın?'

O güldü. 'Ağaç yok, burada yağmur yağıyor. Bunun yerine bir sürü rah-rah takım ruhu. Sigortacılar Çıldırdı. Ne izliyorsun?'

'Spor Merkezi.'

'Köpek iyi mi?'

'Radeler mi?' Halısından başını kaldırdı. 'O iyi.'

'Hala yiyor musun?'

'Akşam yemeğinin her lokması ve kaseyi yaladı.'

'Duyduğuma sevindim.'

Biraz daha konuştuk. Endişelenmemiş görünüyordu, bu yüzden sanırım iyi bir cephe takıyordum. Bu beni hem sevindirdi hem de utandırdı.

"İstersen yarın gece seni ararım."

"Hayır, bir grup adamla hamburger ve mini golf yemeye gidebilirim."

'Ya kızlar?'

"Şey... orada kızlar olabilir. Bir şey olursa seni arayacağım. Sanki evin alev alması gibi.'
'Bir plan gibi görünüyor. İyi uykular Chip.'
'Sen de.' Oturduğum yerden mutfak masasının üzerindeki mektubu görebiliyordum. Babama yalan söylemekten hoşlanmazdım ama başka bir seçenek de görmedim. Olağanüstü bir durumdu.
Televizyonu kapattım ve sonsuza dek ilk kez saat sekizde açmaya hazırlandım. Ama erken kalkmayı planlıyordum. *En erken başladı, en erken bitti* derdi annem. Bazen resmine bakmadan neye benzediğini tam olarak hatırlayamıyordum ama tüm küçük sözlerini hatırlayabiliyordum. Zihin tuhaf bir makinedir.
Kilitledim ama Polley'den korktuğum için değil. Muhtemelen nerede yaşadığımı biliyordu ama iki eli kırıktı ve silahı bendeydi. Ayrıca parası ve kimliği yoktu. Tahminimce, o dört altın peleti nakde çevirmeye çalışacağı 'Chi' dediği şeye otostop çekiyordu. Onları satabilseydi, dolar başına yirmi sentten fazla alamayacağını düşündüm ve bu benim için sorun değildi. Muhteşem sos. Ne zaman onun için üzülmeye başlasam ya da yaptığımdan dolayı suçluluk duysam, küçük silahının namlusunu başımın arkasına bastırdığını ve bana arkamı dönmememi söylediğini düşündüm, bu akıllıca olmazdı. . Yine de onu öldürmediğime sevindim. Bu vardı.
Dişlerimi fırçalarken aynada kendimi yakından inceledim. Her zamanki gibi göründüğümü düşündüm, olanlardan sonra bu inanılmazdı. Ağzımı çalkaladım, döndüm ve Radar'ın banyo kapısında oturduğunu gördüm. Eğilip yüzünün kenarlarındaki kürkü karıştırdım. 'Yarın bir maceraya çıkmak ister misin kızım?'
Kuyruğunu tekmeledi, sonra misafir odasına gitti ve yatağımın ayakucuna uzandı. Sabahın beşine ayarlandığından emin olmak için alarmımı iki kez kontrol ettim, sonra ışığı kapattım. Günün hız treni yolculuğundan sonra uykuya dalmamın uzun süreceğini tahmin etmiştim ama neredeyse bir anda sürüklenmeye başladım.
Kendime hayatımı gerçekten riske atacak mıyım ve hem babamla hem de okulda - köpek yıllarında - çok iyi koşan yaşlı bir köpek için kesinlikle başım belaya girecek mi diye sordum. Cevap evet gibi görünüyordu, ama hepsi bu değildi. O şeyin mucizesiydi, gizemiydi. Başka bir dünya bulmuştum, Tanrı aşkına. Yeşil kuleleri olan şehri görmek ve onun *gerçekten Oz* olup olmadığını öğrenmek istiyordum , sadece kalbinde bir perdenin arkasından ses çıkaran bir riyakarlık yerine korkunç bir canavar – Gogmagog – vardı. Güneş saatini bulmak ve Bay Bowditch'in söylediğini yapıp yapmadığını görmek istedim. Ve hatırlamalısın ki on yedi yaşındaydım, hem macera hem de aptalca kararlar için en iyi yaş.
Ama evet, çoğunlukla köpekti. Onu sevdim, görüyorsun ve gitmesine izin vermek istemedim.
Yan tarafıma döndüm ve uyudum.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Andy'yi arıyorum. Radar Karar verir.

Güveç. Googir.

1

Rades karanlıkta kalkmamıza şaşırmış görünüyordu, ama o kahvaltısını yemeye istekliydi (içine gömülü üç hap daha vardı) ve tepeyi 1 Numara'ya kadar yürümek istedi. Richland evi karanlıktı. Üst kattaki kasaya gittim, .45'i bağladım ve bağladım. Sırt çantamda Polley'nin 22'lik otomobiliyle, bu beni normal bir İki Silahlı Sam yaptı. Kilerde boş spagetti sosu kavanozları vardı. İkisine kuru Orijen köpek maması doldurdum, kapaklarını sıkıca kapattım, bir bulaşık bezine sardım ve onları bir tişört ve bir çift iç çamaşırın altına çantama koydum (*Temiz iç çamaşırı olmadan asla seyahate çıkmadım* . annemin sözleri). Buna bir düzine kutu Kral Oscar sardalye (tadını aldım), bir kova kraker, birkaç cevizli sandies (onları kemirdiğim için sadece birkaçı) ve bir avuç dolusu Ahududu ekledim. Sarsıntılı çubuklar. Ayrıca buzdolabından kalan iki kola. Uzun namlulu el fenerini eskisi gibi arka cebime koyabilmek için cüzdanımı da çantama attım.

Bunların yüz millik bir yolculuk için son derece ince malzemeler olduğunu söyleyebilirsiniz ve elbette haklısınız, ama sırt çantam sadece o kadar büyüktü ve ayrıca ayakkabıcı kadın ayakta durmayı teklif etmişti. bana yemek. Belki de malzemelerime ekleyebilirdi. Aksi takdirde, beni hem endişe hem de heyecanla dolduran bir fikir aramak zorunda kalırdım.

Beni en çok rahatsız eden şey kulübenin kapısındaki asma kilit oldu. Kulübe kilitlenirse kimsenin umurunda olmayacağını düşündüm. Değilse, biri kontrol edebilirdi ve kuyunun üstünü eski dergi yığınlarıyla gizlemek çok ince bir kamuflajdı. Bu Agatha Christie tipi problem çözülmeden uyumuştum ama bana iyi bir cevap gibi görünen şeyle uyanmıştım.

Kulübe sadece dışarıdan kilitlenmeyecekti, Radar'ı mucizevi bir tedavi umuduyla Chicago'ya götürdüğümü söyleyen başka biri olacaktı.

Çözüm Andy Chen'di.

Onu aramak için saat yediye kadar bekledim, o zamana kadar kalkıp okula hazır olacağını düşündüm, ama dört çaldıktan sonra aramamın sesli mesaja gideceğinden oldukça emindim. Cevap verdiğinde bırakacağım mesajı düşünüyordum, sabırsız ve biraz nefes nefese geliyordu.

'Ne istiyorsun, Oku? Kahrolası duştan yeni çıktım ve her yere damlıyor.'

'Ooo,' dedim yüksek bir falseto ile, 'Sarı Tehlike çıplak mı?'

'Çok komik, seni ırkçı pislik. Ne istiyorsun?'

'Önemli birşey.'

'Naber?' Şimdi ciddi görünüyor.

Bak, şehrin dışındaki Highball'dayım. Highball'ı biliyorsun, değil mi?'

Tabii ki yaptı. Sentry'deki en iyi video oyunlarının bulunduğu bir kamyon durağıydı. Ehliyetli bir sürücü arabasına tıkılıp kalırdık - ya da ehliyeti olan biri olmazsa otobüse binerdik - ve para bitene kadar oynardık. Ya da biz atılana kadar.

'Orada ne yapıyorsun? Bugün bir okul günü.'

'Köpek bende. Çocukken seni bu kadar korkutan kişi mi? Durumu pek iyi değil ve Chicago'da yaşlı köpeklere yardım etmesi gereken biri var. Onları bir nevi gençleştir.'

Bu bir dolandırıcılık, dedi Andy düz bir sesle. 'Öyle olmalı. Aptal olma, Charles. Köpekler yaşlanınca yaşlanırlar, işin sonu...'

'Susup dinler misin? Bu adam beni ve Rades'i minibüsünde otuz dolara bırakıyor..."

'Otuz-'

"Hemen gitmeliyim yoksa bizsiz gidecek. Evi kilitlemene ihtiyacım var.'

'Kilitlemeyi unuttun-'

"Hayır, hayır, Bay Bowditch'in! Unuttum!'

'Highba'ya nasıl çıktın-'

'Eğer çeneni kapamazsan arabamı kaybedeceğim! Evi kilitle, olur mu? Anahtarları mutfak masasının üzerine bıraktım. Sonra sanki sonradan aklına gelmiş gibi: 'Ayrıca kulübeyi de arkaya kilitleyin. Asma kilit kapıda asılı.

"Okula gitmek için otobüse binmek yerine bisikletimle gitmem gerekecek. Bana ne kadar ödeyeceksin?'

"Andy, hadi!"

Şaka yapıyorum Reade, senden beni uçurmanı bile istemeyeceğim. Ama eğer biri sorarsa-'

'Yapmayacaklar. Eğer yaparlarsa, onlara gerçeği söyle, Chicago'ya gittim. Başını belaya sokmanı istemiyorum, benim için evi kilitle. Ve kulübe. Geri döndüğümüzde anahtarları senden alacağım.'

'Evet, bunu yapabilirim. Gece mi kalıyorsun yoksa-'

'Muhtemelen. Hatta belki iki gece. Gitmeliyim. Teşekkürler Andy. Sana borçlandım.'

Aramayı sonlandırdım, sırt çantamı omuzladım ve tasmayı kavradım. Bay Bowditch'in anahtarlığını masaya bıraktım ve Radar'ı bağladım. Arka basamakların dibinde durdum, çimenlerin üzerinden kulübeye baktım. Onu gerçekten bir tasma üzerinde *(değişken yüksekliklerde) o dar sarma basamaklarından aşağı indirmek mi istedim?* Kötü bir fikir. İkimiz için.

İptal etmek için çok geç değildi. Andy'ye karşılık verebilir ve ona ya son dakikada fikrimi değiştirdiğimi ya da kurgusal minibüs şoförünün bensiz gittiğini söyleyebilirdim. Radar'ı eve götürebilir, mutfak masasındaki mektubu yırtabilir ve Bayan Silvius'a gönderilmeyi bekleyen e-postayı çöpe atabilirdim. Andy haklıydı: Köpekler yaşlanınca yaşlanırlardı, hikayenin sonu. Bu, diğer yeri hala keşfedemeyeceğim anlamına gelmiyordu; Sadece beklemem gerekecek.

Ölene kadar.

Tasmasını çözdüm ve kulübeye doğru yürümeye başladım. Yarı yolda dönüp baktım. Hala bıraktığım yerde oturuyordu. Onu aramayı düşündüm, çok güçlüydü ama aramadım. Yürümeye devam ettim. Kulübenin kapısında tekrar arkama baktım. Hala arka basamakların dibinde oturuyordu. Tüm hazırlıklarımın, özellikle de asma kilitle ilgili ilhamımın boşa gitmesinin verdiği hayal kırıklığının acısını hissettim, ama onu orada öylece bırakmanın hiçbir yolu yoktu.

Radar ayağa kalkıp tereddütle arka bahçeyi geçip açık kapıda durduğum yere doğru ilerlediğinde geri dönmek üzereydim. Tereddüt ederek burnunu çekti. Pil ışıklarını açmadım çünkü burnu olduğu için onlara ihtiyacı yoktu. Büyük hamamböceğinden geriye kalanların üzerine yığdığım dergi yığınına baktı ve o eğitimli burnunun hızla titrediğini görebiliyordum. Sonra kuyuyu örten tahtalara baktı ve inanılmaz bir şey oldu. Kuyuya koştu ve küçük heyecan sesleri çıkararak tahtaları pençelemeye başladı.

O hatırlıyor , diye düşündüm. *Ve anılar iyi olmalı çünkü tekrar gitmek istiyor* .

Asma kilidi mandalın üzerine astım ve kuyuya giden yolu görebilmem için yeterli ışık bırakarak kapıyı yarıya kadar kapattım. 'Radar, şimdi sessiz olmalısın. *sus* .'

Yırtılma durdu, ancak tahtalardaki pençeler değil. Aşağıya inme hevesi, yeraltı koridorunun sonunda ne olduğu konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ve gerçekten, neden bu konuda kötü hissedeyim? Haşhaşlar güzeldi ve daha da güzel kokuyordu. Ayakkabıcı kadında hiçbir zarar yoktu; beni karşılamıştı, moralim bozulduğunda beni teselli etmişti ve onu tekrar görmek istiyordum.

Radar'ı da tekrar görmek istedi... ve Radar onu görmek istiyor, sanırım.

'Aşağı.'

Radar bana baktı ama ayaklarının üzerinde durdu. Tahtaların arasındaki karanlığa, sonra bana, sonra tekrar tahtalara baktı. Köpekler puanlarını aktarmanın yollarını bulurlar ve bana bu tamamen açık görünüyordu: *Acele et Charlie* .

'Radar, *aşağı* .'

Çok isteksizce göbeğinin üzerine çıktı, ama tahtaları paralelden V şekline getirdiğim anda, bir köpek yavrusu gibi koşarak merdivenlerden aşağı koşuyordu. Başının arkasında ve kuyruğunun yanında omurgasının tabanında beyaz lekeler vardı. Bunları gördüm ve sonra gitti.

Onu merdivenlerden aşağı indirme konusunda endişeliydim. Bu oldukça komikti, değil mi? İngilizce öğretmenim Bay Neville'in söylemekten hoşlandığı gibi: *İroni, kanına iyi geliyor* .

2

Neredeyse geri dönmesi için aradım, sonra bunun korkunç bir fikir olduğunu fark ettim. Muhtemelen hiç dikkat etmeyecekti. Eğer yaparsa ve o küçük basamaklarda geri dönmeye

çalışırsa, neredeyse kesinlikle düşerek ölecekti. Tek yapabileceğim, karanlıkta ayağını kaybetmemesini ve yine de düşüp ölmemesini ummaktı. Veya havlamaya başlayın. Bu, kuşkusuz, pusuya yatmış herhangi bir jumbo hamamböceği paketini gönderir, ancak aynı zamanda jumbo boyutlu yarasaları uçuşa sürükler.

Nasılsa bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Yapabileceğim tek şey plana uymaktı. Basamaklar bir kez daha V şeklinde ve her iki yanımı da kapatarak, sadece tepeden tırnağa çıkıntı yapana kadar basamaklardan indim. Üzerlerine bağlı dergi demetleri yerleştirmeye başladım, kendimi duvarlarla kapladım. Bunu yaparken bir gümbürtü ve son bir acı çığlığı dinledim. Ya da düşme onu öldürmediyse, parlak fikirlerim yüzünden santim santim ölerek dolu toprakta yatarken *birçok kişi* ağlıyor.

Tahtaları etrafıma çekerken domuz gibi terliyordum. Kollarımı çevreleyen dergi duvarından geçirdim ve bir bohça daha kaptım. En yakın nehre çamaşır taşıyan bir kabile kadını gibi kafamda dengeledim, sonra yavaşça eğildim. Son demet bıraktığım deliğe oturdu. Hafifçe eğik indi, ama hizmet etmesi gerekiyordu. Andy, kilitlemeden önce kulübeye üstünkörü bir bakış atsaydı, öyle olurdu. Elbette bu, kulübeden tekrar nasıl çıkacağım sorusunu bıraktı, ama bu başka bir günün endişesiydi.

Bir kez daha omzumu duvarın kıvrımına yaslayarak ve el fenerinin ışığını ayaklarıma doğrultarak basamakları inmeye başladım. Paket yavaş gitmesine neden oldu. Adımları tekrar saydım ve yüze geldiğimde ışığı şaftın geri kalanına tuttum. Işın köpeklerin gözlerinin arkasındaki yansıtıcı yüzeye çarptığında iki ürkütücü ışık noktası bana geri parladı. Yerdeydi, iyiydi ve koridorda kaçmak yerine bekliyordu. Hissettiğim rahatlama muazzamdı. Olabildiğince hızlı bir şekilde dibe ulaştım, ki bu pek de kolay değildi çünkü orada kırık bir bacakla yatan kişi olmak istemiyordum. Ya da iki. Diz çöküp Radar'a sarıldım. Olağan koşullar altında sarılmaya son derece istekliydi, ama bu sefer neredeyse anında geri çekildi ve koridora doğru döndü.

'Tamam, ama vahşi yaşamı korkutma. *sus* .'

Benden önce gitti, koşmadı, hızlı yürüdü ve hiçbir topallama belirtisi yoktu. En azından henüz. Mucize hapların tam olarak ne olduğunu ve verirken ne kadar aldıklarını bir kez daha merak ettim. Babamın sözlerinden biri şöyleydi *: Bedava öğle yemeği diye bir şey yoktur* .

Sınır bölgesi olarak düşündüğüm yere yaklaştığımızda, tepkisini izleyebilmek için el fenerini yerden kaldırmak için yarasaları rahatsız etme riskini aldım. Gördüğüm şey hiçbir şey değildi ve kişinin ilk maruz kalmasından sonra aynı baş dönmesi içimde yüzdüğü zaman bu etkinin geçip gitmediğini merak ediyordum - bu beden dışı bir deneyime sahip olma hissi. Geldiği gibi hızla geçti ve kısa bir süre sonra koridorun yamaca açıldığı yerde ışık kıvılcımını gördüm.

Radar'ı yakaladım. Sarkan sarmaşıkların arasından geçtim ve haşhaşlara baktım. *Kırmızı halı* , diye düşündüm. *Kırmızı halı* .

Diğer dünyadaydık.

3

Radar bir an için tamamen hareketsiz durdu, başı önde, kulakları eğik, burnu havada. Sonra patikadan aşağı tırısla ilerlemeye başladı, bu artık yapabileceği en iyi hızdı. Ya da öyle düşünmüştüm. Dora bir elinde bir çift terlikle küçük kulübesinden çıktığında tepenin

yarısındaydım. Rades belki on metre önümdeydi. Dora bizim geldiğimizi gördü - kimin iki yerine dört ayağıyla geldiğini daha doğru bir şekilde gördü - ve terlikleri düşürdü. Dizlerinin üstüne çöktü ve kollarını uzattı. Radar neşeyle havlayarak tam bir koşuya başladı. Sonunda biraz kalktı (ya da yaşlanan arka bacakları yaptı), ama eteği parlak yeşil çoraplarından fırlayarak sırtüstü yuvarlanan Dora'ya çarpmamak için yeterli değildi. Radar onun üzerine oturdu, havladı ve yüzünü yaladı. Kuyruğu öfkeyle sallandı.

Kendim koşmaya başladım, yüklü paket sırtımda bir aşağı bir yukarı gümbürdüyordu. Bir dizi sarkan ayakkabının altına eğildim ve Radar'ın yakasını tuttum. 'Bırak kızım! Bırak onu!'

Ama bu hemen olmayacaktı, çünkü Dora kollarını Radar'ın boynuna dolamış ve başını göğsüne yaslamıştı... benim için yaptığı gibi. Ayakları, aynı kırmızı ayakkabılarla (yeşil çoraplarla oldukça Noel havası veriyordu) bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, mutlu bir dans yapıyordu. Ayağa kalktığında, o gri yanaklarda en ufak bir donuk renk dokunuşu olduğunu ve sakızlı sıvının - kesinlikle gözyaşlarını tutabildiği tek şey - dar kirpiksiz gözlerinden döküldüğünü gördüm.

' *Reyy!* ' diye bağırdı ve köpeğime tekrar sarıldı. Radar boynunu yalayarak, kuyruğunu ileri geri kamçılayarak işe gitti. *'Rayyy, Rayyy, RAYYY!'*

"Sanırım birbirinizi tanıyorsunuz" dedim.

4

Malzemelerimi kırmak zorunda değildim; bizi besledi ve bizi iyi besledi. Güveç, şimdiye kadar yediğim en iyisiydi, et ve patatesle dolu, tuzlu sos içinde yüzüyordu. Aklımdan - muhtemelen şu ya da bu korku filmlerinden etkilenerek- insan eti yiyor olabileceğimiz geldi, ama sonra bu fikri saçma bularak reddettim. Bu kadın iyiydi. Bilmek için neşeli bir ifadeye ya da nazik gözlere ihtiyacım yoktu; ondan ışıdı. Ve eğer buna güvenmiyorsam, Radar'ı selamlama şekli vardı. Ve tabii ki Radar'ın onu karşılama şekli. Ayağa kalkmasına yardım ettiğimde kendi sarıldım ama Rades'e verdiği gibi değil.

Tamamen doğal görünen yanağını öptüm. Dora sırtımı sıvazladı ve beni içeri çekti. Kulübe tek büyük bir odaydı ve çok sıcaktı. Şöminede ateş yoktu, ama yassı metal bir plaka üzerinde güveç tenceresi kaynarken soba tamamen sönüyordu - sanırım buna ocak deniyordu (bu konuda yanılıyor olabilirim). Odanın ortasında, ortasında haşhaş vazosu olan ahşap bir masa vardı. Dora el yapımı gibi görünen iki beyaz kase ve iki tahta kaşık koydu. Oturmam için işaret etti.

, kürkünü yakmadan sobaya olabildiğince yaklaştı . Dora, dolaplardan birinden başka bir kase aldı ve mutfak lavabosunun üzerinde asılı duran pompayı suyla doldurmak için kullandı. Onu hevesle kucaklayan Radar'a bıraktı. Ama arka bacağını yerden kaldırmadan fark ettim. Bu iyiye işaret değildi. Egzersizini paylaştırmaya dikkat etmiştim ama eski arkadaşının evini gördüğünde hiçbir şey onu durduramazdı. Eğer o tasmalı olsaydı (ki çantamdaydı), onu elimden çekip alırdı.

Dora bir çaydanlığı koydu, yahniyi servis etti, sonra hızla sobaya döndü. Dolaptan bardaklar aldı -kaseler gibi, oldukça topaklılardı- ve çay kaşığı yaptığı bir kavanoz. *Sıradan* çay, umarım kafamı kurcalayacak bir şey değildir. Zaten yeterince sarhoş hissettim. Bu dünyanın bir şekilde *benim dünyamın altında olduğunu düşünmeye devam ettim* . Sallamak zor bir fikirdi çünkü buraya gelmek için aşağı inmiştim. Ve yine de yukarıda gökyüzü vardı.

Kendimi Harikalar Diyarında Charlie gibi hissettim ve kulübenin yuvarlak ön penceresinden dışarı bakıp Çılgın Şapkacı'nın (belki omzunda sırıtan bir Cheshire kedisiyle) yolda zıpladığını görseydim şaşırmazdım. Daha doğrusu *daha çok* şaşırttı.

Durumun tuhaflığı ne kadar aç olduğumu değiştirmedi; Çok fazla kahvaltı yiyemeyecek kadar gergindim. Yine de kupaları getirip oturmasını bekledim. Bu elbette sıradan bir nezaketti, ama aynı zamanda bir tür dua etmek isteyebileceğini düşündüm; *Yemek üzere olduğumuz bu yemeği* korusun'un uğultulu bir versiyonu . Yapmadı, sadece kaşığını aldı ve kazmamı işaret etti. Dediğim gibi çok lezzetliydi. Etten bir parça çıkardım ve kaşlarımı kaldırarak ona gösterdim.

Ağzının hilal şekli onun bir gülümseme versiyonuna dönüştü. İki parmağını başının üstüne koydu ve koltuğuna biraz sıçradı.

'Tavşan?'

Başını salladı ve gıcırtılı, gurultulu bir ses çıkardı. Güldüğünü ya da gülmeye çalıştığını fark ettim ve bu beni üzdü, tıpkı kör birini ya da tekerlekli sandalyede bir daha asla yürüyemeyecek birini gördüğümde hissettiğim gibi. Bunun gibi çoğu insan acımak istemez. Engelleriyle baş ederler, başkalarına yardım ederler, iyi hayatlar yaşarlar. Cesurlar. Hepsini anladım. Yine de bana -belki de kişisel sistemimdeki her şey beşe beş çalıştığı için- böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmanın anlamsız ve adaletsiz bir tarafı varmış gibi geliyordu. Aklıma birlikte ilkokula gittiğim bir kız geldi: Georgina Womack. Bir yanağında kocaman bir çilek doğum lekesi vardı. Georgina neşeli, küçük bir şeydi, bir kırbaç kadar akıllıydı ve çoğu çocuk ona iyi davranırdı. Bertie Bird onunla beslenme çantası eşyalarını takas ederdi. Hayatında yoluna gireceğini düşünmüştüm ama her gün aynada yüzündeki o işarete bakmak zorunda kalmasına üzüldüm. Güzel ve özgür olması gereken gülüşünün huysuz bir hırıltı gibi çıkması onun suçu değildi ve Dora'nın suçu değildi.

Vurgulamak ister gibi son bir sıçrayış yaptı, sonra parmağıyla bana dönerek bir hareket yaptı: *ye, ye* .

Radar güçlükle ayağa kalktı ve sonunda arka bacaklarını altına aldığında Dora'ya geldi. Kadın gri elinin topuğunu gri alnına *, ben ne düşünüyorum* dercesine bir tokat attı. Başka bir kap buldu ve içine biraz et ve sos koydu. Bana baktı, kaşlarını kaldırdı.

Başımı salladım ve gülümsedim. 'Herkes Ayakkabı Evi'nde yer.' Dora bana kalkık hilal gülümsemesini verdi ve kaseyi yere bıraktı. Radar meşgul, kuyruk sallıyor.

Yemek yerken odanın diğer yarısını da inceledim. Küçücük bir ayakkabıcı için doğru boyutta, özenle yapılmış bir yatak vardı, ama o tarafın çoğu bir atölyeydi. Ya da belki yaralı ayakkabılar için bir rehabilitasyon ünitesi. Birçoğunun sırtları kırılmış ya da üst kısımlarından kırık çene gibi aşağı sarkan tabanları ya da tabanlarında veya ayak parmaklarında delikler vardı. Sanki ayakları ilk sahibinden daha büyük biri tarafından miras alınmış gibi, sırtları yırtılmış bir çift deri iş botu vardı. Kraliyet moru ipek bir patikteki çarpık bir yara, muhtemelen Dora'nın kibrit için en yakını olan koyu mavi iplikle dikilmişti. Bazı ayakkabılar kirliydi ve bazıları - bir tezgahın üzerinde - küçük metal kaplardaki eşyalarla temizlenip cilalanma sürecindeydi. Hepsinin nereden geldiklerini merak ettim ama kulübenin yarısındaki atölyede gururla duran nesneyi daha da merak ettim.

Bu arada ben kasemi boşaltmıştım ve Radar onunkini boşaltmıştı. Dora onları aldı ve başka bir soruyla kaşlarını kaldırdı.

'Evet, lütfen' dedim. 'Radar için çok fazla değil, yoksa bütün gün uyur.'

Dora kenetlenmiş ellerini başının yanına koydu ve gözlerini kapadı. Radar'ı işaret etti. 'Nee.'

'Dizler mi?'

Dora başını salladı ve tekrar pandomim yaptı. *'Nee!'*

Uyuması mı gerekiyor?

Ayakkabıcı kadın başını salladı ve Radar'ın sobanın yanında olduğu yeri gösterdi.

'Daha önce orada mı yattı? Bay Bowditch onu ne zaman getirdi?

Dora tekrar başını salladı ve Radar'ın başını okşamak için bir dizinin üzerine çöktü. Rades ona hayranlıkla baktı – yanılmış olabilirim ama öyle olduğunu sanmıyorum.

İkinci kase yahnimizi bitirdik. Teşekkür ederim dedim. Radar gözleriyle söyledi. Dora kaselerimizi temizlerken, ayakkabı hastanesinde dikkatimi çeken nesneye bakmak için ayağa kalktım. Pedalı pompalayarak çalışan türden eski moda bir dikiş makinesiydi. Siyah kasasının üzerinde solan altın varakla SINGER kelimesi yazılıydı.

"Bunu size Bay Bowditch mi getirdi?"

Başını salladı, göğsünü okşadı, başını eğdi. Başını kaldırdığında gözleri ıslaktı.

'Sana iyi davrandı.'

Başını salladı.

'Ve sen ona iyi davrandın. Ayrıca Radar'a.'

Bir çaba sarf etti ve anlaşılır tek bir kelime üretti: ' *Yezz* .'

"Elbette çok ayakkabın var. Onları nereden alıyorsunuz? Ve onlarla ne yapıyorsun?'

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyor gibiydi ve yaptığı hareketler de yardımcı olmadı. Sonra parladı ve atölyeye gitti. Kıyafetlerinin içinde olması gereken bir gardırop ve kulübenin yarısındaki mutfaktan çok daha fazla dolap vardı. Çeşitli ayakkabı tamir ekipmanlarını içlerinde sakladığını varsaydım. Alttakilerden birine eğildi ve tek odalı okulların ve mürekkep hokkalı sıraların eski günlerinde bir çocuğun kullanabileceği türden küçük bir kara tahta çıkardı. Biraz daha karıştırdı ve bir tebeşir parçası buldu. Devam eden işlerinden bazılarını tezgahta bir kenara itti, yavaşça yazdı, sonra okumam için kara tahtayı kaldırdı: *yu googir'i görüyorsun* .

'Anlamıyorum.'

İçini çekti, ovuşturdu ve beni banka çağırdı. Önüne küçük bir kutu ve iki paralel çizgi çizerken omzunun üzerinden baktım. Kutuya dokundu, kolunu kulübeye doladı ve kutuya tekrar dokundu.

'Bu ev?'

Başını salladı, paralel çizgileri işaret etti, sonra ön kapının solundaki tek yuvarlak pencereyi işaret etti.

'Yol.'

'Yezz.' Bana parmağını kaldırdı – *buna katıl genç adam* – ve paralel çizgileri biraz uzattı. Sonra başka bir kutu çizdi. Üstüne yine *googir'i görüyorsun* yazdı .

'Googir.'

'Yezz.' Ağzını okşadı, sonra mükemmel bir şekilde anladığım timsah gibi bir hareketle parmaklarını hızla bir araya getirdi.

'Konuşmak!'

'Yezz.'

Kelime olmayan *googir'e dokundu* . Sonra beni omuzlarımdan tuttu. Elleri ayakkabı işinden dolayı güçlüydü, gri parmak uçları nasırlarla sertleşmişti. Beni çevirdi ve ön kapıya

kadar geçirdi. Oraya vardığımda beni işaret etti, iki parmağıyla yürüme işareti yaptı ve sağı işaret etti.

"Gidip googir'i görmemi mi istiyorsun?"

Başını salladı.

'Köpeğimin dinlenmeye ihtiyacı var. O pek iyi durumda değil.

Dora Radar'ı işaret etti, uyuma işareti yaptı.

Ne kadar yürümem gerektiğini sormayı düşündüm ama bu tür bir soruya cevap verip vermeyeceğinden şüpheliydim. Bu evet-veya-hayır tipi bir işlem olmalı.

'Uzak mı?'

Kafa sallamak.

Googir konuşabiliyor mu?

Bu onu eğlendirmişe benziyordu ama o başını salladı.

'Gül? Bu iyi kız anlamına mı geliyor?

Hilal gülümsemesi. Omuz silkmek. Bir baş sallama ardından bir baş sallama.

'Ben burada biraz kayboldum. Hava kararmadan geri dönecek miyim?'

Güçlü baş sallama.

'Ve Radar'ı tutacak mısın?'

'Yezz.'

Düşündüm ve denemeye karar verdim. Googir konuşabilseydi, bazı cevaplar alabilirdim. Dora ve şehir hakkında. Googir, Radar'ı yeniden gençleştirmesi gereken güneş saatini bile biliyor olabilir. Bir saat kadar yürümeye karar verdim ve googir'in evini bulamazsam arkamı dönüp geri döneceğim.

Kapıyı açmaya başladım (bir tokmak yerine eski moda bir demir mandal vardı). Beni dirseğimden tuttu ve parmağını kaldırdı: *bekle bir* . Aceleyle Ayakkabı Tamir Merkezine döndü, tezgahtan bir çekmece çıkardı, bir şey aldı ve aceleyle bana döndü. Avuç içi boyutundan daha küçük üç küçük deri parçası vardı. Yeşile boyanmış ayakkabı tabanlarına benziyorlardı. Onları cebime koymamı işaret etti.

'Bunlar ne için?'

Kaşlarını çattı, sonra gülümsedi ve avuçlarını yukarı kaldırdı. Görünüşe göre bu çok karmaşıktı. Çantamın askılarına dokundu ve bana sorgulayıcı bir bakış attı. Ne olduğuna karar verdim ve üzerimden kalktım. Kapının yanına koydum, çömeldim, açtım ve cüzdanımı arka cebime sıkıştırdım - sanki biri benden kimlik isteyecekti, bu çok saçmaydı. Bunu yaparken Radar'a baktım, onu Dora'yla bırakmamı nasıl karşılayacağını merak ettim. Ayağa kalktığımda ve kapıyı açtığımda başını kaldırdı, sonra olduğu yerde kalıp ertelemekten tamamen memnun bir şekilde tekrar bıraktı. Neden? Karnı sıcak yemekle doluydu ve bir arkadaşıyla birlikteydi.

Haşhaşların sıralandığı geniş toprak yola - caddeye - giden bir yürüyüş vardı. Başka çiçekler de vardı ama ya ölüyorlardı ya da ölüyorlardı. Dönüp bakmak için döndüm. Kapının üzerinde Dora'nın giydiği gibi parlak kırmızı, büyük bir tahta ayakkabı vardı. Bunun bir tabela olması gerektiğini düşündüm. Altında duruyordu, son dakikada hangi yöne gideceğimi unutursam diye gülümseyerek sağı işaret ediyordu. Bu öyle bir anne işiydi ki gülümsemek zorunda kaldım.

Benim adım Charlie Reade hanımefendi. Ve eğer öyle söylemediysem, bizi beslediğiniz için teşekkürler. Seni tanımak bir zevk.

Başıyla onayladı, beni işaret etti, sonra kalbinin üzerine hafifçe vurdu. Bunun için çeviriye gerek yok.

'Bir şey daha sorabilir miyim?'

Başını salladı.

'Senin dilini mi konuşuyorum? Ben, değil mi?'

Güldü ve omuz silkti - ya anlamadı ya da bilmiyordu ya da önemli olmadığını hissetti.

'Peki. Sanırım.'

'O'ay.' İçeri girip kapıyı kapattı.

Yolun başında, bazı restoranların kaldırıma koyduğu menü panosuna benzer bir tabela vardı. Sağ tarafta, gitmem gereken yön boştu. Sola bakan tarafa, tamamen anlaşılabilir bir İngilizce ile dört satırlık bir ayet yazılmıştır:

Bana kırık ayakkabılarını ver
Çünkü yolun aşağısında yenilerini bulacaksınız.
Eğer bana güveniyorsan,
Yolculuğunuz şanslı olacak.

Bunu okumaktan çok daha uzun süre buna baktım. Bana tamir ettiği ayakkabıların nereden geldiğine dair bir fikir verdi ama nedeni bu değildi. O baskıyı *biliyordum* . Alışveriş listelerinde ve 1 Sycamore Caddesi'ndeki posta kutusuna koyduğum birçok zarfta görmüştüm. Bay Bowditch bu işareti yapmıştı, Tanrı bilir kaç yıl önceydi.

5

Sürü olmadan yürümek kolaydı, ki bu iyiydi. Radar'ı aramak ve onu görmemek iyi değildi ama Dora'nın yanında güvende olduğundan emindim. Telefonum devre dışı olduğu için zamanı çok iyi takip edemiyordum ve sürekli hava kapalıyken güneş tarafından kaba bir ölçüm bile yapamıyordum. Yukarıdaydı, ama yalnızca bulutların arkasında donuk bir damla olarak. Zamanı ve mesafeyi işaretlemek için eski öncü yöntemi kullanmaya karar verdim: Üç ya da dört "bakış" yapardım ve hala googir'den hiçbir iz görmezsem, arkamı dönüp geri giderdim.

Yürürken, üzerinde ayet yazan tabelayı düşündüm. Bir restoran menü panosunun her iki tarafında da yazılı şeyler olurdu, böylece insanlar hem geldiğini hem de gittiğini görebilirdi. Bunun sadece bir tarafında ayet vardı, bu da bana caddedeki trafiğin tek yönlü olduğunu düşündürdü: bulmam gereken eve doğru. Bunun neden olduğunu anlayamadım ama belki googir bana söyleyebilirdi. Eğer böyle bir yaratık gerçekten var olsaydı.

Yolun yükselip tümsekli ahşap bir köprünün (altındaki dere yatağı kuruydu) üzerinden geçtiği üçüncü bakışımın sonuna gelmiştim ki, korna sesini duymaya başladım. Arabalar değil, kuşlar. Köprünün en yüksek noktasına geldiğimde sağımda bir ev gördüm. Yolun sol tarafında artık haşhaş yoktu; orman kenarlara doğru süzüldü. Ev, ayakkabıcı kadının kulübesinden çok daha büyüktü, neredeyse TCM Western'deki bir çiftlik evi gibiydi ve iki büyük ve bir küçük ek binalar vardı. En büyüğü bir ahır olmalıydı. Burası bir çiftlik eviydi. Arkasında düzenli sıra sıra büyüyen şeylerin olduğu büyük bir bahçe vardı. Hepsinin ne olduğunu bilmiyordum – bahçıvan değildim – ama mısırı gördüğümde biliyordum. Bütün binalar ayakkabıcı kadının derisi kadar eski ve griydi ama yeterince sağlam görünüyorlardı.

Korna sesi kazlardan geliyordu, en az bir düzine kadar. Mavi elbiseli ve beyaz önlüklü bir kadının etrafını sardılar. Bir eliyle önlüğü kaldırdı. Diğeriyle avuç avuç yem dağıtıyordu. Kazlar çok kanat çırparak açgözlülükle peşinden gittiler. Yakınlarda, teneke bir tekneden yemek yerken, sıska ve yaşlı görünen beyaz bir at vardı. *Spavined* kelimesi aklıma geldi ama *spavined'in tam olarak ne anlama geldiğini bilmediğim* için doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafasında bir kelebek vardı - normal büyüklükte, bu bir nevi rahatlamaydı. Ben yaklaştıkça o uçtu.

Beni gözünün ucuyla görmüş olmalı, çünkü kazlar itip kakıp ayaklarının etrafında kanat çırpıp daha fazlası için kornaya basarken, bir eli havaya kaldırdığı önlüğünün cebinde, yukarı bakıp hareketsiz kaldı.

Ben de sustum çünkü artık Dora'nın anlatmak istediğini anladım: kaz kız. Ama bu donma sebebimin sadece bir kısmıydı. Saçları, içinden daha açık çizgiler geçen zengin bir koyu sarıydı. Omuzlarına düştü. Gözleri iri ve maviydi, Dora'nın sürekli yarı silinmiş şaşılığından çok uzaktı. Yanakları pembeydi. O gençti ve sadece güzel değildi; o güzeldi. Hikaye kitabının sevimliliğini bozan tek bir şey vardı. Burnuyla çenesi arasında uzun zaman önce iyileşen ciddi bir yaranın izine benzeyen düğümlü beyaz bir çizgiden başka bir şey yoktu. Yara izinin sağ ucunda küçük, açılmamış bir gül gibi görünen on kuruş büyüklüğünde kırmızı bir leke vardı.

Kaz kızın ağzı yoktu.

6

Ben ona doğru gelirken, ek binalardan birine doğru bir adım attı. Bir ranza olabilirdi. Biri dirgen tutan iki gri tenli adam çıktı. Durdum, sadece bir yabancı olmadığımı, silahlı olduğumu hatırladım. Boş ellerimi kaldırdım.

'İyiyim. Zararsız. Beni Dora gönderdi.

Kaz kız karar verirken birkaç dakika daha hareketsiz kaldı. Sonra eli önlüğünden çıktı ve biraz daha mısır ve tahıl saçtı. Diğer eliyle önce çiftçilere içeri girmelerini işaret etti, sonra da beni öne geçmem için işaret etti. Yaptım, ama yavaşça, hala ellerimi yukarıda tutuyordum. Üç kaz kanat çırparak bana doğru geldiler, boş ellerimi gördüler ve aceleyle kıza döndüler. At etrafına baktı ve yemeğine geri döndü. Ya da belki akşam yemeğiydi, çünkü güneş parçası yolun diğer tarafındaki ormana doğru ilerliyordu.

Kaz kız, bir anlık ürkmesinden sonra görünüşte umursamaz bir şekilde sürüsünü beslemeye devam etti. Ne diyeceğimi bilemeden bahçenin kenarında durdum. Radar'ın yeni arkadaşının beni işe almış olması gerektiği aklıma geldi. Googir konuşabilir mi diye sormuştum ve Dora başını salladı ama aynı zamanda gülümsüyordu. Büyük şaka, çocuğu ağzı olmayan genç bir kadından cevap alması için gönder.

'Ben burada bir yabancıyım' dedim, bu aptalcaydı; Eminim bunu kendisi de görebilirdi. Sadece o çok güzeldi. Bir bakıma ağız olması gereken yara izi ve yanındaki leke onu daha da güzelleştiriyordu. Bunun kulağa tuhaf, hatta belki sapıkça geldiğine eminim, ama bu doğruydu. 'Ben - *ah* .' Kazlardan biri bileğimi gagalamıştı.

Bu onu eğlendiriyor gibiydi. Önlüğünün içine uzandı, son yemeği çıkardı, küçük bir yumruk yaptı ve bana uzattı. Elimi açtım ve kırık mısırla karıştırılmış buğdaya benzeyen küçük bir yığını avucuma döktü. Diğer elini benimkini sabit tutmak için kullandı ve

parmaklarının dokunuşu hafif bir elektrik çarpması gibi geldi. vurulmuştum. Herhangi bir genç adam olurdu, sanırım.

'Köpeğim yaşlı olduğu için buradayım ve arkadaşım şehirde bunu söyledi...' diye işaret ettim. '… onu yeniden gençleştirmenin bir yolu vardı. Denemeye karar verdim. Bin kadar sorum var ama görüyorum ki sen… hayır, biliyorsun… tam *olarak* …'

Çukuru daha da derine kazmak istemediğim için orada durdum ve kazlar için bir avuç yem serptim. Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

Bu da onu eğlendirmişe benziyordu. Önlüğünü düşürdü ve fırçaladı. Kazlar son toz parçalarını da almak için toplandılar, sonra şakırdayarak ve dedikodu yaparak ahıra doğru yola koyuldular. Kaz kızı, elbisesinin kumaşını takdire şayan göğüslere doğru gererek kollarını başının üzerine kaldırdı. (Evet, fark ettim – beni dava edin.) İki kez alkışladı.

Yaşlı beyaz at başını kaldırdı ve ona doğru yürüdü. Yelesinin renkli cam parçaları ve kurdelelerle örüldüğünü gördüm. Böyle bir dekorasyon bana onun bir kadın olduğunu düşündürdü. Bir sonraki an emin oldum çünkü at konuştuğunda bir dişi sesiyle konuşuyordu.

"Bazı sorularına cevap vereceğim, çünkü seni Dora gönderdi ve metresim giydiğin güzel mavi taşlı kemeri biliyor."

Atın kemere ya da kılıflı 45'e hiç ilgisi yokmuş gibi görünüyordu; yola ve uzak taraftaki ağaçlara bakıyordu. Concho kemerine bakan kaz kızdı. Sonra o parlak mavi gözleriyle bana baktı.

'Adrian'dan mı geldin?'

Ses beyaz attan geliyordu – en azından mahalleden – ama kızın boğazında ve bir zamanlar ağzı olan şeyin çevresinde hareket eden kasları görebiliyordum.

'Sen bir vantriloksun!' bulanıklaştırdım.

Gözleriyle gülümsedi ve elimi tuttu. Bu şoklardan birini daha kışkırttı.

'Gel.'

Kaz kız beni çiftlik evinin etrafında gezdirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Leah ve Falada. Ona yardım et.

Yolda Bir Buluşma. Kurtlar. İki ay.

1

Sadece bir saat konuştuk ve çoğunu bitirdim, ama onun sıradan bir çiftçi kızı olmadığından emin olmam yeterince uzun sürdü. Bu muhtemelen kulağa züppe geliyor, sanki çiftçi kızların zeki, güzel ve hatta güzel olabileceğine inanmıyormuşum gibi. Bunların hiçbirini kastetmiyorum. Eminim bu büyük yuvarlak dünyamızda bir yerlerde vantrilokluk yapabilen çiftçi kızlar bile vardır. Bir şey daha vardı, bir şey daha. Belli bir özgüveni, bir *havası vardı* , sanki sadece çiftçilere değil, insanlara emir vermesine alışmıştı. Ve muhtemelen benim aniden ortaya çıkmamdan kaynaklanan o ilk tereddütten sonra kesinlikle hiçbir korku göstermedi.

Ona sırılsıklam aşık olmamın sadece o saat sürdüğünü söylememe gerek yok muhtemelen, çünkü muhtemelen zaten biliyordun. Bu hikayeler böyle gidiyor, değil mi? Sadece benim için bir hikaye değildi, benim hayatımdı. Aynı zamanda Charlie Reade şansıydı: sadece daha yaşlı değil, aynı zamanda ağzını asla öpemediğim bir kıza aşık olmak. Yine de yara izini olduğu yerde öpmekten memnun olurdum, bu sana yaramın ne kadar kötü olduğunu söylemeli. Bildiğim diğer bir şey de o ağızlı ya da ağızsız, benim gibiler için yaratılmamış olduğuydu. O, kaz besleyen bir kızdan daha fazlasıydı. Çok daha fazla.

Ayrıca, güzel kız aşık olduğu Romeo ile bir at aracılığıyla konuşmak zorunda kaldığında ne kadar romantizm yaşayabilirsiniz?

Ama biz böyle yaptık.

2

Bahçenin yanında bir çardak vardı. İçeride küçük yuvarlak bir masaya oturduk. Mısırdan bir çift el dolu sepetlerle ahıra yöneldi, bu yüzden Ekim başı yerine burada yaz olduğunu tahmin ettim. At yakındaki çimleri kırptı. Yüzü fena halde deforme olmuş gri bir kız bir tepsi getirdi ve yere koydu. Üzerinde iki bez peçete, bir bardak ve iki sürahi vardı, biri büyük, biri de lokantalarda bulduğunuz o ufacık sürahilerin boyutundaydı. Büyük olan limonataya benzeyen bir şey tutuyordu. Küçük olan, püre haline getirilmiş kabak olabilecek sarı yapışkan içeriyordu. Kaz kız büyük sürahiden dökmemi ve içmemi işaret etti. Biraz utanarak yaptım. Çünkü içecek bir ağzım vardı.

'Güzel' dedim ve öyleydi - tatlı ve ekşinin tam doğru karışımı.

Gri kız hâlâ kaz kızın omzunda duruyordu. Küçük sürahideki sarı yapışkanı işaret etti.

Kaz kız başını salladı, ama burun delikleri iç çekerek genişledi ve ağız olması gereken yara izi biraz aşağı çekildi. Hizmetçi kız, teni kadar gri olan bir elbisenin cebinden cam bir tüp çıkardı. Eğildi, onu gluck'e itmek için, ama kaz kız tüpü aldı ve onun yerine masanın üzerine koydu. Hizmetçi kıza baktı, başını salladı ve ellerini namaste der gibi birleştirdi. Kız başıyla onayladı ve gitti.

O gidince kaz kız atı alkışladı. Geldi ve başını aramızdaki parmaklığa dayadı, hâlâ son lokmasını çiğniyordu.

"Ben Falada'yım," dedi at, ama ağzı, vantriloğun dizine oturan kuklanın hareket ettiği şekilde hareket etmedi; o sadece çiğnemeye devam etti. Kızın neden ses çıkarma maskaralığını sürdürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim metresim Leah.

Daha sonra Dora sayesinde doğru yazımı biliyordum ama o zaman duyduğum şey *Star Wars'daki* gibi *Leia'ydı* . Olan her şeyden sonra yeterince mantıklı görünüyordu. Rumpelstiltskin'in bir versiyonuyla ve bir ayakkabının içinde değil, bir ayakkabının altında yaşayan yaşlı bir kadınla daha önce tanışmıştım; Ben de Fasulye Sırığı Çocuk Jack'in bir versiyonuydum ve *Star Wars* mükemmel özel efektlere sahip olsa da sadece başka bir peri masalı değil mi?

İkinizle de tanıştığıma memnun oldum, dedim. O gün başıma gelen tüm tuhaf şeyler arasında (önümüzde garip şeyler vardı), bu birçok yönden en tuhafıydı - ya da belki de en gerçeküstü olanıydı. Hangisine bakacağımı bilemedim ve tenis maçı izleyen biri gibi ileri geri döndüm.

"Seni Adrian mı gönderdi?"

Evet, ama onu Howard olarak tanıyordum. O Adrian'dı… daha önce. Onu görmeyeli ne kadar oldu?'

Leah kaşlarını çatarak bunu düşündü. Kaşlarını çatması bile güzeldi (bundan sonra bu tür gözlemlerden kaçınmaya çalışacağım ama zor olacak). Sonra yukarı baktı.

Falada, "Ben çok daha gençtim," dedi. Adrian da daha gençti. Yanında bir köpek yavrusu vardı, bir köpek yavrusundan fazlası değil. Her yerde dans etti. Yavru köpeğin garip bir adı vardı.'

'Radar.'

'Evet.'

Leah başını salladı; at her şeye ilgisiz görünerek çiğnemeye devam etti.

Adrian öldü mü? Bence buradaysan ve onun kemerini ve silahını takıyorsan, o da var.'

'Evet.'

"Demek güneş saatini başka bir şekilde çevirmeye karar verdi?" Eğer öyleyse, o akıllıydı.'

'Evet. O yaptı.' Limonatamdan biraz içtim, sonra bardağı bıraktım ve öne doğru eğildim. 'Radar için buradayım. O artık yaşlandı ve onu bu güneş saatine götürmek ve eğer yapabilir miyim diye bakmak istiyorum…" *Logan's Run* adında başka bir bilimkurgu peri masalı düşündüm ve düşündüm . 'Ve bakalım onu yenileyebilecek miyim? Sorularım var-'

"Bana hikayeni anlat," dedi Falada. "Bana iyi geliyorsa, sorularınızı daha sonra yanıtlayabilirim."

Burada durup Leah'dan Falada aracılığıyla bazı bilgiler aldığımı söylememe izin verin , ama o benden çok daha fazlasını aldı. Sanki kendisine itaat edilmeye alışkınmış gibi bir yolu vardı… ama bu kaba ya da zorbalık değildi. Hoş ve kibar olmak gibi bir zorunluluklarının olduğunu fark etmiş gibi görünen insanlar – iyi yetiştirilmiş insanlar – var ve eğer gerekmedikçe bu yükümlülük iki katına çıkıyor. Ama hoş olsun ya da olmasın, genellikle istediklerini elde ederler.

Hava kararmadan Dora'nın evine dönmek istediğim için (akşamdan sonra o ormandan ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu), çoğunlukla görevime bağlı kaldım. Ona Bay Bowditch ile nasıl tanıştığımı, ona nasıl baktığımı ve nasıl arkadaş olduğumuzu anlattım. Ona altından bahsettim ve şimdilik yeterince sahip olduğumu açıkladım, ama zamanla bu dünyaya açılan kuyuyu benimkilerden, onu kötüye kullanabilecek insanlardan saklamak için daha fazlasına ihtiyacım olabilir. Bay Heinrich öldüğüne göre altını nakde çevirmenin bir yolunu bulmam gerektiğini ekleme zahmetine girmedim.

"Çünkü bundan yıllar sonra hala ödenecek vergiler olacak ve bunlar oldukça yüksek. Vergilerin ne olduğunu biliyor musun?'

Ah evet, dedi Falada.

'Yine de şu anda endişelendiğim Radar. Güneş saati şehirde, değil mi?'

'Evet. Oraya gidersen çok sessiz olmalı ve Adrian'ın izlerini takip etmelisin. Ve asla, *asla* gece oraya gitmemelisin. Sen bütün insanlardan birisin.'

'Bütün insanlar mı?'

Masanın üzerinden alnıma, bir yanağıma, burnuma ve ağzıma dokunmak için uzandı. Parmakları hafifti, dokunuşu kısacıktı ama o şokların çoğu beni etkiledi.

"Bütün," dedi Falada. 'Gri değil. Bozulmamış . ʹ

'Ne oldu?' Diye sordum. 'G mi-'

Dokunuşu bu sefer hafif değildi; dudaklarımı dişlerime değdirecek kadar sert bir şekilde avucunu ağzıma vurdu. O, başını salladı.

'Adını asla söyleme yoksa uyanmasını hızlandırırsın.' Bir elini boğazına koydu ve parmakları sağ tarafında çenesine dokundu.

'Yorgunsun' dedim. "Konuşmak için yaptığın şey zor olmalı."

Başını salladı.

'Gideceğim. Belki yarın daha fazla konuşabiliriz.'

Ayağa kalkmaya başladım ama o bana kalmamı işaret etti. Bunda emir hakkında hiçbir şüphe yoktu. Radar'ın anlayacağı bir hareketle parmağını kaldırdı: *Aşağı* .

Cam tüpü sarı yapışkanın içine koydu, sonra sağ elinin işaret parmağını güzel cildindeki tek kusur olan kırmızı lekeye kaldırdı. O parmağındaki hariç tüm tırnaklarının kısa kesilmiş olduğunu gördüm. Çivi kaybolana kadar tırnağı lekenin içine itti. Çekti. Et açıldı ve etten çenesine doğru bir kan damlası aktı. Açtığı küçük deliğe pipeti soktu ve beslenmek için aldığı her şeyi emerken yanakları çukurlaştı. Küçük sürahideki sarı şeylerin yarısı yok oldu, benim için tek bir kırlangıç olacaktı. Boğazı sadece bir değil, birkaç kez büküldü. Tadı da

göründüğü kadar kötü olmalıydı çünkü onu boğuyordu. Boğazında olsaydı trakeotomi kesiği olacak olan pipeti çıkardı. Delik hemen kayboldu, ancak leke her zamankinden daha kızgın görünüyordu. Güzelliğine karşı bir küfür savurdu.

'Bu gerçekten yeterli miydi?' Dehşete düşmüş gibiydim. Yardım edemedim. 'Neredeyse hiç içmedin!'

Yorgun bir şekilde başını salladı. 'Açılış acı verici ve tat, aynı birkaç şeyden bu kadar yıl sonra tatsız. Bazen açlıktan ölmeyi tercih edeceğimi düşünüyorum, ama bu bazı çevrelerde çok fazla zevk getirir.' Başını benim geldiğim ve şehrin yattığı yöne doğru sola yatırdı.

Üzgünüm, dedim. 'Yapabileceğim bir şey olsaydı...'

Anladığını belirtircesine başını salladı (elbette insanlar onun için bir şeyler yapmak isterlerdi, ilk sırada olmak için birbirleriyle savaşırlardı) ve tekrar namaste hareketini yaptı. Sonra peçetelerden birini aldı ve akan kanı sildi. Lanetleri duymuştum -hikâye kitapları bunlarla dolu- ama ilk defa birini çalışırken gördüm.

"İşaretlerini takip et," dedi Falada. 'Kaybolmayın yoksa gece askerleri sizi yakalar. Ve Radar.' Bu onun için zor olmuş olmalı, çünkü *Rayar'dan geldi* ve bana Dora'nın ona kendinden geçmiş selamını hatırlattı. 'Güneş saati, sarayın arkasındaki stadyum meydanında. Hızlı ve sessiz olursanız, amacınızı orada gerçekleştirebilirsiniz. Bahsettiğin altına gelince, o içeride. Onu almak çok daha tehlikeli olur.'

'Leah, o sarayda bir zamanlar yaşadın mı?'

"Uzun zaman önce," dedi Falada.

'Sen...' Cevap bana açık görünse de kendimi bunu söylemeye zorlamak zorunda kaldım. 'Prenses misin?'

Başını eğdi.

'O idi.' Leah şimdi kendisinden – Falada aracılığıyla – üçüncü şahıs olarak bahsediyor. "Hepsinin en küçük prensesi, çünkü kendinden büyük dört kız kardeş ve iki erkek kardeş - isterseniz prensler. Kız kardeşleri öldü – Drusilla, Elena, Joylene ve adaşım Falada. Robert öldü, çünkü onun zavallı ezilmiş bedenini gördü. Ona her zaman iyi davranan Elden öldü. Annesi ve babası da öldü. Ailesinden çok az kişi kaldı.'

Sessiz kaldım, böyle bir trajedinin büyüklüğünü kavramaya çalıştım. Annemi kaybetmiştim ve bu yeterince kötüydü.

"Hanımımın amcasını görmelisin. Seafront Road yakınındaki tuğla evde yaşıyor. Sana daha fazlasını anlatacak. Şimdi hanımım çok yorgun. Size iyi günler ve güvenli yolculuklar diler. Geceyi Dora ile kalmalısın.'

Kalktım. Güneş damlası neredeyse ağaçlara ulaşmıştı.

'Hanımım sana iyi şanslar diler. Adrian'ın köpeğini umduğun gibi yenilersen, onu buraya getirmen gerektiğini söylüyor ki metresim onun dansını izleyip bir zamanlar yaptığı gibi koşabilsin.'

'Bunu yapacağım. Bir soru daha sorabilir miyim?'

Leah yorgun bir şekilde başını salladı ve elini kaldırdı - *söyle, ama kısa ol* .

Küçük deri ayakkabıları cebimden çıkardım ve onları Leah'a ve sonra (biraz aptal hissederek) kesinlikle sıfır ilgi gösteren Falada'ya gösterdim. Bunları bana Dora verdi, ama onlarla ne yapacağımı bilmiyorum.

Leah gözleriyle gülümsedi ve Falada'nın burnunu okşadı.

"Dora'nın evine dönerken yolda yolcular görebilirsin. Çıplak ayaklıysa, ona tamir etmesi için kırık veya yıpranmış ayakkabılar verdiler. Çıplak ayaklarını görecek ve onlara o

jetonları vereceksin. Yolun aşağısında *bu* taraftan..." Şehirden başka bir yere işaret etti. '… Dora'nın küçük kardeşinin sahibi olduğu küçük bir dükkan. Gezginlerde bu jetonlar varsa, onlara yeni ayakkabılar verecek.'

Bunu düşündüm. 'Dora kırık olanları onarır.'

Leah başını salladı.

'Sonra ayakkabısızlar dükkâncı kardeşine gidiyor.'

Leah başını salladı.

'Kırık ayakkabılar yenilendiğinde – Radar'ı yenilemeyi umduğum gibi – Dora onları kardeşine mi götürüyor?'

Leah başını salladı.

"Kardeş onları satıyor mu?"

Lea başını salladı.

'Neden? Mağazalar genellikle kar eder.'

Falada, "Hayatta kârdan daha fazlası var" dedi. Hanımım çok yorgun ve şimdi dinlenmesi gerekiyor.

Leah elimi tuttu ve sıktı. Bunun bana nasıl hissettirdiğini söylememe gerek yok.

Onu serbest bıraktı ve bir kez alkışladı. Falada uzaklaştı. Gri ırgatlardan biri ahırdan çıktı ve atın böğrüne hafifçe vurdu. Yeterince isteyerek ahıra doğru yürüdü, gri adam onun yanında yürüyordu.

Etrafıma baktığımda, püreyi ve limonatayı getiren kadın oradaydı. Bana başını salladı ve evi ve ötedeki yolu işaret etti. Seyirci – zaten olan buydu, hiç şüphem yoktu – bitmişti.

'Hoşçakal ve teşekkür ederim' dedim.

Leah namaste hareketi yaptı, sonra başını indirdi ve ellerini önlüğüne kenetledi. Hizmetçi (ya da belki nedimeydi) uzun gri elbisesi yere sürtünerek benimle yola yürüdü.

'Konuşabilir misin?' Ona sordum.

'Biraz.' Tozlu bir vızıltıydı. 'Acıtmak.'

Ana yola ulaştık. Geldiğim yolu işaret ettim. Amcasının tuğla evine ne kadar var? Biliyor musunuz?'

Biçimsiz gri parmağını kaldırdı.

'Bir gün?'

Başını salladı - burada en yaygın iletişim biçimini öğreniyordum. Vantrilokluk yapamayanlar için öyleydi.

Amcaya ulaşmak için bir gün. Yirmi mil olsaydı, şehre bir gün daha, daha büyük olasılıkla iki gün olabilir. Hatta üç. Kuyuya giden yeraltı koridoruna dönüşü sayarsak, belki de toplamda altı gün ve bu her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak. O zamana kadar babam geri dönecek ve kaybolduğumu bildirecekti.

Korkabilir ve içebilir. Bir köpeğin hayatına karşı babamın ayıklığıyla kumar oynardım… ve sihirli güneş saati var olsa bile, yaşlı bir Alman Çoban üzerinde çalışıp çalışmayacağını kim bilebilirdi? Fark ettim ki – daha önce yapmalıydım diyeceksiniz – yapmayı düşündüğüm şey sadece çılgınlık değildi, bencilceydi. Şimdi geri dönseydim, kimse daha akıllı olmazdı. Andy kilitleseydi tabii ki kulübeden kaçmak zorunda kalırdım ama bunu yapacak kadar güçlü olduğumu sanıyordum. Hillview takımında, sadece bir mücadele mankenine vurup onu bir iki adım geriye götürmekle kalmayıp, onu devirmeyi başaran birkaç oyuncudan biriydim. Ve bir şey daha vardı: Ev hasreti çekiyordum. Sadece birkaç

saatliğine gitmiştim, ama tek gerçek rengin büyük haşhaş tarlaları olduğu bu hüzünlü, bulutlu ülkede gün sona ererken… evet, yurdumu özlemiştim.

Radar'ı alıp geri dönmeye karar verdim. Seçeneklerimi yeniden düşün. Daha iyi bir plan yapmaya çalışın, kimsenin endişelenmeden bir veya iki haftalığına gidemeyeceğim bir plan. Böyle bir planın ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sanırım derinlerde bir yerde (kendimizden sır saklamaya çalıştığımız o karanlık küçük dolapta) bunu Radar ölene kadar erteleyeceğimi biliyordum, ama demek istediğim buydu. yapmak.

Ta ki, gri hizmetçi beni dirseğimden tutana kadar. Yüzünden geriye kalanlardan anlayabildiğim kadarıyla bunu yapmaktan korkuyordu ama yine de tutuşu sağlamdı. Beni kendisine doğru çekti, parmak uçlarında durdu ve acı veren gıcırtısıyla bana fısıldadı.

'Ona yardım et.'

3

Yavaşça Dora'nın Ayakkabı Evi'ne geri yürüdüm, gün ışığının neredeyse hiç farkında değildim. Leah'ın (o noktada onu hala Leia olarak düşünüyordu) ağzının yanındaki lekeyi nasıl açtığını düşünüyordum. Nasıl kanamıştı, nasıl acıtmış olmalıydı, ama bunu yapmak, hayatta kalmak için yapabileceği tek şey püre haline getirilmiş şekerdi.

En son ne zaman bir mısır başak, bir kereviz sapı ya da bir kase Dora'nın lezzetli tavşan yahnisi yemişti? Radar bir köpek yavrusuyken, çok daha genç bir Falada'nın etrafında kumar oynarken ağzı suskun muydu? Aşırı yetersiz beslenme olması gereken şeye rağmen var olan güzellik bir tür acımasız şaka mıydı? Sürekli açlık olması gereken şeye rağmen iyi ve sağlıklı görünmesi için lanetli miydi?

Ona yardım et.

Bunu yapmanın bir yolu var mıydı? Bir peri masalında olurdu. Ben beşten fazla olamadığımda annemin bana Rapunzel'in hikayesini okuduğunu hatırladım. Hikayenin sonu nedeniyle hafıza canlıydı: aşk tarafından tersine çevrilen korkunç zulüm. Kötü bir cadı, Rapunzel'i kurtaran prensi kör ederek cezalandırdı. Karanlık ormanda dolaşan zavallı adamın bir resmini canlı bir şekilde hatırladım, engelleri hissetmek için kolları uzandı. Sonunda Rapunzel ile tekrar bir araya geldi ve onun gözyaşları görüşünü geri kazandı. Leah'nın ağzını onarabilmemin bir yolu var mıydı? Muhtemelen ağlayarak değil, doğru, ama belki yapabileceğim bir şey *vardı* ; büyük bir güneş saatini geriye doğru sürmenin yılları silip süpürdüğü bir dünyada her şey mümkün olabilir.

Ayrıca, bana hikayenin kahramanı olmak istemeyen, güzel kıza yardım eden sağlıklı bir genç göster, ben de sana hiç kimseyi göstermeyeceğim. Babamın tekrar içmeye başlama olasılığına gelince, Lindy'nin bir keresinde bana söylediği bir şey vardı: 'Onu ayılttığı için övgü alamazsın, çünkü o yaptı. Ve tekrar içmeye başlarsa suçu üstlenemezsin çünkü o da yapardı.'

Tekerleklerin gıcırdamasını duyduğumda ayakkabılarıma ve bu düşüncelerin derinliklerine bakıyordum. Başımı kaldırdım ve küçük, köhne bir arabanın önüme geldiğini gördüm, o kadar yaşlı bir at tarafından çekildi ki Falada'yı sağlık ve gençlik resmi gibi gösterdi. İçinde birkaç demet vardı, en büyüğünün üstüne çömelmiş bir tavuk. Yanında yürüyen - yanında yürüyen - *genç* bir adam ve genç bir kadındı. Griydiler ama Leah'nın ırgatları ve hizmetçisi kadar gri değillerdi. Bu arduvaz rengi bir hastalık belirtisiyse, bu

insanlar hala erken aşamadaydı… ve elbette Leah hiç gri değildi, sadece ağızsızdı. Bu başka bir gizemdi.

Genç adam atın dizginlerini çekti ve onu durdurdu. Çift bana korku ve umut karışımı bir ifadeyle baktı. Yüzleri çoğunlukla orada olduğu için ifadelerini kolayca okuyabiliyordum. Kadının gözleri dolmaya başlamıştı ama Dora'nın dünyayı gözlemlediği yarıklar olmaktan çok uzaklardı. Adam daha kötüydü; burnu eriyormuş gibi görünmeseydi yakışıklı olabilirdi.

'Ho' dedi. 'İyi tanışmış mıyız? Değilse, alacağın şeye sahip ol. Senin bir silahın var, bende yok ve seninle savaşamayacak kadar yorgun ve kalbim acıyor.'

'Ben hırsız değilim' dedim. "Senin gibi sadece bir gezgin."

Kadın tozlu ama bütün gibi görünen kısa bağcıklı botlar giyiyordu. Adamın ayakları çıplaktı. Ve kirli.

"Köpeği olan bayan bize buluşabileceğimizi söyleyen sen misin?"

'Bu ben olurdum, sanırım.'

'Bir jetonunuz var mı? Yapacağını söyledi, çünkü ona giydiğim çizmeleri verdim. Onlar babamındı ve parçalanıyorlardı.'

'Bize zarar vermeyeceksin, değil mi?' diye sordu genç kadın. Ama sesi yaşlı bir kadının sesiydi. Henüz Dora'nınki gibi bir hırıltı değil, ama oraya varmak.

Bu insanlar lanetli , diye düşündüm. *Hepsi. Ve bu* yavaş bir *lanet. En kötü tür hangisi olabilir* .

'Yapmayacağım.' Cebimdeki küçük deri ayakkabı jetonlarından birini çıkarıp genç adama verdim. Kendi cebine koydu.

Adamıma ayakkabı mı verecek? diye sordu kadın boğuk sesiyle.

Bu soruyu babası sigorta şirketinde çalışan bir çocuğa yakışır şekilde dikkatle yanıtladım. Anladığım kadarıyla anlaşma buydu.

"Yürümeliyiz," dedi kocası - eğer öyleyse - dedi. Sesi biraz daha iyiydi ama benim geldiğim yerde kimse ona TV spikeri veya sesli kitap okuyucusu olarak iş vermezdi. 'Teşekkür ederiz.'

Yolun uzak tarafındaki ormandan bir uluma yükseldi. Neredeyse bir çığlık olana kadar tırmandı. Korkunç bir sesti ve kadın adama karşı büzüldü.

"Girmek zorundayım," dedi tekrar. 'Kurtlar.'

'Nerede kalacaksın?'

'Köpekli bayan bize bir resim tahtası gösterdi ve bir ev ve ahır olduğunu düşündüğümüz şeyi çizdi. Onu gördün mü?'

"Evet, eminim seni de alırlar. Ama acele et, ben de aynısını yapacağım. Hava karardıktan sonra yolda olmanın bir şey olacağını sanmıyorum...' Ne *güzel olurdu* diye düşündüm ama söyleyemedim. 'Bu akıllıca olmaz.'

Hayır, çünkü kurtlar gelirse, bu ikisinin bırakın tuğlayı, samandan ya da ince dallardan evleri bile yoktu. Ülkede yabancıydılar. En azından bir arkadaşım vardı. 'Hadi, şimdi. Sanırım yarın yeni ayakkabılar alacaksın. Bir dükkan var ya da bana öyle söylendi. Eğer ona gösterirsen, adam sana ayakkabı verecek... biliyorsun... jetonunu. İzin verirseniz size bir soru sormak istiyorum.

Onlar bekledi.

'Bu toprak nedir? Buna ne diyorsunuz?

Bana sanki bir vidam gevşemiş gibi baktılar - muhtemelen söyleyemeyeceğim bir cümle - ve sonra adam cevap verdi. 'Bu Empis.'

'Teşekkürler.'
Kendi yollarına gittiler. Kendime gittim, neredeyse koşuya başlayana kadar hızımı artırdım. Daha fazla uluma duymadım, ama Dora'nın kulübesinin hoşgeldin penceresinden parıldadığını gördüğümde alacakaranlığın kasvetli hali koyulaşmıştı. Basamaklarının dibine de bir lamba koymuştu.
Karanlıkta bir gölge bana doğru hareket etti ve elimi Bay Bowditch'in 45'lik kıçına attım. Gölge katılaştı ve Radar oldu. Ayağa kalkmaya çalışarak o kötü arka bacaklarını strese sokmasın diye bir dizimin üzerine çöktüm. Ki açıkça yapmaya hazırlanıyordu. Boynundan tutup kafasını göğsüme doğru çektim.
'Hey, kızım - nasılsın?'
Kuyruğu o kadar şiddetli sallanıyordu ki poposu bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyordu ve bu konuda bir şey yapabilirsem ölmesine izin mi verecektim? Ben saçmalıyordum.
Ona yardım et , demişti Leah'ın hizmetçisi ve orada kararan yolda ikisine de yardım etmeye karar verdim - yaşlı köpek ve kaz kızı prenses.
Yapabilirsem.
Radar kaçtı, yolun haşhaş tarlasına gitti ve çömeldi. "İyi fikir," dedim ve sineğimin fermuarını açtım. İşimi yaparken bir elim tabancanın kıçındaydı.

4

Dora bana şöminenin yanında bir yatak yapmıştı. Kılıfın üzerinde rengarenk kelebekler olan bir yastık bile vardı. Ona teşekkür ettim ve bana reverans yaptı. Kırmızı ayakkabılarının (Dorothy'nin Oz'da giydiği gibi) bir çift sarı Converse spor ayakkabıyla değiştirildiğini görünce çok şaşırdım .
Bunları size Bay Bowditch mi verdi?
Başını salladı ve onlara bir gülümseme versiyonuyla baktı.
'Onlar sizin için en iyisi mi?' Bana öyle olmalılarmış gibi geldi, çünkü sanki kutudan yeni çıkmışlar gibi çok temizdiler.
Başını salladı, beni işaret etti, sonra spor ayakkabılarını işaret etti: *Onları senin için giydim* .
Teşekkürler, Dora.
Kaşları alnında eriyor gibiydi ama kaşlarından geriye kalanları kaldırdı ve geldiğim yönü gösterdi. ' *Ze* ?'
'Seni anlamıyorum.'
Atölyesine döndü ve küçük kara tahtasını aldı. Genç adama ve kadına göstermiş olması gereken evi ve ahırı gösteren kareleri sildi, sonra büyük harflerle yazdırdı: LEAH. Bunu düşündü, düşündü, sonra ekledi:?
'Evet dedim. 'Kaz kız. Onu gördüm. Gece kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler. Yarın yola çıkacağız.'
Kalbinin üzerinde göğsünü okşadı, Radar'ı işaret etti, beni işaret etti, sonra her şeyi kapsayan bir hareketle ellerini kaldırdı. *Benim evim senin evin* .

5

Daha fazla güveç yedik, bu sefer yanında kaba ekmek parçaları vardı. Kaba ama lezzetli. Mum ışığında yedik ve Radar payını aldı. Onu almasına izin vermeden önce sırt çantamdan hap şişesini çıkardım ve ikisini sosun içine batırdım. Sonra ne kadar ileri gitmemiz gerektiğini düşünerek üçüncü bir tane koydum. Onları ona verirken, Paul'e ödeme yapmak için Peter'ı soyduğum fikrini aklımdan çıkaramıyordum.

Dora onları işaret etti ve başını eğdi.

'Ona yardım etmeleri gerekiyor. Gidecek çok yolumuz var ve o eskisi kadar güçlü değil. Öyle olduğunu sanıyor ama değil. Onlar gittiklerinde, sanırım—'

O uzun ulumalardan bir diğeri, yolun uzak tarafından geldi. Bir diğeri, ardından bir üçüncüsü katıldı. İnanılmaz derecede gürültülüydüler, dişlerimi gıcırdatmak istememe neden olan çığlıklara yükseliyorlardı. Radar başını kaldırdı ama havlamadı, sadece göğsünün derinliklerinden gelen hafif bir hırıltı çıkardı.

Kurtlar, dedim.

Dora başını salladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve omuzlarını kavradı. Abartılı bir ürperti verdi.

Daha fazla kurt katıldı. Bütün gece bunu sürdürürlerse, yolculuğuma başlamadan önce fazla dinleneceğimi düşünmemiştim. Dora aklımı mı okudu, yoksa öyle mi göründü bilmiyorum. Her iki durumda da ayağa kalktı ve yuvarlak pencereye gelmemi işaret etti. Gökyüzünü işaret etti. Boyu kısaydı ve bakmak için eğilmesi gerekmiyordu ama ben baktım. Gördüğüm şey, sürekli bir geçit töreni olan bir günde sistemimde başka bir şoktu.

Bulutlar uzun bir yarık halinde ayrılmıştı. Ortaya çıkan gök nehrinde biri diğerinden büyük iki ay görebiliyordum. Boşlukta yarışıyor gibiydiler. Büyük olan *çok* büyüktü. Antik yüzeyindeki kraterleri, vadileri ve kanyonları görmek için teleskopa ihtiyacım yoktu. Üzerimize düşmeye hazır görünüyordu. Sonra yarık kapandı. Kurtlar ulumayı bıraktı, yani hemen demek istiyorum. Sanki dev bir amplifikatörden yayın yapıyorlardı ve biri fişi çekmişti.

'Bu her gece mi oluyor?'

Başını salladı, ellerini açtı, sonra bulutları işaret etti. Jestleriyle ve yazabildiği birkaç kelimeyle iletişim kurmakta iyiydi, ama bu benim gözümden kaçmıştı.

6

Kulübede arkaya ya da öne çıkmayan tek kapı alçaktı ve Dora büyüklüğündeydi. Küçük akşam yemeğimizi temizledikten sonra (yardım etmeye çalıştığımda beni kovdu) bu kapıdan içeri girdi ve beş dakika sonra çıplak ayaklarına kadar uzanan bir gecelik ve saçından geriye kalanlarda bir başörtüsüyle dışarı çıktı. Spor ayakkabılar bir elindeydi. Onları dikkatlice – hürmetle – yatağının başucundaki rafa koydu. Orada başka bir şey daha vardı ve daha yakından bakmak istediğimde bana uzattı, açıkçası vermek konusunda isteksizdi. Bay Bowditch'in Radar olduğu belli olan bir köpek yavrusunu tutarken çekilmiş küçük çerçeveli bir fotoğrafıydı . Dora onu göğsüne bastırdı, okşadı, sonra tekrar spor ayakkabıların yanına koydu.

Önce küçük kapıyı sonra da beni işaret etti. Diş fırçamı alıp içeri girdim. Kitaplar ve birkaç eski film dışında pek fazla özel bölüm görmedim, ama çok görsem bile bu en temizi olacağını tahmin ettim. Teneke bir tatlı su leğeni ve ahşap kapaklı bir tuvalet vardı. Bir

duvar vazosunda, tatlı kiraz kokularını yayan haşhaşlar vardı. İnsan atığı kokusu yoktu. Sıfır.

Ellerimi ve yüzümü yıkadım ve daha fazla kelebek işlemeli küçük bir havluyla kuruladım. Dişlerimi kuru fırçaladım. En fazla beş dakika, hatta belki o kadar da uzun bir süre tuvaletteydim ama dışarı çıktığımda Dora küçük yatağında derin derin uyuyordu. Radar onun yanında uyuyordu.

Kalın bir battaniye olan kendi derme çatma yatağıma uzandım ve üzerime çekmek için düzgünce katlanmış bir yatak. O an buna ihtiyacım yoktu, çünkü şöminedeki közler hâlâ iyi ısı veriyordu. Büyüdükçe ve küçülürken onlara bakmak hipnotize ediciydi. Kurtlar sessizdiler, onları çıldıracak ay ışığı yoktu, ama saçakların etrafında hafif bir rüzgar oynuyordu, ses bazen estiğinde alçak bir haykırışa dönüşüyordu ve benim yerime ne kadar uzakta olduğumu düşünmemek imkansızdı. dünya. Ah, tepeye kısa bir yürüyüşle, gömülü koridordan bir mil aşağıda ve kuyunun tepesine yüz seksen beş spiral adımla tekrar ulaşabilirdim, ama gerçek ölçü bu değildi. Burası diğer ülkeydi. Gökyüzünde bir değil iki uydunun yarıştığı Empis'ti. O kitap kapağını düşündüm, yıldızlarla dolu bir huniyi gösteren.

Yıldız değil , diye düşündüm. *Hikayeler. Huniye dökülen ve dünyamızda ortaya çıkan sonsuz sayıda hikaye, neredeyse hiç değişmedi* .

Sonra, her gün şunu söyleyerek bitiren üçüncü sınıf öğretmenim Bayan Wilcoxen'i düşündüm, *kızlar ve erkekler bugün ne öğrendik?*

Ne öğrenmiştim *?* Buranın bir lanet altında işleyen bir büyü yeri olduğunu. Burada yaşayan insanların bir tür ilerleyici hastalık veya hastalıktan muzdarip olduklarını. Dora'nın - Bay Bowditch'in onun için bastırdığı tabelanın - neden sadece terk edilmiş şehre bakan taraftaki ayakkabı şiirine ihtiyacı olduğunu şimdi anladığımı sanıyordum. Çünkü insanlar o yönden geliyordu. Kaç kişi olduğunu bilmiyordum ama tabelanın boş tarafı, varsa çok azının geri döndüğünü gösteriyordu. Bulutla örtülmüş güneş bloğunun batıda battığını varsayarsam, o zaman tanıştığım genç adam ve kadın (artı ayakkabı değişim programı Dora ve erkek kardeşinin koştuğu diğer tüm insanlar) oradan geliyordu. Kuzey. Kuzeyden *tahliye mi?* Dönen bir lanet miydi, hatta belki de şehirden kaynaklanan bir tür radyasyon mu? Bundan emin olmak için neredeyse yeterli bilgiye sahip değildim, hatta yarı yarıya emindim, ama aynı şekilde hoş olmayan bir düşünceydi, çünkü Rades ile gitmeyi planladığım yol buydu. Cildim grileşmeye başlar mı? Dora'nın ve Leah'nın nedimesinin hırlamasına doğru sesim yavaş yavaş düşmeye mi başlayacaktı? Bay Bowditch'in teninde ve sesinde bir sorun yoktu ama belki de Empis'in bu kısmı, o buraya en son geldiğinde iyiydi ya da çoğunlukla iyiydi.

Belki bu, belki bu. Kendimdeki değişiklikleri görmeye başlarsam, arkamı dönüp ayakları dövebileceğimi sanıyordum.

Ona yardım et.

Gri hizmetçinin bana fısıldadığı şey buydu. Radar'a yardım etmenin bir yolunu bildiğimi sanıyordum ama ağzı olmayan bir prensese nasıl yardım edecektim? Bir hikayede, prens bunu yapmanın bir yolunu bulurdu. Rapunzel'in göz yaşlarının sihirli bir şekilde geri kazandıran özelliklere sahip olduğu ortaya çıkması gibi, muhtemelen olası olmayan bir şey olurdu, ancak veznedar şapkasından bir tane çıkarmak zorunda kalsa bile mutlu bir son isteyen okuyucular için lezzetli olurdu. Zaten bir prens değildim, sadece başka bir gerçekliğe giden yolu bulan bir lise çocuğu ve hiçbir fikrim yoktu.

Közler kendi sihirleriydi, rüzgar bacadan aşağı süzüldüğünde kabarıyor, rüzgarlar kesildiğinde sönüyordu. Onlara baktığımda, göz kapaklarım kilo almış gibiydi. Uyudum ve gecenin bir noktasında Radar odanın karşısına geçip yanıma uzandı. Sabah ateş sönmüştü ama onun yattığı yanım sıcaktı.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Dora'dan ayrılmak. Mülteciler.

Peterkin. Odunsu.

1

Kahvaltı, çırpılmış yumurta - boyutlarına göre kaz yumurtası - ve yeni bir ateşte kızartılmış ekmek parçalarından oluşuyordu. Tereyağı yoktu ama harika çilek reçeli vardı. Yemek bittiğinde çantamı toparlayıp üzerime geçirdim. Radar'ın tasmasını yakasına tuttum. Ormanda dev tavşanları kovalamasını ve *Game of Thrones* ulu kurdunun bu dünyadaki versiyonuyla tanışmasını istemedim.

"Geri geleceğim," dedim Dora'ya hissettiğimden daha büyük bir güvenle. Neredeyse ekledim *Ve yaptığımda Radar tekrar genç olacak* , ama bunun anlaşmayı bozabileceğini düşündüm. Ayrıca, büyülü yenilenme fikrini hala umut etmek kolay ama inanmak daha zor, Empis'te bile buldum.

"Sanırım bu gece Leah'nın amcasının evinde kalabilirim - köpeklere falan alerjisi olmadığını varsayarsak - ama hava kararmadan orada olmak isterim." Düşünmek (yapmamak zordu) *wolfies* .

Başını salladı ama dirseğimden tutup beni arka kapıdan dışarı çıkardı. Hatlar hala avluyu çaprazlıyordu ama ayakkabılar, terlikler ve botlar, muhtemelen sabah çiyiyle ıslanmasınlar diye içeri alınmıştı (ki bunun radyoaktif olmadığını umuyordum). Kulübenin yan tarafına gittik ve daha önce gördüğüm küçük araba vardı. Üstlerinden yeşilliklerle dolu çuvalların yerini çuval bezine sarılmış ve sicim ile bağlanmış bir paket almıştı. Dora önce onu sonra da ağzımı işaret etti. Bir elini kendi ağzının önünde tuttu ve kısmen erimiş parmaklarını çiğneme hareketiyle açıp kapadı. Bunu anlamak için bir roket bilimcisi gerekmedi.

'Tanrım, hayır! Yemeğini ve arabanı alamam! Tamir ettiğin ayakkabıları kardeşinin dükkânına böyle götürmüyor musun?'

Radar'ı işaret etti ve önce arabaya doğru, sonra bana geri dönerek birkaç topal adım attı. Sonra güneyi işaret etti (eğer yönlerim konusunda haklıysam, öyleydi) ve parmaklarını havada gezdirdi. İlk bölüm kolaydı. Topallamaya başladığında bana arabanın Radar için olduğunu söylüyordu. Ayrıca bana birinin – muhtemelen erkek kardeşinin – ayakkabılar için geleceğini söylediğini sanıyordum.

Dora arabayı işaret etti, sonra küçük bir gri yumruk yaptı ve göğsüme üç kez hafifçe vurdu: *Yapmalısın* .

amacını gördüm; Bakmam gereken yaşlı bir köpeğim ve gidecek çok yolum vardı. Aynı zamanda, ondan zaten sahip olduğumdan daha fazlasını almaktan nefret ediyordum. 'Emin misin?'

Başını salladı. Sonra sarılmak için kollarını uzattı, bunu yapmaktan mutluluk duydum. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve Radar'a sarıldı. Tekrar ayağa kalktığında önce yolu, sonra kesişen çizgileri, sonra da kendini işaret etti.

Devam et. Yapacak işlerim var.

İki başparmağımı kaldırarak kendi el hareketi yaptım, sonra arabaya gittim ve onun paketlediği malzemelerle sırt çantamı fırlattım… Bay Bowditch'in sardalyeleri. Uzun kulpları aldım ve sanki bu dünyanın balsa ağacından yapılmış gibi neredeyse hiçbir ağırlığı olmayan arabayı bulmaktan çok memnun oldum. Bildiğim kadarıyla öyleydi. Ayrıca tekerlekler iyi yağlanmıştı ve genç çiftin arabasının tekerleklerinin yaptığı gibi gıcırdmıyordu. Çekmenin, yedi yaşımdayken küçük kırmızı arabamı çekmekten çok daha zor olacağını düşünmüştüm.

Arkamı döndüm ve yola doğru yürüdüm, ilerledikçe daha fazla çizginin altına eğildim. Radar yanımda yastıklı. Şehir Yolu olarak düşündüğüm yere geldiğimde (görünürde sarı bir tuğla yoktu, bu yüzden bu isim çıktı) geri döndüm. Dora, elleri göğüslerinin arasında kenetlenmiş, kulübesinin yanında duruyordu. Baktığımı görünce, onları ağzına kaldırdı ve sonra bana doğru açtı.

Arabanın kollarını onun hareketini taklit edecek kadar bıraktım, sonra yola koyuldum. Empis'te öğrendiğim bir şey var: iyi insanlar karanlık zamanlarda daha çok parlar.

Ona da yardım et , diye düşündüm. *Dora'ya da yardım et* .

2

O eski hikayelerden birinin dediği gibi, vadiden aşağı yukarı yürüdük. Cırcır böcekleri öttü ve kuşlar şarkı söyledi. Solumuzdaki haşhaşlar ara sıra, gri erkek ve kadınların -çok değil- çalıştığını gördüğüm ekili tarlalara yol açtı. Beni gördüler ve ben geçene kadar yaptıklarını durdurdular. El salladım ama sadece biri, büyük hasır şapkalı bir kadın el salladı. Nadasa bırakılmış ve unutulmuş başka tarlalar da vardı. Büyüyen sebzeler arasında yabani otlar filizlendi ve sonunda devralacağını düşündüğüm parlak haşhaş eşarpları.

Sağda, orman devam etti. Birkaç çiftlik evi vardı ama çoğu terk edilmişti. Küçük köpekler kadar büyük iki tavşan patikadan atladı. Radar onlara ilgiyle baktı, ama onları kovalamaya hiç niyeti yoktu, ben de onun ucunu açıp arabaya attım. Beni hayal kırıklığına uğratma kızım.

Bir saat kadar sonra Dora'nın benim için hazırlamış olduğu büyük boy yiyecek paketini çözmek için durdum. Diğer lezzetler arasında pekmezli kurabiyeler vardı. Bunlarda çikolata yok, ben de bir tane Radar'a verdim, o da onu kıstırdı. Ayrıca temiz bezlere sarılmış üç uzun cam kavanoz vardı. İki tanesi suyla dolduruldu ve birinde çaya benzeyen bir şey vardı. Biraz su içtim ve arkadaşımın da doldurduğu bir çanak çömlek içinde Radar'a biraz verdim. Onu hevesle kucakladı.

Yeniden paketlemeyi bitirdiğimde, yolda bana doğru yürüyen üç kişi gördüm. İki adam daha yeni grileşmeye başlamıştı, ama aralarında yürüyen kadın bir yaz fırtına bulutu kadar karanlıktı. Gözlerinden biri şakağına kadar uzanan bir yarıkla yukarı çekilmişti, bakılması korkunç bir şeydi. İrisin safir parçası gibi tek bir mavi parıltısı dışında , diğeri gri bir et yığınına gömülmüştü. Sadece geç dönem hamileliği olabilecek bir durumda şişkin, pis bir elbise giyiyordu. Pis bir battaniyeye sarılmış bir bohça tutuyordu. Adamlardan biri yanları tokalı bir çift bot giyiyordu - ilk ziyaretimde Dora'nın arka bahçesinde ipte asılı gördüğüm botu hatırlattı. Diğer adam sandalet giyiyordu. Kadının ayakları çıplaktı.

Radar'ın yolda oturduğunu gördüler ve durakladılar.

Merak etme, diye seslendim. Seni ısırmaz.

Yavaşça geldiler, sonra tekrar durdular. Şu anda baktıkları kılıflı silahtı, ben de ellerimi kaldırdım, avuçlarım dışarı çıktı. Tekrar yürümeye başladılar ama çekinerek yolun sol tarafına geçtiler, Radar'a baktılar, bana baktılar, sonra tekrar Radar'a döndüler.

'Sana zarar vermek istemiyoruz' dedim.

Adamlar sıska ve yorgun görünümlüydü. Kadın tamamen bitkin görünüyordu.

'Dur bir dakika' dedim. Beni anlamazlarsa diye, bir polisin dur işaretiyle elimi kaldırdım. 'Lütfen.'

Durdular. Çok üzgün görünen bir üçlüydü. Yakından erkeklerin ağızlarının yukarı doğru çıkmaya başladığını görebiliyordum. Yakında Dora'nınki gibi zar zor hareket eden hilaller olacaklardı. Elimi cebime attığımda kadının yanına sokuldular ve o bohçasını göğüslerine çekti. Küçük deri ayakkabılardan birini alıp ona uzattım.

'Al şunu. Lütfen.'

Tereddütle uzandı, sonra onu tutmamı bekliyormuş gibi elimden kaptı. Bunu yaptığında battaniye bohçasından düştü ve belki bir ya da bir buçuk yaşında ölü bir bebek gördüm. Annemin tabutunun kapağı kadar griydi. Yakında bu zavallı kadının yerini alacak bir başkası olacaktı ve muhtemelen o da ölecekti. Kadın önce ölmediyse, ya da doğum sırasında ölmedi.

'Beni anlıyor musun?'

"Anlıyoruz," dedi çizmeli adam. Sesi çatallıydı ama bunun dışında yeterince normaldi. 'Bize ne olurdu, yabancı, hayatlarımız olmasa? Çünkü başka hiçbir şeyimiz yok.'

Hayır, elbette yapmadılar. Bunu bir kişi yapmışsa veya yaptırmışsa, o kişi cehenneme aittir. En derin çukuru.

"Sana arabamı ya da yemeğimi veremem, çünkü gidecek çok yolum var ve köpeğim yaşlı. Ama üç tane daha yürürsen...' *Kilometre* demeye çalıştım ama kelime gelmiyordu. tekrar başladım. 'Belki öğlene kadar yürürsen kırmızı ayakkabının izini göreceksin. Orada oturan hanım dinlenmenize izin verir ve size yiyecek ve içecek verebilir.'

Bu tam olarak bir vaat değildi (babam, televizyon reklamlarında mucizevi ilaçlar için 'gelincik sözcükler' dediği şeyi işaret etmekten hoşlanırdı) ve Dora'nın kulübesinden geçen her mülteci grubunu besleyemediğini ve sulayamayacağını biliyordum. Ama kadının

durumunu ve taşıdığı korkunç bohçayı görünce bu üçüne yardım etmek için harekete geçeceğini düşündüm. Bu sırada sandaletli adam küçük deri ayakkabıyı inceliyordu. Ne için olduğunu sordu.

"Ayrıca, sana bahsettiğim kadının yanında bir çift ayakkabı için jeton verebileceğin bir dükkan var."

'Gömmek var mı?' Bu çizmeli adamdı. 'Oğlumun bir gömmeye ihtiyacı olduğu için'.

'Bilmiyorum. Ben burada bir yabancıyım. Kırmızı ayakkabının işaretine veya daha ilerideki kaz kızının çiftliğine sorun. Hanımefendi, kaybınız için üzgünüm.'

İyi bir çocuktu, dedi, ölü çocuğuna bakarak. 'Tam'im iyi bir çocuktu. Doğduğunda iyiydi, şafak gibi pembeydi ama sonra üzerine gri bir renk geldi. Siz yolunuza yürüyün efendim, biz de kendi yolumuza yürüyelim.'

'Bir dakika bekle. Lütfen.' Paketimi açtım, karıştırdım ve iki kutu Kral Oscar sardalya buldum. Onları dışarıda tuttum. Onlardan çekindiler. 'Hayır, sorun değil. Yemek. Sardalya. Küçük balık. Onları almak için üstteki yüzüğü çekiyorsun, anladın mı?' dokundum.

İki adam birbirine baktıktan sonra başlarını salladılar. Çekmeceli teneke kutularla hiçbir şey yapmak istemiyor gibiydiler ve kadın konuşmadan tamamen kopmuş gibiydi.

Sandaletli olan, "İnmemiz gerek," dedi. "Sana gelince, genç adam, yanlış yöne gidiyorsun."

'Gitmem gereken yol bu' dedim.

Doğrudan gözlerimin içine baktı ve 'Bu yol ölümdür' dedi.

Korkunç yükünü taşıyan kadın, Şehir Yolu'ndan güçlükle toz toplayarak devam ettiler. Neden adamlardan biri onu ondan almadı ? Ben sadece bir çocuktum, ama bunun cevabını bildiğimi sanıyordum. O onundu, Tam'ı ve bedeni, onu taşıyabildiği sürece taşımak zorundaydı.

3

Onlara kalan kurabiyeleri vermemek konusunda aptal ve arabayı tutmak konusunda bencil hissettim. Radar geride kalana kadar öyleydi.

Bunun ne zaman olduğunu fark edemeyecek kadar kendi düşüncelerimin derinliklerindeydim ve bu düşüncelerin Sandal Adam'ın korkunç ayrılık sözleriyle pek ilgisi olmadığını öğrenince şaşırmış olabilirsiniz (ya da değil). Şehre doğru giderken öldürülebileceğim fikri bana pek sürpriz olmadı; Bay Bowditch, Dora ve Leah, bunu çeşitli şekillerde açıkça belirtmişlerdi. Ama çocukken istisna olacağına inanmak kolaydır, kazanan ve defneleri alan kişi. Sonuçta, Türkiye Kupası'nda kazanan golü kim atmıştı? Christopher Polley'i kim silahsızlandırmıştı? Hızlı reflekslerin ve makul özenin çoğu engeli aşabileceğine inanmanın mümkün olduğu bir yaştaydım.

Konuştuğumuz dili düşünüyordum. Duyduklarım tam olarak Amerikan İngilizcesi değildi, ama arkaik de değildi – sen ve sen diye bir şey yoktu ve *seni memnun etmeyebilir* . Tüm hobbitlerin, elflerin ve büyücülerin Parlamento Üyeleri gibi ses çıkardığı tüm o IMAX fantastik filmlerinin *İngiliz İngilizcesi* de değildi . Biraz modernize edilmiş bir peri masalında okumayı bekleyeceğiniz türden bir İngilizceydi.

Sonra ben vardım.

Onlara arabamı veremeyeceğimi söylemiştim çünkü gidecek çok yolum vardı ve köpeğim yaşlıydı. Sentry'den biriyle konuşuyor olsaydım, derdim *çünkü daha gidecek çok*

yolum var . *Önünde ayakkabı tabelası olan küçük bir ev* demek yerine 'kırmızı ayakkabının işareti'nden bahsetmiştim . Ve hamile kadına memleketimde yapacağım gibi hanım *dememiştim ;* Ona *madam demiştim* ve ağzımdan gayet iyi bir şekilde çıkmıştı. Yine yıldızlarla dolu huniyi düşündüm. Artık o yıldızlardan biri olduğumu sanıyordum.

Hikayenin bir parçası olacağımı düşündüm.

Radar'ı aradım ve orada değildi, bu da beni kötü bir sarsıntıya uğrattı. Vagonun direklerini yola indirdim ve arkama baktım . Yirmi metre gerideydi, dilini ağzının kenarından sarkıtarak elinden geldiğince hızlı topallıyordu.

"Tanrım, kızım, üzgünüm!"

Onu arabaya taşıdım, ellerimi karnının altından bağladığımdan ve o ağrıyan arka bacaklarından uzak durduğumdan emin oldum. Ona bardağından bir içki daha verdim, istediği kadar alabilmesi için yana yatırdım, sonra kulaklarının arkasını kaşıdım.

'Neden bir şey söylemedin?'

Pekala. Öyle bir peri masalı değildi.

4

Yürüdük, tepe ve vadi, vadi ve tepe. Daha çok mülteci gördük. Bazıları geri çekildi, ama birlikte yürüyen iki adam durdu ve arabaya bakmak ve orada ne olduğunu görmek için parmak uçlarında durdu. Radar onlara hırladı, ama yamalı kürkü ve beyaz namlusu göz önüne alındığında, onları çok korkuttuğundan şüpheliyim. Kalçamdaki silah farklıydı. Ayakkabıları vardı, bu yüzden son jetonumu vermedim. Çıplak ayak olsalar bile Dora'da durmalarını önermezdim sanırım. Ben de onlara yemeğimi vermedim. Yeterince aç olduklarında yiyecek bulabilecekleri tarlalar vardı.

"Deniz kıyısıysa, arkanı dön evlat. Griler de oraya geldi.'

'Teşekkürler...' *Bilgi* çıkmıyordu. 'Bana söylediğin için teşekkürler.' Arabanın direklerini aldım ama devam ettiklerinden emin olmak için onlara göz kulak oldum.

Öğleye doğru yolu kaplayan ve çamura bulan bataklık bir yere geldik. Sırtımı büktüm ve arabayı geçene kadar daha hızlı çektim, sıkışmak istemiyordum. Araba, Radar ile çok daha ağır değildi, bu da bana gerçekten bilmek istediğimden daha fazlasını anlattı.

Tekrar kuru zemine döndüğümüzde, Cavanaugh Park'taki meşelerden birine benzeyen şeyin gölgesinde arabayı çektim. Dora'nın paketlediği küçük paketlerden birinde kızarmış tavşan eti vardı ve ben bile paylaştım - Steven, Radar ile... ya da denedim. İki parça yedi ama üçüncüyü ön patilerinin arasına attı ve bana özür dilercesine baktı. Gölgede bile gözlerinin yeniden kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordum. Etrafta olan her şeyi -griyi-yakaladığı aklımdan geçti ama bu fikri reddettim. Yaştı, saf ve basitti. Ne kadar zamanı kaldığını söylemek zordu, ama çok fazla olduğunu düşünmedim.

Biz yemek yerken, daha dev boyutlu tavşanlar yolun karşısına geçti. Sonra, alışık olduğumdan iki kat daha büyük olan birkaç cırcır böceği arka ayakları üzerinde çevik bir şekilde zıpladılar. Atlamalar arasında ne kadar hava alabileceklerine şaşırdım. Normal boyda bir şahin aşağı atladı ve onlardan birini yakalamaya çalıştı ama cırcır böceği kaçamak bir hamle yaptı ve kısa süre sonra ormanı çevreleyen çimenlerin ve yabani otların arasında gözden kayboldu. Radar, vahşi yaşamın bu geçit törenini ilgiyle izledi, ancak kovalamayı bırakın ayağa kalkmadan.

Şekerli ve lezzetli olan çaydan biraz içtim. Birkaç yudumdan sonra kendimi durdurmak zorunda kaldım. Tanrı daha fazlasının ne zaman olabileceğini biliyordu.

'Hadi kızım. Amcaya gitmek istiyorum. O ormanın yakınında kamp yapma fikri beni heyecanlandırmıyor.'

Onu kaldırdım, sonra durdum. Meşe üzerine solmuş kırmızı boyayla yazılmış iki harf vardı: **AB** . Bay Bowditch'in benden önce burada olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirdi. Sanki tamamen gitmemiş gibiydi.

5

Öğleden sonra. Gün, iyi bir ter atabilmem için yeterince sıcaktı. Bir süredir mülteci görmemiştik, ama bir yokuşun eteğine vardığımızda -uzun ama bir tepe olarak adlandırılamayacak kadar hafif bir eğime sahip- arkamdan tırmalama sesleri duydum. Radar arabanın önüne gelmişti. Pençeleri önde, kulakları yukarıda oturuyordu. Durdum ve ileride hafif bir kahkahaya neden olabilecek bir şey duydum. Tekrar ilerlemeye başladım ama tepenin yakınında durarak dinledim.

'Nasıl beğendin mi tatlım? Gıdıklıyor mu?

Tatlım ve *gıdıklamada* çatlayan yüksek, flütlü bir sesti . Aksi halde garip bir şekilde tanıdıktı ve bir an sonra nedenini anladım. Christopher Polley'e benziyordu. Olamayacağını biliyordum ama kesinlikle öyleydi.

Yeniden ilerlemeye başladım, yokuşun diğer tarafındaki çukuru görür görmez durdum. Bu diğer dünyada bazı garip şeyler görmüştüm, ama bir cırcır böceğinin arka bacaklarına kenetlenmiş bir el ile tozun içinde oturan bir çocuk kadar garip bir şey değildi. Şimdiye kadar gördüğüm en büyüğüydü ve siyah yerine kırmızıydı. Çocuğun diğer elinde, kısa bir bıçak ve iple bir arada tutulan kırık bir sap ile bir hançer gibi görünen bir şey vardı.

Bizi göremeyecek kadar yaptığı işe dalmıştı. Cırcır böceğini karnına saplayarak küçük bir kan fışkırttı. O *zamana kadar cırcır böceklerinin* kanayabileceğini bilmiyordum . Toprakta başka damlacıklar da vardı, bu da çocuğun bir süredir bu pis işte çalıştığını gösteriyordu.

'Öyle mi tatlım?' Cırcır böceği atıldı ama arka ayakları topallayarak çocuk onu kolayca geri çekti. 'Nasıl biraz senin-'

Radar havladı. Çocuk, büyük cırcır böceğinin arka bacaklarındaki tutuşunu kaybetmeden etrafına bakındı ve onun bir çocuk değil, bir cüce olduğunu gördüm. Ve yaşlı. Beyaz saçları yığınlar halinde yanaklarına dökülüyordu. Yüzü çizgiliydi, ağzını o kadar derin tutuyordu ki, Leah'nın kullanabileceği türden bir vantrilok mankenine benziyordu (eğer atının konuşabildiğini iddia etmiyorsa, öyleydi). Yüzü o eritme işini yapmıyordu ama teni kil rengindeydi. Kısmen küçük olduğu için ama çoğunlukla yüzündeki kurnazlıktan dolayı bana hala Polley'i hatırlatıyordu. Yaptığı şeye eklenen bu kurnaz bakış göz önüne alındığında, topal yaşlı bir kuyumcuyu öldürebileceğini kolayca hayal edebiliyorum.

'Sen kimsin?' Korkma, çünkü biraz uzaktaydım ve gökyüzüne karşı siluetlendim. Silahı henüz görmemişti.

'Ne yapıyorsun?'

'Bu adamı yakaladım. Hızlıydı ama yaşlı Peterkin daha hızlıydı. Acı hissedip hissetmediğini görmeye çalışıyorum. Tanrı biliyor ya.

Cırcır böceğini bu sefer kabuğunun iki tabakasının arasına tekrar bastı. Kırmızı cırcır böceği kanadı ve mücadele etti. Arabayı tepeden aşağı çekmeye başladım. Radar bir havlama daha yaptı. Bacaklarını önündeki tahtaya dayamış halde hâlâ ayakta duruyordu.

'Köpeğini frenle evlat. Ben olsam yapardım. Yanıma gelirse, boğazını keserim.'

Direkleri yere koydum ve ilk kez Bay Bowditch'in 45'lik silahını kılıfından çıkardım. 'Onu da beni de kesmeyeceksin. Şunu yapmayı kes. Bırak gitsin.'

Cüce -Peterkin- silaha korkudan çok şaşkınlıkla baktı. 'Şimdi neden bunu yapmamı istiyorsun? Neredeyse hiç kimsenin kalmadığı bir dünyada sadece biraz eğleniyorum.'

Ona işkence ediyorsun.

Peterkin şaşırmış görünüyordu. 'İşkence mi diyorsunuz? *İşkence?* Ah seni aptal, bu lanet *olasıca bir şey* . Bir deliğe işkence edemezsin! Ve neden umursuyorsun?'

Umursadım çünkü onu tekrar tekrar dürterken, tek kaçış yolu olan zıplayan bacaklarını tutmasını izlemek çirkin ve acımasızdı.

'Sana iki kez söylemeyeceğim.'

Güldü ve hatta ha-ha ünlemleriyle *sesi* biraz Polley'e benziyordu. 'Beni bir insekt yüzünden mi *vuracaksın* ? Sanmıyorum-'

Yukarıya ve sola nişan alıp tetiği çektim. Rapor, Bay Bowditch'in kulübesinin içinden gelenden çok daha sesliydi. Radar havladı. Cüce şaşkınlıkla sıçradı ve cırcır böceğini bıraktı. Çimenlere sıçradı, ama çarpık bir şekilde. Lanet olası küçük adam onu topallamıştı. Sadece küçük bir ayrıntı, ama bu Peterkin'in yaptığı şeyi doğru yapmıyordu. Ve kaç tane kırmızı cırcır böceği görmüştüm? Sadece bu. Muhtemelen albino geyiği kadar nadirdiler.

Cüce kalktı ve parlak yeşil pantolonunun koltuğunun tozunu aldı. Büyük numarasını çalmaya hazırlanan bir konser piyanisti gibi, dağınık beyaz saçlarını geriye doğru taradı. Kurşun tenli ya da kurşun tensiz, yeterince canlı görünüyordu. Bir kriket kadar canlı, tabiri caizse. *American Idol'da* asla şarkı söylemese de, son yirmi dört saat içinde tanıştığım çoğu insandan çok daha fazla sesi vardı ve yüzü tamamen oradaydı ve açıklayıcıydı. Cüce olması ('Onlara asla cüce deme, bundan nefret ederler' demişti babam bir keresinde) ve Otezla'yı kullanabilecek boktan bir tene sahip olması dışında, oldukça iyi görünüyordu.

Bana tiksintiyle bakarak, "Senin asabi bir çocuk olduğunu görüyorum," dedi ve belki de (umarım) sadece bir korku izi. 'Öyleyse neden ben kendi yoluma gitmiyorum ve sen kendi yoluna git.'

Kulağa hoş geliyor ama ayrılmadan önce sana bir şey sormak istiyorum. Nasıl oluyor da yüzün az çok normal ve diğer birçok insan her zaman daha da çirkinleşiyor gibi görünüyor?'

Kendisi poster çocuğu değildi ve eminim ki soru kaba taraftaydı, ama bir adama kaba olamıyorsanız, dev bir krikete işkence ederken yakalarsanız, kime kaba olabilirsiniz?

"Belki de tanrılar, eğer onlara inanıyorsan, bana zaten bir oyun oynadıkları içindir. Senin gibi iri bir adam, benim gibi küçük bir adam olmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl bilsin, yerden taçlara kadar iki düzine el bile değil mi?' Sesine sızlanan bir not gelmişti, acıma potasında oturmaktan kıçına -AA lingo dilinde- bir yüzük takmış birinin tonu.

Baş parmağımı ve parmağımı birleştirip ovuşturdum. 'Bunu gör? Dünyanın en küçük kemanı “My Heart Pumps Purple Piss for You . ”

Kaşlarını çattı. 'Eee?'

'Boşver. Benim küçük şakam. Seni *gıdıklamaya çalışıyorum* .

Sakıncası yoksa şimdi devam edeceğim.

'Bunu yap, ama köpeğim ve ben o bıçağı senden önce bırakırsan daha iyi hissederiz.'

Küçük adam, "Bir bütün olduğun için benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun," dedi. "Seni yakalarlarsa senin gibilere ne yapacaklarını göreceksin."

'Kim olacak?'

'Gece askerleri.'

'Kim bunlar ve benim gibilere ne yapıyorlar?'

O alay etti. 'Boşver. Umarım savaşabilirsin, ama bundan şüpheliyim. Dışarıdan güçlü görünüyorsun ama bence içeriden yumuşaksın. Mücadele etmek zorunda olmadıklarında insanlar böyledir. Pek çok öğünü kaçırmadınız, değil mi genç bayım?'

Bıçağı hâlâ tutuyorsunuz Bay Peterkin. Kaldır onu yoksa sana attırmaya karar verebilirim.'

Cüce, bıçağı beline sıkıştırdı ve bunu yaparken kendi kendine bir kesim yapmasını umuyordum - ne kadar nahoşsa o kadar iyi. Bu kötü bir düşünceydi. Sonra daha kötü bir tane buldum: Diyelim ki uzanıp kırmızı cırcır böceğinin bacaklarını bir arada tutan eli tuttum ve Polley'ninki gibi onu kırdım mı? Bir tür nesne dersi olarak: *böyle hissettiriyor* . Sana bunun ciddi bir düşünce olmadığını söyleyebilirdim, ama bence öyleydi. Onun üzerinde hançerini kullanırken Radar'da bir jikle kullandığını görmek çok kolaydı: bas, bas, bas. O en iyi dönemindeyken bunu asla yapamazdı, ama en iyi dönemi yıllar önceydi.

Ama geçmesine izin verdim. Yokuşun üzerinden geçmeden önce bir kez arkasına baktı ve bu bakış *Şehir Yolunda iyi tanıştım demiyordu, genç yabancı* . Bu bakış, *seni uyurken yakalamama izin verme dedi* .

Bunun şansı yok, diğer mültecilerin gittiği yere gidiyordu, ama o gittikten sonra, ona bıçağı gerçekten düşürmem ve geride bırakmam gerektiği aklıma gelmedi.

6

Öğleden sonra artık ekilmiş tarlalar ve çalışıyormuş gibi görünen çiftlikler kalmamıştı. Terk edilmiş bir çiftlikte, aşırı büyümüş ön bahçede eşyalarla dolu el arabaları ve bacadan yükselen ince dumanlar görmeme rağmen, başka mülteci de yoktu. Muhtemelen kurtlar ulumaya başlamadan önce gizlenmeye karar vermiş bir parti, diye düşündüm. Leah'ın amcasının evine hemen gelmeseydim, benim de aynısını yapmam akıllıca olurdu. Bay Bowditch'in tabancası ve Polley'nin 22'lik tabancası bendeydi ama kurtlar sürüler halinde seyahat ederdi ve bildiğim kadarıyla geyik kadar büyük olabilirlerdi. Ayrıca kollarım, omuzlarım ve sırtım yorulmuştu. Araba hafifti ve en azından geçebileceğim başka çamur deliği kalmamıştı ama Dora'nınkinden ayrıldığından beri arabayı çok yol kat etmiştim.

AB - üç kez daha gördüm , iki kez yoldan sarkan ağaçlarda ve son kez büyük bir kaya çıkıntısında. O zamana kadar güneş damlası ağaçların arkasına düştü ve gölgeler toprağı sardı. Bir süredir hiç konut görmemiştim ve tam karanlığın bizi yolda yakalayabileceğinden endişelenmeye başlamıştım. Bunu gerçekten istemiyordum. İkinci sınıf öğrencileri olarak bir şiirin en az on altı dizesini ezberlemekle görevlendirilmiştik. Bayan Debbins bize aralarından seçim yapabileceğimiz iki düzine şiir vermişti. 'The Rime of the Ancient Mariner'dan bir şey seçmiştim ve keşke şimdi başka bir şey seçseydim, çünkü çizgiler çok yerindeydi: *Biri gibi, yalnız bir yolda korku ve korku içinde yürür ve bir kez döndükten sonra. yuvarlak yürür ve artık başını çevirmez…*

"Çünkü biliyor, arkasından yaklaşan korkunç bir iblis," diye bitirdim yüksek sesle. Kayanın üzerindeki **AB'ye** bakarken arabanın direklerini indirdim ve omuzlarımı yuvarladım . Bay Bowditch, bu konuda gerçekten bayılmıştı ; harfler üç metre yüksekliğindeydi. "Rades, arkamızda korkunç bir iblis görsen beni uyarmak için havlarsın, değil mi?"

Arabada derin bir uykuya dalmıştı. Oradaki korkunç iblislerden yardım yok.

Bir bardak su içmeyi düşündüm - oldukça kurudum - ve bekleyebileceğine karar verdim. Hala biraz gün ışığı varken ilerlemek istedim. Bu noktada bir odunluğun bile iyi görüneceğini düşünerek direkleri alıp yürümeye başladım.

Yol, çıkıntının etrafında kıvrıldı, sonra doğruca toplanan alacakaranlığa girdi. Ve ileride, kesinlikle bir milden fazla olmayan bir evin ışıklı pencerelerini görebiliyordum. Yaklaştıkça ön taraftaki bir direğe asılı bir fener gördüm. Yolun evin altmış ya da yetmiş metre ötesinde çatallandığını anlayabiliyordum, ki bu gerçekten tuğladan yapılmıştı… hikayedeki çalışkan küçük domuzunki gibi.

Taşla kaplı bir yol ön kapıya çıkıyordu, ama onu kullanmadan önce, yakından bakılması zor olan sert beyaz bir ışık yayan feneri incelemek için durdum. Bay Bowditch'in bodrumunda buna benzer bir tane daha önce görmüştüm ve herhangi bir Amerikan hırdavatçısında bulunan Coleman olduğunu anlamak için üssü kontrol etmem gerekmiyordu. Fenerin, Dora'nın dikiş makinesi gibi, Bay Bowditch'ten bir hediye olduğunu tahmin ettim. *Bir korkak hediye verir* , demişti.

Kapının ortasında yumruk şeklinde yaldızlı bir tokmak vardı. Arabayı indirdim ve Radar bana katılmak için eğimli zeminden aşağı inerken bir tırmalama sesi duydum. Kapı açıldığında tokmak için uzanıyordum. Orada neredeyse benim kadar uzun boylu ama çok daha zayıf, neredeyse sıska bir adam duruyordu. Şöminede yanan bir alevle arkadan aydınlatıldığı için yüz hatlarını seçemedim, sadece omzunun üzerindeki kedi ve normalde kel olan kafasının etrafında dikilmiş ince bir tül beyaz saç vardı. Konuştuğunda, bir hikaye kitabına adım atmadığıma ve karakterlerden biri olmadığıma inanmak yine zordu.

'Merhaba genç prens. Seni bekliyordum. Buraya Hoşgeldiniz. İçeri gel.'

7

Radar'ın tasmasını arabada bıraktığımı fark ettim. 'Um, sanırım önce köpeğimin liderliğini almalıyım, efendim. Kedilerle nasıl olduğunu bilmiyorum.'

"İyi olacak," dedi yaşlı adam, "ama yemeğin varsa, getirmeni öneririm. Sabah olmasını istemiyorsan, öyle."

Geri döndüm ve Dora'nın bakım paketini ve çantamı aldım. Ayrıca tasma, her ihtimale karşı. Evin erkeği kenara çekildi ve hafifçe eğildi.

"Haydi Rades, ama uslu ol. Sana güveniyorum.'

Radar beni parke zeminde bir bez kilim bulunan temiz bir oturma odasına kadar takip etti. Ateşe yakın iki rahat sandalye vardı. Birinin koluna bir kitap açılmıştı. Yakındaki bir rafta birkaç tane daha vardı. Odanın diğer tarafında gemi kadırgası gibi dar, küçük bir mutfak vardı. Masada ekmek, peynir, soğuk tavuk ve kızılcık jölesi olduğundan emin olduğum bir kase vardı. Ayrıca bir çömlek sürahisi. Midem yüksek sesle guruldama sesi çıkardı.

Adam güldü. 'Ben duydum. Eski bir söz vardır, gençliğe hizmet edilmelidir. Buna “ve sıklıkla” eklenebilir.

İki yer ayarlanmıştı ve Radar'ın çoktan gürültüyle içtiği sandalyelerden birinin yanında yerde bir kase vardı.

"Geleceğimi biliyordun değil mi? *Nasıl* bildin?

'Konuşmamayı tercih ettiğimiz ismi biliyor musun?'

Başımı salladım. Benim girdiğim gibi hikayelerde, kötülük uyanmasın diye, genellikle konuşulmaması gereken bir isim vardır.

'Bizden her şeyi almadı. Yeğenimin seninle konuşabildiğini gördün, değil mi?'

"Atının içinden."

'Falada, evet. Leah da benimle konuşuyor genç prens, nadiren de olsa. Bunu yaptığında, iletişimi her zaman net değildir ve düşüncelerini atmak onu sesini duyurmaktan daha fazla yorar. Konuşacak çok şeyimiz var ama önce yemek yiyeceğiz. Gel.'

Telepatiden bahsediyor , diye düşündüm. *Öyle olmalı, çünkü kesinlikle onu aramadı ya da ona mesaj atmadı* .

'Neden bana genç prens diyorsun?'

Omuz silkti. Kedi omzunda sallandı. "Bir tür tanıdık adres, hepsi bu. Çok eski moda. Belki bir gün gerçek bir prens gelecek, ama sesinizin tınısına bakılırsa o siz değilsiniz. *Çok* gençsin .

Gülümsedi ve mutfağa doğru döndü. Ateşin ışığı ilk kez yüzünde tamamen parladı, ama sanırım zaten biliyordum, yürürken bir elini önünden uzatıp havayı engellere karşı test etmesinden. O kördü.

8

Oturunca kedi yere atladı. Kürkü gür, dumanlı bir kahverengiydi. Radar'a yaklaştı ve üzerine atlarsa yakasını yakalamaya hazırlandım. Yapmadı, sadece başını eğdi ve kedinin burnunu kokladı. Sonra uzandı. Kedi, geçit törenindeki bir askeri teftiş eden (ve onu özensiz bulan) bir subay gibi önünde yürüdü, sonra oturma odasına koştu. Kolunda kitapla sandalyeye atladı ve kıvrıldı.

"Adım Charles Reade. Charlie. Bunu sana Leah mı söyledi?'

'Hayır, bu şekilde çalışmıyor. Daha çok bir sezgiye sahip olmak gibi. Tanıştığımıza memnun oldum, Prens Charlie. Artık ışık yüzüne yansıdığı için gözlerinin Leah'ın ağzı gibi kaybolduğunu görebiliyordum, sadece uzun zaman önce iyileşmiş yara izleri vardı. "Adım Stephen Woodleigh. Bir zamanlar bir ünvanım vardı –aslında naip prens – ama o günler geride kaldı. İstersen bana Woody de, çünkü ormanın yakınında yaşıyoruz, değil mi? Ben ve Catriona.

'Bu senin kedin mi?'

'Evet. Ve sanırım köpeğiniz... Raymar? Böyle bir şey mutlaka. hatırlayamıyorum.

'Radar. O Bay Bowditch'indi. O öldü.'

'Ah. Bunu duyduğuma üzüldüm. Ve üzgün görünüyordu, ama gerçekten şaşırmamıştı.

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz, efendim?"

'Odunsu. Lütfen. Zamanı geçtik. Senin ve benim yapacağımız gibi, Charlie, umarım. Ama önce yemek yemeliyiz, çünkü bugün çok uzun bir yoldan geldiniz, sanırım.'

'Önce bir soru sorabilir miyim?'

Genişçe gülümsedi, yüzünü bir kırışıklık nehri haline getirdi. 'Kaç yaşında olduğumu bilmek istiyorsan, gerçekten hatırlayamıyorum. Bazen dünya gençken benim yaşlı olduğumu düşünüyorum.'

'Öyle değil. Kitabı gördüm ve merak ettim… eğer öyleysen, bilirsin…'

'Kör olursam nasıl okurum? Bir göz atın. Bu arada, bir bacak mı yoksa göğüs mü istersin?'

'Meme, lütfen.'

Dışarıya hizmet etmeye başladı ve bunu uzun zamandır karanlıkta yapmaya alışmış olmalı, çünkü hareketlerinde hiçbir tereddüt yoktu. Kalkıp sandalyesine gittim. Catriona bilge yeşil gözlerle bana baktı. Kitap, dolunaya karşı uçan yarasaları gösteren bir kapağı olan eski bir kitaptı: Cornell Woolrich tarafından yazılan *Kara Melek .* Bay Bowditch'in yatak odasındaki yığınlardan birinden gelmiş olabilir. Onu elime alıp Woody'nin bıraktığı yere baktığımda hiçbir kelime görmedim, sadece küçük nokta grupları gördüm. Geri koydum ve masaya döndüm.

'Braille okuyorsun' dedim. Düşünmek, *kitapların dili de değişmeli – tercüme edilsin. Bu ne kadar garip?*

'Yaparım. Adrian bana bir ders kitabı getirdi ve mektupları gösterdi. Bunlara sahip olduğumda, kendime öğretebildim. Bana zaman zaman braille alfabesiyle yazılmış başka kitaplar getirirdi. Senin gelişini beklerken okuduğum gibi hayal ürünü hikayelere düşkündü. Tehlikeli adamlar ve sıkıntı içindeki küçük hanımlar, bundan çok farklı bir dünyada yaşıyorlar.'

Kafasını salladı ve güldü, sanki kurgu okumak anlamsız bir uğraşmış, hatta belki de deliymiş gibi. Yanakları ateşe yakın oturmaktan kıpkırmızı olmuştu ve içlerinde gri bir iz göremedim. O bir bütündü, ama değildi. Yeğeni de değildi. Görecek gözleri yoktu ve konuşacak ağzı yoktu, sadece tırnağıyla açabildiği her türlü kötü besini almak için açtığı bir yara vardı. Zor durumdaki bir küçük hanım hakkında konuşun.

'Gel. Oturmak.'

masaya geldim. Dışarıda bir kurt uludu, bu yüzden ay - *aylar* - ortaya çıkmış olmalı. Ama bu tuğladan evde güvendeydik. Bacadan bir kurt yavrusu inse, tüylü kıçını ateşte kızartırdı.

"Bütün bu dünya bana hayal ürünü görünüyor," dedim.

'Burada yeterince uzun süre kalırsan, hayal gibi görünen senin olacak. Şimdi ye, Charlie.'

9

Yemek lezzetliydi. Saniyeler istedim, sonra üçler. Bu konuda kendimi suçlu hissettim, ama uzun bir gün olmuştu ve o arabayı on sekiz ya da yirmi mil çekmiştim. Woody, bir baget ve biraz da kızılcık jölesinden başka bir şey yemeden idareli bir şekilde yedi . Bunu görünce daha da suçlu hissettim. Annemin beni Andy Chen'in evinde bir pijama partisine teslim ettiğini ve annemin Andy'nin annesine bacağımın boş olduğunu ve izin verirse onları evde ve evde yiyeceğini söylediğini hatırladım. Woody'ye malzemelerini nereden aldığını sordum.

'Deniz kenarı. Orada hala bizim gibi… ya da bizim gibi hatırlayanlar var… ve haraç öderler. Gri şimdi oraya geldi. İnsanlar gidiyor. Muhtemelen bazılarıyla yolda karşılaşmışsınızdır.'

"Yaptım," dedim ve ona Peterkin'den bahsettim.

'Kırmızı cırcır böceği mi dedin? Efsaneler var… ama boşver. Buna bir son vermene sevindim. Belki de sonuçta bir prenssin. Sarı saçlı, mavi gözlü? Dalga geçiyordu.

'Hayır. İkisi de kahverengi.'

'Yani. Bir prens değil *ve* kesinlikle prens değil.'

' Prens kim? ′

'Sadece başka bir efsane. Bu, sizinki gibi bir hikayeler ve efsaneler dünyası. Yemek konusuna gelince... Genelde et yerine balık olmasına rağmen, Seafront halkından yiyebileceğimden daha fazla yiyecek alırdım. Adından da tahmin edebileceğiniz gibi. Grinin dünyanın o bölgesine gelmesi çok uzun zaman aldı – ne kadar zamandır söyleyemem, insan her zaman karanlıktayken günler birbirine karışıyor.' Bunu kendine acımadan, sadece bir gerçeği dile getirerek söyledi. "Rüzgarın her zaman estiği dar bir yarımadada oldukları için Seafront'un bir süreliğine kurtulmuş olabileceğine inanıyorum, ama kimse kesin olarak bilmiyor. Geçen yıl Charlie, King's Road'da bir sürü insanla tanışırdın. Şimdi sel çekiliyor.'

'Kral Yolu mu? Buna böyle mi diyorsunuz?

'Evet, ama çatalı geçtikten sonra, burası Kingdom Road'dur. Eğer çataldan sola gitmeyi seçseydin, Seafront Road'da olurdun.'

'Nereye gidiyorlar? Dora'nın evinden, Leah'ın çiftliğinden ve Dora'nın kardeşinin sakladığı dükkândan sonra.'

Woody şaşırmış görünüyordu. 'Hala saklıyor mu? Şaşırdım. Ne satması gerekiyor, merak ediyorum?'

'Bilmiyorum. Sadece kırık ayakkabılarını değiştirmeleri için onlara yeni ayakkabılar verdiğini biliyorum.'

Woody güldü, sevindi. "Dora ve James! Eski numaralarına kadar! Sorunuzun cevabı ben bilmiyorum ve onların da bilmediğine eminim. Sadece uzakta. Uzak, uzak, uzak.

Kurtlar susmuştu ama şimdi yeniden ulumaya başladılar. Sesleri düzinelerce gibiydi ve ulaştığımda Woody'nin tuğladan evine ulaştığıma çok memnun oldum. Radar sızlandı. başını okşadım. "Aylar dışarıda olmalı."

Adrian'a göre, senin hayali krallığında sadece bir tane var. Bay Cornell Woolrich'in kitabındaki karakterlerden birinin dediği gibi, "Soyuldunuz." Bir dilim pasta ister misin, Charlie? Korkarım onu biraz bayat bulabilirsin.'

'Kek harika olur. Onu almamı ister misin?'

'Hiç de bile. Bunca yıldan sonra burada – bir sürgün için oldukça rahat bir sığınak, sence de – yolumu çok iyi biliyorum. Kilerdeki bir rafta. Hareketsiz oturmak. İki tık sonra döneceğim.'

O pastayı alırken ben de sürahiden biraz daha limonata aldım. Limonata, Empis'te içilecek içecek gibi görünüyordu. Benim için büyük bir parça çikolatalı kek ve kendisi için bir şerit getirdi. Lise kafesinden aldığımız pastayı oldukça kötü gösteriyordu. Hiç bayat olduğunu düşünmedim, sadece kenarlarında biraz sert.

Kurtlar aniden sustular ve aklıma yine biri on bire ayarlanmış amfinin fişini çeken biri geldi. Bu dünyada hiç kimsenin *Spinal Tap'a atıfta bulunmayacağı aklıma geldi* . Ya da başka bir film.

"Sanırım bulutlar geri geldi," dedim. 'Gidiyorlar, değil mi?'

Yavaşça başını salladı. 'Geldiğinden beri *değil* . Burada yağmur yağar, Prens Charlie, ama neredeyse hiç parlamaz.'

'İsa' dedim.

Woody bir kez daha geniş bir gülümsemeyle, "Başka bir prens," diye yanıtladı. 'Barış, Braille İncil'ine göre Adrian'ın bana getirdiği. dolu musun? Bunun anlamı-'

"Ne anlama geldiğini biliyorum ve eminim."

O kalktı. "O zaman gel ateşin yanına otur. Konuşmamız gerek.'

Onu küçük salonundaki iki sandalyeye kadar takip ettim. Radar takip etti. Woody, Catriona'yı hissetti, onu buldu ve aldı. Onu yere bırakana kadar ellerini bir kürk çalınmış gibi bıraktı. Orada köpeğime kibirli bir bakış attı, kuyruğunu küçümseyen bir hareketle salladı ve uzaklaştı. Radar iki sandalyenin arasına uzandı. Ona tavuğumdan bir pay vermiştim ama o çok azını yedi. Şimdi sırlarını çözüyormuş gibi ateşe baktı. Woody'ye, Seafront kasabası tahliyeye katıldığına göre erzak için ne yapacağını sormayı düşündüm ama katılmamaya karar verdim. Bana hiçbir fikri olmadığını söylemesinden korktum.

Yemek için teşekkür etmek istiyorum.

Bunu el salladı.

"Muhtemelen burada ne yaptığımı merak ediyorsun."

'Hiç de bile.' Uzanıp Radar'ın sırtını okşadı. Sonra gözleri olan yaraları bana çevirdi. 'Köpeğiniz ölüyor ve amacınız için geldiğiniz şeyi başarmak istiyorsanız kaybedecek zamanınız yok.'

10

Yiyeceklerle dolu, güvenli, tuğladan yapılmış evde, kurtlar şimdilik sessiz, şömine içimi ısıtıyor, dinleniyordum. İçerik hissetmek. Ama Rades'in öleceğini söylediğinde dimdik oturdum. 'Şart değil. O yaşlı ve kalçalarında artrit var, ama o değil...'

Veteriner asistanının Radar Cadılar Bayramı'na kadar yaşarsa şaşıracağını söylediğini düşündüm ve sustu.

"Ben körüm ama diğer duyularım yaşlı bir adama göre oldukça iyi çalışıyor." Sesi nazikti ve bu onu ürkütücü yapıyordu. "Aslında kulaklarım hiç olmadığı kadar keskinleşti. Sarayda atlarım, köpeklerim vardı, bir delikanlı ve delikanlı olarak hep onlarla birlikteydim ve hepsini çok severdim. Eve dönmek için son dönüşü yaparken nasıl ses çıkardıklarını biliyorum. Dinlemek! Gözlerini kapat ve dinle!'

Dediği gibi yaptım. Şömineden ara sıra bir patlama sesi duyabiliyordum. Bir yerlerde bir saat işliyordu. Dışarıda bir rüzgar esti. Ve Radar'ı duyabiliyordum: her nefes aldığında hırıltı, her nefes verdiğinde çıngırak.

Onu güneş saatine takmaya geldiniz.

'Evet. Ve altın var. Küçük altın topaklar, kuş vuruşu gibi. Şimdi buna ihtiyacım yok, ama Bay Bowditch daha sonra dedi ki ben...'

'Altınları boşver. Sadece güneş saatine ulaşmak … ve onu kullanmak … senin gibi genç bir prens için yeterince tehlikeli bir görev. Hana'yı riske atıyor. Bowditch'in zamanında orada değildi. Dikkatliysen ve şanslıysan onun yanından geçebilirsin. Böyle bir işte şans iskonto edilemez . Altına gelince..." Başını salladı. 'Bu daha riskli. Şimdi buna ihtiyacın olmaması güzel.'

Hana . Adı sonraya bıraktım. Hemen merak ettiğim bir şey daha vardı.

'Neden *iyisin* ? Kör olmak dışında, yani.' Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz geri alabilmeyi diledim. 'Afedersiniz. Bu doğru çıkmadı.

O gülümsedi. 'Özüre gerek yok. Kör olmakla gri olmak arasında bir seçim yapsaydım, her seferinde körlüğü seçerdim. Oldukça iyi ayarladım. Adrian sayesinde, okumam gereken uydurma hikayelerim bile var. Gri yavaş ölümdür. Nefes almak gittikçe zorlaşıyor. Yüz, işe yaramaz et tarafından yutulur. Vücut kapanır.' Bir elini kaldırıp yumruk yaptı. 'Bunun gibi.'

'Dora'ya bu olacak mı?'

Başını salladı ama buna gerek yoktu. Bir çocuğun sorusuydu.

'Ne kadar zamanı var?'

Woody başını salladı. 'Söylemek imkansız. Yavaş ve herkes için aynı değil, ama acımasız. Korkusu bu.'

'Ya bırakırsa? Diğerleri nereye gidiyorsa oraya mı gittiniz?'

'Gideceğini sanmıyorum ve bunun önemli olduğunu düşünmüyorum. Bir kez geldiğinde, ondan kaçış yok. Tıpkı israf hastalığı gibi. Adrian'ı öldüren bu mu?'

Sanırım kanserden bahsediyordu. "Hayır, kalp krizi geçirdi."

'Ah. Biraz acı, sonra gitti. Griden daha iyi. Sorunuza gelince, bir varmış bir yokmuş... Adrian, geldiği dünyada kaç hikayenin başladığını söyledi.'

'Evet. Bu. Ve burada gördüğüm şeyler o hikayelere benziyor.'

'Geldiğin yerdeki şeyler gibi, eminim. Hepsi hikaye, Prens Charlie.

Kurtlar ulumaya başladı. Woody braille kitabına parmağını koydu, sonra onu kapattı ve sandalyesinin yanındaki küçük bir masaya koydu. Yerini tekrar nasıl bulacağını merak ettim. Catriona geri döndü, kucağına atladı ve mırlamaya başladı.

'Bir varmış bir yokmuş Empis diyarında ve senin bağlı olduğun Lilimar şehrinde, binlerce yıllık bir kraliyet ailesi varmış. Çoğu – hepsi değil ama çoğu – akıllıca ve iyi yönetti. Ama korkunç zaman geldiğinde, o ailenin neredeyse tamamı öldürüldü. katledildi.'

Leah bana bunlardan biraz bahsetti. Bilirsin, Falada aracılığıyla. Annesi ve babasının öldüğünü söyledi. Onlar kral ve kraliçeydi, değil mi? Çünkü o bir prenses olduğunu söyledi. En küçüğü.'

O gülümsedi. 'Evet, gerçekten de en küçüğü. Sana kız kardeşlerinin öldürüldüğünü söyledi mi?'

'Evet.'

'Ya kardeşleri?'

'Onların da öldürüldüğünü.'

İçini çekip kedisini okşadı ve ateşe baktı. Eminim onun sıcaklığını hissedebiliyordu ve o da biraz görebilir mi diye merak ettim – güneşe gözleriniz kapalı bakabilmeniz ve kanınız aydınlanırken kızarıklığı görebilmeniz. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapadı ve başını hafifçe salladı. Kurtların sesi çok yakın geliyordu… sonra durdular. Bir anda olan şey ürkütücüydü.

'Bu bir tasfiyeydi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?

'Evet.'

Ama birkaçımız hayatta kaldı. Şehirden kaçtık ve Hana şehri terk etmeyecek çünkü o çok kuzeydeki kendi topraklarından dışlandı. Ana kapıdan geçen sekiz kişiydik. Dokuz yaşında olurduk ama yeğenim Aloysius..." Woody başını bir kez daha salladı. 'Sekizimiz şehirde ölümden kaçtık ve kanımız bizi griden koruyor, ama bizi başka bir lanet takip etti. Tahmin edebilir misin?'

Yapabilirdim. 'Her biriniz bir duyunuzu mu kaybettiniz?'

'Evet. Leah yiyebilir, ama görmüş olabileceğiniz gibi, bunu yapması onun için acı verici.'

Görmemesine rağmen başımı salladım.

'Yediğinin tadını zar zor alıyor ve gördüğün gibi Falada aracılığıyla konuşamıyor. Dinlerse, bununla *aldandığına* ikna olur. Bilmiyorum. Belki haklıdır. Belki duyar ve bu onu eğlendirir.'

'O' deyince *...* ' Orada durdum.

Woody gömleğimi kavradı ve çekti. ona doğru eğildim. Dudaklarını kulağıma dayadı ve fısıldadı. Gogmagog'u bekliyordum ama söylediği bu değildi. Söylediği şey *Uçuş Katili idi* .

11

Bize karşı suikastçılar gönderebilir, ama göndermiyor. Geride kalanların yaşamamıza izin veriyor ve yaşamak yeterli ceza. Aloysius, dediğim gibi, şehirden hiç çıkmadı. Ellen, Warner ve Greta hayatlarını aldılar. Yolande'nin hala yaşadığına inanıyorum, ama o deli gibi dolaşıyor. Benim gibi o da kör, çoğunlukla yabancıların nezaketiyle yaşıyor. Geldiğinde onu besliyorum ve söylediği anlamsız kelimelere katılıyorum. Bunlar yeğenler, yeğenler ve kuzenler, anlıyorsunuz - yakın kan. Takip eder misin?'

'Evet.' Yaptım, az çok.

Burton ormanın derinliklerinde yaşayan ve onları birbirine bastırdığında hissedemediği elleriyle sürekli Empis'in kurtuluşu için dua eden bir çapkın haline geldi. Kan görmedikçe yaraları hissedemez. Yiyor ama midesinin dolu mu yoksa boş mu olduğu konusunda hiçbir fikri yok.'

'Tanrım' dedim. Kör olmanın en kötüsü olduğunu düşünmüştüm, ama değildi.

Kurtlar Burton'ı rahat bırakır. En azından yaptılar. Buraya geleli iki yıl veya daha fazla oldu. O da ölmüş olabilir. Küçük grubum, benimle birlikte bir nalbantın vagonunda ayrıldı, şimdi beni gördüğünüz gibi henüz kör değil, ayağa kalktı ve korkudan çıldırmış altı attan oluşan bir ekibe bir kamçı şaklattı. Yanımda kuzenim Claudia, yeğenim Aloysius ve yeğenim Leah vardı. Rüzgâr gibi uçtuk Charlie, vagonun demirli tekerlekleri parke taşlarından kıvılcımlar çıkararak ve aslında Rumpa Köprüsü'nün tepesinden on fit veya daha fazla havada uçarak. Aşağıya indiğimizde vagonun devrilebileceğini veya parçalanabileceğini düşündüm, ama sağlam yapılmış ve bir arada tutulmuştu. Hana'nın arkamızdan kükrediğini duyabiliyorduk, bir fırtına gibi kükreyerek, giderek yaklaşıyordu. Hala o kükremeleri duyabiliyorum. Atları kamçıladım ve sanki cehennem peşlerindeymiş gibi koştular… sanki. Biz kapıya varmadan hemen önce Aloysius geriye baktı ve Hana başını omuzlarından indirdi. Bunu ben görmedim, tüm dikkatim önümdeydi ama Claudia gördü. Tanrıya şükür Leah yapmadı. Bir battaniyeye sarılmıştı. Hana'nın elinin bir sonraki vuruşu vagonun arkasını yırttı. Nefesinin kokusunu alabiliyordum, hala kokusunu alabiliyordum. Çürümüş balık ve et ve onun terinin kokusu. Tam zamanında kapıdan geçtik. Ondan kaçtığımızı görünce kükredi . O sesteki nefret ve hüsran! Evet, hala duyuyorum.

Durdu ve ağzını sildi. Bunu yaparken eli titriyordu. *TSSB'yi The Hurt Locker* gibi filmlerin dışında hiç görmemiştim , ama şimdi görüyordum. Bütün bunlar ne kadar zaman önce oldu bilmiyorum ama dehşet hala onunla ve hala tazeydi. O zamanı hatırlayıp ondan bahsetmesinden sorumlu olmaktan hoşlanmıyordum ama neye bulaştığımı bilmem gerekiyordu.

Charlie, kilerime girersen soğuk dolapta bir şişe böğürtlen şarabı bulacaksın. Sakıncası yoksa küçük bir bardak istiyorum. İstersen kendine bir tane al.'

Şişeyi buldum ve ona bir bardak doldurdum. Fermente edilmiş böğürtlenlerin kokusu, babam yüzünden alkole karşı duyduğum sağlıklı ihtiyatlılık olmasa bile, kendi bardağımı dökmek zorunda kalabileceğim her türlü arzuyu öldürecek kadar güçlüydü, bu yüzden onun yerine kendime biraz daha limonata içirdim.

Çoğu bardakta olan iki büyük yudum içti ve içini çekti. 'Bu daha iyi. Bu anılar üzücü ve acı verici. Geç oluyor ve yorgun olmalısın, bu yüzden arkadaşını kurtarmak için ne yapman gerektiği hakkında konuşmanın zamanı geldi. Hâlâ devam etmek niyetindeyseniz, öyle.'

'Yaparım.'

"Köpek için hayatını ve akıl sağlığını riske mi atacaksın?"

"Bay Bowditch'ten bana kalan tek şey o." Tereddüt ettim, sonra geri kalanını ona verdim. 'Ve onu seviyorum.'

'Çok iyi. aşkı anlıyorum. İşte yapmanız gerekenler. Dikkatli dinle. Başka bir günlük yürüyüş seni kuzenim Claudia'nın evine götürecek. Hızlı hareket edersen, yani. Oraya vardığında …'

dikkatle dinledim. Sanki hayatım buna bağlıydı. Dışarıda uluyan kurtlar, güçlü bir şekilde öyle olduğunu gösteriyordu.

12

Woody'nin tuvaleti, yatak odasına kısa bir tahta geçitle bağlanan bir ek binaydı. Bir fener (eski moda tür, Coleman değil) tutarak o geçitte yürürken, duvara sert bir şey çarptı. Acıkmış bir şey, sandım. Dişlerimi kuru fırçaladım ve tesisi kullandım. Rades'in sabaha kadar suyunu tutabileceğini umuyordum çünkü o zamana kadar onu dışarı çıkaramayacaktım.

Burada ateşin yanında uyumak zorunda değildim çünkü ikinci bir yatak odası vardı. Küçük yatağın hemen hemen Dora'nın işi olması gereken kelebeklerle işlenmiş fırfırlı bir yorganı vardı ve duvarlar pembeye boyanmıştı. Woody bana hem Leah hem de Claudia'nın ara sıra kullandığını söyledi, Leah uzun yıllar kullanmadı.

İşte oldukları gibiler, dedi. Dikkatlice uzandı ve raftan yaldızlı çerçeveli küçük oval bir tablo çıkardı. Bir genç kız ve genç bir kadın gördüm. İkisi de muhteşemdi. Bir çeşmenin önünde kollarını birbirine dolamış duruyorlardı. Saçlarının üzerine güzel elbiseler ve danteller takmışlardı. Leah'ın gülümseyecek bir ağzı vardı ve evet, kraliyet ailesine benziyorlardı.

kıza işaret ettim. "Bu Leah mıydı? Önceki …?'

'Evet.' Woody resmi aynı dikkatle yerine koydu. 'Önceki. Başımıza gelenler, şehirden kaçtıktan kısa bir süre sonra oldu. Saf, kindar bir intikam eylemi. Çok güzeldiler, öyle değil mi?'

'İsterim.' Gülümseyen genç kıza bakmaya devam ettim ve Leah'nın lanetinin Woody'nin körlüğünden iki kat daha korkunç olduğunu düşündüm.

"Kimin intikamı?"

Kafasını salladı. 'Bundan bahsetmek istemiyorum. Keşke o resmi tekrar görebilseydim. Ama dilekler güzellik gibidir - boş şeyler. İyi uykular Charlie. Yarın gün batımından önce Claudia's'a varacaksan erkenden yola çıkmış olmalısın. Size daha fazlasını söyleyebilir. Ve eğer gece uyanırsanız – ya da köpeğiniz sizi uyandırırsa – *dışarı çıkmayın* . Hiçbir şey için değil.

'Bunu tamamen anlıyorum.'
'İyi. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum genç prens. Adrian'ın herhangi bir arkadaşı, dedikleri gibi, benim arkadaşımdır.'
Kendinden emin bir şekilde yürüdü, ama karanlıkta geçirdiği onca yıldan sonra ikinci doğası olması gerektiği gibi, bir elini önünde uzatarak gitti. Kaç taneydi, merak ettim. Gogmagog'un yükselişinin ve ailesini yok eden tasfiyenin üzerinden ne kadar zaman geçti? Uçuş Katili kimdi ya da neydi? Leah, yemek yemeyi doğal kabul eden, gülümseyen ağızlı bir kız olmayalı ne kadar olmuştu? Yıllar burada bile aynı mıydı?
Stephen Woodleigh Woody'ydi… *Toy Story'deki kovboy gibi* . Bu muhtemelen bir tesadüftü, ama kurtların ve tuğladan evin öyle olduğunu düşünmemiştim. Sonra Rumpa Köprüsü hakkında söylediği bir şey vardı. Annem Little Rumple üzerindeki köprüde ölmüştü ve Rumpelstiltskin tipi bir adam beni neredeyse öldürüyordu. *Bu* şeylerin tesadüf olduğuna inanmam mı gerekiyordu ?
Radar yatağımın yanında uyuyordu ve şimdi Woody nefesinin hırıltısına ve hırıltısına dikkatimi çektiği için onu duyamıyordum. Ya bunun ya da kurtların ara sıra ulumasının beni uyanık tutacağını düşündüm. Ama uzun bir yoldan gelmiştim ve arkamdan bir araba çekiyordum. Uzun sürmedim, hiç hayalim olmadı ve ertesi sabah Woody'nin omzumu sarsmasına kadar gelmedim.
'Uyan, Charlie. Bize kahvaltı hazırladım ve yemeğini yer yemez yola çıkmış olmalısın.'

13

Çırpılmış yumurtalarla dolu bir kase ve aynı şekilde tütsülenmiş sosislerle dolu bir kase vardı. Woody biraz yedi, Radar biraz yedi ve gerisini ben kendim hallettim.
Eşyalarını Dora'nın arabasına koydum ve evine gittiğinde kuzenime göstermek isteyeceğin bir şey ekledim. Yani senin benden geldiğini biliyor.'
"Sanırım sezgilere yatkın değil, ha?"
O gülümsedi. 'Aslında öyle ve bu konuda elimden gelenin en iyisini yaptım, ancak bu tür iletişime güvenmek akıllıca değil. Göreviniz başarılı olursa ve kendi masal dünyanıza dönebilirseniz, daha sonra isteyebileceğiniz bir şey.'
'Bu ne?'
"Çantanıza bakın, göreceksiniz." Gülümsedi, bana uzandı ve beni omuzlarımdan tuttu. " *Prens* olmayabilirsin Charlie, ama cesur bir çocuksun."
"Bir gün prensim gelecek," diye yarım bir şarkı söyledim.
O gülümsedi; yüzündeki kırışıklıklar uçuştu. Adrian da aynı şarkıyı biliyordu. Bir hikaye anlatan hareketli bir resimden olduğunu söyledi.'
'Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler.'
Woody başını salladı. "Ayrıca gerçek hikayenin çok daha karanlık olduğunu söyledi."
Hepsi değil mi , diye düşündüm.
'Herşey için teşekkürler. Kendine iyi bak. Ve Catriona.
'Birbirimizle ilgileniyoruz. Sana söylediğim her şeyi hatırlıyor musun?
'Öyle düşünüyorum, evet.'
'En önemli?'
Bay Bowditch'in izlerini takip edin, sessiz olun ve hava kararmadan şehirden çıkın. Gece askerleri yüzünden.'

Sana onlar hakkında söylediklerime inanıyor musun Charlie? Yapmalısın, çünkü aksi takdirde güneş saatine ulaşmadıysan çok uzun süre kalmak cezbedici olabilir.'

"Bana Hana'nın bir dev olduğunu ve gece askerlerinin ölümsüz olduğunu söyledin."

'Evet, ama buna inanıyor musun?'

Büyük hamamböceklerini ve tavşanları düşündüm. Aklıma neredeyse Catriona büyüklüğünde kırmızı bir cırcır böceği geldi. Kaybolan yüzüyle Dora'yı ve ağzında yara izi olan Leah'ı düşündüm.

'Evet dedim. Ben hepsine inanıyorum.

'İyi. Çantana ne koyduğumu Claudia'ya göstermeyi unutma.'

Radar'ı arabaya çektim ve paketimi açtım. Üstte, başka bir bulutlu günün ışığında yumuşak bir şekilde parıldayan yaldızlı bir yumruk vardı. Tuğla evin kapısına baktım ve tokmağın gitmiş olduğunu gördüm. Kaldırdım ve ağırlığına şaşırdım.

'Aman Tanrım, Woody! Bu som altın mı?'

'Bu. Güneş saatini geçip hazineye girmek için herhangi bir cazibe hissederseniz, Adrian'ın son ziyaretinde sarayda toplamış olabileceklerine eklemek için buna sahip olduğunuzu unutmayın. Hoşça kalın, Prens Charlie. Umarım Adrian'ın silahını kullanmanıza gerek yoktur, ama gerekirse tereddüt etmeyin.'

ON ALTINCI BÖLÜM

Krallık Yolu. Claudia. Talimatlar.

Gürültücü. Hükümdarlar.

1

Radar ve ben sağda Krallık Yolu'nu gösteren bir tabela ile işaretlenmiş yol ayrımına yaklaştık. Seafront Road'u işaretleyen, sanki Seafront yeraltında oturuyormuş gibi gevşemiş ve dümdüz aşağıyı işaret etmişti. Radar paslı bir havladı ve Deniz Kıyısı yönünden gelen bir adam ve bir çocuk gördüm. Adam bir koltuk değneği üzerinde zıplıyordu, sol ayağı kirli bir bandajla sarılıydı ve birkaç adımda bir yere zar zor değiyordu. Tek bir sağlam bacakla ne kadar ileri gidebileceğini merak ettim. Oğlan pek yardımcı olmayacaktı; küçüktü ve eşyalarını elden ele değiştirdiği ve bazen yol boyunca sürüklediği bir çuval içinde taşıyordu. Yol ayrımında durup sağa dönerken, yön tabelasını geçerken beni izlediler.

"Öyle değil, efendim!" çocuk aradı. 'Perili şehre giden yol bu!' Griydi ama yanındaki adam kadar gri değildi. Baba-oğul olabilirlerdi ama bir benzerlik görmek imkansızdı çünkü adamın yüzü bulanıklaşmaya ve gözleri yukarıya doğru çekilmeye başlamıştı.

Adam onu omzuna vurdu ve eğer çocuk onu dengede tutmasaydı yayılacaktı.

Adam, 'Bırak onu, rahat bırak' dedi. Sesi anlaşılırdı ama sanki ses telleri Kleenex'e sarılmış gibi boğuktu. Çok geçmeden Dora gibi vızıldayacağını düşündüm.

İki yol arasındaki genişleyen boşlukta bana bağırdı ve açıkçası canını yaktı. Acıyla yüzünü buruşturması, eriyen yüz hatlarını daha da korkunç hale getirdi, ama o söylemek istedi. 'Merhaba, bütün adam! Annen hangisinin eteğini çevirip seni güzel bir yüzle terk etti?'

Ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Radar bir cılız daha havladı.

'Köpek mi baba? Ya da evcil bir kurt?'

Adamın cevabı, çocuğun omzuna bir darbe daha indirdi. Sonra benimle alay etti ve çok iyi anladığım bir el hareketi yaptı. Görünüşe göre, hangi dünyada olursanız olun bazı şeyler değişmiyor. Ona Amerikan versiyonunu geri vermek istedim ama vermedim. Söz konusu engelli, oğlunu döven ve annene iftira atan bir pislik olsa bile, özürlü insanlara karşı çıkmak saçma bir davranıştır.

'İyi yürü, bütün adam!' boğuk sesiyle bağırdı. 'Bugün senin sonun olsun!'

Yol boyunca hoş insanlarla tanışmak her zaman güzeldir , diye düşündüm ve yürüdüm. Çok geçmeden gözden kayboldular.

2

Bana düşünmek ve merak etmek için bolca zaman veren Krallık Yolu vardı.

Örneğin bütün insanlar – onlar neydi? Onlar *kimdi ?* Tabii ki ben de vardım, ama bütün insanların kayıt defteri olsaydı, içinde adımla bir yıldız işareti olacağını düşündüm, çünkü ben Empis'ten değildim (en azından dünyanın bu kısmına denirdi. Woody bana devin Hana'nın Cratchy adında bir yerden geldiğini söylemişti). Woody'nin griye dönüp yüzümü kaybetmeyeceğime dair beni temin etmesi güzeldi – ve söyledi – çünkü bütün insanların griye karşı bağışıklığı olduğunu söyledi. Bu sabah kahvaltıda olmuştu ve daha fazla tartışmayı reddetmişti çünkü gidecek çok yolum olduğunu ve bir başlangıç yapmam gerektiğini söyledi. Flight Killer'ı sorduğumda sadece kaşlarını çattı ve başını salladı. Kuzeni Claudia'nın bana daha fazlasını anlatabileceğini yineledi ve bundan memnun olmam gerekiyordu. Yine de koltuk değneğindeki adamın söylediği şey düşündürücüydü: *Annen hangisinin eteğini düzeltip seni adil bir yüzle bıraktı?*

Sürekli gri olan gökyüzünü de merak ettim. En azından gündüzleri sürekli griydiler, ancak geceleri bulutlar bazen ay ışığının parlamasına izin vermek için ayrıldı. Bu da kurtları harekete geçiriyor gibiydi. Orada tek bir ay değil, biri diğerini kovalayan iki ay vardı ve bu beni tam olarak nerede olduğumu merak ettirdi. Paralel dünyalar ve çoklu dünyalar fikrini bilecek kadar bilimkurgu okumuştum ama aklım ve bedenimin ayrıldığı yeraltı koridorundaki o yerden geçtiğimde, bir yere varabileceğime dair bir fikrim vardı. tamamen farklı bir varoluş düzlemi. Çok çok uzaklardaki bir galaksideki bir gezegende olma olasılığım, iki ay nedeniyle bir dereceye kadar mantıklıydı, ancak bunlar uzaylı yaşam formları değildi; bunlar *insanlardı.*

Bay Bowditch'in yatağının üzerindeki, kapağında yıldızlarla dolu bir huni olan kitabı düşündüm. Ya sözde hakkında olduğu dünya matrisine giden yolu bulsaydım? (Yiyecek, Radar hapları ve Polley'nin silahıyla birlikte çantama koymayı diledim.) Bu fikir bana çok küçükken annem ve babamla birlikte izlediğim bir filmi hatırlattı – *Bitmeyen Öykü* , denirdi. Diyelim ki Empis o filmdeki Fantasia gibiydi, kolektif hayal gücünden yaratılmış bir dünya? Bu da Jungcu bir kavram mıydı? Adamın adını *Jung mu* yoksa *Yung mu* telaffuz ettiğini bile bilmezken ben nereden bileyim ?

Bunları merak ediyordum ama geri dönüp durduğum şey daha pratikti: babam. Gittiğimi biliyor muydu? Hala bu gerçeği bilmiyor olabilir (ve cehalet mutluluktur derler), ama Woody gibi onun da bir *sezgisi olabilirdi* - duymuştum, ebeveynler onlara eğilimliydi. Aramayı denerdi ve açmadığım zaman mesaj atardı. Okul saçmalıklarıyla cevap veremeyecek kadar meşgul olduğumu düşünebilirdi ama bu uzun sürmezdi, çünkü ona mümkün olan en kısa sürede karşılık vermekten oldukça sorumlu olduğumu biliyordu.

Endişelenmesi fikrinden nefret ediyordum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. kararımı vermiştim. Ayrıca – eğer doğruyu söyleyeceksem bunu söylemeliyim – burada olmaktan memnundum. Tam olarak eğlendiğimi söyleyemem ama evet, sevindim. Binlerce soruya cevap istedim . Her yükselişte ve dönüşte neyin bittiğini görmek istedim. Çocuğun perili şehir dediği şeyi görmek istedim. Tabii ki korktum - Hana'dan, gece askerlerinden ve Uçuş Katili adında bir şeyden, en çok Gogmagog'dan - ama aynı zamanda neşelendim. Ve Radar vardı. Eğer ona ikinci bir şans vereceksem, bunu yapmaya niyetliydim.

Öğle yemeği yemek ve bir süre dinlenmek için durduğum yerde, orman her iki tarafta da kapanmıştı. Yaban hayatı görmedim, ama bol miktarda gölge vardı. "Biraz yemek ister misin, Rades?"

Öyle olmasını umdum, çünkü o sabah ona hiç hap almamıştım. Çantamı açtım, bir sardalya konservesi çıkardım, açtım ve güzel bir koku alabilmesi için kutuyu ona doğru eğdim. Burnunu kaldırdı ama kalkmadı. Gözlerinden sızan o sakızlı şeyden daha fazlasını görebiliyordum.

Hadi kızım, bunları seviyorsun.

Arabanın yokuşundan üç ya da dört adım aşağı inmeyi başardı ve sonra arka bacakları pes etti. Yolun geri kalanını yana kaydırarak ve tiz bir acı çığlığı atarak ilerledi. Yan tarafındaki sert tavaya vurdu ve nefes nefese bana bakmak için başını kaldırdı. Yüzünün yanı toz içindeydi. Buna bakmak canımı acıttı. Kalkmaya çalıştı ve başaramadı.

Bütün insanları, gri insanları, hatta babamı merak etmeyi bıraktım. Bunların hepsi kaybolmuştu. Toprağı silip süpürdüm, onu yerden kaldırdım ve yol ile büyük ağaç yığınları arasındaki dar çimenliğe taşıdım. Onu oraya yatırdım, başını okşadım, sonra arka bacaklarını inceledim. İkisi de kırık görünmüyordu, ama dişlerini yukarıya dokunduğumda tısladı ve ısırmak için değil, acı içinde dişlerini gösterdi. Bana iyi geldiler ama bir röntgen filminin kötü şişmiş ve iltihaplı eklemleri göstereceğinden oldukça emindim.

Biraz su içti ve bir iki sardalye yedi… Beni memnun etmeyi düşünüyorum. İştahımı kaybetmiştim ama Dora'nın bana verdiği kızarmış tavşandan ve birkaç kurabiyeden yedirmiştim. Motoru beslemek zorunda kaldım. Rades'i -dikkatlice- kaldırıp arabaya geri koyduğumda, nefesinin tıkırtısını duyabiliyor ve her kaburgasını hissedebiliyordum. Woody öleceğini söylemişti ve haklıydı ama bunca yolu köpeğimi Dora'nın arabasının arkasında ölü olarak bulmak için gelmemiştim. Direkleri tuttum ve koşmadan devam ettim - bunun beni havaya uçuracağını biliyordum - ama hızlı bir yürüyüşle.

"Bekle. Yarın her şey daha iyi olabilir, o yüzden benim için bekle kızım."

Arabayı sallarken kuyruğunun arabaya çarptığını duydum.

3

Arabayı Kingdom Road boyunca çekerken bulutlar karardı ama yağmur yoktu. Bu iyi oldu. Islanmak benim için sorun değildi ama ıslanmak Radar'ın durumunu daha da kötüleştirirdi ve üzerini örtecek pek bir şeyim yoktu. Ayrıca, şiddetli bir yağmur yolu çamura çevirirse, arabayı çekmek zor hatta imkansız olabilir.

Radar ilacı aldıktan dört ya da beş saat sonra, dik bir yokuşu göğüsledim ve kısmen nefes almak için ama çoğunlukla sadece bakmak için durdum. Arazi önümde düştü ve ilk kez şehrin kulelerini açıkça görebiliyordum. Bu donuk ışıkta bu kulelerin sabuntaşı gibi somurtkan bir zeytin rengi vardı. Yolun iki yanında, görebildiğim kadarıyla, uzun, gri bir

duvar mesafeye uzanıyordu. Hâlâ kilometrelerce uzaktaydım ve ne kadar yüksek olduğunu söylemek imkansızdı ama merkezde devasa bir kapı görebileceğimi düşündüm. *Eğer kilitliyse , gerçekten sıçtım* , diye düşündüm .

Woody's ile durup durup baktığım yer arasındaki yol kıvrımlıydı ama şehrin kapısına bir ip gibi dümdüz uzanıyordu. Orman birkaç mil ileride geri çekilmeye başladı ve terk edilmiş arabaları ve aşırı büyümüş tarlalarda elle saban olabilecek şeyleri gördüm. Bir şey daha gördüm: bana doğru gelen bir araç ya da bir tür taşıt. Gözlerim iyi ama hala kilometrelerce uzaktaydı ve ne olduğunu çıkaramadım. Bay Bowditch'in 45'lik kıçına dokundum, hâlâ orada olduğunu doğrulamak için değil, rahatlamak için.

'Rades mi? İyi misin?'

Omzumun üzerinden baktım ve onun arabanın önünden bana baktığını gördüm. Bu iyi oldu. Direkleri tuttum ve tekrar yürümeye başladım. Ellerim oldukça iyi bir kabarcık mahsulü yetiştiriyordu ve bir çift iş eldiveni için çok şey verirdim. Kahretsin, bir çift eldiven bile. En azından bir süre yokuş aşağıydı.

Bir ya da iki mil ileride (yol alçaldıkça kuleler yüksek şehir surlarının arkasında batıyor) tekrar durdum. Şimdi yoluma gelen kişinin büyük boy bir üç tekerlekli bisiklete bindiğini görebiliyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatırken, trike binicisinin bir kadın olduğunu ve iyi sürat yaptığını gördüm. Etrafında dalgalanan siyah bir elbise giyiyordu ve bir daha *Oz Büyücüsü'nü düşünmemek imkansızdı* . Özellikle başlangıçtaki siyah-beyaz kısım, Almira Gulch, Dorothy'nin köpeğini almak ve onu ısırdığı için uyutmak için Kansas semalarının tehdidi altında bisikletine binerken. Hatta Bayan Gulch'ün bisikletinin arkasındaki Toto boyutundaki olandan çok daha büyük olmasına rağmen, yaklaşan üç tekerlekli bisikletin arkasında ahşap bir taşıma sepeti bile vardı.

Merak etme Rades, dedim. Seni hiçbir yere götürmüyor.

Gerçekten yaklaştığında, durdum ve acıyan ellerimi esnettim. Düşündüğüm kişi buysa dostça davranmaya hazırdım, ama aynı zamanda kötü cadının Empisar versiyonu olduğu ortaya çıkarsa kendimi ve köpeğimi savunmaya da hazırdım.

Kadın, üç tekerlekli bisikletinin pedallarını ters çevirerek ve oldukça iyi bir toz uğultusu göndererek durdu. Elbisesi kabarmayı bıraktı ve gevşek bir şekilde vücuduna düştü. Elbisenin altına kalın siyah bir tayt ve büyük siyah çizmeler giymişti. Bu bayan için Dora'nın yedek ayakkabılarına gerek yok. Yüzü egzersizden ve en ufak bir gri iz bırakmadan pembeleşmişti. Tahmin etmek zorunda kalsaydım, kırklarında ya da ellilerinde olduğunu söylerdim ama bu sadece bir tahmin olurdu. Empis'te zaman garip ve yaşlanma süreci de öyle.

'Sen Claudia'sın, değil mi?' Dedim. "Bekle, sana göstermem gereken bir şey var."

Çantamı açtım ve altın kapı tokmağını çıkardım. Zar zor bir bakış attı, sadece başını salladı ve gidonunun üzerine eğildi. Ellerinde çok kıskandığım deri eldivenler vardı.

'Ben CLAUDIA! BUNU GERÇEKTEN GÖRMEYE GEREK YOK, SENİN GELİYOR OLDUĞUNU HAYAL ETTİRDİM!' Şakağına dokundu ve bir kahkaha patlattı. 'RÜYALAR GÜVENİLİR DEĞİL, AMA BU SABAH SNAB'I GÖRDÜM! HER ZAMAN YAĞMUR VEYA ŞİRKET İŞARETLERİ!' Sesi sadece yüksek değildi, eski bir bilimkurgu filmindeki şeytani bir bilgisayarın sesi gibi tamamen tonsuzdu. Neredeyse hiç ihtiyacım olmayan bir şey ekledi: 'SAĞIRIM!'

Başını çevirdi. Saçını yukarıdan topuz yapmıştı ve kulağı olsaydı kulağını görebilirdim. Yapmadı. Leah'nın ağzında ve Woody'nin gözlerinde olduğu gibi, sadece bir yara izi vardı.

4

Eteklerini topladı, üç tekerlekli bisikletinden indi ve Radar'a bir göz atmak için arabaya doğru yürüdü. Yolda, kılıflı .45'in kıçına dokundu. 'BOWDITCH'LER! ONU HATIRLIYORUM! VE ONU HATIRLIYORUM!'

Claudia onu okşadığında Radar başını kaldırdı, sonra Rades'in gerçekten sevdiği şekilde kulaklarının arkasını kaşıdı. Claudia yaklaştı, görünüşe göre ısırılmaktan en ufak bir korkmuyor ve burnunu çekiyordu. Radar onun yanağını yaladı.

Claudia bana döndü. 'CENNET GİBİ HASTA!'

Başımı salladım. Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu.

'YİNE DE DEVAM EDECEĞİZ! YİYECEK Mİ?'

Elimi hafifçe salladım. "Dudak okuyabiliyor musun?" Kendiminkini okşadım, sonra onunkini işaret ettim.

'HİÇ BİR ŞEY ÖĞRENMEDİM!' diye bağırdı. 'UYGULAMA YAPILACAK KİMSE YOK! ONA ET SUYU VERECEĞİZ! ALLAH RIZASI İÇİN BUNU YİYECEK! ONA DOĞRU BİR AKILLI GERİ GETİRİN! SEPETİME KOYMAK İSTER MİSİNİZ? DAHA HIZLI GİDEBİLİRİZ!'

Radar'ın ağrıyan arka bacaklarını incitmekten korktuğumu ona söyleyemedim, bu yüzden sadece başımı salladım.

'TAMAM, AMA AKILLI GELİN! ÜÇ ÇAN UZUN OLMAYACAK! GÜNÜN SONU! LANETLİ KURTLAR VAR, BİLİYORSUN!'

Büyük üç tekerlekli bisikletini -koltuğun yerden en az bir metre yükseklikte olması gerekiyordu- bir daire çizecek şekilde itti, sonra yukarı tırmandı. Yavaşça pedal çevirdi ve yol onun yanında yürüyebileceğim kadar genişti, bu yüzden Radar ve ben onun tozunu yemek zorunda kalmadık.

'DÖRT MİL!' diye bağırdı tonsuz sesiyle. 'CANLI ÇEKİN, GENÇ ADAM! ELDİVENLERİMİ VERİRDİM AMA ELLERİN ÇOK BÜYÜK! SİPARİŞ ALTINDAyken SİZE ONLAR İÇİN İYİ BİR MAĞAZA VERECEĞİM! KENDİ TARİFİM VE ÇOK İYİ! ÇOK AĞRI GÖRÜNÜYORLAR!'

5

Claudia'nın evine yaklaştığımızda gün kararmıştı ve neredeyse işim bitmişti. Dora'nın arabasını çekmekle geçen iki gün, futbol antrenmanını bir esinti gibi hissettirdi. Önümüzde, belki bir iki mil ötede, bu kelime pek uymasa da, banliyö olabilecek yerin başlangıcını görebiliyordum - bunlar Dora'nınki gibi kulübelerdi ama çatıları kırıktı. Önceleri küçük avlularla ya da bahçe arazileriyle birbirlerinden uzakta ama surlara yaklaştıkça omuz omuza oturdular. Bacalar vardı ama hiçbirinden duman gelmiyordu. Yollar ve sokaklar burada ve orada filizlenmeye başladı. Bir tür araç - ne olduğunu anlayamadım - ana yolun ortasında ölü bir şekilde durduruldu. İlk başta yük taşımak için uzun bir vagon olduğunu düşündüm. Yaklaştığımızda, bunun bir otobüs olabileceğini düşündüm. işaret ettim.

ARABASI!' Claudia patladı. 'UZUN ZAMANDIR ORADA OLDU! ÇEKİN GENÇ ADAM! KAFANIZI ZORLAYIN!' *Daha* önce hiç duymadığım o; Onu bir daha gördüğümü varsayarsak, Andy Chen'e saklardım. 'NEREDEYSE!'

Şehir ile bulunduğumuz yer arasındaki mesafeden, aralıklı ve ciddi üç çan sesi geldi: *DONG* ve *DONG* ve *DONG* . Claudia, Radar'ın ayağa kalktığını ve sese doğru döndüğünü gördü.

'ÜÇ ÇAN?'
Başımı salladım.
'ESKİ GÜNLERDE İŞLERDEN BIRAKIP YEMEK İÇİN EVİNE GİDİN! ARTIK İŞÇİ YOK VE BUNU YAPACAK KİMSE YOK AMA ÇANLAR ÇALIYOR! ONLARI DUYAMAYIM AMA DİŞLERİMDE HİSSEDEBİLİRİM, ÖZELLİKLE FIRTINA OLDUĞUNDA!'
Claudia'nın evi, çalılarla kaplı pis bir göletin önünde, otlu bir toprak parçası üzerinde duruyordu. Ev yuvarlaktı ve temizlenmiş tahtalardan ve teneke parçalarından yapılmıştı. Bana çok dayanıksız geldi, bu da domuzları ve kurdu bir daha düşünmemeyi zorlaştırıyordu. Woody'ninki tuğladan bir evdi, Claudia'nınki ise çubuklardan. Samandan bir evde yaşayan başka bir kraliyet akrabası varsa, onun uzun zaman önce yutulduğunu tahmin ettim.
Oraya vardığımızda, üç ya da dört önde ve bir diğeri, bir yanda yabani otlardan dışarı çıkmış pençeleri olan birkaç ölü kurt gördüm. Bunu pek iyi göremiyordum ama öndekiler oldukça çürümüştü, kürklerinin kalıntıları arasından göğüs kafesleri dışarı fırlamıştı. Gözleri gitmişti, muhtemelen aç kargalar tarafından koparılmıştı ve kapıya giden patika yola döndüğümüzde göz yuvaları bana bakıyor gibiydi. Böcek yaşamı gibi devasa olmadıklarını görünce rahatladım… ama çok büyüklerdi. Ya da hala hayattayken olmuştu. Ölüm onları sıkı bir diyete sokmuştu, sanırım tüm canlılarda olduğu gibi.
'NE ZAMAN YAPABİLDİĞİM ZAMAN ÇEKİRİM!' dedi Claudia, üç tekerlekli bisikletinden inerek. 'Çoğu ZAMAN DİĞERLERİNİ UZAK TUTAR! KOKU İNCE GİYDİĞİNDE, BİRKAÇ SIÇACI DAHA VURACAĞIM!'
Kraliyet için , diye düşündüm, *kesinlikle ağzı bozuk* .
Araba direklerini indirdim, omzuna vurdum ve Bay Bowditch'in tabancasını kılıfından çıkardım. Soru sorarcasına kaşlarımı kaldırdım. Anlayacağından emin değildim ama anlamıştı. Sırıtmasında birkaç eksik diş görüldü.
'YOK, HAYIR, BENDE BUNLARDAN BİRİ YOK! ÇAPRAZ!' Birini büyütüyormuş gibi yaptı. 'KENDİMİ YAPTIM! VE DAHA İYİ BİR ŞEY VAR! ADRIAN, BİR YAVRUDAN DAHA FAZLASI OLMAYAN BİRİ OLARAK GETİRDİ!'
Kapıya gitti ve kaslı bir omuzla iterek açtı. Radar'ı arabadan çıkardım ve onu ayakları üzerinde denedim. Ayağa kalkıp yürüyebildi, ama taş basamakta durdu ve yardım için bana baktı. Onu içeri aldım. Ev büyük bir yuvarlak odadan oluşuyordu ve kırmızı ve altın ipliklerle canlandırılmış mavi kadife bir perdenin gizlediği daha küçük bir oda olduğunu tahmin ediyordum. Bir ocak, minicik bir mutfak ve aletlerle dolu bir çalışma masası vardı. Ayrıca masanın üzerinde çeşitli tamamlanma aşamalarında oklar ve yarım düzine bitmiş olanı tutan bir hasır sepet vardı. Uzun bir kibrit çıkarıp birkaç kandil yaktığında uçlar parladı. Ucuna daha yakından bakmak için oklardan birini aldım. Altındı. Ve keskin. İşaret parmağımın ucuna dokunduğumda hemen bir kan damlası taştı.
'BURADA, BURADA, KENDİNİZE BİR ZARAR VERMEK İSTER MİSİNİZ?'
Beni gömleğimden tuttu ve kalay kaplı bir lavaboya çekti. Üzerinde asılı bir el pompası vardı. Claudia, çalıştırması için tutamağa birkaç sert daldırdı, sonra kanayan parmağımı dondurucu suda tuttu.
"Sadece biraz..." diye başladım, sonra vazgeçtim ve işini yapmasına izin verdim. Sonunda sözünü bitirdi ve booboo'ya bir öpücük kondurarak beni şaşırttı.
'OTURMAK! DİNLENME! YAKINDA YİYECEĞİZ! BU KÖPEĞİNİZİ, SONRA ELİNİZİ GÜÇLENDİRMENİZ GEREKİYOR!'

Ocağın üzerine bir su ısıtıcısı koydu ve sıcakken buharı çıkmadığında lavabonun altından bir leğen çıkardı ve doldurdu. Buna raflardan birindeki bir güveçten kötü kokulu bir şeyler ekledi. Bu raflar mallarla doluydu - bazıları teneke kutularda, bazıları sicimle bağlanmış tülbent gibi görünen paketlerde, çoğu cam kavanozlarda. Kadife perdenin sağındaki duvarda bir tatar yayı asılıydı ve ciddi bir iş gibi görünüyordu. Sonuç olarak, bu yer bana bir sınır evini hatırlattı ve Claudia bana bir kraliyet akrabasını değil, kaba ve hazır bir sınır kadınını hatırlattı.

Bir bezi kokuşmuş demlemeye batırdı, sıktı, sonra şüpheli görünen Radar'ın üzerine çömeldi. Bezi hafifçe ağrıyan üst bacaklarına bastırmaya başladı. Bunu yaparken, şarkı söylediğini düşündüğüm tuhaf bir uğultu sesi çıkardı. Konuşma sesi, neredeyse lisemin PA sisteminden gelen anonslar gibi, sabit bir yüksek monotonken, perdede inip çıkıyordu. Radar'ın kaçmaya çalışacağını, hatta onu ısıracağını düşünmüştüm ama yapmadı. Başını sert tahtaların üzerine koydu ve memnuniyetle içini çekti.

Claudia ellerini Radar'ın vücudunun altına soktu. 'DÖN, BALIM! DİĞERİNİ YAPMAM GEREKİYOR!'

Radar devrilmedi, sadece bir çeşit düştü. Claudia bezi yeniden ıslattı ve diğer arka bacak üzerinde çalışmaya başladı. Bitirdiğinde bezi teneke lavaboya attı ve iki tane daha aldı. Onları ıslattı, sıktı ve bana döndü.

'İLERİ BUT, GENÇ PRENS! GÖRDÜĞÜM RÜYADA WOODY SENİ BU ŞEKİLDE DİYORDU!'

Ona sadece yaşlı olduğumu söyledim, Charlie işe yaramayacaktı, ben de onları tuttum. Onları ılık ıslak bezlere sardı. İksirinin kokusu nahoştu, ama hemen rahatladı. Bunu ona kelimelerle söyleyemezdim ama yüzümde gördü.

'KESİNLİKLE İYİ, DEĞİL! NANA'M NASIL YAPILACAĞINI ÇOK ÖNCE GÖSTERDİ O ARABASI Hâlâ ULLUM'A GİTTİĞİNDE VE ÇANLARI DUYACAK İNSANLAR VARDIĞINDA! İÇİNDE Söğüt Kabuğu Var, AMA BU SADECE BAŞLANGIÇ! SADECE BAŞLANGIÇ, ÇOCUĞUM! BEN BİZE GRUBBIT GETİRİRKEN ONLARI ORADA TUTUN! AÇ OLMALISINIZ!'

6

Tatlı olarak elma-şeftali ayakkabıcı gibi bir şeyle birlikte biftek ve yeşil fasulyeydi. Empis'e geldiğimden ve Claudia tabağımı doldurmaya devam ettiğinden beri kesinlikle bedava yiyeceklerden payımı almıştım - grubbit. Radar'ın üzerinde küçük yağ damlacıkları yüzen bir et suyu kepçesi vardı. Kaseyi yaladı, pirzolalarını yaladı ve daha fazlası için Claudia'ya baktı.

'YOK, YOK, YOK!' Claudia, Radar'ın kulaklarının arkasını istediği şekilde kaşımak için eğilerek böğürdü. GERÇEKTEN GERİ ÇEKECEKSİNİZ, Hüzünlü yaşlı kaltak, VE BU NE İYİ YAPAR? AMA BU SENİ ZARARLAMAZ!'

Masada bir somun kahverengi ekmek vardı. Güçlü, sertleşmiş parmaklarıyla bir yığın kopardı (*bu* arabayı tek bir kabarcığı bile kaldırmadan bütün gün çekebilirdi), sonra sepetten bir ok aldı. Ekmeği kazığa sapladı, sobasının kapağını açtı ve ekmeği içine soktu. Daha da koyu kahverengi ve alev alev çıktı. Bir doğum günü mumu gibi üfledi, masanın üzerindeki çömlek güvecinden aldığı tereyağla parmakla bulaştırdı, sonra uzattı. Radar ayağa kalktı, dişleriyle ok ucundan aldı ve köşeye aldı. Topallaması daha iyiydi. Bay Bowditch, Claudia'nın merheminden biraz almış olsaydı, OxyContin'i atlamış olabilirdi diye düşündüm.

Claudia yatak odasını gizleyen kadife perdeyi itti ve elinde bir kağıt ve kalemle geri geldi. Onları bana verdi. Kalemin gövdesindeki damgalı harflere baktım ve bir gerçek dışılık dalgası hissettim. Geriye kalanlar SENTRY LUMB'IN ÖLÜMLERİ'ni söyledi. Pedin üzerinde sadece birkaç yaprak kalmıştı. Arkasına baktım ve solmuş bir fiyat etiketi gördüm: STAPLES 1,99$.

'ZORUNLU OLDUĞUNDA YAZ AMA YAPMIYORSANIZ SADECE KAMLAYIN VEYA BAŞINIZI SALLAYIN! O lanet kağıdı saklayın, ADRIAN SON SEYAHATİNDE GÜRÜLTÜ YAPICIYLA GETİRDİ VE ARTIK GEÇEN TEK BU! ANLAMAK?'

Başımı salladım.

'ADE'NİN KÖPEĞİNİ TAZELEMEYE GELDİNİZ, DEĞİL MİSİNİZ?'

Başımı salladım.

'SUNDİAL'E YOLUNU BULABİLİR MİSİNİZ, GENÇ ADAM?'

Yazdım ve defteri görmesi için uzattım: *Bay Bowditch iz olarak baş harflerini bıraktı* . Ki bunun ekmek kırıntılarından daha iyi olacağını düşündüm. Yağmurun onları yıkamadığını varsayarsak, öyleydi.

Kafasını salladı ve düşünceli bir şekilde başını eğdi. Lambaların ışığında, çok daha yaşlı olmasına rağmen kuzeni Woody'ye açık bir benzerlik görebiliyordum. Yıllarca süren çalışma ve yağmacı kurtlar üzerinde hedef pratiği altında bir tür sert güzelliği vardı. *Sürgünde krallık* , diye düşündüm. *O, Woody ve Leah. Üç küçük domuz değil, üç küçük mavi kan.*

Sonunda başını kaldırdı ve 'RİSKLİ!' dedi.

Başımı salladım.

'WOODY NASIL GİDECEĞİNİZİ VE NE YAPACAĞINIZI SÖYLEDİ Mİ?'

Omuz silkip yazdım, *susmalıyım* .

Sanki hiç yardımı olmamış gibi, hırıltılı bir ses çıkardı. 'SİZİN HAKKINDA BİR PARÇA PRENSES GÖRÜNÜMÜNE SAHİP OLDUĞUNA KARŞI GENÇ ADAM VEYA GENÇ PRENS DEMEYE DEVAM EDEMEM! ADINIZ NE?'

CHARLIE READE'i büyük harflerle yazdırdım .

'ŞARLI?'

Yeterince yakındı. Başımı salladım.

Sobanın yanındaki kutudan bir parça odun aldı, sobanın kapağını açtı, içeri soktu, sertçe kapattı. Koltuğuna geri döndü, ellerini elbisesinin kucağında kenetledi ve öne doğru eğildi. Yüzü ciddiydi.

'yarın işini denemek için çok geç kalacaksın, sharlie, bu yüzden geceyi ana kapıdan biraz uzakta bir depoda geçirmen gerekecek! ÖNÜNDE TEKERLEKLERİ ÇEKTİ KIRMIZI VAGON VAR! YAZ!'

Depo kulübesi, tekerleksiz kırmızı vagon yazdım .

'ŞİMDİYE KADAR İYİ! AÇIK GÖRECEKSİNİZ AMA İÇİNDE BİR CİVATA VAR! ŞİRKET İÇİN BİR KURT VEYA ÜÇ İSTEMİYORSANIZ ÇALIŞTIRIN! YAZ!'

Sürgü kapısı.

SABAH ZİLİNİ DUYUNA KADAR YERİNİZİ TUTUN! TEK YÜZÜK! ŞEHİR KAPISININ KİLİTLİ GÖRECEKSİNİZ AMA LEAH'IN ADI AÇACAK! SADECE ONUN! GALİEN'İN LEAH! YAZ!'

Kalyonun Leah'ını yazdım . Ne yazdığımı görmek için defteri işaret etti, kaşlarını çattı, sonra kalemi işaret etti. *Kalyonu* çizdi ve *Gallien* olarak değiştirdi .

'BU ÜLKENİN İÇİNDE SANA KİMSE BÜYÜMEYİ ÖĞRETMEDİ Mİ, evlat?'

Omuz silktim. Galleon veya Gallien, kulağa aynı geliyordu. Ve eğer şehir terk edilmişse, beni kim duyacak ve içeri girmeme izin verecekti ki zaten?

'ORADA OLUN VE SABAH ZİLİNDEN SONRA KESİNLİKLE KAHRAMANLARA GEÇEN KAPIDAN GEÇİN, ÇÜNKÜ ÖNÜNÜZDE UZUN BİR YOL VAR!'

Alnını ovuşturdu ve bana endişeyle baktı.

'ADE'NİN İZLERİNİ GÖRDÜNÜZDE HER ŞEY İYİ OLABİLİR! YAPMAZSANIZ, KAYBOLMADAN ÖNCE GİDİN! SOKAKLAR BİR LAbirent! GECE SONUNDA HALA BU Cehennem Deliğinde Dolaşırdınız!'

tazeleyemezsem ölecek diye yazdım !

Okudu ve defteri bana geri itti.

'Onu ONUNLA ÖLECEK KADAR SEVİYOR MUSUNUZ?'

başımı salladım. Claudia neredeyse müzikal bir kahkahayla beni şaşırttı. Sessiz bir hayata lanetlenmeden önceki sesinin nasıl olduğuna dair küçük bir kalıntı olduğunu düşündüm.

'ASİL BİR CEVAP DEĞİL, AMA ASİL CEVAP VERENLER, PANTOLONLARI PARÇA DOLU OLARAK GENÇ ÖLMEK İÇİN BİR YÖNTEM VAR! BİRAZ ALE İSTER MİSİNİZ?'

başımı salladım. Ayağa kalktı, soğuk kilerini sandığım şeyi karıştırdı ve beyaz bir şişeyle geri geldi. İçinde delik olan bir mantarı çıkardı - sanırım demlenin nefes alması için - ve uzun bir içki içti. Bunu bir çınlayan geğirme izledi. Tekrar oturdu, şimdi de şişeyi kucağında tutuyor.

İŞARETLER VARSA, SHARLIE – ADRIAN'IN İŞARETLERİ – ONLARI ELİNİZDEN FAZLA HIZLI VE SESSİZ OLARAK TAKİP EDİN! HER ZAMAN SESSİZ! DUYABİLECEĞİNİZ SESLERİ UNUTMAYIN, çünkü ONLAR ÖLÜLERİN SESİDİR… VE ÖLÜLERDEN DAHA KÜÇÜK!'

Ölüden daha mı kötü? Bunun sesini beğenmedim. Ve sesten bahsetmişken, Dora'nın arabasının tahta tekerleklerinin asfalt yollarda yapmaya uygun olduğu bir tane vardı. Belki Radar yolun bir kısmını yürüyebilir ve geri kalanını onu ben taşıyabilirim?

'GARİP ŞEYLER GÖREBİLİRSİNİZ... ŞEYLERİN ŞEKİLLERİNDE DEĞİŞİKLİKLER... AMA DİKKAT ETMEYİN! SONUNDA İÇİNDE KURU BİR ÇEŞME OLAN BİR MEYDANA GELECEKSİNİZ!'

Woody'nin bana gösterdiği Claudia ve Leah'ın resminde o fıskiyeyi görmüş olabileceğimi düşündüm.

'YAKINDA KAHVERENGİ panjurlu kocaman bir sarı ev var! MERKEZDEN BİR GEÇİT GEÇİYOR! İŞTE HANA EVİ! EVİN YARISI HANA'NIN YAŞADIĞI YERDE! DİĞER YARISI HANA'NIN YEMEKLERİNİ ÇEKTİĞİ MUTFAK! YAZ!'

Yaptım ve sonra yastığı aldı. Üstü kavisli bir geçit çizdi. Üstüne kanatlarını açmış bir kelebek çizdi. Hızlı bir eskiz için çok iyiydi.

'GİZLEMELİSİNİZ, SHARLIE! SİZ VE KÖPEKİNİZ! SESSİZ OLACAK MI?'

Başımı salladım.

'SESSİZ, NE OLURSA OLSUN?'

Bundan emin değildim ama tekrar başımı salladım.

'İKİ ÇAN BEKLEYİN! YAZ!'

2 çan , yazdım.

'HANA'YI İKİ ZEN ÖNCE DIŞARIDA GÖREBİLİRSİNİZ! YAPMAYABİLİRSİN! AMA ÖĞÜN YEMEĞİ İÇİN MUTFAĞA GİTTİĞİNDE ONU GÖRECEKSİNİZ! BU ZAMAN GEÇİTTEN GEÇMEK ZORUNDASINIZ, HER ZAMAN HIZLI BİR ŞEKİLDE! YAZ!'

Duyduğum kadar korkutucu olsaydı, Hana'nın çevresinde fazla zaman harcamak istemezdim ama Claudia'nın benim için çok endişelendiği açıktı.

'SUNDİAL DAHA FAZLA BİRLİKTE DEĞİL! GENİŞ YOLLARINDAN BİLECEKSİNİZ! SUNDİAL'İN ÜZERİNE KOY VE GERİ KOŞ! ELLERİNİ KULLAN! DİKKAT EDİN, İLERİ ÇALIŞIRSANIZ, ONU ÖLDÜRECEKSİNİZ! VE KENDİNİZDEN UZAK DURUN! YAZ!'

Yaptım ama sadece onu memnun etmek için. *Bu Yoldan Gelen Kötü Bir Şey'i* okumuştum ve güneş saatini yanlış yöne çevirmenin tehlikesini biliyordum. Radar'ın ihtiyaç duymadığı tek şey *yaşlanmaktı* .

'GİTTİĞİNİZ GİBİ GERİ DÖNÜN! AMA HANA'YA DİKKAT! GEÇİTTE ONU DİNLEYİN!'

Ellerimi kaldırdım ve başımı salladım: *Anlamadım* .

Claudia acımasızca gülümsedi. 'BÜYÜK Orospu, yemek yedikten sonra HER ZAMAN şekerleme yapar! VE HORLAMA! BUNU DUYACAKSINIZ, SHARLIE! THUNDER GİBİ!'

Ona iki başparmak verdim.

'HIZLI DÖNÜŞ! UZAK VE ZAMANINIZ KISA OLACAK! ÜÇ ZİL ÇILDIĞINDA KAPIDAN GEÇMEYE GEREK YOK, AMA SONRA KISA ZAMANDA LİLİMAR DIŞINDA OLMALISINIZ! KARANLIKTAN ÖNCE!'

Night Soldiers yazdırdım mı? pedin üzerinde ve ona gösterdi. Claudia düdüğünü biraz daha birayla ıslattı. O kötü görünüyordu. 'EVET! ONLAR! ŞİMDİ BUNU ÇIKAR!'

Yaptım ve ona gösterdim.

'İYİ! BU HATALAR HAKKINDA DAHA AZ SÖYLENEN VEYA YAZILILAN OLARAK DAHA İYİ! ÖNDE KIRMIZI VAGON İLE KULÜPTE GECELEME! SABAH ZİLİNİ DUYDUKTAN SONRA ÇIKIN! BURAYA GERİ GEL! YAZ!'

Yaptım.

BİTİRDİK, dedi Claudia. 'ŞİMDİ BAŞVURMALISINIZ, YORGUNLUK VE YARIN GİDECEK ÇOK UZAK YOLLARINIZ VAR!'

Başımı salladım ve kağıda yazdım. Bir elimle onu tuttum ve diğeriyle onunkini aldım. Defterde büyük yazılmış *TEŞEKKÜR EDERİM* .

'YOK, YOK, YOK!' Elimi sıktı, sonra çatlamış dudaklarına götürdü ve öptü. 'ADE'İ SEVDİM! BİR KADIN BİR ERKEĞİ SEVDİĞİ GİBİ DEĞİL, BİR KARDEŞ KARDEŞİNİ SEVDİĞİ GİBİ! YALNIZCA SENİ ÖLÜMÜNE VEYA DAHA KÖTÜ BİR ŞEKİLDE GÖNDERMİYORUM!'

Gülümsedim ve ona iyi olacağımı ifade etmeye çalışarak iki baş parmağımı kaldırdım. Ki ben değildim tabii.

7

Daha fazla soru sormadan önce – çok sorum vardı – içeri kurtlar girmeye başladı. Birçoğu uluyarak kafalarını uçurdu. Birbirinden büzüşmüş iki tahta arasında parlayan ay ışığını gördüm ve evin yan tarafına o kadar sert bir çarpma geldi ki her şeyi titretti. Radar havladı ve ayağa kalktı, kulakları yukarıda. Bir slam daha oldu, sonra bir üçüncü, sonra ikisi birlikte. Claudia'nın raflarından birinden bir şişe düştü ve tuzlu su kokusu aldım.

Bay Bowditch'in silahını çektim, *evini yerle bir edene kadar üfleyeceklerini ve üfleyeceklerini düşündüm* .

"YOK, YOK, YOK," diye gürledi Claudia. Neredeyse eğlenmiş görünüyordu. 'BENİ TAKİP ET SHARLIE VE ADRIAN'IN NE GETİRDİĞİNİ GÖRÜN!'

Kadife perdeyi geri itti ve geçmemi işaret etti. Büyük oda temizdi; onun yatak odası değildi. Claudia'ya özel mahallesi hakkında salak diyecek kadar ileri gitmezdim ama… biliyor musun, aslında o kadar ileri *giderdim* . İki yorgan buruştu ve geri atıldı. Pamuğu andıran pantolonlar, gömlekler ve iç çamaşırlar yere saçılmıştı. Beni odanın en uzak köşesine götürürken kıyafetlerini tekmeledi. Bana göstermek istediği şeyle, dışarıdaki kurt saldırısından daha az ilgileniyordum. Ve bu *bir* saldırıydı, onun çürük ahşap evindeki hırpalama artık neredeyse kesintisizdi. Bulutlar ayları kaplasa bile saldırının durmayacağından korktum. Kana susamışlar ve dışarı çıkmışlardı.

Bir kapıyı açarak, kesinlikle benim dünyamdan gelen kompost tuvaletin bulunduğu dolap büyüklüğündeki bir odayı ortaya çıkardı. 'BOK EVİ!' dedi. GECE İHTİYACINIZ DURUMUNDA! BENİ UYANDIRMAKTAN KAYNAKLANMA, TANRI TAŞI GİBİ UYUYORUM!'

Taş kadar sağır olduğu için bundan emindim, ama kurtlar içeri girerse banyoya ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Bu gece ya da hiç değil. Claudia bana *Güzel Ev* turunu verirken düzinelercesi içeri girmeye çalışıyormuş gibi geldi bana.

'ŞİMDİ SİZE BUNA KATILIN!' dedi Claudia. Tuvaletin yanındaki bir paneli geri kaydırmak için elinin topuğunu kullandı. İçinde, yanında ACDelco damgalı bir araba aküsü vardı. Terminallere jumper kelepçeleri takıldı. Kablolar bir tür güç dönüştürücüsüne bağlıydı. Dönüştürücüden başka bir kablo çıktı ve sıradan bir ışık anahtarına benzeyen şeye bağlandı. Claudia genişçe sırıtıyordu. 'ADRIAN GETİRDİ VE LANETLİ KURTLAR NEFRET EDER!'

Korkaklar hediye getirir , diye düşündüm.

Anahtarı çevirdi. Sonuç, elli ya da yüz kez büyütülmüş bir grup araba alarmı gibi, çekiç sesleriydi. Ellerimi kulaklarıma kapattım, yoksa Claudia kadar sağır olacağımdan korktum. On ya da on beş çok uzun saniyenin ardından anahtarı aşağı çevirdi. Ellerimi dikkatlice kulaklarımdan çektim. Büyük odada Radar deli gibi havlıyordu ama kurtlar durmuştu.

'ALTI KONUŞMACI! O sikikler, KUYRUKLARI YANIYOR GİBİ ORMANLARA KOŞACAKLAR! BUNU NASIL SEVİYORSUN, SHARLIE? SİZİN İÇİN YETERİNCE SESLİ Mİ?'

Başımı salladım ve kulaklarımı okşadım. Hiçbir şey bu sonik baraja uzun süre dayanamazdı.

'YALNIZCA BUNU DUYMAK İSTERİM!' dedi Claudia. AMA DİŞLERİMDE HİSSEDİYORUM! HA!'

Hala defter ve kalemim vardı. Üzerine yazdım ve tuttum. *Pil bittiğinde ne olur?*

Bunu düşündü, sonra gülümsedi ve bir eliyle yanağımı okşadı. 'SANA ODA VE YÖNETİM VERDİM, SEN BANA BİR DAHA GETİRİN! ADİL TİCARET, GENÇ PRENS? EVET DEDİM!'

8

Dora'da yaptığım gibi sobanın yanında uyudum. O gece uyanık yatıp durumumu düşünmek yoktu; Claudia bana yastık olarak bir yığın havlu verdi ve kafam üzerlerine düşer düşmez dışarı çıktım. İki saniye sonra – öyle hissettirdi – beni sarsarak uyandırdı. Üzerinde kelebek aplikeli uzun bir palto vardı, daha çok Dora'nın işiydi.

'Ne?' Dedim. 'Bırak uyuyayım.'

'YOK, YOK, YOK!' Sağırdı, ama ne dediğimi çok iyi biliyordu. YUKARI, SHARLIE! HALA ÖNÜNÜZDE GİDECEK! İŞİNİZ HAKKINDA OLMA ZAMANI! AYRICA, SİZE GÖSTERMEK İSTEDİĞİM BİR ŞEY VAR!'

Tekrar uzanmaya çalıştım ama beni tekrar oturur pozisyona getirdi.

'KÖPEĞİNİZ BEKLİYOR! BİR SAAT YA DA DAHA FAZLA UYULDUM! KÖPEK, DE! BİR DOZ DAHA İLGİ ALDI VE ŞAŞIRTICI HİSSEDİYOR! BAK VE GÖR!'

Radar onun yanında durmuş kuyruğunu sallıyordu. Baktığımı görünce boynuma burnunu çekti, sonra yanağımı yaladı. Kalktım. Bacaklarım ağrıyordu, kollarım ve omuzlarım daha da kötüydü. Onları döndürdüm, sonra bir düzine öne omuz silktim, bu da sezon öncesi futbol antrenmanı sırasında ayağa kalkmanın bir parçasıydı.

'GİT VE İHTİYACINIZI YAPIN! SONRA SENİN İÇİN SICAK BİR ŞEYLER ALACAĞIM!'

Bana bir leğen ılık su ve bir tutam sert sarı sabun bıraktığı küçük banyoya gittim. İdrarımı yaptım, sonra yüzümü ve ellerimi yıkadım. Duvarda bir arabanın dikiz aynasından daha büyük olmayan küçük bir kare ayna vardı. Çizilmiş ve kararmıştı, ama eğildiğimde kendimi görebiliyordum. Doğruldum, gitmek için döndüm, sonra tekrar, daha yakından baktım. Koyu kahverengi saçlarımın biraz açıldığını düşündüm. Bunu yazın, güneşte geçen günlerden sonra yaptı, ama burada güneş yoktu, sadece bulutları indiriyordu. Tabii ki, bulutların ay ışığının parlamasına izin vermek için ayrıldığı geceler hariç.

Tek bir gaz lambasının ışığından ve aynanın bulutlu kırıntısından başka bir şey olmadığı için onu görmezden geldim. Dışarı çıktığımda, bana iki kat çırpılmış yumurta sarılı kalın bir dilim ekmek verdi. Onu kurtardım (bunun bir kelime oyunu olup olmadığından emin değilim).

Bana paketimi verdi. 'SUYU VE SOĞUK ÇAYI KOYUYORUM! KAĞIT VE KALEM DE! HER İHTİMALE KARŞI! ÇEKTİĞİNİZ ARABA BURADA KALIYOR!'

Başımı salladım ve direkleri toplarken pandomim yaptım.

HAYIR, HAYIR, HAYIR! BENİM ÜÇ TEKERLEKLİYLE DÖNENE KADAR BUNU BİTTİ!'

'Üç tekerlekli bisikletinizi alamam!'

Arkasını dönmüştü ve duymamıştı. 'ÇIKIŞ ŞARLİ! ŞAFAK YAKINDA BAĞIRIYOR! BUNU KAÇIRMAK İSTEMEYECEKSİNİZ!'

Kapıyı aç bir kurt sürüsüne açmayacağını umarak onu kapıya kadar takip ettim. Hiçbiri yoktu ve çocuğun perili şehir dediği yere doğru bulutlar dağılmıştı ve bir dizi yıldız görebiliyordum. Kingdom Road'un yanında Claudia'nın büyük üç tekerlekli bisikleti oturuyordu. Arkadaki büyük sepet, yapağıya benzeyen yumuşak beyaz bir kareyle kaplıydı ve Radar'ın sürmesi gereken yerin orası olduğunu anladım. Üç tekerlekli arabanın, içinde Radar olan arabayı çekmekten daha kolay ve hızlı olacağını fark ettim. Ama daha da iyi olan bir şey daha vardı.

Claudia eğilip lambayı büyük boy ön tekerleğe doğru tuttu. 'ADE BU LASTİKLERİ DE GETİRDİ! LASTİK! BUNU DUYDUM AMA HİÇ GÖRMEMİŞTİM! DÜNYADAN SİHİR, SHARLIE VE *SESSİZ SİHİR* !'

Bu beni ikna etti. Sert tekerleklerin kaldırım taşlarına çarpması konusunda endişelenmenize gerek yok.

Üçgeni işaret ettim. kendimi işaret ettim. Göğsümü kalbimin üstüne vurdum. Onu geri getireceğim, Claudia. Söz veriyorum.'

'Onu bana geri vereceksin, GENÇ PRENS SHARLIE! ŞÜPHENİM YOK!' Sırtımı sıvazladı, sonra kıçıma, bana Koç Harkness'in beni savunmaya ya da çimdik vuruşu oynamaya gönderdiğini hatırlatan bilinçsiz bir darbe indirdi. 'ŞİMDİ PARLAK GÖKYÜZÜNE BAKIN!'

Yaptım. Yıldızlar solgunlaşırken, Lilimar şehrinin üzerindeki gökyüzü güzel bir şeftali rengine dönüştü. Tropiklerde gün ağarırken böyle bir renk olabilir ama tam olarak böylesini hiç görmemiştim. Radar aramızda oturdu, başını kaldırdı, havayı kokladı. Gözlerinden çıkan pislik ve ne kadar zayıf olduğu dışında, onun tamamen iyi olduğunu düşünürdüm.

'Ne arıyoruz?'

Claudia cevap vermedi çünkü konuştuğumu görmedi. Kulelerin ve üç uzun kulenin aydınlanan güne karşı siyah gibi yükseldiği şehre doğru bakıyordu. Uzaktan bile olsa o camsı kulelerin görünüşünden hoşlanmadım. Yapılandırmaları onları neredeyse bize bakan yüzler gibi gösteriyordu. Kendi kendime bunun bir yanılsama olduğunu söyledim, yaşlı bir ağacın düğüm deliğinde soluk soluğa bir ağız görmekten ya da ejderhaya benzeyen bir bulut görmekten farksızdı ama işe yaramadı. *Çalışmaya* yaklaşmadı . Şehrin kendisinin Gogmagog olduğu fikri -kesinlikle gülünç- zihnime sızdı: duygulu, gözlemci ve kötü. Daha yakına gitme fikri ürkütücüydü; kapısından geçmek için Leah'ın adını kullanma fikri korkunçtu.

Bay Bowditch yaptı ve geri geldi , dedim kendi kendime. *Sen de yapabilirsin* .

Ama merak ettim.

Sonra çan, uzun, yüksek sesli bir demir notasını çaldı: *DONG* .

Radar ayağa kalktı ve sese doğru bir adım attı.

'İLK ZİL, SHARLIE?'

Bir parmağımı kaldırdım ve başımı salladım.

Ses hala devam ederken, büyük boy bir hamamböceğinden veya büyük bir kırmızı cırcırböceğinden çok daha şaşırtıcı olan bir şey olmaya başladı: şehrin dışındaki tıklım tıklım dolu kulübelerin ve kulübelerin üzerindeki gökyüzü, sanki bir gölge yuvarlanıyormuş gibi kararmaya başladı. aşağı ama *yukarı* . Claudia'nın kolunu tuttum, bir an için güneşin veya ayın değil, dünyanın kendisinin tuhaf bir tutulmasını gördüğümden korktum. Sonra, çanın sesi yok olurken, karanlık, titreşen ve değişen on bin gün ışığı çatlağıyla parçalandı. Renkleri gördüm – siyah ve altın, beyaz ve turuncu, en koyu kraliyet moru.

Kral kelebekleriydiler, her biri bir serçe büyüklüğündeydiler, ama o kadar narin ve geçiciydiler ki sabah ışığı etraflarında olduğu kadar içlerinden de parlıyordu.

'HAIL EMPIS!' Claudia ağladı ve iki elini üstümüzde yükselen yaşam seline kaldırdı. O sel şehrin silüetini engelledi, gördüğümü sandığım yüzleri engelledi. 'GALİEN'İ SELAMLA! TEKRAR VE SONSUZA KADAR HÜKÜMET OLSUN!'

O ne kadar gürültülü olsa da, pek duymadım. transfixed oldum. Hayatımda hiç bu kadar tuhaf, gerçeküstü ve bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Kelebekler üstümüzde uçarken gökyüzünü kararttı, Tanrı bilir nereye gittiler ve kanatlarının rüzgarını hissettiğimde sonunda bu diğer dünyanın gerçekliğini tamamen ve tamamen kabul ettim. Empis'in. Hayali bir dünyadan gelmiştim.

Bu gerçekti.

ON YEDİ BÖLÜM

Claudia'dan ayrılmak. Jenny'yi hatırlamak.

Depo Kulübesinde Bir Gece. Kapı.

Perili Şehir.

1

Radar, sevmediğim bir öksürük nöbeti geçirmesine rağmen, isteyerek muflonlu sepete yerleşti. Claudia ve ben hafifleyene kadar bekledik ve sonunda durduk. Claudia, Radar'ın gözlerindeki ve burnunun kenarlarındaki romatizmayı silmek için elbisesinin eteklerini kullandı, sonra ciddi bir şekilde bana baktı.

'Onu KURTARIRSAN ZAMAN KAYBETMEYİN, SHARLIE!'

Başımı salladım. Beni kucağına aldı, sonra bıraktı ve omuzlarımdan tuttu.

DİKKAT EDİN! SENİ O OLMADAN DÖNDÜ GÖRMEK ÜZERİNE HAZIRLANIR AMA HİÇ GÖRMEMEK DAHA HUZUR DUYUYOR! SİZE VERDİĞİM TALİMATLARI ALDI MI?'

Ona iki başparmak verdim ve arka cebimi okşadım.

'BU SİLAHI ŞEHİRDE VEYA YAKLAŞIRKEN KULLANMAYIN!'

Başımı salladım ve parmağımı dudaklarıma koydum: *Şşşt* .

Uzanıp saçlarımı karıştırdı ve gülümsedi. 'İYİ OLSUN, GENÇ PRENS SHARLIE!'

Bisiklete bindim ve koltuğa yerleştim. Bisikletimden sonra bir kulede oturmak gibi hissettim. Gitmek için pedallara biraz güç vermek zorunda kaldım, ancak üç tekerlekli bir kez yuvarlandığında kolaydı. Bir kez etrafa baktım ve el salladım. Claudia el salladı. Ve bana bir öpücük gönderdi.

Terk edilmiş arabaya geldiğimde kısa bir süre durdum. Tekerleklerden biri yerinden çıkmıştı ve eğik oturuyordu. Bana en yakın olan ahşap tarafta eski pençe izleri ve kurumuş bir antik kan sıçraması vardı. *Wolfies* , diye düşündüm.

İçine bakmadım.

2

Gidişat düzdü ve iyi bir hızda ilerledim. Hava kararmadan çok önce bana anlattığı depoda olacağımı düşündüm. Gökyüzü tekrar kapanmıştı; toprak, alçak bulutların altında ıssız ve gölgesizdi. Hükümdarlar gündüz nereye giderlerse oraya gitmişlerdi. Acaba onları şehrin dışındaki tünek yerlerine geri uçarken görüp görmeyeceğimi merak ettim. Karanlık çöktükten sonra kurtlar şehir surlarının dışındaki evlerden ve binalardan uzaklaşabilirdi ama ben bunun üzerine hayatıma bahse girmek istemem. Veya Radar'ın.

Öğlen vakti ilk evlerin ve kulübelerin yanından geçmeye başladım. Biraz ileride, ilk yan yolun Kingdom Road'la kesiştiği yerde, sert toprak, yerini kırma taştan bir kaldırıma bıraktı. Genel olarak hardpack'i tercih ederdim, çünkü bu çoğunlukla pürüzsüzdü. Kaldırımda eteklemek zorunda olduğum çukurlar vardı. Düz bir parkur sürdüğüm sürece uzun trike'ın dengesi iyiydi, ama dokuma zordu. Birkaç virajda arka tekerleklerden birinin yerden ayrıldığını hissedebiliyordum. Bisikletimle köşeleri dönerken yaptığım gibi, asansöre yaslanarak telafi edebildim, ancak orta derecede keskin bir dönüşün bile, ne kadar eğilsem de o şeyi yana bırakacağından oldukça emindim. Dökülebilirdim; Radar'ın yapabileceğinden emin değildim.

Evler boştu. Pencereler baktı. Kargalar - devasa değil, ama çok büyük - tohumlara ya da herhangi bir parlak şeye dönüşen ön bahçelerde çalıyorlardı. Çiçekler vardı ama solgun ve bir şekilde yanlış görünüyorlardı. Sarmaşıklar, çökmüş kulübelerin yan taraflarında birbirine tutunan parmaklar gibi sürünüyordu. Alçı kaplamanın geri kalanından bakan, ufalanan kireçtaşıyla garip bir şekilde çarpık bir binanın yanından geçtim. Sallanan kapılar aralıktı ve girişi ölü bir ağız gibi gösteriyordu. Üstlerindeki lentoda bir çelik tel vardı, o kadar solmuş ki içerideki boyalı bira çiş gibi görünüyordu. Gövdenin üzerinde solmuş, dağınık kestane rengi harflerle BEWARE kelimesi yazıyordu. Yanında bir zamanlar muhtemelen bir tür mağaza olan şey vardı. Öndeki yolda bir cam parçası duruyordu. Üç tekerlekli arabanın lastik lastiklerine dikkat ederek kırık cama geniş bir yatak verdim.

Biraz ileride – iki yanda neredeyse omuz omuza duran binalar vardı ama aralarında karanlık küçük geçitler vardı – o kadar güçlü ve lağım kokan bir kokunun içinden geçtik ki, boğazımı sıktı ve nefesimi tuttu. Radar da beğenmedi. Huzursuzca sızlandı ve kıpırdandı, üç tekerlekli aracı biraz sallamaya başladı. Bir şeyler yemek için durmayı düşünüyordum ama o koku fikrimi değiştirdi. Çürüyen et değildi, ama tamamen - ve belki de kutsal olmayan - bir şekilde bozulan bir şeydi.

Bir ot türü ve vahşi , diye düşündüm ve bu replik Jenny Schuster'ın anılarını geri getirdi. Onunla bir ağacın altında otururken, ikimiz benekli gölgede gövdeye yaslandık, onun markası olan eski püskü yeleği giydi ve kucağında karton kapaklı bir kitap tuttu. Adı *HP Lovecraft'ın En* İyisiydi ve bana 'Yuggoth'tan Mantarlar' adlı bir şiir okuyordu. Nasıl başladığını hatırladım: *Burası karanlık ve tozluydu ve rıhtımların yakınındaki eski ara sokakların arasında yarı kayıptı* ve aniden buranın beni korkutmasının nedeni ortaya çıktı. O mülteci çocuğun perili şehir dediği Lilimar'dan hâlâ kilometrelerce uzaktaydım ama burada bile işler yanlıştı, ikimiz de birlikteyken beni Lovecraft'la tanıştıran Jenny olmasaydı bilinçli olarak anlayamazdım. altıncı sınıf öğrencileri, bu tür korkular için çok genç ve etkileyici.

Jenny ve ben, babamın içki içmenin son ve ayıklığının ilk yılında kitap arkadaşı olduk. Kız arkadaşın aksine kız arkadaştı, *bu* tamamen farklı bir anlama geliyor.

Bertie bir keresinde, "Onunla neden takılmak istediğini asla anlayamayacağım," dedi. Kıskandığını düşünüyorum ama bence dürüstçe kafası karışmıştı. 'Onunla sevişiyor musun? Yüzü emmek mi? Tükürük takası mı?

Yapmadık ve ona öyle söyledim. Beni o yönden ilgilendirmediğini söyledim. Bertie sırıttı ve "Başka nasıl bir yol var?" dedi. Ona söyleyebilirdim, ama bu onu her zamankinden daha fazla şaşırtacaktı.

Jenny'nin, Kuş Adam'ın 'keşfetmek isteyeceğiniz türden bir cisim' dediği şeye sahip olmadığı doğruydu. On bir ya da on iki yaşında çoğu kız ilk belli belirsiz eğrileri gösteriyor, ama Jenny önde bir tahta kadar düz ve aşağısı dümdüzdü. Kemikli bir yüzü, her zaman birbirine karışan kıvırcık kahverengi saçları ve hantal bir yürüyüşü vardı. Diğer kızlar elbette onunla dalga geçtiler. Asla bir amigo kız ya da Mezuniyet Kraliçesi olmayacak ya da bir sınıf oyununda yıldız olmayacaktı ve eğer böyle şeyler istiyorsa - ya da karıştıran, eşleştiren ve göz farı kullanan kızların onayını - asla göstermedi. Bir gram akran baskısı kadar hissettiğinden emin değilim. Gotik giyinmezdi - üstüne o korkak yelek ile kazaklar giyerdi ve okula bir Han Solo beslenme çantası taşırdı - ama gotik bir zihniyeti vardı. Dead Kennedys adlı bir punk grubuna tapardı, *Taxi Driver'dan satırlar alabilirdi* ve HP Lovecraft'ın hikayelerini ve şiirlerini severdi.

O ve ben ve HPL, Bertie Bird'le hala aptalca şeyler yapmaya başladığım karanlık dönemimin sonuna doğru birbirimize bağlandık. Altıncı sınıf İngilizce dersinde bir gün tartışma RL Stine'ın çalışmalarına döndü. Kitaplarından birini okumuştum - *Sır Tutabilir misin?* , çağrıldı - ve mondo aptal olduğunu düşündü. Öyle dedim, sonra sahte korkutucu yerine gerçekten korkutucu bir şey okumak istediğimi söyledim.

Jenny dersten sonra bana yetişti. Merhaba, Oku. Büyük kelimelerden korkuyor musun?'

Ben değilim dedim. Hikâyeden bir kelime çıkaramazsam telefonumdan bakarım dedim. Bu onu memnun etmiş gibiydi.

"Bunu oku," dedi ve bana viski bandıyla tutturulmuş yıpranmış bir karton kapaklı kağıt verdi. 'Bak bakalım seni korkutuyor mu? Çünkü canımı sıktı.'

O kitap *Cthulhu'nun Çağrısıydı* ve içindeki hikayeler beni çok korkuttu, özellikle 'Duvarlardaki Fareler' adlı bir kitap. Ayrıca kasvetli ve *kötü kokulu* (ki bu barın yanında kokladığım şey için mükemmel bir kelimeydi) gibi *aranacak çok sayıda büyük kelime vardı.* Korkuyla birbirimize bağlandık, muhtemelen Lovecraft'ın düzyazısının çalılıkları arasında - ve memnuniyetle - yürümeye istekli olan tek altıncı sınıf öğrencisiydik. Bir yıldan fazla bir süre boyunca, Jenny'nin anne ve babası ayrılıncaya ve o annesiyle birlikte Des Moines'e taşınana kadar birbirimize hikayeleri ve şiirleri yüksek sesle okuduk. Onun hikayelerinden yapılmış birkaç film de izledik ama onlar berbattı. Hiçbiri o adamın hayal gücünün ne kadar *büyük olduğunu anlamadı.* Ve ne kadar karanlık.

Surlarla çevrili Lilimar şehrine doğru pedal çevirirken, bu sessiz dış halkanın HPL'nin Arkham ve Dunwich adlı karanlık peri masallarından birine fazlasıyla benzediğini fark ettim. Bu ve uhrevi terörün diğer hikayeleri bağlamında (Clark Ashton Smith, Henry Kuttner ve August Derleth'e geçtik) bağlamında, boş sokaklar ve evler hakkında bu kadar korkutucu ve tuhaf bir şekilde cesaret kırıcı olan şeyi anlayabildim. Lovecraft'ın en sevdiği sözlerinden birini kullanmak gerekirse, onlar *eldritch idi* .

Bir taş köprü bizi ölü bir kanalın üzerinden geçirdi. Büyük fareler çöplerin arasında o kadar eskiydi ki, çöp olmadan önce ne olduğu anlaşılmıyordu. Kanalın eğimli taş kenarları siyahımsı-kahverengi pisliklerle kaplıydı - Lovecraft'ın şüphesiz pislik dediği *şey* . Ve çatlamış kara çamurdan yükselen koku? Buna *mefitik diyecekti* .

Bu sözler bana geri döndü. Burası onları geri *getirdi .*

Kanalın diğer tarafında, binalar birbirine daha da yakınlaştı, aralarındaki boşluklar ara sokaklar veya geçitler değil, sadece bir kişinin geçmesi gereken çatlaklar… ve orada neyin pusuda bekleyeceğini kim bilebilirdi? Bu boş yapılar sokağın üzerinde yükseliyor, üç tekerlekli bisiklete doğru çıkıntı yapıyor ve beyaz gökyüzünün bir zikzak çizgisi dışında her yerini kaplıyordu. Sadece o siyah ve camsız pencerelerden değil *,* daha da kötüsü onlar *tarafından izlendiğimi hissettim.* Burada korkunç bir şey olmuştu, bundan emindim. Canavarca bir şey ve evet, eldritch. Grinin kaynağı şehirde hâlâ ileride olabilir ama burada, bu ıssız çevrede bile güçlüydü.

İzlendiğini hissetmenin yanı sıra, takip edildiğine dair ürpertici bir his de vardı. Birkaç kez kafamı iki yana salladım, peşimizden kayıp giden birini veya bir şeyi (*korkunç bir şeytan) yakalamaya çalıştım.* Kargalardan ve ara sıra, çamurla kaplı kanalın gölgelerindeki yuvalarına ya da kolonisine dönen farelerden başka bir şey görmedim.

Radar da bunu hissetti. Birkaç kez hırladı ve bir kez etrafa baktığımda, hasır sepetin ucunda patileriyle oturduğunu ve geldiğimiz yöne baktığını gördüm.

Hiçbir şey , diye düşündüm. *Bu dar sokaklar ve yıkık dökük evler terk edilmiş durumda. Az önce heebie-jeebies aldın. Radarı da* .

Başka bir ıssız kanalın üzerindeki başka bir köprüye geldik ve sütunlarından birinde beni neşelendiren bir şey gördüm - **AB baş harfleri** , hastalıklı sarı-yeşil yosunlarla kaplı değil. Kalabalık binalar bir iki saatliğine şehir duvarını gözden kaybetmeme neden olmuştu, ama köprüde onu net, pürüzsüz ve gri ve en az kırk fit yüksekliğinde görebiliyordum. Ortada, bulutlu yeşil cama benzeyen kalın desteklerle çaprazlanmış devasa bir kapı vardı. Duvar ve kapı görülebiliyordu çünkü bulunduğum yerle şehir surları arasındaki binaların çoğu bombalı saldırı gibi görünen bir şeyle moloz yığınına dönmüştü. Nasıl olsa bir tür felaket. Birkaç kömürleşmiş baca, işaret eden parmaklar gibi ayağa kalktı ve birkaç bina kurtulmuştu. Biri kiliseye benziyordu. Bir diğeri, ahşap kenarları ve teneke çatılı uzun bir binaydı. Önünde, uçuk otlarla çevrili, tekerleksiz kırmızı bir araba vardı.

Hana için yemek zamanı diye düşündüm) duymuştum , bu da Claudia'nın beklediğinden çok daha iyi zaman kazandığım anlamına geliyordu. Bolca gün ışığı kalmıştı ama bugün kapıya yaklaşmaya hiç niyetim yoktu. Dinlenmem ve başımı dik tutmam gerekiyordu… eğer bu mümkünse.

"Sanırım buradayız," dedim Radar'a. 'Holiday Inn değil, ama olacak.'

Terk edilmiş vagonun yanından ve depo kulübesine kadar pedal çevirdim. Büyük bir sarmal kapı vardı, bir zamanlar neşeli kırmızısı solarak hastalıklı bir pembeye dönmüştü ve yanında daha küçük, insan boyutunda bir kapı vardı. Boyaya yontulmuş **AB harfleri vardı** . Onları görmek, tıpkı köprü direğindekiler gibi beni iyi hissettirdi ama beni daha da iyi hissettiren bir şey daha vardı: O sürünen kıyamet duygusu kalkmıştı. Belki de binalar yok olduğundan ve etrafımda boşluk hissedip gökyüzünü tekrar görebildiğim içindi, ama bence hepsi bu kadar değildi. Lovecraft'ın *antik kötülük olarak* adlandırabileceği o duygu gitmişti. Daha sonra, üç akşam çanından çok geçmeden nedenini keşfettim.

3

İnsan boyutundaki kapı, ben gerçekten omzumu içine koyana kadar açılmadı, sonra birdenbire açıldı, neredeyse içeri düşüyordum. Radar sepetinden havladı. Depo kulübesi kasvetliydi ve bayat kokuyordu ama *kokuşmuş* ya da *kokulu değildi* . Karanlığın içinde kırmızı ve maviye boyanmış iki araba daha vardı. Kuşkusuz yıllardır kulübedeydiler, ancak elementlerin dışında oldukları için boya taze kalmış ve neredeyse neşeli görünüyorlardı. Direkler çatılarından fırlamıştı, bu yüzden bir ara akım sağlayan havai kablolardan geçtiklerini tahmin ettim. Eğer öyleyse, o teller çoktan gitmişti. Yolculuğumda hiçbirini görmemiştim. Birinin ön yüzünde eski moda harflerle SEAFRONT kelimesi vardı. Öte yandan, LILIMAR. Kalın ahşap parmaklıkları ve paslı alet kutuları olan demir kaplı tekerlek yığınları vardı. Ayrıca uzaktaki duvara dayalı bir masanın üzerinde bir dizi torpido şeklinde lamba gördüm.

Radar tekrar havladı. Geri döndüm ve onu sepetten çıkardım. Biraz sendeledi, sonra topallayarak kapıya gitti. Daha fazla tereddüt etmeden burnunu çekti ve içeri girdi.

Arabaların kullandığı büyük sürgülü kapıyı denedim ama yerinden kıpırdamadı. Küçük olanı ışık için açık bıraktım ve lambaları kontrol ettim. Prens Sharlie ve sadık yardımcısı Radar için karanlık bir gece olacak gibi görünüyordu, çünkü rezervuarlarındaki petrol çoktan gitmişti. Ve Claudia'nın üç tekerlekli arabası geceyi dışarıda geçirmek zorunda kalacaktı, çünkü küçük kapı onun için çok dardı.

Yedek araba tekerleklerinin tahta parmaklıkları kuru ve kıymıktı. Ateşe yetecek kadar odun kırabileceğimi biliyordum ve babamın piposunu yakmak için kullandığı Zippo'yu getirmiştim ama hiçbir şekilde içeride kamp ateşi yakmayacaktım. Kıvılcımların eski arabaların üzerine düştüğünü ve onları aydınlattığını ve bize kilise tipi binadan başka sığınak bırakmadığını hayal etmek çok kolaydı. Hangi cılız görünüyordu.

Birkaç kutu sardalye ve Dora'nın benim için paketlediği etten biraz çıkardım. Kola yedim ve içtim. Radar eti reddetti, bir sardalya denedi ve sonra onu tozlu ahşap zemine düşürdü. Daha önce Dora'nın pekmezli kurabiyelerinden memnun kalmıştı, ben de denedim. İçini çekti, sonra başını çevirdi. Şımarık Jerky de hareketsizdi.

Yüzünün kenarlarını okşadım. "Seninle ne yapacağım kızım?"

Onu düzelt , diye düşündüm. *Yapabilirsem* .

Şehri çevreleyen duvara bir kez daha bakmak için kapıya yöneldim, sonra bir ilham geldi. Çantama geri döndüm, ortalığı karıştırdım ve işe yaramaz iPhone'umun altındaki bir Baggie'de son birkaç cevizli sandviçi buldum. Ona bir tane teklif ettim. Dikkatlice kokladı, ağzına aldı ve yedi. Artı, geri dönmeden önce üç tane daha.

Hiç yoktan iyidir.

4

Açık kapıdan ışığı izledim ve ara sıra etrafa bakmak için dışarı çıktım. Hepsi hareketsizdi. Fareler ve kargalar bile şehrin bu kısmından kaçıyordu. Rades'i maymununu savurmaya çalıştım. Onu bir kez yakaladı ve birkaç jeton gıcırtısı yaptı ama bana geri getirmeye çalışmadı. Onu patilerinin arasına koydu ve burnunu ona değdirerek uyudu. Claudia'nın merhemi ona yardım etmişti ama etkileri geçmişti ve veteriner asistanının bana verdiği son üç hapı almayacaktı. Sarmal basamaklardan aşağı koşarak ve Dora'yla buluşmak için

yarışarak son gerçek enerji patlamasını tükettiğini sanıyordum. Onu güneş saatine hemen götüremezsem, onu uykuda değil, ölü olarak bulacaktım.

Çalışsaydı vakit geçirmek için telefonumda oyun oynardım ama bu sadece siyah cam bir dikdörtgendi. Yeniden başlatmayı denedim ama elmayı bile alamadım. Geldiğim dünyada peri masalı büyüsü yoktu ve bu dünyada benim dünyamdan hiçbir büyü yoktu. Onu çantama geri koydum ve beyaz bulutlu ışık zayıflamaya başladığında açık kapıyı izledim. Üç akşam zili çaldı ve o sırada neredeyse kapıyı kapatacaktım, ama mecbur kalana kadar babamın çakmağı dışında hiçbir şey olmadan karanlıkta kalmak istemedim. Yolun karşısındaki kiliseye (eğer öyleyse) gözümü diktim ve artık göremediğimde kapıyı kapatacağımı düşündüm. Kuşların ve farelerin yokluğu, mutlaka kurtların veya diğer yırtıcı hayvanların yokluğu anlamına gelmiyordu. Claudia kendimi içeri atmamı söylemişti ve benim de niyetim buydu.

Kilise kararan bir dünyada sadece loş bir şekilken, kapıyı çekip kapatmaya karar verdim. Radar başını kaldırdı, kulaklarını dikti ve alçak bir *havladı* . Kalktığım için olduğunu sanıyordum ama bu değildi. Yaşlı ya da değil, kulakları benimkinden daha iyiydi. Birkaç saniye sonra duydum: Kâğıdın bir yelpazeye sıkışması gibi hafif bir çırpınma sesi. Hızla yaklaştı, yükselen bir rüzgarın sesi olana kadar hacmi büyüdü. Ne olduğunu biliyordum ve bir elim üç tekerlekli koltuğunda kapıda dururken Radar bana katıldı. İkimiz de gökyüzünü izledik.

Hükümdarlar, keyfi olarak güney olduğuna karar verdiğim yönden geldiler - benim geleceğim yönden. Kararan gökyüzünü bulutların altında bir bulut halinde kararttılar. Yolun karşısındaki kilise tipi binaya, ayakta duran birkaç bacaya, moloz yığınlarına ve Radar'la benim sığındığımız deponun çatısına yerleştiler. Oraya yerleşirken çıkan ses - binlerce olmalıydı- çırpınmaktan çok uzun bir iç çekişti.

Şimdi bombalanmış çorak arazinin bu kısmının neden ıssız değil de güvenli göründüğünü anladığımı sanıyordum. *Güvenliydi* . _ Hükümdarlar bu tek ileri karakolu bir zamanlar daha iyi olan, kraliyet ailesinin üyeleri öldürülmeden ya da sürülmeden önce var olan bir dünyada tutmuştu.

National Enquirer ve *Inside View* gibi süpermarket magazin dergileri için yem olduğuna inanıyordum - ve yalnız değildim . Krallar ve kraliçeler, prensler ve prensesler sadece başka bir aileydi, ancak Mega Millions'ın genetik versiyonunda tüm doğru sayıları şans eseri bulmuşlardı. Sıçmak zorunda kaldıklarında pantolonlarını çıkardılar, tıpkı en aşağılık piyonlar gibi.

Ama burası o dünya değildi. Burası, kuralların farklı olduğu Empis'ti.

Bu gerçekten Ötekiydi.

Hükümdar kelebekleri bulutu eve dönüşlerini bitirmiş, geriye sadece büyüyen karanlığı bırakmıştı. Kanatlarının iç çekişi soldu. Kapıyı kilitlerdim çünkü Claudia bana söylemişti ama kendimi güvende hissediyordum. Korumalı.

"Selam Empis," dedim yumuşak bir sesle. "Gallien'i selamlayın ve sonsuza dek tekrar hüküm sürsünler."

Ve neden olmasın? Sadece neden olmasın? Her şey bu ıssızlıktan daha iyi olurdu.

Kapıyı kapatıp sürgüledim.

5

Karanlıkta uyumaktan başka yapacak bir şey yoktu. Çantamı iki arabanın arasına, Radar'ın kıvrıldığı yere koydum, başımı koydum ve neredeyse anında uykuya daldım. Son düşüncem, beni uyandıracak bir alarm olmadan fazla uyuyup geç başlayabilirim, bu da ölümcül olabilir. Endişelenmeme gerek yok; Radar beni öksürerek ve öksürerek uyandırdı. Ona biraz su verdim ve bu biraz rahatlattı.

Oldukça dolu ama patlamayan mesanemden başka saatim yoktu. Köşelerden birine işemeyi düşündüm, sonra bunun güvenli bir sığınak tedavisi olmadığına karar verdim. Kapının sürgüsünü açtım, biraz araladım ve dışarı baktım. Alçak bulutların arasından ne yıldızlar ne de ay ışığı görünüyordu. Yolun karşısındaki kilise bana bulanık görünüyordu. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi ovuşturdum ama bulanıklık devam etti. Gözlerimde değildi, hala derin uykuda olan kelebeklerdi. Bizim dünyamızda uzun süre yaşadıklarını düşünmüyordum, sadece haftalar ya da aylar. Burada, kim biliyordu?

Görüş alanımın en ucunda bir şey değişti. Baktım ama ya benim hayal gücümdü ya da orada ne varsa gitmişti. İşeme (bunu yaparken omzumun üzerinden baktım), sonra tekrar içeri girdim. Kapıyı sürgüledim ve Radar'a doğru yol aldım. Babamın çakmağını kullanmaya gerek yoktu; nefesi boğuk ve gürültülüydü. Tekrar uykuya daldım, belki bir saat kadar, belki iki. Çınar Sokağı'nda kendi yatağımda olduğumu hayal ettim. Oturdum, esnemeye çalıştım ve yapamadım. Ağzım gitmişti.

Bu beni daha fazla köpek öksürüğüne uyandırdı. Radar'ın gözlerinden biri açıktı, ama diğeri o yapışkan şeyle kapalıydı ve ona ne yazık ki korsan bir bakış attı. Onu silip kapıya gittim. Hükümdarlar hâlâ tünemişlerdi, ama donuk gökyüzüne biraz ışık gelmişti. Bir şeyler yiyip yola çıkma vakti gelmişti.

Radar'ın burnunun altında açık bir sardalye konservesi tuttum, ama sanki koku midesini bulandırıyormuş gibi hemen başını çevirdi. Geriye iki cevizli sandies kaldı. Birini yedi, diğerini yemeye çalıştı ve öksürdü. Bana baktı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve sevdiğini bildiğim bir şekilde nazikçe iki yana salladım. Ağlayacak gibi hissettim. 'Dur kızım. Peki? Lütfen.'

Onu kapıdan dışarı taşıdım ve dikkatlice ayaklarının üzerine bıraktım. Yaşlıların cam gibi bakımıyla kapının soluna yürüdü, az önce işediğim yeri buldu ve onunkini de benimkine ekledi . Onu tekrar almak için eğildim ama o etrafımda döndü ve Claudia'nın üç tekerlekli bisikletinin sağ arka tekerleğine gitti - yola en yakın olan. Onu kokladı, sonra kalçalarını indirdi ve tekrar işedi. Bunu yaparken alçak bir hırıltı sesi çıkardı.

Arka tekerleğe gittim ve eğildim. Görülecek bir şey yoktu, ama daha önce bir bakış yakaladığım her şeyin ben içeri girdikten sonra yaklaştığından emindim. Sadece yaklaşmakla kalmayıp, sanki *burası benim bölgem der gibi, yolculuğuma sinirlendim* . Çantam yanımdaydı ama istediğim başka bir şey olduğuna karar verdim. İçeri döndüm. Rades oturmuş beni izliyordu. Köşede çürüyen bir battaniye yığını bulana kadar etrafta dolaştım, belki de uzun zaman önce, tramvay yolcularının soğuk havalarda etraflarında toplanmaları anlamına geliyordu. Eğer işimi dışarıda yapmaya karar vermeseydim, karanlıkta onlara işeyebilirdim. Bir tane alıp salladım. Bir dizi ölü güve, büyük kar taneleri gibi kulübenin zeminine indi. Onu bir pedin içine katladım ve üç tekerlekli arabaya taşıdım.

"Tamam, Rades, şu işi bitirelim. Ne dersin?'

Onu sepete kaldırdım ve katlanmış battaniyeyi yanına sıkıştırdım. Claudia, ayrılmadan önce ilk zile kadar beklememi söylemişti, ama hükümdarlar dört bir yana tünemişken, yeterince güvende hissettim. Ayağa kalktım ve duvardaki kapıya doğru yavaşça pedal

çevirmeye başladım. Yarım saat kadar sonra sabah zili çaldı. Şehre bu kadar yakın olması çok gürültülüydü. Hükümdarlar büyük bir siyah ve altın dalgasıyla güneye doğru yükseldiler. Dora'ya, sonra tünel girişine, sonra da kendi bilgisayar dünyama ve havada uçan sihirli çelik kuşlara geri dönmeyi dileyerek onların gidişini izledim. Ama şiirin dediği gibi, gidecek çok yolum vardı ve tutmam gereken sözler vardı.

En azından gece askerleri gitti , diye düşündüm. *Mahzenlerine ve türbelerine geri dönün, çünkü onlar gibi şeyler orada uyur* . Bunu kesin olarak bilmeme imkan yoktu ama biliyordum.

6

Bir saatten az bir sürede kapıya ulaştık. Üç tekerlekli bisikletten inmiştim. Tepede, bulutlar her zamankinden daha alçak ve daha karanlıktı ve yağmurun daha uzun süre dayanabileceğini düşünmemiştim. Gri duvarın kırk fit yüksekliğinde olduğu yönündeki tahminim çok yanlış çıktı. En az yetmiş yaşındaydı ve kapı devasaydı. Altınla kaplandı - gerçek altın, eminim, boya değil - ve neredeyse bir futbol sahası kadar uzundu. Onu destekleyen asalar bir o yana bir bu yana eğildi, ama yaşlanmadan ve çürümeden değil; Garip açılar yaparak bu şekilde yerleştirildiklerinden emindim. Bana tekrar Lovecraft'ı ve her zaman bizimkini bunaltmaya çalışan çılgın, Öklid olmayan canavarlar evrenini düşündürdüler.

Rahatsız eden sadece açılar değildi. Bu çıtalar, bir tür metalik cam gibi görünen bulutlu yeşil bir maddedendi. İçlerinde siyah bir buhar gibi bir şey hareket ediyor gibiydi. Bu midemi komik hissettirdi. Uzaklara baktım ve geriye baktığımda siyah şeyler gitmişti. Başımı çevirip gözümün ucuyla asalara baktığımda siyah şey geri dönmüş gibiydi. Vertigo beni geçti.

Yediğim küçük kahvaltıyı kaybetmek istemediğimden ayaklarıma baktım. Ve orada, parke taşlarından birinin üzerinde, bir zamanlar mavi olan ama griye dönüşen boyayla basılmış **AB baş harfleri vardı** . Kafamı kaldırdım ve yukarı baktığımda, o yeşil desteklerle çaprazlanmış olan kapıyı gördüm. Ama ne büyük bir kapıydı, epik bir filmdeki CGI efekti gibi. Ama bu özel bir etki değildi. Emin olmak için parmak eklemlerimi bulutlu yeşil çubuklardan birine vurdum.

Kapıda Claudia'nın adını ya da Stephen Woodleigh'nin adını denediğimde ne olacağını merak ettim. İkisi de kraliyet kanındandı, değil mi? Cevap evetti, ama eğer doğru anladıysam (anladığımdan emin değildim çünkü ailevi ilişkileri çözmekte hiçbir zaman iyi olmadım), Empis tahtının varisi sadece Prenses Leah'tı. Ya da belki Gallienlerin tahtıydı. İçeri girebildiğim sürece benim için önemli değildi. Eğer isim işe yaramazsa, burada sıkışıp kalacaktım ve Radar ölecekti.

Aptal Charlie aslında bir interkom aradı, apartman kapısının yanında bulacağınız türden bir şey. Tabii ki böyle bir şey yoktu, sadece aralarında aşılmaz bir karanlık olan, kesişen tuhaf çubuklar.

'Gallien'in Leah'ı, diye mırıldandım.

Hiçbir şey olmadı.

Yeterince yüksek değil belki , diye düşündüm, ama duvarın dışındaki sessizlikte bağırmak, neredeyse bir kilise sunağına tükürmek gibi yanlış görünüyordu. *Yine de yap. Şehir dışında, muhtemelen yeterince güvenlidir. Radar için yap* .

Sonunda bağırmaya cesaret edemedim ama boğazımı temizleyip sesimi yükselttim.
"Galyalı Leah adına aç!"

Geri adım atmama ve neredeyse üç tekerlekli bisikletin önüne düşmeme neden olan insanlık dışı bir çığlıkla karşılık verdim. Kalbim ağzımdaydı dediğini biliyor musun? Benimki dudaklarımın arasından fırlamaya, kaçmaya ve beni yerde ölü bırakmaya hazırmış gibi hissettim. Çığlıklar durmadan devam etti ve bunun yıllar ya da on yıllar sonra başlayan devasa bir makinenin sesi olduğunu anladım. Belki de Bay Bowditch bu dünyanın *açık susam versiyonunu en son kullandığından beri değil* .

Kapı titredi. O kara dalların kıvranıp, sönük yeşil çubuklarda yükseldiğini gördüm. Bu sefer onlar hakkında hiç şüphe yoktu; çalkalanmış bir şişedeki tortuya bakmak gibiydi. Makinelerin gıcırtısı gümbürdeyen bir gök gürültüsüne dönüştü ve kapı, büyük, gizli bir yol olması gereken bir yolda sola doğru hareket etmeye başladı. Kayışını izledim ve vertigo her zamankinden daha kötü bir şekilde geri döndü. Döndüm, sarhoş bir şekilde Claudia'nın üç tekerlekli bisikletinin koltuğuna dört adım attım ve yüzümü üzerine koydum. Kalbim göğsümde, boynumda, hatta yüzümün iki yanında çarpıyordu. Kapı açılırken sürekli değişen açılara bakamadım. Yaparsam bayılacağımı düşündüm. Ya da beni geldiğim yoldan geri kaçıp ölmek üzere olan köpeğimi geride bırakacak kadar korkunç bir şey görür. Gözlerimi kapattım ve bir avuç kürküne uzandım.

Dur , diye düşündüm. *Bekle, bekle, bekle* .

7

Sonunda takırtı gümbürtüsü durdu. O protesto çığlıklarından biri daha duyuldu ve sessizlik geri geldi. İade? Bir örs gibi düştü. Gözlerimi açtım ve Radar'ın bana baktığını gördüm. Elimi açtım ve saçından hatırı sayılır bir parça kopardığımı gördüm, ama o şikayet etmemişti. Belki daha büyük acılar çektiği içindi ama bence o değildi. Sanırım ona ihtiyacım olduğunu anladı.

'Tamam' dedim. Bakalım elimizde ne varmış.

Önümde, kapının içinde geniş, kiremitli bir avlu vardı. Her iki tarafta, her biri bir kaide üzerinde ve yirmi ayak yüksekliğinde duran büyük taş kelebek kalıntılarıyla kaplıydı . Kanatları kırılmıştı ve avlu zemininde yığınlar halinde yatıyorlardı. Bir tür geçit yaptılar. Bir zamanlar daha iyi bir zamanda, bu kral kelebeklerinin her birinin (elbette öyleydiler) Gallien soyunda bir kral veya kraliçeyi temsil edip etmediğini merak ettim.

Çığlıklar yeniden başladı ve kapının kapanmaya hazırlandığını fark ettim. Leah'ın adı tekrar açabilir; olmayabilir. Öğrenmeye hiç niyetim yoktu. Bindim ve kapı gürültüyle kapanmaya başlayınca içeriye pedal çevirdim.

Bir zamanlar rengarenk olan ama artık solmuş olan fayansların üzerinde lastik tekerlekler fısıldıyordu. *Her şey griye dönüyor* , diye düşündüm. *Gri ya da bulutlu yeşilin o hastalıklı tonu* . Bir zamanlar rengarenk olan ama şimdi her şey kadar gri olan kelebekler, biz aşağıdan ve aradan geçerken üstümüzde belirdi. Vücutları sağlamdı ama yüzleri ve kanatları hırpalanmıştı. Aklıma, IŞİD'in kafir olarak kabul ettikleri antik heykelleri, eserleri ve tapınakları yok ettiği videoları geldi.

Kelebek kanatları şeklinde bir çift kemere geldik. Üstüne bir şeyler yazılmıştı ama o da hırpalanmıştı. Geriye sadece LI harfleri kaldı. Aklıma ilk gelen şehrin adı olan LILIMAR oldu ama GALLIEN de olabilirdi.

Kemerden geçmeden önce Radar'ı kontrol etmek için arkama baktım. Sessiz olmamız gerekiyordu, tanıştığım insanların her biri bu noktayı kendi tarzında dile getirdi ve bunun Rades için bir sorun olacağını düşünmemiştim. Yine uyuyordu. Bu bir bakıma iyi, bir bakıma endişe vericiydi.

Kemer nemliydi ve eski çürüme kokuyordu. Diğer tarafta liken kaplı taşla kaplı dairesel bir havuz vardı. Belki de bir zamanlar o havuzdaki su neşeli bir maviydi. Belki de bir zamanlar insanlar buraya taş çatının üzerine oturmak, öğlen yemeklerini yiyip süzülerek giden ördeklerin ya da kuğuların Empisvari versiyonunu izlemek için gelmişlerdi. Anneler, ayaklarını kürek çekmeleri için çocuklarını dışarıda tutmuş olabilir. Artık kuşlar ve insanlar yoktu. Olsaydı, sanki zehirmiş gibi o havuzdan uzaklaşırlardı, çünkü öyle görünüyordu. Su, neredeyse katı görünen opak, yapışkan bir yeşildi. Ondan çıkan buhar gerçekten de mide bulandırıcıydı, çürüyen bedenlerle dolu bir mezarın kokusunun nasıl kokacağını hayal etmiştim. Etrafında, üç tekerlekli araç için zar zor yeterince büyük, kıvrımlı bir geçit vardı. Sağdaki fayanslardan birinde Bay Bowditch'in baş harfleri vardı. Bu şekilde başladım, sonra durdum ve geriye baktım, bir şey duyduğumdan emindim. Bir ayak sesi ya da belki bir sesin fısıltısı.

, duyabileceğiniz seslere aldırmayın , demişti. Şimdi hiçbir şey duymadım ve içinden geçtiğim kemerin gölgelerinde hiçbir şey kıpırdamadı.

Pis kokulu havuzun sağ tarafındaki virajda yavaşça pedal çevirdim. Uzakta başka bir kelebek kemeri vardı. Yaklaştığımda, boynumun arkasına bir yağmur damlası düştü, sonra bir tane daha. Yüzeyinde kısa kraterler oluşturarak havuzu noktalamaya başladılar. Baktığımda, bir iki saniyeliğine içinden siyah bir şey çıktı. Sonra ortadan kayboldu. İyi bakmadım ama dişlerin anlık parıltısını gördüğüme oldukça eminim.

Yağmur daha şiddetli yağmaya başladı. Yakında bir torrent olurdu. İkinci kemerin sığınağındayken attan indim ve battaniyeyi uyuyan köpeğimin üzerine örttüm. Küflü ve güve yemiş olsun ya da olmasın, getirdiğime çok memnun oldum.

8

Programın ilerisinde olduğum için, yağmurun dinmesini umarak bu kemerin sığınağında bir süre oyalanacağımı hissettim (umdum). Onu örtecek battaniyeye rağmen Rades'i dışarı çıkarmak istemedim. Sadece bir süre ne kadar sürdü? On beş dakika? Yirmi? Ve nasıl söylemem gerekiyordu? Telefonumu kontrol etmeye alışmıştım ve Bay Bowditch'in saatini acı bir şekilde diledim. Telefonuma fazla alıştığım yeşil cepheli dükkanlarla dolu ıssız bir iş caddesine benzeyen yağmura bakarken aklıma geldi, nokta. Babamın bilgisayarla çalışan teçhizat hakkında bir sözü vardı: Bırakın bir adam koltuk değneği üzerinde yürümeye alışsın, o olmadan yürüyemez.

Dükkanlar kuru bir kanalın uzak tarafındaydı. Rodeo Drive'ın antik bir versiyonu veya Chicago'daki Oak Street District gibi, hali vakti yerinde insanların ziyaret edeceği türden yerler gibi görünüyorlardı. Bulunduğum yerden, HIS MAJESTY'S BOOTERY yazan altın kaplamalı (kesinlikle *som* altın değil) bir tabela okuyabiliyordum. Camın uzun zaman önce kırıldığı vitrinler vardı. Çok sayıda yağmur kırıkları oluklara sürüklemişti. Ve sokağın ortasında, sonu gelmeyen bir yılanın gövdesi gibi kıvrılmış, tramvay teli olması gereken şey vardı.

Sığındığımız kemerin hemen dışındaki kaldırıma bir şeyler kazınmıştı. Yakından bakmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Çoğu, kelebeklerin kanatları ve yüzleri gibi hırpalanmıştı, ama parmaklarımı başlangıç ve bitiş üzerinde gezdirdiğimde, GA ve AD'yi seçebileceğimi düşündüm. Aradaki harfler herhangi bir şey olabilirdi, ama belki de duvarın dışındaki Krallık Yolu olan bu ana yolun içeride Gallien Yolu olduğunu düşündüm. Her ne ise, doğrudan merkezi şehrin yüksek binalarına ve yeşil kulelerine doğru gidiyordu. Üç kule diğerlerinden daha yüksekteydi, camsı zirveleri bulutların arasında kayboluyordu. Harflerin kalıntılarının bir zamanlar Gallien Yolu'nu hecelediğini bildiğimden daha fazla kraliyet sarayı olduğunu bilmiyordum, ama bunun çok muhtemel olduğunu düşündüm.

Tam ilerlememiz ve sırılsıklam olmamız gerektiğini düşünmeye başladığımda, yağmur biraz dindi. Radar'ın örtülü olduğundan emin olmak için kontrol ettim - battaniyeden burnunun ucu ve arka patileri dışında hiçbir şey çıkmadı - sonra ayağa kalktım ve kuru kanalda yavaşça pedal çevirdim. Bunu yaparken, Woody'nin bana bahsettiği Rumpa Köprüsü'nü geçip geçmediğimi merak ettim.

9

Dükkanlar süslüydü, ama onlarda bir sorun vardı. Sadece terk edilmiş olmaları ya da uzak geçmişte bir zamanda yağmalanmış olmaları, belki de gri geldiğinde şehirlerinden kaçan Lilimar sakinleri tarafından yağmalanmaları değildi. Daha incelikli ve daha korkunç olan başka bir şey daha vardı çünkü o hâlâ oradaydı. Hala oluyor. Binalar yeterince sağlam görünüyordu, tahrip edilmiş veya edilmemişti, ama bir şekilde *bükülmüşlerdi* , sanki devasa bir güç onları şekillerinden çıkarmış ve tamamen geri çekilememişler gibi. Doğrudan onlara baktığımda – MUHTEŞEM PARÇALARI, MUTFAK LEZZETLERİ, MÜKEMMEL HAZİNELERİ, EVİNİN TERZİLERİ (geri kalanlar sanki din dışı şeylermiş gibi dövülmüşlerdi), KONUŞMACILAR VE TEKERLEKLER - iyi görünüyorlardı. Yeterince normal, eğer Öteki'nin uhreviliğinde herhangi bir şeyin normal olduğu söylenebilirse. Ama geniş caddedeki düz yoluma geri döndüğümde, görüş alanımda onlara bir şey oldu. Düz açılar eğrilere doğru kayıyor gibiydi. Camsız pencereler, bana daha iyi bakmak için gözlerini kısmak gibi hareket ediyor gibiydi. Harfler rün oldu. Kendime bunun benim hayal gücümden başka bir şey olmadığını söyledim ama emin olamadım. Emin olduğum bir şey *vardı* : Hava karardıktan sonra burada olmak istemiyordum.

Bir ara sokakta, kocaman bir taş canavar sokağa düşmüş ve bir çift sürüngen dişini ve çukurlu gri dilini gösterecek şekilde açık dudaksız ağzıyla baş aşağı bana bakmıştı. Etrafında geniş bir kavis çizdim, soğuk, baş aşağı bakışını atlattığım için rahatladım. Ben ilerlerken alçak bir ses geliyordu. Arkama baktım ve canavarın düştüğünü gördüm. Belki de üç tekerlekli bisikletin arka tekerleklerinden biri ona sürtünerek yıllardır sürdürdüğü istikrarsız dengeyi alt üst etmişti. Belki değil.

Ne olursa olsun yine bana bakıyordu.

10

Saray - öyle olduğunu varsayarsak - daha da yakınlaştı. Her iki taraftaki binalar, bir zamanlar şüphesiz lüks olan ama şimdi yıkılmaya yüz tutan şehir evlerine benziyordu. Balkonlar çökmüştü. Süslü taş yürüyüşleri gösteren araba lambaları ya devrilmiş ya da

devrilmişti. Yürüyüşler, kötü görünen kahverengimsi gri yabani otları filizlendiriyordu. Bu taş evlerin arasındaki boşluklar ısırganlarla tıkanmıştı. Geçmek cildinizi kurdeleye yırtar.

Mermer ve camdan yapılmış, geniş basamaklı (sağlam) ve süslü revakları (çoğunlukla parçalanmış) olan daha gösterişli evlere ulaştığımızda yağmur yeniden şiddetli bir şekilde yağmaya başladı. Radar'a orada beklemesini söyledim, yaklaşmamız gerekiyordu ama bunu alçak sesle yaptım. Yağmura rağmen ağzım kurumuştu. Yağmur almak için açmayı hiç düşünmedim, çünkü içinde ne olduğunu ya da bana ne yapacağını bilmiyordum. Burası korkunç bir yerdi. İçinden bir enfeksiyon geçmişti ve hiçbirini içmek istemedim.

Yine de bana iyi bir şey varmış gibi geldi. Claudia bana kaybolabileceğimi söylemişti, ama şu ana kadar düz bir atıştı. Hana'nın sarı evi ve güneş saati, üç kulenin göz ardı ettiği görkemli bina yığınının yakınında olsaydı, Gallien Yolu beni doğrudan oraya götürürdü. Şimdi o büyük yığında geniş pencereler görebiliyordum. Bir katedraldekiler gibi vitray değillerdi, bana dış kapıdaki çıtaları hatırlatan parıldayan koyu yeşildi. Ve o pis havuz.

Onlara bakarken, Bay Bowditch'in, muhtemelen otostop çekmek için, üstünde bir halka cıvatası olan bir taş direğin yarısına boyanmış baş harflerini neredeyse gözden kaçırıyordum. Sarp basamaklarının tepesinde neredeyse bir düzine kapısı olan, ancak tek bir penceresi olmayan devasa gri bir binanın önünde duran, sivri dişler gibi bunlardan bir sıra vardı. **AB** baş harflerini taşıyan direk , sola doğru ayrılan daha dar bir caddeden önceki son sıradaydı. **A** harfinin üst direği, sekiz ya da on kat yüksekliğinde, daha yüzsüz taş binalarla çevrili bu dar yolu işaret eden bir oka dönüştürülmüştü. Bunların bir zamanlar krallığın işlerini yapan Empisarian bürokratlarla dolduğunu hayal edebiliyordum. Neredeyse bir Dickens romanının illüstrasyonlarındaki erkekler gibi (hepsinin erkek olacağını tahmin etmiştim) uzun siyah fraklar ve yüksek yakalı gömlekler giyerek, koşuşturmaca içeri girip çıktıklarını görebiliyordum. Binalardan herhangi birinin Majestelerinin Kraliyet Hapishanesine ev sahipliği yapıp yapmadığını bilmiyordum ama bir şekilde hepsi bana hapishane gibi geldi.

Bir oka dönüştürülmüş **A üst** direğine bakarak durdum . Saray öndeydi ama ok beni ondan uzaklaştırıyordu. Soru şuydu: Düz devam mı ettim yoksa oku mu takip ettim? Arkamda, sepetin içinde ve şimdi ıslak olan ve yakında ıslanacak olan bir battaniyenin altında, Radar bir öksürük nöbeti daha geçirdi. Oku neredeyse hiç umursamadım ve bir çıkmaza girersem her zaman geri dönebileceğimi düşünerek dümdüz devam ettim ama sonra Claudia'nın bana söylediği iki şeyi hatırladım. Birincisi, Bay Bowditch'in işaretlerini takip edersem her şey yoluna girecekti (aslında söylediği şey iyi *olabilir , ama neden kelime oyunu).* Diğeri ise, ona göre önümde lanet olası uzun bir yürüyüş vardı. Ama gittiğim yola devam edersem, lanet olası kısa bir yürüyüş olacaktı.

Sonunda Claudia ve Bay Bowditch'e güvenmeye karar verdim. Üç tekerlekli bisikleti okun gösterdiği yöne çevirdim ve pedal çevirdim.

Claudia bana *sokakların bir labirent olduğunu söyledi.* Bu konuda haklıydı ve Bay Bowditch'in baş harfleri – işaretleri – beni daha da derinlere götürdü. New York mantıklı geldi; Chicago bir dereceye kadar mantıklı geldi; Lilimar hiç mantıklı gelmedi. Sherlock Holmes ve Karındeşen Jack zamanında Londra'nın böyle olması gerektiğini hayal ettim (bildiğim kadarıyla, şimdi böyle). Bazı sokaklar genişti ve yağmurdan korunmayan yapraksız ağaçlarla kaplıydı. Bazıları dardı, biri o kadar sıskaydı ki üç tekerlekli araba zar zor sığıyordu. Bunda en azından sağanak yağmurdan biraz rahatladık, çünkü çift katlı

binalar caddenin üzerinde neredeyse birbirine değiyordu. Bazen tramvay kabloları vardı, birkaçı hala gerilimsiz yağmalarla asılıydı ve çoğu sokakta yatıyordu.

Bir pencerede, boynunda bir soytarı şapkası, çanları ve göğüslerinin arasına bir bıçak saplanmış başsız bir terzi mankeni gördüm. Bu birinin şaka fikriyse, komik değildi. İlk saatten sonra ne kadar sağ ve sol kullandığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir noktada, üç tekerlekli bisikletin duran sudan sıçrayan tekerleklerinin sesinin, fısıltılı kahkahalara benzeyen yankılar gönderdiği, damlayan bir alt geçitten geçtim: *hah… haah… haaah* .

Bazı işaretleri, havadakiler o kadar solmuştu ki, görmek zordu. Onların izini kaybedersem, rotamı tekrar izlemem ya da saray olduğunu varsaydığım üç kuleden bir yön almaya çalışmam gerekirdi ve bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Uzun süreler boyunca, üzerime yığılan binalar onu tamamen sildi. İki çan çalana kadar sokakların bu uğultulu içinde... ve sonra üçüncü akşama kadar... ve sonra gece askerleri için endişelenmek zorunda kaldığımı hayal etmek çok kolaydı. Sadece bu yağmurda ve arkamdan gelen sürekli öksürük ile Radar'ın akşama kadar öleceğini düşündüm.

İki kez karanlığa doğru eğimli boşluklardan geçtim. Bunlardan kötü kokulu havanın cereyanları ve Claudia'nın beni uyardığı o fısıltılı seslere benzeyen sesler yükseliyordu. İkincisinden gelen koku daha güçlüydü, fısıltı daha yüksekti. Dehşete kapılmış şehir sakinlerinin devasa yeraltı sığınaklarına sığınıp orada öldüklerini hayal etmek istemiyordum ama bunu yapmamak da zordu. İmkansız, gerçekten. Tıpkı bu fısıldayan seslerin hayaletlerinin seslerinden başka bir şey olduğuna inanmanın imkansız olması gibi.

Burada olmak istemedim. EarPod'larımdan tek bedensiz seslerin çıktığı, aklı başında dünyamda evde olmak istiyordum.

Bir elektrik direğinde Bay Bowditch'in baş harfleri olabilecek bir şeyle ya da sadece eski bir kan örneğiyle bir köşeye geldim. Daha yakından bakmak için üç tekerlekli araçtan indim. Evet, onun işaretiydi, ama neredeyse gitti. Tamamen silmekten korktuğum için suyu ve kiri silmeye cesaret edemedim, bu yüzden burnum neredeyse ona değene kadar eğildim. A'nın üst çubuğu sağa dönüktü, bundan emindim (neredeyse emin). Üç tekerlekli bisiklete geri döndüğümde, Radar kafasını battaniyeden çıkardı ve sızlandı. Gözlerinden biri sızı ile yapıştırılmıştı. Diğeri yarıya inmişti ama arkamıza bakıyordu. O tarafa baktım ve bir ayak sesi duydum - bu sefer kesinlikle. Ve giyen kişi birkaç sokak geride başka bir köşeyi dönerken bir parça giysi olabilecek bir hareket -belki bir pelerin- yakaladı.

'Oradaki kim?' Seslendim, sonra ellerimi ağzıma kapattım. *Sessiz ol, sessiz* ol, tanıştığım herkes bunu bana söylemişti. Çok daha alçak bir sesle, neredeyse bağırarak fısıldayarak, 'Kendini göster. Eğer bir arkadaşsan, ben de arkadaş olabilirim.'

Kimse kendini göstermedi. Gerçekten yapmalarını beklemiyordum. Elimi Bay Bowditch'in tabancasının kabzasına düşürdüm.

'Eğer değilsen, bir silahım var ve gerekirse onu kullanırım.' Saf blöf. Ben de bu konuda uyarılmıştım. Ve şiddetle. 'Beni duyuyor musun? Senin iyiliğin için yabancı, umarım yaparsın.'

Tam olarak kendim gibi değildim ve ilk defa da değil. Sesim daha çok bir kitap ya da filmdeki bir karaktere benziyordu. Neredeyse *adım Inigo Montoya* dediğimi duymayı bekliyordum . *Babamı öldürdün. Ölmeye hazırlanın* .

Radar yine öksürüyordu ve titremeye başlamıştı. Üç tekerlekli bisiklete geri döndüm ve son okun gösterdiği yöne doğru pedal çevirdim. Beni parke taşlarıyla döşeli zikzak çizen ve bir nedenden dolayı birçoğu devrilmiş fıçılarla kaplı bir sokağa götürdü.

11

Baş harflerini takip etmeye devam ettim, birkaçı neredeyse onları oraya kırmızı boyayla koyduğu gün kadar parlaktı, çoğu eski hallerinin hayaletlerine dönüşmüştü. Sol ve sağ, sağ ve sol. Uzun zaman önce ayrılanların cesetlerini veya iskeletlerini görmedim , ama hemen hemen her yerde çürüme kokusu aldım ve bazen binaların sinsice şekil değiştirdiği hissi vardı.

Yer yer su birikintilerinden geçtim. Diğerlerinde, sokaklar tamamen sular altında kalmıştı ve üç tekerlekli bisikletin büyük tekerlekleri, neredeyse jant kapağının derinliklerine kadar uzanıyordu. Yağmur çiselemeye dönüştü, sonra durdu. Hana'nın sarı evinden ne kadar uzakta olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu; Danışacak telefon ve gökyüzünde güneş olmayınca zaman algım tamamen alt üst olmuştu. İki gün ortası çanının çalmasını bekliyordum.

Kayboldum , diye düşündüm. *Kayboldum, GPS'im yok ve oraya asla zamanında varamayacağım. Hava kararmadan bu çılgın yerden çıktığım için şanslı olacağım* .

Sonra ortasında bir heykel olan küçük bir meydanı geçtim - bu, kafası kopmuş bir kadındı - ve üç kuleyi tekrar görebildiğimi fark ettim. Sadece şimdi onlara yandan bakıyordum. O zaman bir fikrim vardı ve bu bana – saçma ama gerçek – basketbolun yanı sıra beyzbolu da koçluk yapan Koç Harkness'in sesinden geldi. Antrenör Harkness, oyun gecelerinde her zaman giydiği beyaz gömleğin koltuk altlarında büyük ter lekeleri belirerek, takımının akışını takip ederek ve ' *Arka kapı, arka kapı, kahretsin ' diye bağırarak kenarda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. !* '

Arka kapı.

Bay Bowditch'in baş harflerinin izi beni oraya götürüyordu. Gallien Yolu'nun kuşkusuz sona erdiği o devasa merkezi binanın önüne değil, arkasına. Meydanın solundaki üç caddeden birinde baş harflerini bulmayı umarak meydanı geçtim ve bir zamanlar bir tür sera olabilecek parçalanmış cam bir binanın yan tarafına boyadım. Şimdi sarayın yan tarafı sağımdaydı ve evet - işaretler beni daha da ileri götürdü. Geniş ana binaların arkasında yüksek, kavisli bir taş omuz görmeye başladım.

Daha hızlı pedal çevirdim. Bir sonraki işaret, daha iyi günlerde geniş bir bulvar olması gereken yer boyunca beni sağa işaret etti. O zamanlar gösterişten kaçmış olabilirdi, ama şimdi kaldırım çatlamış ve bazı yerlerde çakılmak üzere ufalanmıştı. Aşırı büyümüş bir medyan merkezden aşağı koştu. Yabani otların arasında sarı yaprakları ve koyu yeşil merkezleri olan devasa çiçekler vardı. Uzun sapından sokağa sarkan birine bakmak için yeterince yavaşladım, ama ona doğru uzandığımda, taç yaprakları parmaklarımdan birkaç santim uzakta kapandı. Beyaz, özlü bir sıvı aktı. ısı hissedebiliyordum. Elimi hızla geri çektim.

Daha ileride, belki çeyrek mil kadar uzakta, biri şu anda seyahat etmekte olduğum bulvarın iki yanında, biri de tam üzerinde gibi görünen üç çatı zirvesi gördüm. Aç çiçeklerle aynı sarıydılar. Hemen önümde bulvar, ortasında kuru bir fıskiye bulunan başka bir meydana çıkıyordu. Büyük ve yeşildi, kasesinden rastgele obsidyen çatlakları geçiyordu. *YAZIN, PRINCE SHARLIE* , Claudia'nın değişmez kutsal kitabıydı ve emin olmak için aldığım notları kontrol ettim. Kuru çeşme, kontrol edin. Yolun iki yanında duran kocaman sarı ev, kontrol et. Gizle, iki kez kontrol et. Kağıdı ıslanmasın diye çantamın yan cebine doldurdum.

O zaman bunu düşünmedim bile, ama daha sonra cebimde değil de orada olduğuna şükretmek için nedenlerim oldu. Aynen telefonum.

Meydana yavaş yavaş sürdüm, sonra daha hızlı çeşmeye. Kaidesi kolayca sekiz fit yüksekliğinde ve bir ağaç gövdesi kadar kalındı. İyi kapak. Attan indim ve kaidenin etrafına baktım. Önümde, çeşmeden en fazla elli metre uzakta, Hana'nın evi… veya evleri vardı. Minneapolis'in her yerinde gördüğünüz hava yolları gibi, merkezi geçit üzerinde sarı boyalı bir koridorla birbirlerine bağlıydılar. Oldukça mesken, hepsi bir arada.

Ve Hana dışarıdaydı.

18. BÖLÜM

Hana. Fırıldak Yolları. Havuzdaki Korku.

Sonunda Güneş Saati. İstenmeyen Karşılaşma.

1

Hana, yağmur durduğunda dışarı çıkmış olmalı, belki de aydınlanan günün tadını çıkarmak için. Kırmızı ve mavi çizgili bir tentenin altındaki devasa altın bir tahtta oturuyordu. Altının sadece kaplama olduğunu düşünmedim ve tahtın sırtını ve kollarını kaplayan mücevherlerin macun olduğundan çok şüpheliydim. Empis'in kralı ve/veya kraliçesinin üzerine tünediğinde gülünç derecede küçük görüneceğini düşündüm, ama Hana sadece onu doldurmakla kalmadı, devasa poposu da altın kollar ve kraliyet moru minderler arasında yanlardan sıkıldı.

Çalınan tahttaki kadın (hiç şüphem yoktu) kabus gibi çirkindi. Kuru fıskiyenin arkasına sığındığım yerden, onun gerçekte ne kadar büyük olduğunu söylemek imkansızdı, ama ben altı-dört yaşındayım ve bana, otururken bile bir beş fit daha yukarı çıkacakmış gibi geldi. Eğer öyleyse, bu, Hana'nın ayakta durduğunda en az yirmi fit boyunda olacağı anlamına geliyordu.

Başka bir deyişle, gerçek bir dev.

Oturduğu minderlerle aynı kraliyet moru elbiseden bir sirk çadırı giyiyordu. Ağaç gövdesi buzağılarına kadar indi. Parmakları (her biri neredeyse benim elim kadar büyük görünüyordu) birçok yüzük takmıştı. Bastırılmış gün ışığında parıldadılar; gün daha fazla aydınlansaydı, alev alırlardı. Koyu kahverengi saçları omuzlarına ve hantal hırıltılar halinde göğsünün gelgit dalgasına düşüyordu.

Elbise onu kadın olarak gösteriyordu, ama aksi halde bunu söylemek zor olurdu. Yüzü bir yığın yumru ve enfeksiyonlu büyük çıbanlardan ibaretti. Alnının ortasından kırmızı

çerçeveli bir çatlak indi. Bir gözü kısıldı, diğeri şişti. Üst dudağı boğumlu burnuna yükseldi ve dişleri törpülenmiş dişlerini ortaya çıkardı. Hepsinden kötüsü, taht neredeyse kesinlikle insan olan yarım daire bir kemikle çevriliydi.

Radar öksürmeye başladı. Ona döndüm, başımı onunkinin yanına koydum ve gözlerinin içine baktım. Sus kızım, diye fısıldadım. 'Lütfen *sessiz olun* .'

Tekrar öksürdü, sonra sustu. Hala titriyordu. Arkamı dönmeye başladım ve öksürük her zamankinden daha yüksek sesle tekrar başladı. Sanırım Hana şarkıya girmek için o anı seçmeseydi keşfedilebilirdik:

'Yapıştırıcı Joe aşkım,
Gittiği yere yapıştır aşkım
Bütün gece çıkartma yap
Beni prong-de-dong'unla yapıştır.
Prong-de-dong, oh prong-de-dong,
Beni prong-de-dong'unla yapıştır!'

Muhtemelen Grimm Kardeşler'den olmayan bir fikrim vardı.

Devam etti – 'Hundred Bottles of Beer' gibi zilyon dizesi olan şarkılardan birine benziyordu – ve bu benim için gayet iyiydi çünkü Radar hala öksürüyordu. Göğsünü ve karnını okşadım, Hana Joe hakkında bir şeyler kükredi ve korkmadan onu rahatlatmaya çalıştım (yarı ümidim 'arkama yapıştır'). Öğlen çanları çaldığında ben hâlâ okşuyordum ve Hana hâlâ böğürüyordu. Saraya bu kadar yakınlardı sağır ediciydiler.

Ses uzaklaştı. Hana'nın kalkıp mutfağa gitmesini bekledim. Yapmadı. Bunun yerine iki parmağını kürek büyüklüğündeki çenesindeki çıbana bastırdı ve sıktı. Dışarıya sarımsı bir irin fışkırdı. Elinin ucuyla sildi, inceledi ve sokağa fırlattı. Sonra geri yerleşti. Radar'ın tekrar öksürmeye başlamasını bekledim. Yapmadı ama yapacaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Şarkı söyle , diye düşündüm. *Şarkı söyle, seni çirkin kaltak, köpeğim tekrar öksürmeye başlamadan ve kemiklerimiz seni almak için çok tembel olduğun kemiklerle dolmadan önce* -

Ama şarkı söylemek yerine ayağa kalktı. Bir dağın yükselişini izlemek gibiydi. Ayakta durma boyunu hesaplamak için matematik dersinde öğrendiğim basit bir oran kullanmıştım ama bacaklarının uzunluğunu hafife almıştım. Evinin iki yarısı arasındaki geçidin yirmi fit yüksekliğinde olması gerekiyordu ama Hana'nın geçmek için eğilmesi gerekiyordu.

Ayağa kalktığında elbisesini kıçının arasından çıkardı ve devam eden çınlayan bir osurukla salıverdi. Bana babamın en sevdiği enstrümantal 'Midnight in Moscow'daki trombon molasını hatırlattı. Gülmemek için ellerimi ağzıma kapattım. Öksürük nöbeti başlatıp başlatmaması umurumda değil, yüzümü Radar'ın yanındaki ıslak kürke gömdüm ve nefesimi sesli bir şekilde soludum: *huh-huh-huh* . Gözlerimi kapattım, Radar'ın yeniden başlamasını ya da Hana'nın devasa ellerinden birinin boğazımı kapatıp başımı boynumdan çevirmesini bekledim.

Bu olmadı, bu yüzden Hana'nın evinin sağ tarafına doğru ilerlediğini görmek için zamanında çeşmenin kaidesinin diğer tarafına baktım. Onun boyutu halüsinasyon oldu. Hiç sorun yaşamadan üst kattaki pencerelere bakabilirdi. Büyük boy kapıyı açtı ve pişen etin

kokusu çıktı. Domuz rostosu gibi kokuyordu ama domuz etinin eskisi gibi olmadığına dair korkunç bir his vardı. Eğilip içeri girdi.

' *Besle beni, seni horozsuz piç!* ' diye gürledi. ' *Acıktım!* '

İşte o zaman hareket etmelisin , demişti Claudia. Nasılsa öyle bir şey.

Üç tekerlekliye bindim ve geçit için pedal çevirdim, Tour de France'ın son kilometresindeki bir adam gibi gidonlara eğildim. İçeri girmeden önce soluma, tahtın olduğu yere hızlıca baktım. Alçı kemikleri küçüktü, neredeyse kesinlikle çocukların kemikleriydi. Bazılarında kıl, bazılarında kıl vardı. Bakmak bir hataydı, yapabilseydim geri alırdım ama bazen – çok sık – kendimize engel olamayız. Bilir miyiz?

2

Geçit yaklaşık seksen fit uzunluğunda, serin ve nemliydi, yosunlu taş bloklarla kaplıydı. Diğer uçtaki ışık parlaktı ve plazaya çıktığımda güneşi gerçekten görebileceğimi düşündüm.

Ama hayır. Tam geçitten çıkıp gidonların üzerine eğildiğimde, bulutlar cesur küçük mavi yamayı yuttu ve gölgesiz gri geri döndü. Gördüklerim beni üşüttü. Ayaklarım pedallardan düştü ve üç tekerlekli araç durdu. Büyük bir açık meydanın kenarındaydım. Sekiz farklı yönden kavisli sekiz yol. Bir zamanlar döşemeleri parlak renkliydi: yeşil, mavi, macenta, çivit mavisi, kırmızı, pembe, sarı, turuncu. Artık renkler solmuştu. Sonunda Lilimar'daki diğer her şey ve ötesindeki Empis'in çoğu kadar gri olacaklarını sanıyordum. Bu kıvrımlı yollara bakmak, bir zamanlar neşeli olan devasa bir fırıldak gibi görünüyordu. Kıvrımlı yolların sınırında, flamalarla süslenmiş direkler vardı. Yıllar önce - kaç tane? - çürüme ve çürüme kokusuyla lekelenmemiş esintilerde çırpınıp çırpınabilirlerdi. Şimdi gevşek ve damlayan yağmur suyuna asıldılar.

Bu devasa fırıldak ortasında, kanatları ve kafası parçalanmış başka bir kelebek heykeli vardı. Parçalanmış kalıntılar, üzerinde durduğu kaidenin etrafına yığılmıştı. Daha geniş bir yol, üç koyu yeşil kulesiyle sarayın arkasına doğru uzanıyordu. Bir zamanlar bu kıvrımlı yolları dolduran ve kendi ayrı gruplarını tek bir kalabalığa dönüştüren insanları - Empisarları - hayal edebiliyorum. İyi huylu bir şekilde gülerek ve kıpırdayarak, yaklaşan bir eğlenceyi bekleyerek, bazıları sepet veya sepetlerde öğle yemeği taşıyor, bazıları mallarını satan yiyecek satıcılarından satın almak için duruyor. Küçükler için hediyelik eşya mı? Flamalar? Tabii ki! Bunu görebildiğimi söylüyorum, sanki oradaymışım gibi. Ve neden olmasın? White Sox'u ve asla unutulmayacak bir Pazar günü Chicago Bears'ı görmek için özel gecelerde bu tür kalabalığın bir parçası olmuştum.

Sarayın arka tarafının üzerinde (sarayın *bu* kısmı - her yere yayılmıştı) kırmızı taştan kavisli bir sur görebiliyordum. Her birinin tepesinde uzun tepsi benzeri aygıtlar bulunan uzun direklerle kaplıydı. Burada oyunlar oynanmış, halk kitleleri tarafından hevesle izlenmiştir. Bundan emindim. Kalabalıklar kükredi. Şimdi kıvrımlı yürüyüş yolları ve ana giriş yolu boştu ve bu perili şehrin geri kalanı kadar perili idi.

Beşinci sınıf tarih modumuzda sınıfım Lego bloklarından bir kale inşa etmişti. O zamanlar bize öğrenmekten çok oyun gibi geliyordu ama geçmişe bakınca her şeye rağmen öğreniyordu. Çeşitli mimari öğelerin çoğunu hâlâ hatırlıyordum ve yaklaşırken bazılarını gördüm: uçan payandalar, kuleler, siperler, parapetler, hatta bir kıç kapısı olabilecek şeyler. Ama Lilimar'daki her şey gibi bu da yanlıştı. Merdivenler çılgınca (ve anlayabildiğim kadarıyla anlamsızca) camsız camsız pencereleri olan tuhaf mantarsı şeklindeki çıkıntıların

içine ve çevresine koşuyordu. Muhafız karakolları olabilirlerdi; Tanrı bilir ne olabilirlerdi. Merdivenlerden bazıları, gözlerinin seni sürekli aldattığı Escher çizimlerini hatırlatarak çapraz kesişti. Gözlerimi kırpıştırdım ve merdivenler baş aşağı görünüyordu. Tekrar yanıp söndü ve sağ taraftaydılar.

Daha da kötüsü, kesinlikle simetrisi olmayan tüm saray, Howl'un şatosu gibi *hareket ediyor gibiydi.* Bunun olduğunu tam olarak göremiyordum çünkü her şeyi gözlerimde ya da zihnimde tutmak zordu. Merdivenler, muhtemelen kulağa neşeli gelen fırıldak yolları gibi çeşitli renklerdeydi, ancak genel duygu, sanki bir saray değil de uzaylı bir beyni olan düşünen bir yaratıkmış gibi, bilinmeyen bir histi. Hayal gücümün benden kaçtığını biliyordum (hayır, bunu *bilmiyordum*), ama Bay Bowditch'in işaretleri beni stadyum tarafına getirdiği için çok mutluydum, bu yüzden katedral pencereleri doğrudan bana bakamıyordu. Yeşil bakışlarına katlanabileceğimden emin değilim.

Geniş giriş yolunda yavaşça pedal çevirdim, üç tekerlekli bisikletin tekerlekleri bazen gerçek dışına itilmiş blokların üzerinden gümbürdüyordu. Sarayın arkası çoğunlukla kör taştı. Bir dizi büyük kırmızı kapı - sekiz ya da dokuz - ve eski bir trafik sıkışıklığı vagonu vardı, birkaçından fazlası devrildi ve birkaçı paramparça oldu. Hana'nın bunu yaptığını hayal etmek kolaydı, belki öfkeden, belki de sadece spor için. Burasının zenginlerin ve kraliyetin nadiren gördüğü bir tedarik alanı olduğunu sanıyordum. Sıradan halk bu şekilde geldi.

Yükleme-boşaltma alanına yakın taş bloklardan birinde Bay Bowditch'in solmuş baş harflerini gördüm. Kör tarafında bile saraya bu kadar yakın olmayı sevmiyordum çünkü neredeyse hareket ettiğini görebiliyordum. nabız atıyor. **A'nın** üst çubuğu sola dönüktü, bu yüzden oku takip etmek için ana yoldan saptım. Radar yine öksürüyordu ve sertçe. Kahkahalarımı bastırmak için yüzümü kürküne dayadığımda tüyleri ıslak, soğuk ve keçeleşmişti. Köpekler pnömoni alabilir mi? Bunun aptalca bir soru olduğuna karar verdim. Muhtemelen ciğerleri olan herhangi bir yaratık onu alabilirdi.

Daha fazla baş harf beni altı ya da sekiz uçan payandadan oluşan bir sıraya götürdü. Onların altına girebilirdim ama yapmamayı seçtim. Kule pencereleriyle aynı koyu yeşildi, belki taş değil, bir tür camdı. Camın, bu kadar büyük, büyüyen bir yapının gerektireceği muazzam ağırlık taşıyan yükü sağlayabileceğine inanmak zor, ancak cam göründüğü gibiydi. Ve bir kez daha içeride siyah dallar gördüm, yavaşça yükselip batarken tembelce birbirlerinin etrafında kıvrandılar. Desteklere bakmak, sıra sıra tuhaf yeşil ve siyah lav lambalarına bakmak gibiydi. O kıvranan siyah dallar aklıma birkaç korku filmi getirdi - *Alien* bir, *Piranha bir başkaydı* - ve keşke onları hiç izlememiş olsaydım.

Bir oyuğa geldiğimde, o kulelerin üçlü bakışları altına düşmek anlamına gelen sarayı tam bir tur atacağımı düşünmeye başlamıştım. Bir **V** şeklinde birbirinden ayrılan iki penceresiz kanat arasındaydı . Palmiye ağaçlarının gölgelediği küçük bir havuzu çevreleyen banklar vardı - çılgın ama gerçek. Avuç içi, bu girintide daha derinde yatan şeyi gizledi, ancak en az otuz metre yüksekliğinde, üstlerinde stilize bir güneş bulunan bir direk vardı. Bir yüzü vardı ve gözleri bir Kit-Cat Klock'un tik takan gözleri gibi ileri geri hareket ediyordu. Havuzun sağ tarafında Bay Bowditch, baş harflerini bir taş blok üzerine yazmıştı. Bu **A'nın üst çubuğunun** bir oku yoktu; bu sefer ok apeksten çıktı. Bay Bowditch'in dümdüz *devam edin Charlie ve zaman kaybetmeyin* dediğini neredeyse duyabiliyordum .

"Bekle Rades, neredeyse orada."

Okun gösterdiği yöne doğru pedal çevirdim. Beni sevimli küçük havuzun sağına götürdü. Geldiğim şey bu kadar yakınken durup iki avucumun arasından bakmama gerek yoktu, ama yaptım. Ve orada gördüklerim ne kadar korkunç olsa da, memnunum. Her şeyi değiştirdi, ancak o anın hayati önemini tam olarak anlamam uzun zaman alacaktı. Bazen bakarız çünkü hatırlamamız gerekir. Bazen en korkunç şeyler bize güç veren şeydir. Bunu şimdi biliyorum, ama o sırada tek düşünebildiğim *Aman Tanrım, bu Ariel'di* .

Bir zamanlar yatıştırıcı bir mavi olan ama şimdi çürümeyle çamurlu ve sönük olan bu havuzda bir deniz kızının kalıntıları yatıyordu. Ama Kral Triton ve Kraliçe Athena'nın Disney prenses kızı Ariel değil. Hayır o değil. Kesinlikle o değil. Işıltılı yeşil kuyruk, mavi gözler, kızıl saçlar yoktu. Sevimli küçük mor sutyen üstü de yok. Bu deniz kızının bir zamanlar sarışın olduğunu sanıyordum ama saçlarının çoğu dökülmüş ve havuzun tepesinde yüzüyordu. Kuyruğu bir zamanlar yeşil olabilirdi, ama şimdi teni gibi aptal, cansız bir griydi. Dudakları kaybolmuş, küçük dişlerden oluşan bir halka ortaya çıkmıştı. Gözleri boş yuvalardı.

Oysa bir zamanlar çok güzeldi. Bundan bir zamanlar buraya oyun ya da eğlence izlemeye gelen mutlu kalabalıktan ne kadar eminsem o kadar emindim. Güzel ve canlı ve mutlu, zararsız sihirle dolu. Bir zamanlar burada yüzmüştü. Burası onun eviydi ve bu cep vahasına gelmek için zaman harcayan insanlar onu görmüştü, o onları görmüştü ve ikisi de tazelenmişti. Şimdi ölmüştü, balık kuyruğunun insan gövdesine dönüştüğü yerden çıkan demir bir şaftla ve delikten bir gri bağırsak bobini fırlamıştı. Sadece güzelliğinin ve zarafetinin bir fısıltısı kaldı. Bir akvaryumda ölen ve tüm canlı renkleri solmuş bir şekilde orada yüzen herhangi bir balık kadar ölüydü. Kısmen soğuk suyla korunmuş çirkin bir cesetti. Gerçekten çirkin bir yaratık - Hana - hala yaşıyor, şarkı söylüyor, osuruyor ve zararlı yemeğini yiyordu.

Lanet olsun , diye düşündüm. *Hepsi lanetli. Kötülük bu şanssız topraklara düştü* . Bu bir Charlie Reade düşüncesi değildi, ama gerçek bir düşünceydi.

Küçük deniz kızını öldürdüğü için değil (devin onu parçalara ayıracağını düşünmüştüm) Hana'ya karşı içimde nefretin yükseldiğini hissettim, çünkü o, Hana hayattaydı. Ve yoluma geri dönecektim.

Radar yeniden öksürmeye başladı, o kadar şiddetliydi ki arkamdaki sepetin gıcırdadığını duyabiliyordum. O zavallı cesedin büyüsünü bozdum ve havuzun etrafında pedal çevirdim ve üzerinde güneş olan direğe doğru.

3

Güneş saati, iki kanadın V'sinin daraldığı girinti bölümünü doldurdu. Daha önce demir bir direğin üzerinde bir işaret vardı. Soluk ama hala okunaklı, HEPSİ UZAK DUR yazıyordu. Diskin çapı yirmi fit gibi görünüyordu , bu da onu -eğer matematiğim doğruysa- çevresi yaklaşık altmış fit yapıyordu. Uzakta Bay Bowditch'in baş harflerini gördüm. Onlara iyi bakmak istedim. Bana burada rehberlik etmişlerdi; şimdi öyleydim, o sonuncular bana güneş saatini çevirmek için doğru yönü söyleyebilirdi. Claudia'nın üç tekerlekli aracıyla karşıya geçmek mümkün değildi, çünkü güneş saatinin çevresi yaklaşık bir metre yüksekliğinde kısa siyah beyaz kazıklarla çevriliydi.

Radar öksürdü, boğuldu ve biraz daha öksürdü. Nefes nefese kalıyor ve titriyordu, bir gözü kapalıydı, diğeri bana bakıyordu. Kürkü vücuduna karşı keçeleşmişti, ne kadar acınası

derecede zayıflamış, neredeyse iskelet haline geldiğini görmeme izin veriyordu - istediğimden değil. Üç tekerlekli bisikletten indim ve onu sepetten kaldırdım. Bana karşı titremesi sarsıcıydı: titre ve rahatla, titre ve rahatla.

"Yakında kızım, yakında."

Haklı olduğumu umuyordum çünkü bu onun tek şansıydı… ve Bay Bowditch için işe yaramıştı, değil mi? Ama dev ve deniz kızından sonra bile inanmakta güçlük çektim.

Gözcülerin üzerinden geçtim ve güneş saatinin karşısına geçtim. Taştandı ve on dört parçaya bölünmüştü. *Artık günlerin ne kadar uzun olduğunu bildiğimi düşünüyorum* , diye düşündüm. Her kamanın ortasına yıpranmış ama yine de tanınabilir basit bir sembol kazınmıştı: iki ay, güneş, bir balık, bir kuş, bir domuz, bir öküz, bir kelebek, bir arı, bir buğday demeti, bir demet. böğürtlenlerden, bir damla sudan, bir ağaçtan, çıplak bir adamdan ve hamile olan çıplak bir kadından. Yaşamın sembolleri ve merkezdeki yüksek direğin yanından geçerken , güneşin yüzündeki gözlerin *tık tık tık tık tık tık tık* seslerini duyabiliyordum .

Radar'ı hâlâ bana karşı tutarken, uzak taraftaki kısa kazıkların üzerinden geçtim. Acımasızca öksürürken dili ağzının kenarından sarkıyordu. Gerçekten de zamanı daralmıştı.

Güneş saatine ve Bay Bowditch'in baş harflerine baktım. **A'nın** üst çubuğu , sağa dönük hafif kavisli bir oka çevrilmişti; bu, güneş saatini çevirdiğimde - *yapabilseydim* - saat yönünün tersine hareket edeceği anlamına geliyordu. Bu doğru görünüyordu. öyle ummuştum. Yanlış olsaydı, bu kadar yolu köpeğimi daha da yaşlandırarak öldürmek için gelirdim.

Fısıldayan sesler duydum ve onlara aldırış etmedim. Tek düşündüğüm radardı, sadece o ve ne yapılması gerektiğini biliyordum. Eğildim ve onu buğday demetiyle oyulmuş kamanın üzerine nazikçe koydum. Başını kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Tek gözüyle bana bakarak patilerinin arasındaki taşın üzerine yan yatırdı. Şimdi öksüremeyecek kadar zayıftı ve sadece hırıltı duyabiliyordu.

Bu doğru olsun ve Tanrım, lütfen çalışmasına izin ver.

Diz çöküp güneş saatini çevreleyen kısa çubuklardan birini kavradım. Önce bir elimle sonra iki elimle çektim. Hiçbir şey olmadı. Radar şimdi nefes nefese nefesler arasında boğulma sesleri çıkarıyordu. Yan tarafı körük gibi inip kalkıyordu. daha sert çektim. Hiç bir şey. Futbol antrenmanını düşündüm ve takımda nasıl sadece mücadele mankenini hareket ettirmekle kalmayıp onu devirmeyi de başaran tek kişi olduğumu düşündüm.

Çek, seni orospu çocuğu. Hayatı için çek!

Ona sahip olduğum her şeyi verdim - bacaklar, sırt, kollar, omuzlar. Gergin olan boynumdan kafama doğru kan hücum ettiğini hissedebiliyordum. Lilimar'da sessiz olmam gerekiyordu ama alçak, hırıltılı bir çabayı dizginleyemedim. Bay Bowditch bunu yapabilmiş miydi? Nasıl olduğunu görmedim.

Tam onu kaldıramayacağımı düşünürken, sağa doğru ilk ufacık kaymayı hissettim. Daha fazla çekemezdim ama bir şekilde yaptım, kollarımdaki, sırtımdaki ve boynumdaki her kas öne çıktı. Güneş saati hareket etmeye başladı. Köpeğim tam karşımda olmak yerine şimdi biraz sağımdaydı. Ağırlığımı diğer tarafa verdim ve değerim olan her şeyi zorlamaya başladım. Claudia'nın *kakamı zorlamamı* söylediğini düşündüm . Şimdi kesinlikle onu zorluyordum, muhtemelen zavallı şeyi tersine çevirmenin eşiğindeydim.

Bir kez çalıştırdığımda, tekerlek daha kolay döndü. İlk kazık beni aşıyordu, bu yüzden bir tane daha yakaladım, ağırlığımı tekrar değiştirdim ve elimden geldiğince sertçe çektim. Biri geçip gittiğinde, bir tane daha yakaladım. Bu bana Cavanaugh Park'taki atlı karınca oyununu ve ona binen küçük çocuklar sevinç ve dehşet içinde çığlık atana ve anneleri bize durmamız için bağırana kadar Bertie ve benim onu nasıl döndürdüğümü düşündürdü. uçup gittiler.

Radar yolun üçte biri kadardı… sonra yarısı… sonra bana geri dönüyordu. Güneş saati artık kolayca dönüyordu. Belki de altındaki makinelerde eski bir yağ tıkanıklığı kırılmıştı, ama o kazıkları çekmeye devam ettim, şimdi bir ipe tırmanıyormuş gibi el ele gidiyordum. Radar'da bir değişiklik gördüğümü sanıyordum ama güneş saati onu bana geri getirene kadar bunun sadece hüsnükuruntu olduğuna inandım. İki gözü de açıktı. Öksürüyordu ama korkunç hırıltı durmuş ve başı kalkmıştı.

Güneş saati daha hızlı hareket etti ve ben de parmaklıkları çekmeyi bıraktım. Radar'ı ikinci devresinde izledim ve ön patileri üzerinde yükselmeye çalıştığını gördüm. Kulakları keyifsizce sallanmak yerine yukarıdaydı. Çömeldim, nefes nefese kaldım, gömleğim göğsümde ve yanlarda nemliydi, kaç dönüşün yeterli olacağını bulmaya çalışıyordum. Hala kaç yaşında olduğunu bilmediğimi fark ettim. On dört mü? Belki on beş bile? Her devre bir yıla eşit olsaydı, güneş saatini dört kez çevirmek iyi olurdu. Altı onu hayatının baharına geri döndürür.

Yanımdan geçtiğinde, kendisini sadece ön ayakları üzerinde desteklemediğini gördüm; oturuyordu. Üçüncü kez yanıma geldiğinde, pek inandırıcı bulamayacağım bir şey gördüm: Rades kilo veriyor, kilo veriyordu. Henüz Andy Chen'i korkutan köpek değildi ama oraya gidiyordu.

Beni rahatsız eden tek bir şey vardı - kısa direkleri çekmeden bile güneş saati hala hız kazanıyordu. Dördüncü kez, Radar'ın endişeli göründüğünü düşündüm. Beşincisinde korkmuş görünüyordu ve geçidinin rüzgarı alnımdaki terden ıslanmış saçları uçurdu. Onu çıkarmak zorundaydım. Eğer yapmasaydım, köpeğimin bir köpek yavrusu haline geldiğini görecektim ve sonra… hiçbir şey olmayacaktı. Tepede, güneş yüzünün gözlerinin *tıklama-tık-tıklaması* tıktık -tık-tık haline gelmişti ve eğer yukarı *bakarsam* gözlerinin daha hızlı ve daha hızlı sağa sola gittiğini göreceğimi biliyordum, ta ki sadece bulanık olana kadar.

Aşırı stresli zamanlarda aklınızdan inanılmaz şeyler geçebilir. Babamla içki içtiği günlerde gördüğüm bir Turner Classic Movies Western'de parladım. *Pony Ekspres* denirdi. Hatırladığım şey, bir posta çantasının kancaya asıldığı ıssız bir karakola doğru dört nala koşan Charlton Heston'dı. Charlton, dörtnala atını hiç yavaşlatmadan onu kaptı ve ben de Radar'ı aynı şekilde kapmak zorunda kalacaktım. Bağırmak istemedim, bu yüzden çömeldim ve anlamasını umarak kollarımı uzattım.

Güneş saati gelip beni görünce ayağa kalktı. Hız diskinin rüzgarı kürkünü görünmez okşayan eller gibi dalgalandırdı. Onu kaçırsaydım (Charlton Heston posta çantasını kaçırmamıştı ama bu bir filmdi), üzerime atlamam, onu tutmam ve atlamam gerekecekti. Bu süreçte on yedi yılımdan birini kaybedebilirim, ancak bazen umutsuz önlemler tek önlemdir.

Olduğu gibi, onu hiç tutmama gerek yoktu. Onu güneş saatine koyduğumda Rades kendi başına yürüyemezdi bile. Beşten sonra – altıya çıktıktan sonra – tamamen farklı bir köpekti. Kıçının üzerine çöktü, yeni güçlenen arka bacaklarını esnetti ve uzanmış kollarıma sıçradı. Uçan bir beton torbasıyla vurulmak gibiydi. Üzerimde Radar varken sırt üstü yere düştüm,

ön patilerim omuzlarımın iki yanına genişçe dikilmiş, kuyruğunu deli gibi sallayıp yüzümü yalıyordu.

'Yapma!' Fısıldadım ama güldüğüm için komutun pek bir etkisi olmadı. Yalamaya devam etti.

Sonunda oturdum ve ona iyi baktım. Altmış kiloya, belki de daha azına düşmüştü. Şimdi seksen ya da doksan gitmesi gerekiyordu. Hırıltı ve öksürük gitmişti. Burnunda kuruyan romatizma da sanki hiç orada olmamış gibi gitmişti. Beyaz, hem burnundan hem de sırtındaki siyah kürk eyerden kaybolmuştu. Parçalanmış bir bayrak olan kuyruğu ileri geri sallanırken gür ve dolgundu. Hepsinden iyisi - güneş saatinin yarattığı değişimin en kesin göstergesi - gözleriydi. Sanki içinde veya etrafındaki dış dünyada neler olup bittiğini tam olarak bilmiyormuş gibi, artık film gibi ve sersemlemiyorlardı.

"Şuna bak," diye fısıldadım. Gözlerimi silmek zorunda kaldım. 'Sadece kendine bak.'

4

Ona sarıldım, sonra ayağa kalktım. Altın topakları bulma düşüncesi aklımdan hiç geçmedi. Kaderi bir gün için yeterince cezbetmiştim. Yeterli olandan fazla.

Radar'ın bu yeni ve geliştirilmiş versiyonunun üç tekerlekli arabanın arkasındaki sepete sığması mümkün değildi. Bir bakış beni buna ikna etmeye yetti. Onun tasması da bende yoktu. Claudia'nın evinde, Dora'nın arabasındaydı. Sanırım bir parçam bir daha asla böyle bir şeye ihtiyacım olmayacağına inanmış olmalı.

Eğildim, ellerimi yüzünün yanlarına koydum ve koyu kahverengi gözlerine baktım. 'Benimle kal. Ve sessiz ol. *Sus* Rades.

Geldiğimiz yoldan geri döndük, pedal çeviriyorum, Radar yanımda dolanıyor. Havuza bakmamaya özen gösterdim. Taş geçide yaklaştığımızda yağmur yeniden başladı. Geçidin yarısında durdum ve üç tekerlekli bisikletten indim. Radar'a oturmasını ve kalmasını söyledim. Sırtımı geçidin yosun kaplı tarafına vererek yavaşça hareket ederek sonuna kadar kaydım. Radar izledi ama hareket etmedi - iyi köpek. O acayip süslü tahtın altın kolunu görünce durdum. Bir adım daha attım, boynumu uzattım ve boş olduğunu gördüm. Yağmur, çizgili kanopinin üzerine pıtırdadı.

Hana neredeydi? İki parçalı evin hangi tarafında? Ve o ne yapıyordu?

Cevabını bulamadığım sorular. Domuz eti gibi kokan ama muhtemelen kokmayan şeylerden oluşan öğle yemeğini hâlâ yiyor olabilir ya da öğleden sonra kestirmesi için çoktan yaşam alanına dönmüş olabilir. Yemeğini bitirdiğini düşünmeme yetecek kadar uzun süre gittiğimizi sanmıyordum ama bu sadece bir tahmindi. Son kısa süre - önce deniz kızı, sonra güneş saati - yoğun geçti.

Durduğum yerden ilerideki kuru fıskiyeyi görebiliyordum. Bize iyi bir koruma sağlardı, ama oraya varana kadar gözlenmezsek. Sadece elli yarda, ama açıkta kalmanın sonuçlarını hayal ettiğimde, çok daha uzak görünüyordu. Hana'nın, Claudia'nınkinden bile daha yüksek olan böğürme sesini dinledim ve duymadım. Onun yerini saptamak için prong-de-dong şarkısının birkaç mısrası işe yarayabilirdi ama perili Lilimar şehrinde öğrendiğim bir şey var: devler asla sen istediğin zaman şarkı söylemez.

Yine de bir seçim yapılması gerekiyordu ve benimkisi çeşmeyi denemekti. Radar'a geri döndüm ve üç tekerlekli bisiklete binmek üzereydim ki, geçidin solunda yüksek bir çarpma

sesi duyuldu. Radar başladı ve o yöne döndü, göğsünün derinliklerinde alçak bir hırlama başladı. Bir havlamaya dönüşmeden önce onu yakaladım ve eğildim. "Sessiz ol Radar, sus."

Hana'nın mırıldandığını duydum - çıkaramadığım bir şey - ve o büyük yırtıcı osuruklardan bir tane daha vardı. Bu bana gülecek gibi gelmedi çünkü geçidin girişinde yavaşça yürüyordu. Sağına baksaydı, Radar ve ben duvara dayanabilirdik ve belki loşlukta fark edilmeyebilirdik, ama Hana miyop olsa bile Claudia'nın üç tekerlekli arabası gözden kaçırılmayacak kadar büyüktü.

Bay Bowditch'in tabancasını çektim ve yanımda tuttum. Eğer bize dönerse, onu vuracaktım ve tam olarak neyi hedefleyeceğimi biliyordum: alnının ortasından aşağı doğru inen o kırmızı çerçeveli çatlak. Bay Bowditch'in silahıyla (ya da herhangi bir silahla) hiç çalışmamıştım ama gözlerim iyiydi. İlk seferi kaçırmış olabilirim ama yapsam bile dört şansım daha olurdu. Gürültüye gelince? Tahtın etrafına dağılmış kemikleri düşündüm *ve gürültüyü siktir et dedim* .

Ne yolumuza ne de çeşmeye hiç bakmadı, sadece ayaklarına baktı ve bana babamın Overland National Insurance'ın yıllık yemeğinde, Bölgesel Çalışanı kazandığında bir konuşma yapmak zorunda kalmadan önceki halini hatırlatan bir şekilde mırıldanmaya devam etti. Yıl. Sol elinde bir şey vardı ama kalçası ağzına götürene kadar çoğunlukla engelledi. Onu ısırmadan önce gözden kayboldu, ki bu benim için iyi oldu. Ayak olduğundan ve bir tarafında, ayak bileğinin altında hilal şeklinde bir ısırık olduğundan oldukça eminim.

Öğle yemeği sonrası ikramını cilalamak için tahtına geri dönmesinden korktum, ama görünüşe göre yağmur, onu koruyan gölgelikle bile bu fikri caydırdı. Ya da belki sadece kestirmek istiyordu. Her halükarda, başka bir kapı çarpıldı, bu sağımızda, sonra sessizlik. Silahı kılıfına koydum ve köpeğimin yanına oturdum. Loşlukta bile Radar'ın ne kadar iyi göründüğünü görebiliyordum - ne kadar genç ve güçlü. sevindim. Belki bu sana uysal bir kelime gibi gelebilir ama bana öyle gelmiyor. Bence mutluluk çok büyük bir şey. Ellerimi kürkünden uzak tutamadım ve ne kadar yoğun olduğuna hayret ettim.

5

Beklemek istemedim; Tek istediğim, yenilenen köpeğimle Lilimar'dan defolup gitmek ve onu erzak barınağına götürmek ve elinden geldiğince yemesini izlemekti. Bunun çok olacağına bahse girerdim. İstese ona bir kavanoz dolusu Orijen verirdim ve üstüne de birkaç Şımarık Jerky stick verirdim. Sonra hükümdarların tünedikleri yerlerine dönüşlerini izleyebilirdik.

İstediğim buydu ama kendimi beklettim ve Hana'ya sakinleşmesi için bir şans verdim. Onlarca beş yüze kadar saydım, sonra beşer, sonra ikişer. Büyük boy sürtüğün tam uyku moduna geçmesi için bu sürenin yeterli olup olmadığını bilmiyordum ama daha fazla bekleyemedim. Onun çevresinden çıkmak önemliydi, ama aynı zamanda sadece gece askerleri yüzünden değil, karanlıkta da şehirden çıkmam gerekiyordu. Bay Bowditch'in bazı işaretleri çok solmuştu ve eğer izini kaybedersem başım belaya girerdi.

Hadi, dedim Radar'a. "Ama sus kızım, sus."

Hana aniden ortaya çıkıp saldırırsa arkamda olmasını isteyerek üç tekerlekli bisikleti çektim. O onu yoldan çekerken benim de çizip ateş etmek için zamanım olabilirdi. Ayrıca, dövüş ağırlığına geri dönen Radar vardı. Hana, Rades'e bulaşırsa biraz et kaybedeceğine dair bir fikrim vardı. Bunu görmek hoş bir manzara olurdu, diye düşündüm. Ancak

Hana'nın devasa elinin bir hareketiyle Radar'ın boynunu kırdığını görmek hiç de hoş olmazdı.

Geçidin ağzında durdum, sonra yanımda Radar ile çeşmeye doğru yola koyuldum. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen oyunlar (özellikle baş rakibimiz St John's'a karşı) vardı, ama Hana'nın evi ile meydandaki kuru çeşme arasındaki açık alanda yürüyüş hayatımın en uzun elli metresiydi. *Ücret-fi-fo-* fum'un Empisvari bir versiyonunu duymayı ve peşimizden gelirken koşan ayaklarının yeri sarsan sesini duymayı bekliyordum.

Bir kuş ciyakladı - belki bir karga, belki bir akbaba - ama tek ses buydu. Çeşmeye ulaştık ve yüzümdeki ter ve yağmur suyu karışımını silmek için ona yaslandım. Radar bana bakıyordu. Artık titreme veya titreme yok; öksürük de yok. O sırıtıyordu. Bir macera yaşamak.

Hana'yı bir kez daha aradım, sonra bindim ve bir zamanlar seçkinlerin çay sandviçleri yemek ve en son mahkeme dedikodularını tartışmak için bir araya geldikleri gösterişli bölünmüş bulvar için pedal çevirmeye başladım. Belki akşamları artık yabani otlar, devedikeniler ve tehlikeli çiçeklerle büyümüş büyük arka bahçelerde Empisvari barbeküler ya da lambalarla aydınlatılan kotilyonlar olurdu.

Oldukça iyi bir klipte gittim, ama Radar dili ağzının bir yanından şehvetle uçarken, kolayca devam etti. Yağmur daha şiddetli yağıyordu ama ben zar zor fark ettim. Tek istediğim rotamı takip etmek ve şehirden çıkmaktı. O zaman kurumaktan endişelenirdim ve nezleye yakalanırsam, Woody's… sonra Dora's… sonra eve dönmeden önce Claudia'nın beni tavuk çorbasıyla dolduracağına eminim . Babam bana bir sürü bok verirdi ama Radar'ı gördüğünde, o...

Ne yapardı?

Şimdi bunun için endişelenmemeye karar verdim. İlk iş, hiç de ıssız olmayan bu nahoş şehirden çıkmaktı. Ve bu tam olarak hareketsiz kalmayacaktı.

6

Kolay olmalıydı - ana kapıya geri dönene kadar Bay Bowditch'in işaretlerini tersten takip ederek her bir işaret okunun tersi yönünde ilerleyin. Ama geniş bulvara girdiğimiz noktaya geldiğimde adının baş harfleri gitmişti. Üstünde kirli bir cam kubbe olan geniş bir binanın önündeki bir parke taşı üzerinde olduklarından emindim ama onlardan bir iz yoktu. Yağmur onları alıp götürmüş olabilir mi? Yıllar boyunca üzerlerine yağmış olması gereken tüm yağmur düşünüldüğünde bu pek olası görünmüyordu ve bu set hala nispeten parlaktı. Büyük ihtimalle yanılmışımdır.

AB'yi arayarak bulvarda daha fazla pedal çevirdim . Onlardan hiçbir iz olmayan üç ara sokağı daha geçtikten sonra arkamı döndüm ve kubbeli bankamsı görünümlü binaya geri döndüm.

" Burada olduğunu *biliyorum* ," dedim ve çarpık sokağın aşağısında, içinde ölü bir ağaççık bulunan toprak bir çömleğin sokakta devrilmiş olduğu yeri gösterdim. 'Onu hatırlıyorum. Sanırım yağmur her şeye rağmen izleri silip süpürdü. Hadi, Rades.

Yavaşça pedal çevirdim, gözlerim sonraki baş harflere çevrildi, huzursuz hissettim. Çünkü onlar bir zincirdi, değil mi? Annemin kahrolası köprüdeki ölümcül kazasından Bay Bowditch'in kulübesine giden zincir gibi. Bir bağlantı koptuysa, kaybolma ihtimalim

yüksekti. Claudia *, akşam karanlığında hâlâ o cehennem deliğinde dolaşıyor olacağını* söylemişti.

Bu dar sokağın ilerisinde, terk edilmiş eski dükkânların bulunduğu bir sokağa geldik. O tarafa geleceğimize inanıyordum ama burada da baş harfleri yoktu. Bir tarafta eczacı olabilecek bir şeyi tanıdığımı sanıyordum ama diğer taraftaki çökük, boş gözlü bina hiç tanıdık gelmiyordu. Bulunduğumuz yeri bu şekilde tespit etmeyi umarak sarayı aradım ama yağan yağmurda zar zor görünüyordu.

Radar, dedim ve köşeyi işaret ettim. 'Bir şey kokusu alıyor musun?'

İşaret ettiğim yöne gitti ve çökmekte olan kaldırımı kokladı, sonra bana baktı, daha fazla talimat bekledi. Verecek hiçbir şeyim yoktu ve kesinlikle onu suçlamıyordum. Ne de olsa üç tekerlekli arabayla gelirdik ve yürüyor olsak bile, sağanak kalan kokuları alıp götürürdü.

'Hadi' dedim.

Eczacıyı hatırladığımı düşündüğüm için caddeden aşağı indik, aynı zamanda bir *yere gitmemiz gerektiği için* . En iyi planın sarayı gözetlemeye devam edip Gallien Yolu'na geri dönmeye çalışmak olacağını düşündüm. Ana caddeyi kullanmak tehlikeli olabilir - Bay Bowditch'in tabelalarının etrafından dolanması da bunu düşündürürdü - ama bu bizi dışarı çıkarırdı. Dediğim gibi, düz bir atıştı.

Sorun şu ki, sokaklar bizi saraya doğru değil de ondan uzaklaştırmakta ısrar ediyor gibiydi. Yağmur dindiğinde ve o üç kuleyi tekrar görebildiğimde bile, onlar her zaman daha uzak görünüyorlardı. Saray solumuzdaydı ve o yöne giden bir sürü sokak buldum, ama her zaman çıkmaza giriyor ya da tekrar sağa dönüyorlardı. Fısıltı daha yüksekti. Rüzgar diye onu reddetmek istedim ve yapamadım. Rüzgar yoktu *.* İki katlı bir bina gözümün ucuyla üçte bir büyüyor gibiydi, ama geriye baktığımda sadece iki tane vardı. Kare bir bina bana doğru fırlamış gibiydi. Bir gargoyle -grifona benzer bir şey- başını çevirip bizi izliyor gibiydi.

Radar bunlardan herhangi birini görmüş veya hissetmişse, bu onu rahatsız etmemiş olabilir, belki de yeni gücünün keyfini çıkarıyordu ama bu beni çok rahatsız etti. Lilimar'ı yaşayan, yarı duyarlı ve bizi bırakmamaya kararlı bir varlık olarak düşünmemek gittikçe zorlaşıyordu.

Önümüzdeki cadde, moloz ve durgun suyla dolu dik kenarlı bir kanalda sona erdi - başka bir çıkmaz sokak. Aniden o kadar dar bir sokaktan döndüm ki, üç tekerlekli bisikletin arka tekerlekleri tuğla kenarlarından paslı pulları sıyırdı. Radar önümde yürüdü. Aniden durdu ve havlamaya başladı. Sağlıklı akciğerlerden güç alan gürültülü ve güçlüydüler.

'Bu ne?'

Tekrar havladı ve oturdu, kulakları dik, ara sokaktan yağmura baktı. Sonra, sokağın birleştiği sokağın köşesinden, hemen tanıdığım yüksek bir ses geldi.

'Merhaba, böceklerin kurtarıcısı! Hâlâ asabi bir çocuk musun, yoksa korkmuş bir çocuk musun? Eve, annesine koşmak isteyen ama yolunu bulamayan biri mi?'

Bunu bir kahkaha dalgası izledi.

İzlerini küllü su ile temizledim, değil mi? Askerler oynamak için dışarı çıkmadan önce Lily'den çıkış yolunu bulabilecek misin görelim! Benim için sorun değil, bu küçük adam bu sokakları avucunun içi gibi biliyor!'

Peterkin'di ama zihnimde Christopher Polley'i gördüm. Polley'nin en azından intikam almak için bir nedeni vardı; Ellerini kırmıştım. Peterkin'e büyük boy bir kırmızı cırcırböceğine işkence etmeyi bırakmasının dışında ne yapmıştım?

Onu utandırdı, olan buydu. Tüm düşünebildiğim buydu. Ama neredeyse kesinlikle bilmediği bir şey biliyordum: Kingdom Road'da gördüğü ölmekte olan köpek, şu anda birlikte seyahat ettiğim köpek değildi. Radar bana bakıyordu. Ara sokağı işaret ettim. ' *Onu AL!* '

İki kez söylemesine gerek yoktu. Rades, o nahoş sese doğru koştu, patilerinden tuğla gibi su sıçrattı ve köşeyi döndü. Peterkin'den şaşkın bir çığlık ve bir yaylım ateşi - bir zamanlar Andy Chen'i çok korkutan türden - ve ardından bir acı uluması duyuldu.

' *Pişman olacaksın!* diye bağırdı Peterkin. ' *Sen ve senin lanet köpeğin!* '

Seni alacağım güzelim , diye düşündüm dar sokakta pedal çevirirken. İstediğim kadar hızlı gidemedim çünkü arka tekerleklerin göbekleri yanları sıyırıp duruyordu. *Seni ve küçük köpeğini de alacağım* .

'Tut onu!' Bağırdım. "Tut onu Radar!" Bunu yapabilirse, bizi buradan çıkarabilir. Polley'i ikna ettiğim gibi onu da ikna edecektim.

Ama ben sokağın sonuna yaklaşırken Radar köşeyi döndü. Köpekler utangaç görünebilir - biriyle daha önce yaşamış olan herkes bunu bilir - ve o anda böyle görünüyordu. Peterkin kurtulmuştu ama yarasız değildi. Radar, çenesinde, ancak Peterkin'in pantolonundan çıkmış olabilecek büyük boy parlak yeşil bir kumaş parçası tutuyordu. Daha da iyisi, iki kan lekesi gördüm.

Sokağın sonuna ulaştım, sağıma baktım ve caddenin yirmi ya da otuz metre aşağısındaki taş bir binanın ikinci kat kornişine yapıştığını gördüm. İnsan sineğine benziyordu. Radar'ın erişiminden çıkmak için tırmanmış olması gereken metal olukları görebiliyordum (ama yeterince hızlı değil, ha-ha) ve onu izlerken bir çıkıntıya tırmandı ve oraya çömeldi. Ufalanan görünüyordu ve onun altında yol açacağını umuyordum, ama böyle bir şans yoktu. Sıradan bir bedende olsaydı yapabilirdi.

'Bunu ödeyeceksin!' diye bağırdı bana yumruk sallayarak. 'Gece askerleri lanet olası köpeğini öldürerek başlayacak! Umarım seni öldürmezler! Fair One'da Red Molly'nin bağırsaklarını karnından sökmesini izlemek istiyorum!'

45'i çektim, ama ona ateş edemeden (neredeyse kesinlikle kaçıracağım mesafe göz önüne alındığında), çirkin çığlıklarından bir tanesini daha attı, küçük kollarını küçük dizlerini küçük göğsüne kenetleyerek bir pencereye geri döndü. , ve gitmişti.

'Eh,' dedim Radar'a, 'heyecan vericiydi, değil mi? Buradan defolup gitmemize ne dersin?'

Radar bir kez havladı.

"Ve seni zehirlemeden önce pantolonunun o parçasını bırak."

Radar yaptı ve devam ettik. Peterkin'in kaybolduğu pencerenin yanından geçerken, bir atış poligonunda bir hedef gibi görünmesini umarak ona göz kulak oldum, ama bunda da şansım yoktu. Sanırım onun gibi korkak piçler sana ikinci bir şans vermiyor… ama bazen (kaderler iyiyse) üçüncü bir şansın oluyor.

Bunu umut edebilirdim.

BÖLÜM ON DOKUZ

Köpeklerle İlgili Sorun. Kaide.

Mezarlık. Dış Kapı.

1

Köpeklerin sorunu (elbette onları dövmediğinizi veya tekmelemediğinizi varsayarsak) size güvenmeleridir. Sen yiyecek veren ve barınak sağlayansın. Zeki beş parmaklı patilerinden biriyle kanepenin altından gıcırdayan maymunu çıkarabilen sensin. Sen aynı zamanda sevgi verensin. Bu tür sorgusuz sualsiz güvenin sorunu, bir sorumluluk ağırlığı taşımasıdır. Çoğunlukla sorun değil. Şu anki durumumuzda bundan başka bir şey değildi.

Radar açıkça hayatının zamanını yaşıyordu, neredeyse yanımda zıplıyordu ve neden olmasın? O artık, önce Dora'nın arabasında, sonra da Claudia'nın büyük boy üç tekerlekli bisikletinin arkasındaki sepette taşımak zorunda kaldığım eski yarı kör Alman Çoban değildi. Yeniden gençti, yeniden güçlüydü, kötü, yaşlı bir cücenin pantolonunun koltuğunu yırtma şansı bile bulmuştu. Vücudunda kolaydı ve zihninde de kolaydı. O yiyecek verenle, barınak sağlayanla, sevgi verenle birlikteydi. Her şey onun dünyasında harika bir sostu.

Ben ise panikle mücadele ediyordum. Büyük bir şehirde kaybolduysanız, bileceksiniz. Burada yol tarifi isteyebileceğim dost canlısı bir yabancı yoktu . Ve burada şehrin kendisi bana karşı dönmüştü. Bir sokak diğerine çıkıyordu, ama her yeni sokak sadece çirkin yaratıkların büyük kör binalardan aşağı doğru baktığı çıkmaz sokaklara çıkıyordu, arkamı dönüp Peterkin'in peşimizden gelip süzülmediğini kontrol ettiğimde yemin ederim ki orada değildim. Yağmur hafifledi ve çiselemeye başladı, ama saraya bakış açım genellikle, başka tarafa baktığım anda büyüyen ve manzarayı kesen binalar tarafından engelleniyordu.

Ve daha kötü bir şey vardı. Saraya bir göz atabildiğimde *, her* zaman beklediğimden farklı bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Sanki o da hareket ediyormuş gibi. Bu korku

kaynaklı bir illüzyon olabilirdi – kendime tekrar tekrar söyledim – ama buna tam olarak inanmadım. Öğleden sonra geçiyordu ve her yanlış dönüş bana karanlığın yaklaştığını hatırlattı. Gerçek basit ve açıktı: Peterkin sayesinde dayanaklarımı tamamen kaybetmiştim. Bir cadının beni ve köpeğimi - ben Hansel, onun Gretel'i - içeri davet edeceği bir şekerleme evine denk gelmeyi umuyordum.

Bu arada, Radar üç tekerlekli arabaya ayak uydurdu ve neredeyse bağıracak bir köpek sırıtışıyla bana baktı Eğlenmiyor *muyuz?*

üzerinde gittik. Ve üzerinde.

Arada sırada gökyüzünü net bir şekilde görüyordum ve şehrin üç kulesi dışında manzaradaki en büyük şey olması gereken şehir duvarını bir anlığına görebilmek için üç tekerlekli sandalyeye çıktım. Saray. Göremedim. Ve o kuleler şimdi sağımdaydı, bu da imkansız görünüyordu. Elbette sarayın önünden geçseydim Gallien Yolu'nu keserdim ve kesmedim. Çığlık atmak gibi hissettim. Ellerimi başımın etrafına sarmış bir topun içinde kıvrılmış gibi hissettim. Bir polis bulmak istedim, annem bana çocukların kaybolursa yapmaları gerektiğini söyledi.

Ve Radar sürekli bana sırıtıyordu: *Bu harika değil mi? Şimdiye kadarki en havalı değil mi?*

'Başımız belada kızım.'

pedal çevirdim. Şimdi gökyüzünde mavi bir parça yok ve kesinlikle bana rehberlik edecek güneş yok. Sadece binalar kalabalık, bazıları yıkılmış, bazıları boş, hepsi bir şekilde aç. Tek ses o hafif, donuk fısıltıydı. Sürekli olsaydı buna alışabilirdim ama değildi. Sanki görünmeyen ölülerin cemaatinin yanından geçiyormuşum gibi patlamalar halinde geldi.

O korkunç öğleden sonra (sana *ne kadar* korkunç olduğunu asla anlatamam) sonsuza kadar sürecek gibiydi, ama sonunda akşama doğru ilk boşalmayı hissetmeye başladım. Sanırım biraz ağladım ama tam olarak hatırlayamıyorum. Yaptıysam, kendim için olduğu kadar Radar için de öyle olduğunu düşünüyorum. Onu bunca yolu getirmiştim ve geldiğim şeyi başarmıştım ama sonunda her şey boşa gidecekti. Lanet olası cüce yüzünden. Radar'ın pantolonunun yeri yerine boğazını yırtmış olmasını diledim.

Hepsinden kötüsü, Radar bana her baktığında gözlerinde gördüğüm güvendi.

Bir aptala güvendin , diye düşündüm. *Senin için daha kötü şans, tatlım* .

2

Üç tarafı boş balkonlarla yığılmış gri binalarla çevrili büyümüş bir parka geldik. Bana Chicago'nun Gold Coast semtindeki pahalı apartman daireleri ile hapishane hücre blokları arasında bir çarpı işareti gibi göründüler. Ortasında yüksek bir kaide üzerinde devasa bir heykel parçası vardı. Devasa bir kelebeğin yanında bir erkek ve bir kadın gibi görünüyordu, ama Lilimar'da karşılaştığım diğer tüm sanat eserleri gibi (öldürülen zavallı denizkızından bahsetmiyorum bile), büyük ölçüde yok edilmişti. Kelebeğin başı ve bir kanadı toz haline getirilmişti. Diğer kanat hayatta kaldı ve oyulma şekline dayanarak (eğer varsa, tüm renkler gitmişti), bir hükümdar olduğundan emindim. Adam ve kadın eski günlerde bir kral ve kraliçe olabilirdi ama bunu söylemenin bir yolu yoktu çünkü ikisi de diz çökmüştü.

Bu tahrip edilmiş tabloya bakarken, perili şehirde üç çan çaldı, her biri aralıklı ve ciddiydi. *Üç çan çaldığında kapıdan geçmene gerek yok* , demişti Claudia, *ama kısa süre sonra Lilimar'dan çıkmış olmalısın! Karanlıktan önce!*

Karanlık yakında olacaktı.

Pedal çevirmeye başladım - sonuçsuz olacağını bilerek, Peterkin'in Lily dediği örümcek ağına yakalandığımı bilerek, gece askerlerinin bizim için geldiklerinde ne gibi yeni korkular getireceğini merak ettim - ve sonra ani bir fikirle durdum. bu aynı anda hem vahşi hem de tamamen mantıklıydı.

U dönüşü yaptım ve parka döndüm. Üç tekerlekli bisikletten inmeye başladım, tabloyu harap eden kaidenin yüksekliğini düşündüm ve fikrimi değiştirdim. Beni yakacak o pis sarı çiçeklerin olmamasını umarak yüksek çimenlere doğru pedal çevirdim. Ayrıca, üç tekerlekli arabanın çıkmaza girmemesini de umdum, çünkü yağmur yağdığı için zemin lapa lapaydı. Sırtımı ona yasladım ve pedal çevirmeye devam ettim. Radar benimle kaldı, yürümedi, hatta koşmadı, sıçradı. Şu anki durumumda bile bunu görmek harikaydı.

Heykel tablosu, durgun su ile çevriliydi. İçine park ettim, çantamı gidonlara astım, üç tekerlekli bisikletin koltuğunda durdum ve uzandım. Parmak uçlarımda yükselerek, parmaklarımı kaidenin kumlu kenarından geçirebildim. Hala oldukça iyi durumda olduğum için Tanrı'ya şükrederek, çenemi kaldırdım, önce bir kolumu, sonra diğerini taş parçalarıyla dolu bir yüzeye aldım ve yolun geri kalanını karıştırdım. Geriye doğru devrileceğimi, üç tekerlekli bisiklete bineceğimi ve muhtemelen bir şeyi kıracağımı düşündüğümde kötü bir an yaşadım, ama son bir hamle yaptım ve taş kadının ayağını tuttum. Yolun geri kalanında kendimi çekerken molozdan birkaç güzel göbek çizikleri aldım ama gerçek bir hasar olmadı.

Radar bana bakıp havlıyordu. Ona susmasını söyledim ve o yaptı. Yine de kuyruğunu sallamaya devam etti: *Harika değil mi? Bak ne kadar yüksek!*

Kalktım ve kelebeğin kalan kanadını kavradım. Belki içinde biraz sihir kalmıştı – iyi türden – çünkü korkumun bir kısmının azaldığını hissettim. Önce bir elimle sonra diğer elimle tutarak yavaş bir şekilde üç yüz altmış derecelik bir dönüş yaptım. Kararan gökyüzüne karşı sarayın üç kulesini gördüm ve şimdi yön duygumdan geriye kalanların olması gerektiğini söylediği yerdeydiler. Şehir duvarını göremiyordum ve gerçekten de beklemiyordum. Üzerinde durduğum kaide yüksekti ama yolda çok fazla bina vardı. Bilerek, neredeyse emindim.

Bekle Radar, dedim. 'Bu uzun sürmeyecek.' Bu konuda haklı olduğumu umuyordum. Eğildim ve sivri uçlu bir taş parçası aldım ve yumruğumda gevşekçe tuttum.

Zaman geçti. Onlarca beş yüze kadar saydım, sonra beşer, sonra saymayı unuttum. Kararan gün için çok endişeliydim. Kötü bir kesikten gelen kan gibi neredeyse çekildiğini hissedebiliyordum. Sonunda, buraya boşuna tırmandığıma inanmaya başladığımda, güney olarak adlandırmaya karar verdiğim yerde bir karanlığın yükseldiğini gördüm. Bana doğru geldi. Hükümdarlar gece için dönüyorlardı. Kolumu bir tüfek gibi yaklaşmakta olan kelebeklere doğru uzatarak uzattım. Tekrar diz çöktüğümde bulutu gözden kaybettim ama kolumu düz tutmaya devam ettim. Aldığım parçanın ucunu kaidenin kenarına bir işaret çizmek için kullandım, sonra uzattığım elimle parkın uzak tarafındaki iki bina arasındaki boşluğu gördüm. Bu bir başlangıçtı. Boşluğun kaybolmadığını varsayarsak, öyleydi.

Dizlerimin üzerinde döndüm ve bacaklarımı kenardan aşağı kaydırdım. Planım, kaidenin yanından sallanana kadar dayanmaktı ama ellerim kaydı ve düştüm. Radar tek bir alarm havlaması verdi. Yere düştüğümde dizlerimin bükülmesine ve yuvarlanmasına izin verecek kadar biliyordum. Yağmurdan dolayı zemin yumuşaktı, bu iyiydi. Tepeden tırnağa çamur ve su sıçradı, ki bu değildi. Ayağa kalktım (neredeyse hevesli köpeğimin üzerine düşüyordum), yüzümü sildim ve işaretimi aradım. Elimi ona doğrulttum ve iki bina

arasındaki boşluğun hala orada olduğunu görünce rahatladım. Binalar - taş değil ahşap - parkın çaprazındaydı. Yerlerde duran su gördüm ve sürmeye çalışırsam üç tekerlekli aracın kesinlikle çıkmaza gireceğini biliyordum. Claudia'ya bunu geride bıraktığım için bir özür borçlu olacaktım ama onu gördüğümde endişelenecektim. Eğer yaptıysam.

Hadi kızım. Çantamı sırtıma geçirdim ve koşmaya başladım.

3

Geniş durgun su birikintilerinden sıçradık. Bazıları sığdı, ancak bazı yerlerde su neredeyse dizlerime geliyordu ve çamurun spor ayakkabılarını ayağımdan çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Radar kolayca ayak uydurdu, dili uçtu, gözleri parladı. Kürkü sırılsıklam olmuştu ve yeni kaslı vücuduna keçeleşmişti ama aldırmıyor gibiydi. Bir macera yaşıyorduk!

Binalar bana depo gibi geldi. Onlara ulaştık ve sırılsıklam spor ayakkabılarımı yeniden yerleştirip yeniden bağlayacak kadar uzun süre durdum. Kaideye dönüp baktım. İşaretimi artık seçemiyordum - yıkık tablo en az yüz metre arkamızdaydı - ama nerede olduğunu biliyordum. İki elimle arkayı ve ileriyi işaret ettim ve hemen yanımda Radar ile binaların arasında koştum. Depolardı, tamam. Uzun zaman önce içlerinde saklanan balıkların eski hayalet aromasının kokusunu alabiliyordum. Paketim zıpladı ve zıpladı. Daha fazla depoyla çevrili dar bir şeride çıktık. Hepsi, uzun zaman önce içeri girilmiş – muhtemelen yağmalanmış – gibi görünüyordu. Tam karşımızdaki çift, aradan geçemeyecek kadar birbirine yakındı, ben de sağa gittim, bir ara sokak buldum ve içinden geçtim. Uzakta birinin aşırı büyümüş bahçesi vardı. Sola, eski düz çizgim olduğunu umduğum şeye geri döndüm ve koşmaya devam ettim. Kendime alacakaranlık olmadığını söylemeye çalıştım - henüz değil - ama öyleydi. Elbette öyleydi.

Tekrar tekrar yolumuza çıkan binaların etrafından dolanmak zorunda kaldım ve tekrar tekrar kelebekleri gördüğüm düz rotayı yeniden kazanmaya çalıştım. Artık bunu yaptığımdan emin değildim ama denemek zorundaydım. Sahip olduğum tek şey buydu.

İki büyük taş evin arasından geçtik, boşluk o kadar dardı ki, yana yatmak zorunda kaldım (Radar'ın böyle bir sorunu yoktu). Dışarı çıktım ve sağımda, bir zamanlar büyük bir müze olabilecek bir yer ile cam kenarlı bir konservatuvar arasındaki geçitte, sur duvarını gördüm. Sokağın diğer ucundaki binaların üzerinde yükseldi, bulutlar o kadar alçaktı ki, tepesi kayboldu.

'Radar! Hadi!'

Bu kasvet, gerçek karanlığın gelip gelmediğini bilmeyi imkansız kılıyordu, ama gelmesinden çok korkuyordum. Çıkacağımız sokağa koştuk. Doğru değil ama Gallien Yolu'na yakın olduğundan emindim. Önümüzde binalar, sokağın uzak ucundaki bir mezarlığa yol açtı. Eğik mezar taşları, anıt tabletler ve mahzen olması gereken birkaç bina ile doluydu. Hava karardıktan sonra girmek isteyeceğim son yerdi, ama eğer haklıysam - *Tanrım, lütfen haklı olmama izin ver* , dua ettim - gitmemiz gereken yol buydu.

Aralık duran uzun demir kapılardan hızla geçtim ve Radar ilk kez duraksadı, ön patileri beton bir levha üzerinde, arka patileri sokakta. Ben de nefesimi tutacak kadar uzun süre durdum.

"Ben de sevmiyorum kızım, ama mecburuz, hadi ama!"

O geldi. Eğik mezar işaretlerinin etrafından dolandık. Aşırı büyümüş çimenler ve devedikenilerden bir akşam sisi yükselmeye başlamıştı. Kırk metre ileride ferforje bir çit görebiliyordum. Köpeğim yanımda olmasa bile tırmanmak için çok yüksek görünüyordu ama bir kapı vardı.

Bir mezar taşına takıldım ve yayıldım. Kalkmaya başladım, sonra dondum, ilk başta gördüklerime inanamadım. Radar çılgınca havlıyordu. Yerden, yırtık deriden görünen sararmış kemikli kuru bir el çıktı. Açılıp kapandı, küçük ıslak toprak yağmurlarını tutup salıverdi. Korku filmlerinde böyle şeyler gördüğümde, sadece güldüm ve arkadaşlarımla birlikte yuhaladım ve biraz daha patlamış mısır aldım. Şimdi gülmüyordum. Çığlık attım… *ve el beni duydu* . Kararan havayı tutan lanet bir radar çanağı gibi bana döndü.

Ayağa fırladım ve koştum. Rades havlayarak, hırlayarak ve omzunun üzerinden arkasına bakarak yanıma koştu. Mezarlığın kapısına ulaştım. Kilitliydi. Geri çekildim, bir omzumu indirdim ve bir zamanlar karşıt oyunculara vurduğum gibi vurdum. Sarstı ama vermedi. Radarın havlamaları merdivene tırmanıyordu, artık *ROWF-ROWF-ROWF* değil *YARK-YARK-YARK* , neredeyse o da çığlık atmaya çalışıyormuş gibi.

Geriye baktım ve yerden taç yaprakları yerine parmakları olan korkunç çiçekler gibi çıkan elleri gördüm. Önce birkaç, sonra onlarca. Belki yüzlerce. Ve başka bir şey, daha kötü bir şey: paslı menteşelerin şangırtısı. Kriptolar ölülerini teslim etmek üzereydiler. İzinsiz girenleri cezalandırmanın anlaşılabilir bir şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ama bu çok saçmaydı.

Kapıya tekrar vurdum, sahip olduğum her şeyi verdim. Kilit kırıldı. Kapı aniden açıldı ve kollarımı sallayarak, dengemi korumaya çalışarak ileri fırladım. Neredeyse başarıyordum, sonra başka bir şeye, belki bir kaldırım taşına takılıp dizlerimin üzerine çöktüm.

Yukarı baktım ve Gallien Yolu'na düştüğümü gördüm.

Ayağa kalktım, dizlerim acıdı ve pantolonum yırtıldı. Arkamdan mezarlığa baktım. Peşimizde hiçbir şey yoktu ama o sallanan eller yeterince kötüydü. Tabut kapaklarını açıp araya giren toprağı tırmalamak için gereken gücü düşündüm. Bildiğim tek şey, Empisarlar tabutlarla uğraşmıyorlardı, belki de ölülerini kefenle sardılar ve buna iyi dediler. Yer sisi, elektrik verilmiş gibi mavi bir parıltıya bürünmüştü.

' *KOŞ!* Radar'a bağırdım. ' *KOŞ!* '

Kapıya koştuk. Canımız için koştuk.

4

Bay Bowditch'in izlerini takip etmek için çıktığımız yerden çok daha yukarılara yola çıkmıştık, ama artan karanlıkta dış kapıyı görebiliyordum. Yarım mil ileride olabilirdi, belki biraz daha azdı. Nefesim kesildi ve bacaklarım ağırlaştı. Bunun bir nedeni, kaideden düştüğümde pantolonumun çamur ve suyla ıslanmasıydı, ama çoğunlukla basit bir yorgunluktu. Tüm okul kariyerim boyunca spor yapmıştım ama basketbolu atlamıştım - sadece Koç Harkness'ı gerçekten umursamadığım için değil, aynı zamanda bedenim ve kilom göz önüne alındığında koşmak benim işim olmadığı için. İlk beyzbol sezonunda oynamamın bir nedeni vardı; en az hız gerektiren savunma pozisyonuydu. Bir koşu için yavaşlamak zorunda kaldım. Kapı daha fazla yaklaşmıyor gibi görünse de, sıkışıp durmak istemezsem yapabileceğimin en iyisi buydu.

Sonra Radar omzunun üzerinden baktı ve yine o yüksek, korkmuş havlamaları vermeye başladı. Döndüm ve sarayın yönünden bize doğru gelen parlak mavi bir ışık sürüsü gördüm. Gece askerleri olmalıydı. Kendimi aksine ikna etmek için zaman kaybetmedim, sadece hızımı yeniden artırdım.

Nefesim içime girip çıkıyordu, her nefesi kesiliyor ve bir öncekinden daha sıcak esiyordu. Kalbim gümbürdüyordu. Parlak noktalar gözlerimin önünde nabız atmaya, genişleyip daralmaya başladı. Tekrar geriye baktım ve mavi ışıkların daha yakın olduğunu gördüm. Ve bacaklar kazanmışlardı. Her biri şiddetli mavi bir aura ile çevrili erkeklerdi. Henüz yüzlerini göremiyordum ve görmek de istemiyordum.

Kendi aptal ayaklarıma takıldım, dengemi sağladım, koşmaya devam ettim. Tamamen karanlık çökmüştü ama kapı duvardan daha açık bir griydi ve daha yakın olduğunu görebiliyordum. Koşmaya devam edebilirsem, bir şansımız olduğunu düşündüm.

Yanımda bir dikiş başladı, başta fena değildi, sonra battı. Göğüs kafesimden yukarı çıktı ve koltuk altıma girdi. Islak ve çamurlu saçlarım alnıma dökülüyordu. Çantam sırtıma çarpıyordu, çok fazla ağırlık. Onu çıkardım ve kırmızı ve beyaz çizgili direklerle çevrili ve taş kelebeklerle süslenmiş kuleli bir binanın yanındaki böğürtlenlerden oluşan bir yuvaya fırlattım. Bu hükümdarlar, muhtemelen merdivensiz ulaşılamayacak kadar yüksek oldukları için hâlâ bütündü.

Yine tökezledim, bu sefer bir troley teli hırlaması yüzünden, kendimi tekrar yakaladım ve koşmaya devam ettim. Yaklaşıyorlardı. Bay Bowditch'in 45'liğini düşündüm, ama bu hayaletlere karşı işe yarasa bile, onlardan çok fazla vardı.

Sonra harika bir şey oldu: birdenbire ciğerlerim derinleşti ve yanımdaki dikiş kayboldu. Asla ikinci bir rüzgarı deneyimlemek için yeterince uzun koşmadım, ancak uzun bisiklet sürüşlerinde birkaç kez başıma geldi. Uzun sürmeyeceğini biliyordum ama gerek yoktu. Kapı şimdi sadece yüz metre ilerideydi. Omzumun üzerinden bir kez daha bakmayı riske attım ve parıldayan gece askerlerinin artık ilerlemeyi bıraktığını gördüm. Öne döndüm ve daha da hızlandım, başım geriye atıldı, ellerim kenetlendi ve pompalandı, her zamankinden daha derin nefes aldım. Otuz yarda kadar Radar'ın önüne bile geçtim. Sonra tekrar ayağa kalktı ve bana baktı. Artık pirzolasındaki *bu eğlenceli sırıtış* büyük değil; kulakları kafatasına yaslanmıştı ve kahverengi gözlerinin çevresinde beyaz halkalar görünüyordu. Korkmuş görünüyordu.

Sonunda kapı.

Son bir derin nefes aldım ve bağırdım, ' *GALLIEN LEAH ADINA AÇ!* '

Kapının altındaki eski makineler gıcırdayarak canlandı, sonra derin bir gümbürtüyle yumuşadı. Kapı titredi ve gizli rayında kaymaya başladı. Ama yavaşça. Çok yavaş, korktum. Geçersek gece askerleri şehri terk edebilir mi? Yapamayacakları, şiddetli mavi auralarının yanıp söneceği ve Batı'nın Kötü Cadısı gibi eriyip dağılacağına dair bir fikrim vardı.

Bir inç.

İki.

Kurtların olduğu ama parıldayan mavi adamların ve mezarlık toprağından çıkan çürük ellerin olmadığı dış dünyanın küçücük bir parçasını görebiliyordum.

Geriye baktım ve onları gerçekten ilk kez gördüm: kurumuş kan renginde kestane rengi dudakları ve parşömen solgun yüzleri olan yirmi ya da daha fazla adam. Garip bir şekilde asker kıyafetlerine benzeyen bol pantolonlar ve gömlekler giymişlerdi. O mavi ışık

gözlerinden fışkırıyor, aşağı doğru akıyor ve onları kaplıyordu. Sıradan erkekler gibi yüz hatlarına sahiptiler ama pusluydular. Aşağıdaki kafataslarını görebiliyordum.

Arkalarında kararan ve sönen küçük mavi ışık sıçramaları bırakarak üzerimize koşuyorlardı , ama zamanında yapacaklarını sanmıyordum. Çok yakın olacaktı ama ben kaçacağımızı düşündüm.

Üç inç.

Dört.

Tanrım çok *yavaştı* .

Sonra eski moda bir ateş çanının sesi geldi -*CLANG-A-LANG-A-LANG*- ve mavi iskelet adamlardan oluşan kadro, on ya da bir düzine sola ve geri kalanı sağa doğru ayrıldı. Gallien Yolu'nu hızlandırmak, jumbo golf arabası veya bodur bir açık hava otobüsü gibi elektrikli bir araçla geldi. Önde, bir tür direksiyonu ileri geri hareket ettiren bir adam (kelimeyi tavsiye üzerine kullanıyorum) grileşmiş saçları iğrenç yarı şeffaf yüzünün iki yanına düşen bir adamdı. Zayıf ve uzun boyluydu. Diğerleri onun arkasına yığılmıştı, mavi auraları üst üste biniyor ve garip bir kan gibi ıslak kaldırıma damlıyordu. Şoför beni kapıya çarpmak için doğrultmuştu. Sonuçta başaramayacaktım… ama köpeğim yapabilirdi.

'Radar! Claudia'ya git!'

Kıpırdamadı, sadece korkuyla bana baktı.

"Git Rades! Tanrı aşkına GİT! '

Bavulumu bırakmıştım çünkü sırılsıklam ağırlığı beni yavaşlatıyordu. Bay Bowditch'in silahı farklıydı. Onlarla bana ulaşmalarını engellemek için yeterince gece askerini vuramazdım ve bunu almalarına da hiç niyetim yoktu. Dekoratif deniz kabuklu kılıf kemerini çözdüm ve karanlığa astım. 45'i istiyorlarsa onu aramak için surlarla çevrili şehri terk etmeleri gerekirdi. Sonra Radar'ın kıçını sert bir şekilde tokatladım. Mavi ışık beni yıkadı. Kendini ölüme terk edebileceğini biliyorum, çünkü o anda yaptım.

'CLAUDIA'YA GİT, DORA'YA GİT, SADECE GİT!'

Bana son bir yaralı bakış attı – bunu asla unutmayacağım – ve sonra genişleyen boşluktan kayıp gitti.

Bir şey beni hareket halindeki kapıya doğru itecek kadar sert vurdu, ama beni kapıya çarpacak kadar değil. Gri saçlı gece askerinin direksiyon çubuğunun üzerinden atıldığını gördüm. Uzattığı ellerini gördüm, parlayan teninin iç yağından parmak kemikleri görülebiliyordu. Dişlerinin ve çenesinin sonsuz sırıtışını gördüm. Gözlerinden fışkıran korkunç bir canlandırma gücünün mavi akıntılarını gördüm.

Artık kapı benim için yeterince açıktı. O şeyin tutan parmaklarından uzaklaşıp açıklığa doğru yuvarlandım. Bir an için Radar'ın Kingdom Road'un sonunda karanlıkta durduğunu ve geriye baktığını gördüm. umut. Bir elimi uzatarak ona doğru atıldım. Sonra o korkunç parmaklar boğazıma kapandı.

"Hayır evlat," diye fısıldadı ölümsüz gece askeri. 'Hayır, tamamı. Lily'ye davetsiz geldin ve burada kalacaksın.'

Yaklaştı, soluk tenden gerilmiş bir gazlı bezin altında sırıtan bir kafatası. Yürüyen bir iskelet. Diğerleri yaklaşmaya başladı. Biri bir kelime bağırdı -Epis ve Lilimar'ın bir karışımı olan Elimar sanmıştım- ama şimdi daha iyi biliyorum. Kapı kapanmaya başladı. Ölü eli sıkılaştırdı, havamı kesti.

Git Radar, git ve güvende ol , diye düşündüm, sonra daha fazlasını bilmiyordum.

YİRMİ BÖLÜM

Durance Vile. Hamey. Besleme zamanı.

Lord Yüksek. Sorgulama.

1

Radar, yeni efendiye geri dönme, kapıya dönme ve yukarı zıplama dürtüsüyle savaşır, ön patileri girmek için kaşınıyor. O yapmaz. Emirleri var ve koşuyor. Bütün gece koşabilecekmiş gibi hissediyor, ama buna gerek kalmayacak çünkü içeri girebilirse güvenli bir yer var.

Tokat-tokat.

Gövdesi yere kadar alçakta, yalpalayarak ilerliyor. Henüz ay ışığı yok ve kurt uluması yok, ama onları yakınında hissediyor. Ay ışığı varsa saldıracaklar ve o ay ışığının geldiğini hissediyor. Yaparsa ve yaparlarsa, savaşacak. Onu bunaltabilirler ama sonuna kadar savaşacaktır.

Tokat-tokat.

'Uyan, ufaklık!'

Aylar, çözülmekte olan bir buluttan dışarı kayar, daha küçük, daha büyük olanın sonsuz kovalamacasında ve ilk kurt uluması. Ama ileride kırmızı araba ve Charlie'yle hâlâ hastayken geceyi geçirdikleri barınak var ve eğer ulaşabilirse, kapı hala açıksa içeri girebilir. Tamamen kapatmadığını düşünüyor ama emin değil. Bu çok uzun zaman önceydi! Eğer öyleyse, arka ayakları üzerinde durabilir ve patileriyle iterek kapatabilir. Değilse, ona sırtını dönecek ve daha fazla savaşamayacak duruma gelene kadar savaşacaktır.

Tokat-tokat.

'Başka bir yemeği kaçırmak ister misin? Hayır, hayır!'

Kapı aralık. Radar onu iter ve

TOKAT!

2

Sonunda gördüğüm rüyayı paramparça etti ve gözlerimi tesadüfi, gölgeli bir ışığa ve birinin üzerimde diz çöktüğüne açtım. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve o kadar solgundu ki bir an için küçük elektrikli otobüsü kullananın gece askeri olduğunu düşündüm. hızla oturdum. Başımdan bir ağrı dalgası geçti, ardından bir baş dönmesi dalgası. Yumruklarımı kaldırdım. Adamın gözleri büyüdü ve geri çekildi. Ve o bir *insandı* , gözlerinden dökülen mavi ışıktan bir zarfla çevrili solgun bir şey değildi. Bu gözler içi boş ve çürük görünüyordu ama insan gözleriydi ve saçları gri değil, neredeyse siyah olan koyu kahverengiydi.

"Bırak ölsün, Hamey!" birisi bağırdı. 'O lanet olası otuz bir! Altmış dörde asla gitmeyecekler, o günler geride kaldı! Bir tane daha ve biz bunun için varız!'

Hamey -eğer adı buysa- sese doğru baktı. Kirli yüzünde beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Yalnız bir gelincik gibi görünüyordu. 'Sadece ruhumu korumaya çalışıyorum, Eye! Bir başkasına iyilik yap, biliyorsun! Sonsuza kadar düşünmemek için sona çok yakın!'

'Kendini siktir et ve sonsuza dek siktir et' dedi Eye adlı kişi. "Bu dünya var, sonra havai fişekler ve hepsi bu."

Soğuk, nemli bir taşın üzerindeydim. Hamey'nin cılız omzunun üzerinden, yüksekte parmaklıklı bir pencereyle su sızdıran bloklardan oluşan bir duvar görebiliyordum. Çubukların arasında siyahtan başka bir şey yok. Bir hücredeydim. *Durance aşağılık* , diye düşündüm. Bu ifadenin nereden geldiğini bilmiyordum, ne anlama geldiğini bildiğimden bile emin değildim. Bildiğim şey, başım çok ağrıyordu ve beni tokatlayarak uyandıran adamın nefesi o kadar kötüydü ki, sanki ağzında küçük bir hayvan ölmüştü. Oh, ve pantolonumu ıslatmış gibiydim.

Hamey bana yaklaştı. Geri çekilmeye çalıştım ama arkamda daha fazla parmaklık vardı.

"Güçlü görünüyorsun, ufaklık." Hamey'in anız halkalı ağzı kulağımı gıdıkladı. Korkunçtu ve bir şekilde acıklıydı. 'Benim seni bekleyeceğim gibi sen de bana bergüler misin?'

Nerede olduğumu sormaya çalıştım ama çıkan tek şey çatlak ses parçalarıydı. dudaklarımı yaladım. Kuru ve şişmişlerdi. 'Susuz.'

Bunu düzeltebilirim.

Hücre olduğundan şüphe duymadığım bir köşedeki kovaya koştu… ve Hamey benim hücre arkadaşımdı. Bir dergi karikatüründeki kazazede gibi inciklerinde duran yırtık pırtık bir pantolon giyiyordu. Gömleği neredeyse tek parçaydı. Çıplak kolları tesadüfi ışıkta parlıyordu. Acınacak derecede zayıflardı ama gri görünmüyorlardı. Kötü ışıkta kesin olarak söylemek zordu.

Seni kahrolası aptal! Bu başka biriydi, Hamey'in Göz dediği kişi değil. 'Neden daha da kötüleştirelim? Bebekken hemşireniz sizi başınızın üstüne mi düşürdü? Çocuk zar zor nefes alıyordu! Göğsüne oturup ona bir son verebilirdin! Otuz yaşına geri dön, tükürük gibi kaygan!'

Hamey aldırış etmedi. Onun paleti olduğunu tahmin ettiğim raftan teneke bir bardak aldı ve kovaya daldırdı. Bir parmağını - geri kalanı kadar kirli - dibe bastırarak bana getirdi. 'Delik' dedi.

Umurumda değildi çünkü çok fazla sızdırma şansı olmayacaktı. Onu kaptım ve yuttum. İçinde kum vardı, ama bu da umurumda değildi. Cennetti.

'Böyleyken onu patlat, neden yapmıyorsun?' diye sordu başka bir ses. "Ona eski bir emzik ver, Hames, bu onu bir midilli kırbacı kadar zeki yapacak!"

'Neredeyim?'
Hamey gizli kalmak isteyerek tekrar öne eğildi. Nefesinden iğrendim, başımı daha da ağrıtıyordu ama dayandım çünkü bilmek zorundaydım. Şimdi biraz dolaşıp arzulu Radar rüyamı geride bıraktığıma göre, ölmediğime şaşırdım.
Erkek, diye fısıldadı. 'Derin Maleen. On...' Bir şey, bilmediğim bir kelime. '…sarayın altında.'
'Yirmi!' Göz bağırdı. 'Ve bir daha asla güneşi görmeyeceksin, yeni çocuk! Hiçbirimiz yapmayacağız, bu yüzden buna alışın!'
Bardağı Hamey'den aldım ve Radar'ın en yaşlı ve en zayıf hali gibi hissederek hücrenin karşısına geçtim. Doldurdum, parmağımı dipteki küçük delikten damlayan suyun üzerine koydum ve tekrar içtim. Bir zamanlar Turner Classic Movies izleyen ve Amazon'dan online sipariş veren çocuk bir zindandaydı. Başka bir şeyle karıştırmanın yolu yok. Hücreler nemli bir koridorun iki yanından geçiyordu. Birkaç hücrenin arasındaki duvarlardan fırlayan gaz lambaları mavimsi sarı bir ışık mırıldanıyordu. Kesme taş tavandan su damlıyordu. Merkezi geçitte su birikintileri vardı. Karşımda, uzun iç çamaşırı altlarının kalıntılarına benzeyen uzun boylu bir adam ona baktığımı gördü ve parmaklıklara atladı, onları sallayarak ve maymun sesleri çıkardı. Göğsü çıplak, geniş ve kıllıydı. Yüzü genişti, alnı alçaktı, lanet gibi çirkindi... ama bu büyüleyici eve giderken gördüğüm o sürünen şekil bozukluğundan hiçbiri yoktu ve sesi tamamen mevcut ve açıklayıcıydı.
'Hoş geldin, yeni çocuk!' Bu Eye… sonradan öğrendim ki, Iota'nın kısaltmasıydı. 'Cehenneme hoşgeldin! Güzel Olan geldiğinde… *gelirse* … Ciğerini söküp şapka niyetine takacağıma inanıyorum. İlk raund sana, ikinci raund kimleri bana gönderirlerse! O zamana kadar hoşça kalın!'
Koridorun aşağısında, sonunda demir şeritli ahşap bir kapının yanında, başka bir mahkum, bu kadın, 'Sen Kale'de kalmalıydın evlat!' diye bağırdı. Sonra, alçaltın: "Ben de öyle yapmalıyım. Açlıktan ölmek daha iyi olurdu."
Hamey hücrenin su kovasının karşısındaki köşesine yürüdü, pantolonunu düşürdü ve yerdeki bir deliğin üzerine çömeldi. 'Kötüler bende. Tarla mantarı olabilir.'
'Ne, senden bu yana bir yıl mı geçti?' Göz sordu. "Kötülerin var, tamam ama mantarların bununla hiçbir ilgisi yok."
gözlerimi kapattım.

3

Zaman Geçti. Ne kadar bilmiyorum ama biraz daha kendim gibi hissetmeye başladım. Bu yere bir miktar ışık veren jetlerden kir, nem ve gaz kokusu alabiliyordum. Düşen suyun ve mahkumların etrafta dolaştığını, bazen birbirleriyle ya da belki kendi kendilerine konuştuğunu duydum. Hücre arkadaşım su kovasının yanında oturmuş, suratsız bir şekilde ellerine bakıyordu.
'Hamile mi?'
O yukarı baktı.
'Bütün olanlar nedir?'
Kahkahalar attı, sonra yüzünü buruşturdu ve karnını tuttu. ' *Biz* . aptal mısın? Gökten mi düştün?'
'Yaptığımı farz et.'

'Şuraya, yanıma otur.' Ve tereddüt ettiğimde: 'Hayır, hayır, benim için asla endişelenme. Eğer düşündüğün buysa, senin fındıklarını gıdıklamayacağım. Bir ya da iki pire olabilir, hepsi bu. Son altı aydır sertleşemedim bile. Kötü bağırsaklar bunu yapar.'

Yanına oturdum ve dizime bir alkış attı.

'Bu daha iyi. Bütün bu kulaklar için konuşmayı sevmiyorum. Ne duydukları önemli değil, hepimiz aynı kovadaki balıklarız, ama kendimi kendime saklıyorum – bana böyle öğretildi.' İçini çekti. 'Endişe' zavallı cesaretime hiç yardım etme, sana bunu söyleyebilirim. Rakamların yükseldiğini ve yükseldiğini görmek? Edepsiz! Yirmi beş … yirmi altı … şimdi otuz bir. Ve asla altmış dörde gitmeyecekler, Eye bu konuda haklı. Bir zamanlar bizler tam bir şeker çuvalı gibiydik, ama şimdi çuval son birkaç kristal dışında boş.'

Kristal mi dedi ? Veya başka bir şey? Başım dönmeye çalışıyordu, yürümekten, pedal çevirmekten ve koşmaktan bacaklarım ağrıyordu ve yorulmuştum. Sanki bir şekilde kovulmuş gibiydim.

Hamey bir öksürük krizine dönüşen bir iç çekti. Geçene kadar karnını tuttu. 'Uçuş Katili ve onun...' Aklımın çeviremediği garip bir kelime, *ruggamunkas gibi bir şey* . '… yine de çuvalı sallamaya devam et. Her birimizi tek tek ele geçirene kadar tatmin olmayacak. Ama ... altmış dört mü? Hayır, hayır. Bu son Adil Olan olacak ve ilk gidenlerden biri olacağım. Belki de en ilki. Güçlü değil, görüyorsun. Kötüler var ve yiyecekler bana yapışmıyor.'

Orada olduğumu hatırlıyor gibiydi, yeni hücre arkadaşı.

'Ama *sen* ... Gördüğün göz iriydi. Ve gücün olsaydı hızlı olabilirdin.'

Ona özellikle hızlı olmadığımı söylemeyi düşündüm ama yapmamaya karar verdim. Bırak istediğini düşünsün.

"O senden korkmuyor, Iota kimseden korkmuyor - belki Red Molly ve kaltak annesi dışında - ama o da gereğinden fazla çalışmak istemiyor. Adınız ne?'

Charlie.

Sesini daha da alçaltarak: 'Nerede olduğunu bilmiyor musun? Gerçek ve doğru mu?'

Durance aşağılık , diye düşündüm. "Eh, bu bir hapishane … bir zindan … ve sanırım sarayın altında olabilir … ama hepsi bu kadar."

Ona neden geldiğimi ya da yolda kimlerle tanıştığımı söylemeye hiç niyetim yoktu. Artık yorgun ya da değil, kendime dönüyordum ve doğru dürüst düşünmeye başlıyordum. Hamey beni pompalıyor olabilir. Bilgi almak, ayrıcalıklar için takas edebilir. Deep Maleen ayrıcalıkların *olduğu* bir yer gibi görünmüyordu – tabiri caizse yolun sonu – ama bunu riske atmak istemedim. Belki de Sentry, Illinois'den kaçan bir Alman Çoban umurlarında olmaz… ama yine de yapabilirler.

Hisar'dan değilsin, değil mi?

başımı salladım.

"Nerede olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?"

'Numara.'

'Yeşil Adalar? Masa mı? Tayvolardan biri olabilir mi?'

'Bu yerlerin hiçbiri.'

'Nerelisin *,* Charlie?'

Hiçbirşey söylemedim.

"Söyleme," diye fısıldadı Hamey şiddetle. 'Bu iyi. Bunların hiçbirine söyleme, ben de söylemeyeceğim. Eğer beni yakalarsan. Akıllıca davranacaksın. Deep Maleen'den daha kötü

kaderler var genç adam. İnanmayabilirsin ama ben biliyorum. Lord High kötü, ama Flight Killer hakkında bildiğim tek şey daha kötü.'

'Uçuş Katili kim? Ve Lord High, kim o?'

Lord High, gece askerlerinin şefi Kellin diyoruz. Seni kendine getirdi. köşede kaldım. O gözleri-'

Zindan odasının sonundaki demir kaplı kapının arkasında boğuk bir zil çalmaya başladı.

'Cüzdan!' diye bağırdı Iota. Parmaklıklarına atladı ve tekrar sallamaya başladı. 'Siktiğimin zamanı gelmedi mi? Buraya gel, Pursey, eski dostum, bakalım yüzünde ne kalmış!'

Sürgülerin fırlatılma sesi geldi -dört saydım- ve kapı açıldı. Önce bir araba geldi, tıpkı bir süpermarkette ittiğiniz türden ama tahtadan yapılmış gibi. Arkasında yüzü erimiş gibi görünen gri bir adam vardı. Ona sadece bir göz kaldı. Burnu bir et parçasından zar zor çıkıyordu. Sol taraftaki gözyaşı damlası şeklindeki bir açıklık dışında ağzı kapalıydı. Parmakları o kadar erimişti ki, elleri palet gibi görünüyordu. Bol pantolon ve bol bir bluz gibi bir üst giymişti. Boynuna ham deriden bir halkaya bir çan asıldı.

Kapının hemen içinde durdu, zili aldı ve salladı. Aynı zamanda tek gözüyle ileri geri baktı. 'Hak! Hak! Hak, oo astarlar!' Bu adamla karşılaştırıldığında, Dora'nın sesi, Shakespeare'i haykıran Laurence Olivier'e benziyordu.

Hamey beni omzumdan tuttu ve geri çekti. Karşımızda Eye da bir adım geri gidiyordu. Bütün mahkumlar öyleydi. Pursey, parmaklıklardan onu yakalamayı imkansız kılacak kadar uzakta olduğumuzdan emin olana kadar zilini çalmaya devam etti, ancak kimsenin bunu yapması için bir neden göremedim; hapishane filmindeki bir mütevelli gibiydi ve mütevelli heyeti anahtar taşımaz.

Hamey ve benim içinde bulunduğumuz hücre ona en yakındı. Pursey arabasına uzandı, iki büyük et parçası çıkardı ve parmaklıkların arasından fırlattı. Benimkini anında yakaladım. Hamey onun için yakaladı ama kaçırdı ve yere sıçradı.

Şimdi mahkumlar ona bağırıyorlardı. Biri – daha sonra onun Fremmy olduğunu öğrendim – Pursey'nin göt deliğinin derisinin yüzüp soyulmadığını sordu ve eğer öyleyse ağzından sıçmak zorunda kaldı. Beslenme saatinde hayvanat bahçesindeki aslanlar gibi ses çıkardılar. Sadece bu yanlış. Sırtlanlara benziyorlardı. Bunlar, olası Iota istisnası dışında aslan değildi.

Pursey arabasını hücrelerin arasındaki koridorda yavaşça yuvarladı, sandaletleri sıçradı (ayak parmakları da mühürlendi), eti sağa sola fırlattı. Amacı iyiydi, tek göz ya da değil; etlerin hiçbiri parmaklıklara çarpmadı ve koridorun durgun sularına düşmedi.

Yumruğumu burnuma kaldırdım ve kokladım. Sanırım hala peri masalı modundaydım, çünkü çürük ve iğrenç bir şey bekliyordum, hatta kurtçuklar bile bulaşmıştı, ama bu, hijyenik plastik sargı olmadan da olsa Sentry Hy-Vee pazarından gelebilecek bir parça biftekti. . Ateşe zar zor değmişti (babamın bir restoranda biftek sipariş ettiğini ve garsona onu sıcak bir odadan geçirmesini söylediğini düşündüm), ama koku ağzıma tükürük fışkırtmaya ve midemi kükremeye yetti. Yediğim son gerçek yemek Claudia'nın ahşap evindeydi.

Karşımda Eye, bağdaş kurmuş paletinde oturuyor, bifteğini kemiriyordu. Kızıl suyu sakalına hücum etti. Ona baktığımı gördü ve gülümsedi. 'Hadi evlat, yemek yiyecek dişin varken ye. Onları hemen nakavt edeceğim.'

Yedim. Biftek zordu. Biftek lezzetliydi. Her lokma beni bir sonraki için acıktırdı.

Pursey son hücre çiftine ulaşmıştı. İçlerine et fırlattı ve geldiği yöne doğru geri gitmeye başladı, bir paletle zilini çalıp diğeriyle arabayı çekti ve 'Hak! Hak!' Geri döndüğünü tahmin ettiğim şey *geri* . Bırakın onu aceleye getirmek şöyle dursun, şimdi kimse onu aramakla ilgilenmiyor gibiydi. Her yerden şapırdatma ve çiğneme sesleri geliyordu.

Bir halka yağ ve kıkırdak dışında her şeyi yedim, sonra onu da yedim. Bu arada Hamey, bifteğinden birkaç ısırık aldı ve ardından bir kemikli dizinin üzerinde tutarak paletine yattı. Sanki neden istemediğini merak ediyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. Baktığımı gördü ve uzattı. 'İstiyor musun? Yemek beni sevmiyor ve ben yemeği sevmiyorum. Kereste fabrikası günlerimde, en iyileriyle birlikte kaldırırdım. O mantarlar olmalı. Yanlış türden yiyin ve bağırsaklarınızı kızartırlar. Bana öyle oldu.

İstiyordum, tamam, midem hâlâ guruldiyordu, ama emin olup olmadığını soracak kadar sabrım kaldı. Öyle olduğunu söyledi. Fikrini değiştirme ihtimaline karşı acele ettim.

Pursey hücremizin dışında durmuştu. Eriyen ellerinden biriyle beni işaret etti. 'Merhaba ooo eee ooo.'

"Anlamıyorum," dedim ağız dolusu çiğ biftek arasından ama Pursey kapıdan çıkana kadar geri geri gitmeye başladı. Zilini bir kez daha çaldı, sonra okları vurdu: bir, iki, üç ve dört.

Kellin'in seni görmek istediğini söyledi, dedi Hamey. 'Şaşırmadım. Sen bir bütünsün, ama bizim gibi değilsin. Aksanınız bile-" Durdu ve aklına bir fikir gelince gözleri büyüdü. 'Ona Ullum'dan olduğunu söyle! Bu işe yarayacak! Kalenin çok kuzeyinde!'

"Ullum nedir?"

'Dinler! Kimseye benzemiyorlar! Onlara zehri yuttuğunu söyle!'

'Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok.'

'Hamey, sakın ne istediğini söyleme!' birisi bağırdı. 'Sen bir *voonatick* !'

'Kapa çeneni, Stooks!' Hami ağladı. 'Bu çocuk bana tuzak kuracak!'

Koridorun karşısında Eye ayağa kalktı ve yağlı parmaklarıyla parmaklıkları kavradı. Gülümsüyordu. Deli olmayabilirsin ama kimse seni koruyamaz Hamey. Hiçbirimiz için koruma yok.'

4

Benim için palet yoktu. Aslında Hamey'i almayı düşündüm – beni durdurmasının hiçbir yolu yoktu – ve sonra ne düşündüğümü merak ettim… ya da ne oluyorum. Yemeğini çoktan yemiştim, ama en azından bu teklif edilmişti. Ayrıca, nemli bir taş zemin, hissettiğim gibi beni uyanık tutmayacaktı. O kadar uzun zaman önce gelmemiştim ve Tanrı bilir ne kadar uzun süre dışarı çıktıktan sonra içimi büyük bir yorgunluk kapladı. Kovadan bir içki içtim, sonra hücrenin benim tarafım olduğunu tahmin ettiğim yere uzandım.

Bir sonrakinde iki adam vardı: Fremmy ve Stooks. Gençtiler ve güçlü görünüyorlardı. Iota gibi büyük değil ama güçlü.

Fremmy: 'Bebeğim şekerleme yapsın mı?'

Stooks : 'Hepsi kırmızı mı?'

Deep Maleen'in Abbott ve Costello'su , diye düşündüm. *Ve yan hücrede ne kadar şanslı olabilirim ki?*

Onlara aldırma Charlie, dedi Hamey. 'Sen uyu. Gece nöbetçisi tarafından ele alındıktan sonra herkes elinden alındığını alır. Onu senden emerler. Seni emiyorlar... Bilmiyorum...'

'Yaşam gücü?' Diye sordum. Göz kapaklarım çimentoya batırılmış gibi hissettim.

'Bu kadar! Bu sadece budur ve tam olarak böyle yaparlar! Ve seni içeri götüren de Kellin'di. Güçlü olmalısın, yoksa piç seni yumurta gibi pişirirdi. Bunun olduğunu gördüm, oh evet gördüm!'

Ona ne kadar süredir burada olduğunu sormaya çalıştım ama sadece mırıldanabildim. aşağı gidiyordum. Beni buraya getiren sarmal basamakları düşündüm ve Radar'ın peşinden koşarak tekrar aşağı iniyor gibiydim. *Hamam böceklerine dikkat et* , diye düşündüm. *Ve yarasalar* .

"Ullum, Hisar'ın kuzeyinde!" Hamey, bu bok çukurunda ilk uyandığımda olduğu gibi üstüme diz çökmüştü. 'Unutma! Ve beni korkutacağına söz verdin, bunu da unutma!'

Ona böyle bir söz verdiğimi hatırlamıyordum ama bunu söyleyemeden gitmiştim.

5

Hamey'in beni sarsmasıyla uyandım. Hangisi tokat atmaktan daha iyiydi. Akşamdan kalma halim gitmişti. Olan buydu ve babamın her sabah içki içtiği günlerde bunları nasıl aldığı beni aşardı. Sol omzum zonkladı; Muhtemelen kaideden düştüğümde onu zorlamıştım ama diğer ağrılar çok daha azdı.

'Ne... ne kadar kaldım...'

'Ayağına! Onlar! Esnek çubuklara dikkat edin!'

Ayağa kalktım. Koridorun sonundaki kapı açıldı ve mavi ışıkla doldu. Üç gece askeri onu takip etti, auraları içinde uzun ve solgun, vücutlarının içindeki iskeletler bulutların yarıştığı bir günde kepenk gölgeleri gibi belirip kayboluyordu. Eski zamanların araba antenlerine benzeyen uzun çubuklar tutuyorlardı.

'Yukarı!' biri bağırdı. 'Yukarı, oyun zamanı!'

İkisi, bir cemaati ibadete davet eden vaizler gibi kollarını uzatmış, üçüncünün önünde yürüyordu. Koridorda ilerlerken hücre kapıları gıcırdayarak açıldı ve aşağı pas damlaları damladı. Üçüncüsü durdu ve beni işaret etti. 'Sen değil.'

Otuz mahkum koridora çıktı. Hamey giderken bana umutsuzca sırıttı, sabit gece askerinin aurasından uzaklaştı. Göz sırıttı, iki elini kaldırdı, baş ve işaret parmaklarıyla daireler çizdi, sonra orta parmaklarını bana doğrulttu. Bir Amerikan kuşuyla tam olarak aynı değil ama aynı anlama geldiğinden oldukça emindim. Mahkumlar koridordaki ilk gece askerlerini takip ederken ikisinin kadın, ikisinin de siyah olduğunu gördüm. Siyah adamlardan biri, geniş omuzları ve profesyonel bir futbol takımının geniş poposuyla Iota'dan bile daha iriydi, ama başı eğik, ağır ağır yürüyordu ve hücre bloğunun sonundaki kapıdan geçmeden önce, onu gördüm. o sendeledi. O Dommy'ydi. Kadınlar Jaya ve Eris'ti.

Bekleyen gece askeri solgun parmağını bana uzattı ve kıvırdı. Yüzü sertti, ama altında, gelip giderken, kafatası sonsuz sırıtışla parladı. Bastonuyla önden kapıya yürümemi işaret etti. Ben devam edemeden önce 'Bekle' dedi ve sonra 'Siktir et' dedi.

Durdum. Sağımızdaki gaz jeti armatürlerinden biri duvardan düşmüştü. Açık bir ağız gibi bir deliğin altında metal hortumundan eğik sarkıyordu, hâlâ alevler içindeydi ve taş bloklardan birini isle karartıyordu. Tekrar yerine koyarken, aurası beni okşadı. Tüm kaslarımın zayıfladığını hissettim ve Hamey'in o mavi zarftan kaçınmak için neden bu kadar dikkatli davrandığını anladım. Yıpranmış bir lamba kablosundan şok almak gibiydi. uzaklaştım.

'Dur, kahretsin, bekle diyorum!'

Gece askeri, pirinçten yapılmış gibi görünen armatürü aldı. Cehennemden daha sıcak olmalı, ama hiç acı göstermedi. Tekrar deliğe sıkıştırdı. Fikstür bir an yerinde kaldı, sonra tekrar düştü.

'Kahretsin!'

Bir gerçek dışılık dalgası beni sardı. Bir zindana hapsedilmiştim, Tanrı bilir küçükken sahip olduğum İskelet aksiyon figürüne çok benzeyen ölümsüz bir yaratık tarafından nereye götürülüyordum… ve yaratık esasen bir temizlik işi olan şeyi yapıyordu. .

Armatürü tekrar kavradı ve bir elini alevin üzerine koyarak onu boğdu. Ölü armatürü duvara düşürdü, burada küçük bir tıkırtı sesi çıkardı. 'Gitmek! Yürü, lanet olası!'

Kötü omzuma uzuv çubuğuyla vurdu. Ateş gibi acıttı. Kırbaçlanmak hem aşağılayıcı hem de çileden çıkarıcıydı, ama aurası beni fırçalarken hissettiğim zayıflatıcı zayıflıktan daha iyiydi.

Yürüdüm.

6

Beni uzun, taştan boğazlı bir koridorda takip etti, yakın ama aurasının bana dokunmasına yetecek kadar yakın değildi. Hollandalı bir kapının yanından geçtik, üst yarısı yemek pişiren güzel şeylerin kokusunu almak için açıktı. Birinin yanında bir çift kova, diğerinin ise dumanı tüten tahta bir tepsi taşıyan bir kadınla bir erkeğin geçtiğini gördüm . Beyaz giyinmişlerdi ama tenleri griydi ve yüzleri çökmüştü.

'Yürümek!' Uzuv sopası tekrar aşağı indi, bu sefer diğer omzuna.

"Bana vurmanıza gerek yok efendim. Ben bir at değilim.

'Evet öylesin.' Sesi tuhaftı. Ses telleri böceklerle dolu gibiydi. 'Sen *benim* atımsın. Seni dört nala koşturmadığıma şükret!'

Adlarını bilmemeyi dilediğim ama bildiğim aletlerle dolu bir odanın yanından geçtik: raf, Iron Maiden, örümcek, sedye. Tahta zeminde koyu lekeler vardı. Köpek yavrusu büyüklüğünde bir fare, rafın yanında arka ayakları üzerinde durup bana alayla baktı.

Tanrım , diye düşündüm. *Mesih ve sevgili her şeye kadir Tanrı* .

'Bir bütün olman seni mutlu ediyor, ha?' gardiyanım sordu. Fair One başladığında ne kadar minnettar olduğunu görelim.

'Bu nedir?' Diye sordum.

Cevabım, bu sefer boynumun arkasından bir başka eğik çizgi oldu. Elimi oraya koyduğumda, kana bulanmış bir şekilde uzaklaştı.

'Sola, evlat, sola! Tereddüt etmeyin, kilitli değil.'

Solumdaki kapıyı açtım ve sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen dik ve dar bir merdivenden çıkmaya başladım. Sayımı kaybetmeden önce dört yüz adımı işaretledim. Bacaklarım yeniden ağrımaya başladı ve uzuv çubuğunun ensemde açtığı dar kesim yandı.

'Yavaşla ufaklık. Soğuk ateşi hissetmek istemiyorsan devam etsen iyi olur.'

Etrafını saran auradan bahsediyorsa, kesinlikle onu hissetmek istemiyordum. Tırmanmaya devam ettim ve tam uyluklarıma kramp gireceğini ve beni daha fazla taşımayı reddedeceğini hissettiğimde tepedeki bir kapıya ulaştık. O sırada nefes nefese kalmıştım. Arkamdaki şey değil, ki bu sürpriz değildi. Sonuçta ölmüştü.

Bu koridor daha genişti; kırmızı, mor ve mavi kadife duvar halıları asılıydı. Gaz jetleri ince cam bacalara kapatılmıştı. *Rezidans kanadı* , diye düşündüm. Çoğunlukla boş olan küçük girintilerin yanından geçtik ve bir zamanlar kelebek heykelleri olup olmadığını merak ettim. Birkaç tanesinde çıplak kadın ve erkeklerin mermer figürleri vardı ve bir tanesi başını kapatan bir dokunaç bulutuyla son derece korkunç bir *şey* tutuyordu. Bu, beni HP Lovecraft'ın en sevdiği evcil hayvan canavarı Cthulhu ile tanıştıran Jenny Schuster'ı düşündürdü.

Zengin bir şekilde döşenmiş bu geçitte yarım mil yürümüş olmalıyız. Sona doğru birbirine bakan altın çerçeveli aynaların yanından geçtik, bu da yansımamı sonsuz kılıyordu. Lilimar'dan kaçmaya çalıştığım son çılgın saatlerimden yüzümün ve saçlarımın kirlendiğini gördüm. Boynumda kan vardı. Ve yalnız görünüyordum. Gece asker koruyucum hiç yansımadı. Olması gereken yerde sadece hafif mavi bir pus vardı... ve kendi kendine yüzüyormuş gibi görünen esnek çubuk. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için etrafa bakındım ve sopa üzerime indi ve aynı noktayı boynumun arkasında buldum. Yanma hemen oldu.

'Yürümek! Yürü, lanet olası!'

Yürüdüm. Koridor, altın şeritli masif maun gibi görünen sağlam bir kapıda sona erdi. Gece askeri nefret dolu sopasıyla elime vurdu, sonra kapıya vurdu. İpucunu aldım ve çaldım. Esnek çubuk aşağı indi, gömleğimi omzumdan kesti.

'Daha güçlü!'

Yumruğumun yan tarafıyla dövdüm. Kolumun üst kısmından ve boynumun arkasından kan süzülüyordu. Onunla karışık ter, acı. Kendi kendime düşündüm, *ölebilir misin bilmiyorum, seni sefil mavi piç, ama yapabilirsen ve eğer şansım olursa, kıçını öldüreceğim* .

Kapı açıldı ve orada Yüce Lord olarak da bilinen Kellin duruyordu. Her şeyden önce, kırmızı kadife dumanlı bir ceket giyiyor.

7

Gerçeksizlik yine içimden geçti. Kaçışımı sağlamlaştırmadan saniyeler önce beni yakalayan şey, eski tarz bir korku çizgi romanından alınmış bir şeye benziyordu - kısmen vampir, kısmen iskelet, kısmen *Walking Dead* zombi. Şimdi solgun yanaklarının etrafına kümeler halinde sarkan gri saçları, yaşlı ama görünüşe göre kırmızı yanaklı sağlığın çiçeği olan bir adamın yüzünden düzgün bir şekilde taranmıştı. Dudakları doluydu. İyi huylu gülümseme çizgileriyle çevrelenmiş gözleri, yemyeşil dağınık gri kaşların altından dışarı baktı. Bana birini hatırlattı ama kim olduğunu çıkaramadım.

"Ah," dedi ve gülümsedi. 'Yeni konuğumuz. Gelin lütfen. Aaron, gidebilirsin.'

Beni getiren gece askeri – Aaron – tereddüt etti. Kellin iyi huylu elini ona doğru salladı. Hafifçe selam verdi, geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Etrafa bakındım. Ahşap panelli bir fuayedeydik. Ötede bir Sherlock Holmes hikayesindeki bir centilmenler kulübünü düşündüren bir oturma odası vardı: zengin panelli duvarlar, yüksek arkalıklı sandalyeler, lacivert kadife döşemeli uzun bir kanepe. Yarım düzine lamba yumuşak ışık havuzları oluşturuyordu ve ben onların gazla çalıştığını düşünmemiştim. En azından sarayın bu bölümünde elektrik varmış gibi görünüyordu. Bir de gece askerleri arasında yol kesen bir otobüs vardı elbette. Bu şeyin sürdüğü kişi.

'Gel misafir.'

Bana arkasını döndü, görünüşe göre ona saldıracağımdan korkmuyordu. Beni oturma odasına götürdü, içinde uyandığım rutubetli hücreden o kadar farklıydı ki üçüncü bir gerçek dışılık dalgası içimi kapladı. Belki korkmuyordu çünkü başının arkasında, özenle taranmış (ve oldukça boş) yaka uzunluğundaki gri saçlardan dışarı bakıyordu. Beni şaşırtmazdı. O zamana kadar hiçbir şey olmazdı.

Beyefendinin kulüp sandalyelerinden ikisi, şahlanan bir tek boynuzlu at içeren fayanslı bir yüzeye sahip küçük bir masanın üzerinde karşı karşıya geldi. Tek boynuzlu atın kıçına tünemiş, çaydanlıklı küçük bir tepsi, şişe büyüklüğünde bir şeker kabı (beyaz arsenik değil şeker olduğunu umuyordum), minik kaşıklar ve kenarlarında güllü iki fincan vardı.

'Otur, otur. Çay?'

'Evet lütfen.'

'Şeker? Krem yok, korkarım. Hazımsızlık yapıyor. Aslında misafir, *yemek* hazımsızlık yapıyor.'

Önce benim için, sonra kendisi için döktü. Minik şişenin yarısını bardağıma doldurdum, hepsini içine atmamak için kendimi tuttum; Aniden tatlılık için açgözlü oldum. Ağzıma kaldırdım, sonra tereddüt ettim.

'Zehir mi düşünüyorsun?' Kellin gülümsemeye devam etti. Eğer arzum bu olsaydı, aşağıda, Maleen'de yapılmasını emredebilirdim. Ya da sayısız başka şekilde senden kurtulurum.'

Zehir düşünmüştüm, bu doğruydu ama beni tereddüte düşüren bu değildi. Bardağın etrafını saran çiçekler, sonuçta gül değildi. Bana Dora'yı hatırlatan haşhaşlardı. Rades'in o iyi kalpli kadına geri dönüş yolunu bulmasını tüm kalbimle umuyordum. Şansın zayıf olduğunu biliyordum ama umut hakkında ne derler bilirsin: Bu tüylü bir şey. Hapsedilmiş olanlar için bile uçabilir. Belki özellikle onlar için.

Fincanımı Kellin'e kaldırdım. 'Uzun günler ve hoş geceler.' Ben içtim. Tatlı ve güzeldi.

'Ne ilginç bir tost. Daha önce hiç duymadım.'

'Babamdan öğrendim.' Bu doğruydu. Zengin bir şekilde döşenmiş bu odada söyleyebileceğim başka bir şey olmadığını düşündüm, ama öyleydi. Bunu bir kitapta okumuştu, ama bunu söylemek niyetinde değildim. Belki de olmam gereken türden bir insan okuyamıyordu.

"Sana misafir demeye devam edemem. Adın ne?'

Charlie.

Soyadımı soracağını düşünmüştüm ama sormadı. Charlie? *Charlie* . Tadını almış gibiydi. 'Hiç böyle bir isim duymadım.' Egzotik adımı - ki bu benim geldiğim yerde çok yaygındı- açıklamamı bekledi ve açıklamadığımda nereli olduğumu sordu. "Çünkü aksanınız kulağıma garip geliyor."

'Ullum' dedim.

'Ah! Şimdiye kadar, öyleyse? O kadar mı?'

'Öyle diyorsan.'

Kaşlarını çattı ve iki şeyin farkına vardım. Biri, aslında hiç olmadığı kadar solgun olmasıydı. Yanaklarındaki ve dudaklarındaki renk makyajdı. Diğer bir şey ise, bana hatırlattığı kişi, *M*A*S*H'den Açlık Oyunları'na* kadar herhangi bir sayıda Turner Klasik Filminde sihirli bir şekilde yaşlanmasını izlediğim Donald Sutherland'dı . Ve bir şey daha: soluk olmasına rağmen mavi aura hala oradaydı. Her bir burun deliğinin derinliklerinde ince, şeffaf bir girdap; her bir gözün alt kavisinde zar zor görülebilen bir karıncalanma.

Ullum'a bakmak kibarlık mı, Charlie? Belki de bir saygı göstergesi? Söyle bana.'

Üzgünüm, dedim ve çayımın kalanını içtim. Fincanın dibinde küçük bir şeker filmi kalmıştı. Kendimi kirli bir parmağımı sokmaktan ve silmekten alıkoymak zorunda kaldım. 'Bütün bunlar bana garip geliyor. *Garipsin* .

'Tabiki tabiki. Daha fazla çay? Kendinize yardım edin ve şekerden vazgeçmeyin. Onu da kullanmıyorum ve daha fazlasını istediğini görebiliyorum. çok şey görüyorum. Bazıları bunu üzülerek öğreniyor.'

Ben gelmeden önce demliğin masada ne kadar süre kaldığını bilmiyordum ama çay hala sıcaktı ve hafif buharlar tütüyordu. Belki daha fazla sihir. umurumda değildi. Büyüden bıktım. Sadece köpeğimi alıp eve gitmek istedim. Bunun dışında… deniz kızı vardı. Bu yanlıştı. Ve nefret dolu. Güzeli öldürmekten nefret ediyorum.

"Neden Ullum'dan ayrıldın Charlie?"

Bu soruda bir tuzak vardı. Hamey sayesinde bundan kaçınabileceğimi düşündüm. 'Ölmek istemedim.'

'Ah?'

'Zehri yuttum.'

'Çok akıllısın, derdim. Aptalca olan şey buraya geliyordu. Söylemez misin?'

"Neredeyse çıkacaktım," dedim ve babamın başka bir sözünü düşündüm: *Neredeyse sadece at nalı sayılır* . Kellin'in sorularının her biri, etrafta dolaşmam ya da havaya uçmam gereken başka bir mayın gibi geliyordu.

'Diğer kaç kişi 'zehri yuttu' dediğiniz gibi? Ve hepsi bir bütün müydü?'

Omuz silktim. Kellin kaşlarını çattı ve büyük bir gürültüyle fincanını bıraktı (çayına zar zor dokunmuştu). Bana karşı küstahlık etme Charlie. Bu akıllıca olmaz.'

"Kaç tane bilmiyorum." Bütün olanlar hakkında bildiğim tek şeyin griye dönmedikleri, seslerini kaybetmedikleri ve muhtemelen iç organları eriyip nefes boruları kapandığında ölmedikleri düşünülürse, verebileceğim en güvenli cevap buydu. Kahretsin, bundan emin bile değildim.

"Lord Flight Killer otuz iki yaşında sabırsızlanıyor, çok akıllı ama bu konuda biraz çocuksu." Kellin parmağını kaldırdı. Tırnak uzundu ve acımasız görünüyordu. Mesele şu ki Charlie, otuz bir yaşında olduğumu henüz bilmiyor. Bu, istersem senden kurtulabileceğim anlamına geliyor. Bu yüzden çok dikkatli ol ve sorularıma dürüstçe cevap ver.'

Adil göründüğümü umarak başımı salladım. Aslında azarlandım ve *çok* dikkatli olmaya niyetliydim. Bu canavarın sorularını dürüstçe yanıtlamaya gelince… hayır.

"Sonunda oldukça kafam karıştı," dedim. Jonestown'daki toplu zehirlenmeleri düşünüyordum . Ullum'da da böyle olmasını umuyordum. Sanırım kulağa iğrenç geliyor ama bu iyi aydınlatılmış hoş odada hayatımın tehlikede olduğundan oldukça emindim. Aslında biliyordum.

'Öyle olduğunu hayal ediyorum. Griyi yok etmeye çalıştılar ve bu işe yaramayınca… neye gülümsüyorsun? Bunu komik mi buldun?'

Ona dünyamda köktendinci Hıristiyanların olduğunu söyleyemezdim - ki bunun Ullum'dan çok daha uzakta olduğuna bahse girerim ki, *eşcinselleri* uzak tutabileceklerine inanırlardı. Aptalcaydı. Aptallığı komik buluyorum.'

Aslında buna sırıttı ve dişlerinin arasında gizlenen mavi ateşi gördüm. *Ne büyük dişlerin var, Kellin* , diye düşündüm. 'Bu zor. Zor, sen? Göreceğiz bakalım.'

Hiçbirşey söylemedim.

"Yani onlar gecelik kokteyllerini boğazından aşağı dökemeden gittin."

kokteyl değildi … ama aklım, söylediklerinin anlamını anında tanıdı ve yerine geçti.

'Evet.'

"Sen ve köpeğin."

'Onu da öldürürlerdi' dedim. Ve onun " *Sen Ullum'lu değilsin, orada köpek yok, giderken her şeyi uyduruyorsun" demesini* bekledi .

Bunun yerine başını salladı. 'Evet, muhtemelen alırlardı. Bana atları, inekleri ve koyunları öldürdükleri söylendi.' Düşünceli bir şekilde çay fincanına baktı, sonra başını kaldırdı. Gözleri maviye dönmüştü ve parlaktı. Kırışmış yanaklarından kaybolan elektrik gözyaşlarını damlattılar ve bir an için derisinin altında parıldayan kemik gördüm. 'Neden *burada* ? Neden buraya Lily'ye geldin? Bana doğru bir cevap ver yoksa kahrolası kafanı boynunda çevireceğim! İçeri girecek kadar talihsiz olduğun kapıya bakarken öleceksin!'

Gerçeğin, en azından bir süre daha kafamı ait olduğu yerde tutmasına hizmet edeceğini umuyordum. "Yaşlıydı ve taş bir daireyle ilgili hikayeler vardı..." Parmağımdan birini havada çevirdim. 'Bu onu tekrar genç yapabilir.'

'Ve işe yaradı mı?'

Olduğunu biliyordu. Küçük elektrikli tramvayıyla gece askerleri müfrezesini yarıp geçmeden önce onun kaçtığını görmemiş olsaydı, diğerleri görmüştü.

'O yaptı.'

'Şanslıydın. Güneş saati tehlikelidir. Elsa'nın havuzunda öldürülmesinin gücüne son verebileceğini düşündüm, ama eski büyü inatçı.'

Elsa. Demek Ariel'in bu dünyadaki adı buydu.

"Kızaklarla ayırmak için grilerden bazılarını gönderebilirim, ama Uçuş Katili'nin onaylaması gerekirdi ve şu ana kadar onaylamadı. Petra kulağına fısıldıyor sanırım. O eski güneş saatini seviyor. Sihrin ne işe yaradığını biliyor musun, Charlie?'

Her türlü şeyi yaptığını düşündüm - örneğin benim gibi bahtsız hacıların başka dünyaları ziyaret etmesine izin vererek - ama başımı salladım.

'İnsanlara umut verir ve umut tehlikelidir. Söylemez misin?'

Umudun tüylü şey olduğunu söylemeyi düşündüm ve bunu kendime saklamaya karar verdim. "Bilmiyorum efendim."

Gülümsedi ve sadece bir göz kırpması için dudaklarının altında çıplak çenesinin parıldadığını açıkça gördüm. Ama *biliyorum* . Gerçekten öyle. Talihsiz ilinizde yaşayanların, duaları griyi geri döndürmeye yetmediğinde kendilerini ve hayvanlarını zehirlemelerine neden olan mutlu bir öbür dünya umudundan başka neydi? Ancak dünyevi umutlarınız vardı ve bu yüzden kaçtınız. Şimdi buradasın ve burası senin gibiler için tüm umutların öldüğü yer. Buna şimdi inanmıyorsanız, inanacaksınız. Hana'yı nasıl geçtin?'

Bekledim, sonra şansımı denedim.

'Cesur olduğu kadar da cesur! Benim!' Öne eğildi ve kokusunu alabildim: eski bir çürük kokusu. Lilimar'a cüret ettiğin şey sadece köpek değildi, değil mi? Bir elini kaldırarak o uzun tırnağı gösterdi. 'Bana doğruyu söyle yoksa boğazını keserim.'

'Altın' dedim.

Kellin kovmak için elini salladı. 'Lily'nin her yerinde altın var. Hana'nın oturduğu, osurduğu ve uyukladığı taht ondan yapılmıştır.'

"Taht taşıyamadım ama, değil mi efendim?"

Bu onu güldürdü. Korkunç bir sesti, kuru kemiklerin takırtısı gibi. Başladığı gibi aniden durdu.

'Duydum ki... hikayeler yanlış olabilir... küçük altın topaklar varmış...'

"Tabii ki hazine. Ama kendin hiç görmedin mi?'

'Numara.'

'Hiç oyunlara gelip camdan ona bakmadın mı?'

'Numara.' Burası tehlikeli bir yer, çünkü ne demek istediğine dair sadece belirsiz bir fikrim vardı. Ya bu bir tuzak olsaydı.

'Karanlık Kuyuya ne dersin? Ullum'da bile bundan bahsediyorlar mı?'

'İyi evet.' Terliyordum. Bu sorgulama daha uzun sürerse, o mayınlardan birine basacaktım. Biliyordum.

Ama güneş saatinden sonra geri döndün. Neden öyleydi, Charlie?'

Hava kararmadan çıkmak istedim. Doğruldum ve yüzüme ve sesime biraz meydan okumaya çalıştım. "Neredeyse başardım."

Tekrar gülümsedi. Derisinin yanılsamasının altında kafatası sırıtıyordu. O - ve diğerleri - hiç insan olmuşlar mıydı? olduklarını tahmin ediyordum. 'Bu kelimede acı var, katılmıyor musun? Her *neredeyse* böyle bir acı .' O iğrenç uzun çiviyle renkli dudaklarına dokunarak beni inceledi. "Seni umursamıyorum Charlie ve sana inanmıyorum. Hayır, hiç de değil. Seni Belts'e göndermeye can atıyorum, sadece Flight Killer bunu onaylamaz. Otuz iki istiyor ve Maleen'de seninle bir eksiğimiz var. Öyleyse Maleen'e geri dön.

Sesini o kadar doğal olmayan bir şekilde yükseltti ki kulaklarımı kapamak istedim ve bir an için kırmızı kadife dumanlı ceketin üzerinde sadece mavi ateşe sarılmış bir kafatası vardı. ' *ARON!* '

Kapı açıldı ve Aaron içeri girdi. Evet, lordum.

'Onu geri al ama yolda Kemerleri göster. Charlie'nin Maleen'deki payının, bir zamanlar hüküm süren Kral Jan'ın, adı yakında unutulsun, saraydaki en kötü pay olmadığını görmesini istiyorum. Ya Charlie?'

'Evet?'

"Umarım ziyaretinizden ve şekerli çayınızdan memnun kalmışsınızdır." Bu sefer yüzünün yanılsaması, gerçek olan kafatasıyla birlikte sırıttı. Çünkü bir daha asla böyle bir muamele görmeyeceksin. Kendini akıllı sanıyorsun ama ben senin içini görüyorum. Sert olduğunu sanıyorsun ama yumuşayacaksın. Onu almak.'

Aaron esnek sopasını kaldırdı ama onu zayıflatan aurasına dokunmak zorunda kalmamak için kenara çekildi. Kapıya ulaştığımda, bu korkunç odadan kaçış yakınken, Kellin, 'Aman Tanrım, neredeyse unutuyordum' dedi. Geri dön lütfen, Charlie.'

Pazar öğleden sonraları babamla 'Bir soru daha' numarasını bilecek kadar *Columbo'nun* tekrarını izlemiştim , ama yine de içimi bir korku kapladı.

Geri döndüm ve oturduğum sandalyenin yanında durdum. Kellin çay masasındaki küçük bir çekmeceyi açtı ve bir şey çıkardı. O bir cüzdandı… ama *benim* cüzdanım değildi. Benimki on dört yaşıma geldiğimde babamın bana doğum günü hediyesi olarak verdiği bir Cordovan Lord Buxton'dı. Bu gevşek, siyah ve çizikti.

'Bu nedir? Merak ediyorum.'

'Bilmiyorum.'

Ama ilk şokum geçtiğinde, yaptığımı fark ettim. Dora'nın bana deri ayakkabı jetonlarını verdiğini, sonra da Leah'a taşımama gerek kalmaması için çantamı çıkarmamı işaret ettiğini

hatırladım. Paketi açmıştım ve cüzdanımı arka cebime koymuştum, sadece otomatik bir şeydi. Bunu düşünmemek. Bakmıyor da. Radar'a bakıyordum, onu Dora ile bırakırsam iyi olup olmayacağını merak ediyordum ve bunca zaman cüzdanım yerine Christopher Polley'nin cüzdanını taşıyordum.

'Buldum ve aldım. Değerli bir şey olabileceğini düşündüm. Cebime sıkıştırdım ve unuttum.'

Cüzdanı açtı ve Polley'nin taşıdığı tek parayı çıkardı - on dolarlık bir banknot. "Bu para olabilir, ama hiç böyle bir şey görmedim."

Alexander Hamilton, Empis'teki tüm insanlardan biri, hatta belki de kraliyet ailesi üyesi olabilirmiş gibi görünüyordu, ancak faturada hiçbir kelime yoktu, sadece gözlerime zarar veren karışık anlamsız sözler. Ve köşelerde 10 rakamı yerine semboller vardı: . 'Bunun ne olduğunu biliyor musun?'

başımı salladım. Faturadaki kelimeler ve sayılar görünüşe göre ne İngilizce'ye ne de Empisarian'a çevrilemezdi, ancak bazı dilbilimsel boşluğa düşmüşlerdi.

Sonra Polley'nin süresi dolmuş ehliyetini çıkardı. Adı okunabilirdi; geri kalan her şey, ara sıra tanınabilir bir mektupla parçalanan bir rün yığınıydı.

'Bu Polley kim ve nasıl bir resim? Hiç böylesini görmedim.'

'Bilmiyorum.' Bildiğim bir şey var: Daha hızlı koşabilmek için sırt çantamı atmak harika bir şanstı. İçinde kendi cüzdanım vardı ve telefonum - eminim bununla ilgilenirdi - ve Claudia'nın emriyle not aldığım yönergeler. O kağıttaki kelimelerin on dolarlık banknot veya Polley's DL'dekiler gibi rünlü anlamsız sözler olup olmayacağından şüpheliydim . Hayır, bunlar Empisarian dilinde yazılmış olurdu.

"Sana inanmıyorum, Charlie."

"Gerçek bu," diye tısladım. Onu yolun kenarındaki hendekte buldum.

'Ya onlar?' Pis spor ayakkabılarımı işaret etti. 'Bir *hendekte* mi? *Yolun* yanında mı?'

'Evet. Bununla.' Cüzdanı işaret ettim, sonra Bay Bowditch'in tabancasını çıkarmasını bekledim. *Buna ne dersin Charlie? Ana kapının dışındaki yüksek otların arasında bulduk* . Bunun olacağından neredeyse emindim.

Ama olmadı. Bir sihirbazın şapkadan tavşan çıkarması gibi silahı üretmek yerine, Kellin cüzdanı odanın diğer ucuna fırlattı. 'Onu disari cikart!' Aaron'a bağırdı. 'O pis! Onun pisliği halımda, sandalyemde, kullandığı bardakta bile! *Bu yalancı pisliği odamdan çıkarın!* '

Gitmene çok sevindim.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Kemerler. Innamin.

Gri Leke değil. Zindan Günleri.

1

Aaron geldiğimiz yoldan geri dönmek yerine, arkamdan yürüyerek ve ara sıra uzuv çubuğuyla bana hafifçe vurarak beni üç farklı kat merdivenden aşağı yönlendirdi. Çirkin ve aşağılayıcı bir şekilde ağıla sürülen bir inek gibi hissettim, ama en azından mezbahaya sürüldüğümü hissetmedim. Ne de olsa otuz bir numaraydım ve bu yüzden değerliydim. Nedenini bilmiyordum ama bir fikir parıldamaya başlamıştı. Otuz bir asal sayıydı ve sadece bire ve kendisine bölünebiliyordu. Yine de otuz iki … bu tamamen bölünebilirdi.

Yol boyunca çoğu kapalı, birkaçı açık ya da aralık duran birçok kapıdan geçtik. Bu odalarda kimsenin sesini duymadım. Yolculuğumuzda hissettiğim duygu, bir terk ve haraptı. Gece askerleri vardı, ama sarayın başka türlü pek kalabalık olmadığına dair bir fikrim vardı. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sonunda, yüksek sesle tıngırdayan makinelerin sesini ve kalp atışı gibi sabit bir davul sesi duymaya başladım. O zamana kadar Deep Maleen'den bile daha derin olduğumuzdan oldukça emindim. Duvarlardaki gaz püskürtücüleri giderek birbirinden uzaklaşıyordu ve birçoğu çatırdıyordu. Üçüncü merdivenin sonuna geldiğimizde - o sırada davul çok gürültülüydü ve makineler daha da gürültülüydü - ışığın çoğu Aaron'un mavi aurası tarafından sağlanıyordu. Yumruğumu merdivenin dibindeki kapıya vurmak için kaldırdım ve sertçe - boynumun arkasında nefret dolu sopadan başka bir kesik istemiyordum.

Hayır, hayır, dedi Aaron, tuhaf, böcek gibi sesiyle. "Sadece aç."

Demir mandalı kaldırdım, kapıyı iterek açtım ve bir ses ve ısı duvarı çarptı. Aaron beni içeri itti. Yüzümden ve kollarımdan neredeyse anında ter fışkırdı. Kendimi bel hizasında

demir parmaklıklarla çevrili bir korkuluğun üzerinde buldum. Altımdaki dairesel alan cehennemde bir egzersiz kulübüne benziyordu. En az iki düzine gri erkek ve kadın, her birinin boynunda bir ilmik olan koşu bantlarında hızlı yürüyorlardı. Üç gece askeri, taş duvarlara yaslanmış, uzuv çubukları tutmuş ve izliyordu. Bir diğeri, bir tür podyumda, konga davulu gibi yüksek bir tahta silindire vuruyordu. Tamburun üzerine kanayan kral kelebekleri boyanmıştı, ki bu muhtemelen yanlıştı – kelebeklerin kanadığını sanmıyorum. Tam karşımda, koşu bantlarının ötesinde, tüm fan kayışları ve pistonları olan bir takırtı makinesi vardı. Platformunda sallandı. Yukarıda, tamircilerin tamir ettikleri arabaların kaportalarının altına bakmak için kullandıkları türden tek bir elektrik ışığı vardı.

Ben-Hur'daki savaş gemilerini hatırlattı . O koşu bantlarındaki erkekler ve kadınlar, tıpkı savaş gemilerinde kürek çeken erkekler gibi köleydi. Ben izlerken, kadınlardan biri tökezledi, boynuna batan ipi pençeledi ve tekrar ayağa fırlamayı başardı. Gece askerlerinden ikisi onu izledi, sonra birbirlerine bakıp güldüler.

'Aşağıda olmak istemezsin evlat, değil mi?' Aaron arkamdan sordu.

'Numara.' Hangisinin daha korkunç olduğunu bilmiyordum - bir koşuya az kalan hızlı bir yürüyüşte yürüyen mahkûmlar mı yoksa kadın dengesini kaybedip boğulmaya başladığında iskelet adamlardan ikisinin gülmesi mi? 'Hayır, yapmazdım.'

Bir jeneratörün koşu bandıyla çalışan çıngırak kapanının ne kadar meyve suyu çıkarabileceğini merak ettim. pek tahmin etmiyordum; Lord High'ın dairelerinde elektrik vardı ama başka hiçbir yerde görmemiştim. Sadece çok iyi durumda görünmeyen gaz jetleri de.

'Ne kadar süre-'

'Vardiya on iki saat.' *Saatler* geçmedi dedi ama yine aklım çeviri yaptı. Empisarian'ı duyuyordum, konuşuyordum ve her ikisinde de daha iyiye gidiyordum. Muhtemelen henüz *harika sosa benzer bir argo terim kullanamazdım* , ama bu bile sonunda gelebilir. 'Eğer boğulurlarsa. Bu gerçekleştiğinde birkaçını yedekte tutuyoruz. Hadi evlat. Görünüşün oldu. Ayrılık vakti.'

Gitmene sevindim, inan bana. Ama ben arkamı dönmeden önce, düşen kadın bana baktı. Saçları terli kümeler halinde sarkıyordu. Yüzü budaklara ve gri et tepelerine gömülmüştü, ama umutsuzluğunu görmeme yetecek kadar yüz hatları kalmıştı.

Bu umutsuzluğun görüntüsü beni katledilen denizkızının görüntüsü kadar sinirlendirdi mi? Emin değilim, çünkü hepsi beni kızdırdı. Adil bir ülke kirletilmişti ve sonuç buydu: Bir zindana kapatılmış bütün insanlar, boyunlarında ilmik olan hasta insanlar, Lord High'a elektrik ışıkları sağlamak için koşu bandında koşmaya zorlandı ve belki de şanslı birkaç kişi, bunlardan biri. sorumlu kişi ya da yaratık neredeyse kesinlikle kimdi: Flight Killer.

İyi olduğuna sevin, dedi Aaron. 'Bir süre için en azından. O zaman pişman olabilirsin.'

Vurgulamak için esnek sopasıyla boynumu kamçıladı ve oradaki kesiği yeniden açtı.

2

Biri, büyük ihtimalle mütevelli heyetimiz/gardiyanımız Pursey, Hamey ile paylaştığım hücreye kirli bir battaniye atmıştı. Onu silkeledim, çok sayıda biti (anlayabildiğim kadarıyla normal boyutta) yerinden çıkardım ve üzerine oturdum. Hamey sırtüstü uzanmış tavana bakıyordu. Alnında bir sıyrık, burnunun altında bir kan kabuğu vardı ve iki dizi de kesilmişti. Kesiklerden biri sol bacağından aşağı kan akıntısı göndermişti.

'Sana ne oldu?' Diye sordum.
"Oyun zamanı," dedi boş bir sesle.
Yan hücreden Fremmy, "Eşyaları yok," dedi. Siyah bir gözü vardı.
Stooks, "Hiç sahip olmadım," dedi. Şakağında bir çürük vardı ama onun dışında iyi görünüyordu.
'Kapa çeneni, ikiniz de!' Göz karşıdan seslendi. 'Onu çizeceksen onun için yap, o zamana kadar onu rahat bırak.'
Fremmy ve Stooks yatıştı. Eye, sırtını hücrenin duvarına yaslamış, dizlerinin arasında yere asık suratlı bakıyordu. Bir gözünün üzerinde bir oyuk vardı. Diğer hücrelerden iniltileri ve ara sıra bastırılmış acı iniltilerini duyabiliyordum. Kadınlardan biri sessizce ağlıyordu.
Kapı açıldı ve Pursey, bir dirseğinin kıvrımında sallanan bir kovayla içeri girdi. Duvardan düşen gaz jetine bakmak için durdu. Kovasını yere bıraktı ve gaz jetini pürüzlü deliğine geri koydu. Bu sefer kaldı. Önlüğünün cebinden tahta bir kibrit çıkardı, taş bir bloğa çizdi ve jetin küçük pirinç nipeline tuttu. Havaya sıçradı. Fremmy'nin bir yorum yapmasını bekliyordum, ama o güzel adam şimdilik mizahi yorumlardan yoksun görünüyordu.
Pursey, bir zamanlar ağız olan gözyaşının arasından, "Innamin," dedi. 'Innamin, ooo unt innamin?'
Ben biraz alırım, dedi Eye. Pursey ona kovasından küçük bir disk verdi. Bana hiç alma hakkında eski bir sözde olduğu gibi tahta bir nikel gibi görünüyordu. 'Ve yeni çocuğa biraz ver. Onun ihtiyacı yoksa, Yararsız'ın ihtiyacı var.'
'Liniment?' Diye sordum.
'Başka ne lan?' Iota geniş boynunun arkasına biraz sürmeye başladı.
Her biri, dedi Pursey bana. 'Her biri, ooo oy.'
Yeni çocuğa uzanmasını söylediğini sandım, bu yüzden elimi parmaklıklardan geçirdim. Tahta nikellerden birini elime düşürdü.
"Teşekkürler, Pursey," dedim.
Bana dönüp baktı. İfadesi şaşırmış olabilir. Belki daha önce hiç teşekkür almamıştı, en azından Deep Maleen'de.
Tahta diskin üzerinde kalın bir kötü kokulu madde lekesi vardı. Hamey'in yanına çömeldim ve ona neresinin acıdığını sordum.
"Her yerde," dedi ve gülümsemeye çalıştı.
'En kötüsü nedir?'
Bu arada, Pursey kovasını hücrelerin arasındaki koridorda aşağı indiriyor, 'Innamin, innamin, ooo unt innamin?' diye mırıldanıyordu.
Dizler. Omuzlar. İçgüdü en kötüsü, elbette, ama hiçbir merhem buna yardımcı olmaz.'
Merhemi dizlerindeki sıyrıklara sürdüğümde nefesi kesildi ama sırtlarını ve sonra omuzlarını yaptığımda rahatlayarak içini çekti. Futbol sezonunda maç sonrası masajlar yaptırdım (ve verdim) ve nereye gireceğimi biliyordum.
Bu iyi, dedi. 'Teşekkürler.'
Kirli değildi - *çok* kirli değildi, en azından benim hala olduğum gibi değildi. Kellin'in çığlık attığını hatırlamadan edemedim. *Çıkarın onu, o pis biri!* Kesinlikle olduğum gibi. Empis'teki konaklamam, mezarlık çamurunda bir yayılma ve bir sauna kadar sıcak olan Kemerler'e yaptığım son gezi de dahil olmak üzere son derece aktifti.
"Bu yerde duş olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Hayır, hayır, eskiden takım odalarında akan su vardı – gerçek oyunlar olduğu zamanlardan beri – ama şimdi sadece kovalar var. Hepsi soğuk su, ama – *ah!* '

'Afedersiniz. Hepiniz burada, boynunuzun arkasında düğümlendiniz.'

"Bir sonraki oyun saatinden sonra kendine bir fahişe banyosu yapabilirsin - biz buna böyle deriz - ama şimdilik bununla yaşamak zorundasın."

'Görünüşün ve diğerlerinin sesi, sert oynuyor olmalı. Göz bile çarpılmış görünüyor.

Öğreneceksin, dedi Stooks.

"Ama bundan hoşlanmayacaksın," diye ekledi Fremmy.

Koridorun sonundan biri öksürmeye başladı.

'Kapat onu!' diye bağırdı kadınlardan biri. 'Kimse sende olanı istemiyor Dommy!'

öksürük devam etti.

3

Bir süre sonra Pursey, hücrelere attığı yarı pişmiş tavuk parçalarıyla dolu bir araba ile geri döndü. Hem benimkini hem de Hamey'in yarısını yedim. Hücremizin karşısında, Eye kemiklerini bok çukuruna attı ve bağırdı, 'Kapa çeneni, çete! Uyumak istiyorum!'

rağmen hücreler arasında yemekten sonra biraz daha konuşma oldu , sonra mırıldanmaya başladı ve sonunda kesildi. Sanırım tavuk gerçekten akşam yemeğiydi ve bu geceydi. Söylemenin bir yolu yoktu; parmaklıklı penceremiz asla dinmeyen karanlıktan başka bir şey göstermedi. Bazen biftek, bazen tavuk, bazen de kemikli balık filetoları aldık. Genellikle, ama her zaman değil, havuç vardı. Tatlı yok. Başka bir deyişle, Pursey'nin parmaklıklardan atamayacağı hiçbir şey yoktu. Et iyiydi, bir zindanda beklediğim kurtçuk kalıntıları değildi ve havuçlar gevrekti. Sağlıklı olmamızı istediler ve bir çeşit akciğer rahatsızlığı olan Dommy ve hiçbir zaman fazla yemek yemeyen ve yediğinde karın ağrısından şikayet eden Hamey dışında hepimiz vardık.

Sabah, öğlen veya gece olsun, gaz jetleri alevlendi, ama o kadar azdı ki Deep Maleen, kafa karıştırıcı ve iç karartıcı bir tür alacakaranlıkta yaşıyordu. Geldiğimde zaman kavramım olsaydı (yoksa), ilk yirmi dört veya otuz altı saatten sonra onu kaybederdim.

Aaron'ın uzuv çubuğuyla bana vurduğu yerler canımı yakıyor ve zonkluyordu. Son merhemi üzerlerinde kullandım ve biraz yardımcı oldu. Yüzümü ve boynumu sildim. Kirler kümeler halinde çıktı. Bir noktada uyudum ve Radar'ı hayal ettim. Genç ve güçlü, etrafı turuncu ve siyah kelebeklerden oluşan bir bulutla çevrelenmiş olarak yürüyordu. Ne kadar süredir dışarıdaydım bilmiyorum ama uyandığımda uzun hücrelerden oluşan oda horlama, ara sıra osuruk ve Dommy'nin öksürüğü dışında hâlâ sessizdi. Kalkıp kovadan bir yudum aldım, parmağımı teneke bardağın altındaki deliğin üzerine koymaya dikkat ettim. Battaniyeme döndüğümde Hamey'in bana baktığını gördüm. Gözlerinin altındaki kabarık halkalar morluklara benziyordu.

'Beni karalamak zorunda değilsin. Onu geri alırım. Ne olursa olsun bunun için varım. Beni tahıl çuvalı gibi savuruyorlar ve bu sadece oyun zamanı. Fair One geldiğinde nasıl olacak?'

'Bilmiyorum.' Ona Güzel Olan'ın ne olduğunu sormayı düşündüm ama bunun kafes dövüşü gibi bir kanlı spor turnuvası olabileceğine dair bir fikrim vardı. Daha önce fark ettiğim gibi, otuz iki, baştan sona bölünebilirdi. "Oyun zamanı"na gelince? Uygulama. Ana olaya bir koşu. Daha çok merak ettiğim bir şey daha vardı.

"Lilimar'a giderken bir çocuk ve bir adamla tanıştım. Onlar, bilirsiniz, gri insanlardı.'

Çoğu öyle değil mi, dedi Hamey. "Uçuş Katili Karanlık Kuyu'dan döndüğünden beri." Acı acı gülümsedi.

O tek cümlede tonlarca arka plan hikayesi vardı ve ne olduğunu bilmek istiyordum ama şimdilik koltuk değneği üzerinde zıplayan gri adamla takılı kaldım. 'Deniz kıyısından geliyorlardı...'

'Şimdi miydiler?' Hamey fazla ilgi göstermeden fısıldadı.

Ve adam bana bir şey söyledi. Önce bana bütün adam dedi-'

'Peki değil mi? Sende griden eser yok. Bir sürü kir var ama gri yok.'

Sonra dedi ki, "Annen hangisinin eteğini sıyırdı seni namuslu bırakmak için?" Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?

Hamey oturdu ve gözleri kocaman açılmış bana baktı. 'Uçmuş her turuncu kelebek adına nereden *geldin* ?'

Karşımızda, Eye homurdanarak hücresinde kıpırdandı.

'Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, bilmiyor musun?'

İçini çekti. Galliens, Empis'i çok uzun zamandan beri yönetiyor, bu kadarını biliyorsun, değil mi?

Devam etmesi için elimi salladım.

'Binlerce ve binlerce yıl.'

Yine beynimde iki dil olması gibiydi, o kadar mükemmel bir şekilde iç içe geçmişlerdi ki neredeyse bir taneydiler.

"Bir şekilde hala yapıyorlar," dedi Hamey. 'Uçuş Katili'nin kim olduğu ve her şey… eğer hala bir o *ise* ve kuyudan bir yaratığa dönüşmemişse… ama… hangi cehennemdeydim?'

"Galyalılar."

'Artık gittiler, o aile ağacı kesildi… Bazıları hala hayatta olduğunu söylese de…'

Birkaçının hala tanıdığını biliyordum çünkü üç tanesiyle tanışmıştım. Bunu Hamey'e söylemeye hiç niyetim yoktu.

"Ama bir zamanlar, babamın babasının hâlâ hayatta olduğu zamanlarda bile, Gallien'in çok olduğu bir zaman vardı. Adildiler, erkek ve dişi. Flight Killer'ın kökünü kazıdığı hükümdarlar kadar adil.'

Hepsini kökünden kazımamıştı ama bunu ona söylemeye de niyetim yoktu.

"Ve onlar azgındı." O bitkin yüzünde tuhaf bir şekilde beyaz ve sağlıklı dişlerini göstererek sırıttı . Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?

'Evet.'

'İnsanlar tohumlarını her yere ektiler, sadece burada Lilimar'da veya Hisar'da değil, Deniz Kıyısında da… Deesk… Ullum… Ullum'un ötesindeki Yeşil Adalar'da bile, diyorlar. Bana sinsi bir gülümseme verdi. 'Ve kadınlar da kapının arkasındaki küçük bir maceranın üstünde değildi' dedi. Randy erkekler, randy kadınlar ve değerli küçük tecavüz, birçok sıradan halk için kral kanının kraliyetiyle yatmaktan mutludur. Ve bu tür bir sporun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?'

'Bebekler' dedim.

'Bebekler, aynen öyle. Bizi griden ayıran onların kanları Charlie. Kim bilir hangi brince, saray mensubu, hatta kral benim büyükannemle, büyükannemle, hatta annemle birlikte yattı? Ve işte buradayım, üzerimde tek bir gri leke yok. Göz var, o büyük insan maymunu, lekesiz, Dommy ve lekesiz Kara Tom… Çoban ve Fremmy… Jaya ve Eris … Çift … Bult … Doc

Freed … geri kalan her şey … ve *sen* . Hiçbir bok bilmeyen sizsiniz. Neredeyse beni meraklandırıyor…'

'Ne?' Fısıldadım. 'Neyi merak ediyorsun?'

'Boş ver,' dedi. Uzandı ve ince kollarından birini morarmış gözlerinin üzerine koydu. 'Yalnızca pisliği temizlemek için iki kez düşünebilirsin.'

Koridorun aşağısından Gully dedikleri kişi, " *Burada uyumak isteyenler var! " diye bağırdı.* '

Hamey gözlerini kapadı.

4

Uyanık yatıyorum, düşünüyorum. Sözde bütün insanların griden korunduğu fikri ilk başta bana ırkçı geldi, orada beyazların siyahlardan doğal olarak daha akıllı olduğunu söyleyen bağnaz aptallarla. Daha önce de söylediğim gibi, sözde kraliyet kanından olanların, tıpkı Lord High'ın ışıklarını yakmak için Kemerlerde terleyen talihsiz yaratıklar gibi, her seferinde bir bacaklarını pantolonlarına giydiğine inanıyordum.

Sadece dikkate alınması gereken genetik vardı, değil mi? Empis halkı bunu bilmiyor olabilir ama ben biliyordum. Kötü genler yayıldıkça talihsiz sonuçlar olabilirdi ve kraliyet aileleri onları yaymakta iyiydi. Hemofili bunlardan biriydi, Habsburg Çene adı verilen bir yüz bozukluğu başkaydı. Bu tür şeyleri sekizinci sınıf Sex Ed'de öğrenmiştim, her yerde. Bozulan griye karşı bağışıklık sağlayan bir genetik kod da olamaz mı?

Normal bir dünyada, sorumlu kişi böyle insanları kurtarmak isterdi, diye düşündüm. Bu filmde, sorumlu kişi – tam olarak güvenlik ve emniyet duygularına ilham vermeyen bir isim olan Flight Killer – onları öldürmek istedi. Ve gri insanlar da muhtemelen uzun yaşamadılar. Bir lanet ya da hastalık deyin, ilericiydi. Sonunda kim kalacaktı? Gece askerlerinin olacağını tahmin etmiştim ama başka kim var? Flight Killer, korunan bir takipçi kadrosuyla mı çevriliydi? Eğer öyleyse, tüm insanlar ortadan kaldırıldıktan ve gri insanlar öldükten sonra kime hükmedeceklerdi? Oyunun sonu neydi? Biri var *mıydı* ?

Başka bir şey: Hamey, Galliens'in Empis'i akılsızca yönettiklerini ama *o aile ağacının kesildiğini söyledi* . Yine de kendisiyle çelişiyor gibiydi: *Bir şekilde hala yapıyorlar* . Bu, Flight Killer'ın … ne olduğu anlamına mı geliyordu? Gallien Evi, telif merkezli bir George RR Martin *Game of Thrones* romanındaki gibi mi? Bu yanlış görünüyordu, çünkü Leah bana (tabii ki atı aracılığıyla) dört kız kardeşinin ve iki erkek kardeşinin öldüğünü söylemişti. Ayrıca annesi ve babası, muhtemelen kral ve kraliçe. Peki bu kimden ayrıldı? *Taht* kitaplarındaki Jon Snow gibi bir piç mi? Ormanda bir yerde çılgın keşiş mi?

Kalkıp hücrenin parmaklıklarına gittim. Benden aşağıda, Jaya onun parmaklıklarında duruyordu. Alnına çarpık bir şekilde bağlanmış bir bandaj parçası vardı ve sol gözünün üstünden kanlar sızıyordu. "İyi misin?" diye fısıldadım.

'Evet. Konuşmamalıyız, Charlie. Bu uyku zamanı.'

"Biliyorum ama... gri ne zaman geldi? Bu Flight Killer ne zamandan beri sorumlu?'

Soruyu düşündü. Sonunda, 'Bilmiyorum' dedi. Bütün bunlar olduğunda ben Hisar'da bir kızdım.'

Pek yardım yok. *Ben bir kızdım* , altı, on iki, hatta on sekiz yaşlarını kastetmiş olabilirim. Bay Bowditch'in söylediği bir şey yüzünden grinin başlamış olabileceğini ve Uçuş Katili'nin on iki ya da on dört yıl önce iktidara gelmiş olabileceğini düşünüyordum: *Korkaklar*

hediyeler getirir . Sanki bunu görmüş gibi, sevdiklerine bazı hediyeler verdi, kendine bir sürü altın peleti aldı ve kaçtı. Ayrıca Dora'nın söylediği bir şey yüzünden: Bay Bowditch en son ortaya çıktığında Radar bir köpek yavrusundan biraz daha fazlasıydı. Lanet o zaman oluyordu. Belki. Muhtemelen. Artı, eğlenceye eklemek için, Empis yıllarının bildiğim yıllarla aynı olup olmadığını bile bilmiyordum.

Uyu, Charlie. Elimizdeki tek kaçış bu. Dönmeye başladı.

'Jaya, bekle!' Karşımdaki Iota homurdandı, homurdandı ve arkasını döndü. 'O kimdi? Flight Killer'a dönüşmeden önce kimdi? Biliyor musunuz?'

Elden, dedi. Gallien'in Elden'ı.

Battaniyeme döndüm ve üzerine yattım. *Elden* , diye düşündüm. adını biliyordum. Metresi adına konuşan at Falada bana Leah'ın dört kız ve iki erkek kardeşi olduğunu söylemişti. Leah, Robert'ın zavallı ezilmiş bedenini görmüştü. Diğer erkek kardeş de ölmüştü, ancak nasıl olduğunu ya da cesedini görüp görmediğini söylememişti. Falada, diğer kardeşinin ona her zaman iyi davrandığını söyledi. Aslında Leah'ın kendisi olan Falada.

Diğer erkek kardeş Elden'dı.

5

Üç gün geçti. Üç diyorum çünkü Pursey yarı pişmiş et arabasıyla dokuz kez geldi, ama daha uzun olabilirdi; Deep Maleen'in gaz jeti alacakaranlığında bunu söylemek imkansızdı. Bu süre zarfında The Fall of Empis, The Rise of Flight Killer ya da The Coming of the Curse olarak düşündüğüm bir tarihi bir araya getirmeye çalıştım. Sahip olduğum küçük bilgi kırıntılarına dayanarak bu aptalcaydı, ama zaman geçti. Nasıl olsa bazen. Ve o kırıntılara sahiptim, ne kadar fakir olsalar da.

, gökyüzünde yükselen iki aydan bahsetti , ama ayların yükseldiğini hiç görmemiştim. Onları neredeyse hiç görmemişti. Ayrıca hiçbir dünya astronomunun görmediği takımyıldızlardan da bahsetti, ama ben sadece ara sıra yıldızları görebiliyordum. Güneş saatine yaklaşırken o kısa ömürlü mavi parça dışında, bulutlardan başka çok az şey görmüştüm . Empis'te gökyüzü yetersizdi. En azından şimdi öyleydi.

Başka bir not: Bay Bowditch, Hana'dan hiç bahsetmemişti ve bence yapardı. 'Googir'i ziyaret edene kadar devin adını duymadım.

Beni en çok ilgilendiren, en çok düşündüren üçüncü not *oldu* . Bay Bowditch, bizim dünyamızdan insanlar Empis'e giden yolu keşfederse neler olabileceğinden bahsetmişti, kuşkusuz, kullanılmayan kaynaklarla dolu bir dünya, altın da bunlardan sadece biriydi. Kalp krizi geçirdiğini fark etmeden hemen önce, *"Onlar* (yani bizim dünyamızın yağmacıları) *o yerin korkunç tanrısını uzun uykusundan uyandırmaktan korkarlar mı?" demişti.*

Kayda bakılırsa, Bay Bowditch son ziyaretini yaptığında Empis'te işler zaten kötüydü, ancak o zamanlar Hana henüz görevine gelmemiş olabilir. Lilimar şehri *, özellikle geceleri zaten ıssız ve tehlikeliydi* . Bu, daha fazla altın elde etmek için son bir keşif gezisi gibi kişisel deneyimlerinden bildiği veya yalnızca güvendiği kaynaklardan duyduğu anlamına mı geliyordu? Woody, belki? Altın için son bir yolculuk yaptığını ve Hana'nın orada olmadığını düşündüm.

Bu titrek kibrit çöpü temeline dayanarak, bir varsayım gökdeleni inşa ettim. Bay Bowditch son ziyaretini yaptığında, Gallien Kralı (adı muhtemelen Jan idi) ve Same Kraliçesi (adı bilinmiyor) çoktan görevden alınmıştı. Yedi çocuğundan en az beşi öldürülmüştü. Leah, Claudia Teyze ve amcası veya kuzeni (hangisi olduğunu hatırlayamadım) Woody ile birlikte kaçtı. Leah, erkek kardeşi Elden'ın da öldüğünü iddia etti, ancak Leah'ın onu en çok sevdiği açıktı (bu doğrudan atın ağzından, ha-ha). Leah'ın Elden'ın Uçuş Katili olduğuna inanmaktansa öldüğüne inanmayı tercih etmesi mümkün değil miydi? Herhangi bir kız kardeş, çok sevdiği kardeşinin bir canavara dönüştüğüne inanmak ister miydi?

Elden'ın da temizlikten kaçmış olması mümkün değil miydi -eğer öyle olsaydı- *ve o yerin korkunç tanrısını uzun uykusundan uyandırmış* mıydı? Hamey'in söylediği bir şey yüzünden, varsayımlarımdan en inandırıcısının bu olduğunu düşündüm: *Flight Killer Karanlık Kuyu'dan döndüğünden beri* .

Bu sadece saçma bir efsane olabilir, ama ya değilse? Ya Leah'ın kardeşi Karanlık Kuyuya inmişse (tıpkı buraya gelmek için başka bir karanlık kuyuya indiğim gibi) ya tasfiyeden kaçmak için ya da kasten? Ya Elden olarak aşağı inip Uçuş Katili olarak geri dönseydi? Muhtemelen Karanlık Kuyu'nun tanrısı onu yönetiyordu. Ya da belki Elden o tanrı tarafından ele geçirilmişti *,* o tanrıydı. Korkunç bir düşünce, ancak herkesin - gri insanlar ve bütün insanlar - silinme şekline bağlı olarak bir dereceye kadar mantıklıydı, çoğu yavaş ve acı verici bir şekilde.

Uymayan şeyler vardı ama çoğu şey uyuyordu. Ve dediğim gibi, zaman geçti.

Cevabını tahmin edemediğim bir soru vardı: Bu konuda ne yapılabilirdi?

6

Mahkûm arkadaşlarımı biraz tanıdım ama hücrelerimizde kilitli kaldığımız için sizin anlamlı ilişkiler diyeceğiniz şeyi geliştirmek mümkün değildi. Fremmy ve Stooks komedi ikilisiydi, ancak zekalarıyla (ya da ne olduğuyla) ben dahil herkesten daha çok eğlendiler. Dommy iriydi ama yatarken daha da kötüleşen mezarlık öksürüğü vardı. Diğer siyah adam Tom, çok daha küçüktü. Harika bir şarkı söyleyen sesi vardı, ama onu sadece Eris tatlı bir şekilde kullanmaya ikna edebilirdi. Baladlarından biri bildiğim bir hikayeyi anlattı. Büyükannesini ziyarete giden ve Nana'nın geceliğini giyen bir kurt bulan küçük bir kız hakkındaydı. Hatırladığım 'Kırmızı Başlıklı Kız' mutlu bir sonla bitmişti, ama Tom'un versiyonu kasvetli bir kafiyeyle sona erdi: *Koştu ama yakalandı, tüm mücadeleleri boşa gitti* .

Deep Maleen'de mutlu sonlar yetersiz görünüyordu.

Üçüncü gün, heyecan çılgınlığının gerçek anlamını anlamaya başlamıştım. Zindandaki meslektaşlarım tam olabilir ama tam olarak MENSA adayı değillerdi. Jaya yeterince zeki görünüyordu ve görünüşte tükenmez bir bilmece kaynağı bilen Jackah adında bir adam vardı, ama bunun dışında konuşmaları gelişigüzel gevezelikten ibaretti.

Kanın akmasını sağlamak için şınav yaptım, çömeldim ve yerinde koştum.

"Gösteriş yapan küçük prense bak," dedi Eye bir keresinde. Iota bok kafalıydı ama yine de ondan hoşlanmaya başlamıştım. Bazı yönlerden bana uzun zamandır kayıp olan arkadaşım Bertie Bird'ü hatırlattı. Kuş Adam gibi, Iota da bok kafalılığıyla ön plandaydı ve ayrıca, iyi çöpçatanlara her zaman hayranlık duymuşumdur. Iota, tanıdığım en iyi kişi

değildi, ama o da kötü değildi ve ben hâlâ senin temel kısa vadeli oyuncusun olsam da, onu üzmekten zevk aldım.

"Şuna bak Göz," dedim ve avuç içlerimi göğsüme doğru kaldırdım. Dizlerim onlara vurdu. 'Bunu yaptığını görelim.'

'Ve bir şeyi zorlar mısın? Kas çekmek? Kendime bir mola vermek mi? Bunu istersin, değil mi? O zaman Güzel Olan geldiğinde benden kaçabilirsin.'

'Bir olmayacak' dedim. 'Otuz bir olacak. Flight Killer'da tüm insanlar tükendi. Bunu yaptığınızı görelim!' Ellerimi neredeyse çene hizasına kadar kaldırdım ve dizlerimle tokatlamaya devam ettim. Endorfinlerim yorgun olsa da, meydan okumaya yükseldi. Neyse biraz.

"Bunu yapmaya devam edersen kıçını ikiye böleceksin," dedi Bernd. En yaşlımızdı, çoğu keldi. Geriye kalan azıcık saçı griydi.

Bu beni güldürdü ve durmak zorunda kaldım. Hamey şiltesine uzanmış ve kıkırdamaktaydı.

Otuz iki olacak, dedi Eye. 'Yakın zamanda bir tane daha alamazsak, Red Molly'de kalacaklar. *Otuz* iki yapacak. Orospu çok yakında Cratchy'den dönecek ve Flight Killer eğlencesi için daha fazla beklemek istemeyecek.'

'O değil *!* ' dedi Fremmy.

'Ona *asla* deme!' Stooks ağladı. Aynı alarm bakışlarını giydiler.

'Ben *söylüyorum* .' Eye tekrar hücresinin parmaklıklarına sıçradı ve onları sallamaya başladı. Bu onun tercih ettiği egzersiz şekliydi. 'Bütün, değil mi? Her ne kadar o koca, dört nala koşan annesi çirkin ağaçtan düşmüş ve kahrolası yüzünü ta aşağılara kadar sıyırmış olsa da.

'Bekle' dedim. Aklıma korkunç bir fikir gelmişti. 'Bana annesinin olduğunu söylemeyeceksin...'

"Hana," dedi Hamey. 'Güneş saatini ve hazineyi koruyan. Yine de güneş saatine gittiysen, işini gevşetiyor olmalı. Flight Killer bundan hoşlanmayacak.'

zar zor dikkat ettim. Hana'nın bir kızı olması benim için şaşırtıcıydı, çünkü çoğunlukla onunla kimin çocuk yapmak için yattığını hayal edemiyordum.

'Red Molly... bilirsin, bir dev mi?'

Ammit koridorun sonundan, "Annesi gibi değil," dedi. Ama o büyük. Akrabasını görmek için Cratchy'ye gider. Devler diyarı, biliyorsun. Geri gelir ve seni ele geçirirse bir çıra gibi kırar. Ben değilim. oruç tutuyorum O yavaş. İşte Jackah'ın bilmediği bir şey var: Gençken uzunum, yaşlıyken kısayım. Ben neyim?'

Bir mum, dedi Jackah. "Bunu herkes biliyor, salak."

Düşünmeden konuştum. 'İşte sizi yatağa atmak için bir mum geliyor. İşte kafanı kesmek için bir helikopter geliyor.'

Sessizlik. Sonra Göz, 'Yüce tanrılar, bunu nereden duydunuz?' dedi.

'Bilmiyorum. Sanırım annem ben küçükken bana söylerdi.'

"O zaman annen tuhaf bir kadındı. Bir daha asla söyleme, bu kötü bir kafiye.'

Deep Maleen'in nemli ve damlayan koridorunda Dommy öksürmeye başladı. Ve öksürük. Ve öksürük.

7

İki veya üç gün sonra – burada tahmin; zindan zamanı değildi - Pursey bize kahvaltı servisi yapmak için geldi ve bu sefer gerçekten *kahvaltıydı* : sosis çubukları kalın iplerle parmaklıkların arasından fırlatıldı. Bir dizeye dokuz veya on. Anında elimi tuttum. Hamey kirli zeminde yatmasına izin verdi, sonra onu aldı ve umursamazca bağlantılardaki kiri fırçaladı. Bir süre baktıktan sonra tekrar bıraktı. Radar'ın yaşlanıp ölmek üzereyken davranış biçimiyle korkunç bir benzerlik vardı. Paletine geri döndü, dizlerini göğsüne çekti ve duvara döndü. Karşımızda Eye, hücresinin parmaklıklarına çömelmiş, ipini ortasından yiyordu, mısır başağı yer gibi bir ileri bir geri gidiyordu. Sakalı ağzının çevresinde yağla parlıyordu.

Haydi Hamey, dedim. 'Sadece bir tane yemeye çalışın.'

Stooks, "Eğer yapmazsa, buraya atın," dedi.

Fremmy, "Çabuk hallederiz," dedi.

Hamey yuvarlandı, oturdu ve sosis dizisini kucağına çekti. Bana baktı. 'Zorunda mıyım?'

"Daha iyisin, Yararsız," dedi Göz. Her iki uçta da iki sosis vardı. 'Bunları aldığımızda ne anlama geldiğini biliyorsun.'

Sosislerin sahip olabileceği artık ısı gitmişti ve merkezler çiğdi. Aklıma karın ağrısı şikayetiyle hastaneye giden bir adam hakkında internette okuduğum bir hikaye geldi. Röntgen bağırsaklarında büyük bir tenya olduğunu gösterdi. Makale, az pişmiş et yemekten, dedi. Bunu unutmaya çalıştım (gerçekten mümkün değil) ve yemeye başladım. Kahvaltı sosislerinin ne anlama geldiğine dair iyi bir fikrim vardı: oyun zamanı, çok ileri.

Pursey koridorda geri geri gitti. Ona tekrar teşekkür ettim. Durdu ve erimiş bir eliyle beni işaret etti. barlara gittim. Artık ağzında olan gözyaşından boğuk bir fısıltıyla, ' *Osher havası* !' dedi.

başımı salladım. 'Anlamıyorum-'

' *Ateş* havası *!* '

Ardından boş arabasını peşinden çekerek geri çekildi. Kapı kapandı. Cıvatalar çarptı. Hamey'e döndüm. Sosislerden birini kısa sürede ısırmış, ağzını tıkamış ve eline tükürmüştü. Ayağa kalktı ve çöp deliğimize attı.

"Bana ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum," dedim.

Hamey teneke bardağımızı aldı ve elmayı cilalayan bir adam gibi gömleğinin kalıntılarına sürdü. Sonra paletine oturdu. 'Buraya gel.' Battaniyeyi okşadı. yanına oturdum. 'Şimdi kıpırdamadan durun.'

Etrafa baktı. Fremmy ve Stooks, boktan küçük dairelerinin uzak köşesine çekilmişlerdi. Iota, son sosisine gömüldü ve onu kalıcı hale getirdi. Diğer hücrelerden çiğneme, geğirme ve şapırtma sesleri geliyordu. Görünürde görünmediğimize karar veren Hamey parmaklarını açtı -bunu yapabildi, palet yerine elleri olan bütün bir insandı- ve onları saçlarıma geçirdi. geri çekildim.

Hayır, hayır, Charlie. Kıpırdama.'

Kafa derimi kazıdı ve saçımı çekti. Kir bulutları yağdı. Tam olarak utanmadım (bir hücrede birkaç gün geçirerek, yerdeki bir deliğe sıçarak ve işeyerek, ve sen daha iyi hislerini kaybedersin), ama yine de ne kadar pis olduğumu anlamak korkunçtu. Charlie Brown'ın arkadaşı Pig-Pen gibi hissettim.

Hamey, bulanık bir yansımama bakabilmem için teneke bardağı kaldırdı. Bir berberin size yeni saç kesiminizi göstermesi gibi, sadece fincan çukur ve kavisliydi, bu yüzden biraz lunapark aynasına bakmak gibiydi. Yüzümün bir tarafı büyük, diğeri küçüktü.

'Görüyor musun?'
'Neyi görüyor musun?'
Bardağı eğdi ve Hamey'in kiri ovaladığı öndeki saçımın artık kahverengi olmadığını fark ettim. Sarışın olmuştu. Aşağıda, onu ağartacak güneş olmasa bile, sarıya dönmüştü. Bardağı elime alıp yüzüme yaklaştırdım. Kesin olarak söylemek zordu ama görünüşe göre gözlerim de değişmişti. Her zaman oldukları koyu kahverengi yerine, ela olmuş gibiydiler.
Hamey boynumun arkasını kavradı ve beni ağzına yaklaştırdı. Pursey dedi ki: “Saçını yıkama.”
geri çektim. Hamey bana baktı, gözleri - eskiden benimki kadar kahverengiydi - genişledi. Sonra beni tekrar kendine çekti.
'Gerçek prens sen misin? Bizi kurtarmaya gelen mi?'

8

Ben cevap veremeden kapı sürgüleri geri çekildi. Bu sefer Pursey değildi. Ellerinde sopalarla silahlanmış dört gece askeri vardı. İki kişi kollarını iki yana açmış, hücre kapıları her iki taraftan gıcırdayarak açılıyor, önden yürüyordu. 'Oyun zamanı!' içlerinden biri uğuldayan böceksi sesiyle bağırdı. 'Bütün çocuklar oynamak için dışarı çıkarlar!'
Hücreleri terk ettik. Bu öcüler grubunda olmayan Aaron beni sağa çekmişti. Sola gittik, otuz birimiz de saha gezisine çıkan gerçek çocuklar gibi çift sıra halindeydik. Sonunda yürüdüm, ortağı olmayan tek kişi. Diğer iki gece askeri arkamdan yürüdü. İlk başta, düşük voltaj gibi, kısık bir çatırtının benim hayal gücüm olduğunu düşündüm, bu dehşetleri canlı tutan kuşatıcı güç tarafından daha önce etkilendiğime dayanarak, ama değildi. Gece askerleri elektrikli zombilerdi. Bunun bir heavy metal grubu için çok iyi bir isim olacağını düşündüm.
Hamey, sıska hücre arkadaşıma omuz silkip onu tökezleten Iota ile yürüyordu. *Bırak* demek istedim ama ağzımdan 'Kes şunu' çıktı.
Göz gülümseyerek bana baktı. 'Kim öldü ve seni Tanrı yaptı?'
'Kes' dedim. 'Bu rezil yerde dostun olan biriyle neden dalga geçesin ki?'
Bu hiç Charlie Reade'e benzemiyordu. O çocuk, ağzımdan çıkandan çok " *Dur siktir git" demeye daha yatkındı.* Yine *de* bendim ve Iota'nın gülümsemesinin yerini şaşkın bir spekülasyon ifadesi aldı. Büyük elinin tersiyle alçak alnına İngiliz tarzı bir selam verdi ve "Efendim evet efendim" dedi. Bakalım bir ağız dolusu toprakla bana ne kadar emir vereceksin.'
Sonra tekrar önüne döndü.

YİRMİ İKİ BÖLÜM

Oyun Alanı. Ammit.

Bulaşık yıkama. Kek. Gaz Jetleri.

1

Merdiven çıktık. Tabii ki yaptık. Deep Maleen'de esir tutulduğunuzda, merdivenler bir yaşam biçimiydi. On dakika sonra Hamey düzensiz bir şekilde nefes alıyordu. Göz kolundan tuttu ve onu sürükledi. 'Kambur, kambur, kambur, Yararsız! Devam et yoksa baban seni azarlayacak!'

Geniş bir sahanlığa ve çift kapıya geldik. Bu boktan geçit törenine liderlik eden iki gece askerinden biri ellerini yukarı kaldırdı ve kapılar açıldı. Diğer tarafta ise farklı, daha temiz bir dünya vardı: gaz jetlerinin çok parlak bir şekilde parlatıldığı beyaz kiremitli bir koridor. Koridor yukarı doğru eğimli bir rampaydı ve bu alışılmadık derecede parlak ışıkta yürürken (gözümü kamaştırıyordu ve yalnız değildim), düzinelerce soyunma odasından bildiğim bir şeyin kokusunu almaya başladım: pisuarlardaki kekler ve ayak banyolarını dezenfekte eden şeyler.

O zaman 'oyun zamanının' ne anlama geldiğini biliyor muydum? Evet elbette. Sözde Adil Olan'ın ne olduğunu anladım mı? Aynen. Hücrelerde tek yapmamız gereken yemek yemek, uyumak ve konuşmaktı. Sorularıma dikkat ettim, Ullum'un dini cemaatinden olduğum kurgusunu korumak istedim ve konuşmaktan çok dinledim. Ama yine de -neredeyse- sporun büyük bir anlaşma olduğu pek çok kampüsten birinde güncel ve bakımlı bir spor kompleksindeki bir şeye benzeyen yukarı doğru eğimli koridor beni şaşırttı. Lilimar mahvolmuştu - tüm Empis'in cehennemi vardı - ama bu koridor harika görünüyordu ve bunun nelere yol açacağı konusunda da harika bir fikrim vardı. Belki daha da büyük. yanılmadım.

Her birinin üzerinde gaz lambası olan kapıların yanından geçmeye başladık. İlk üçü EKİPLER dedi. Bir sonraki EKİPMAN dedi. Beşincisi YETKİLİLER dedi. Ancak onu geçtiğimde (hala Kuyruk Sonu Charlie, amaçlanan bir kelime değil), gözümün ucuyla baktım ve YETKİLİLER, Kellin gösterdiğinde Polley'nin ehliyetindekilerle aynı runik semboller karmaşasında bir şey haline geldi. bana göre. Tekrar YETKİLİLER yazdığını görecek kadar uzun süre geriye bakmak için başımı çevirdim ve sonra omzuma bir esnek çubuk indi. Çok zor değil ama dikkatimi çekecek kadar zor.

Yürü, evlat.

İleride koridor parlak bir ışıkla sona eriyordu. Diğerlerini bir oyun alanına kadar takip ettim… ama o nasıl bir oyun alanıydı. Takıldığım Ullum'dan gelen rube gibi etrafa baktım. Dünyamla Empis arasındaki tünelden çıktığımdan beri birçok şok yaşamıştım ama o ana kadar *rüya görüyor olmam gerektiği düşüncesi aklıma* gelmedi.

Dışarıdan gördüğüm tepsi benzeri tutuculardaki jumbo gaz jetleri, bir Triple-A beyzbol takımını gururlandıracak bir stadyumun kasesini çevreliyordu. Gökyüzüne, her yerde hazır bulunan bulutlardan yansıyan parlak mavi-beyaz ateş akışları fırlattılar.

Gökyüzü. Dışarıdaydık.

Sadece bu da değil, geceydi, bizim için gün daha yeni başlıyor olsa da. İskeletlerimizi tutsak edenlerin gün ışığında var olmaması mantıklıydı ama yine de her zamanki uyanma ve uyku ritmimin alt üst olduğunu fark etmek garipti.

Toprak bir yolda yürüdük ve yaylı çimenlerin üzerindeki yeşil çimenlerin üzerinde yürüdük. Buna benzer birçok oyun sahasında bulundum - beyzbol ve futbol - ama hiçbir zaman tam anlamıyla yuvarlak olmayan bir sahada bulundum. Burada hangi oyun oynanmıştı? Bunu söylemenin bir yolu yoktu, ama inanılmaz derecede popüler olmalıydı, çünkü içeri giren fırıldak yolları ve sahayı çevreleyen ve stadyumun dairesel kenarına yükselen koltuk sıraları, her ne ise, binlerce Empisarian taraftarı çekmişti.

Önümüzdeki bulutların içine yükselen üç yeşil kuleyi gördüm. Sağımda ve solumda taş kuleler vardı. Kulelerin arasında koşan korkulukların bazılarında, mavi kefenleriyle bize bakan gece askerleri vardı. Sarayın arka tarafında batık olduğu için sadece güneş saatine doğru yürürken stadyumun üst kıvrımını görebilmiştim.

Bir yerlerde -muhtemelen bu üç yeşil-camlı kulenin dibinde- bir taht odası ve kraliyet daireleri vardı. Geniş Gallien Yolu boyunca uzanan dükkânlar gibi, oralar da pisliklerin çıktığı yerlerdi. Buranın sıradan insanlar için önemli olan yer olduğuna dair bir fikrim vardı ve oyun günlerinde Seafront ve Deesk'ten, hatta belki Ullum ve Green Isles'tan gelen o parlak renkli fırıldak patikalarından aşağı indiklerini neredeyse görebiliyordum. , yiyecek sepetlerini taşıyarak ve takım şarkılarını söyleyerek veya takım isimlerini söyleyerek—

Koluma bu sefer daha sert bir çubuk indi. Döndüm ve kaşlarını çatan yarı şeffaf bir yüz zarfının içinde sırıtan bir kafatası gördüm. 'Gerçekten bir salak gibi aval aval bakmayı bırak! Koşma zamanı, evlat! Ayağını kaldırma zamanı!'

Iota, paketimizi dairesel, çılgın yeşil alanı çevreleyen dairesel yola götürdü. Diğerleri onu ikişer üçer takip etti. Hamey sonuncuydu. Orada sürpriz yok. Tarlanın önü olduğunu tahmin ettiğim yerin üzerinde, büyük bir açık hava oturma odasına benzeyen bir tür süit vardı; resmi tamamlamak için gereken tek şey süslü bir avizeydi. Garantili Fiyat Alanındaki ön taraftakiler gibi yastıklı sandalyeler, açıkçası onur koltuğunun yanındaydı. Sarayın arka girişini koruduğu Hana'nın tahtı kadar büyük değildi (yani yemek yemediği ya da uyumadığı zamanlarda), ama koltuk ekstra genişti ve kollar, sanki tahtı kim almışsa, dışarı

doğru çekikti. Orada oturma ayrıcalığı, kıçından yukarısına kadar steroidle güçlendirilmiş geniş bir vücuttu. Bu koltuk boştu, ama her iki yandaki yastıklı sandalyelerde yanlarından koşarak geçerken bizi izleyen yarım düzine insan vardı. Onlar iyi giysiler giymiş bütün insanlardı - yani çoğumuzun giydiği paçavralar değil. Biri bir kadındı, yüzü bir çeşit makyaj sandığım şey yüzünden solgundu. Yakası fırfırlı uzun bir elbise giymişti. Parmakları ve saç tokaları mücevherlerle parlıyordu. Bu süitteki herkes uzun bardaklardan bira ya da bira içiyordu. Adamlardan biri baktığımı gördü ve kadehini kadeh kaldırıyormuş gibi bana kaldırdı. Hepsi, hafif bir ilgiyle hafif baharatlanmış bir can sıkıntısı karışımı diyeceğim ifadelere sahipti. Onlardan hemen nefret ettim, çünkü sadece sopalarla kamçılanmış bir mahkum, fanilerinin üzerinde oturup vakit geçiren bir avuç iyi giyimli aylaktan nefret edebilir.

Burası o pislikler için yapılmadı , diye düşündüm. *Bunu nasıl bileceğimi bilmiyorum ama biliyorum* .

Bu sefer gittikçe pisleşen pantolonumun koltuğuna bir esnek çubuk düştü. Ateş gibi yaktı. Daha iyilerine bakmanın kibarlık olmadığını bilmiyor musun?

Ben de o böcek gibi vızıldayan seslerden nefret etmeye başlamıştım. Sadece bir Darth Vader'ı değil, bütün bir müfrezesini dinlemek gibiydi. Hızımı arttırdım ve Stooks'u geçtim. Yanımdan geçerken bana bir Empisarian kuşu çevirdi. Hemen geri çevirdim.

Derin Maleen meslektaşlarımın arasından geçerek Tom'dan dostça bir darbe ve Ammit adındaki hafif bodur bir iri iri parçadan daha sert, daha az dostça bir darbe aldım. Nereye gittiğine dikkat et Ully, dedi. "Seni burada koruyacak bir tanrı yok. Bütün bunları geride bıraktın.'

Onu geride bıraktım ve bunu yapmaktan mutlu oldum. Hayat, onu daha da kötüleştirecek huysuz hücre blokları olmadan yeterince berbattı.

Sahanın ortasında, Peewee futbolu ve hokeye kadar uzanan çeşitli atletik uygulamalardan tanıdığım şeyler vardı. Ahşap demiryolu bağlarına benzeyen bir çift çizgi vardı. Sadece top olabilecek yuvarlak şişkinliklerle dolu büyük bez torbalar vardı. Çuval bezine sarılmış bir dizi direk vardı. Her birinin üzerinde kabaca boyanmış kaşlarını çatmış bir yüz vardı. Empisarian mücadele mankenleri, şüphesiz. Bir T-çubuktan sarkan uçlarında halkalı halatlar ve bir tarafında bir kare saman bulunan yüksek testere tezgahlarında geniş bir tahta vardı. Ayrıca balta sapları gibi görünen şeylerle dolu bir hasır sepet. Bunların görünüşü umurumda değildi. Koç Harkness bize bazılarının sadistçe diyebileceği ama birbirimize sopalarla vurmak için talimler yaptırmıştı. Numara.

VIP kutusundan pistin tam karşıdaki kısmına geldiğimizde kalabalığın önüne geçtim. Burada başı arkada koşan, göğsü şişmiş ve elleri iki yanında pompalayan Iota ile bile çektim . Mahallemdeki orta yaşlı, forma giren herhangi bir adama benzemek için tek ihtiyacı olan birkaç el ağırlığıydı. Oh, ve belki bir eşofman.

'Yarışmak ister misin?' Diye sordum.

'Ne? O kaltak Petra ve diğerleri kimin kazanacağına dair bahse girsin diye mi?' Serinletici içkileriyle rahatlayan iyi giyimli insanlara baş parmağını salladı. Bir iki yenisi de onlara katılmıştı. Tanrı aşkına, neredeyse bir kokteyl partisiydi. Grup, bir çift gece askeri tarafından kuşatıldı. "Onsuz yeterince endişemiz yok mu?"

'Sanırım öyle.'

'Gerçekten nerelisin, Charlie? Sen Ully değilsin.'

Hamey'in pistten ayrıldığını görünce cevap vermekten kurtuldum. Başı eğik ve ince göğsü inip kalkarak çeşitli antrenman ekipmanlarına doğru ağır ağır ilerledi. Dövüş sopalarından oluşan hasır sepet (başka ne olabileceklerini bilmiyordum) ve çatık tabak suratlı mücadele mankenleri arasında, bazı banklar ve çanak çömleklerle kaplı bir masa vardı - küçük, demitaslar gibi. Hamey bir tane aldı, suyunu süzdü, masaya geri koydu, sonra kollarını uyluklarına dayamış ve başı aşağıda oturdu. Masa, Hamey'e bakan ama ona vurmak için hiçbir hamle yapmayan bir gece askeri tarafından korunuyordu - ya da belki de "düşünüyordu".

'Bunu deneme,' Göz şişti, 'yoksa kanayana kadar seni kırbaçlarlar.'

Bundan nasıl kurtulur ?'

'Çünkü bu boku yapamayacağını biliyorlar, bu yüzden. O Bay Yararsız, değil mi? Ama o bir bütün ve onsuz tekrar otuza düştük.'

'Nasıl olduğunu anlamıyorum... Yani, bir kez Adil Kişi başladığında, öyle olduğunu varsayarsak... ondan nasıl bekleyebilirler... bilirsiniz. Kavga.'

"Yapmazlar," dedi Eye ve sesinde garip bir not fark ettim. Sempati olabilirdi. Ya da belki de duygudaşlık demek istiyorum. Hamey'i sevdiğinden değildi; içinde bulunduğumuz durumu daha az sevmesiydi.

'Sen hiç nefesin kesilmez mi ufaklık? Bir dahaki sefere ben Useless'la bankta oturuyor olacağım ve onlar da bana istedikleri kadar sopalarla vurabilirler.'

Ona çok fazla spor yaptığımı söylemeyi düşündüm, ama sonra bana ne tür bir spor olduğunu sorabilir ve bu büyük yeşil tiddlywink'te hangi sporun yapıldığını bile bilmiyordum. 'Formda kaldım. En azından ben buraya gelene kadar. Bana ufaklık yerine Charlie diyebilirsin, tamam mı? Bize çocuk *derler* .'

Charlie öyle. Göz başparmağını Hamey'e doğru salladı, o bankta otururken bir karamsarlık resmiydi. 'O zavallı enayi sadece sıcak bir vücut. Top yemi.'

Sadece *enayi demedi ve top yemi* demedi . Kullanmış olduğu deyimi zihnim bu şekilde tercüme etti. 'Hızlı bir şekilde karar verilen bir maçı görmekten hoşlanıyorlar.'

NCAA Big Dance'da on altı numaraya karşı bir numara gibi, diye düşündüm.

Yine VIP kulübesine geliyorduk ve bu sefer bizi izleyen iyi giyimli insanlara baş parmağımı sallama sırası bendeydi. Birbirleriyle konuşmadıklarında, bunun nedeni, konuştukları şeyin onlar için, aşağıda şişip koşan düzensiz salaklardan daha önemli olduğunu anlayabilmenizdi. Biz sadece bir araya gelmek için bir bahaneydik, evde futbol antremanı izleyen adamlar gibi. Arkamızda, diğerleri sıraya dizilmişti ve birkaç adam – Double ve Yanno adında bir adam – banklarda Hamey'e katılmıştı.

'Kaç tane var?'

'Ne?' Iota da artık şişiyordu. Hala rüzgarım vardı. 'Elden'ın tebaası mı?' *Konulara* tırnak içindeymiş gibi biraz vurgu yaptı . 'Bilmiyorum. Yirmi. Belki otuz. Belki birkaç tane daha. Orospu, Flight Killer'ın gözdesi olduğu için onları çok seviyor.'

'Petra?'

'Evet, o.'

'Ve bu *kadar* mı?'

O cevap veremeden, eski dostum Aaron, VIP kutusunun altındaki bir yürüyüş yolundan çıktı ve ilk numarasında bir orkestrayı başlatmak üzere olan bir orkestra şefi gibi esnek çubuğunu salladı. ' *İçeride!* ' O çağırdı. ' *Herkes içeri!* '

Iota, alanın ortasındaki ekipmana doğru koştu ve ben de ona katıldım. Mahkumların çoğu tütüyor ve esiyordu. Jaya ve Eris, elleri dizlerinin üzerine eğilmiş, nefeslerini geri alıyorlardı. Sonra masadaki diğerlerine, üzerinde küçük fincanlarla katıldılar. Birini geri attım. Çoğunlukla suydu, ama içinde tekme atan ekşi bir şey vardı. Hala nefesim vardı, ama o küçük bardağı içtikten sonra daha fazla içmiş gibi hissettim.

Aaron'u da sayarsak, şimdi sahada beş gece askeri önümüzde yarım daire şeklinde duruyordu. İki kişi daha VIP'leri koruyordu. Korkuluklardan izleyenleri parlak mavi auraları nedeniyle saymak kolaydı: on iki. Bu, toplamda on dokuz anlamına geliyordu, bunun da dış kapıya doğru koşarken beni ve Radar'ı kovalayan sayı olduğunu sanıyordum. Ya burada olmayan ya da korkuluklardan birinden izleyen Kellin'i eklediğimde yirmi. Hepsi bu muydu? Eğer öyleyse, mahkumların sayısı gardiyanlardan daha fazlaydı. Eye'a sormak istemedim çünkü Aaron beni izliyor gibiydi.

'İyi koşu!' dedi Stooks.

'Seksten daha iyi!' dedi Fremmy.

"Senin dışında," dedi Stooks.

"Evet," diye onayladı Fremmy, "iyi seks yaparım."

Başka bir bardağa uzandım ve korumalarımızdan biri bastonunu bana doğrulttu. "Hayır, hayır, bir müşteriye, ufaklık."

Bir müşteriye söylemesi dışında , tabii ki, söylediği şey değildi.

2

Ardından, futbol antrenmanından daha az acımasız olan oyun zamanı geldi. Sonuna kadar öyleydi.

Önce toplar geldi. Üç çantada on altı tane vardı. Plaj toplarına benziyorlardı ama onları ağırlaştıran gümüşi bir maddeyle kaplanmışlardı. Bildiğim kadarıyla *gümüştü* . Yan tarafımda çarpık yansımamı görebiliyordum: kirli yüz, kirli saç. Ne kadar kötü hissettirse de saçımı yıkamamaya karar verdim. 'Bizi kurtarmaya gelen gerçek prens' olduğumu düşünmedim, kendimi bile kurtaramadım ama dışlanmak da istemiyordum. Sarayın işkence odasını görmüştüm ve orada misafir olmak istemiyordum.

On beşlik iki sıra oluşturduk. Hamey garip bir adamdı ve gardiyanlardan biri, on altıncı topu yukarı ve aşağı atmasını emretmek için esnek sopasını kullandı. Hamey'in yetersiz bir şekilde yaptığı şey. Eğimli koridordaki yürüyüşünden ve pistin etrafındaki tek kısmi dönüşünden dolayı hâlâ nefes nefeseydi. Ona baktığımı gördü ve bana gülümsedi, ama üstündeki gözler ıssızdı. Alnına dövme yaptıran İLK KİŞİ BENİM OLABİLİR.

Geri kalanımız ağırlıklı topları - beş kilo kadar - ileri geri fırlattık. Çok fazla bir şey yoktu, sadece bir kol ve üst vücut ısınması vardı, ama mahkum arkadaşlarımın çoğu açıkça eski hayatlarında atletik olarak eğimli değildi, çünkü çok fazla beceriksizlik vardı. Kelebek Monarşisi'nin devrilmesinden önce Hisar dedikleri yerde beyaz yakalı işçilerin eşdeğeri olup olmadığını merak ettim (orada küçük bir kasıtsız kelime oyunu). Bazıları iyi durumdaydı ve birkaçının hamleleri vardı - Eye bir, Eris bir başkaydı, Tom ve Ammit iki tane daha vardı - ama geri kalanı oldukça beceriksizdi. Koç Harkness onlara yapışkan ayaklar derdi (asla yapışkan ayaklar değil). Fremmy ve Stooks yapışkan ayaklardı; Jaya ve Double da öyleydi. Dommy'nin boyu vardı ama aynı zamanda öksürüğü de vardı. Sonra, Iota'nın dediği gibi işe yaramaz olan Hamey vardı.

Iota ile ortak oldum. Bir dizi yumuşak lob attı, topumuzu elinin altından fırlattı, ben de aynısını yaptım. Her atıştan sonra bir adım geri atmamız söylendi. Yaklaşık on dakika sonra, başka bir koşu için piste geri dönmemiz emredildi. Hamey elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ama çok geçmeden yavaşladı. Bu sefer koşuyordum, temelde tembellik ediyordum. Ammit beni kolayca yakaladı, ancak kambur adımları orta derecede dalgalı bir römorkör gibi yan yana sallanmasına neden oldu. VIP'lerin yanından geçerken, yoldan çıktı ve bana tekrar çarptı, ancak bu sefer gerçekten bir çarpma değil, eski moda bir omuz kontrolüydü. Bunu beklemiyordum ve koşmaya başladım. Jaya üzerime tökezledi ve homurdanarak dizlerinin üstüne çöktü. Diğerleri etrafımızda döndüler.

Sonunda kutudaki şişkinliklerin tüm dikkatini çekmiştik. Jaya ve bana bakıyorlardı, Andy, Bertie ve benim bir filmdeki komik komedi rutinine gülmüş olabileceğimiz gibi işaret edip gülüyorlardı.

Jaya'nın kalkmasına yardım ettim. Dirseklerinden biri kanıyordu. İyi olup olmadığını sordum. Öyle olduğunu söyledi, sonra gece askerlerinden biri uzuv çubuğunu kaldırarak yaklaşırken kaçtı. 'Dokunmak yok ufaklık! Hayır, hayır, hayır!' Bir elimi kaldırdım, kısmen anladığımı göstermek için, çoğunlukla yüzüme bir tane fırlatmaya karar verirse, esnek sopanın darbesini önlemek için.

Gece askeri bir adım geri çekildi. Ammit'i yakaladım. 'Neden bunu yaptın?'

Cevabı, yıllar boyunca birlikte spor yaptığım taş beyinli, sözde Alfa köpeklerinin herhangi birinden duyabileceğim bir cevaptı - ve onlardan bolca var. Özellikle lisede oynadıysanız bilirsiniz. Bunlar yirmili ya da otuzlu yaşlarında antrenmanda çitin kenarına asılan, bira içen ve zafer günlerinden bahseden adamlar. 'Beğendim.'

Bu da Ammit'in bir derse ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Bir tane alamazsa, çarpma, itme ve takılma asla durmayacaktı.

Pistte bir tur attıktan sonra ringlere gönderildik ve barfiks çekmemiz söylendi. Arkadaşlarımın yarısı beş tane yapabilirdi; altı veya yedi bir veya iki yapabilir; Bir düzine yaptım, sonra aptalca gösteriş yapmaya karar verdim. 'Şunu izle!' Eye ve Hamey'e söyledim.

Kendimi tekrar yukarı çektim ve kedinin derisini yüzdüm, bacaklarımı başımın üzerine koydum, mükemmel bir üç-altmış devir. Sırtımın küçük tarafından ve sert bir şekilde kırbaçlandığımda zar zor inmiştim. Önce acı geldi, sonra yanık battı.

'Hile yok!' Harun bana bağırdı. Öfkesi aurasını daha parlak hale getirdi ve insan yüzü - başlangıçta kırılgan - neredeyse tamamen kayboldu. İşte size küçük bir gerçek: Sonunda yaşayan ölüler tarafından esir tutulmaya alışacağınızı düşünebilirsiniz, ama asla alışmazsınız. *'Hile yok!* Bileğini ya da bacağını kırarsan seni *yüzeceğim* !'

Çömelmiş bir halde ona baktım, dudaklarım geriye dönük, sol elimin parmakları yerde gergindi. Aaron bir adım uzaklaştı ama korktuğu için değil. Bunu, kahrolası sopasını sallamak için gereken tüm alanı kendine vermek için yaptı. 'Üzerime gelmek ister misin? Yapmak! Bir derse ihtiyacın olursa, sana bir tane öğreteceğim!'

Pis saçlarımın alnıma düşmesine neden olarak başımı salladım ve yavaşça ayağa kalktım. Ben daha iriydim ve ondan yüz kilodan fazla ağırdım - o aslında bir kemik torbasıydı - ama aurası tarafından korunuyordu. Elektriklenmek istiyor muydum? Yapmadım.

Özür dilerim, dedim ve bir an için ona teşekkür ettiğimde Pursey'nin yaptığı gibi şaşırmış göründüğünü düşündüm. Diğerlerine katılmamı işaret etti.

' *Koş!* "diye bağırdı bize. *'Koşun, sizi maymunlar!* '

Maymunlar değil, başka bir zihinsel ikame. Parkuru turladık (bu sefer Hamey denemedi bile), daha fazla güçlü su içtik, sonra mücadele mankenlerine yönlendirildik.

Aaron geri çekildi. Geçen gece askerlerden biri onun yerini aldı. 'Düşmanını ilk öldüren pasta alır! İlk katil için pasta! Bir adım öne çıkın ve bir direk seçin!'

Otuz bir kişiydik ve mücadele eden kukla direklerden sadece on iki kişiydik. Eye bileğimi tuttu ve 'Önce nasıl yapıldığını görün' diye hırladı.

Bu yararlı ipucuna şaşırdım ama istekli olmaktan daha fazlası. Muhtemel bir ödül olarak, on iki mahkûm arkadaşım hızla öne çıktı ve çuvalla sarılmış bir direğe dokundu. Bunlar arasında Eris, Fremmy ve Stooks, Double ve Ammit vardı.

'Şimdi *geri çekilin* !'

Masaya kadar geri çekildiler.

'Ve *düşmanını öldür* ! '

Öne doğru koştular. Yarısından fazlası çarpmadan biraz geri çekildi - belli değildi, ama gördüm. Üçü direkleri tam eğik olarak çarpıştı. Eris sert vurdu, ama o sıskaydı ve direğinin tepesindeki sırıtan plaka sadece titredi. Ürpermeyen diğer adamla aynı. Adı Murf'tu. Ammit'in isabeti şüphesizdi. Plakası direğin tepesinden uçtu ve on metre uzağa indi.

'Bunun için pasta!' Harun ilan etti. 'Bu bir pasta alır!'

Beyaz yüzlü kadının liderliğindeki VIP kutusundaki izleyiciler tezahürat yaptı. Ammit yumruklu ellerini kaldırdı ve eğilerek selam verdi. Bu tezahüratların belirgin hiciv niteliğini fark ettiğini sanmıyorum. Dedikleri gibi, en keskin bıçak ya da en parlak ampul değildi.

İlk on ikinin yerini on iki kişi daha aldı, ama Eye tekrar bileğimi tuttu ve ayağa kalktım. Bu sefer kimse bir tabak kırmadı. Eye, Hamey, Jaya ve ben en son gidenlerdendik.

' *Geri çekil* !'

Yaptık.

'Ve *düşmanını öldür* ! '

Hiç düşünmeden sağ omzumu – güçlü yan omzum – indirerek direğime koştum. Dolgu olmadan bile, çatık kaşlı plaka kafayı uçurmak için direğe yeterince sert vurabileceğimden oldukça emindim , ama diğerlerinin yaptığını gördüğüm gibi geri çekildim. Tabağım neredeyse hiç titremedi, ama Iota'nınki çıktı ve neredeyse Ammit'inki kadar uçtu. Bu sefer VIP'lerden hiçbiri tezahürat yapmaktan rahatsız olmadı; bir kez daha kendi konuşmalarında kayboldular.

Aaron VIP kutusunun altındaki yürüyüş yoluna çekilmişti ve orada ona Kellin katıldı. Bugün sigara ceketi yok; Lord High, aurasının altında dar kamçılı bir pantolon ve açık boğazlı beyaz bir gömlek giyiyordu. Birlikte bize doğru yürüdüler ve antrenman ekipmanını ve üzerinde içecekler olan masayı gördüğümde hissettiğim deja vu'nun aynısını hissettim *.* Kellin ve Aaron baş antrenör ve yardımcısı olabilirdi. Bu sadece mahkumlar için bir egzersiz dönemi değil, aynı zamanda ciddi bir işti. Bir Fair One olacaktı ve bunun iyi bir şov olduğundan emin olmaktan sorumlu olanların Kellin ve Aaron olduğuna dair bir fikrim vardı.

' *Çubuklar!* diye bağırdı Harun. ' *Şimdi sopa!* '

Bunun üzerine kutudaki tüm insanlar daha fazla ilgi gösterdi. Korkuluklarda nöbet tutan gece askerleri bile dikkat çekiyor gibiydi.

Dövüş çubuklarının olduğu hasır sepete gittik. Bokken çubukları gibiydiler, ancak kabzaları yoktu - yaklaşık bir metre uzunluğunda ve her iki ucu da sivrilmişti. Ahşap beyaz, pürüzsüz ve sertti. Ash, diye düşündüm. Major League Beyzbol sopaları gibi.

Kellin, Eris'i işaret etti. Öne çıktı ve çubuklardan birini aldı. Sonra Hamey'i işaret ederek kalbimi biraz sıktı. Bir tane aldı ve bir eliyle her bir sivri ucundan tuttu. Eris'in sadece bir ucu vardı. *Savunma ve saldırı* , diye düşündüm. İkisi de heyecanlı görünmüyordu ama sadece Hamey korkmuş görünüyordu. Olmak için bir nedeni olduğunu düşündüm.

' *Düşmanını öldür!* diye bağırdı Aaron, sesi her zamankinden daha tizdi.

Eris bastonunu salladı. Hamey savuşturdu. Ona yandan geldi ve Hamey yine savuşturdu, ama zayıf bir şekilde; gerçek bir güçle savurmuş olsaydı (yapmamıştı), muhtemelen onu ayaklarından yere sererdi.

' *İndir onu!* diye bağırdı Kellin. ' *Onu indir, seni işe yaramaz amcık, yoksa seni* indiririm *!* '

Eris aşağı doğru sallandı. Hamey bu sefer savuşturmak için hiçbir çaba göstermedi ve bacaklarını onun altından kesti. Bir nefes ve bir gümlemeyle çimenlerin üzerine indi. Kutudaki bütün insanlar daha şehvetli bir şekilde tezahürat yaptılar. Eris onlara boyun eğdi. Yüzündeki tiksinti ifadesini görmeyecek kadar uzakta olduklarını umdum.

Aaron, esnek çubuğuyla Hamey'in kıçını ve bacaklarını dövdü. 'Yukarı! Yukarı, seni gübre yığını! Yukarı!'

Hamey güçlükle ayağa kalktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve burnundan çift sıra halinde sümük sarkıyordu. Aaron başka bir darbe için esnek sopasını kaldırdı ama Kellin tek bir başını sallayarak onu durdurdu. Hamey, en azından yarışma başlayana kadar tek parça halinde kalmak zorundaydı.

Eris başka bir rakip için tutuldu. Çok fazla savuşturma oldu ama sert vuruş olmadı. Geri çekildiler ve bir sonraki çift yerlerini aldı. Çok fazla itme, tokatlama ve savuşturma ile böyle gitti, ama artık *onu alaşağı etme* ya da *düşmanını öldürme çığlıkları yoktu* . Bununla birlikte, Stooks ve Fremmy, tembellik nedeniyle diğer gece askerlerinden birinden kırbaç aldı. Anlayışlarına bakılırsa, bunun ilk olmadığını düşündüm.

Göz, Tom'la, Bernd, Bult'la uğraştı ve sonunda sadece ben ve Ammit vardı. Tahminime göre Aaron, Ammit'in koşu parkurunda bana verdiği omuz kontrolünü görmüş ve öyle olmasını istemişti. Ya da belki Kellin sahaya çıkmadan önce gittiği her yerden görmüştü.

'Çubuklar!' Harun bağırdı. Tanrım, bu vızıltılı sesten nefret ediyordum. 'Artık ikiniz! Çubuklar! Bakalım nasıl gideceksin!'

Ammit sonunda kendini tuttu: suç. Gülümsüyordu. Benimkini savuşturmak için iki ucundan çapraz vücut tuttum. En azından başlamak için. Ammit bunu daha önce yapmıştı ve bloktaki yeni çocuktan hiçbir sorun beklemiyordu. Belki de haklıydı. Belki de değildi. görecektik.

' *Düşmanını öldür!* Bu sefer bağıran Kellin oldu.

Ammit hiç tereddüt etmeden bana saldırdı, beni içki masası ile önceki dövüş ortaklarının müsabakalardan sonra değiştirdikleri dövüş sopalarını tutan sepet arasına sıkıştırmayı umarak, ayakları üzerinde bir o yana bir bu yana sallandı. Bastonunu kaldırdı ve indirdi. O salıncakta durmak yoktu; bana sarsıntı ya da daha kötüsünü yaşatmak istiyordu. Beni uzaklaştırmak belli bir anlam ifade etti. Cezalandırılabilirdi ama zindanın nüfusu otuza inecekti, yani Güzel Olan iki kişi daha bulunana kadar ertelenecekti. Hatta takım için bir tane almak olarak görmüş olabilir, ama buna inanmadım. Her ne sebeple olursa olsun, Ammit benden hoşlanmadığına karar vermişti.

Yarı çömeldim ve kendi dövüş sopamı kaldırdım. Kafamın yerine vurdu. Çömeldiğim yerden kalktım, sopasını itip onu geri ittim. Loş bir şekilde VIP kutusundan bir alkış sesi duydum. Sepetle masanın arasından çıkıp onu sıkıştırdım ve onu, sahip olduğum hızı

kullanabileceğim açıklığa geri zorladım. Bu pek bir şey sayılmazdı, ama o boğmacalarla Ammit'in kendisi bir tazı değildi.

Bastonunu önce sol tarafıma, sonra sağ tarafıma salladı. Artık açıkta olduğum için kolayca savuşturdum. Ve kızgındım. Çok. Bir elini kırdığımda, onu dövdüğümde ve sonra diğerini kırdığımda Christopher Polley'de olduğum gibi kızgınım. Annem öldükten sonra içkiye geri döndüğünde babama nasıl kızgındım. Onu yalnız bıraktım, babamın içki içmesinden (çok) şikayet etmedim ama bu öfkemi başka şekillerde dile getirdim. Bazılarını sana anlattım, bazılarını söylemeye utanıyorum.

Çimlerin üzerinde bir daire çizerek, adım atarak, eğilerek ve taklit ederek dolaştık. Mahkumlar sessizce izlediler. Kellin, Aaron ve diğer gece askerleri de izliyorlardı. VIP kutusundaki kokteyl sohbeti sona ermişti. Ammit güçlükle nefes almaya başlamıştı ve artık sopayla eskisi kadar hızlı değildi. Artık gülmüyordu ve bu iyiydi.

'Hadi' dedim. 'Üzerime gel, seni işe yaramaz pislik. Bakalım elinde ne var.'

Sopasını başının üzerine kaldırarak ileri atıldı. Ellerimden birini kendi bastonumdan aşağı kaydırdım ve popo ucunu kasığının hemen üstüne, karnına sıkıştırdım. Başlattığı darbe omzuma indi, uyuşturdu. geri çekmedim. Sopamı düşürdüm, sol elimle çapraz gövdeye uzandım ve onunkini kaptım. Kalçasından ona vurdum, geri çekildim ve kalçasına vurdum, sanki sağ saha güç koridorunda düz bir sürüş yapmaya çalışıyormuş gibi kendi kalçalarımı salıncağa soktum.

Ammit acıyla çığlık attı. 'Ağla! ağlıyorum!'

Ne ağladığı umurumda değildi. Tekrar salladım ve koluna vurdum. Döndü ve koşmaya başladı ama nefes nefeseydi. Ayrıca, o bowlegler. Omuz silkip eski düşmanıma elini sallayan Kellin'e baktım, sanki söyleyecekmişsin *gibi* . Zaten bunun için almıştım. Ammit'in peşinden gittim. Omuz kontrolünü düşündüğümü ve kutudaki tüm insanların aşağı indiğimde nasıl güldüğünü söyleyebilirim. Jaya'nın bana nasıl tökezlediğini ve yayılmaya başladığını düşündüğümü söyleyebilirim. Hatta kimsenin yeni çocukla uğraşmaya karar vermemesini sağladığımı bile söyleyebilirim. Bunların hiçbiri doğru olmazdı. Belki Eye dışında hiçbiri bana karşı en ufak bir düşmanlık göstermemişti ve bu beni biraz tanımadan önceydi.

Ben sadece adamı sikmek istedim.

Kıçına iki kez vurdum, iyi sert darbeler. İkincisi onu dizlerinin üzerine çöktürdü. 'Ağla! Ağla! *ağlıyorum!'*

Dövüş sopamı başımın üzerine kaldırdım ama onu indiremeden Yüce Lord dirseğimi kavradı. Canlı bir telin dokunduğu o korkunç his vardı ve tüm gücümün benden çekildiği hissi vardı. Dayansaydı, dış kapıda olduğu gibi bayılacaktım ama o bıraktı.

'Yeter.'

Ellerim açıldı ve sopayı düşürdüm. Sonra tek dizimin üzerine gittim. VIP'ler alkışlıyor ve tezahürat yapıyorlardı. Görüşüm yüzüyordu, ama yanağında yara izi olan uzun boylu bir adamın beyaz yüzlü kadına fısıldadığını ve bunu yaparken de göğüslerinden birini gelişigüzel bir şekilde tuttuğunu gördüm.

Kalk Charlie.

yapmayı başardım. Kellin, Aaron'a başını salladı.

Aaron, "Oyun zamanı bitti," dedi. "Herkes bir içki daha alsın."

Diğerlerini bilmiyorum ama buna ihtiyacım vardı.

3

Gardiyanlar bizi ekip odalarından birine götürdü. Alıştığım standartlara göre büyük ve lükstü. Tepede elektrik ışıkları vardı, ama görünüşe göre bunlar harap jeneratöre bağlı değillerdi ve yerlerini daha fazla gaz jeti almıştı. Yerler ve duvarlar beyaz kiremitli ve lekesizdi, en azından biz pisliğimizin izini sürene kadar... ve sopa dövüşünden kalan çeşitli kan lekeleri. Burası muhtemelen griler tarafından temiz tutuluyordu, diye düşündüm, ancak şu anda hiçbir kanıt yoktu. Birkaç adamın yaptığı işemek için akan bir su oluğu vardı. Her iki uçta da ortasında delik olan porselen koltuklar vardı. Ne Jaya ne de Eris onlardan yararlanamasa da, bunların kadınlar için olduğunu tahmin ettim. Erkeklerin yaptığı gibi üstlerini çıkardılar ve gözle görülür bir özbilinç göstermediler. Jaya birkaç sopa darbesi almıştı ve kaburgaları çürüklerle doluydu.

Odanın bir tarafında, ekip üyelerinin bir zamanlar eşyalarını saklamış olması gereken ahşap bölmeler vardı (elbette, koyacak hiçbir şeyimiz yoktu). Diğer tarafta, yıkamak için kovalarla kaplı uzun bir raf vardı. Her birinde bir bez yüzüyordu. Sabun yoktu.

Gömleğimi çıkardım, çeşitli ağrı ve sızılarla yüzümü buruşturdum - çoğu uzuv çubuklarının darbelerinden. En kötüsü sırtımın küçük tarafındaydı. Onu göremiyordum ama kuruyan ve yapışkan olan kanı hissedebiliyordum.

Birkaç kişi zaten kovaların başındaydı, üst bedenlerini yıkıyordu ve birkaçı da kalanını yıkamak için çekmecelerini düşürmüştü. Abdestlerimin o kısmını atlayabileceğimi düşündüm, ama ilginçti ki Empis'te olduğu kadar Fransa'da da (en azından mantığa göre) külot giymiyorlar.

Ammit topallayarak bana doğru geldi. Muhafızlarımız bizimle gelmemişti, bu da rövanş isterse onu bozacak kimse olmadığı anlamına geliyordu. Benim için sorun değildi. Eğildim, göğsüm çıplak ve hala günlerce (belki o zamana kadar haftalarca) kirle kaplıydım ve yumruklarımı havaya kaldırdım. Sonra inanılmaz bir şey oldu. Eye, Fremmy, Stooks ve Hamey, Ammit'e dönük bir sıra halinde önümde durdular.

Kıvırcık bacaklı adam başını salladı ve sanki başı ağrıyormuş gibi elinin topuğunu alnına koydu. 'Hayır, hayır. İnanmadım ama şimdi inanıyorum. *Belki* yaparım. sen gerçekten-'

Iota öne çıktı ve sözünü bitiremeden Ammit'in ağzına elini koydu. Öte yandan, bu stadyumun -ve hizmet verdiği şehrin- süreklilik arz ettiği günlerde ısı sağlayabilecek bir ızgarayı işaret etti. Ammit onun bakışlarını takip etti ve başını salladı. Bariz bir acıyla önümde bir dizinin üzerine çöktü ve elini tekrar alnına koydu.

Özür dilerim Charlie.

Sorun değil demek için ağzımı açtım ama 'Memnuniyetle kabul ediyorum' çıktı. Ayağa kalk Ammit.

Şimdi hepsi bana bakıyorlardı ve diğerlerinden bazıları (Iota değil, o zaman değil) de ellerini alınlarına koymuştu. Hepsinin baş ağrısı olamazdı, bu yüzden bir selam olmalıydı. Tamamen saçma olan bir şeye inandılar. Ve henüz-

Yıka Charlie, dedi Gully. Elini kovalardan birine uzattı. Anlamadığım nedenlerden dolayı Eris rafta ördek gibi yürüyor ve ellerini rafın altında gezdiriyordu. 'Devam etmek. Kendini temizle.'

"Saç da," dedi Göz. Ve tereddüt ettiğimde: 'Sorun değil. Görmeleri gerekiyor. Ben de.' Sonra ekledi: 'Sana bir ağız dolusu pislik yedirmekle ilgili bunu söylediğim için özür dilerim.'

Ona hiç gücenmediğini söyledim, hayatımda bir sürü saçma sapan laflar duyduğumu eklemeye zahmet etmedim. Bu sadece bir spor olayı değildi; erkek işiydi.

Kovalardan birine gittim ve içinde yüzen paçavrayı sıktım. Yüzümü, boynumu, çukurlarımı ve karnımı yıkadım. Kendimi temizlememi izleyen bir izleyici kitlemin olduğunun çok farkındaydım, dayanılmaz bir şekilde. Ulaşabileceğim her şeyi bitirdiğimde Jaya bana arkamı dönmemi söyledi. Ben öyle yaptım ve o sırtımı yıkadı. Aaron'ın kedinin derisini yüzerken bana vurduğu eğik çizgiye karşı nazikti ama yine de yüzümü buruşturdum.

Hayır, hayır, dedi. Sesi nazikti. Sakin ol Charlie. İltihaplanmaması için yaradaki kiri temizlemem gerekiyor.'

İşi bittiğinde, kullanılmayan kovalardan birini işaret etti. Sonra saçımı okşadı, ama sanki sıcak bir şeye dokunmuş gibi geri çekilmeden önce sadece bir saniyeliğine.

Olumlu olması için Iota'ya baktım. Onayladı. Daha fazla uzatmadan kovayı kaptım ve kafamdan aşağı attım. Su nefesimi kesecek kadar soğuktu ama iyi hissettiriyordu. Ellerimi saçlarımdan geçirdim, bir sürü eski kir ve kumu çıkardım. Ayaklarımın etrafında biriken su kirliydi. Elimden geldiğince parmaklarımı geriye doğru taradım. *Uzun sürüyor* , diye düşündüm. *Muhtemelen bir hippi gibi görünüyorsun* .

Otuz kişi de bana bakıyorlardı. Bazıları gerçekten ağzı açıktı. Hepsi yuvarlak gözlüydü. Göz elinin topuğunu alnına koydu ve dizine düştü. Diğerleri de peşinden gitti. Şaşırdığımı söylemek bunu kapsamıyor.

'Kalk' dedim. 'Ben sandığınız kişi değilim.'

Sadece bunun doğru olduğundan emin değildim.

Ayağa kalktılar. Göz yanıma geldi ve kulağıma düşen bir tutam saçı yakaladı. Çıkarttı – ah – ve bana avucunu gösterdi. Saç tutamları ıslak bile olsa gaz jetlerinin ışığında parlıyordu. Neredeyse Bay Bowditch'in altın topakları kadar parlak.

"Peki ya gözlerim?" Diye sordum. 'Gözlerim ne renk?'

Iota gözlerini kıstı, benimle neredeyse burun buruna gidiyordu. 'Hala ela. Ama yine de değişiyor olabilirler. Mümkün olduğu kadar onları alt etmen gerekiyor.'

"Nasıl olsa böyle piçler," dedi Stooks.

" *Sevdim* " diye ekledi Fremmy.

Eris, "Her an bizim için gelirler," dedi. 'Bırakın... üzgünüm Prens Charlie, ama mecburum-'

'Ona öyle deme!' dedi Tom. 'Asla! Onu öldürtmek mi istiyorsun? Charlie, her zaman lanet olası Charlie!'

'Üzgünüm,' diye fısıldadı, 'bunu yaptığım için üzgünüm ama yapmak zorundayım.'

Rafın altından bir sürü siyah yapışkan toplamıştı - eski yağ ve kir karışımı.

'Bana eğil. Çok uzunsun.

Elbette öyleyim , diye düşündüm. *Uzun boylu, beyaz, şimdi sarışın ve belki çok erken mavi gözlü. Disney animasyon filminden fırlamış gösterişli bir prens* . Herhangi bir yere atılmak istediğimden değil ve her şey saçmaydı. Hangi Disney prensi ön cama pislik bulaştırdı ya da kiraz bombasıyla bir posta kutusunu patlattı?

eğildim. Çok nazikçe, parmaklarını saçlarımda gezdirdi, tekrar kirletti, koyulaştırdı. Ama parmaklarının kafa derimde bıraktığı hissin bende küçük bir heyecan yaratmadığını söyleyemem. Eris'in yanaklarının rengine bakılırsa tek ben değildim.

Kapıya bir yumruk indirildi. Gece askerlerinden biri, 'Oyun bitti! Çıkmak! Kambur, kambur! Bana iki kere söyletmeyin, çocuklar!'

Eris geri çekildi. Önce bana sonra Eye, Jaya ve Hamey'e baktı.

Jaya alçak sesle, "Bence o iyi," dedi. öyle olduğumu umdum. Lord High'ın dairelerini tekrar ziyaret etmek istemiyordum.

Ya da işkence odası. Eğer oraya götürülürsem, her şeyi söylemem istenecekti… ve sonunda, yapacaktım. Başlamak için nereden geldiğimi . Yolumda bana kim yardım etmişti ve nerede yaşıyorlardı. O zaman mahkûm arkadaşlarımın kim olduğumu düşündükleri. *Ben* neydim.

Onların lanet kurtarıcısı.

4

Deep Maleen'e döndük. Hücre kapıları, gece askerlerinin uzanmış kollarına çarparak kapandı ve kilitlendi. Güzel bir numaraydı. Başka neleri var merak ettim. İsteğe göre elektrik şokları vermenin yanı sıra, öyleydi.

Hamey hücrenin kendi tarafından iri gözlerle bana bakıyordu - benden olabildiğince uzağa. Bana bakmayı bırakmasını söyledim, bu beni sinirlendiriyordu. Özür dilerim, Bay Charlie, dedi.

'Bundan daha iyisini yapmalısın' dedim. Deneyeceğine söz ver.

'Söz veriyorum.'

"Ve bildiğini sandığın şeyi kendine saklamakta biraz daha iyi olmaya çalışman gerek."

"Şüphelendiğim şeyi kimseye söylemedim."

Omzumun üzerinden baktım ve Fremmy ile Stooks'u yan yana gördüm, hücrelerinden bize bakıyorlardı ve kelimenin nasıl yayıldığını anladım. Bazı hikayeler (muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi) aktarılmayacak kadar iyidir.

Dört cıvata çekildiğinde hala çeşitli ağrı ve sızılarımın envanterini yapıyordum. Pursey, elinde metal bir tabakta büyük bir pasta dilimiyle geldi. Görünüşe göre *çikolatalı* kek. Midem bağırdı. Ammit'in Gully ile paylaştığı hücreye koridorda götürdü.

Ammit parmaklıkların arasından uzandı ve büyük bir iri parçayı sıkıştırdı. Ağzına attı, sonra (bariz bir pişmanlıkla), "Gerisini Charlie'ye ver" dedi. Beni sopayla dövdü. Kızıl saçlı bir üvey evlat gibi döv beni.'

Ne dediğini değil; ne duydum. Annemin arkadaşı Hedda ile cin remiden sonra söylediği bir şey. Bazen Hedda onu kızıl saçlı üvey evlat gibi, bazen kiralık katır gibi, bazen de büyük bir bas davul gibi döverdi. Asla unutamadığın sözler vardır.

Pursey geldiği yoldan döndü, pasta hâlâ tabakta ama o büyük parça yok olmuştu. Özlem dolu gözler onu takip etti. Dilim o kadar büyüktü ki Pursey, hücre çubuklarının arasına almak için plakayı yana çevirmek zorunda kaldı. Yere düşmesin diye elimle tabağa tuttum, sonra kremayı yaladım. Tanrım, çok güzeldi - hala tadabiliyorum.

Bir ısırık almaya başladım (kendime biraz Hamey'e, hatta belki birazını yandaki Comedy Twins'e vereceğime söz verdim), sonra tereddüt ettim. Pursey hâlâ hücrenin önünde duruyordu. Ona baktığımı görünce, zavallı erimiş elinin topuğunu gri alnına dayadı.

Ve dizini büktü.

5

Uyudum ve Radar'ı hayal ettim.

Şehre girmeden önceki geceyi geçirdiğimiz erzak deposuna doğru Krallık Yolu boyunca koşuyordu. Arada bir durup sızlanarak beni aradı. Bir keresinde neredeyse geri dönmek için döndü, ama sonra devam etti. *İyi köpek* , diye düşündüm. *Mümkünse güvende olun* .

Aylar bulutların arasından geçti. Kurtlar anında ulumaya başladı. Radar tırıs atmayı bıraktı ve koşmaya başladı. Ulumalar daha da yükseldi, yaklaştı. Rüyamda, Kingdom Road'un her iki tarafına da sinsice yaklaşan alçak gölgeler görebiliyordum. Gölgelerin gözleri kırmızıydı. *Burası rüyanın kabusa dönüştüğü yer* , diye düşündüm ve kendime uyanmamı söyledim. Bir kurt sürüsünün - *iki* yanda birer tane olmak üzere - yıkılan banliyölerin sokaklarından ve sokaklarından fırlayıp arkadaşıma saldırdığını görmek istemedim .

Rüya zayıfladı. Hamey'in inlediğini duyabiliyordum. Fremmy ve Stooks yan hücrede birlikte mırıldanıyorlardı. Gerçeğe dönmeden önce harika bir şey oldu. Geceden daha karanlık bir bulut Radar'a doğru yuvarlandı. Yarışan ayların üzerinden uçtuğunda bulut dantele dönüştü. Monarşiler oldu. Gece uçma işleri yoktu, tünemeleri gerekirdi ama bu sizin için bir rüya. Bulut köpeğime ulaştı ve koşarken onun birkaç metre yukarısında süzüldü. Bazıları kafasına, sırtına ve yeni güçlü kalçalarına doğru kanat çırptı, kanatları yavaşça açılıp kapandı. Kurtlar ulumayı kesti ve ben uyandım.

Hamey köşedeki çöp deliğinin üzerine çömelmişti, pantolonunun paçavraları ayaklarının etrafında birikmişti. Karnını tutuyordu.

'Kapatın, değil mi?' Göz, koridorun kendi tarafından seslendi. "Bazıları uyumaya çalışıyor."

Kapa çeneni, diye seslendim alçak sesle. Hamey'e gittim. 'Ne kadar kötü?'

"Hayır, hayır, fena değil." Terli yüzü farklı söylüyordu. Aniden patlayıcı bir osuruk ve bir plop oldu. Ah, tanrılar, daha iyi. Bu daha iyi.'

Kokusu iğrençti ama o pantolonundan geriye kalanları çekerken düşmemesi için kolunu tuttum.

'Aman Tanrım, kim öldü?' diye sordu Fremmy.

Stooks, "Sanırım Hamey'in pisliği sonunda ortaya çıktı" diye ekledi.

'Kes' dedim. 'İkinizde. Hastalık hakkında komik bir şey yok.'

Hemen susarlar. Stooks avucunu alnına koymaya başladı.

'Hayır, hayır' dedim (hapishanedeyken lingua franca'yı hızlı bir şekilde alırsınız). 'Bunu yapma. Asla.'

Hamey'in paletine geri dönmesine yardım ettim. Yüzü solgun ve solgundu. Sözde Fair One'da herhangi biriyle, hatta zayıf ciğerleriyle Dommy ile dövüşmesi düşüncesi gülünçtü.

Hayır, yanlış kelime. Berbat. Bir muhabbet kuşundan bir Rottweiler ile dövüşmesini istemek gibi.

'Yemek beni götürmez. Sana söyledim. Eskiden güçlüydüm, Brookey Kereste Fabrikası'nda günde on iki saat, bazen on dört saat çalışırdım ve asla fazladan bir dinlenme için yalvarmazdım. Sonra… Ne olduğunu bilmiyorum. Mantarlar? Hayır, muhtemelen hayır. Büyük olasılıkla kötü bir böcek yuttu. Şimdi yemek beni götürmez. İlk başta kötü değildi. Şimdi öyle. Ne umduğumu biliyor musun?

başımı salladım.

'Umarım bir Fair One vardır ve o kadar ileri giderim. O zaman dışarıda ölebilirim ve bu lanet olası hücrede sıçmaya çalışırken karnım patladığı için değil!'

'Burada hastalandın mı?'

Mutlaka öyle düşünmüştüm – zehirli mantarlar onu ya çabucak öldürürdü ya da sonunda iyileşirdi. Ve Deep Maleen tam olarak antiseptik bir ortam değildi. Ama Hamey başını salladı . "Sanırım Hisar yolundan. Gri geldikten sonra. Bazen grinin daha iyi olacağını düşünüyorum.'

'Bu ne kadar önceydi?'

Kafasını salladı. 'Bilmiyorum. Yıllar. Bazen o böceğin buralarda vızıldadığını hissedebildiğimi düşünüyorum.' Sarkık karnını ovuşturdu. 'Etrafta vızıltı, beni her seferinde biraz yiyor. Yavaştan almak. *Yavaş* .'

Yüzündeki teri silahlandırdı.

"Beni ve Jackah'ı buraya getirdiklerinde sadece beş kişiydiler." Koridoru, Jackah'ın Bernd'le paylaştığı hücreyi işaret etti. 'Jackah ve ben yedi yaptık. Sayı artar… biri ölür ve azalır… ama her zaman tekrar yükselir. Şimdi otuz bir. Bult benden önce buradaydı, belki de en uzunu… kim yaşıyor… ve o zamanlar Flight Killer'ın altmış dört istediğini söyledi. Bu şekilde daha fazla yarışma! Çimlerde daha fazla kan ve beyin! Kellin… o olmalı… asla bu kadar çok tam sayı alamayacağına onu ikna etti, yani otuz iki olacak. Eye, yakında otuz iki tane olmazsa, Uçuş Katili onu sona saklamak yerine Red Molly'yi getireceğini söylüyor.

Bu biliyordum. Red Molly'yi hiç görmemiş olmama rağmen, annesini *gördüğüm* için ondan korktum. Ama bilmediğim bir şey vardı. Hamey'e yaklaştım. 'Elden Uçan Katildir.'

'Yani onu diyorlar.'

'Başka bir adı var mı? Gogmagog mu?'

İşte o zaman, zamanı geri döndüren güneş saatleri gibi peri masalı büyüsü ile doğaüstü arasındaki büyük mesafeyi – uçurumu, uçurumu – keşfettim. Çünkü *bir şey duyuldu* .

Her zamanki gibi yalpalayarak ilerleyen ve yalnızca en loş ışığı yayan gaz jetleri aniden Deep Maleen'in flaş ampulünü parlatan parlak mavi oklarla fırladı. Bazı hücrelerden korku ve şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Iota'yı parmaklıklı kapısında gördüm, bir eli gözlerini gölgeliyordu. Sadece bir iki saniye sürdü, ama altımdaki taş zeminin yükseldiğini ve sonra geri geldiğini hissettim. Tavandan elenmiş kaya tozu. Duvarlar ağladı. Hapishanemiz bu ismin sesiyle adeta haykırmıştı.

Numara.

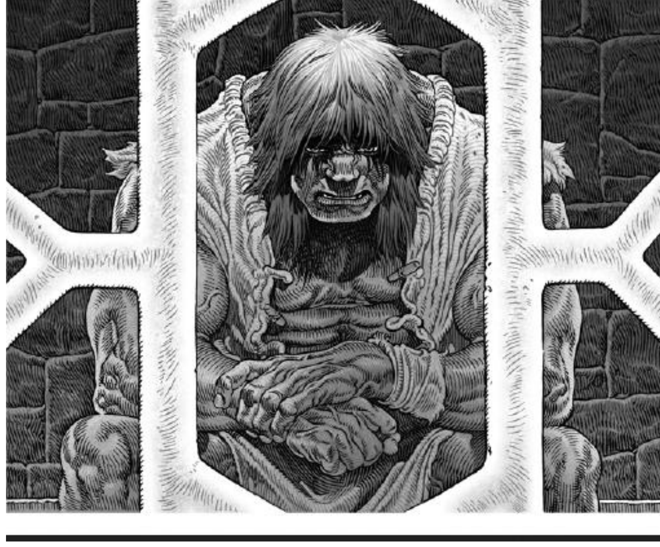
Sanki değil .

Çığlık *attı* .

Sonra bitmişti.

Hamey bu ince kollardan birini boynuma doladı, neredeyse nefesimi kesecek kadar sıkıydı. Kulağıma fısıldadı, *'Sakın o ismi söyleme! Karanlık Kuyuda uyuyanı uyandırmak ister misin?* '

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mente'deki Tempus est Umbra .

Sisli Tarih. Kla. Bir not. Tohumlar.

1

Hillview'de birinci sınıftayken Latince I aldım. Ölü bir dil öğrenmek harika bir fikir olduğu için yaptım ve babam bana annemin aynı okulda, aynı öğretmen Bayan Young'dan aldığını söyledi. . Annemin onun havalı olduğunu düşündüğünü söyledi. Benim sıram geldiğinde, Fransızca'nın yanı sıra Latince de öğreten Bayan Young artık genç değildi, ama yine de havalıydı. Sınıfta sadece sekiz kişiydik ve ben ikinci sınıftayken Latince II yoktu çünkü Bayan Young emekli oldu ve HHS dil programının o kısmı kapatıldı.

Sınıftaki ilk günümüzde Bayan Young, Latince ifadeler bilip bilmediğimizi sordu. Carla Johansson elini kaldırdı ve günü yakalamak anlamına gelen *carpe diem dedi.* Başka kimse teklif etmiyordu, ben de elimi kaldırdım ve Bob Amcamdan, genellikle bir yere gitmesi gerektiğinde duyduğum bir tane uzattım: *tempus fugit* , yani zaman uçup gidiyor. Bayan Young başını salladı ve başka kimse teklif etmeyince bize *geçici, fiili* ve *iyi niyetli gibi biraz daha verdi* . Ders bittiğinde beni geri aradı, annemi çok iyi hatırladığını ve onu çok genç yaşta kaybettiğim için üzgün olduğunu söyledi. ona teşekkür ettim. Gözyaşı yok, altı yıl sonra değil ama boğazım düğümlendi.

Tempus fugiti iyidir, " dedi, "ama bir şey için beklemek zorunda kalan herkesin bildiği gibi, zaman her zaman uçup gitmez. Bence *tempus est umbra in mente* daha iyi. Kabaca tercüme edildiğinde, zamanın zihinde bir gölge olduğu anlamına gelir.'

Deep Maleen'de bunu sık sık düşündüm. Gömüldüğümüz için, geceyi gündüzden ayırmanın tek yolu, gün ışığında - gün ışığında bir *yerlerde* , bizim aşağılık aşağılıklarımızda değil - gece askerlerinin daha seyrek gelmesi, geldiklerinde mavi auralarının azalması ve

insan yüzlerinin daha belirgin hale gelmesiydi. . Çoğunlukla mutsuz yüzlerdi. Yorgun. Bitkin. Acaba bu yaratıklar, hala insanken, artık ağlamak için çok geç olduğu için pişman oldukları bir tür şeytan pazarlığı yapıp yapmadıklarını merak ettim. Belki Aaron ve diğerlerinden birkaçı değil, kesinlikle Lord High değil, geri kalanı? Belki. Ya da belki de sadece görmek istediğimi görüyordum.

Zindandaki ilk haftamda zamana sıkı sıkıya bağlı kaldığımı sanıyordum ama ondan sonra izini kaybettim. Her beş ya da altı günde bir stadyuma götürüldüğümüze inanıyorum, ancak çoğu zaman sadece antrenmanlardı ve kanlı değildi. Tek istisna, Yanno'nun (sana bu isimleri atmaya devam ettiğim için üzgünüm, ama benden başka otuz mahkum olduğunu da unutmamalısın) dövüş sopasını Eris'e çok sert savurmasıydı. Eğildi. Bir mil ile kaçırdı ve omzunu yerinden çıkardı. Bu beni şaşırtmadı. Yanno, arkadaşlarımın çoğu gibi, başlangıçta asla Dwayne Johnson tipi dediğiniz biri olmamıştı ve çoğu zaman bir hücrede kilitli kalmak onu tam olarak inşa etmemişti. Hücremde egzersiz yaptım; diğerlerinden birkaçı yaptı.

Ekip odasına geri döndüğümüzde başka bir mahkum olan Freed, Yanno'nun omzunu düzeltti. Yan'a sabit durmasını söyledi, onu dirseğinden tuttu ve çekti. Yanno'nun omzu yerine oturduğunda tıkırtıyı duydum.

Maleen'e kadar eşlik edilirken, "Bu iyiydi," dedim.

Özgür omuz silkti. 'Eskiden doktordum. Kalede. Yıllar önce.'

sadece *yıllar* değildi. Bunu daha önce söylediğimi biliyorum, daha önce *de* söylediğimi biliyorsun, ama açıklamam gerekiyor - en azından dene - neden hiçbir şey aklıma tam olarak oturmadı. *Yıllar* diye hep duyardım ama Empis hakkında sorular sorduğumda ve o kelime kullanıldığında farklı insanlara farklı şeyler ifade ediyor gibiydi. Haftalar geçtikçe (tavsiyeyle kullanılır) Empisar tarihinin bir resmini elde ettim ama asla tutarlı bir zaman çizelgesi olmadı.

Babamın AA toplantılarında, yeni başlayanlara pamuğu kulaklarından çıkarmaları ve ağızlarına yapıştırmaları tavsiye edildi; dinlemeyi öğren ki öğrenmek için dinleyesin, derler. Bazen sorular sordum ama çoğunlukla kulaklarımı açık ve ağzımı kapalı tuttum. Konuştular (çünkü yapacak başka bir şey yoktu), şu ve bunun ne zaman olduğunu (ya da olup olmadığını) tartıştılar, ebeveynlerinin ve büyükanne ve büyükbabalarının onlara anlattığı hikayeleri anlattılar. Bir resim oluşmaya başladı, puslu ama hiç resim olmamasından iyidir.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, monarşi gerçek bir orduya sahip *gerçek bir* monarşiydi, bildiğim kadarıyla bir donanma bile. Sanırım İngiltere'nin James, Charles ve Henry'nin tüm eşleriyle birlikte olduğu günlerde olduğu gibi. Bu eski Empis kralları - sorumlu bir kraliçe olup olmadığını söyleyemem, bu bilmediğim birçok şeyden biri - sözde yüksek tanrılar tarafından seçildi. Onların kuralı tartışılmazdı. Neredeyse kendileri tanrı olarak kabul ediliyorlardı ve bildiğim kadarıyla öyleydiler. Deniz kızlarının ve devlerin olduğu bir ülkede kralların (ve belki de ailelerinin) havaya kalkabileceğine, düşmanlarını çapraz bir bakışla vurabileceğine veya dokunarak hastalıkları iyileştirebileceğine inanmak bu kadar zor mu?

Bir noktada Galliens egemen aile oldu. Mahkum arkadaşlarıma göre, bu – siz tahmin ettiniz – *yıllar önceydi* . Ama zaman geçtikçe, sanırım beş ya da altı nesil sonra Galliens kraliyetin tutuşunu gevşetmeye başladı. Griye giden zamanda, Empis sadece ismen bir monarşiydi: Kraliyet ailesi hala çok önemli, ama artık her şeyin başı ve sonu değil. Kaleyi al. Doktor Freed bana yediler konseyi tarafından yönetildiğini ve meclis üyelerinin seçildiğini söyledi. Hisar'dan sanki bu büyük ve önemli bir şehirmiş gibi söz etti, ama elimdeki resim,

Seafront ve Lilimar arasındaki ticarette zenginleşen küçük ve zengin bir kasabaydı. Belki Deesk ve Ullum gibi diğer kasabalar veya prenslikler (en azından Ullum tamamen dindar hale gelmeden önce) aşağı yukarı aynıydı, her birinin kendine has özelliği vardı, her birinin sakinleri sadece kendi işleriyle ilgileniyordu.

Çoğu benim arkadaşım haline gelen mahkumlar - benim sihirli bir prens olduğuma ya da olabileceğime dair inançları karmaşıktı - büyük bir sır olduğu için değil, kendi hayatları olduğu için sadece Lilimar ve saray hakkında biraz bilgi sahibiydiler. ve bakılması gereken şehirler. Kral Jan'a haraç ödediler (Double aslında onun Kral Reçeli olduğunu düşündü, tıpkı ekmeğe süreceğiniz bir şey gibi), çünkü talep edilen miktarlar makuldü ve ordu - o zamana kadar çok azaldı ve adını Kral Muhafızları olarak değiştirdi - devam etti. yollar ve köprüler. Tribute ayrıca Tom'un binicilik şeriflerini ve Ammit'in sahiplerini aradığı bazı adamlar için de para ödedi (bunlar duyduğum sözlerdi). Empis halkı da haraç ödedi çünkü Jan – *ta-da!* – kral ve çünkü insanlar geleneğin gerektirdiğini yapma eğilimindedir. Muhtemelen, insanların vergi ödeme konusunda her zaman yaptıkları gibi biraz hırpaladılar, sonra 15 Nisan'ın Empisarian eşdeğeri tekrar gelene kadar her şeyi unuttular.

Peki ya sihir mi soruyorsun? Güneş saati mi? Gece askerleri? Bazen şekillerini değiştiriyormuş gibi görünen binalar? Bunu hafife aldılar. Bunu garip buluyorsanız, 1910'dan 2010'a taşınan bir zaman yolcusunu ve insanların dev metal kuşlarda gökyüzünde uçtuğu ve saatte doksan mil gidebilen arabalara bindiği bir dünya bulduğunu hayal edin. Herkesin cebinde güçlü bilgisayarlarla dolaştığı bir dünya. Ya da bir IMAX sinemasının ön sıralarına dizilen ve *Avatar'ı* 3 boyutlu olarak izleyen yalnızca birkaç sessiz siyah-beyaz film görmüş bir adam düşünün .

Muhteşeme alışırsın, hepsi bu. Deniz kızları ve IMAX, devler ve cep telefonları. Eğer senin dünyandaysa, onunla git. Bu harika, değil mi? Sadece başka bir açıdan bakın ve bu biraz korkunç. Gogmagog'un korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun? Dünyamız, potansiyel olarak dünyanın sonu olabilecek bir nükleer silah kaynağı üzerinde oturuyor ve bu kara büyü değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

2

Empis'te krallar geldi ve gitti. Tüm bildiğim, Gallienlerin korunmuş cesetleri, Bay Bowditch'in baş harflerini güneş saatine kadar takip ederken Radar ve benim geçtiğimiz devasa gri binalardan birinde tutuluyordu. Kral Jan her zamanki ritüellerle meshedildi. Bult, altından yapılmış kutsal bir kupanın işin içinde olduğunu iddia etti.

Jackah, Jan'ın karısının Kraliçe Clara ya da belki Kara olduğu konusunda ısrar etti, ancak diğerlerinin çoğu onun Cora olduğu ve Jan ile üçüncü kuzen ya da başka bir şey olduğu konusunda ısrar etti. Arkadaşlarımın hiçbiri kaç çocukları olduğunu bilmiyor gibiydi; bazıları dört, bazıları sekiz dedi ve Ammit on tane olduğuna yemin etti. "Bu ikisi kraliyet tavşanları gibi sevişmiş olmalı," dedi. Bir prensesin atından öğrendiğime göre, hepsi yanlıştı - yedi tane vardı. Beş kız ve iki erkek. Ve hikayenin benim için ilginç hale geldiği yer burasıydı, çıldırtıcı derecede puslu kalsa da konuyla alakalı bile diyebilirsiniz.

Kral Jan hastalandı. Her zaman gözde olan ve iki oğlanın en büyüğü olan oğlu Robert, kutsal kupadan içmeye hazır bir şekilde kanatlarda bekliyordu. (Çanta oyulmuş kelebekler hayal ettim.) Küçük kardeş olan Elden oldukça iyi unutulmuştu … onu putlaştıran Leah dışında.

Dommy bir gece, "Herhalde o çirkin, topallayan bir pislikti," dedi. 'Bir çarpık ayak değil, ikisi birden.'

Ocka, "Warty de duydum," dedi.

"Sırtına kambur," dedi Fremmy.

Stooks, "Boynunda bir yumru olduğunu duydum," dedi.

Çirkin, topallayan, neredeyse unutulmuş prens Elden ve Uçuş Katili'nden iki farklı insan olarak bahsetmeleri benim için ilginç, hatta aydınlatıcıydı. Ya da kelebeğe dönüşen bir tırtıl gibi. En azından Kral Muhafızları'nın bir kısmının da değiştiğine inandım. Gece askerlerine.

Elden kardeşini kıskanıyordu ve kıskançlık nefrete dönüştü. Hepsi bu noktada hemfikir görünüyordu ve neden olmasın? Herhangi bir peri masalında evde olabilecek klasik bir kardeş rekabeti hikayesiydi. İyi hikayelerin her zaman gerçek hikayeler olmadığını ya da tamamen doğru olmadığını biliyordum, ama bu yeterince inandırıcıydı, insan doğası neyse o. Elden, krallığı zorla ya da kurnazlıkla almaya ve ailesinden intikam almaya karar verdi. Empis de bir bütün olarak acı çektiyse, öyle olsun.

Gri, Elden'ın Uçuş Katili olmasından önce mi yoksa sonra mı geldi? Arkadaşlarımdan bazıları daha önce söyledi, ama sanırım sonra oldu. Bir şekilde getirdiğini düşünüyorum. Emin olduğum tek şey yeni adını nasıl aldığı.

Doc Freed, "Epis'in her yerinde kelebekler vardı," dedi. "Gökyüzünü kararttılar."

Bu, antrenmandan sonra Yanno'nun omzunu tekrar yerine çektiğindeydi. Yan yana yürüyerek zindan kalemize dönüyorduk. Doktor alçak sesle konuşuyordu, neredeyse fısıldayarak. Merdivenlerden inerken konuşmak daha kolaydı ve yorulduğumuz için tempo yavaştı. Söyledikleri bana bir zamanlar Midwest'in gökyüzünü nasıl karartmış yolcu güvercinlerini hatırlattı. Varlıkları yok olana kadar, öyleydi. Kral kelebeklerini sadece kim avlar?

'Yiyecekleri iyi miydi?' Diye sordum. Sonuçta, yolcu güvercinlerinin güle güle gitmesinin nedeni buydu; kanatta ucuz yiyeceklerdi.

Sırıttı. Hükümdarlar zehirlidir, Charlie. Bir tane yiyin, sadece mideniz bulanabilir. Bir avuç yersen ölebilirsin. Dediğim gibi her yerdeydiler, ama özellikle Lilimar'da ve onu çevreleyen banliyölerde yoğunlardı.'

Banliyö mü dedi, *ufacık* mı ? Aynı şeye geldi.

'İnsanlar bahçelerinde larvaların yemesi için süt yosunu, kelebeklerin nektar içmesi için çiçekler yetiştirdiler. Krallığın şansı olarak kabul edildiler.'

Gördüğüm tüm tahrif edilmiş heykelleri düşündüm - molozlara dövülmüş kanatları açtım.

Hikayeye göre Elden'in ailesi öldürüldüğünde ve sadece o kaldığında, kafasında Gallien'lerin altın tacı olan karlı bir kakım yakalı kırmızı bir cüppeyle sokaklarda yürüdü. Gökyüzü tipik olarak hükümdarlarla karanlıktı. Ama Elden ellerini her kaldırışında, binlerce kişi gökten öldü. İnsanlar şehirden kaçtığında -birkaç kişi kaldı, saygılarını sundu, bağlılık yemini etti- ölü kelebeklerin arasından geçtiler. Şehir surunun içinde bu akıntıların on metre derinliğinde olduğu söyleniyor. Parlak renkleri griye dönen milyonlarca ölü hükümdar.'

Bu korkunç, dedim. O zaman neredeyse dönmüştük. 'İnanıyormusun?'

Onların da Hisar'da öldüklerini biliyorum. Kendim gökten düştüklerini gördüm. Başkaları da size aynısını söyleyecektir.' Gözlerini ovuşturdu, sonra bana baktı. 'O oyun

sahasında dışarıdayken bir kelebeği görmek için bir anlaşma yapardım. Sadece bir. Ama sanırım hepsi gitti.'

'Demedim. 'Onları gördüm. Birçoğu.

Kolumu tuttu, tutuşu küçük bir adama göre şaşırtıcı derecede güçlüydü - gerçi Adil Olan gelirse, doktorun Hamey'den daha uzun süreceğini düşünmemiştim. 'Gerçek bu mu? Yemin ediyor musun?

'Evet.'

'Annenin adına, şimdi!'

Muhafızlarımızdan biri kaşlarını çatarak geriye baktı ve tekrar ileriye bakmadan önce uzuv çubuğuyla tehditkar bir hareket yaptı.

"Annemin adına," dedim alçak tutarak.

Hükümdarlar gitmedi ve Galliens de gitmedi - en azından hepsi değil. Şimdi Elden'de yaşayan her güç tarafından lanetlenmişlerdi - sanırım daha yakın banliyöleri moloz haline getiren aynı güç - ama yaşıyorlardı. Yine de bunu Freed'e söylemedim. İkimiz için de tehlikeli olabilirdi.

Woody'nin, Hana'nın ailesinin kalıntılarını şehir kapılarına kadar kovaladığı ve Woody'nin yeğeni Aloysius'un kafasını nasıl vurduğuyla ilgili hikayesini düşündüm. 'Hana ne zaman geldi? Devler kuzeyde yaşıyorsa *neden geldi?'*

Kafasını salladı. 'Bilmiyorum.'

Bay Bowditch son altın arama seferini yaptığında Hana'nın Cratchy'deki ev halkını ziyarete gitmiş olabileceğini düşündüm, ama söylemenin bir yolu yoktu. Ölmüştü ve dediğim gibi, Empisarian tarihi pusluydu.

O gece uzun süre uyanık yattım. Empis'i, kelebekleri veya Uçuş Katili'ni düşünmüyordum; Babamı düşünüyordum. Onu özlemek ve onun için endişelenmek. Bildiğim kadarıyla, annem kadar ölü olduğumu düşünebilirdi.

3

Zaman işaretsiz ve hesapsız akıp gitti. Küçük bilgi kırıntılarımı topladım, ancak ne amaçla olduğundan emin değildim. Sonra bir gün, son zamanlarda diğerlerinden biraz daha zorlu bir uygulamadan döndük ve Iota'nın hücresinde benden, Dommy veya Iota'dan çok daha büyük sakallı bir adam bulduk. Çamurlu kısa bir pantolon ve aynı derecede çamurlu çizgili bir gömlek giymişti, kolları kaslarını gösterecek şekilde kesilmişti. Köşede çömelmiş çömelmiş, kulaklarının etrafına diz çökmüş, hücreyi işgal eden mavi varlıktan alabildiğince uzaktaydı - mavi varlık Yüce Lord'du.

Kellin bir elini kaldırdı. Bu jest neredeyse yetersizdi, ancak bize önderlik eden bir çift gece askeri hemen durdu ve dikkatleri üzerine çekti. Hepimiz durduk. Jaya o gün yanımdaydı ve eli elimin içine girdi. Çok soğuktu.

Kellin, Eye'ın hücresinden dışarı çıktı ve bize baktı. 'Sevgili dostlarım, yeni yurttaşınızla tanışmanızı istiyorum. Adı Cla. Küçük teknesi su sızdırdıktan sonra Remla Gölü kıyısında bulundu. Neredeyse boğuluyordu, değil mi Cla?'

Cla hiçbir şey söylemedi, sadece Kellin'e baktı.

'Bana cevap ver!'

'Evet. Neredeyse boğuluyordum.'

'Tekrar deneyin. Bana Yüce Lord diye hitap edin.'

'Evet, Lord High. Neredeyse boğuluyordum.'

Kellin bize döndü. 'Ama kurtarıldı sevgili dostlarım ve eminim gördüğünüz gibi hiçbir yerinde gri bir çiçek yok. Sadece kir.' Kellin kıkırdadı. Korkunç bir sesti. Jaya'nın eli benim elimi sıktı. "Bildiğiniz gibi, Deep Maleen'de girişler pek yaygın değildir, ama yeni sevgili arkadaşım Cla'nın bir tanesini hak ettiğini hissettim, çünkü o bizim otuz ikinci konuğumuz. Bu harika değil mi?'

Kimse bir şey söylemedi.

Kellin, şanssız alayımızın başındaki gece askerlerinden birine, ardından Ammit'in yanında duran Bernd'e işaret etti. Gece askeri sopasıyla Bernd'in boynuna vurdu. Bernd çığlık attı, dizlerinin üzerine çöktü ve bir kan sızıntısı için elini çırptı. Kellin ona doğru eğildi.

'Adın ne? Unuttuğum için özür dilemeyeceğim. Sizden çok var.

"Bernd," diye boğuldu. 'Cita'nın Bernd'i-'

"Kale diye bir yer yok," dedi Kellin. 'Şimdi değil ve bir daha asla. Sadece Bernd yapacak. Söylesene, Bernd of Nowhere At, Uçuş Katili Kral Elden'ın şimdi otuz iki yaşında olması harika mı? Yüksek sesle ve gururla cevap verin!'

Evet, dedi Bernd. Tuttuğu parmaklarının arasından kan damlıyordu.

'Evet *ne* ?' Ve sonra, sanki küçük bir çocuğa okumayı öğretiyormuş gibi, 'Kazandı… kazandı… kazandı…? Yüksek sesle ve gururlu, şimdi!'

Harika, dedi Bernd, koridorun ıslak taşlarına bakarak.

'Kadın!' dedi Kellin. 'Sen, Eren! Erin mi?

"Evet, Yüce Lord," dedi Eris. Onu düzeltmenin hiçbir yolu yoktu.

Cla'nın bize katılması harika mı?

"Evet, Yüce Lord."

'Ne kadar güzel?'

"Çok harika, Lord High."

"Kokan senin amın mı yoksa göt deliğin mi, Erin?"

Eris'in yüzü boştu ama gözleri alev alevdi. Onları indirdi, bu akıllıcaydı. "Muhtemelen ikisi, Lord High."

'Evet, ikisini de düşünüyorum. Sen, şimdi – Iota. Bana adım atın.

Eye, neredeyse Kellin'i çevreleyen mavinin koruyucu alevine doğru bir adım attı.

'Hücre arkadaşın olduğu için mutlu musun?'

"Evet, Yüce Lord."

'Kazandı mı… kazandı mı?' Kellin beyaz elini çırptı ve mutlu olduğunu anladım. Hayır, sadece mutlu değil, ay boyunca. Ya da nerede olduğumuzu düşünürsek, *aylar* . Ve neden olmasın? Kendisine bir toplama görevi verilmişti ve artık tamamlanmıştı. Ondan ne kadar nefret ettiğimi de anladım. Görünmez haldeki Flight Killer'dan da nefret ettim.

'Müthiş.'

Kellin, yerinde durmaya çalışan ama eli yüzünden bir inçten daha az uzaktayken geri çekilen Iota'ya doğru yavaşça uzandı. Havanın çatırdadığını duydum ve Kellin'i canlı tutan güç ne olursa olsun Eye'ın saçlarının hareket ettiğini gördüm.

"Harika ne, Iota?"

"Harika, Lord High."

Kellin eğlenmişti. Sabırsızlıkla önümüzden geçti. Kaçmaya çalıştık, ancak bazıları yeterince hızlı değildi ve onun aurasına kapıldık. Bazıları sessiz, bazıları acı içinde inleyerek

dizlerinin üzerine çöktüler. Jaya'yı yolundan çektim ama kolum onu çevreleyen mavi zarfa girdi ve tüm kasları kilitleyerek omzuma kadar şiddetli bir acı çıktı. Gevşemelerinden iki uzun dakika önceydi.

Gri köleleri serbest bırakmalı ve eski jeneratörlerini bu güçle çalıştırmalılar , diye düşündüm.

Kapıda, Kellin bize döndü ve Prusyalı bir talim hocası gibi ayağını yere vurarak bitirdi. 'Beni dinleyin sevgili dostlar. Önemsiz birkaç sürgün ve Flight Killer'ın saltanatının ilk günlerinde kafayı sıyırmış olabilecek birkaç kaçak bütün insan dışında, kraliyet kanının sonuncusu, tırmıkların, rezillerin ve tecavüzcülerin sulandırılmış yumurtlamasısınız. Flight Killer'ın keyfine göre hizmet edeceksin ve yakında hizmet edeceksin. Oyun zamanı bitti. Eskiden Hükümdarların Tarlası olan Elden Tarlası'na bir sonraki adım attığınızda, bu, Adil Kişi'nin ilk turu için olacak.'

"Peki ya ona, Lord High?" Hala çalışmakta olan kolumla Cla'yı işaret ederek sordum. "Antrenman yapma şansı yok mu?"

Kellin bana ince bir gülümsemeyle baktı. Gözlerinin arkasında kafatasının boş yuvalarını görebiliyordum. *'Sen* onun pratiği olacaksın evlat. Remla Gölü'nden kurtuldu ve senden de kurtulacak. Onun büyüklüğüne bak! Hayır, hayır, ikinci tur olduğunda, katılmayacaksın, küstah dostum ve ben de senden kurtulduğuma sevineceğim.'

Bu teselli edici sözlerle gitti.

4

O gece akşam yemeği için biftek vardı. Neredeyse her zaman 'oyun zamanından' sonraydı. Pursey arabasını koridorda yuvarladı ve yarı pişmiş eti hücrelerimize attı - on altı hücre, şimdi her biri iki mahkum tarafından işgal edildi. Pursey benimkini bana fırlatırken bir kez daha kusurlu elini alnına kaldırdı. Hızlı ve sinsi bir jestti ama yanlış anlaşılacak bir şey değildi. Cla, lokmasını anında yakaladı ve köşeye oturdu, yarı çiğ eti elinde tuttu ve büyük, yırtıcı ısırıklarla burnunu çekti. *Ne kadar büyük dişlerin var Cla* , diye düşündüm.

Hamey onunkinin birkaç jetonunu yedi, sonra bana vermeye çalıştı. Ben almazdım. 'Bundan daha fazlasını yönetebilirsin.'

'Ne sebeple?' O sordu. 'Neden yemek yiyip, kramplara katlanmak, sonra yine de ölmek?'

Babamın edindiği bilgeliğe geri döndüm. 'Günün birinde.' Maleen'de günler varmış gibi ama beni memnun etmek için birkaç lokma daha yedi. Ne de olsa ben vaat edilen prenstim, efsanevi PP. Her ne kadar içimdeki tek sihir saç ve göz rengindeki gizemli değişikliklerle ilgili olsa da ve bu, üzerinde hiçbir kontrolüm ve faydası olmayan bir sihirdi.

Eye, Cla'ya boğulmak üzere olduğunu sordu. Cla cevap vermedi. Fremmy ve Stooks onun nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilmek istedi - bir yerlerde güvenli bir sığınak var mıydı? Cla cevap vermedi. Gully, ne kadar süredir kaçtığını bilmek istedi. Cla cevap vermedi. Etini yedi ve yağlı parmaklarını çizgili gömleğine sildi.

'Yüce Lord önünüzde olmadan fazla konuşmayın, değil mi?' Çift sordu. Benimkinden biraz aşağıda, Bernd'le paylaştığı hücrenin parmaklıklarında duruyordu. Son bifteğini tutuyordu - biliyordum ki, gece uyanırsa sonraya saklardı. Hapishane rutinleri üzücü ama basittir.

Cla, ayağa kalkmadan veya bakmadan köşesinden cevap verdi. 'Yakında ölecek olanlarla neden konuşayım? Anladığım kadarıyla bir yarışma olacak. Çok iyi. onu kazanacağım. Bir ödül varsa, onu alıp yoluma gideceğim.'

Bunu gök gürültülü bir sessizlik içinde karşıladık.

Sonunda Fremmy, 'Anlamıyor' dedi.

"Kötü bilgi aldım," dedi Stooks. 'Ya da belki kulaklarında hala su vardı ve o kadar iyi duymuyordu.'

Iota kovalarından daldı, içti, sonra bugüne kadar tek olan hücrenin parmaklıklarına atladı, kaslarını gerdi ve her zamanki gibi parmaklıkları salladı, sonra bıraktı ve yüzünü döndü, iri cüsseye yığılmış büyük galota döndü. köşe.

Sana bir şey açıklamama izin ver, Cla, dedi. *'Açıkla* , söylendiği gibi. Fair One bir turnuvadır. Bu tür turnuvalar, Galliens günlerinde genellikle Hükümdarların Tarlası'nda düzenlenirdi ve binlerce kişi izlemek için gelirdi. Geldikleri her yerden, Cratchy'den dev dostlar bile, dedi tis. Yarışmacılar genellikle Kral Muhafızlarının üyeleriydi, ancak sıradan halk, kafataslarının sertliğini test etmek isterlerse katılabilirdi. Kan vardı ve savaşçılar genellikle bilinçsizce sahadan taşınırdı, ama bu eski versiyon olacak, Galliens'ten çok önce, Lilimar'ın Deesk'ten çok da büyük olmayan bir köy olduğu zaman.'

Bunların bir kısmını biliyordum, ama uzun günler ve haftalar sonra bile hepsini değil. dikkatle dinledim. Gerisi de öyleydi, çünkü biz aşağılık olarak Adil Olan'ı nadiren tartışırdık. Bu tabu bir konuydu, sanırım eskiden elektrikli sandalye vardı ve şimdi öldürücü iğne yapılıyor.

"On altımız diğer on altımızla savaşacağız. Ölüme. Çeyrek yok, ağlamak yok. Dövüşmeyi reddeden herkes kendini - ya da kendini - rafta ya da Maiden'da ya da strappadodaki şekerleme şekeri gibi çekecek. Anlıyor musun?'

Cla köşesine oturdu, düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sonunda, 'Dövüşebilirim' dedi.

Göz başını salladı. "Evet, Lord High'a karşı karşıya olmadığın ya da göl suyu tükürmediğin zaman yapabilirmiş gibi görünüyorsun. On altı kişi tekrar kavga eder ve geride sekiz kalır. Sekizler tekrar dövüşür ve dördü geride kalır. Dört, iki olur.'

Cla başını salladı. 'Ben onlardan biri olacağım. Ve diğer adam ayaklarımın dibine ölünce, ödülümü alacağım.'

"Evet yapacaksın," dedi Hamey. Yanımda durmaya gelmişti. 'Eski günlerde ödül bir torba altındı ve dedi ki, kralın vergisinden bir ömür boyu özgürlük. Ama o eski günlerdi. *Ödülünüz* Red Molly ile savaşmak olacak. O bir dev ve Flight Killer'ın yalama tükürüklerinin oturduğu özel kutu için fazla büyük, ama onu birçok kez onun altında dururken gördüm. Büyüksün, neredeyse iki metrelik bir yargıya varıyorum ama kırmızı kaltak daha büyük.'

Beni yakalayamaz, dedi Dash. Yavaş. oruç tutuyorum Bana sebepsiz yere Dash demiyorlar.'

Kimse bariz olanı söylemedi: hızlı ya da değil, sıska Dash, biri Red Molly ile yüzleşmek zorunda kalmadan çok önce gitmiş olacaktı.

Cla oturup bunu düşündü. Sonunda ayağa kalktı, büyük dizleri ateşteki düğümler gibi çatırdadı ve içki kovasına yaklaştı. Onu da döverim dedi. Beyni ağzından çıkana kadar vur ona.'

'Öylesin diyelim' dedim.

Bana döndü.

'Hala işin bitmeyecek. Kızı öldür – muhtemelen öldürdüğünü söylemezsin – ve anneye karşı bir şansın olmaz. Onu gördüm. O lanet olası Godzilla.

Ağzımdan çıkan kelime bu değildi elbette, ama ne söylersem söyleyeyim, diğer hücrelerden anlaşma mırıltıları geliyordu.

Cla, belki de Kellin'in Cla'ya kendisine Lord High diye hitap etmesini söylediğinde, onun bunu hemen yaptığını unutarak, "Kendi gölgelerinizden korkana kadar hepiniz yenildiniz," dedi. Elbette Kellin ve gecenin geri kalan askerleri farklıydı. O auraları vardı. Kellin bana dokunduğunda kaslarımın nasıl kilitlendiğini düşündüm.

Cla içme suyu kovasını aldı. Iota onun bir kol parçasını ele geçirdi. 'Hayır, hayır! Kupayı kullan, aptal! Pursey su arabasını tekrar getirmeyecek ta ki-'

Cla kadar iri bir adamın bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim, LSU için kolej potalarında oynadığı Shaquille O'Neal'ın ESPN Classic özetlerinde bile - ve iki metrede ve üç yüz yirmi poundda bile Shaq'ın muhteşem hamleleri vardı.

Kova Cla'nın ağzındaydı ve eğiliyordu. Bir saniye sonra, ya da öyle görünüyordu, taş zeminde çatırdıyor, su dökülüyordu. Cla ona bakmak için döndü. Göz hücre zeminindeydi, bir yandan desteklenmişti. Diğeri boğazındaydı. Gözleri şişti. Gagalıyordu. Cla kovaya eğildi ve onu aldı.

Yanno, "Onu öldürürsen yüksek bir bedel ödersin," dedi. Ardından, açık bir rahatlamayla ekledi: 'Adil Olan olmayacak.'

"Olacak," dedi Hamey hüzünle. 'Uçuş Katili beklemez. Red Molly Eye'ın yerini alacak.'

Ama Göz öldürülmedi. Sonunda ayağa kalktı, sendeleyerek paletine gitti ve üzerine uzandı. Sonraki iki gün boyunca fısıltıdan öte konuşamadı. Cla gelene kadar o bizim en büyüğümüzdü, en güçlüsüydü, Fair One olarak bilinen kanlı spor sona erdiğinde hala ayakta durmasını beklediğiniz kişiydi, ama ben boğaz yumruğunu hiç görmemiştim bile. onu aşağı.

Yarışmanın ilk turunda bunu yapabilen bir adama kim karşı duracaktı?

Kellin'e göre, bu onur bana kalacaktı.

5

Sık sık Radar'ı rüyamda gördüm ama Cla'nın Iota'yı devirdiği gece rüyamda Prenses Leah'ı gördüm. İmparatorluk belli ve sıkı oturan korsajlı kırmızı bir elbise giymişti. Eteklerinin altından, uyumlu kırmızı ayakkabılar görünüyordu, tokaları elmaslarla kaplıydı. Saçları karmaşık bir inci ipiyle bağlanmıştı. Göğsünün kıvrımına kelebek şeklinde altın bir madalyon takmıştı. Yanında oturuyordum, hasta ve ölmek üzere olan köpeğimle Empis'e geldiğimde giydiğim kıyafetlerin paçavralarını değil, koyu renk bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiştim. Takım elbise kadifeydi. Gömlek ipekti. Ayaklarımda üstleri katlanmış süet çizmeler vardı - bir Howard Pyle illüstrasyonunda bir Dumas silahşörünün giyebileceği türden çizmeler. Dora'nın koleksiyonundan, şüphesiz. Leah'nın gri tenli hizmetçisi onu bir fırçayla tımarlarken Falada yakınlarda mutlu bir şekilde otluyordu.

Leah ve ben el ele tutuşup durgun bir su birikintisindeki yansımalarımıza bakıyorduk. Saçlarım uzun ve altın rengiydi. Birkaç sivilce lekem gitmişti. Yakışıklıydım ve Leah güzeldi, özellikle de ağzı geri döndüğü için. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Ağzının kenarlarında gamzeler vardı ama yara izi yoktu. Yakında, rüya tutsaydı, o kırmızı dudakları öperdim. Bu rüyada bile onun ne olduğunu anladım: animasyonlu bir Disney filminin son

sekansı. Her an bir yaprak havuza düşer, suyu dalgalar ve yeniden birleşen prens ve prensesin dudakları buluşup müzik yükselirken düşüncelerimizi dalgalandırırdı. Hiçbir karanlığın mükemmel hikaye kitabının sonunu bozmasına izin verilmeyecekti.

Tek bir şey yerinde değildi. Prenses Leah, kırmızı elbisesinin kucağında mor bir saç kurutma makinesi tutuyordu. Annem öldüğünde daha yedi yaşında olmama rağmen bunu çok iyi biliyordum. Onun bütün faydalı şeyleri, İyi Niyet Dükkanı'na gitmişti çünkü babam, 'kadın eşyası' dediği şeye her baktığında kalbinin tekrar kırıldığını söyledi. Çoğunu vermesiyle ilgili bir sorunum yoktu, sadece çam poşetini ve el aynasını saklayabilir miyim diye sordum. Babamın da bununla bir sorunu yoktu. Hala evde şifonyerimdeydiler.

Annem saç kurutma makinesine Ölümün Mor Işın Tabancası adını vermişti.

Leah'a neden annemin saç kurutma makinesini aldığını sormak için ağzımı açtım ama ben yapamadan hizmetçisi konuştu: ' *Ona yardım et* .'

'Nasıl bilmiyorum' dedim.

Leah yeni ve mükemmel ağzıyla gülümsedi. Yanağımı okşadı. "Düşündüğünden daha hızlısın Prens Charlie."

Ona hiç hızlı olmadığımı söylemeye başladım, bu yüzden futbolda çizgide ve beyzbolda ilk kalede oynadım. Stanford'a karşı Turkey Bowl maçında biraz hız gösterdiğim doğruydu ama bu kısa ve adrenalin yüklü bir istisna olmuştu. Daha bir şey diyemeden yüzüme bir şey çarptı ve aniden uyandım.

Başka bir biftek parçasıydı - küçük bir parça, neredeyse bir hurdadan daha fazlası. Pursey koridorda ayaklarını sürüyerek yürüdü, birkaç küçük parçayı diğer hücrelere fırlattı ve "Wef'ovas, wef'ovas" dedi. *Kalanlarla* yapabileceğinin en iyisi olduğunu varsaydım .

Hamey horlayarak uzaklaşıyordu, 'oyun zamanı' ve her zamanki yemek sonrası bağırsaklarını boşaltma mücadelesi yüzünden bitkin haldeydi. Küçük bifteğimi aldım, sırtımı hücre duvarına dayadım ve ısırdım. Ön dişlerimin altında bir şey çatırdadı. Baktım ve bir fal kurabiyesi falından biraz daha büyük bir kağıt parçasının etin içine sıkıştırılmış olduğunu gördüm. çıkardım. Eğitimli bir adamın el yazısı, düzgün ve ince el yazısıyla yazılmıştı:

> *Yapabilirsem sana yardım edeceğim, prensim. Memurlar Odası'ndan çıkmanın bir yolu var. Tehlikeli. Hayatıma değer veriyorsan bunu yok et. Hizmetinizde, PERCIVAL.*

Percival , diye düşündüm. *Pursey değil, Percival. Gri bir köle değil, gerçek adı olan gerçek bir adam* .

kağıdı yedim.

6

Ertesi gün kahvaltıda sosis yedik. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyorduk. Hamey ıssız gözlerle ve bir gülümsemeyle bana baktı. 'En azından karın krampları ile işim bitti. Artık sıçmak için de zorlamak yok. Bunları istiyor musun?

Bana biraz fazladan enerji vereceklerini umarak dört halkasını almadım. Kurşun gibi mideme oturdular. Koridorun diğer tarafındaki hücreden Cla bana bakıyordu. Hayır, bu yanlış. Bana göz kırpıyordu. Iota bana *ne yapacaksın diye omuz silkti* . ona geri verdim. Gerçekten ne.

beklemek vardı. Zamanı tutmanın bir yolu yoktu, ama yine de yavaşladı. Fremmy ve Stooks hücrelerinde yan yana oturuyorlardı. Fremmy, 'Bizi birbirimize düşürmedikleri sürece eski dostum, hepsi bu' dedi.

Muhtemelen yapacaklarını düşündüm. Çünkü acımasızdı. En azından bunun yanlış olduğu ortaya çıktı.

Tam da bugün olmayacağına inanmaya başladığımda, sorumlu Aaron olmak üzere dört gece askeri ortaya çıktı. 'Oyun zamanı' boyunca her zaman sahadaydı, esnek sopasını bir kondüktörün sopası gibi sallıyordu, ama bu, beni Lord High'ı görmeye götürdüğünden beri Deep Maleen'e ilk gelişiydi. Ve tabii ki işkence odasını kontrol etmek için.

Hücre kapıları paslı raylarında gıcırdayarak açıldı. 'Dışarı! Dışarı çocuklar! Yarınız için iyi bir gün, geri kalanınız için kötü bir gün!'

Hücrelerden dışarı çıktık… Hatcha adında hafif, kel bir adam dışında hepsi. 'Ben istemiyorum' dedi. 'Hastayım.'

Gece askerlerinden biri ona yaklaştı, ama Aaron ona el salladı. Hatcha'nın Deesk'ten gelen Quilly adında çok daha iri bir adamla paylaştığı hücrenin kapısında duruyordu. Quilly geri çekildi ama Aaron'ın aurası onu savuşturdu. Quilly hafif bir çığlık attı ve kolunu tuttu.

"Sen bir zamanlar Hisar denilen yerin Hatcha'sısın, değil mi?"

Hatcha sefilce başını salladı.

'Ve kendini hasta hissediyorsun. Sosisler, belki?

"Belki," dedi Hatcha, ellerinin titreyen düğümünden başını kaldırmadan. 'Muhtemelen.'

"Yine de ipler dışında hepsini yediğini görüyorum."

Hatcha hiçbir şey söylemedi.

'Beni dinle ufaklık. Bu Fair One veya Maiden. O bayanı ziyaret etme vaktini ben alırdım ve bu uzun zaman alırdı. Kapıyı yavaşça kapatırdım. Sivri uçların göz kapaklarınıza değdiğini hissedeceksiniz… sadece nazik, bilirsiniz… delip geçmeden önce. Ve miden! Gözlerin kadar yumuşak değil ama yeterince yumuşak. Sen çığlık atarken o sosislerden geriye kalanlar damlayacak. Şimdi bu bir ziyafet gibi mi geliyor?'

Hatcha inledi ve hücreden tökezledi.

'Harika! Ve işte buradayız!' Harun ağladı. 'Gideceğimiz oyunlara kapalı! Hımm, çocuklar! Kambur, kambur, kambur! Böyle bir eğlence sizi bekliyor!'

kamburlaştık.

Daha önce birçok kez tırmandığımız tırmanışı yaparken – ama o zamana kadar sadece yarımızın geri döneceğini asla bilemezken – hayalimi düşündüm. Leah'ın *düşündüğünden daha hızlı olduğunu söylemesi Prens Charlie* .

Hızlı hissetmedim.

7

Antrenmanlardan sonra direkt sahaya çıkmak yerine, kullanmakta olduğumuz takım odasına götürüldük. Ancak bu sefer Lord High oradaydı, aurasında mavi-siyah görünen tam elbise üniforması içinde göz kamaştırıcıydı. Bu durum için tamamen şarj oldu. Bu auralara güç veren enerjinin nereden geldiğini merak ettim ama bu tür sorular o gün pek öncelikli değildi.

"Oyun zamanı"ndan sonra yıkamak için otuz bir kova olan rafta şimdi sadece on altı kova vardı, çünkü günün şenliklerinden sonra sadece on altı tanesinin temizlenmesi

gerekecekti. Rafın önünde, bir şövale üzerine yerleştirilmiş, üstünde **FUAR BİRİNCİ YÖNTEM** basılmış büyük bir poster panosu vardı. Aşağıda eşleşmeler vardı. Onları mükemmel hatırlıyorum; Bence böyle korkunç bir durumda insan ya her şeyi hatırlar... ya da hiçbir şey hatırlamaz. Daha fazla yeni isim verdiğim için özür dilerim, ancak hapsedildiğim kişilerden başka bir nedenden ötürü, kısaca da olsa hatırlanmayı hak ediyorsam, bunu yapmalıyım.

Kellin, "Burada savaşın düzenini görüyorsunuz," dedi. Hepinizin Majesteleri Elden için iyi bir gösteri hazırlamanızı bekliyorum. Anlıyor musun?'

Kimse cevap vermedi.

"Arkadaş olarak kabul ettiğin biriyle karşı karşıya gelebilirsin ama arkadaşlık artık önemli değil. Her yarışma ölümünedir. *Ölümüne* . Rakibini alçaltmak ama onu öldürmemek sadece ikinize de çok daha acı verici ölümler kazandıracaktır. Anlıyor musun?'

Cevap veren Cla oldu. 'Evet.' Bunu söylerken bana baktı ve başparmağını kocaman boynuna doladı. Ve gülümsedi.

'İlk set çok yakında. Hazır ol.'

O gitti. Geçen gece askerler onu takip etti. Afiş panosunu sessizce inceledik.

ADİL BİR İLK TUR

İlk Set

Fremmy'den Murf'e
Jaya'dan Hamey'e
Galler'e git

İkinci Set

Yanno'dan Özgürlüğe
Jackah için lota
Mesel'den Sam'e

Üçüncü Set

Tom'dan Bult'a
Dommy'den Cammit'e
Bendo'dan Dash'e

ÖĞLENLER

Dördüncü Set

Evah'a iki kat
Hatcha için stoklar
Quilly için sayfa

Beşinci Set

Bernd'den Gully'ye

Ocka için Hilt
Eris'den Viz'e

Altıncı Set

Cla'den Charlie'ye

NCAA'nın Pazar Seçimi sırasında sadece televizyonda değil, aynı zamanda Arcadia Babe Ruth turnuvasının eşleşmeleri her baharda katılan her sahadaki posterlerde duyurulduğunda da benzer tohumları görmüştüm. Bu yeterince tuhaftı ama en gerçeküstü unsur ortadaki tek kelimeydi: NOONS. Flight Killer ve maiyeti, savaşta öldürülen dokuz mahkûmu izleyip sonra bir öğle yemeği yerdi.

'Hepimiz reddedersek ne olur?' Ammit geviş getiren bir ses tonuyla sordu, bir zamanlar ekmek ve peynir nal atmayı kazanmış gibi görünen bir adamdan beklemezdim. Ve işbirliği yapmazlarsa onları yere sermek. "Sadece soruyorum, kusura bakmayın."

Uzak görüşlü bir şaşı olan iri bir adam olan Ocka güldü. 'Grev mi demek istiyorsun? Babamın zamanındaki değirmenciler gibi mi? Ve Flight Killer'ı günlük eğlencesinden mahrum mu bırakacak? Sanırım bunu acı içinde çığlık atarak geçirmektense yarına kadar yaşamayı tercih ederim, çok teşekkür ederim.'

Ben de Ocka'nın topal kalçalı sıska Hilt ile savaşacağını düşünürsek, muhtemelen yarına kadar yaşayacağını düşündüm. Ocka ikinci rauntta düşebilir, ama bugün kazansaydı, daha sonra yıkanıp bu gece yemek yemek için hala hayatta olurdu. Etrafıma baktım ve aynı basit hesaplamayı birçok yüz üzerinde gördüm. Ancak Hamey'de değil. Tahtaya bir baktıktan sonra, bir sıraya gitmişti ve şimdi orada oturdu, başı asılıydı. Onu böyle görmekten nefret ediyordum ama bizi bu korkunç duruma sokanlardan daha da nefret ediyordum.

Tahtaya tekrar baktım. Fremmy'yi Stooks'a ve iki kadın Jaya ve Eris'i birbirlerine karşı görmeyi bekliyordum - bir kız dövüşü, daha eğlenceli ne olabilir ki? Ama hayır. Tohumlar hakkında herhangi bir düşünce yok gibi görünüyordu. Bir şapkadan çizilmiş olabilirler. Sonuncusu hariç, öyleydi. Sahada sadece ikimiz, günün finali.

Cla'den Charlie'ye.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İlk tur. Son Set. Prensim.

'Ne ***düşünüyorsun*** ?'

1

Jaya, Hamey'in yanına bankta oturdu ve elini tuttu. Onun içinde gevşek bir şekilde yatıyordu. 'Bunu istemiyorum.'

Biliyorum, dedi Hamey ona bakmadan. 'Her şey yolunda.'

'Belki beni yenersin. Ben güçlü değilim, biliyorsun – Eris gibi değilim.'

'Belki.'

Kapı açıldı ve iki gece askeri içeri girdi. Canlı cesetler kadar heyecanlı görünüyorlardı, auraları içlerinde ölü kalpler hala atıyormuş gibi atıyordu.

'İlk set! Kambur, kambur! Majestelerini bekletmeyin, çocuklar! Onun yerini aldı!'

İlk başta hiçbiri kıpırdamadı ve vahşi bir an için neredeyse Ammit'in grevinin olacağına inandım… ta ki grevciler için sonuçlarını düşünene kadar. Bir mucizenin listeleri değiştirmediğinden emin olmak için tahtaya tekrar baktıktan sonra, ilk yarım düzine ayağa kalktı: Fremmy ve Murf, Ammit ve Wale, Hamey ve Jaya adında kısa, tombul bir adam. Dışarı çıkarlarken onun elini tutuyordu, ona en yakın duran gece askerinin aurasından kaçınmak için küçülüyordu.

Gallien egemenliği günlerinde, geri kalanımız, savaşçılar ortaya çıkarken dolu bir stadyumun beklentili tezahüratlarını duyardık. Kulaklarımı zorladım ve hafif bir alkış sesi duyduğumu sandım, ama bu benim hayal gücüm olabilirdi. Muhtemelen öyleydi. Çünkü Elden Tarlası'nın (eskiden Hükümdarların Tarlası) tribünleri neredeyse tamamen boştu. Buradaki yolculuğumda tanıştığım çocuk haklıydı: Lilimar perili bir şehirdi, sadece ölülerin, yaşayan ölülerin ve birkaç kıç öpücüğün kaldığı bir yerdi.

Burada kelebek yok.
Gece askerleri olmasaydı, kaçmak mümkün olabilirdi, diye düşündüm. Sonra, dikkate alınması gereken birkaç dişi dev olduğunu hatırladım… ve Flight Killer'ın kendisi. Şimdi ne olduğunu, nasıl bir dönüşüm geçirmiş olabileceğini bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı: Artık Leah'nın sırtında bir kambur ya da boynunda bir yumru olan çarpık ayaklı küçük kardeşi değildi.
Zaman Geçti. Ne kadar sürdüğünü söylemek zor. Ben dahil, birkaçımız sidik oluğunu ziyaret ettik. Hiçbir şey ölüm korkusu kadar işeme ihtiyacını doğurmaz. Sonunda kapı açıldı ve Ammit içeri girdi. Kıllı sol elinin arkasında küçük bir kesik vardı. Aksi halde işaretsizdi.
Ammit'in ölümsüz eskortu geri çekilir çekilmez Mesel ona koştu. 'Nasıldı? Wale gerçekten-'
Ammit onu o kadar zorladı ki Mesel fayansların üzerine serildi. 'Geri döndüm ve o değil. Söyleyeceklerim ve duyman gereken tek şey bu. Beni yalnız bırakın.'
Sıranın sonuna gitti, oturdu ve ellerini eğik başının yanlarına koydu. Bu, beyzbol sahalarında birçok kez gördüğüm bir duruştu, çoğu zaman bir sürahi önemli bir vuruştan vazgeçip çekildiğinde. Kazanan değil, kaybedenin duruşuydu. Ama elbette, bir şey olmadıkça hepimiz kaybeden olacağız.
Onu kurtar , diye fısıldadı Leah'nın gri hizmetçisi bana. Ve şimdi, sırf tekrarlanan kir uygulamaları altında saçlarım sarı olduğu için hepsini kurtarmam mı gerekiyordu? Çok saçmaydı. Cla bana göz becermeye devam etti. Akşam yemeğinde hala etrafta olmayı planladı.
Günün son ölüm maçına gelsem kendimi bile kurtaramazdım.
Sıradaki kişi Murf'tu. Gözlerinden biri şişerek kapanmıştı ve gömleğinin sağ omzu kanla ıslanmıştı. Stooks gördü, komedi ortağının artık olmadığını anladı, yumuşak bir çığlık attı ve gözlerini kapattı.
Kapıyı gözetleyerek bekledik. Sonunda kapı açıldı ve Jaya içeri girdi. Pencere camı kadar solgundu ama görünüşte hiçbir iz yoktu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.
Zorundaydım, dedi. Sadece bana değil hepimize. "Yapmak zorundaydım, yoksa ikimizi de öldürürlerdi."

2

İkinci setin adı Doc Freed ile dövüşmek için Yanno, Jackah ile dövüşmek için Iota, Sam ile dövüşmek için Mesel olarak adlandırıldı. Onlar gittikten sonra Jaya'nın yanına oturdum. Bana bakmıyordu ama ağzından dökülen kelimeler sanki içinde tutmak içinde bir şeyleri patlatacakmış gibi.
'Gerçekten dövüşemezdi, nasıl olduğunu biliyorsun, nasıldı *,* ama bir gösteri yaptı. Benim için bence. Kan için ağlıyorlardı, sıran geldiğinde duyacaksın, kaltağı indirmesi için ağlıyor, arkasına geçip boynundan bıçaklamam için ağlıyor-'
' *Bıçaklar var* mı?' Diye sordum.
'Hayır, kısa saplı mızraklar. Ayrıca parmak eklemlerinde sivri uçlu eldivenler. Antrenman yaptığımızda içkilerin olduğu masaya yerleştirilmişler. Seni yakın istiyorlar, bilirsin, biri yere düşmeden önce ellerinden geldiğince bıçaklama ve yumruklama görmek istiyorlar, ama ben direklerden birini aldım, bilirsin,...' Salıncak taklidi yaptı.
'Dövüş sopaları.'

'Evet. Etrafta dolaştık. Fremmy ölmüştü, boğazı kesilmişti ve Hamey neredeyse kanlar içinde kalacaktı. Wale yolda yatıyordu.'

"Yuh," dedi Ammit, başını kaldırmadan. 'Aptal git kaçmaya çalıştı.'

'Sonuncuyduk. O zaman Aaron beş dakika daha dedi yoksa ikimiz de yere yığılırdık. Gerçekten denemediğimizi görebiliyordu. Hamey küçük mızrağını bir yana sallayarak bana koştu, çok aptalca ve sopamın dipçiğiyle karnına vurdum. Çığlık attı. Mızrağı çimenlerin üzerine düşürdü ve çığlık atmaya devam etti.'

Hamey'in midesi, diye düşündüm. Sonsuz midesi bulanıyordu.

'Sese dayanamadım. Alkışlıyorlar, gülüyorlardı ve *iyi bir vuruş gibi şeyler söylüyorlardı* ve *kedicik onu bununla* alçaltırdı ve Hamey çığlık atmaya devam etti. Mızrağı aldım. Ben hiç kimseyi öldürmedim ama onun çığlık atmasına dayanamadım, bu yüzden ben... ben...'

'Orada durabilirsin' dedim.

Bana baktı, gözleri dolu, yanakları ıslaktı. "Bir şeyler yapmalısın Charlie. Eğer vaat edilen prenssen, bir şeyler yapmalısın.'

Ona Prens Charlie'nin ilk işinin Cla tarafından öldürülmemek olacağını söyleyebilirdim ama o olmadan kendini yeterince kötü hissettiğini düşündüm, bu yüzden ona kısa bir kucaklama yaptım.

'O orada mı? Uçuş Katili mi?'

Ürperdi ve başını salladı.

'Neye benziyor?' Kolçakları dışa doğru eğimli olan o şeref koltuğunu düşünüyordum, sanki kim için yapılmışsa aşırı şişman ya da en azından aşırı iriymiş gibi.

'Berbat. *korkunç* . Yüzü yeşil, sanki içinde bir sorun varmış gibi. Taktığı tacın altından yanaklarına düşen uzun beyaz saçları. Gözleri haşlanmış yumurta kadar büyük. *Geniş* bir yüz, o kadar geniş ki neredeyse insan değil. Dudakları, çilek yiyormuş gibi şişman ve kırmızıdır. Görebildiğim tek şey buydu. Çenesinden aşağısı kocaman mor bir cüppenin içinde kundaklanmış ama *hareket ettiğini görebiliyordum* . Sanki altında bir evcil hayvan tutuyormuş gibi. O berbat. Korkunç. Ve gülüyor. Diğerleri ben… Hamey öldüğünde alkışladılar, ama o sadece güldü. Her iki taraftan da ağzından salyalar çıktı, gaz ışıklarında gördüm. Yanında, ağzının yanında küçük bir güzellik izi olan, uzun boylu ve güzel bir kadın vardı...'

"Petra," dedim. Ammit'i yere serdikten sonra bir adam onu göğsünden yakaladı ve boynunu öptü.

'O... o...' Jaya tekrar titredi. ' Tükürüğünün aktığı yeri öptü. *Yeşil yüzünden yaladı* . '

Iota, bir gece askeri eşliğinde içeri girdi. Beni gördü ve başını salladı. Yani Jackah gitmişti.

3

Kapı kapandığında Iota'ya gittim. Üzerinde bir işaret yoktu.

Kaltak orada, dedi. 'Kızıl Molly. Pistten izliyorum, şişlerin oturduğu kutunun altında. Saçları gerçekten kırmızı değil, turuncu. Havuç rengi. Tüylerle başının her tarafına yapışır. Ayak parmaklarından tepeye on beş metre. Deri etek giyiyor. Göğüsler kaya gibi. Her biri beş yaşındaki bir çocuk kadar ağır olmalı. Kalçasında bir kın içinde bir bıçak var, neredeyse bize savaşmamız için verdikleri küçük mızraklar kadar uzun görünüyor. Sanırım kazananların ne gibi hamleler yaptığını görmek için izliyor. Sonrası için, biliyorsun.

Bu bana Koç Harkness'i ve Cuma gecesi maçlarından önceki perşembe günleri antrenmanları düşündürdü. O öğleden sonraları, yirmi dakika erken kalkar ve bundan daha az gösterişli ama onun dışında hemen hemen aynı olan bir ekip odasında otururduk. Koç bir televizyona girer ve yaklaşan rakiplerimizi - onların hareketlerini ve oyunlarını - izlerdik. Özellikle oyun kurucu. Bize düşman QB'yi yirmi ya da otuz kez izole kamerada gösterirdi - her sahte, şaka ve kekeme adımı. Bob Amca'ya bundan bir kez bahsetmiştim, o da güldü ve başını salladı. Koç haklı Charlie. Düşmanının kafasını kes, vücut ölür.'

Eye, "Böyle izlemesinden hoşlanmadım," dedi. 'Beni hafife alacağını umuyordum ve meseleye geldiğimizde belki onu tuzağa düşürmenin ya da beynini açmanın bir yolunu bulabilirim. Bunun yerine, benim nasıl yaptığımı izlemek için dört şansı olacak ve ben *onun nasıl olduğunu görmek için hiç şansım olmayacak* .'

O zamana kadar gitmiş olacağım, söz verilen prens ya da söz verilmeyen prens gibi söylenmemiş varsayımına değinmedim. Cla onun olacağını düşünüyor.

Eye, Maleen'deki uzun zamandır arkadaşlarından birini öldürmemiş gibi güldü. 'İkiye düştüğünde bana karşı Cla olacak, şüphesiz – senden hoşlanmaya başladım Charlie, ama ona dokunacağını bile sanmıyorum – ama onun zayıflığını biliyorum.'

'Hangisi ne olurdu?'

"Bir keresinde beni alt etti, boğazımı o kadar çok dürttü ki, hala konuşabilmem inanılmaz, ama ondan öğrendim." Hangi soruya cevap vermedi.

Sırada Mesel geldi, Sam'in işi bitti. Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ve Doc Freed'in tamamen kendi gücüyle olmasa da içeri girdiğini görünce şaşırdım. Pursey yanındaydı, palet ellerinden biri Freed'in koltukaltına takılmış, ona yardım ediyordu. Doc'un sağ uyluğu derme çatma bir bandajla ağır bir şekilde kanıyordu ve yüzü korkunç bir şekilde hırpalanmıştı, ama o yaşıyordu ve Yanno değildi.

Double ve Eris ile oturuyordum. "Bir daha dövüşemeyecek," dedim. 'İkinci tur bundan altı ay sonra ve belki o zaman bile olmadıkça hayır.'

"Altı ay olmayacak," dedi Eris. 'Altı gün bile olmayacak. Ya savaşacak ya da ölecek.'

Lise futbolu olmadığı kesin.

4

Bult ve Bendo üçüncü seti atlattı. Cammit de öyle. Geri döndüğünde birkaç yeri kesildi ve işinin bittiğinden emin olduğunu söyledi. Sonra zavallı Dommy, onu ikiye katlayacak kadar kötü bir öksürük nöbeti geçirdi. Cammit fırsatını gördü ve kısa mızrağını Dommy'nin ensesine sapladı.

Doc yerde yatıyordu, ya uyuyordu -yaraları göz önüne alındığında pek olası değil- ya da bayılmıştı. Geri kalanımız üçüncü setin bitmesini beklerken Cla bana o sonsuz sırıtışla bakmaya devam etti. Ondan kurtulabildiğim tek zaman, bir avuç su almak için kovalardan birine gittiğim zamandı. Ama arkamı döndüğümde, oradaydı, beni sikiyordu.

Zayıflığını biliyorum, demişti Iota. *Beni bir kez alt etti ama ondan öğrendim* .

Ne öğrenmişti?

Eye'ın hücresindeki kavgayı (böyle diyebilirseniz) tekrar ettim: Cla'nın Eye'ın boğazına attığı muhteşem hız, yuvarlanan kova, Cla onu görmek için dönüyor, Yanno – şimdi merhum Yanno – *onu öldürüp öldürmediğini söylüyordu. , yüksek bir bedel ödeyeceksin* , Cla

kovayı almak için eğilirken Göz kendini toplayıp paletine gidiyor. Belki bir daha denerse Eye'ı düşünmeyi düşünüyordur.

Orada bir şey varsa ben görmedim.

Üçüncü set bittiğinde, Pursey bir arabayı iterek geldi. Harun ona eşlik etti. Kızarmış tavuğun kokusu vardı, başka koşullar altında cezbedici bulurdum, ama son yemeğim olmaya uygun olduğunda böyle değildi.

'Sıcak yiyin çocuklar!' Harun ağladı. 'Seni iyi beslemediğimizi söyleyemezsin!'

O günkü savaşlarını kazananların çoğu hevesle arabadan et aldı. Henüz savaşmamış olanlar, bir istisna dışında reddettiler. Cla, Pursey'nin arabasından bir yarım tavuk aldı ve onu çiğnedi, gözleri benden hiç ayrılmadı.

Darbe.

Iota hücresinin taşlarında.

Yuvarlanan kova.

Göz paletine kayıyor, eli boğazında.

Cla kovayı arar, alır.

Iota'nın gördüğü ve benim kaçırdığım ne vardı?

Sepet bana geldi. Aaron Pursey'i izliyordu, bu yüzden selam yoktu. Sonra Doc Freed inledi, yan yattı ve yere kustu. Aaron döndü ve yakındaki bir bankta yan yana oturan Cammit ve Bendo'yu işaret etti. 'Sen ve sen! Şu pisliği temizle!'

Bu anlık dikkat dağıtmayı başparmağım ve parmağım birbirine kenetleyerek elimi kaldırmak için kullandım. Elimi yazı yazar gibi salladım. Pursey, belki anladığı için ya da belki Aaron görmeden önce beni durdurmak için, belli belirsiz omuz silkti. Aaron geri döndüğünde, açık büfeden bir baget seçiyordum ve Pursey'nin anlayıp anlamamasının, Cla'nın günün son maçında beni öldürmesinin bir önemi olmayacağını düşünüyordum.

'Son yemek, evlat,' dedi o koca beyefendi bana. 'Tadını çıkar.'

Beni sinirlendirmeye çalışıyor , diye düşündüm.

Elbette bunu zaten biliyordum, ama yaptığı şeyin asıl sözleri onu odak noktasına getirdi, somutlaştırdı. Kelimelerin o gücü var. Ve içimde bir şey açtılar. Bir delik. Belki bir kuyu bile. Bertie Bird'le yaptığım nahoş geziler sırasında ve Christopher Polley ve cüce Peterkin ile karşılaşmalarım sırasında açılan aynı şeydi. Ben bir prens olsaydım, kesinlikle film, son derece güzel sarışın bir adamın uçuk derecede güzel kızı kucaklaması ile sona eren türden değildi. Kirli sarı saçlarımda güzel olan hiçbir şey yoktu ve Cla ile olan savaşım da güzel olmazdı. Kısa olabilir ama güzel olmaz.

Disney prensi olmak istemiyorum diye düşündüm . *Cehenneme kadar. Prens olmam gerekiyorsa, karanlık biri olmak istiyorum* .

'Bana bakmayı kes, sik surat' dedim.

Gülümsemesinin yerini şaşırmış bir şaşkınlık aldı ve neden daha bagetimi ona atmadan önce anladım. Çünkü o kelime, *sikik surat* , kuyudan geldi, *İngilizce çıktı* ve o bunu anlamamıştı. Onu bir mil farkla kaçırdım - baget kovalardan birinin üzerinde çınladı ve yere düştü - ama yine de şaşkınlıkla sarsıldı ve sese doğru döndü. Eris güldü. Ona doğru döndü ve ayağa kalktı. Sürekli sırıtış bir hırlamaya dönüştü.

'Hayır, hayır, *hayır* !' Harun bağırdı. "Sahaya sakla evlat, yoksa seni o kadar kötü şok edeceğim ki dışarı çıkamayacaksın ve Charlie varsayılan olarak kazanan ilan edilecek. Flight Killer bundan hoşlanmayacak ve seni daha az sevdireceğim!'

Hoşnutsuz ve öfkeli, o an için açıkça oyunun dışında olan Cla, bana ters ters bakarak yerine oturdu. Gülme sırası bendeydi. Karanlıktı ve iyi hissettiriyordu. ona işaret ettim.
Seni becereceğim tatlım.
Cesur sözler. Pişman olabilirim ama çıktıklarında kendilerini iyi hissettiler.

5

'Öğleden' bir süre sonra dördüncü set çağrıldı. Yine bir bekleyiş vardı ve birer birer geri geldiler: Önce çifte, sonra Stooks, en son Quilly. Stooks'un yanağından o kadar kötü bir şekilde kanıyordu ki dişlerinin parıltısını görebiliyordum ama kendi gücüyle yürüyordu. Jaya, kanamanın en kötüsünü durdurmak için ona bir havlu verdi ve kovaların yanındaki bir banka oturdu, beyaz havlu hızla kırmızıya döndü. Freed yakındaki köşeye yaslandı. Stooks, Doc'un kesik yüzü için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Freed başını kaldırmadan başını salladı. Yaralıların bir tur daha dövüşmesi gerektiği ve çok geçmeden çılgıncaydı – sadistliğin de ötesinde – ama bunun doğru olduğundan hiç şüphem yoktu. Murf, komedi ekibinin yarısını öldürmüştü; ikinci rauntta Stooks'u çekerse, Murf onu kolayca yere indirirdi, omzunu bıçakladı ya da bıçaklamadı.
Cla hala bana bakıyordu ama sırıtış kaybolmuştu. Beni kolay bir öldürme olarak değerlendirmesinin değişebileceğini düşündüm, bu da onun dikkatsiz olacağına güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.
Hızlı hareket edecek , diye düşündüm. *Eye'da hareket etme şekli* . Rüyamda Leah, *Düşündüğünden daha hızlı olduğunu söylemişti Prens Charlie* … ama ben gerçekten değildim. Aksi takdirde, nefret dolu bir aşırı hız dişlisi bulamamıştım.
Beşinci setin adı: Bernd ve Gully, küçük Hilt ve büyük Ocka, Eris ve Viz adında kısa ama kaslı bir adam. Eris ayrılmadan önce Jaya onu kucakladı.
'Hayır, hayır, bunların hiçbiri!' dedi gece muhafızlarından biri, çekirge gibi tatsız vızıltısıyla. 'Kambur, kambur!'
En son Eris ayrıldı, ama ilk dönen o oldu, bir kulağı kanıyor ama başka türlü yara almadan. Jaya ona doğru uçtu ve bu sefer kucaklaşmalarını durduracak kimse yoktu. Yalnız kalmıştık. Ocka sonra geri geldi. Ondan sonra uzun bir süre kimse yok. Sonunda Gully - Pursey değil - gri bir adam tarafından taşındı ve yere yatırıldı. Bilinci yerinde değildi, zar zor nefes alıyordu. Kafasının bir tarafı tapınağın yukarısına çökmüş görünüyordu.
Onu istiyorum, dedi Bult.
"Umarım bir sonraki *seni* yakalarım," diye hırladı Ammit. 'Kapa çeneni.'
Daha fazla zaman geçti. Gully kıpırdandı ama uyanmadı. Pisliğe gittim. Gitmem gerekiyordu ama gidemedim. İstiklal Marşı çalınmadan önce her zaman beyzbol ve futbol maçlarında yaptığım gibi ellerim dizlerimin arasında kenetlenmiş olarak oturdum. Cla'ya bakmadım ama sanki bakışlarının ağırlığı varmış gibi bana baktığını hissedebiliyordum.
Kapı açıldı. İki gece askeri onu kuşattı. Aaron ve Yüce Lord aralarından geçtiler. Aaron, Günün son maçı, dedi. Cla ve Charlie. Haydi çocuklar, kambur olun.'
Cla hemen ayağa kalktı ve yanımdan geçti, bana yaptığı gibi son bir sırıtış vermek için başını çevirdi. Takip ettim. Iota bana bakıyordu. Bir elini kaldırdı ve alnına değil, yüzünün yanına tuhaf bir selam verdi.
Onun zayıflığını biliyorum.

Lord High'ı geçerken Kellin, "Senden kurtulduğuma memnun olacağım, Charlie" dedi. Otuz ikiye ihtiyacım olmasaydı, çoktan yapmış olurdum.'

Önümüzde iki gece askeri, önümde Cla, başı hafifçe eğik ve elleri iki yanında sallanarak yürüyor, zaten gevşek yumruklara dönüşmüştü. Arkamızda Lord High ve teğmeni Aaron yürüyordu. Kalbim göğsümde yavaş ve sert atıyordu.

Beni bir kez alt etti ama ondan öğrendim.

Koridorda, stadyumu çevreleyen parlak gaz ışığı sıralarına doğru yürüdük. Diğer ekip odalarını geçtik. Ekipman Odası'nı geçtik.

Darbe, Iota aşağı iner, kova yuvarlanır, Iota paleti için emekler, Cla kovayı aramak için döner.

En azından Pursey'nin notuna göre, bir çıkış yolu olan Yetkililer Odası'nı geçtik.

Ben sopayı fırlatırım. Bir kovaya çarpar. Cla dönüp bakar.

Sonra almaya başladım ve koridordan oyun alanını çevreleyen toprak yola çıktığımızda biraz hızlandım. Cla ile bile çizmedim, ama neredeyse. Bana bakmadı. Dikkati, silahların sıraya dizildiği alanın ortasındaydı. Yüzükler ve ipler gitmişti. Antrenmanlarımız sırasında içki içilen masanın üzerinde parmak boğumlarında sivri uçlu iki deri eldiven vardı. Hasır sepetlerinde dövüş sopaları, diğerinde ise iki kısa saplama mızrağı vardı.

Iota sorduğumda sorumu cevaplamamıştı ama belki ben ayrılırken cevap verdi. Belki de bana verdiği o tuhaf selam bir selam değildi. Belki bir mesajdı.

Gece askerlerini VIP kutusuna doğru takip ettiğimizde bir alkış koptu ama ben zar zor duydum. Ne de ilk başta kutunun yanındaki seyircilere, hatta Elden Flight Killer'a dikkat etmedim. Iota'yla paylaştığı hücrenin zemininde yuvarlanan kovayı ve ekip odasında ona vurduğum bageti takip etmek için dönen Cla'ya dikkat ediyordum. Neredeyse onunla birlikte olduğumu fark etmeyen Cla, ve neden?

Zayıflığını biliyorum, demişti Iota ve şimdi ben de bildiğimi sanıyordum. Göz bana selam vermemişti; bir atın takabileceği türden bir göz kırpıcıyı taklit etmişti.

Cla'nın ya çok az çevresel görüşü vardı ya da hiç yoktu.

6

kraliyet izleme kutusunun önündeki kısmına - hayır, *sürülerek - yönlendirildik.* Bana bakmak için sadece gözlerini kaydırmayan, tüm kafasını çeviren Cla'nın yanında durdum. Hemen Kellin, ince bir kan çizgisi çizerek esnek çubuğuyla ensesine vurdu.

"Sahte prense bakmayı boşver, seni büyük aptal. Bunun yerine gerçek krala kulak verin.'

Yani Kellin diğer mahkumların neye inandığını biliyordu ve ben şaşırdım mı? Fazla değil. Kir, saçımın rengindeki çarpıcı değişikliği ancak bu kadar uzun süre gizleyebilirdi ve gözlerim artık ela bile değildi; onlar gri mavi gidiyorlardı. Elden yarışmacıların tam olarak doldurulması konusunda ısrar etmeseydi, haftalar önce öldürülmüş olacaktım.

'Diz çökmek!' Aaron iğrenç bir ses tonuyla bağırdı. 'Diz çök, seni eski kandan! Yeni kanın önünde diz çökün! Kralınızın önünde diz çökün!'

Petra - uzun boylu, koyu saçlı, ağzının yanında güzellik işareti, yeşil ipek elbise, süzme peynir kadar beyaz ten - bağırdı, *'Diz çök, yaşlı kan! Diz çök, yaşlı kan!* '

Diğerleri -en fazla altmış, en fazla yetmiş kişi olabilirdi- ağlamaya başladılar. *'Diz çök, yaşlı kan! Diz çök, yaşlı kan! Diz çök, yaşlı kan!* '

Bu diğer yarışmacılarla da olmuş muydu? Ben öyle düşünmedim. Bu bizim için özeldi, çünkü günün son maçıydık, yıldızların cazibe merkeziydik. Diz çöktük, ikimiz de esnek çubuklarla kırbaçlanmak ya da daha kötüsü, bizi tutsak edenlerin auraları tarafından şok edilmek istemiyorduk.

Elden Flight Killer ölümün eşiğindeki bir adama benziyordu - *bir ayağı mezarda, diğeri muz kabuğunda* , derdi. İlk düşüncem buydu. Hemen arkasından gelen ikincisi, onun hiç erkek olmadığıydı. Bir zamanlar olabilirdi, ama artık değil. Teni olgunlaşmamış bir Anjou armutunun rengindeydi. Gözleri -mavi, kocaman, ıslak, her biri avuçlarım kadar büyük-kırışmış, sarkık yuvalarından fırlamıştı. Dudakları kırmızıydı, bir şekilde kadınsıydı ve o kadar gevşekti ki sarkmıştı. İnce beyaz saçlarında korkunç bir neşeyle çarpık bir taç oturuyordu. İnce altın sarımlarla süslenmiş mor cübbesi, şişmiş boynundan aşağısına kadar onu kaplayan devasa bir kaftan gibiydi. Ve evet, hareket ediyordu. Jaya, sanki *altında bir evcil hayvan tutuyormuş gibi* , demişti. Bunun dışında aynı anda birkaç farklı yerde yükselip alçalıyordu.

Pistte solumda, etek gibi kısa deri etekli Red Molly duruyordu. Kalçaları kaslı ve muazzamdı. Uzun bıçağı sağ kalçasında bir kın içinde asılıydı. Turuncu saçları kısa dikenler halinde dikilmişti, bir tür punk-rock tarzıydı. Geniş jartiyer eteğini kaldırdı ve çıplak göğüslerinin bir kısmını kapattı. Ona baktığımı gördü ve dudaklarını bir öpücükle büzdü.

Flight Killer, gece askerlerinin böcek gibi vızıltılarına hiç benzemeyen pıhtılaşmış bir sesle konuştu. Sanki viskoz bir sıvıyla dolu bir boğazdan konuşuyor gibiydi. Hayır, diğerlerinin hiçbiri böyle bir şeye maruz kalmamıştı; diyeceklerdi. Bu insanlık dışı sesin dehşeti silinmezdi.

'Gri Dünya'nın Kralı kim, eski adı Eis?'

Kutudakiler ve diğer seyirciler akıllıca cevap vererek bağırarak cevap verdi. ' *Edin!* '

Flight Killer o kocaman yumurta gibi gözleriyle bize bakıyordu. Boynuma ve Cla'nın boynuna uzuv çubukları indi. Söyle, diye mırıldandı Kellin.

'Elden' dedik.

"Hem yeryüzünün hükümdarlarını hem de havanın hükümdarlarını kim devirdi?"

' *Edin!* Petra, diğerleriyle birlikte ve daha yüksek sesle bağırdı. Eli, Elden'ın sarkan yeşil gıdılarından birini okşuyordu. Mor cübbe yarım düzine farklı yerde inip kalkıyor, inip kalkıyordu.

Elden, dedi Cla ve ben tekrar ezilmek istemeyerek.

'Maç başlasın!'

Bu, alkış ve birkaç alkış dışında hiçbir yanıt gerektirmeyen bir çağrıydı.

Kellin ikimizin arasındaydı, aurasının bize dokunmasını engelleyecek kadar uzaktaydı. 'Ayağa kalk ve sahaya bak' dedi.

Biz öyle yaptık. Gözümün ucuyla sağımda Cla'yı görebiliyordum; Bana kısa bir bakış atmak için başını çevirdi, sonra yüzünü öne çevirdi. Yetmiş metre kadar ileride savaş silahları vardı. Dikkatli mesafe koymalarında gerçeküstü bir şey vardı, cinayete meyilli bir yarışma programında kazanılacak ödüller gibi.

Birinin (belki Flight Killer'ın kendisi, ama benim param Lord High'daydı) oyunu Cla'nın lehine çevirdiğini hemen görebiliyordum. Bıçak saplama mızraklarından oluşan hasır sepet, açıkçası tercih edilen silahlar, Cla'nın tarafında olan sağdaydı. Yirmi metre solda, çivili deri eldivenlerin olduğu masa vardı. Yirmi yarda daha solda, aşağı yukarı bana dönük bir sepet dövüş sopası vardı, vurmak için kullanışlıydı, iş öldürmeye geldiğinde pek kullanışlı değildi.

Kimse bize sonra ne olduğunu söylemedi; kimse zorunda değildi. Silahlara koşacaktık ve eğer eldiven ya da bando sopası yerine bir bıçak istersem, Cla'nın önüne geçmem, sonra onun önüne geçmem gerekirdi.

Düşündüğünden daha hızlısın, dedi Leah, sadece bu bir rüyadaydı ve bu gerçek hayattı.

Korktuğumu kendinize sorabilirsiniz. Öyleydim, ama aynı zamanda çocukken keşfettiğim o karanlık kuyudan da çekiyordum, babam karısı annemin anısını onurlandırmaya kararlı göründüğünde, çarparak, yakarak ve bizi evsiz bırakarak. Bir süredir ondan nefret ediyordum ve nefret ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Kötü davranış sonuçlanmıştı. Artık nefret edecek başka şeylerim vardı ve bu konuda kendimi kötü hissetmem için hiçbir sebep yoktu. Yani evet, korkmuştum. Ama bir yanım da hevesliydi.

Bir yanım bunu istiyordu.

Flight Killer köpüren, insanlık dışı sesiyle seslendi - nefret edilecek başka bir şey: ' *ŞİMDİ!* '

7

koştuk. Cla, Eye'a saldırdığında kör edici bir hızla hareket etmişti, ama bu kapalı bir alanda hızlı bir patlama olmuştu. Silahlara yetmiş metre vardı. Taşıyabileceği çok fazla ağırlık vardı, üç yüz pounddan fazla ve tam koşarken, yayılmış dövüş teçhizatının yarısında bile onunla birlikte çizebileceğimi düşündüm. Rüya Leah haklıydı - düşündüğümden daha hızlıydım. Ama yine de onun önünü kesmem gerekecekti ve bunu yaptığımda, tam olarak onun biraz daralmış görüş alanında olacaktım. Daha da tehlikelisi, sırtım ona dönük olurdu.

Onun yerine sola saptım ve ona mızraklara giden tartışmasız bir yol bıraktım. Çivili eldivenlere zar zor baktım; öldürücü olabilirlerdi ama birini kullanmak için Cla'nın bıçaklama bölgesine girmem gerekiyordu ve yakınlarda bir rakibi olduğunda ne kadar hızlı olduğunu görmüştüm. Aradığım dövüş sopalarıydı. Birkaç 'oyun zamanı' boyunca onlarla oldukça kullanışlı hale gelmiştim.

Sepetten bir tane aldım, döndüm ve Cla'nın çoktan hücuma geçtiğini gördüm, mızrak sağ kalçasında aşağıdaydı. Beni taşaklardan göbeğime kadar açıp çabucak bitirmeyi umarak onu süpürdü. Geri adım attım ve mızrağı sallamayı umarak sopamı kollarına indirdim. Acı ve öfkeyle bağırdı ama devam etti. Seyirciler alkışlarla alkışladılar ve bir kadının, neredeyse kesinlikle Petra'nın, " *Pistini kes ve bana getir! " diye bağırdığını duydum.* '

Cla bu sefer mızrağı omzunun üzerinden yukarı kaldırarak yeniden hücuma geçti. Ona incelik yoktu; Andy Chen ve babamla birlikte izlediğim eski boks videolarındaki Mike Tyson gibi, o senin temel kavgacındı, rakiplerini acımasız bir önden saldırıyla alt etmeye alışmıştı. Daha önce Cla için her zaman işe yaramıştı; şimdi çok daha genç bir rakibe karşı çalışacaktı. Hem ağırlık hem de erişim avantajı vardı.

Rüyaya göre Leah, düşündüğümden daha hızlıydım. Kesinlikle Cla'nın düşündüğünden daha hızlıydım. Bir boğanın saldırısından kaçınan bir toreador gibi kenara çekildim ve dövüş sopasını dirseğinin hemen üstüne, koluna ıslık çaldım. Mızrak elinden uçtu ve çimenlerin üzerine düştü. Seyirciler bir *aaahhh* sesi verdi. Petra hoşnutsuzluğunu haykırdı.

Cla, silahını kapmak için eğildi. Tüm gücümü kullanarak dövüş sopasını iki elimle kafasına indirdim. Çubuk yarı yarıya kırıldı. Cla'nın kafa derisinden kan fışkırdı ve tazeler halinde yanaklarından ve boynundan aşağı akmaya başladı. Darbe, Eye ve Ammit de dahil

olmak üzere herhangi bir adamı alt edebilirdi ama Cla sadece başını salladı, saplanan mızrağını aldı ve bana baktı. Şimdi sırıtmak yok; hırlıyordu ve gözleri kızarmıştı.

'Benim için gel, seni orospu çocuğu!'

Lanet olsun. Bakalım sende ne var. Çirkin olduğun kadar aptalsın.'

Dövüş çubuğumdan geriye kalanları uzattım. Şimdi Cla'nın karşı karşıya olduğu uç, bir sıçanın kıymık yuvasıydı. Sert bir ağaçtı ve eğer o kıymıklara çarparsa bükülmezlerdi. Bağırsaklarına yumruk atarlardı ve o bunu biliyordu. Ona numara yaptım ve geri çekildiğinde sağına döndü. Beni kör noktasından uzak tutmak için başını çevirmek zorunda kaldı. Bir hamle yaptı ve ben onu bir önkolun etine sapladım, bir deri kanadını yırtarak açtım ve yeşil çimenlere bir kan akışı gönderdim.

' *Bitir onu!* diye bağırdı Petra. Artık sesini tanıyordum ve ondan nefret ediyordum. Ondan nefret ettim, hepsinden nefret ettim. *'Bitir onu, seni çirkin hulk!* '

Cla suçlandı. Bu sefer sol tarafa geçtim, üzerinde dövüş eldivenleriyle masanın arkasında geri pedal çevirdim. Cla asla yavaşlamadı. Hızlı kuru törpülerle nefes alıyordu. Kendimi yana attım, mızrağının ucu zar zor boynumu ıskalıyordu. Cla masaya çarptı, ters çevirdi ve üzerine inerek bacaklarından birini kopardı. Bıçaklayan mızrağı tuttu, ama benim için sorun değildi. Kör noktasından geçtim, sırtına atladım ve ayağa kalkarken orta bölümünü uyluklarımla sıktım. Ayağa fırlarken dövüş sopamın kalıntılarını boğazına dayadım. Arkadan beni pençeledi, büyük elleriyle omuzlarıma vurdu.

Ardından çılgın bir sırtlama yolculuğu oldu. Bacaklarımı kalın beline kenetlemiştim ve parçalanmış bir metrelik dövüş sopam boğazına saplamıştı. Yutmak için yaptığı her girişimi hissedebiliyordum. Gıcırtılı bir ses çıkarmaya başladı. Sonunda, bilincini kaybetmek ve ardından ölümün gelmesinden başka çaresi kalmayarak, ben altındayken kendini sırtüstü attı.

Bunu bekliyordum - başka ne hamlesi kaldı? - ama yine de nefesimi kesti. Üç yüz artı pound bunu yapacak. Kolumu kırmaya çalışarak bir o yana bir bu yana sallandı. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans etmeye ve tezahürat yapan seyircilerin sesleri yankılanmaya ve çok uzaklara gitmeye başlasa da dayandım. Açıkça gelen tek ses, Flight Killer'ın eşinin sesiydi, keskin bir iğnenin kafama saplanması gibi: *'Kalk! Tutuşunu kır, seni büyük kabadayı! KALKMAK!* '

Büyük bir canavarın altında ezilerek ölebilirdim ama tutuşumu kıracaksa lanet olsun. Hücremde çok fazla şınav çekmiştim ve halat halkalarında bir sürü şınav çekmiştim. Bilincim azalmaya başladığında bile bu kasları iyi kullanmaya başladım. Çektim… çektim… ve sonunda onun mücadeleleri zayıflamaya başladı. Gücümün son gücüyle üst yarısını üstümden ittim ve cüssesinin altından kıvrılarak çıktım. Büyük, uğuldayan havayı içime çekerek, gözlerime düşen saçlarım ile çimenlerin üzerinde emekledim. Yeterince alamamış ya da suistimal edilmiş ciğerlerimin dibine indiremiyor gibiydim. Ayaklarımı bulmaya yönelik ilk girişimim başarısız oldu ve nefes nefese ve öksürerek sürünmeye devam ettim, lanet olası Cla, kahrolası Cla *ana* arkamdan kalkıyordu ve mızrağın kürek kemiklerimin arasına girdiğini hissediyordum.

İkinci denememde dik yaptım, sarhoş bir daire içinde sendeledim ve rakibimi gördüm. O da sürünüyordu… ya da yapmaya çalışıyordu. Yüzünün çoğu, ona verdiğim kafa darbesinden kanla kaplanmıştı. Görebildiğim şey boğulmaktan mordu.

' *Bitir!* diye bağırdı Petra. Beyaz makyajında kırmızı lekeler belirdi. Taraf değiştirmiş gibiydi. Onun desteğini istediğimden değil. ' *Bitir! Bitiş!* '

Diğerleri aldı: ' *BİTTİ! BİTİŞ! BİTİŞ!* '

Cla döndü ve bana baktı. İstediği merhametse, vermek benim değildi.

'BİTİŞ! BİTİŞ! BİTİŞ!'

Mızrağını aldım…

Bir elini kaldırdı ve avucunun topuğuyla alnına dokundu. 'Prensim.'

… ve onu indirdi.

En sonunda daha iyi halime döndüğümü söylemek isterim. Pişman olduğumu söylemek için. Bu doğru olmazdı. Bence herkesin içinde karanlık bir kuyu vardır ve o asla kurumaz. Ama tehlikede ondan içiyorsun. O su zehirdir.

8

Elden'ın, kaltağının ve maiyetinin diğer önemli üyelerinin önünde diz çökmek zorunda kaldım.

"İyi dövüştü, iyi dövüştü," dedi Elden, ama belli belirsiz bir şekilde. Gerçekten de o gevşek ağzın kenarlarından salyaları akıyordu. Koca gözlerinin kenarlarından bir miktar irin sıvısı – gözyaşı değil – sızdı. Taşıyıcılar! Taşıyıcılarımı istiyorum! Yorgunum ve akşam yemeğine kadar dinlenmeliyim!'

Bozulmuş ama kaslı bir dörtlü gri adam, altın süslemeli ve mor kadife perdeli bir tahtırevan taşıyan dik koridorlardan birinden aceleyle aşağı indi.

İçeri girdiğini görmedim çünkü saçlarımdan tutuldum ve ayağa kalktım. Ben uzunum ama Red Molly üzerimdeydi. Ona bakmak bana, tünemek için eve gelen hükümdarları izlemek için tırmandığım heykele bakmamı hatırlattı. Yüzü un serpilmiş büyük bir pasta tabağı gibi, hamur gibi, yuvarlak ve düzdü. Gözleri siyahtı.

'Bugün bir düşmanla savaştın' dedi. Sesi, rahatlatıcı olmaktan çok uzak ama gece askerlerinin çekirge vızıltısından ya da Elden'ın sesinin akıcılığından daha iyi bir bas gürlemesiydi. 'Bir dahaki sefere bir arkadaşınla dövüşeceksin. Eğer hayatta kalırsan, *pizzanı* keseceğim.' Sesini alçalttı. 'Ve onu Petra'ya ver. Koleksiyonuna eklemek için.'

Bir aksiyon filminin kahramanının akıllıca bir geri dönüş yapacağından eminim, ama o geniş yüze ve o kara gözlere baktım ve hiçbir şey düşünemedim.

9

Takım odasına kadar bana eşlik eden Lord High'ın ta kendisiydi. Koridora çıkmadan önce bir kez arkama baktım, perdeleri çekilmiş, dik koridorda sallanan tahtırevanı tam zamanında gördüm. Güzellik markası Petra'nın içeride Flight Killer ile olduğunu tahmin ettim.

"Beni şaşırttın Charlie," dedi Kellin. Artık günün tören şefi olarak görevlerinin baskısı sona erdiği için sesi rahatlamış, hatta belki de eğlenmiş görünüyordu. Cla'nın çabucak kafanı alacağını düşünmüştüm. Bir dahaki sefere arkadaşlarından biriyle dövüşeceksin. Iota değil, sanırım – onu kurtaracağız. Belki küçük Jaya. Cla'nın kalbine yaptığın gibi onun kalbini durdurmaktan nasıl hoşlanırsın?'

Cevap vermedim, yüksek voltajlı aurasından mümkün olduğunca uzak durarak eğimli koridorda onun önünden yürüdüm. Kapıya vardığımızda Kellin takip etmedi, sadece arkamdan kapattı. Otuz iki kişi sahaya gitmiştik. Şimdi araya girenin Cla değil, Charlie'nin

havaya uçmuş ama başka türlü zarar görmemiş olmasına şaşıran sadece on beş kişi vardı. Hayır, bunu sadece on dört yap. Gully'nin bilinci kapalıydı.

Bir an sadece bana baktılar. Sonra on üçü dizlerinin üzerine çöktü ve avuçlarını alınlarına dayadı. Doktor Freed diz çökemedi ama selamı duvara yaslandığı yerden verdi.

"Prensim," dedi Jaya.

" *Prensim* ," diye tekrarladı diğerleri.

Empis'in kapalı devre televizyonu olmayan bir ülke olmasına hayatımda hiç bu kadar sevinmemiştim.

10

Kiri ve kanı yıkadık. Günün dehşeti kaldı. Eris, Freed'in pantolonunu indirdi ve uyluğundaki derin yarayı elinden geldiğince temizledi. Arada bir bana bakmak için emeğini durdururdu. Hepsi bana bakıyordu. Sonunda, beni korkuttuğu için onlara durmalarını söyledim. Sonra bana *bakmamayı* bir iş haline getirdiler , ki bu o kadar kötüydü, belki de daha kötüydü.

On, on beş dakika sonra, dört gece askeri içeri girdi. Lider, sopasıyla bize gelmemizi işaret etti. Griler yoktu, bu yüzden Gully'nin taşınması gerekiyordu. Üst yarısını almak için harekete geçtim ama Ammit beni kenara çekti. Nazikçe. 'Hayır, hayır. Ben ve büyük çocuk bunu yapacağım. Muhtemelen Iota anlamına geliyordu, çünkü diğer büyük çocuk artık çok fazla soğutma etiydi. Doktora yardım et, istersen.

Ama bunu yapmama da izin verilmedi. Ne de olsa ben vaat edilen prenstim. Ya da öyle düşündüler. Saç ve göz rengi bir yana. Belki de on yedi yaşında, iyi durumda olan, çok fazla yan görüşü olmayan bir rakip çekme şansına sahip olan ve en kötü dürtülerini hayatta kalmak için yeterince uzun süre kullanabilen on yedi yaşında bir çocuk olduğumu düşündüm. Ayrıca bu karanlık peri masalında prens olmak istiyor muydum? Yapmadım. İstediğim şey köpeğimi alıp eve gitmekti. Ve ev hiç bu kadar uzak görünmemişti.

Deep Maleen'deki hücrelerimize yavaş yavaş geri döndük: Omuz yarasıyla Murf, Jaya ve Eris, Ammit, Iota, Doc Freed, Bult, Bendo, Mesel, Cammit, Double, Kötü bir şekilde kesilmiş yüzüyle Stooks, Quilly, Ocka , bilinçsiz Gully… ve ben. On altı. Ne Doc Freed ne de Gully bir sonraki turda savaşamayacaktı. İstisna olacaklarından değil; daha iyi biliyordum. Elden, Petra ve Flight Killer'ın konuları dağıtmasının zevki için onları çabucak katleden rakiplerin karşısına yerleştirileceklerdi. Bir sonraki turda Freed ve Gully'yi çekenlere aslında bir güle güle verilecekti. Murf ve Stooks'un Mart Çılgınlığı'nda Elit Sekiz olarak adlandırılacak şeye kadar hayatta kalmaları da muhtemel değildi.

Hücre bloğunun sonundaki kapı açıldı. Eye ve Ammit, Gully'yi taşıdı. Sırada Quilly ve Freed geldi, Quilly kötü bacağının üzerinde yürümeyi denemek zorunda kalmasın diye temelde dokümanı havada tutuyordu. Freed'in çok fazla yürüyebileceğinden değil; bilincinin içinde ve dışındaydı, çenesi göğsünde zıplıyordu. Maleen'e girerken o kadar korkunç, o kadar kayıp bir şey söyledi ki asla unutmayacağım: 'Annemi istiyorum'.

Kapının içindeki gaz fıskiyesi yine deliğinden düşmüş ve metal hortumuna sarkmıştı. Dışarı çıkmıştı. Muhafızlarımızdan biri onu ait olduğu deliğe geri soktu ve bir an, sanki düşmeye cüret edercesine baktı. Olmadı.

'Bu gece özel yemekler, çocuklar!' biri ilan etti. 'Takip edilecek büyük yemek ve tatlı!'

Hücrelerimize girdik. Eye, Stooks ve ben şimdi - eğer kelime buysa - single'lardan keyif alıyorduk. Quilly, Freed'i hücresine taşıdı, onu nazikçe şiltesine yatırdı, sonra Cammit'le

paylaştığına girdi. Gece askerlerinin kollarını uzatıp hücre kapılarının çarpmasına neden olarak dışarı çıkmasını bekledik, ama onlar dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kilitlediler: bir sürgü, iki sürgü, üç sürgü, dört. Görünüşe göre 'büyük yemek'in yanı sıra, en azından bir süreliğine karışmamıza izin verilecekti.

Eris, Gully'nin hücresindeydi, kafasındaki yarayı inceliyordu, ki bu (detaylara girmeye gerek yok) korkunçtu. Nefesi düzensiz hışırtılarla geliyordu. Eris yorgun gözlerle bana baktı. "Geceye dayanamayacak, Charlie." Sonra acı acı güldü. "Ama o zaman hiçbirimiz yapmayacağız, çünkü burada her zaman gecedir!"

Omzunu okşadım ve Iota'nın ayrılmamayı seçtiği hücresine geri döndüm. Duvara yaslandı, bilekleri dizlerinde, elleri sarkıyordu. yanına oturdum.

"Ne istiyorsun?" O sordu. 'En kısa zamanda yalnız kalacağım. Eğer sizi memnun edecekse, yani, kahrolası kraliyet majesteleri.'

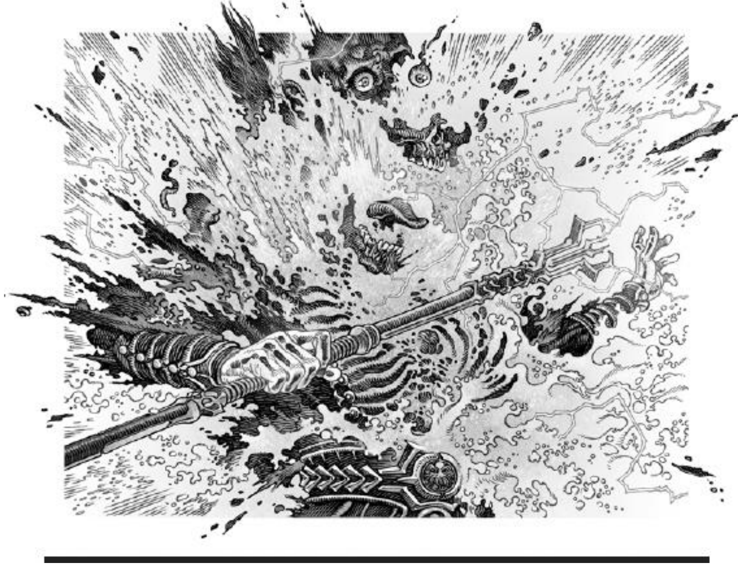
Alçak sesle konuşarak, 'Buradan çıkmanın bir yolu olsaydı, kaçmanın bir yolu olsaydı, benimle dener miydin?' dedim.

Başını yavaşça kaldırdı. Bana baktı. Ve gülümsemeye başladı. 'Yolu göster aşkım. Sadece bana göster.'

'Ya diğerleri? Yapabilenler mi?'

Gülümseme genişledi. Kraliyet kanı seni aptal mı yapıyor, Prens? Ne düşünüyorsun *?*

BÖLÜM YİRMİBEŞ

Bir Ziyafet. Bir Ziyaretçi Kabul Ediyorum.

İlham Vermez.

'Kim sonsuza kadar yaşamak ister?'

1

O gece hayatta kalanlar için sadece yarı çiğ et parçaları değildi; sıradan bir ziyafetti. Pursey ve diğer iki gri insan, lekeli beyaz tunikler giymiş bir erkek ve bir kadın, bir değil üç arabada yuvarlandı. Önden ve arkadan gece askerleri tarafından kuşatıldılar, uzuv çubukları hazırdı. İlk arabada bana 'Hansel ve Gretel'deki kötü cadının mutfağını hatırlatan büyük bir tencere vardı. Etrafına yığılmış kaseler vardı. İkincisinde uzun bir seramik kutu ve küçük bardaklar vardı. Üçüncüsünde altın kahverengi kabuklu yarım düzine turta vardı. Karışık kokular cennet gibiydi. Artık katildik, hemcinslerimizi öldüren katillerdik, ama aynı zamanda açtık ve eğer İskeletleri izleyen bir çift olmasaydı, sanırım o arabalara hücum ederdik. Olduğu gibi, hücrelerimizin açık kapılarına çekildik ve izledik. Double koluyla ağzını silmeye devam etti.

Her birimize bir kase ve bir tahta kaşık verildi. Pursey, tencereden her kasenin kenarına yahniyi daldırdı. Kalın ve kremsiydi (sanırım gerçek krema), büyük tavuk parçaları, ayrıca bezelye, havuç ve mısırla doluydu. Daha önce yemeğin nereden geldiğini merak etmiştim ama o anda sadece yemek istedim.

Pursey, kaba, ölmek üzere olan sesiyle, "Puh ih hücrende," dedi. 'Fazlası var.'

Teneke kutudan taze meyve salatası geldi - şeftali, yaban mersini, çilek. Bekleyemeden - gerçek meyvenin görüntüsü ve kokusu beni çaresiz bıraktı - seramik bardağı ağzıma doğru eğdim ve hepsini yedim, çenemdeki suyu silip parmaklarımı yaladım. Sabit bir et ve havuç, et ve havuç ve daha fazla et ve havuç diyetinden sonra tüm vücudumun bunu karşıladığını

hissedebiliyordum. Turtalar on beşe bölündü - yeme günleri bitmiş olan Gully için hiçbiri. Pasta için tabak yoktu, biz de ellerimizi kullandık. Iota'nın dilimi, son bölümler dağıtılmadan önce bile gitmişti. 'Elma!' dedi ve dudaklarından kırıntılar döküldü. 'Ve lanet olsun iyi!'

'İyi yiyin çocuklar!' diye bağırdı gece askerlerinden biri, sonra güldü.

Yarın için öleceğiz , diye düşündüm, yarın olmamasını umarak. Ya da ertesi gün. Ya da ondan sonraki gün. Pursey, Yetkililer Odasından bir yol bilse bile, buradan nasıl çıkacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim şey, Jaya'ya karşı -büyük olasılıkla- karşı karşıya gelebileceğim, Fair One'ın ikinci turundan önce olmasını istediğimdi. Bunun adil bir yanı olmayacaktı.

Gardiyanlar ve mutfak ekibi gitti ama şimdilik hücre kapıları açık kaldı. Tavuk güvecine daldım. Çok lezzetliydi. Aman Tanrım, çok lezzetli. *Karnım için nefis* , Kuş Adam eski günlerde Zip Mart'ın dışında bisikletlerimizde otururken ve Twinkies veya Slim Jims yerken derdi. Yan kapıya baktım ve tavuk sosunun yanağından sızmasını önlemek için elini yüzünün yanına koyarak Stooks'un silip süpürdüğünü gördüm. Deep Maleen'deki zamanımdan hep aklımda kalacak görüntüler var. Bu onlardan biri.

Kasem boşaldığında (tıpkı Jack Sprat ve karısı gibi onu yaladığımı söylemekten utanmıyorum) turtamı aldım ve ısırdım. Benimki elma yerine muhallebiydi. Dişlerim sert bir şeye çarptı. Baktım ve muhallebiden bir kurşun kalem ucu çıktığını gördüm. Etrafına küçük bir not kağıdı parçası sarılmıştı.

Kimse bana bakmıyordu; hepsi yemeklerine konsantre olmuşlardı, her zamanki yemeklerimizden çok farklıydılar. Kâğıdı ve kalemi Hamey'in paletinin altına kaydırdım. O aldırmaz.

Hücreler açıkken, ziyafet sonrası sohbetler için bir araya gelmekte özgürdük. Iota hücreme geçti. Ammit de ona katıldı. Her iki tarafta birer tane, ama onlardan korkmuyordum. Prenslik durumumun beni zorbalığa karşı bağışık kıldığını hissettim.

"Gece askerlerini nasıl atlatmayı düşünüyorsun, Charlie?" Iota sordu. *Reckon* , söylediği şey değildi; benim duyduğum buydu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Ammit hırladı.

'En azından henüz değil. Sence kaç tane var? Kellin'i saymak mı?

Uzun süredir Deep Maleen'de olan Iota düşündü. 'Yirmi, belki de en fazla yirmi beş. Elden Uçuş Katili olarak geri döndüğünde Kral Muhafızlarının çoğu onun yanında değildi. Yapmayanların hepsi öldü.'

Ammit, gece askerlerini kastederek ' *Onlar öldü' dedi.* O yanılmadı.

Iota, "Yuh, ama gün olduğunda - yukarıdaki dünyada gün - daha zayıflar," dedi. 'Etraflarındaki mavi parıltılar daha azdır. Bunu görmüş olmalısın, Charlie.'

Yapmıştım, ama birine dokunmak, denemek bile, sakat bırakan bir şokla sonuçlanacaktı. Iota bunu biliyordu. Diğerleri de öyle olacaktı. Ve ihtimaller bize karşıydı. İlk turdan önce sayıca onlardan fazlaydık. Şimdi yapmadık. İkinci raund sonrasını bekleseydik, sadece sekiz kişi kalırdık. Bazıları Freed ve Gully kadar kötü yaralanmışsa daha az.

"Ah, hiçbir fikrin yok," dedi Ammit ve onunla çelişmemi bekledi - umarım, sanırım -.

Yapamadım, ama onların bilmediği bir şey biliyordum. 'Beni dinleyin, siz ikiniz ve haberi yayın. Bir *çıkış* yolu var.' En azından Pursey doğruyu söylüyorsa vardı. 'Gece askerlerini geçebilirsek, onu kullanırız.'

'Ne şekilde?' Iota sordu.
'Şimdilik bunu boşver.'
'Var deyin. Blues'u nasıl aşacağız?' Buna geri dön.
'Üzerinde çalışıyorum.'
Ammit bir elini tehlikeli bir şekilde burnuma yaklaştırdı. 'Senin hiçbir şeyin yok.'
Kozumu oynamak istemedim ama başka seçenek de görmedim. Ellerimi saçıma götürüp kaldırdım ve sarı kökleri gösterdim. 'Vaat edilen prens miyim, değil miyim?'
Bunun için hiçbir cevapları yoktu. Iota avucunu alnına bile koydu. Tabii ki, yiyecekle dolu olduğu için cömert davranmış olabilir.

2

Pursey ve iki kişilik mutfak ekibi, kısa bir süre sonra bir çift gece askeriyle birlikte geri geldi. Mavi zarfları gözle görülür şekilde daha zayıftı - neredeyse çivit yerine pastel - bu yüzden muhtemelen her zamanki bulut kümesinin altına gizlenmiş olsa da, üstümüzde bir yerde güneş doğdu. Başka bir kase tavuk yahnisi ile gün ışığını görmek arasında bir seçim yapsaydım, gün ışığını seçerdim.
Karnın doyduğunda söylemesi kolay , diye düşündüm.
Kaselerimizi ve bardaklarımızı sepete koyuyoruz. Hepsi parladı, bana Radar'ın daha iyi günlerde kasesini nasıl yaladığını düşündürdü. Hücre kapılarımız çarparak kapandı. Yukarıda gün, ama bizim için başka bir gece.
Maleen normalden çok daha fazla geğirme ve osurukla yatıştı, ama sonunda bunlara horlama da katıldı. Öldürmek yorucu ve moral bozucu bir iştir. Birinin yaşayıp yaşamayacağını görmek için beklemek daha da yorucu ve moral bozucu. Uyuduğumuz taş zemini doldurmak için Hamey'in paletini kendi paletime eklemeyi düşündüm ama bunu yapmaya cesaret edemedim. Her zaman siyah olan parmaklıklı pencereye bakarak uzandım. Yorulmuştum ama gözlerimi her kapattığımda ya Cla'nın o son anda yaşayan bir adamın gözleri olduğunu ya da yahninin akmaması için elini yanağından tutan Stooks'u görüyordum.
Sonunda uyudum. Ve havuz kenarında Prenses Leah'ı, annemin tuhaf saç kurutma makinesini – Ölümün Mor Işını Silahı – tutarken hayal ettim. Bu rüyanın bir amacı vardı, ya Empisar büyüsü ya da bilinçaltımın daha sıradan büyüsü bana bir şey söylemeye çalışıyordu, ama ben daha onu alamadan bir şey beni uyandırdı. Bir tıkırtı sesi ve taşa sürtünen bir şey.
Oturdum ve etrafa baktım. Ölü gaz jeti deliğinde hareket ediyordu. Önce saat yönünde, sonra saat yönünün tersine.
'Ne-'
Karşımdaki hücredeki Iota'ydı. Parmağımı dudaklarıma götürdüm. 'Şşş!'
Bu sadece içgüdüydü. Diğer herkes uyuyordu, bir çift kuşkusuz kötü rüyalarla inliyordu ve Empis'te kesinlikle dinleme cihazı yoktu.
Gaz püskürtmeli kayayı ileri geri izledik. Sonunda düştü ve metal hortumundan asıldı. İçinde bir şey vardı. İlk başta büyük, yaşlı bir sıçan olduğunu düşündüm, ama gölgeli şekil bir sıçan olamayacak kadar *köşeli görünüyordu* . Sonra sıktı ve hızla duvardan aşağı, çamurlu taş zemine sıçradı.
'Ne *sikim* !' diye fısıldadı Iota.

Erkek kedi kadar iri bir kırmızı cırcır böceği kaslı arka bacakları üzerinde bana doğru zıplarken şaşkınlıkla baktım. Hala topallıyordu, ama sadece biraz. Hücremin parmaklıklarına geldi ve siyah gözleriyle bana baktı. Başından yükselen uzun duyargalar bana Bay Bowditch'in eski tarz televizyonundaki tavşan kulaklarını hatırlattı. Gözleri ile şeytani bir sırıtışla donmuş görünen ağzı arasında zırhlı bir levha vardı. Ve karnında bir kağıt parçası gibi görünen bir şey vardı.

Tek dizimin üzerine çöktüm ve 'Seni hatırlıyorum' dedim. Bacak nasıl? Daha iyi görünüyor.'

Kriket hücreye atladı. Geldiğim dünyadaki bir cırcır böceği için bu kolay olurdu, ama bu o kadar büyüktü ki içinden geçmek zorunda kaldı. Bana baktı. Beni *hatırladı* . Yavaşça uzandım ve onun şık kafasını okşadım. Dokunmamı bekliyormuş gibi yana düştü. Gerçekten de zırhlı göbeğinde bir çeşit yapıştırıcıyla yapıştırılmış bir parça katlanmış kağıt vardı. Yavaşça, koparmamaya çalışarak serbest bıraktım. Cırcır böceği altı bacağını yeniden kazandı - dördü yürümek için, bana benziyordu ve arkadaki iki büyük bacak da zıplamak içindi ve Hamey'in paletine atladı. Bana bakmaya devam ettiği yer.

Daha fazla sihir. alışıyordum.

Kağıdı açtım. Not o kadar küçük harflerle yazılmıştı ki okumak için yüzüme yakın tuttum ama o anda bana çok daha önemli görünen bir şey daha vardı. Aynı yapışkan madde ile notaya tutturulmuş küçük bir saç demetiydi. Burnuma kaldırdım ve kokladım. Aroma zayıftı ama belirgindi.

Radar.

Notta şunlar yazıyordu: *Yaşıyor musun? Sana yardım edebilir miyiz? LÜTFEN YAPABİLİYORSANIZ CEVAP VERİN. Köpek güvende. C* .

'Bu ne?' Göz fısıldadı. 'Sana ne getirdi?'

Pursey'den aldığım kağıt - küçük bir sayfa - ve bir kalem ucu. Cevap verebilirdim ama ne diyeceğim?

Charlie! Ne yaptı-'

'Kapa çeneni!' diye fısıldadım. 'Düşünmem lazım!'

Size yardımcı olabilir miyiz , diye sordu not.

Asıl soru bu zamirle ilgiliydi. Not elbette Claudia'dandı. Her nasılsa, muhtemelen Radar'ın koku alma duyusu ve doğuştan gelen yön bulucu yüzünden köpeğim Claudia'nın sopalarla dolu evine giden yolu bulmuştu. Bu iyiydi, bu harikaydı. Ama Claudia yalnız yaşıyordu. O bir *ben'di* , *biz değil* . Woody ona katılmış mıydı? Belki de sadık Falada'ya binmiş olan Leah bile? Yetmezler, kraliyet kanı ya da kraliyet kanı yok. Ama eğer başkalarını da topladılarsa, griler... bu kadarını ummak için çok mu fazlaydı? Muhtemelen öyleydi. Vaat edilen prens olduğuma gerçekten inanırlarsa, o zaman belki...

Düşün Charlie, düşün.

Aklıma stadyum, bir zamanlar Hükümdarlar Tarlası, şimdi ise Elden sahasıydı. Onu yakacak elektrik yoktu - Aaron'un bana gösterdiği cılız, köle gücüyle çalışan jeneratörden değil - ama en azından Fair One gerçekleştiğinde, stadyumun dairesel çemberinin her tarafına monte edilmiş jumbo gaz jetleri tarafından yakıldı. .

Binlerce sorum ve sadece bir kağıt parçası vardı. İdeal bir durum değil, özellikle de herhangi birinin yanıtlanması pek olası olmadığı için. Ama aynı zamanda hiç olmamasından daha iyi olan bir fikrim vardı. Sorun şu ki, gece askerlerini etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulamadığım sürece işe yaramayacaktı.

Yapabilseydim… ve bir zamanlar iyi bir dönüş yaptığım bu tanrısal kırmızı cırcır böceği Claudia'ya bir mesaj gönderirse…

Değerli bir kağıdımı katladım ve dikkatlice ikiye böldüm. Sonra, çok küçük, şunu yazdırdım: *Canlı. Gelecek geceye dikkat edin, Field of Monarchs yanar. Çok iseniz gelin. Sayınız azsa değil* . Notu onun gibi imzalamayı düşündüm, *C* , sonra daha iyi düşündüm. Her zamankinden daha küçük olan yarım *hurdamın en altına Prens Sharlie'yi yazdırdım (utanmadan değil)* .

"Buraya gel," diye fısıldadım cırcır böceğine.

Hareket etmeden Hamey'in paletine oturdu, büyük boy arka bacaklarının eklemleri bükülmüş dirsekler gibi yapıştı. Parmaklarımı şıklattım ve bir sıçrayış yapıp önüme düştü. Onu son gördüğümden çok daha hızlıydı. Çadırlı parmaklarımla hafifçe ittim ve sevecen bir şekilde yana doğru düştü. Karnındaki yapıştırıcı hâlâ çok yapışkandı. Notu ekledim ve 'Devam et' dedim. Geri al.'

Cırcır böceği kalktı ama kıpırdamadı. Iota ona bakıyordu, gözleri o kadar büyüktü ki yuvalarından düşme tehlikesi vardı.

"Git," diye fısıldadım ve sarkan gaz jetinin üzerindeki deliği işaret ettim. 'Claudia'ya geri dön.' Bir krikete talimat verdiğim aklıma geldi. Aklıma yine aklımı kaybettiğim geldi.

Bir iki dakika daha ciddi siyah gözleriyle bana baktı, sonra dönüp parmaklıkların arasından sıktı. Duvara sıçradı, ön ayaklarıyla sanki onu deniyormuş gibi taşı hissetti, sonra istediğiniz kadar düzgün bir şekilde sıçradı.

' *Bu* da *ne* böyle ? *'* Stooks yan taraftaki hücreden söyledi.

Ona cevap vermeye tenezzül etmedim. Kırmızıydı ve büyüktü ama cırcır böceği olduğunu anlayamadıysa kördü.

Delik, hücre çubuklarım arasındaki boşluktan daha sıkı bir sıkışmaydı, ama notum hala iliştirilmişti. Mesaj yere düşseydi kimin okuduğunu düşünürsek, bu da mükemmeldi. Tabii ki, kırmızı cırcırböceği buraya getirdiği her türlü virajdan geri dönerken, devam edip etmeyeceğini söylemenin bir yolu yoktu. Olduğunu varsayarsak, cırcır böceği Claudia'ya ulaştığında hala takılıp kalamayacağını bilmenin bir yolu yoktu. Ya da ona gitseydi. Ama başka hangi seçeneğim vardı - *bizim* - vardı?

'Çorbalar. Göz. Beni dinle ve ilet. İkinci tura kadar beklemek zorundayız, ama bu olmadan önce, buradan siktir olup gidiyoruz.'

Stooks'un gözleri parladı. 'Nasıl?'

'Hala bunun üzerinde çalışıyorum. Şimdi beni yalnız bırak.'

düşünmek istedim. Ayrıca Claudia'nın bana gönderdiği küçük saç demetini okşamak ve onun geldiği köpeği okşamak istiyordum. Yine de Radar'ın güvende olduğunu bilmek omuzlarımdan taşıdığımın farkında bile olmadığım bir yük almıştı.

O kırmızı böceğin neden sana geldiğini anlamıyorum, dedi Eye. 'Prens olduğun için mi?'

başımı salladım. "Aslanın pençesindeki dikeni çeken farenin hikayesini biliyor musun?"

'Numara.'

'Bir ara anlatırım. Biz buradan çıktıktan sonra.

3

Ertesi gün 'oyun zamanı' ve ziyafet de yoktu. Ancak kahvaltı vardı ve Pursey tek başına olduğu için bana verdiği kağıdın diğer yarısına bir not iletebildim. Üzerinde sadece beş

kelime vardı: *Memurlar Odasından nasıl gidilir?* Okumadı, giydiği bluz benzeri bol gömleğin altına bir yere sıkıştırdı ve arabasını koridorda yuvarlamaya devam etti.

Kelime yayıldı: *Prens Charlie'nin bir kaçış planı var* .

Herhangi bir gece asker gelip bizi kontrol etmeye gelirse – gündüz pek olası değil ama öyle olmuştu – esir gladyatörlerindeki yeni enerjiyi ve uyanıklığı hissetmeyeceklerini umuyordum. Yapacaklarını düşünmemiştim; çoğu oldukça sıkıcıydı, bana öyle geldi. Ama Aaron sıkıcı değildi ve Yüce Lord da değildi.

Her halükarda, zar atılmıştı - her zaman Jiminy Cricket'in notumu Claudia'ya getirdiğini varsayarsak. İkinci tur geldiğinde, Gallien'in son varisleri, perili şehrin kapısında bir gri insan grubuyla ortaya çıkabilirdi. Buradan çıkıp onlara katılabilseydik, bir zamanların güzel ülkesi Empis'i lanetleyen ve iktidarı ele geçiren yaratığın özgürlük, hatta belki de devrilmesi şansı vardı.

Özgürlüğe razı olacağımı düşündüm. Bu rutubetli hücrede ya da Elden ve dalkavuklarının keyfi için ölüm meydanında ölmek istemiyordum ve daha fazla mahkûm arkadaşımın da ölmesini istemiyordum. Sadece on beş kişi kalmıştık. Gully ziyafetin olduğu geceyi – bildiğim kadarıyla ziyafet devam ederken – geçirdi. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra, adı Lemmil, Lammel, hatta belki de Lemuel olan bir gece askerinin nezaretinde iki gri adam onu götürdü. Benim için hiçbir fark yaratmadı. Onu öldürmek istedim.

Hepsini öldürmek istedim.

Gully götürüldükten sonra Ammit, " Gece askerleriyle başa çıkmanın bir yolu varsa, bunu çabucak bulsan iyi olur Princey," dedi. "Uçuş Katili'ni bilmem ama onunla birlikte olan o kaltak, o Petra, biraz daha öldürmek için uzun süre beklemek istemeyecektir. Üzerinden gidiyordu.'

Başlamak tam olarak söylediği şey değildi, ama yanlış da değildi.

Ziyafetten sonraki gece akşam yemeği yarı çiğ domuz parçalarıydı. Sadece benimkine bakmak bile midemi bulandırdı ve neredeyse onu çöp deliğine atacaktım. Yapmamam iyi oldu, çünkü içinde Pursey'den aynı eğitimli yazıyla yazılmış başka bir not daha vardı: *Uzun dolabı taşı. Kapı. Kilitli olabilir. Bunu yok et. Hizmetinizde, Percival* .

Daha fazlasını kullanabilirdim ama bununla yetinmek zorundaydım ve en başta Memurlar Odasına gidebilirsek önemli olacaktı. Esnek çubuklarla başa çıkabilirdik, ancak ancak bizi esir alanlarımızı çevreleyen yüksek voltaj hakkında bir şeyler yapabilirsek. Ama diyelim ki yaptık.

Onları zaten öldüklerinde öldürebilir miyiz?

4

Ertesi gün kahvaltıdan korktum, Pursey'nin sosis getirip getirmediğini, mavi çocuklarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadan ikinci turun olacağını biliyordum. Ama bir çeşit meyve şurubu ile kaplanmış büyük kanatçıklardı. Benimkini yakaladım, yedim, sonra şurubu ellerimden yıkamak için dibinde delik olan bardağı kullandım. Iota, hücresinin parmaklıkları arasından bana bakıyor ve parmaklarını yalıyor, Pursey'nin gitmesini bekliyordu.

Olduğu zaman, 'Yaralıların biraz iyileşmesi için başka bir günümüz var, ama yarın değilse, muhtemelen ertesi gün olacak. En fazla üç.'

Haklıydı ve hepsi bana bağlıydı. Liseli bir çocuğa güvenmeleri saçma ama bir yağmur yağdırıcıya ihtiyaçları vardı ve ben seçildim.

Kafamın içinde Koç Harkness'in "Düşün *ve bana yirmi ver, seni yer israfı" dediğini duydum* .

Çünkü daha iyi bir fikrim yoktu ve yer israfı gibi hissettim. Eller birbirinden ayrı. Yavaşça aşağı inin, çeneniz taş zemine değiyor, sonra yavaşça yukarı çıkın.

'Neden bunu yapıyorsun?' diye sordu Stooks, parmaklıklara asılıp beni izleyerek.

'Rahatlatıcı.'

İlk katılığı (ve vücudun gerçek işi yapması istendiğinde tahmin edilebilir protestosunu) geçtikten sonra, her zaman öyledir. Aşağı inip yukarı çıkarken rüyayı düşündüm: Leah annemin mor saç kurutma makinesini tutuyordu. Sorunumun – *bizim sorunumuzun* – cevabının bir rüyada yattığına inanmak kuşkusuz büyülü bir düşünceydi, ama büyülü bir yere gelmiştim, öyleyse neden olmasın?

İşte size hiç de yan not olmayan küçük bir dip not – sadece bekleyin. *Drakula'yı* yedinci sınıftan önceki yaz okudum . Bu aynı zamanda, kendisi ve ailesi Iowa'ya taşınmadan kısa bir süre önce Jenny Schuster'ın ısrarıydı. *Frankenstein'ı* okuyacaktım -kütüphaneden almıştım- ama sıkıcı olduğunu söyledi, tonlarca kötü yazının bir sürü saçma felsefeyle birleşmesi. *Drakula'nın* yüz kat daha iyi olduğunu, şimdiye kadar yazılmış en havalı vampir hikayesi olduğunu söyledi.

Bu konuda haklı olup olmadığını bilmiyorum – on iki yaşındaki bir çocuğun edebi yargılarını çok ciddiye almak zor, hatta korku uzmanı olsa bile – ama *Drac* iyiydi. Yine de tüm bu kan emici olaylardan, kazıklar kalplere çarptıktan ve sarımsakla doldurulmuş ölü ağızlardan çok sonra aklımdan çıktı, Van Helsing'in kahkaha hakkında söylediği, Kral Gülme dediği bir şeyi hatırladım. King Laugh'un kapıyı çalmadığını, sadece içeri daldığını söyledi. Komik bir şey gördüyseniz ve gülmeden edemediyseniz, sadece o anda değil, her hatırladığınızda bunun doğru olduğunu biliyorsunuz. Bence gerçek ilham böyledir. Parmağınızı koyabileceğiniz bir bağlantı yok, *aman kesin, bunu düşünüyordum ve* bu *beni buna yönlendirdi* . İlham kapıyı çalmaz.

Yirmi şınav, sonra otuz şınav geçtim ve tam bırakmak üzereyken şimşek çaktı. Bir anda fikir orada değildi; sonraki oldu ve tam gelişmiş. Kalktım ve barlara gittim.

'Ne yapacağımızı biliyorum. İşe yarayacak mı bilmiyorum ama başka bir şey yok.'

'Söyle bana' dedi Iota, ben de ona annemin hiç anlamadığı saç kurutma makinesinden bahsettim; onun geldiği yerde uzun saçlı bir kadın yıkadıktan sonra güneşte kurumaya bırakmış. Geri kalanı olsa da, o gayet iyi oldu. Yanımdaki hücreden dinleyen Stooks da öyle.

'Söyleyin' dedim. 'İkinizde.'

Stooks avucunu alnına dayadı ve eğildi. Eğilme işi beni hâlâ ürpertiyordu, ama eğer onları bir arada tutsaydı, sıradan bir çocuk olmaya geri dönene kadar devam ederdim. Bunu yaşamış olsam bile bunun olacağını gerçekten düşünmemiştim. Bazı değişiklikler kalıcıdır.

5

Ertesi sabah sosis vardı.

Pursey bize hizmet ederken genellikle sessiz kalırdı ama o sabah söyleyecek bir şeyi vardı. Kısaydı. 'Eee, eee.' Bunu *yemek, yemek* demek için aldım .

Geri kalanının üç bağlantısı var. Dört tane aldım ve sadece Deep Maleen Prensi olduğum için değil. Her birinin içine özensiz bir kükürt başlı tahta bir kibrit sıkışmıştı. Kirli çoraplarımdan birine iki, diğerine iki tane koydum. Ne için olduklarına dair bir fikrim vardı. Haklı olduğumu umdum.

6

Acı bir bekleyiş daha oldu. Sonunda kapı açıldı. Aaron, Lemmil -ya da adı her neyse- ve iki kişiyle birlikte belirdi. 'Dışarı çocuklar!' Aaron kapıyı açmak için kollarını açarak seslendi. 'Sekiz için iyi bir gün, geri kalanı için kötü bir gün! Kambur, kambur!'

Dışarı çıktık. Bugün hasta ağlayan Hatcha yoktu; Stooks onunla ilgilenmişti, ama zavallı Stooksie'nin yüzü asla eskisi gibi olmayacaktı. Iota bana yarım bir gülümsemeyle baktı. Göz kapaklarından biri, göz kırpması olabilecek bir şekilde hareket etti. Bundan biraz cesaret aldım. Ayrıca, kaçıp kaçamayacağımızı bilmekten, Elden Flight Killer, Petra ve onun pislik tayfası, Fair One'larını aldatacaklardı.

Aaron'ın yanından geçerken, kıvrık sopasının ucuyla gömleğimin yıpranmış kalıntılarına karşı beni tuttu. Kafatasının üstündeki yarı şeffaf insan yüzü gülümsüyordu. 'Kendini özel sanıyorsun değil mi? Sen bay'nt. Diğerleri senin özel olduğunu düşünüyor, değil mi? Daha iyi öğrenecekler.'

'Hain' dedim. 'Yemin ettiğin her şeye hain.'

Gülümsemesi, insanlığından geriye kalanlardan kayboldu; altında , kafatası sonsuz sırıtışıyla sırıttı. Uzuvunu kaldırdı, yani onu yüzüme indirip saç çizgisinden çeneye kadar ayırdı. Onu bekledim, hatta darbeyi almak için yüzümü biraz yukarı çevirdim. Benim aracılığımla başka bir şey konuşmuştu ve doğru sözler söylemişti.

Aaron bastonunu indirdi. 'Hayır, hayır, seni işaretlemeyeceğim. Bunu sana kim para verirse ona bırakacağım. Kambur, şimdi. Sana sarılmaya ve pantolonuna sıçmaya karar vermeden önce.'

Yine de yapmazdı. Bunu biliyordum ve Aaron da biliyordu. İkinci tur maçları ayarlanmıştı ve beni bilinçsiz hale getirebilecek hatta öldürebilecek bir şok vererek sıralamaları alt üst etmeyi göze alamazdı.

Diğerlerini takip ettim ve şalterini uyluğuma indirip pantolonumu kesti. İlk acıyı yakıcı bir ağrı ve kan akışı izledi. Ses çıkarmadım. Ölü orospu çocuğunu tatmin etmeyecekti.

7

Aynı ekip odasına götürüldük, bir çıkış yolu olabilecek – *olabilir – Yetkililer Odasından iki kapı aşağıda.* Afiş panosu, daha önce olduğu gibi, ancak bu sefer daha az kibrit ile odanın ortasına kuruldu.

FUAR BİR İKİNCİ TUR

İlk Set

Ocka'dan Gully'ye (d)
Charlie'den Jaya'ya
Murf'tan Özgürlüğe

İkinci Set

Bendo'dan Bult'a
Stooks'a Cammit
Eris'ten Quilly'ye
Mesel'e iki kat

Üçüncü Set

Lota'ya git

Yani bu sefer büyük çocuklar final maçı için planlandı. Ben de iyi olacağını düşünmüştüm ama sonraki birkaç dakika nasıl geçerse geçsin bu olmayacaktı.

Yüce Lord, birinci turdan önce olduğu gibi, süslü üniformasıyla bizi bekliyordu. Bana göre, bir devlet vesilesiyle fakir bir Orta Amerika ülkesinin diktatörü tarafından giyilmiş olabilecek bir şey gibi görünüyordu.

'Yine buradayız' diye mırıldandı. "Bazılarınız biraz kafayı yemiş, ama şüphesiz savaşa hazır ve isteklisiniz. Ne dersin?'

"Evet, Lord High," dedim.

"Evet, Lord High," diye tekrarladı diğerleri.

Kanayan bacağıma baktı. "Zaten kafayı yemiş gibisin, Prens Charlie."

Hiçbirşey söylemedim.

Diğerlerini inceledi. 'Onu böyle çağırmıyor musun? Prens Charlie?'

Hayır, Yüce Lord, dedi Ammit. "O sadece hava atmayı seven küçük bir fahişe."

Kellin bundan hoşlandı. İnsan dudakları biraz gülümsedi; altında donmuş sırıtış devam etti. Dikkatini bana geri verdi. 'Tis, gerçek prensin yüzebileceğini ve şeklini değiştirebileceğini söyledi. Yüzebilir misin?'

"Hayır, Lord High," dedim.

'Şeklini değiştir?'

'Numara.'

Birliklerinin tuttuklarından daha kalın ve daha uzun olan esnek sopasını kaldırdı. 'Hayır *ne?* '

"Hayır, Yüce Lord."

'Daha iyi. Siz çocuklara hazırlanmanız için biraz zaman vereceğim, dedi Kellin. 'Kendinizi daha iyileriniz için temizleyin, lütfen yapın ve yıkarken bugünün savaş düzenini düşünün. Saçlarını ıslat ve geri çek, yüzlerini görmek isteyecekler. İlk turda yaptığınız gibi Majesteleri için iyi bir gösteri sergilemenizi bekliyorum. Anladım?'

"Evet, Lord High," dedik, tıpkı iyi bir birinci sınıf sınıfının yapması gerektiği gibi.

O - *o* - sanki bir şeyler olduğundan şüpheleniyormuş gibi o dipsiz gözleri tekrar üzerimize sildi. Belki de yaptı. Sonra gitti, ardından diğerleri.

Şuna bak, dedi Ocka. 'Ben ölü bir adama karşı! Bunu kazanabilmeliyim, tamam mı?'

'Bugün hepimiz kazanacağız ya da hiçbirimiz kazanamayacağız' dedim. On altı yıkama kovasının sıralandığı rafa baktım - evet, Gully için bir tane bile koymuşlardı.

Lanet olasıca doğru, diye hırladı Eye.

Jaya ve Eris, kapının iki yanında. Bu iki kova henüz dolu değilse, en üste kadar dolu olmalıdır. Geri kalanınız, kovaları alın ama aşağı inin. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde.'

'Neden bunu yapıyorsun?' diye sordu Bendo.

O an aklıma eski bir okul şakası geldi: Adem ve Havva ilk kez seks yapmanın eşiğinde. "Geri çekil tatlım," diyor Adam, "Bu şeyin ne kadar büyüdüğünü bilmiyorum."

"Çünkü ne olacağını bilmiyorum."

Ve çünkü banyo yaparken asla saç kurutma makinesi kullanmazsın diye düşündüm . *Bunu bana annem söyledi* .

Yüksek sesle, 'Arınacağız, tamam, ama kendimizi değil' dedim. Bu işe yarayacak.'

Kulağa hoş geliyordu ama emin değildim. Emin olduğum tek şey, olduğunda hızlı olacağıydı.

8

Ayak sesleri duyuyorum, diye fısıldadı Eris. 'Geliyorlar.'

"İçeri girene kadar bekle" dedim. 'Seni görmeyecekler, dümdüz önlerine bakacaklar.'

umdum.

İki kadın kovalarını göğüslerine kaldırdı. Geri kalanımız ellerimizin ve dizlerimizin üzerine çömelmiştik, her birimizin yakınında bir kova dolusu yıkama suyu vardı. Ammit ve Iota her iki yanımda da koruyucu bir tavırla üzerime çullandılar. Kapı açıldı. İlk tur için yola çıkanlara günler önce eşlik eden aynı çift gece askeriydi. Kellin veya Aaron'ı umuyordum ama şaşırmadım. Bu ikisi sahada, şenlikleri yönetmeye hazır olacaklardı.

Gece askerler durdu, yere çömelmiş sıramıza baktılar. Biri, 'Ne yapıyorsun...' dedi.

ŞİMDİ! " diye bağırdım . '

Jaya ve Eris onları ıslattı.

Dediğim gibi, ne olabileceğini bilmiyordum ama gerçekte ne olduğunu asla hayal etmedim: patladılar. Bir an için görüşümü beyazlatan bir çift parlak parıltı vardı. Bir şey duydum - hayır, birkaç şey - kafamın üzerinde vınlama ve üst koluma arı sokması gibi bir yanık saplandı. Jaya ya da Eris'ten tiz bir çığlık, bir savaş çığlığı duydum. Başım eğikti ve hangisi olduğunu göremedim. Bunu her iki yanımdan da birkaç ürkütücü acı çığlığı takip etti.

'Yukarı!' Bağırdım.

O noktada ne olduğu konusunda net değildim ama oradan çıkmamız gerekiyordu, o kadarını tamamen anladım. Gece askerlerinin patlamaları yüksek değildi, daha çok ağır mobilyaların bir halıya düştüğünde çıkaracağı gümbürtülere benziyordu ama kadının savaş çığlığı *çok* yüksekti. Ayrıca bir şarapnel çıngırağı vardı. Ayağa kalktığımda, Iota'nın sol gözünün üstünde alnından bir şeyin çıktığını gördüm. Burnunun kenarından kan damlıyordu. Bir kemik parçasıydı. Kolumda bir tane daha vardı. Onu çıkardım ve yere düşürdüm.

Birkaç kişi daha yaralandı, ancak Freed dışında kimse aciz görünmüyordu ve o zaten hemen hemen öyleydi. İlk sette rakibi olması gereken Murf ona destek oluyordu.

Iota alnındaki kemik parçasını aldı ve inanmayarak etrafına bakındı. Her yerde kemik parçaları vardı. Kırık çanak çömlek gibi görünüyorlardı. Gece askerlerinden geriye kalan tek şey, kuş atışlarıyla dolu pompalı tüfeklerden sürekli yakın mesafeden ateş almışlar gibi parçalanmış üniformalarıydı.

Bir el boynuma dolandı ve Ammit yara almadan beni sertçe kucakladı. 'Bize aşağı inmemizi söylemeseydin, paramparça olacaktık.' Ve yanağıma bir öpücük kondurdu. 'Nasıl bildin?'

'Yapmadım.' Düşündüğüm tek şey, bir futbol takımının ön cephesi gibi çömelmiş ve hücum etmeye hazır olmamızı istediğimdi. 'Herkes dışarı. Kovalarınızı getirin. Eye ve Ammit, siz liderlik edin. İki kapı yukardaki Memurlar Odasına gidiyoruz . Daha fazla gece askeri gelirse, ikiniz onları ıslatın ve sonra yere inin. *Herkes* yere düşer ama kovalarınızı dökmemeye çalışın. Şimdi ne olduğunu biliyoruz.

Kovalarımızla dışarı çıktığımızda (Eris parçalanmış üniformalardan birini kenara fırlattı, sonra üzerine tükürdü), arkama baktım. Savaşma sırası bize gelene kadar beklememiz gereken takım odası artık bir mezarlıktı.

İyi.

9

Ammit ve Iota öncülük etti. Eris, onunkini değiştirmek için merhum Gully'nin kovasını almıştı. Kovası artık boş olan Jaya, arka tarafı kaldırdı. Tam Memurlar Odasının kapısına vardığımızda, iki gece askeri daha parlak bir şekilde aydınlatılmış alandan koridordan aşağı koşturarak geldi.

'Aa!' içlerinden biri ağladı. (*Oi* olduğundan oldukça eminim .) 'Dışarıda ne yapıyorsunuz? Sadece ilk set olması gerekiyordu!'

Ammit ve Iota durdu. Hepimiz durduk. Ammit, kulağa güzelce karışmış bir sesle: 'Bu sefer hepimizin olması gerekmiyor mu? Majestelerini selamlamak için mi?

Yaklaştılar. 'Yalnızca ilk set, sizi aptallar!' dedi diğeri. 'Geri kalanınız içeri...'

Ammit ve Iota birbirlerine baktılar. Göz başını salladı. Sanki planlanmış gibi mükemmel bir tandemde ileri doğru bir adım attılar, su kovalarını fırlatıp yere düştüler. Geri kalanımız zaten yere yığılmıştık, bu sefer sadece çömelmekle kalmayıp karınlarımızın üzerindeydik. İlk seferinde son derece şanslıydık; tekrar olmayabiliriz.

Bu ikisi de patladı. Flaşlara ve gümleme seslerine ek olarak, aşırı güç yükü onu kızartmadan hemen önce küçük bir transformatör gibi bir tür elektrik çatırtısı duydum ve bir ozon kokusu aldım. Kemik bulutları üstümüzden uçtu, duvarları sallayarak ve zeminde sıçradı.

Ammit ayağa kalktı ve bana döndü, tüm dişleri şiddetli olmanın ötesinde bir sırıtışla ortaya çıktı - bu şeytaniydi. 'Hepimiz oraya koşalım, Charlie! Neredeyse bir düzine kovamız daha var! Hadi o pislikleri patlatabildiğimiz kadar patlatalım!'

'Hiç de bile. Biraz alırdık ve sonra bizi katlederlerdi. Biz kaçıyoruz, savaşmıyoruz.'

Ammit'in kanı akmıştı ve sonuna kadar. Beni dinleyeceğini sanmıyordum ama Eye boynundan tuttu ve onu sarstı. 'Prens kim, pislik? sen mi o mu?

'O.'

'Doğru ve onun dediğini yaparız.'

'Hadi' dedim. 'Bendo? Bult? Kovalar dolu mu?

Yarım, dedi Bult. "Biraz döktüğümü söylediğim için üzgünüm, prensim..."

"Pistin ağzına bakacak şekilde önümüzden geçin. Double, sen ve Cammit de. Daha fazlası gelirse-'

Cammit, "Onlara banyo yaptıracağız, öyle olsun," dedi.

Kendi kovamı sallayarak diğerlerine önderlik ettim. Ayrıca biraz su kaybetmiştim -pantolon bacaklarım ıslanmıştı- ama kova hâlâ dörtte üçü doluydu. Memurlar Odasının kapısı kilitliydi. 'Anlat. Göz. Ne yapabileceğini gör.'

Kapıya birlikte vurdular. Açıldı. İçerisi loştu ve gözlerimin önünde asılı kalan patlamaların ardıl görüntüsü yardımcı olmadı. 'Kim görebilir?' Bağırdım. "Uzun bir dolap var, kim-"

O sırada arka korumalarımızdan biri bağırdı. Bir an sonra parlak bir flaş oldu. Işığından, yarım düzine ahşap sandalyeyle çevrili, uzaktaki duvara dayalı dolabı gördüm. Bir acı uluması oldu, ardından ikinci bir parlak parıltı.

Bendo, Double ve Cammit içeri girdiler, Cammit'in yüzünden ve kolundan ağır kan akıyordu. Her iki yaradan da sarımsı beyaz tüyler gibi çıkmış kemik parçaları vardı. "İki tane daha var," diye soludu Bendo, "ama ikincisi Ben'i almadan önce Bult için yaptı. Onu kucakladı... *titremeye başladı* ...'

Birini kaybetmiştik, ama Bendo haklıysa, gece askerleri altı kaybetmişti. Kötü bir puan değil, ama yine de bir sürü başkaları vardı.

'Eye, bu dolabı taşımama yardım et.'

Yardım etme şansım olmadı. Göz, büyükannemin Galli şifonyerine benzeyen dolaba gitti. Omzunu dayadı ve güçlü bir şekilde itti. Dört ayak kaydı, sendeledi ve bir çarpma ile devrildi. Pursey'nin notunda söz verdiği gibi arkasında bir kapı vardı.

Bir yerlerden bağırışlar – *vızıldayan* bağırışlar – geldi. Hala uzak ama endişeli. Yüce Lord mahkûmlarının kaçmaya çalıştıklarını tahmin edip etmediğini bilmiyordum ama o ve gece askerleri *bir şeyler döndüğünü anlamalıydı* .

Stooks kapının mandalını kaldırdı ve çekerek açtı. Bu beni şaşırttı ama aynı zamanda bana umut verdi. Pursey'nin notunda, *kapı kilitli olabilir , yazmıştı. Belki* değil ama *olabilir* . Ne demek istediği konusunda haklı olduğumu umuyordum.

'Git' dedim. 'Hepiniz.'

Murf hala Freed'i destekliyordu. Görüşüm şimdi biraz netleşiyordu ve tahta sandalyelerden birinin üzerinde torpido şeklinde bir fener gördüm. Pursey – *Percival* – zihinsel olarak birçok kutsama ile kutsadım. Bize yardım ettiğini öğrenirlerse, kaçış başarısız olursa, onun için kötü olur. Belki olmasaydı.

Iota geri çekildi. "Orası çok karanlık, Charlie. Ben...' Feneri gördü. 'Ey! Keşke onu yakmak için bir baykuşumuz olsaydı.'

Kovamı bıraktım, çorabımın içine uzandım ve bir kükürt kibriti çıkardım. Göz şaşkınlıkla önce ona sonra bana baktı. 'Sen gerçekten *prenssin* .'

Maçı ona verdim. 'Belki, ama bunun nasıl çalıştığını bilmiyorum. Sen yap.'

Lambayı yakarken -cam haznesi gazyağı veya benzeri bir şeyle doluydu- tarladan bize doğru koşan adımlar geldi.

'Aa, ey! Orada neler oluyor? Bu sesi tanıyordum, böcek vızıltısı ya da değildi. 'O kapı neden açık?'

Iota bana baktı ve ellerini kaldırdı: birinde yanan lamba, diğeri boştu. Kova yok.

'İçeri gir' dedim. 'Kapıyı çek. Sanırım içeride kilitleniyor.'

'Senden ayrılmak istemiyorum-'

'GİTMEK!'

O gitti.

Aaron kapıda belirdi, mavi aurası o kadar parlaktı ki bakmak zordu. Ve oradaydım, bir elimde bir kova sarkıyordu. Durdu, bir an için gördüğü şey karşısında hareket edemeyecek kadar şaşırdı.

Gelmeye devam etmeliydim , diye düşündüm. Öne doğru bir adım attım ve su kovasını ona fırlattım.

Havada ağır çekimdeymiş gibi gördüm: büyük, amorf bir kristal. Aaron'ın derisinin altındaki kafatası sırıtmaya devam etti, ama insan yüzünden geriye kalanlarda şok edici bir şaşkınlık gördüm. Batı'nın Kötü Cadısı'nın çığlık çığlığa eridiğimi düşünecek zamanım vardı *! Ben Eriyorum!* Lanet olası esnek sopasını düşürdü ve sanki gelecek olanı engellemek istermiş gibi bir kolunu kaldırdı. Parlak patlama Aaron'ı içtenlikle cehennem gibi bir ölümden sonra yaşama göndermeden hemen önce dümdüz oldum.

Bones üzerimden uçtu… ama hepsi zararsız geçmedi. Bu sefer kolumda bir arı sokması değil, kafa derisi ve sol omzum boyunca ağrı çizgileri vardı. Ayağa kalktım, sendeledim ve kapıya döndüm. Şimdi başkalarının geldiğini duyabiliyordum. Daha fazla su istedim ve odanın uzak tarafında bir lavabo vardı ama zaman yoktu.

Sürgüyü kaldırdım ve çektim, kapının kilitlenmesini bekledim. değildi. İçeri girdim, kapattım ve feneri tahta sapından tuttum. İndirdim ve iki cıvata gördüm. Sağlam görünüyorlardı. Allah'tan öyle olduklarını umdum. Tam ikincisini çekerken, iç mandalın kalktığını gördüm ve kapı çerçevesinde tıkırdamaya başladı. geri adım attım. Kapı metal değil ahşaptı ama yine de şok olma riskini almak istemedim.

'Açık! Elden Flight Killer adına aç!'

Biri arkamdan 'Elden Flight Killer adına kıçımı öp' dedi.

Döndüm. Fenerin önemsiz parıltısından on üç tanesini görebiliyordum. Beyaz çinilerle kaplı kare bir koridordaydık. Aklıma metro tüneli geldi. Baş hizasında, karanlığın içine doğru ilerleyen yanmamış gaz jetleri vardı. Mahkûm arkadaşlarım - en azından o an için *eski* mahkûmlar - gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakıyorlardı ve Ammit ve Iota dışında hepsi korkmuş görünüyordu. Tanrı yardımcım olsun, Prens Charlie'nin onlara önderlik etmesini bekliyorlardı.

Kapıda çekiçleme. Yanlardaki ve alttaki çatlaklardan parlak mavi ışık.

Liderlik etmek, en azından şimdilik yeterince kolaydı, çünkü gidilecek tek bir yol vardı. Feneri havaya kaldırarak, kendimi saçma sapan bir şekilde meşalesini tutan Liberty Leydi gibi hissederek onları ittim. O sırada aklıma bir şey geldi, TCM'de gördüğüm bir savaş filminden bir replik. Daha söyleyeceğimi bilmeden ağzımdan çıkmıştı. Sanırım ya histeriktim ya da ilham almıştım.

'Haydi orospu çocukları! Sonsuza kadar yaşamak istiyor musun?'

Ammit güldü ve sırtıma o kadar çok vurdu ki neredeyse feneri düşürecektim, bu da bizi eski zamanların korku romanlarının 'yaşayan karanlık' dediği yerde bırakacaktı.

yürümeye başladım. Takip ettiler. Kapıdaki çekiç sesi azaldı, sonra geride kaldı. Kellin'in gece askerleri de onu parçalamak için çok uğraşacaktı, çünkü dışarı açılıyordu ve çünkü auralarının içinde onlar için pek bir şey yoktu… şimdi bildiğimiz gibi.

Tanrı, ilk düşündüğüm gibi notu çekingen olmayan Percival'i korusun. Bu bir davetti: kapı kilitli olabilir. *Arkanda* olduğu gibi .

'Kim sonsuza kadar yaşamak ister?' Iota kükredi ve fayanslardan düz bir yankı geldi.

'Yapıyorum,' Jaya borularını çekti… ve buna inanmayabilirsin ama biz güldük.

Hepimiz.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Tünel ve İstasyon. tırmalamak.

Tramvay Evi. Kırmızı Molly.

Karşılama Partisi. Bir Annenin Acısı.

1

Sanırım tünel, Yetkililer Odası'ndan nihayet ortaya çıktığımız yere kadar bir buçuk milden biraz daha uzundu, ama o zaman, bize yol gösterecek tek bir fenerle sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu. Her zaman yukarı doğru eğildi, ara sıra kısa merdivenlerle kırıldı - altıda altı, diğerinde sekiz, üçte dört. Sonra sağa kare bir dönüş yaptı ve daha fazla adım vardı, bu sefer daha uzun bir uçuş. O zamana kadar Murf artık Freed'i destekleyemezdi, bu yüzden Ammit onu taşıyordu. Zirveye ulaştığımda rüzgarı geri almak için durdum ve Ammit bana yetişti. Zor da nefes almıyor, lanet olsun.

Ammit, "Freed bunun nereden çıktığını bildiğini söylüyor," dedi. 'Ona söyle.'

Özgür bana baktı. Fenerin soluk ışığında, yüzü yumrular, çürükler ve kesiklerden oluşan bir dehşetti. İyileşebilecekleri ama bacak yarası enfekte olmuş. kokusunu alabiliyordum.

Freed, "Eski günlerde bazen yetkililerle birlikte gelirdim" dedi. 'Yargıçlar ve sınır görevlileri. Kesikleri, kırıkları ve kırık kafaları tedavi etmek için, anlıyorsunuz. Adil Olan gibi değildi, cinayet uğruna cinayet ama [*tercüme edemediğim bir kelime*] çok kabaydı.'

Neşeli grubumuzun geri kalanı merdivenlerde altımızda toplanmıştı. Durmayı göze alamazdık, ama ileride ne olduğunu bilmemiz gerekiyordu (*ihtiyacım* vardı), bu yüzden doktora yumruğumu uzatarak devam etmesini ama hızlı olmasını söyledim.

"Hükümdarlar Tarlası'na gelmek için tüneli kullanmadık ama ayrılırken sık sık kullanırdık. Her zaman, eğer Empis kalabalığı kızdıran aramalar yüzünden kaybederse.'

'İp'i öldürün' dedim.

'Eee?'
'Boşver. Nereden çıkıyor?'
'Elbette Tramvay Evi.' Freed zayıf bir gülümsemeyi başardı. "Çünkü, Empis bir maç kaybettiğinde şehri bir an önce terk etmenin akıllıca olduğunu anlamalısın."
"Bu Tramvay Evi ana kapıya ne kadar yakın?"
Freed duymak istediklerimi söyledi ve duyamayacağımdan korktu. 'Oldukça yakın.'
'Hadi gidelim' dedim. Neredeyse *kambur, kambur* ekledim ama yapmadım. Bu bizi esir alanlarımızın diliydi ve ben onların aşağılayıcı konuşmalarından hiçbirini istemiyordum. Yedi tanesini bitirmiştik. Tünelin sonunda nasıl giderse gitsin, o vardı.
'Kimin içinde hala su olan kovalar var?' geri aradım.
Altı yaptı, ama hiçbiri dolu değildi. Arkamdan gelmelerini istedim. Elimizdekileri kullanır, sonra elimizden geleni yapardık.

2

Basamaklardan oluşan başka bir kata geldik ve Ammit, sonunda onların tepesine vardığımızda nefes nefese, Freed'i Iota'ya kaydırdı. Freed, 'Bırak beni. Ben sadece ölü ağırlığım.'
Yulaf lapasını soğutmak için nefesini sakla, diye hırladı Eye. *Yulaf lapası* olabilirdi – Goldilocks ve Üç Ayı hikayesinde olduğu gibi; *çorba* olabilirdi .
Koridor şimdi tarlaya giden koridor gibi daha dik bir şekilde yükseliyordu. Sona bir an önce varacağımızı umuyordum, çünkü fenerdeki yakıt deposu neredeyse bitmek üzereydi ve ışık kararıyordu. Sonra sağımızda, kiremit duvarın ötesinde bir tırmalama ve tırmalama sesi duymaya başladım. Oldukça yakın. Dış kapıya doğru koştuğumu, mezar taşlarına takılıp düştüğümü ve boynumdaki tüylerin kabardığını hatırladım.
'Bu da ne?' diye sordu Quilly. 'Kulağa benziyor...'
Bitirmedi, ama hepimiz kulağa nasıl geldiğini biliyorduk: parmaklar. Toprakta parmaklar, geçişimizin sesine doğru pençeliyor.
'Ne olduğunu bilmiyorum' dedim. Ki muhtemelen yalandı.
Eris, "Zihni dinlenmediğinde - Elden'ı kastediyorum - ölüler huzursuz olur. Yani duydum. Sadece çocukları korkutmak için bir hikaye olabilir. Bu doğru olsa bile, ben… Buraya girebileceklerini sanmıyorum.'
Bundan o kadar emin değildim. Yerden yükselen elleri, yaşayan dünyaya ulaşan ölüleri görmüştüm ve ayrıca kriptalardan ve mezarlardan *bir şey çıkıyormuş gibi paslı menteşelerin şırıltısını da duymuştum.* Belki birkaç şey.
'Sıçanlar hepsi bu.' Bu Mesel'di. Otoriter görünmeye çalışıyordu. 'Belki voles. Ya da gelincikler. Başka bir şey, sadece çocukları korkutmak için hikayeler. Onun dediği gibi.
Aramızdaki kiremit duvardan geçebileceklerini pek düşünmemiştim ama tırmalamayı geride bıraktığımızda yine de minnettardım. Mezarlık olsaydı nerede olduğumuza *dair* en azından kabaca bir fikrim vardı ve haklıysam gerçekten de kapıya yakındık.
Dik ve uzun başka bir merdiven basamağına ulaştığımızda, fener batmaya başladı.
Bırak beni, bırak beni, diye inledi Freed. 'Bitirdim.'
'Kapa çeneni, yoksa seni kendim yaparım',' dedi Göz nefes nefese ve kollarında Freed ile merdivenleri çıkmaya başladı. Ben takip ettim, diğerleri beni takip etti. En üstte iki yanında banklar ve bir kapı bulunan küçük bir oda vardı. Kilitliydi ve bu sefer içeride değil. Bu çok

kolay olurdu. Sap paslı bir kaldıraçtı. Ammit onu yakaladı, çevirdi ve tüm gücüyle çekti. Kırıldı.

' *Siktir!* ' Elini düşürdü ve kanayan elini inceledi. 'Göz, gel benimle! Hemen yanımda ve kamburla onu!'

Göz Doc Freed'den Cammit ve Quilly'ye geçti, sonra omuz omuza Ammit'in yanına yığıldı. Fenerin içindeki alev, ölmekte olan bir adamın son nefesi gibi son bir sıçrama yaptı. Bir an için beyaz fayansların üzerinde gölgelerimizi görebiliyordum ve sonra tamamen karanlığa gömüldük. Jaya inledi.

'Benimle!' Ammit hırladı. 'Üçte, kahrolası hayatında hiçbir şeye vurmadığın kadar sert vur! Bir… iki… *ÜÇ!* '

Kapı çerçevesinde titrerken bir an için biraz ışık oldu, sonra tekrar karanlıkta kaldık.

"Oh, bundan daha sert vurabilirsin, seni kahrolası..." *Pussy? Am?* İkisini de duydum, örtüşüyor. 'Üçte! Bir… iki… *ÜÇ!* '

Kapının sürgüleri sağlam olduğu için sağlam olmalıydı. Kapıyı geri fırlatan menteşelerdi. Iota ve Ammit tökezlediler. Göz dizlerine gitti ve Ammit onu ayağa kaldırdı. Geri kalanımız izledi.

'Yüce tanrılara şükürler olsun!' Oka ağladı. Sesi uçsuz bucaksız bir uzaydan yankılandı: *ank-ank* ve *ihtiyatlar* . Bir an sonra, deri gibi kanatlardan oluşan bir bulutun içindeydik.

3

Eris ve Jaya mükemmel bir uyum içinde çığlık attılar. Bağıran sadece onlar değildi; Sanırım çoğumuz korkudan bağırdı veya çığlık attı. yaptığımı biliyorum. Başımı örtmek için feneri düşürdüm ve taş zeminde parçalandığını duydum.

"Yarasalar," diye hırıldadı Freed. 'Sadece yarasalar. Tünüyorlar..." Öksürmeye başladı ve bitiremedi ama derin gölgeleri işaret etti.

Ammit onu duydu ve böğürdü. ' *Yarasalar! Sana zarar vermeyecekler! Yerinizde durun ve onları savuşturun!* '

Vampir yarasalar olmamalarını umarak kollarımızı salladık çünkü çok büyüklerdi, Illinois ile Empis arasındaki tüneldekiler gibi. Eğilip döndüklerinde onları bir an görebildim, çünkü zayıf ışık -bence bulutla örtülü ay ışığı- bir dizi küçük yüksek pencereden geliyordu. Diğerlerinin çoğunun kollarını çılgınca salladığını görebiliyordum. Cammit ve Quilly, Freed'i taşıyorlardı, bu yüzden swat yapamazlardı, ama Doc'un kendisi kollarını güçsüzce sallıyor ve bir fırtına öksürüyordu.

Koloni hızla uzaklaştı, kendimizi içinde bulduğumuz devasa odanın tepelerine geri döndü. Trolley House'un bu kısmı bir garaj gibi görünüyordu. Düzgün sıralarda en az yirmi araba vardı. Kör burunlarına boyanmış varış yerleri: DENİZ, DİYE, ULLUM, TAYVO KUZEY, TAYVO GÜNEY, YEŞİL ADALAR. Çatılarındaki direkler, havai hatlardan (şu anda caddelerde bulunanların çoğu) güç çekmeyi amaçlıyordu, gevşek ve morali bozuktu. Gördüklerimin yanlarında altın pullarla bu günlerde Empis'te kesinlikle modası geçmiş kelimeler vardı: DOSTLUK, DOSTLUK, İYİLİK ve SEVGİ.

'Nasıl çıkacağız?' Stooks sordu.

Eris, 'Okumayı hiç öğrenmedin mi?' dedi.

Stooks huysuz bir sesle, "Herhangi bir sabancı gibi sanırım," dedi. Yemeğin fışkırmaması için elimle yanağımı tutmak zorunda kalsaydım tabii ki ben de huysuz olurdum.

"O zaman şunu oku," dedi Eris, garajın uzak tarafındaki yüksek bir merkezi kemerin üzerini işaret ederek.

Yukarıda basılmış WAY OUT idi.

Kemerden geçtik, on üç olası kaçak, habersiz prenslerinin arkasına düştü. Neredeyse garaj kadar büyük bir odaya çıktık, bir tarafta bilet istasyonları olması gereken bir sıra ve diğer tarafta üzerlerinde hedefler bulunan birkaç küçük kemer vardı. Bilet gişelerinin camı paramparça olmuş, ortadaki dev bir kelebek parçası parçalara ayrılmış ve hükümdarların bir duvar resmine boya bulaşmıştı, ancak vandallar tüm kelebekleri tahrif etmeyi başaramamıştı: yükseklerde, her yerde koşuyordu. odanın etrafında, her birinde bir hükümdar olan parlak sarı fayanslar vardı. Elden'ın dostlarının yok edemediklerini görmek beni rahatlattı ve haklıysam yakınlarda kullanabileceğim bir şey olabilirdi.

"Haydi," dedim ve bir kapı sırasını işaret ettim. Koşuya girdim.

4

Dış dünyaya fırladık, hala sallanan birkaç kova. Gallien Yolu'na inen basamakların tepesinde toplandık, Cammit ve Quilly aralarında Freed'i taşırken homurdandılar. Lord High'ın bodur otobüsünün sesini duydum ve geniş caddeye yayılmış bir düzine kadar gece askerinin önünde koştuğunu gördüm. Kellin'in küçük aracının Lilimar'da kalan tek motorlu taşıt olabileceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Önde gece askerlerinden biri vardı, sürüye liderlik ediyordu ve otobüsün aksine, elektrikle çalışmıyordu. Bize doğru gelirken patladı ve geri tepti. Muazzam gidonlar bir vagonun önünden sarkıyordu. Dört demirli tekerlek, kaldırım taşlarından kıvılcımlar çıkardı.

Önde, vagonun motorunun sağladığı güce ek olarak, yüksek bir koltukta oturan ve sahip olduğu her şey için pedal çeviren Red Molly vardı. Koca dizleri bir aşağı bir yukarı hareket etti. Cesur bir motosiklet sürücüsü gibi gidonlara eğilmişti. Geri kalanını kapıya kadar yenebilirdik ama o hızlı geliyordu.

Kırmızı-beyaz çizgili direkler gördüm, neredeyse takılıp düştüğüm tramvay tellerinin hırlamasını ve biraz daha hızlı koşabilmek için çantamı içine attığım böğürtlen yuvasını gördüm. O zaman başaramamıştım ve bu sefer de başaramayacaktım. O paket hala orada olmadığı sürece hiçbirimiz yoktuk.

'O kaltak, ben üstleneceğim!' Iota yumruklarını sıkarak hırladı.

"Senin yanında olacağım," dedi Ammit. 'Yapacağım ya da kahretsin.'

'Demedim. Woody'nin yeğeni Aloysius'u ve Red Molly'nin annesinin başını omuzlarından nasıl ezdiğini düşünüyordum. 'Göz, bekle.'

'Ama yapabilirim-'

omzunu tuttum. "Daha bizi görmedi. Tam önüne bakıyor. Bir şeyim var. Güven bana.' Diğerlerine baktım. Burada kalın, hepiniz.

Öne eğilerek merdivenlerden aşağı koştum. Patlayan, gıcırdayan vagon artık Red Molly'nin yüz hatlarını görebileceğim kadar yakındı… ama o hâlâ dümdüz ileriye bakıyordu, gözlerini kısarak –belki miyoptu– ve kapıya koşan kalabalığı görmeyi bekliyordu.

Belki onu şaşırtabilirdim, ama sonra yeşil pantolon giymiş küçük bir figür -koltuğu yırtılmış yeşil pantolonlar- sokağa koşarak kollarını salladı. ' *O orada!* ' Peterkin çığlık attı, doğrudan beni işaret etti. Bizi nasıl görmüştü? Bekliyor muydu? Hiç bilmiyordum ve ben de

hiç umurumda değildi. O pips gıcırdayan herif, olabilecek en kötü anda ortaya çıkmanın bir yolunu buldu.

' *O orada, tam orada!* ' İşaret. Heyecanı içinde bir aşağı bir yukarı sıçradı. ' *Onu görmüyor musun, seni büyük yarı kör kaltak, O haklı* -'

Asla yavaşlamadı, sadece eğildi ve onu ezdi. Peterkin havaya yükseldi. Şok olmuş bir şaşkınlık ifadesi ile damgalanmış yüzünü bir anlığına yakaladım ve sonra ortadan ayrıldı. Red Molly'nin darbesi onu kelimenin tam anlamıyla ikiye ayıracak kadar güçlüydü. Havada yirmi metre yükselmiş olmalı, giderken bağırsakları çözülüyordu. Rumpelstiltskin'i tekrar düşündüm, yapmamak için güçsüzdüm.

Red Molly sırıtıyordu ve sırıtışta sivri uçlu dişler ortaya çıktı.

Tanrıya şükür sırt çantamı bulamamışlardı. Hala böğürtlenlerin içindeydi. Çıkartırken dikenler çıplak kollarımı kesiyor. Onları hissetmedim. Paketi kapalı tutan kayışlardan biri kolayca dışarı çıktı; diğeri bağlandı. Onu yırtıp kutulardan sardalya, bir kavanoz Jif, köpek mamasıyla dolu bir spagetti sosu kavanozu, bir gömlek, diş fırçam, bir çift iç şort çıkardım.

Iota omzumu tuttu. Küçük su savaşçıları grubum, emirlerime karşı merdivenlerden aşağı onu takip etmişti, ama sonuçta bu en iyisiydi.

'Eye, onları al ve kaç! Freed'i kendiniz taşıyın. Hala suyu olanlar, onlar sizin arka korumanız! Kapıda, *Gallien'li Leah adına bağırarak açın!* Hatırlayabiliyor musun?'

'Evet.'

' *ŞİMDİ ÖLÜYORSUN!* diye bağırdı Kızıl Molly. Sesi güçlü ciğerlerden güç alan derin bir baritondu.

'Sonra gidin!'

Göz bir etli kolunu diğerlerine salladı. 'Haydi, sizi çok! Hayatlarınız için kamburlaştırın!' Çoğu yaptı. Ammit yapmadı. Görünüşe göre kendini benim koruyucum olarak atamıştı.

Onunla tartışacak zaman yoktu. Polley'nin 22'sini buldum ve birkaç kutu daha sardalya ve paketlemeyi bile hatırlamadığım bir paket Nabisco Honey Grahams ile birlikte çektim. Red Molly, Trolley House basamaklarından on metre uzakta durdu ve bir kolu dirseğine Peterkin'in kanıyla ıslanmış olarak yüksek koltuğundan aşağı indi. Ammit kendini önüme koydu, bu onu kafasından vurmak niyetinde olmadığım sürece bir problemdi. Onu kenara ittim.

'Git buradan, Ammit!'

Hiç dikkat etmedi, sadece öfkeyle kendini Red Molly'ye attı. İri bir adamdı ama devin yanında Peterkin'den pek de iri görünmüyordu, şimdi caddede iki parça halinde ölü yatıyordu. Bir an için bu beklenmedik saldırı karşısında hareket edemeyecek kadar şaşırdı. Ammit fırsat buldukça faydalandı. Geniş askılarından birini tuttu ve tek eliyle kendini yukarı çekti. Ağzını açtı ve dişlerini dirseğinin hemen yukarısındaki koluna gömdü.

Acıyla çığlık attı, onu yağlı saç paspasından yakaladı ve başını uzaklaştırdı. Yumruğunu kaldırıp yüzüne değil de içinden geçirdi. Gözleri, burnu ve ağzı olan kırmızı deliği görmek istemiyormuş gibi iki farklı yöne fırladı. Hala tek eliyle onu kaldırdı ve o iri adamı bir kukla gibi sağa sola salladı. Sonra ısırdığı kolundan kan fışkırarak onu mezarlığa doğru fırlattı. Ammit kaslı ve korkusuzdu, ama sanki bir çocuktan fazlası değilmiş gibi ondan kurtulmuştu.

Sonra bana döndü.

Gallien Yolu'nun Arnavut kaldırımlı kaldırımında oturuyordum, bacaklarım açıktı, Polley'nin .22 otomatiği iki elimle uzatılmıştı. O silahı kafamın arkasına bastırmanın nasıl

hissettirdiğini hatırladım. Tekrar Rumpelstiltskin'i düşündüm ve Polley bana o masalsı cüceyi ne kadar hatırlatmıştı: Samanını altına çevirirsem bana *ne vereceksin?* Polley, Bay Bowditch'in hazinesini alıp Bay Bowditch'in kulübesinde çok iyi saklanmış olan sihri aşağı indirdiğinde beni öldürebilirdi.

Çoğunlukla, David'in küçük taşının Goliath'ı durdurduğu gibi, küçük silahın bir devi durduracağını umduğumu hatırlıyorum. Çoğunlukla yüklü olsaydı, olabilir. Daha az büyülü bir dünyada iki kez ateşlenmişti.

Bana doğru geldi, sırıtarak. Yaralı kolu kan içindeydi. O aldırmıyor gibiydi. Belki Ammit'in son ısırığı, yapamazsam onu öldürecek bir enfeksiyon başlatırdı.

"Sen prens değilsin," dedi o gürleyen baritonla. 'Sen bir böceksin. *Hatadan* başka bir şey değil . Sadece üzerine basacağım ve-'

kovdum. Silah, altı yaşımdayken sahip olduğum Daisy havalı tüfekten çok daha yüksek olmayan, kibar bir patlama yaptı. Red Molly'nin sağ gözünün üzerinde küçük bir kara delik belirdi. Geri çekildi ve onu tekrar vurdum. Bu sefer boğazında bir delik belirdi ve acıyla inlediğinde delikten kan fışkırdı. O kadar çok baskı altında çıktı ki, kırmızı bir okun sapı gibi sağlam görünüyordu. Tekrar ateş ettim ve bu sefer bir cümlenin sonuna koyduğunuz noktadan daha büyük olmayan kara delik burnunun tepesinde belirdi. Hiçbiri onu durdurmadı.

' *SENİUU-!* "diye bağırdı ve bana sarıldı.

Geri çekilmedim, hatta kaçmaya çalışmadım; bu amacımı mahvederdi ve kaçmak için çok geçti. Beni dev adımlarla bir çift *annede yakalardı.* Ammit'inkini tuttuğu gibi benim kafamı tutamadan hemen önce, peş peşe beş kez daha ateş ettim. Her atış açık, çığlık atan ağzına gitti. İlk ikisi - belki ilk üçü - dişlerinin çoğunu yanlarında götürdü. The *War of the Worlds'de* en gelişmiş silahlarımız, azgın Marslıları durdurmak için fazla bir şey yapmadı; onları öldüren dünyevi mikroplardı. Polley'nin küçük silahından çıkan tek bir merminin Red Molly'ye, hatta klipste kalan her kartuş olan sekiz mermiye bile yaradığını sanmıyorum.

Sanırım kırık dişlerini boğazından aşağı çekti... ve onları boğdu.

5

Üzerime düşseydi, ağırlığı beni Kellin ve gece askerleri gelene kadar sabit tutabilirdi ya da beni düpedüz öldürebilirdi. En az beş yüz pound gitmesi gerekiyordu. Ama önce dizlerinin üstüne çöktü, nefes nefese, boğuluyor ve kanayan boğazını tutuyordu. Gözleri görmeden şişmişti. Kıçımın üzerinde süründüm, yan yattım ve yuvarlandım. Gece askerleri yaklaşıyordu, onları asla kapıya kadar dövmedim ve silah tükendi - geriye doğru kayın, oda boş.

Bana ulaşmak için son bir çaba sarf etti, yaralı kolunu sallayarak, yanaklarıma ve alnıma kanını bulaştırdı. Sonra yüzünün üzerine düştü. Ayağa kalktım. Kaçabilirdim ama ne anlamı vardı ki? Onlarla yüz yüze gelmek ve elimden geldiğince ölmek daha iyi.

O zaman düşündüğüm şey, hâlâ eve gelmemi umacak olan babamdı. O, Lindy Franklin ve Bob Amcam, Sentry ve Chi arasındaki her kasabayı benim ve Radar'ın fotoğraflarıyla kağıda dökerdi - BU ÇOCUĞU VEYA BU KÖPÜĞÜ GÖRDÜN MÜ? Empis'e giden yol korumasız kalacaktı ve belki de bu, öksüz bir babadan daha önemliydi, ama gece askerleri yaklaşırken, babamı düşünüyordum. Ayık olmuştu ve ne için? Karısı gitti, oğlu iz bırakmadan kayboldu.

Ama Iota diğerlerini gece askerlerin gidebileceğine inanmadığım kapıdan geçirebilseydi, özgür olacaklardı. Bu vardı.

' *Hadi orospu çocukları!* ' Çığlık attım.

İşe yaramaz silahı fırlatıp kollarımı iki yana açtım. Mavi şekillerin arkasında, Kellin küçük otobüsünü durdurmuştu. Sadece beni öldürürken izlemekle yetindim, diye düşündüm ilk başta, ama baktığı kişi ben değildim. Gökyüzüydü. Gece askerler durdu, hala yetmiş ya da seksen yarda uzaktaydı. Onlar da kafataslarını kaplayan puslu insan yüzlerine aynı şaşkınlık ifadeleriyle bakıyorlardı.

Sürekli yarışan iki uydu gizlenmiş olsa da, etrafı görmeye yetecek kadar ışık vardı. Bulutların altında bir bulut dış duvarın üzerinden geliyordu. Gallien Yolu'na, süslü dükkanlara ve kemerlere ve tarlayı çevreleyen ışıklarda üç cam yeşili kulenin parladığı saraya doğru ilerliyordu.

Bu, kaleydoskop olarak bilinen bir grup hükümdar bulutuydu. Durmadan üzerimden uçtular. Askerlerin istedikleri geceydi. Durdular, daire çizdiler ve ardından *toplu halde dalış bombası attılar* . Askerler, Uçan Katil'in darbesinden sonra yaptığı söylendiği gibi kollarını kaldırdılar ama onun gücüne sahip değillerdi ve kelebekler ölmedi. Tabii o yüksek voltajlı auraları ilk vuranlar hariç. Mavi zarflara çarptıklarında parlak parlamalar oldu. Sanki görünmez bir çocuk kalabalığı, Dört Temmuz maytaplarını sallıyordu. Yüzlercesi yandı, ancak binlercesi onu takip etti, ya ölümcül auraları boğdu ya da kısa devre yaptı. Bulut, gece askerlerini yutarken katılaşıyor gibiydi.

Ama Lord High Kellin değil. Küçük elektrikli otobüsü sıkı bir U dönüşü yaptı ve iyi bir hız yaparak saraya geri döndü. Hükümdarlardan bazıları ondan ayrılıp onu kovaladı, ama onlar için çok hızlıydı ve çatı nasıl olsa orospu çocuğunu koruyacaktı. Bizi kovalayan gece askerlerinin işi bitmişti. Hepsi. Oldukları tek hareket narin kanatların çırpınışıydı. Kemikli bir elin yükseldiğini gördüm… ve sonra üstündeki turuncu-kırmızı kütleye geri battı.

Dış kapıya koştum. Açıktı. Mahkûm grubum dışarı çıkmıştı, ama aniden başka bir şey geldi. Siyah, yere yakın ve cehennem gibi havlayan bir şey. İstediğim tek şeyin perili şehir Lilimar'dan defolup gitmek olduğunu düşünmüştüm ama şimdi daha çok istediğim başka bir şey olduğunu fark ettim. Dora'yı, köpeğimi gördüğünde , kırık sesiyle elinden geldiğince ona nasıl seslendiğini düşündüm. Sesim de bozuk bir lanetten değil, hıçkırıklardan kırılmıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı uzattım.

'Radar! Radar! RADELER!'

Benimle çarpıştı ve beni devirdi, sızlanarak ve yüzümü baştan aşağı yaladı. Tüm gücümle ona sarıldım. Ve ağladım. Ağlamayı durduramadım. Pek prens sayılmaz ama tahmin edebileceğiniz gibi bu öyle bir peri masalı değil.

6

Çok iyi tanıdığım bir böğürtü, mutlu buluşmamızı böldü. 'ŞARLI! PRENS SHARLIE! ÇIKIŞ ORADA KIRMIZI KAPIYI KAPATALIM! BİZE GEL, SHARLIE!'

Doğru , diye düşündüm, ayağa kalkarak. *Ve kakanızı zorlayın, Prens Sharlie* .

Radar havlayarak etrafımda dans etti. Kapıya doğru koştum. Claudia hemen dışında duruyordu ve yalnız değildi. Woody onunlaydı ve aralarında, Falada'nın üzerinde Leah vardı. Arkalarında Deep Maleen'den kalan kaçanlar vardı ve onların arkasında diğerleri vardı - seçemediğim bir insan kalabalığı.

Claudia Lilimar'a geçmezdi ama kapıdan girer girmez beni tuttu ve o kadar güçlü bir şekilde kucakladı ki omurgamın gıcırdadığını hissettim.

'O nerede?' diye sordu. "Köpeği duydum, ama nerede..."

'İşte' dedim. 'Tam burada.' Bu sefer sarılma sırası bendeydi.

Gitmesine izin verdiğimde Woody avucunu alnına koydu ve bir dizinin üzerine çöktü. 'Prensim. Başından beri sendin ve tıpkı eski hikayelerin yapacağını söylediği gibi geldin.'

'Kalk' dedim. Hala gözlerimden yaşlar akarken (ayrıca burnumdan elimin tersiyle sildiğim sümük) ve her tarafım kanla, hayatımda hiç bu kadar asil hissetmedim. Lütfen, Woody, kalk. Yükselmek.'

O yaptı. Hayranlıkla izlerken grubuma baktım. Eris ve Jaya birbirlerine sarılıyorlardı. Göz, kollarında Özgür'dü. Bazı arkadaşlarımın, belki de hepsinin, bu üç kişinin kim olduğunu tam olarak bildiği açıktı: sadece bütün insanlar değil, gerçek kandan bütün insanlar. Onlar Empis'in sürgündeki kraliyet ailesiydi ve belki de deli Yolande ve çapkın Burton dışında, Gallien soyunun son üyeleriydiler.

Zindan mültecilerinin arkasında altmış ya da yetmiş gri insan vardı, bazıları meşaleler taşıyordu ve bazılarında Pursey'nin benim için bıraktığına benzer torpido fenerleri vardı. Aralarında tanıdığım birini gördüm. Radar çoktan ona koşmuştu. Elden tarafından ya da onu kuklası olarak kullanan varlık tarafından lanetlenen biçimsiz insanların, avuçları alınlarına, dört bir yanıma diz çöktüklerinin farkında olmadan yanına gittim. Dora da dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı. Ona izin vermezdim. Onu kucakladım, hem gri yanaklarını hem de hilal şeklinde ağzının kenarını öptüm.

Onu Woody, Claudia ve Leah'a geri getirdim.

'GALLIEN'İN LEAH ADINA YAKIN!' Claudia bağırdı.

Kapı yavaş yavaş kapanmaya başladı, makineleri acı çeken bir şey gibi inliyordu. Olduğu gibi, merkezi caddede uzun adımlarla ilerleyen devasa bir figür gördüm. Üstünde ve çevresinde hükümdar bulutları dönüyordu, hatta bazıları geniş omuzları ve bloklu kafalarını aydınlatıyordu, ama bu bir gece askeri değildi ve figür onları görmezden geliyordu. Kapı, gizli rayının yarısını geçerken, Claudia dışındaki herkes kulaklarını kapatacak kadar yüksek ve korkunç bir keder çığlığı attı.

' *MOLLY!* ' diye bağırdı Hakan. ' *OH MOLLY'İM! AH SEVGİLİM, NASIL BU KADAR HATALI YALAN EDEBİLİRSİN?* '

Ölen kızının üzerine eğildi, sonra ayağa kalktı. Kapanan kapının önünde bir çoğumuz toplanmıştık ama baktığı kişi bendim.

' *GERİ DÖN!* Yumruklarını kayalar gibi kaldırdı ve salladı. ' *GERİ DÖN, seni korkak, SEVGİLERİMİZE YAPTIKLARINIZ İÇİN SENİ ÖLDÜREBİLİRİM!* '

Sonra kapı çarparak kapandı ve Red Molly'nin cansız annesinin görüşü kesildi.

7

Leah'a baktım. Bu gece mavi elbise yok. Beyaz önlük yok. Yüksek deri çizmelerin içine tıkıştırılmış koyu renkli pantolonlar ve sol tarafında, kalbinin üzerinde Gallien'in kraliyet arması olan bir kral kelebeği olan kapitone mavi bir yelek giymişti. Belinin etrafında geniş bir kemer vardı. Bir kalçadan asılı bir hançerdi. Diğerinde altın kabzalı kısa bir kılıç tutan bir kın vardı.

"Merhaba Leah," dedim, aniden utangaç hissederek. 'Seni gördüğüme çok sevindim.'

Duyduğuna dair hiçbir işaret olmadan bana döndü - Claudia kadar sağır olabilirdi. Ağzı olmayan yüzü taş gibiydi.

YİRMİ YEDİ BÖLÜM

Konferans. Snab. Disney Prensi yok.

Prens ve Prenses. Pakt.

1

Konferansımızla ilgili iki şeyi çok net bir şekilde hatırlayın. Gogmagog adından kimse bahsetmedi ve Leah bana hiç bakmadı. Bir kez değil.

2

O gece daha sonra depoda altı kişi ve iki hayvan vardı - Radar'la benim Lilimar'a girmeden önce sığındığımız baraka. Woody, Claudia ve ben birlikte yere oturduk. Radar, sanki ondan bir daha kaçmayacağımdan emin olmak istiyormuş gibi, namlusunu bacağıma sıkıca dayamış, yanımda yatıyordu. Leah, Seafront tramvayının önündeki basamaklarda bizden ayrı oturdu. Uzak köşede, ben 'googir' çiftliğinden ayrılmadan hemen önce bana *yardım et diye* fısıldayan gri kadın Franna vardı . Franna, Falada'nın Iota'nın onun için tuttuğu tahıl çuvalının derinliklerindeki kafasını okşuyordu. Dışarıda Deep Maleen kaçaklarının geri kalanı ve giderek artan sayıda gri insan vardı. Uluyan yoktu; wolfies görünüşe göre kalabalıkları umursamadı.

Bay Bowditch'in .45'i bir kez daha kalçamdaydı. Claudia sağır olabilirdi ama gözleri keskindi. Kapının yanındaki dış duvarın yanında sertçe büyüyen yabani otların derinliklerinde yatarken, deniz kabuğu kemerindeki mavi taşların parıltısını görmüştü. Çalıştığından emin olmadan önce silahın yağlanması ve temizlenmesi gerekiyordu ve bununla daha sonra ilgilenmem gerekecekti. Kulübenin arkasındaki dağınık çalışma

masalarından birinde ihtiyacım olanı bulabileceğimi düşündüm. Burası bir zamanlar daha iyi bir zamanda bir tamirhaneydi.

Woody, 'Yılan yaralandı ama hala yaşıyor. Zehrini yenilemeden önce kafasını kesmeliyiz. Ve sen liderlik etmelisin, Charlie.'

Paltosunun cebinden bir defter ve süslü bir uçlu kalem çıkardı ve üzerine konuştuğu gibi, gören herhangi biri kadar hızlı ve kesin bir şekilde yazdı. Claudia'ya uzattı. Okudu ve şiddetle başını salladı. LİDER OLMALISINIZ, SHARLIE! SÖZ VERİLEN PRENSSİNİZ! ADRIAN'IN SİHİRLİ DÜNYADAN VİRİSİ!'

Leah kısaca Claudia'ya baktı, sonra bir tutam saç yüzünü tarayarak tekrar aşağı baktı. Parmakları kılıcının tırtıllı tutuşunda gezindi.

Kesinlikle kimseye bir şey vaat etmemiştim. Yorgun ve korkmuştum ama bunlardan daha önemli bir şey vardı. Diyelim ki haklısın Woody. Diyelim ki Flight Killer'ın zehrini yenilemesine izin vermek bizim ve tüm Empisler için tehlikeli.'

"Olacak," dedi sessizce. 'Bu.'

"Öyle olsa bile, eğer düşündüğün buysa, çoğunluğu silahsız insanlardan oluşan bir kalabalığı şehre götürmem. Gecenin yarısı askerler ölmüş olabilir, başlangıçta o kadar çok asker yoktu..."

Hayır, diye onayladı Woody. "Çoğu, bir canavarın hizmetinde yarı canlı yaşamaktansa gerçek ölümüyle öldü."

Leah'a bakıyordum -aslında gözlerimi ondan alamıyordum- ve sanki Woody ona vurmuş gibi irkildiğini gördüm.

'Yedi kişiyi öldürdük ve hükümdarlar daha da fazlasını öldürdü. Ama bu gerisini bırakır.'

Bir düzineden fazla değil, diye hırladı Eye köşeden. 'Belki o kadar çok değil. Hükümdarlar saydığım on kişiyi öldürdü ve Kellin'in grubu başlangıçta otuz bile değildi.'

'Emin misin?'

Omuz silkti. 'Sonsuza kadar o yerde sıkışıp kaldım, saymaktan başka yapacak bir şey yoktu. Gece askerlerini saymıyorken tavandan damlayanları ya da hücremin tabanındaki blokları sayıyordum.'

Benim katımda kırk üç blok vardı.

Dokunarak bilinçsizce şok edebildikleri veya sarılarak öldürebildikleri zaman bir düzine bile çok fazla, dedim. "Ve geride kalanlara komuta edecek Kellin var."

Woody defterine KELLIN'i karaladı ve Claudia'ya kaldırdı. Kör olduğu için yanlış yere kaldırdı. Görebilmesi için onu hareket ettirdim.

'KELLIN! EVET!' Claudia bağırdı. 'VE HANA'YI UNUTMAYIN!'

Hayır, kan peşinde olan Hana'yı unutmak olmazdı.

Woody içini çekerek yüzünü ovuşturdu. Kardeşim hüküm sürdüğünde Kellin, Kral Muhafızlarının lideriydi. Akıllı ve cesur. O zamanlar sadık eklerdim. Jan'a sırt çevireceğine asla inanmazdım. Ama o zaman Elden'ın onun yaptığını yapacağına asla inanmazdım.'

Merhaba demek için ona baktığımda Leah'nın benden uzaklaştığını göremedi. Ama gördüm.

'Ben böyle görüyorum' dedim. Başka bir şey yapmadan önce Uçuş Katili'ni durdurmalıyız. Daha kötü bir şey. Yani, bakın ne yaptı zaten. Bütün kahrolası krallığı griye çevirdi. Birkaç kişi dışında *insanları griye* çevirdi ...' Neredeyse *yan darbeler* diyordum, babamın, talihsiz kulakları olan bir ilkokul sınıf arkadaşım Scooter MacLean için

kullandığını duyduğum bir terim. 'Kimler bütün,' diye topallayarak bitirdim. 'Ve bunların kökünü kazıdı. Sadece onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ya da ne zaman.'

"Ne zaman kolay," dedi Iota. Falada'yı beslemeyi bitirmişti ve bitmiş çuvalı onun yanlarına sarılı çantalardan birine tıkıyordu. 'Gün ışığı. Mavi çocuklar o zaman daha zayıftır ve güneşe hiç çıkamazlar. Ya da *puf* . Kemikten başka bir şey yok.' Woody'ye baktı. "En azından ben öyle duydum."

"Bunu ben de duydum," dedi Woody, "ama bir gerçek olarak buna güvenmezdim." Defterine bir şeyler karalıyordu ve Claudia'ya doğru tuttu. Orada ne yazdığını göremedim, ama başını salladı ve gülümsedi.

'YOK, HAYIR , GİTMEDEN ZATEN YAPTIKLARINDAN DAHA FAZLASINI YAPAMAZ VE AYLAR ÖPÜŞMEYE KADAR BUNU *YAPAMAZ !* BU EFSANE VE BEN DOĞRU LORE OLDUĞUNA İNANIYORUM!'

Leah başını kaldırdı ve ilk kez nişanlı göründü. Falada'ya döndü. At konuşmaya başladığında, Iota'nın tepkisi en azından eğlenceliydi.

"Hanımım onları bu gece bulutlar birkaç dakikalığına dağıldığında gördü ve Bella neredeyse Arabella'ya yetişti!"

Woody Claudia'ya uzandı ve dikkatini çekmek için koluna hafifçe vurdu. Leah'ın yönünü işaret etti, gökyüzünü işaret etti ve biri diğerini zar zor takip eden iki parmağını Claudia'nın yüzünün önünde hareket ettirdi. Claudia'nın gözleri büyüdü ve gülümsemesi kayboldu. Leah'a baktı. 'BUNU GÖRDÜNÜZ MÜ?'

Leah başını salladı.

Claudia yüzünde daha önce görmediğim bir ifadeyle bana döndü. Korkuydu. 'O zaman YARIN OLMALIDIR! ONU DURDURMALISINIZ, SHARLIE! YAPABİLECEK TEK KİŞİSİNİZ! ARABELLA KARDEŞİNİ ÖPMEDEN ÖNCE ÖLDÜRÜLMELİ! KARANLIK KUYUYU YENİDEN AÇMASINA İZİN VERMEZ!'

Leah ayağa fırladı, Falada'nın dizginini tuttu ve onu kapıya doğru yönlendirmeye başladı. Radar başını kaldırdı ve sızlandı. Franna, Leah'ın peşinden gitti ve onun omzuna dokundu. Leah onu omuzlarından uzaklaştırdı. Kalktım.

Claudia, "Onu BIRAKIN, BIRAKIN, KALBİ KIRIK VE ONARILMASI İÇİN ZAMAN GEREKİYOR," dedi. Hiç şüphesiz iyi niyetliydi, ancak gür sesi, sözlerini herhangi bir merhametten yoksun bıraktı. Leah onlardan uzaklaştı.

neyse yanına gittim. 'Lea, lütfen. Gel ba-'

Beni o kadar sert itti ki neredeyse düşüyordum.

Ve sesi olan atı yöneterek gitti.

3

Kapıyı açmasına gerek yoktu, çünkü etrafta kurtlar olmadığı için kapatmaya gerek yoktu. Gri insan kalabalığı hala büyüyordu ve Leah atını yöneterek ortaya çıktığında, ayakta duranlar dizlerinin üzerine çöktü. Hepsi avuçlarını alnına dayadı. Aklımda, o ya da hayatta kalan diğer iki kraliyet tarafından şehri yeniden almaları ya da en azından denemeleri emredilirse, yapacaklarına dair hiçbir şüphe yoktu.

Buna yol açan benim gelişimdi. Bunu inkar etmeye yönelik her türlü çaba, basit bir gerçekle karşılaşınca boşa çıktı: gerçekten vaat edilen prens olduğumu düşündüler. Leah'ı

bilmiyordum ama Woody ve Claudia da aynı şeye inanıyorlardı. Bu, aralarında Dora'nın da bulunduğu olası isyancı kalabalığı benim sorumluluğum haline getirdi.

Leah'ın peşinden gittim ama Claudia kolumdan tuttu. 'YOK, KAL! FRANNA ONA BAKACAK.'

Woody, "Şimdilik rahat ol Charlie," dedi. Mümkünse dinlenin. Çok yorgun olmalısın.'

Güneş doğduktan sonra kaçanların uykulu olabileceğini açıkladım ama şimdilik tamamen uyanıktık. Adrenalin ve zindandan ve ölüm alanından uzakta olmanın inanılması zor neşesiyle sarhoş olmaktan zarar gelmezdi.

Woody dinledi, başını salladı ve Claudia için bir not yazdı. Görememesine rağmen ne kadar düzgün ve hatta yazısının olduğuna hayran kaldım. Notta, *Charlie ve grubunun gece uyanmaya, gündüz uyumaya alışkın olduğu yazıyordu* . Claudia anladığını belirtircesine başını salladı.

'Onu sevdiği için kızgın, değil mi? Onunla tanıştığımda – Falada aracılığıyla – Elden'ın ona karşı her zaman iyi olduğunu söyledi.'

Woody defterine yazdı ve Claudia'ya uzattı: *L ve E hakkında bilgi edinmek istiyor* . Bunun altına bir soru işareti koymuştu.

ONA NE İSTEDİĞİNİ SÖYLE, diye gürledi Claudia. 'UZUN BİR GECE VAR VE UZUN GECELER HİKAYELER İÇİN İYİDİR. O BİLMEYİ HAK EDER.'

Tamam, dedi Woody. "Öyleyse bil ki, Charlie, Leah Elden'ın öldüğüne inanmayı seçiyor çünkü Elden onun Uçuş Katili olduğuna inanmıyor, *edemiyor .* Çocukken onlar böyleydi.' Ellerini birleştirdi ve parmaklarını birbirine geçirdi. 'Bazıları sadece doğum koşullarıydı. En genç ikisiydiler ve göz ardı edilmediklerinde seçildiler. Ablalar - Dru, Ellie, Joy ve Fala - Leah'dan nefret ediyorlardı çünkü o annesinin ve babasının en küçüğü, onların evcil hayvanıydı, ama aynı zamanda sade ve güzel olduğu için de..."

'SANA NE SÖYLÜYOR?' Claudia bağırdı. Ne de olsa dudak okuyabildiğine karar verdim . 'JAN'IN TAHTA OTURDUĞU GÜNLERDEKİ İŞİ OLDUĞU GİBİ DİPLOMATİK Mİ OLACAK? HAYIR, HAYIR, DOĞRU SÖYLE, STEPHEN WOODLIGH! LEAH BİR YAZ SABAH KADAR GÜZELDİ VE DİĞER DÖRTLÜ TAŞ TEKNELER KADAR Çirkindi! O DÖRTLÜ BABALARINDAN SONRA ÇEKİLDİ, AMA LEAH ANNESİNİN GÖRÜNTÜSÜYDİ!'

Yine, *taş tekneler kadar çirkin,* tam olarak söylediği değil, duyduğum şeydi. Sanırım duyduklarımın başka bir peri masalı olduğunu söylememe gerek yok. Tek eksiği cam bir terlikti.

Woody, "Kızlar zaten keskin olan dillerini Elden'da keskinleştirdiler," dedi. "Ona Stumpy ve Deadfoot ve Bay Şaşı ve Grisurat derdi-"

'Gri surat? Yok canım?'

Woody ince dudaklı bir gülümseme gönderdi. 'İntikamını biraz görmeye başladın, değil mi? Elden Flight Killer iktidara geldiğinden beri, Empis neredeyse yalnızca gri yüzlü insanlar tarafından doldurulur. Lanete karşı bağışıklığı olan birkaç kişiyi kökünden söküp atıyor ve yapabilseydi tüm kral kelebeği öldürürdü. Bahçesinde çiçek istemiyor, sadece yabani otlar istiyor.'

Öne eğildi, dizlerini kenetledi, bir elinde kağıt defteri.

Ama kızlar sadece kelimeler kullanır. Kardeşi, Elden'ı yumruklar ve tekmelerle korkuttu, etrafta görecek kimse yokken, sadık yalakalar kadrosundan başka kimse yoktu. Buna gerek yoktu; Robert, Elden'ın çirkin olduğu kadar adil biriydi, ebeveynleri tarafından okşandı ve şımartıldı, Elden büyük ölçüde onlar tarafından görmezden gelindi ve Robert'ın taht

yüzünden kıskançlık yapmasına gerek yoktu, çünkü o daha büyüktü ve onu almak zorundaydı. Jan öldüğünde veya istifa ettiğinde. Sadece küçük kardeşinden nefret ediyor ve nefret ediyordu. Sanırım..." Durdu, kaşlarını çattı. 'Bence aşkın her zaman bir nedeni vardır ama bazen nefret sadece *vardır* . Bir tür serbest yüzen kötülük.'

Cevap vermedim ama iki Rumpelstiltskin'imi düşündüm: Christopher Polley ve Peterkin. Cüce neden beni hava kararmadan çok önce şehirden çıkaracak olan baş harflerin izini silmek için bütün zahmete girmişti? Neden beni Red Molly'ye işaret etmek için hayatını riske attı - ve kaybetti -? Kırmızı cırcır böceği konusunda onu kırdığım için mi? Ben uzun olduğum ve o kısa olduğu için mi? Bir dakika buna inanmadım. Yapabileceği için yapmıştı. Ve sorun çıkarmak istediği için.

Franna geri geldi ve Woody'nin kulağına fısıldadı. Onayladı.

Yakınlarda yıkılmamış bir kilise olduğunu söylüyor. Leah, ayakkabı tamir eden kadın Dora ve birkaç kişiyle uyumak için oraya gitti.'

Kiliseyi gördüğümü hatırladım. 'Belki bu iyidir. Yorgun olmalı.' Claudia'nın iyiliği için kapıda Franna'yı işaret ettim, sonra ellerimi birleştirip başımı onlara yasladım.

'YORGUN? LEAH VE HEPİMİZ! UZUN BİR YOLCULUK YAPTIK, BAZILARI GÜNLERDİR!'

Devam et lütfen, dedim Woody'ye. "Kızların Leah'dan ve Robert'ın Elden'dan nefret ettiğini söylüyordun..."

Woody, "Hepsi Elden'dan nefret ederdi," dedi. 'Leah hariç hepsi. Mahkemede yirmi yaşına kadar yaşayamayacağına dair bir his vardı.'

VIP seyirci kutusundaki sarkık, salyası akan şeyi düşündüm, teni griden daha sağlıksız bir yeşile gitti ve Elden'ın şimdi kaç yaşında olduğunu merak ettim. Ayrıca o mor kaftan-cübbenin altında neyin değiştiğini merak ettim… ama gerçekten bilmek istediğimden emin değildim.

'En genç ikisi, diğerlerinin nefreti ve hoşnutsuzluğu tarafından, ayrıca birbirlerini gerçekten sevdikleri için ve… sanırım… çünkü daha akıllı oldukları için bir araya getirildi. Gitmelerinin yasak olduğu kulelerin uçlarından, ama yine de gittikleri yerlerin alt katlarına kadar, sarayın neredeyse her köşesini ve burukluğunu araştırdılar.'

'Derin Maleen?'

'Muhtemelen ve daha da derin. Şehrin altında uzun yıllardır çok azının olduğu birçok antik yol var. Derin Kuyu'ya giderken yolda tökezlediğinde Leah onunla mıydı bilmiyorum - Leah onların çocukluklarından çıkıp büyümeye başladıkları yıllardan bahsetmeyi reddediyor - ama neredeyse her yere birlikte gittiler, belki de onun dışında. saray kütüphanesi. Zeki olduğu kadar, Leah asla kitaplara düşkün biri değildi; Elden ikisinin okuyucusuydu.

"Bahse girerim kardeşi bunun için onunla da dalga geçmiştir," diye araya girdi Eye.

Woody ona döndü ve gülümsedi. 'Gerçekten dedin, Charlie'nin arkadaşı. Robert ve kız kardeşler de.

'ŞİMDİ ONA NE SÖYLÜYORSUN?' Claudia sordu. Woody defterine kısa bir özet karaladı. Okudu, sonra 'Ona ELSA'DAN bahset!' dedi.

doğruldum. 'Deniz Kızı?'

"Evet," diye onayladı Woody. 'Saray deniz kızı. Onu tesadüfen gördünüz mü?

Başımı salladım. Ondan geriye kalanları gördüğümü söylemeyecektim.

Woody, "Küçük, gizli bir girintide yaşıyordu," dedi. Neredeyse bir mağara. Hâlâ orada yaşadığına inanmak isterdim ama bundan çok şüpheliyim. Muhtemelen ihmal veya açlıktan öldü. Ve muhtemelen üzüntü.'

Ölmüştü, tamam ama onu öldüren ihmal, açlık ya da üzüntü değildi.

Elden ve Leah onu besledi ve onlara şarkı söyledi. Garip şarkılar ama güzel. Leah kendi kendine şarkı söylerdi. Durdurdu. "Hala şarkı söyleyecek bir ağzı varken."

Radar'ın kafasını okşadım. Bana uykulu gözlerle baktı. Yolculuğumuz onun için olduğu kadar benim için de zor olmuştu ama Rades için her şey yolunda gitmişti. Hayatına yeni bir kontratı vardı ve onu seven insanlarla birlikteydi. Onun kaçışını düşünmek bana onun hayatta kaldığı haberini nasıl aldığımı düşündürdü.

Claudia'ya, "Bana kriketten bahset," dedim. 'Kırmızı cırcır böceği. Bu kadar büyük. Ellerimi birbirinden ayırdım. "Sana nasıl geldiğini anlamıyorum. Radar ile mi geldi? Ve neden-'

Bana bıkkın bir bakış attı. 'Seni duyamadığımı unuttun mu, Sharlie?'

Aslında vardı. Sana söyleyebilirim çünkü bu gece saçları dökülmüş, kulaklarının olduğu yerde başının yanlarını kapatmıştı, ama bu doğru olmazdı. Sadece unuttum. Woody'ye kırmızı cırcır böceğini Peterkin'den nasıl kurtardığımı ve daha sonra zindan duvarındaki bir delikten karnına yapıştırılmış bir notla çıktığını nasıl gördüğümü anlattım. İçinde Radar'ın küçük bir kürkü olan bir tanesi. Kendi notumu nasıl eklemiştim ve babamın özdeyişini izleyerek yola gönderdim: *hiçbir şey bekleme ama asla umudunu kaybetme* .

İyi bir tavsiye, dedi Woody ve yastığını kaşımaya başladı. Hızlı yazdı, her satırı şaşırtıcı derecede düz. Kapının dışında, griler gece için yerleşiyorlardı, battaniye getirenler onları paylaşıyordu. Yolun karşısında, Falada'yı kilisenin dışında bir otostop direğine bağlı ve çim biçerken görebiliyordum.

Woody defteri Claudia'ya verdi ve orada yazılanları okurken gülümsemeye başladı. Onu güzelleştirdi. Konuştuğunda her zamanki gür sesiyle değil, kendi kendine konuşuyormuş gibi çok daha alçak bir sesle konuşuyordu.

"Elden'in hizmet ettiği varlık adına en iyi çabalarına rağmen - o şeyin aleti olduğuna inanmayabilir, ama kesinlikle öyledir - sihir hayatta kalır. Çünkü büyünün yok edilmesi zordur. Bunu kendin gördün, değil mi?'

Başımı salladım ve ölmek üzere olan ve güneş saatini altı kez çevirdikten sonra yeniden genç ve güçlü olan Radar'ı okşadım.

'Evet, sihir hayatta kalır. Artık kendisine Uçuş Katili diyor, ama kendi gözlerinizle gördünüz ki binlerce, hayır, MİLYONLARCA hükümdar hala yaşıyor. Ve Elsa ölmüş olsa da, Snab hala yaşıyor. Teşekkürler, Sharlie.'

'Snap mı?' Iota dik oturarak sordu. Koca elinin ayasıyla alnına vurdu. 'Yüce tanrılar, onu gördüğümde neden bilmiyordum?'

'Bana geldiğinde… ah, Sharlie… geldiğinde…'

Alarmıma göre, ağlamaya başladı.

'Tekrar DUYMAK için, Sharlie! Ah, yeniden DUYMAK, bir insan sesi olmasa da çok MUHTEŞEM...'

Radar ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Claudia başını birkaç dakika Radar'a yaklaştırırken aynı zamanda boynundan kuyruğuna kadar yanlarını okşadı. Rahatlık almak. Woody kolunu ona doladı. Ben de aynısını yapmayı düşündüm ama olmadı. Prens ya da değil, çok utangaçtım.

Başını kaldırdı ve yanaklarından akan yaşları ellerinin topuğuyla sildi. Devam ettiğinde, her zamanki ses seviyesindeydi.

'DENİZKIZI ELSA ÇOCUKLARA ŞARKI SÖYLEDİ, STEPHEN SİZE BUNU SÖYLEDİ Mİ?'

"Evet," dedim, sonra sağır olduğunu hatırladım ve başımla onayladım.

'DİNLEMEYİ DURDURAN HERKESE ŞARKI SÖYLÜYOR, AMA SADECE DİĞER DÜŞÜNCELERDEN ZİHİNLERİNİ TEMİZLEYİP DUYABİLECEKLERSE. ROBERT VE LEAH'IN KARDEŞLERİNİN BÖYLE APTALLIK İÇİN ZAMANLARI YOKTU, AMA ELDEN VE LEAH FARKLIYDI. GÜZEL ŞARKILARDI, DEĞİLLER MİSİNİZ, WOODY?'

"Öyleydiler," dedi, ancak yüzündeki ifadeden Elsa'nın şarkılarına da fazla zaman ayırıp ayırmayacağından şüpheliydim.

Alnıma hafifçe vurdum, sonra öne eğildim ve onunkine dokundum. Soru sorar bir tavırla ellerimi kaldırdım.

'EVET, ŞARLI. KULAKLA DUYULAN ŞARKILAR DEĞİL, DENİZ YARDIMLARI KONUŞAMAZLAR.'

'Ama kriket?' Elimle zıplama hareketleri yaptım. ' …ne isim verdin? Sapık mı?'

Claudia'nın gür sesini bir süreliğine ayırayım, olur mu? Kırmızı cırcır böceği *bir* snab değil *,* Snab'dı. Claudia ona küçük dünyanın kralı derdi. O zaman böcekleri kastettiğini düşünmüştüm (*Bu sadece lanet bir saçmalık* , demişti Peterkin), ama daha sonra Snab'ın gördüğüm yaratıkların çoğunun hükümdarı olabileceğine inanmaya başladım. Deniz kızı Elsa gibi, Snab insanlarla konuşabiliyordu ve Radar'a evine kadar eşlik ettikten sonra Claudia ile konuşmuştu. Claudia'ya göre, Snab yolculuğun çoğunu Radar'ın sırtına binerek yaptı. Bunu hayal etmek benim için zordu ama nedenini anlayabiliyordum; Ne de olsa cırcır böceği yaralı bir arka bacağından kurtuluyordu.

Snab ona köpeğin sahibinin ya öldürüldüğünü ya da Lilimar'da esir alındığını söyledi. Claudia'ya, köpeği güvenle ona geri götürmekten başka yapabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu. Çünkü, genç adamın hayatını kurtardığını ve bu tür bir borcun geri ödenmesi gerektiğini söyledi. Genç adam hala hayatta olsaydı Deep Maleen'de hapsedileceğini söyledi ve içeri girmenin bir yolunu biliyordu.

"Snab," dedi Iota merak dolu bir sesle. 'Snab'ı gördüm ve bilmiyordum bile. dürtüleceğim.'

Benimle konuşmadı ' dedim.

Woody buna gülümsedi. 'Dinliyor muydunuz?'

Tabii ki olmamıştım; zihnim kendi düşüncelerimle doluydu... tıpkı Elsa'yı geçen birçok kişinin zihninin dinleyemeyecek kadar meşgul oldukları için onun şarkılarını duymaması gibi. Kendi dünyamda bile şarkılar (ve birçok hikaye) hakkında bu kadarı doğrudur. Akıldan zihne konuşurlar, ama sadece dinlerseniz.

Sadece annemin saç kurutma makinesi rüyasıyla değil, aynı zamanda iyi bir dönüş yaptığım bir kriket kralı tarafından da kurtarıldığımı fark ettim. Başta kimsenin hikayeme inanmayacağını söylediğimi hatırlıyor musun?

4

Woody ve Claudia yorgundu, bunu görebiliyordum, Radar bile şimdi ertelemişti ama bilmem gereken daha çok şey vardı. "Leah ayların öpüşmesi konusunda ne demek istedi?"

Woody, 'Belki arkadaşın sana söyleyebilir' dedi.

Iota bunu yapmak için can atıyordu. Gökyüzü kızkardeşlerinin hikayesi ona çocukken anlatılmıştı ve muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi sevgili okuyucu, en derin izlenimleri yaratan ve en uzun süren çocukluğumuzun hikayeleridir.

'Herkesin gördüğü gibi birbirlerini kovalıyorlar. Ya da bulutlar bu kadar kalın ve sürekli gelmeden önce.' Woody'nin yara izlerine baktı. 'Gözleri olanlar zaten. Bazen Bella başrolde, bazen Arabella. Çoğu zaman biri diğerine çok fazla öncülük ediyor ama sonra mesafe kapanmaya başlıyor.'

Bunu, bulutların parçalandığı durumlarda kendim için görmüştüm.

"Sonunda biri diğerini geçer ve o gece birleşirler ve öpüşürlermiş gibi görünürler."

Woody, "Eski günlerde bilge adamlar tarafından bir gün gerçekten çarpışacakları söylenirdi," dedi ve "her ikisi de paramparça olacak. Yok edilmeleri için çarpışmaları bile gerekmeyebilir; karşılıklı çekimleri onları parçalara ayırabilir. İnsan hayatında bazen olduğu gibi.'

Iota'nın bu tür felsefi varsayımlara ilgisi yoktu. 'Ayrıca, gök kız kardeşlerin öpüştüğü gecede, her kötülüğün dünyaya kötülük yapmak için serbest bırakıldığını da söyledi.' Durdurdu. "Ben gençken, kız kardeşlerin öpüştüğü gecelerde dışarı çıkmamız yasaktı. Kurtlar uludu, rüzgar uludu, ama sadece kurtlar ve rüzgar değil.' Bana hüzünle baktı. Charlie, *dünya* uludu. Sanki acı çekiyormuş gibi.'

"Ve Elden bu olduğunda bu Derin Kuyuyu açabilir mi? Efsane bu mu?

Woody ya da Eye'dan cevap yok ama yüzlerindeki ifade bana bunun bir efsane olmadığını söylemeye yetiyordu.

"Ve bu Derin Kuyuda bir yaratık mı yaşıyor? Elden'ı Uçuş Katili'ne çeviren şey mi?'

Evet, dedi Woody. 'Adını biliyorsun. Ve eğer öyleyse, o ismi söylemenin bile tehlikeli olduğunu biliyorsun.'

biliyordum . _

'BENİ DİNLE, SHARLIE!' Claudia'nın böğürmesi üzerine, Radar gözlerini açtı ve başını kaldırdı, sonra tekrar indirdi. 'YARIN ŞEHRE GİDİYORUZ VE GECE ASKERLERİ EN ZAYIF ZAMANLARINDAYKEN TEKRAR ALACAĞIZ! LEAH, HAKKI OLDUĞU GİBİ BİZE LİDER OLACAKTIR, AMA O KUYUYU AÇMADAN ÖNCE ELDEN'I BULMALI VE ONU ÖLDÜRMELİSİNİZ! LEAH OLMALI, O TARHIN HAK VERİCİDİR VE BU ŞEKİLDE GÖREVİ OLMALIDIR… YÜKÜ… AMA…'

Gerisini söylemek istemediği gibi, Derin Kuyudaki pusuya yatmış olan Gogmagog'un adını da söylemek istiyordu. Ve zorunda değildi. Leah, deniz kızının şarkılarını birlikte dinlediği sevgili kardeşinin Uçan Katil olamayacağına inanıyordu. Duymuş olması gereken ve kendisinin tüm acılarına rağmen, Elden'in öldüğüne, Lilimar'ın harabelerini ve kalan birkaç sakinini yöneten canavarın, onun adını almış bir sahtekar olduğuna inanmak onun için daha kolaydı. Onun gerçekten Elden olduğunu keşfederse ve onu aşağıda, tüneller ve yeraltı mezarlarından oluşan labirentin derinliklerinde bir yerde bulursa, tereddüt edebilirdi.

Ve birçok akrabası gibi öldürülecekti.

Claudia, "SÖZ VERİLEN PRENSSİNİZ," dedi. 'SOYUNDUĞUMUZ TÜM DUYULARA SAHİPSİNİZ. SİHİRLİ DÜNYADAN GELEN ADRIAN'IN MİRİSİSİNİZ. ELDEN'I BU YARDIMCI AÇMADAN ÖNCE ÖLDÜRMESİ GEREKEN KİŞİ SİZSİNİZ!'

Iota kocaman açılmış gözleri ve düşük çenesiyle dinliyordu. Sessizliği bozan Woody oldu. Sessizce konuştu, ama her kelime bana bir darbe gibi çarptı.

'İşte en kötü şey, en kötü olasılık: Derin Kuyu'ya bir kez geri dönen şey, bir daha geri dönmeyebilir. Elden onu açarak sadece dünyamızın grileşmesini değil, aynı zamanda tamamen yok olmasını da riske atıyor. Ve daha sonra? O şeyin nereye gidebileceğini kim bilebilir?'

Gözsüz yüzü benimkinden birkaç santim uzakta olana kadar öne eğildi.

'Empis ... Bella ... Arabella ... bunlardan başka dünyalar da var Charlie.'

Gerçekten de vardı. Ben onlardan birinden gelmedim mi?

Sanırım o zaman, Bertie Bird'le yaptığım en kötü gezilerden hatırladığım soğukluk üzerime gelmeye başladı. Ve Polley'den, önce bir elini, sonra diğerini kırdığım zaman. Ve Cla'dan. Ona bageti fırlatmıştım ve seni mahvedeceğim *tatlım dedim* . Yaptığım ve pişmanlık duymadan. Disney prensi değildim ve belki de bu iyiydi. Empis halkının ihtiyacı olan bir Disney prensi değildi.

5

Claudia ve Woody uyuyorlardı. Onlarla birlikte gelen griler de öyleydi. Zorlu bir yolculuk geçirmişlerdi ve onları takip eden günlerde -ya da günlerde- önlerinde daha çok iş vardı. Öte yandan, uyanma ve uyku saatlerimin alt üst olması nedeniyle hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim. Binlerce cevapsız sorum vardı. En korkunç olanı, Gogmagog'un kuyusundan çıkarsa yapabilecekleriydi. Tıpkı büyük boyutlu hamamböceğinin yaptığı gibi, dünyamıza gelebileceği fikri beni rahatsız etti.

Her şeyi başlatan hamamböceği , diye düşündüm ve neredeyse gülecektim.

Dışarı gittim. Uyuyanların sesleri – homurtular, iniltiler, ara sıra osuruklar – bana Deep Maleen'deki gecelerimi hatırlattı. Kulübenin duvarına yaslandım ve bulutlarda bir ya da iki yıldız, muhtemelen Bella ve Arabella'yı bile görmeye yetecek kadar bir boşluk olmasını umarak gökyüzüne baktım, ama sadece boşluk vardı. Hangi gündüz daha gri olurdu. Kingdom Road'un karşısında, Falada kilisenin dışında otlamaya devam etti. Birkaç sönmekte olan kamp ateşi, orada uyuyanların daha fazlasını aydınlattı. Şimdi en azından yüz kişi olmalıydı. Henüz bir ordu değil, ama oraya varmak.

Yanımda gölgeler hareket etti. Döndüm ve Eye ve Radar'ı gördüm. Göz, hunkers üzerinde çömeldi. Rades onun yanına oturdu, gecenin kokularını içine çekerken burnu nazikçe hareket ediyordu.

'Uyuyamıyor musun?' Diye sordum.

'Hayır, hayır. Kafamın içindeki saat tamamen yanlış.'

Kulübe katıl , diye düşündüm.

'Aylar ne sıklıkta üstümüzden geçer?'

Düşündü. "Gecede en az üç kez, bazen on."

Bu bana bir anlam ifade etmedi, çünkü evrenin saatinin her zaman zamanında çalıştığı bir dünyada yaşıyordum. Ayın doğuşu ve batışı on, elli, yüz yıl önceden tahmin edilebilirdi. Burası o dünya değildi. Bu, deniz kızlarının ve Snab adlı kırmızı bir cırcır böceğinin, dinleyenlerin kafalarına şarkılar ve düşünceler yansıtabildiği bir dünyaydı.

'Keşke onları görebilseydim. Birbirlerine gerçekten ne kadar yakın olduklarını görün.'

"Eh, yapamazsın, ama geçtiklerinde bulutların arasından parıldadıklarını görebilirsin. Parıltı ne kadar parlaksa, o kadar yakın olurlar. Ama neden rahatsız? Prensesin gördükleri hakkında yalan söylediğini düşünmüyorsan tabii?'

başımı salladım. Leah'nın yüzündeki endişeli ifade yanlış değildi.

"Başka bir dünyadan geldiğin doğru mu?" Iota aniden sordu. 'Sihirli bir dünya mı? Sanırım öyle olmalı, çünkü senin kalçana taktığın gibi bir silah görmedim.' Durdurdu. 'Ben de senin gibisini görmedim. Yüce Tanrılara şükrediyorum, Güzel Kişi'nin ilk raundunda sana karşı durmak zorunda olmadığım için. Ben burada olmazdım.

Beni yere sererdin, Eye.

'Hayır, hayır. Sen bir prenssin, tamam. İlk başta hiç düşünmezdim ama öylesin. Sende eski boya kadar sert bir şey var.'

Ve karanlık , diye düşündüm. *Kendi karanlık kuyuma, dikkat etsem iyi olur* .

'Onu bulabilir misin?' diye sordu, büyük, yaralı bir eliyle Radar'ın kafasını okşayarak. "Gerisini halledebiliriz, hiç şüphem yok - gece askerleri gün ışığındaki zayıflıkları ve onları koruyamadıkları için, Elden'ın küçük serseri tayfası tavşanlar gibi koşacak ve biz de onları olduğu gibi katledeceğiz. tavşanlar – ama Flight Killer! Derine indiyse onu bulabilir misin? Var mı, bilmiyorum… biraz…'

Örümcek hissi düşündüğüm şeydi, ama ağzımdan çıkan şey değildi. "Bir prens duygusu mu?"

Buna güldü ama evet dedi, demek istediğinin bu olduğunu düşündü.

'Yapmıyorum.'

'Peki ya Pursey? Bize yardım eden mi? Karanlık Kuyuya giden yolunu bulabilir mi?'

Bu fikri düşündüm, sonra başımı salladım. Pursey'nin hâlâ hayatta olmasını umuyordum ama şansın az olduğunu biliyordum. Kellin kendi başımıza kaçmadığımızı bilirdi. Su kovalarıyla yaptığı ölümcül numara için bana hak verebilirdi ama önünde dolap olan kapıyı biliyor muydu? Bu içeriden birinden gelmiş olmalıydı. Ve Pursey şimdiye kadar ölümden ve işkence odasının konuşmaya teşviklerinden kurtulmuş olsa bile, Karanlık Kuyuya giden yolu bilme şansı azdı.

Son sönen kamp ateşlerinin titreyen ışığının bile ulaşamadığı derin bir gölgedeydik, bu yüzden çorabımdan bir kükürt kibriti daha aldım ve binanın yan tarafını kaşıdım. Saçımı geriye atıp gözlerimin önünde tuttum. 'Ne görüyorsun? Hala ela mı?

Iota yaklaştı. 'Hayır. Mavi. Parlak mavi, prensim.'

şaşırmadım. Bana Charlie de, dedim ve kibriti salladım. 'Geldiğim dünyaya gelince... Bence bütün dünyalar sihirdir. Sadece alışırız.'

'Şimdi ne var?'

'Benim için? bekleyeceğim. Benimle bekleyebilir veya içeri girip uyumayı deneyebilirsiniz.'

'Kalacağım.'

'Biz de yapacağız' dedi biri. Döndüm ve iki kadını gördüm, Eris ve Jaya. Konuşan Eris'ti. "Neyi bekliyoruz prensim?"

Ona Charlie deyin, dedi Eye. 'Daha çok seviyor. Mütevazı, biliyorsun. Bir hikayedeki bir prens gibi.'

'Neyi beklediğimi göreceğiz ya da yapmayacağız. Şimdi sessiz ol.

Biz sessizdik. Cırcır böcekleri -muhtemelen kırmızı değiller- yabani otlarda ve şehrin dışına yayılan harap banliyönün molozlarında şarkı söylüyordu. Serbest hava soluduk. İyiydi. Zaman Geçti. Falada kırptı, sonra sadece başı eğik, muhtemelen uyuklayarak durdu. Radar derin uykudaydı. Bir süre sonra Jaya gökyüzünü işaret etti. Yoğun bulutların arkasından iki parlak ışık geçiyor, yüksek hızda ilerliyordu. Işıklar birbirine değmiyordu –

öpüşüyordu – ama bulut örtüsüne rağmen çok, çok yakın olduklarını görebiliyorduk. Sarayın üçlü kulelerinin arkasından geçtiler ve gittiler. Stadyumu çevreleyen gaz jetleri çemberi sönmüştü. Şehir karanlıktı ama duvarın içinde kalan gece askerleri devriye gezecekti.

Bir saat geçti, sonra iki. İç saatim Iota'nınki kadar yanlıştı, ama beklediğim şey -doğamın karanlık kısmının umduğu şey- gerçekleştiğinde ilk ışığı kapatmak zorundaydı. Prenses Leah kiliseden çıktı. Pantolon, çizme ve kısa kılıçla başkası olamazdı. Göz dik oturdu ve ağzını açtı. Elimi göğsüne koyup parmağımı dudaklarıma götürdüm. Falada'yı çözüp, onu, toynaklarının hafif uyuyan birini uyarabileceği kaldırım taşlı yol yüzeyinden uzak tutarak şehir kapısına doğru götürmesini izledik. Prenses, ata bindiğinde karanlıkta daha koyu bir şekilden biraz daha fazlasıydı.

durdum. 'Kimsenin benimle gelmesine gerek yok' dedim, 'ama yaşadığımız onca şeyden sonra, gelmeye karar verirsen seni durdurmayacağım.'

"Yanında," dedi Eye.

Gideceğim, dedi Eris.

Jaya sadece başını salladı.

"Sen değil Radar," dedim. Claudia ile kal.

Kulakları sarktı. Kuyruğu sallanmayı bıraktı. O gözlerde umut ve yalvarış yanılmıyordu.

'Demedim. "Lily'ye bir yolculuk, tüm sahip olduğun şey."

Kadın bizden önde gidiyor Charlie, dedi Eye. 'Ve ana kapı yakın. Eğer ona yetişeceksek-'

'Yürü ama yavaş. Bol zamanımız var. Gün ışıyana kadar girmeyi denemeyecek. Uçuş Katili'nin kardeşi olmadığını kendi gözleriyle görmek istiyor ve sanırım Elden yaşıyorsa onu kurtarmak ister ama o aptal değil. İçeri girmeden önce ona yetişeceğiz ve onu bize katılması için ikna edeceğim.'

'Bunu nasıl yapacaksın?' diye sordu Eris.

'Herhangi bir şekilde gerekli.' Buna kimse bir şey demedi. Elden şimdiden Karanlık Kuyuda, ayların öpüşmesini bekliyor olabilir. Oraya gitmeli ve bu olmadan önce onu durdurmalıyız.'

"Her ne şekilde olursa olsun," dedi Eris alçak sesle.

Ya Leah yolu bilmiyorsa? Iota sordu.

'O zaman,' dedim, 'asıldık.'

"Prensim," dedi Jaya. Charlie, yani. Döndü ve işaret etti.

Radar arkamızda ilerliyordu. Baktığımı gördü ve yetişmek için koştu. Diz çöküp başını ellerimin arasına aldım. 'İtaatsiz köpek! Geri dönecek misin?

Sadece bana baktı.

İç çektim ve ayağa kalktım. 'Tamam. Gelin.'

Peşimden yürüdü ve Radar'ı sayarak dört beş kişi bu şekilde perili şehre doğru ilerledik.

6

Kapı yakındı - başgösteriyordu - yolun sol tarafındaki yıkık bir binadan bir şey üzerimize atladı. Bay Bowditch'in 45'ini çizdim, ama bırakın nişan almak şöyle dursun, onu ortaya çıkaramadan, şekil büyük (ama yine de hafif eğri) bir sıçrayış yaptı ve Radar'ın sırtına indi. Snab'dı. hayrete düştük; Radar değildi. Bu yolcuyu daha önce de taşımıştı ve tekrar yapmaya tamamen istekli görünüyordu. Snab, bir gözcü gibi boynuna yerleşti.

Kapının dışında Leah ve Falada'nın kamp kurduğuna dair hiçbir iz görmedim. Bu hoşuma gitmedi. Durdum, sonra ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Snab bineğinden aşağı atladı, neredeyse kapıya gitti, sonra sağa döndü. Radar peşinden gitti, krikete (ki buna aldırmıyor gibiydi) burnunu çekti, sonra gelip gelmediğimizi görmek için bize baktı.

Belki eski günlerde bakım için yapılmış olan asfalt bir yol, burada sarmaşık tüyleriyle kaplı duvarın dış tarafındaki molozdan geçiyordu. Snab, yabani otların arasından atlayarak ve dökülen tuğlaları çevik bir şekilde engelleyerek yolu gösterdi. En fazla yüz adım sonra önümüzde karanlıkta beyaz bir şekil gördüm. Bir hışırtı çıkardı. Falada'nın yanında bağdaş kurup şafağı bekleyen Prenses Leah vardı. Önce kriketi gördü, sonra geri kalanımızı. Ayağa kalktı ve sanki savaşa hazırmış gibi eli kılıcının kabzasında ve ayakları ayrı, karşımızda durdu.

Falada konuştu, ancak üçüncü şahıstan vazgeçti. 'Yani. Sör Snab sizi bana getirdi. Ve şimdi beni bulduğuna göre, geri dönmelisin.'

"Sen yokken kazlarını kim tutuyor leydim?"

Söylemeyi beklediğim ve Illinois, Sentry'den Charlie Reade'in herhangi bir şey söyleyeceği gibi değildi.

Gözleri büyüdü, sonra köşelerde biraz kırıştı. Ağzı olmadığından emin olmak zordu ama bence hem eğlendi hem de şaşırdı. Falada, 'Hanımımın adamları Whit ve Dickon, onları çok iyi tutuyorlar' dedi.

Dick Whittington'daki gibi , diye düşündüm.

Jaya: 'Bu at-'

Leah ona susmasını işaret etti. Jaya geri çekildi ve gözlerini yere indirdi. "Artık aptal sorunun yanıtlandığına göre, bizi bırak. Ciddi bir işim var.

Kalkmış yüzüne baktım, ağzının olması gereken yerdeki yara izi ve yanındaki çirkin yara dışında güzeldi.

'Hiç yedin mi?' Diye sordum. "Çünkü ileride olacaklar için güçlü olmak zorundasın leydim."

Falada, "İhtiyacım olanı aldım," dedi. Leah'ın sesini çıkarmak için harcadığı çabayla boğazının çalıştığını görebiliyordum. 'Şimdi git - sana emrediyorum.'

ellerini tuttum. Benimkilerde küçüktüler ve soğuklardı. İyi bir tavır sergiliyordu – kibirli prenses tamamen kontrol altındaydı – ama ben onun ölümüne korktuğunu sanıyordum. Ellerini geri çekmeye çalıştı. tuttum.

Hayır, Lea. Sana emir veren benim. Ben vaat edilen prensim. Sanırım bunu biliyorsun.

"Bu dünyanın prensi değil," dedi Falada ve şimdi Leah'ın boğazındaki tıkırtıları ve mırıltıları duyabiliyordum. Kibar konuşması arzudan çok zorunluluktandı. Kısrak aracılığıyla konuşmaya zorlanmamış olsaydı - ve büyük bir çabayla - beni yeni bir tane parçalayacaktı. Artık gözlerinde eğlence yoktu, sadece öfke. Önlüğünden kazları besleyen bu kadın sorgusuz sualsiz itaat edilmeye alışmıştı.

"Hayır," diye kabul ettim. 'Bu dünyanın prensi değil, benimkinde de bir prens değil, ama bir zindanda uzun günler geçirdim, öldürmeye zorlandım ve arkadaşlarımın öldüğünü gördüm. Beni anlıyor musun prenses? Sana emir verme hakkımı anlıyor musun *?* '

Falada hiçbir şey söylemedi. Leah'ın sol gözünden bir damla yaş düştü ve pürüzsüz yanağından aşağı yavaş bir yol çizdi.

"Benimle biraz yürü, lütfen."

Saçlarının yüzünün etrafında uçuşmasını sağlayacak kadar şiddetli bir şekilde başını salladı. Tekrar ellerini çekmeye çalıştı ve ben tekrar tuttum.

"Zaman var, ilk ışıktan en az bir saat önce ve tüm dünyanız birbirimize ne söylediğimize bağlı olabilir. Benimki bile risk altında olabilir. Bu yüzden *lütfen* .'

Ellerini bıraktım. Çorabımdan kalan kükürt kibritlerinden birini aldım. Sarmaşığın bir kısmını kenara ittim, kibriti kaba taşa vurdum ve Iota'da yaptığım gibi yüzümün önünde tuttum. Bana bakmak için parmak uçlarında yükseldi, kalkık alnını öpebileceğim kadar yakındı.

"Mavi," dedi Falada.

, diye mırıldandı Eris.

Hayır, hayır, bu o, dedi Iota aynı alçak sesle. Hayret içindeydiler. Ben de öyleydim ve neden olmasın? Burada sihir vardı ve şimdi onun bir parçasıydım. Bu beni dehşete düşürdü, çünkü artık tamamen kendim değildim ama aynı zamanda beni yüceltiyordu.

'Gelin hanımefendi. Konuşmamız gerek. Lütfen gel.'

O yaptı.

7

Diğerlerinden patika yoldan biraz aşağı indik, solumuzda sarmaşıklarla kaplı şehir surları, sağımızda yıkılmış banliyönün molozları, üstümüzde karanlık gökyüzü.

Onu durdurmalıyız, dedim. Korkunç bir felaket getirmeden önce.

Radar, boynuna tünemiş bir Snab ile aramızda yürüyordu ve cevap veren Snab'dı. Bu ses, Leah'ın Falada aracılığıyla konuşurken kullandığından çok daha netti. 'Kardeşim değil. Flight Killer Elden *değil .* Asla böyle korkunç şeyler yapmazdı. Nazik ve sevgi doluydu.'

İnsanlar değişir , diye düşündüm. *Babam yaptı ve ben Bertie ile birlikteyken yaptım. Benim gibi iyi bir insanın neden böyle boktan şeyler yaptığını merak ettiğimi hatırlıyorum* .

"Eğer yaşıyorsa," dedi Snab, "mahkumdur. Ama buna inanmıyorum. Ailemin çoğu gibi onun da öldüğüne inanıyorum.'

'Ben de buna inanıyorum' dedim. Yalan değildi, çünkü kesinlikle tanıdığı Elden - sarayın gizli yollarını keşfederken elini tutan, deniz kızının söylediği şarkıları dinleyen - Elden'in öldüğünü *biliyordu .* Geriye sadece Gogmagog'un kuklası kaldı.

Durduk. Boğazı çalıştı ve Snab konuştu. Snab onun en ideal kanalı olmasına rağmen, çok fazla ventriloklük onu incitiyor olmalıydı , ama uzun süredir kalbinde tuttuğu şeyi söylemek zorundaydı.

'Tutukluysa, onu serbest bırakacağım. Eğer ölürse, bu hüzünlü topraklardaki lanetin kalkması için onun intikamını alacağım. Bu benim işim, senin değil, seni Adrian Bowditch'in oğlu.'

Ben onun oğlu değildim, sadece varisiydim ama bunu ona söylemenin zamanı değildi.

"Uçuş Katili neredeyse kesinlikle Karanlık Kuyuya gitti, Prenses. Orada aylar öpüşüp yol açılıncaya kadar bekleyecek. Bulabildin mi?'

Başını salladı ama kararsız görünüyordu.

'Bizi oraya götürür müsün? Çünkü onu kendi başımıza bulmamızın bir yolu yok. Onunla yüzleştiğimizde Flight Killer'ın kaderini sana bırakacağıma söz versem, olur mu?'

Uzun bir süre cevap gelmedi. Sözümü tutacağımdan emin değildi ve emin olmamakta haklıydı. Elden'ı tanır ve onu öldürmeye cesaret edemezse – şimdiki haliyle bile – onun

arzusunu yerine getirir ve yaşamasına izin verir miydim? Dora'nın mahvolmuş yüzünü ve dürüst kalbini düşündüm. Pursey'nin büyük bir ihtimalle bedelini çoktan ödediği cesaretini düşündüm. Seafront'tan muhtemelen var olmayan bir sığınak yerine giderken gördüğüm gri mültecileri düşündüm. Yaralıları ve lanetli insanları terazinin bir tarafına, bir prensesin şefkatli kalbini diğer tarafına koyun, dengelerini sağlamalarının hiçbir yolu yoktu.

Gallien'li Leah'a gerçekten böyle bir söz verir miydin?

Bunun üçüncü kişiye dönüş olduğunu düşünmedim; Sanırım o zaman Snab kendisi için konuşuyor olabilirdi, ama Leah'ın da aynı şeyi bilmek istediğinden şüphem yoktu.

'İsterim.'

Dedi ki, 'Eğer sözünüzü bozarsanız cehennem ateşinde yanacağına annenizin ruhu üzerine söz veriyor musunuz?'

"Evet," dedim tereddüt etmeden ve bu tutmayı düşündüğüm bir sözdü. Leah kardeşinin ne hale geldiğini gördüğünde onu kendi öldürebilirdi. Bunu umut edebilirdim. Değilse, Bay Bowditch'in silahını Iota'ya verirdim. Daha önce hiç kovulmamıştı, ama bu yüzden herhangi bir sorun beklemiyordum; silahlar ucuz kameralar gibidir, tek yapman gereken nişan alıp ateş etmek.

Sen ve arkadaşların Leah'ı izleyip ona itaat mi edeceksiniz?

'Yapacağız.'

Muhtemelen onu takip etmemi engelleyemeyeceğini biliyordu. Diğerleri Empis'in nedimesinin bir emrine itaat edebilirdi ama ben yapmazdım. Daha önce de söylediği gibi, Falada aracılığıyla ben bu dünyanın prensi değildim ve onun emirlerine bağlı değildim.

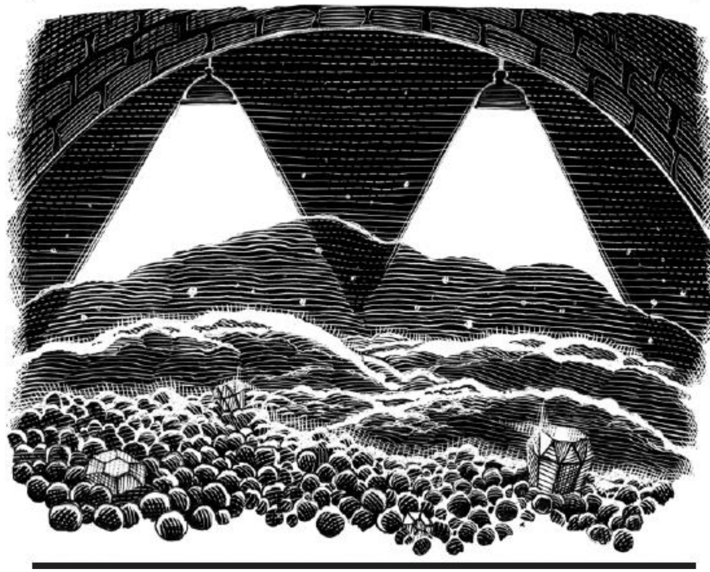
Tepede, gökyüzü aydınlandı. Biz insanlar yukarı baktık. Radar da öyle. Snab bile yaptı. Parlak küreler bulutları aydınlattı. Aylar şimdi birbirine o kadar yakındı ki, yan yatmış sekiz rakamına benziyorlardı. Veya sonsuzluk sembolü. Birkaç saniye içinde saray kulelerinin arkasından geçtiler ve gökyüzü yeniden karardı.

"Tamam," dedi Snab. 'Şartlarınızı kabul ediyorum. Daha fazla konuşma, lütfen. Acıtıyor.'

'Biliyorum' dedim. 'Ve üzgünüm.'

Radar sızlandı ve Leah'nın elini yaladı. Leah eğilip onu okşadı. Anlaşma yapıldı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şehirde. Yasın Sesi.

Hana. Bir Zamanlar Şarkı Söyleyen. Altın.

Mutfak. Kabul Odası.

Aşağı Gitmek İçin Yukarı Gitmeliyiz.

1

Leah bizi diğerlerinin beklediği yere götürdü. Falada'dan ya da Snab'dan bir şey söylemeden tekrar oturdu. Iota bana baktı. Başımı salladım - anlaşmayı yaptım. Onunla oturduk ve şafağı bekledik. Tekrar yağmur yağmaya başladı, sert değil ama sürekli. Leah, Falada'nın taşıdığı tekli heybeden bir panço aldı ve omuzlarına geçirdi. İzin için bana bakan Radar'ı işaret etti, sonra Leah'a gitti. Üzerindeki pançoyu çırptı. Snab da gitti. Kuruydular. Geri kalanımız, giymekten kurtulduğumuz paçavralarla ıslandık. Jaya titremeye başladı. Eris ona sarıldı. Onlara geri dönebileceklerini söyledim. Her iki kadın da başlarını salladı. Iota zahmet etmedi, sadece başı eğik ve elleri kenetlenmiş oturdu.

Zaman Geçti. Bir an geldi ve yukarı baktığımda Leah'ı görebildiğimi fark ettim. Soru sorarcasına ona elimi kaldırdım. Sadece başını salladı . Sonunda, gün sulu bir şafakla aydınlandığında, ayağa kalktı ve Falada'yı molozdan yükselen bir tuğla duvarın kalıntılarından çıkan bir demir parçasına bağladı. Takip edip etmediğimize bakmadan patikadan aşağı inmeye başladı. Snab yine Radar'ın sırtındaydı. Leah yavaş yavaş yürüyor, arada sırada sarmaşıkların kalın dallarını bir kenara itiyor, bakıyor, sonra yoluna devam ediyordu. Beş dakika kadar sonra durdu ve asmaları parçalamaya başladı. Ona yardım etmek için hareket ettim ama başını salladı. Bir anlaşmamız vardı - bir anlaşma - ama bundan memnun olmadığı açıktı.

Sarmaşığı biraz daha çekti ve arkasında saklanan küçük kapıyı gördüm. Mandal yoktu, düğme yoktu. Bana işaret etti ve işaret etti. Bir an benden ne beklendiğini bilemedim. Sonra yaptım.

Gallien'li Leah adına aç, dedim ve kapı açıldı.

2

Eski bakım ekipmanlarıyla dolu uzun bir ahır benzeri binaya girdik. Kürekler, çapalar ve el arabaları kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Zemin de tozluydu ve geride bıraktıklarımızdan başka iz yoktu. Bu otobüs/araba melezlerinden bir tane daha gördüm. İçine baktım ve çok paslanmış bir pil gördüm, sadece yeşil bir yumruydu. Bu küçük araçların - en azından ikisi, biri hala çalışır durumda - nereden geldiğini merak ettim. Bay Bowditch bizim dünyamızdan parça parça ekipman getirip buraya mı monte etmişti? bilmiyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey, mevcut rejimin Lilimar'ı temiz ve düzenli tutmayı pek umursamadığıydı. Onun umursadığı şey kan sporlarıydı.

Leah bizi uzak taraftaki bir kapıdan dışarı çıkardı. Kendimizi demonte arabalar, elektrik direkleri yığınları ve büyük tramvay telleri ile dolu bir tür hurdalıkta bulduk. Bu işe yaramaz ekipmanın içinden geçerek bir dizi tahta basamak çıkardık ve ben ve diğer kaçakların tanıdığı bir odaya girdik: tramvay depolama alanı.

Sabah zili yankılanan tek *BONG'unu çaldığında ana terminali geçiyorduk* . Leah ses kaybolana kadar durdu, sonra devam etti. Hala takip edip etmediğimizi görmek için arkasına bakmadı. Ayak seslerimiz yankılandı. Tepelerinde dev yarasalardan oluşan kara bir bulut kanatlarını çırptı ama başka türlü kıpırdamadı.

"Geçen sefer gidiyorduk," dedi Eris alçak sesle. 'Bu sefer geliyoruz. O sürtükle halletmem gereken bir hesabım var.'

cevap vermedim ilgilenmiyordum. Aklım düzeldi.

Yağmura çıktık. Radar aniden Arabalı Evin basamaklarından aşağı indi ve üstünde taş kelebeği olan kırmızı beyaz direklerden birinin yanından geçti. Böğürtlenlere burnunu çekti. Atılan sırt çantamın bir kayışını gördüm, sonra beklediğim en son şeyi duydum ama bir tanesini hemen tanıdım. Radar, gıcırdayan maymunuyla birlikte geri geldi. Ayağıma düşürdü ve kuyruğunu sallayarak bana baktı.

'İyi kız' dedim ve onu Eye'a verdim. Cepleri vardı. yapmadım. Saraya giden geniş yol ıssızdı ama boş değildi. Red Molly'nin cesedi gitmişti ama peşimizden gelen gece askerlerinin kemikleri kırk yarda öteye dağılmıştı, çoğu ölü kral kelebekleri yığınlarının altına gömülmüştü.

Leah basamakların dibinde durmuş, başını öne eğmiş dinliyordu. Biz ona katıldık. Ben de duyabiliyordum: bir tür yüksek inilti, tıpkı bir kış gecesinde saçaklarda esen rüzgar gibi. Yükseldi ve düştü, yükseldi ve düştü, bir çığlığa tırmandı, sonra tekrar inlemeye başladı.

'Yüce tanrılar, nedir bu?' diye fısıldadı Jaya.

"Yas sesi" dedim.

'Snab nerede?' Iota sordu.

başımı salladım. "Yağmurdan hoşlanmadı, belki."

Leah, saraya doğru Gallien Yolu'na başladı. Elimi omzuna koyup onu durdurdum. 'Arkadan girip oyun sahasının yakınından çıkmalıyız. Yolu bulamıyorum, Peterkin adındaki

küçük pislik Bay Bowditch'in izlerini silmiş, ama bahse girerim oraya nasıl gidileceğini biliyorsundur.'

Leah ellerini ince kalçalarına koydu ve bana bıkkınlıkla baktı. Kızını yas tutan Hana'nın sesini işaret etti. Sonra, anlayamayacak kadar kalın olursam, ellerini başının üzerine kaldırdı.

Iota, "Prenses haklı Charlie," dedi. "Ön kapıdan girerek koca sürtüğün önüne geçebileceksek neden o yoldan gidelim?"

Onun fikrini aldım, ama benim için daha önemli görünen başka noktalar da vardı. 'Çünkü insan eti yiyor. Burada ne derseniz deyin, devler diyarından bu yüzden kovulduğuna eminim. Bunu anlıyor musun? *İnsan eti yiyor* . Ve ona hizmet *ediyor* .'

Leah gözlerimin içine baktı. Yavaşça başını salladı ve taktığım silahı işaret etti.

'Evet dedim. "Ve bir sebep daha var leydim. Görmeni istediğim bir şey var.'

3

Gallien Yolu'nda biraz daha ilerledik, sonra Leah bir ara sokaktan fazlası olmayan dar bir ara yola saptı. Bizi bir sokak labirentinden geçirdi, hiç tereddüt etmeden. Ne yaptığını bildiğini umuyordum; buraya gelmeyeli uzun yıllar olmuştu. Öte yandan, bize yol gösterecek Hana'nın kederli ulumaları vardı.

Jaya ve Eris bana yetiştiler. Eris asık suratlı görünüyordu. Jaya korkmuş görünüyordu. Binalar sağlam durmuyor dedi. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum, ama yapmıyorlar. Ne zaman başka tarafa baksam, onların gözümün ucuyla değiştiğini görüyorum.'

"Ve sürekli sesler duyduğumu düşünüyorum," dedi Eye. 'Burası... Bilmiyorum... perili gibi.'

'Çünkü öyle' dedim. Onu kovacağız ya da denerken öleceğiz.

'Egzersiz yapmak?' diye sordu Eris. Hana'nın uluması giderek yükseldi.

'Boş ver' dedim. 'Bir seferde bir şey.'

Leah bizi binaların birbirine o kadar yakın olduğu bir ara sokağa götürdü ve bir yarıktan kayıyormuşuz gibi hissettik. Bir binanın tuğlalarının ve diğerinin taşının nefes alıyormuş gibi yavaşça içeri ve dışarı hareket ettiğini görebiliyordum.

Tanıdığım bir sokağa çıktık. Bu, ortasından otlarla kaplı orta refüjün aktığı ve bir zamanlar kraliyetlere ve asil asilzadelere hizmet veren lüks dükkânların yanlarında sıralanmış olabilecekleri bulvardı. Iota devasa sarı çiçeklerden birine dokunmak (ya da koparmak) için uzandı ve bileğini tuttum. 'Bunu yapmak istemezsin, Göz. Onlar ısırır.'

Bana baktı. 'Tamamen?'

'Tamamen.'

Şimdi Hana'nın cadde boyunca uzanan devasa evinin çatılarını görebiliyordum. Leah sağına gitti ve kırık dükkânların önünde yan yan yürümeye başladı, yağmurun içinden kuru fıskiyeli ıssız meydana baktı. Hana'nın kederli çığlıkları, hıçkırıkları her yükseldiğinde ve çığlıklara dönüştüğünde artık dayanılmazdı. Leah sonunda arkasına baktı. Beni öne çağırdı, ama bir eliyle havayı okşadı: *yumuşak, yumuşak bir şekilde* .

Radar'a eğildim ve susmasını fısıldadım. Sonra prensese katıldım.

Hana mücevherli tahtındaydı. Kucağında kızının cesedi vardı. Red Molly'nin kafası tahtın bir tarafına sarktı, bacakları diğer tarafına sarktı. Bu sabah Joe aşkım hakkında şarkı yoktu. Hana, Molly'nin turuncu kıllarını okşadı, sonra yumrulu yüzünü yağmura kaldırdı ve bir

uluma daha çıkardı. Etli bir kolunu düşmüş kadının boynunun altına koydu, başını kaldırdı ve Molly'nin alnını ve kana bulanmış ağzının kalıntılarını öpücüklerle kapattı.

Leah onu işaret etti, sonra ellerini bana kaldırdı, avuçlarını dışarı uzattı: *Sırada ne var?*

Bu , diye düşündüm ve meydanda Hana'nın oturduğu yere doğru yürümeye başladım. Bir eli Bay Bowditch'in silahının kabzasındaydı. Havlamaya başlayana kadar Radar'ın benimle olduğunu fark etmemiştim. Her nefes alışında hırlayarak göğsünün derinliklerinden geliyorlardı. Hana yukarı baktı ve bizim geldiğimizi gördü.

"Sakin ol kızım" dedim. 'Benimle.'

Hana cesedi bir kenara attı ve ayağa kalktı. Red Molly'nin ellerinden biri küçük kemik yığınına gitti. ' *SEN!* ' diye haykırdı, göğsü kabararak yükseldi. ' *SENİUUU!* '

'Doğru' dedim. 'Ben. Ben vaat edilen prensim, bu yüzden önümde diz çök ve kaderini kabul et.'

Onun itaat etmesini beklemiyordum ve yanılmadım. Hızlı adımlarla yanıma geldi. Beş onu bana getirirdi. Kaçırmak istemediğim için üçüne izin verdim. Korkmadım. O karanlık üzerime çökmüştü. Soğuktu, ama açıktı. Sanırım bu bir paradoks ama arkasındayım. Alnının ortasından aşağıya doğru inen kırmızı çerçeveli çatlağı görebiliyordum ve o üzerimdeki gökyüzünü silerken - ne olduğunu bilmiyorum - ona iki kurşun sıktım. Bir çocuğun tabancası için pompalı tüfek neyse, Polley'nin 22'si için 45'lik tabanca oydu. Biri ağır bir çizmeyle üzerine bastığında çıbanla dolu alnı kar kabuğu gibi çökmüştü. Saçlarının kahverengi püskülleri, bir kan yelpazesiyle birlikte arkaya doğru uçtu. Ağzı açık kaldı ve artık çocukların etini parçalayıp çiğneyemeyecek olan törpülenmiş dişleri ortaya çıktı.

Kolları gri gökyüzüne doğru uçtu. Yağmur parmaklarından aşağı koştu. Silah dumanı kokusu alabiliyordum, keskin ve keskin. Sanki sevgilisine bir kez daha bakarmış gibi yarım daire çizerek hata yaptı. Sonra çöktü. Yere düştüğünde gümbürtünün ayaklarımın altındaki taşlardan geçtiğini hissettim.

Böylece güneş saatini, havuzu ve Lilimar Sarayı'nın arkasındaki Hükümdarlar Tarlası'nın girişini koruyan dev Hana düştü.

4

Iota, Hana'nın evinin sağ kanadının, yani mutfak kanadının önünde duruyordu. Yanında neredeyse yüzü kalmamış gri bir adam vardı; sanki eti kafatasından gevşeyip aşağı doğru kaymış, bir gözünü ve burnunun tamamını sarmıştı. Kanlı beyaz bir bluz ve beyaz pantolon giymişti. Hana'nın horozsuz piç dediği, aşçısı olduğunu tahmin etmiştim. Onunla hiçbir sorunum yoktu. Benim işim saraydaydı.

Ama Leah'nın Hana ile işi bitmedi, anlaşılan. Kılıcını çekerek düşmüş deve doğru yürüdü. Hana'nın kafasında kan birikiyor ve taşların arasından akıyordu.

Eris öne çıktı ve Leah'ın kolunu tuttu. Leah döndü ve ifadesinin kelimelere ihtiyacı yoktu: *Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?*

"Hayır, Gallien leydim, saygısızlık etmek istemem ama bir dakika bekleyin. Lütfen. Benim için.'

Leah düşünür gibi oldu, sonra geri çekildi.

Eris devin yanına gitti ve o devasa geniş bacaklarından birine çıkmak için ayaklarını açtı. Pis eteğini yukarı kaldırdı ve Hana'nın gevşek beyaz etine işedi. Uzaklaştığında yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Yüzünü bize döndü.

"Kimsenin adını duymadığı ve asla duymayacağı Wayva köyünden güneye geldim, çünkü bu şeytan amcık burayı yakıp yıktı, düzinelercesini öldürdü. Biri benim büyükbabamdı. Diğeri annemdi. Şimdi ne yapacaksan yap leydim.' Ve Eris gerçekten reverans yaptı.

Iota ve her tarafı titreyen aşçının yanına gittim. Bana bakarken göz avcunu alnına getirdi ve aşçı da aynısını yaptı. Iota, "Bir değil iki devi devirdin," dedi. 'Uzun yaşarsam - şansın küçük olduğunu biliyorum - bunu asla unutmayacağım. Ya da Eris ona işiyor. Köpeğinizin gitmek istememesine şaşırdım.'

Leah devin yanına geldi, kılıcını başının üzerine kaldırdı ve aşağı indirdi. O bir prenses ve tahtın varisiydi ama sürgündeki bir çiftçi kadının işini yapıyordu ve güçlüydü. Yine de, Hana'nın kafasını kesmek için bıçağın üç darbesini aldı.

Diz çöktü, bıçağını devin mor elbisesinin bir parçasına sildi ve yeniden kınına soktu. Eğilip onu selamlayan Iota'ya adım attı. Doğrulduğunda, yirmi metrelik ölü devin, ardından kuru fıskiyeyi işaret etti.

"Emrinizde, leydim ve fazlasıyla istekli."

Cesede gitti. Ne kadar güçlü, ne kadar iri olursa olsun, kafasını kaldırmak için iki elini de kullanmak zorundaydı. Onu çeşmeye taşırken ileri geri sallandı. Eris görmedi; Jaya'nın kollarında ağlıyordu.

Iota yüksek sesle homurdandı - ' *HUT!* ' - ve başını kaldırırken gömleği yanlara ayrıldı. Çeşmeye indi, gözleri açık yağmura baktı. İçeri girerken yanından geçtiğim çirkin yaratık gibi.

5

Bu sefer ben önderlik ederek fırıldak patikalarından birinden geçtik. Sarayın arkası tepemizde belirdi ve ben onu bir kez daha yaşayan bir şey olarak biliyordum. Uyuyor, belki ama bir gözü açık. Bazı taretlerin yeni yerlere taşındığına yemin edebilirim. Aynı şey, çapraz geçişli merdivenler ve göz açıp kapayıncaya kadar taş gibi görünen ve sonrakinde kıvranan siyah şekillerle dolu koyu yeşil cam gibi görünen korkuluklar için de geçerliydi. Edgar Allan Poe'nun, korkunç bir kalabalığın gülmek için sonsuza dek dışarı fırladığı ama artık gülümsemediği perili saray hakkındaki şiirini düşündüm.

Bay Bowditch'in baş harfleri burada kaldı. Onlara bakmak, kötü bir yerde bir arkadaşla tanışmak gibiydi. Kazalı vagonların trafik sıkışıklığıyla kırmızı yükleme kapılarına , ardından koyu yeşil uçan payandalara geldik. Grubumu onların etrafından dolaştırdım ve biraz daha uzun sürse de hiçbir itiraz duymadım.

Daha fazla ses, dedi Iota alçak sesle. Duyuyor musun?

'Evet dedim.

'Onlar neler? Şeytanlar mı? Ölü?'

"Bize zarar verebileceklerini sanmıyorum. Ama burada güç var, şüphesiz ve iyi bir güç değil.'

Sağ eliyle hızla daire çizen bir hareket yapan Leah'a baktım: *Acele et* . Ben anladım. Bu değerli gün ışığını boşa harcayamazdık ama ona göstermem gerekiyordu. Görmek zorundaydı, çünkü görmek anlamanın başlangıcıdır. Uzun zamandır inkar edilen bir gerçeği kabul etmekten.

6

Kıvrımlı yürüyüş yolumuz bizi avuç içi çemberiyle çevrili havuza yaklaştırdı, yaprakları şimdi yağmurda gevşek yatıyordu. Güneş saatinin ortasındaki yüksek direği görebiliyordum ama artık tepesinde güneş yoktu. Radar'ın üzerinde gezindiği için, güneş ters yöne dönmüştü. Şimdi Empis'in iki ayını gösteriyordu. Yüzleri de vardı ve gözleri de… sanki aralarında kalan mesafeyi tahmin ediyormuş gibi birbirlerine doğru hareket etti. Bay Bowditch'in son işareti **AB'yi , A'nın** tepesinden güneş saatini dümdüz ileri gösteren bir okla görebiliyordum.

Ve havuz.

Küçük partime döndüm. 'Prenses Leah, lütfen benimle gelin. Geri kalanınız ben arayana kadar burada kalın.' Radar'a eğildim. 'Sen de kızım. Kalmak.'

Herhangi bir soru ya da protesto yoktu.

Leah yanımda yürüdü. Onu havuza götürdüm ve bakmasını işaret ettim. Suyun altında yatan denizkızından geriye kalanların çürümeyle kirlendiğini gördü. Elsa'nın karnından çıkan mızrağın sapını ve oradan yukarı doğru süzülen bağırsak sarmalını gördü.

Leah, ondan kaçabilseydi çığlık olacak boğuk bir inilti çıkardı. Ellerini gözlerinin üzerine koydu ve kasabalarından ve köylerinden gelen Empisarianların bir zamanlar havuzda yüzen güzel yaratığa hayranlıkla bakmak ve belki de bir şarkı dinlemek için oturdukları sıralardan birine çöktü. Uyluklarının üzerine eğildi, hâlâ bana gerçek hıçkırıklardan daha korkunç, daha zavallı gelen o boğuk inleme seslerini çıkarmaya devam etti. Elimi sırtına koydum, birdenbire kederini tam olarak dile getirememesinin onu öldüreceğinden korktum, tıpkı şanssız bir insanın boğazında bir yiyecekle boğularak ölmesi gibi.

Sonunda başını kaldırdı, Elsa'nın donuk gri kalıntılarına tekrar baktı, sonra yüzünü göğe kaldırdı. Pürüzsüz yanaklarından, ağzının yara bölgesinden, acıya rağmen yemek için masaj yapmak zorunda kaldığı kırmızı yaranın üzerinden yağmur ve gözyaşları süzüldü. Yumruklarını gri gökyüzüne kaldırdı ve salladı.

Ellerini nazikçe ellerimin arasına aldım. Taş tutmak gibiydi. Sonunda benimkini gevşetip sıktılar. Bana bakana kadar bekledim.

'Uçuş Katili onu öldürdü. Kendi yapmadıysa, yapılmasını emretti. Çünkü o güzeldi ve onu yöneten güç tüm güzelliklerden nefret ediyor - hükümdarlardan, bir zamanlar bütün insanlar olan Dora gibi iyi insanlardan, tam da sizin yönetmeniz gereken topraklardan. *Sevdiği* şey şiddet, acı ve cinayettir. *Griyi* sever . Onu bulduğumuzda – *eğer* bulursak – düşersem onu öldürür müsün?'

Bana şüpheyle baktı, gözleri yaşlarla yüzüyordu. Sonunda başını salladı.

"Elden olsa bile mi?"

Başını eskisi gibi şiddetle salladı ve ellerini ellerimden kurtardı. Ve ölü deniz kızının yattığı havuzdan Leah'ın kederli ve titreyen sesi geldi: "Elsa'yı asla öldürmez. O onu seviyor.'

Bu tam olarak hayır değil , diye düşündüm .

Zaman geçiyordu. Saatlerce gün ışığı kaldı, ama Karanlık Kuyu'nun açılması için ayların Empis'in üzerinde öpüşmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordum; bildiğim kadarıyla aynı korkunç sonuçla dünyanın öbür ucuna da geçebilirlerdi. Bella ve Arabella'nın güneş saatinin yüksek orta direğindeki gözleri, sanki bu fikrin altını çizmek istercesine ileri geri hareket etti.

Dönüp diğerlerini aradım.

7

Güneş saatinin etrafından dolaştık, ama bir istisna dışında: Radar üzerinden geçti, orta direğin yanına işeyecek kadar durdu, bu da bana Eris'i ve düşmüş devi düşündürdü.

Fırıldak yolları geniş merkezi yolla birleşti. Yedi kapıda sona erdi. Ortadakini denedim ve kilitli buldum. *Açık susamın* Empisarian versiyonu Gallien'li Leah adına açmasını söyledim ve açtı . Beklediğim ama beklemediğim bir şey daha oldu. Bina, prensesin adının duyulmasıyla geri tepiyor gibiydi. Hana'nın altı ya da yedi yüz kiloluk yeni ölü ağırlığı yere düştüğünde ayaklarımda gümbürtü hissettiğim için hissettiğim kadar görmedim.

Kulaklardan çok kafanın ortasında duyulan fısıltılı seslerin karmaşası aniden durdu. Tüm sarayın temizlendiğine inanacak kadar aptal değildim - *Iota'ya* alıştığım kelime şeytan kovmaktı - ama benim için sadece Uçuş Katili'nin gücü olmadığı açıktı. *Kendi kendine konuşabilseydi daha güçlü olurdu* , diye düşündüm ama tabii ki konuşamadı.

Kapıların içinde geniş bir lobi vardı. Bir zamanlar, Trolley House gibi, dairesel bir duvar resmiyle süslenmişti, ancak siyah boyayla sıçramıştı, böylece tavana yakın birkaç yüksek uçan hükümdardan başka hiçbir şey kalmadı. Kendilerinden önceki medeniyetlerin kültürel eserlerini yok eden IŞİD bağnazlarını tekrar düşündüm.

Lobinin ortasında, babamla benim White Sox oyununu izlemek için Chicago'ya gittiğimizde Garantili Ücret Alanı'nda birçok kez geçtiğimizden pek farklı olmayan bir dizi kırmızı boyalı büfe vardı. Nerede olduğumuzu biliyorum, diye mırıldandı Iota. İşaret etti. Bekle, Charlie. Bir dakika.'

Rampalardan birine çarptı, baktı ve geri koştu.

'Koltuklar boş. Alan da öyle. Hepsi gitti. Cesetler de.

Leah ona başka ne beklediğini sorar gibi sabırsız bir bakış attı ve bizi sola yönlendirdi. Neredeyse taviz olması gereken bir dizi kepenkli kabinin yanından dairesel bir koridor geçtik. Radar yanımda yastıklı. Bir sorun olursa, önce onun hissedeceğini ummuştum ama şu ana kadar tetikte ama sakin görünüyordu. Kabinlerin sonuncusunu geçtikten sonra durup baktım. Diğerleri de öyle yaptı. Beni bu kadar şaşırtan şeye sadece Leah ilgi göstermedi. Takip etmediğimizi anlayana kadar biraz ilerledi. Yine o dairesel *acele* hareketini yaptı ama o an için donmuştuk.

Burada taş yan duvarın yerini en az otuz fit uzunluğunda kıvrımlı bir cam panel almıştı. Tozluydu - saraydaki her şey tozluydu - ama yine de içeride ne olduğunu görebiliyorduk, bir dizi gaz jetiyle aydınlatılmış, kapüşonlu, böylece spot ışığı görevi görüyorlardı. Bay Bowditch'in kasasında bulduklarıma benzer altın pelet yığınlarıyla dolu bir kasaya bakıyordum. Milyarlarca Amerikan doları değerinde olmalıydılar. Bunların arasında dikkatsizce dağılmış değerli taşlar vardı: opaller, inciler, zümrütler, elmaslar, yakutlar, safirler. Eski topal kuyumcu Bay Heinrich kalp krizi geçirebilirdi.

"Tanrım," diye fısıldadım.

Eris, Jaya ve Iota ilgilenmiş görünüyorlardı, ancak yutkunacak kadar yakın değillerdi.

"Bunu duymuştum," dedi Iota. 'Bu hazine, değil mi leydim? Empis'in hazinesi.'

Leah sabırsızca başını salladı ve gelmemiz için işaret etti. Haklıydı, devam etmemiz gerekiyordu, ama ben birkaç dakika daha kaldım, o muazzam zenginlik deposunda içtim. White Sox'u görmek için yaptığım birçok geziyi ve Ayıların Soldier Field'da oynadığı o özel

pazar gününü düşündüm. Her iki stadyumda da camlı hatıra vitrinleri vardı ve bunun benzer bir şey olabileceğini düşündüm: Hangi maça ya da maça gelirlerse gelsinler, sıradan insanlar krallığın zenginliklerine bakmak için durabilirdi, şüphesiz. Galliens'in saltanatı sırasında Kral Muhafızları tarafından, daha yakın zamanda Hana tarafından korunmuştur. Bay Bowditch'in ona nasıl eriştiğini bilmiyordum ama izinli ya da izinsiz aldığı şey, kovadaki bir damladan fazlası değildi. Tabiri caizse.

Leah daha güçlü bir jest yaptı - iki eli de omuzlarının üzerine atıldı. Onu takip ettik. Geriye dönüp baktım, o akıntılardan birine atlarsam boynuma kadar altın olacağımı düşündüm. Sonra, peri masalına göre açlıktan ölen Kral Midas'ı düşündüm çünkü yemeye çalıştığı her şey dokunduğunda altına dönüştü.

8

Koridorun ilerisinde, Deep Maleen'in hoş olmayan anılarını geri getiren hafif bir koku duymaya başladım: sosisler. Soldan çift kapı açmaya geldik. İleride tuğla dizili fırınlar, üç soba, et çevirme şişleri ve içinde yıkanacak kadar büyük lavabolar bulunan kocaman bir mutfak vardı. Maç günlerinde gelen kalabalıklar için burada yemek hazırlanırdı. Fırın kapıları açıktı, ocaklar karanlıktı ve şişlerde hiçbir şey dönmüyordu, ama sosislerin hayaletimsi aroması oyalanıyordu. *Yaşadığım sürece bir daha asla yemeyeceğim* , diye düşündüm. *Belki biftek de değildir* .

Dört gri adam uzaktaki duvara yaslandı. Pursey'nin giydiklerine benzer bol pantolonlar ve bluzlar giyiyorlardı, ama hiçbiri Pursey değildi. Bizi görünce, bu talihsizlerden biri önlüğünü kaldırdı ve yüzünün kalanını kapattı. Diğerleri sadece baktı, yarı silinmiş yüzlerinde değişen derecelerde dehşet ve korku vardı. İçeri girdim, Leah'nın beni geçitten aşağı çekme girişimine omuz silkerek. Mutfak ekibinin üyeleri birer birer dizlerinin üstüne çöküp avuçlarını alınlarına kaldırdı.

"Hayır, hayır, ayağa kalk," dedim ve itaat etme şevkinden biraz korktum. "Sana zarar vermek istemiyorum ama Pursey nerede? Percival? Onun sizden biri olduğunu biliyorum.

Birbirlerine, sonra bana, sonra köpeğime, sonra yanımda hantallaşan Iota'ya baktılar... Sonunda yüzünü kapatan kişi önlüğünü düşürdü ve öne çıktı. Titriyordu. Onun geveze konuşmasını size bağışlayacağım. Yeterince anlaşılır biriydi.

'Gece askerler onun için geldiler ve onu kollarına aldılar. Titredi ve sonra bayıldı. Onu alıp götürdüler. Bence o ölmüş olabilir, efendim, dokunmaları yüzünden.'

Bunu biliyordum, ama her zaman öldürmedi, yoksa haftalar önce ölmüş olurdum. 'Onu nereye götürdüler?'

Başlarını salladılar ama iyi bir fikrim vardı ve Yüce Lord Pursey'i -Percival'i- sorgulamak isterse, *o* hâlâ hayatta olabilirdi.

Bu arada Leah bir şey görmüştü. Odanın diğer ucundaki merkezdeki büyük yemek hazırlama adasına fırladı. Üzerinde ip ve tüy kalemle bağlanmış bir deste kağıt vardı, tüyleri yağdan kararmış ve ucu mürekkeple kararmıştı. İkisini de tuttu, sonra gitmemiz gerektiğini söyleyen sabırsız, dönme hareketi yaptı. Elbette haklıydı ama daha önce ziyaret ettiğim daireye küçük bir yan geziye katlanması gerekecekti. Percival'e borçluydum. Hepimiz yaptık. Ve Yüce Lord Kellin'e de borçluydum.

Ona bir intikam borcum vardı ve hepimizin bildiği gibi, intikam tam bir orospu.

9

Mutfağın biraz ilerisinde, koridor korkunç demir bantlarla çaprazlanmış yüksek bir kapıyla sona eriyordu. Üzerinde üç metre yüksekliğinde harflerle bir işaret vardı. Kesintiye baktığımda, NO ENTRY kelimelerini okuyabiliyordum. Cla'nın ne yazık ki yoksun olduğu çevresel görüşten bir an için başımı çevirdiğimde, kelimeler karmakarışık bir runik semboller haline geldi...

Leah beni işaret etti. Kapıya yaklaştım ve sihirli kelimeleri söyledim. Sürgüler uzak tarafa çarptı ve kapı gıcırdadı.

Eris, "Bunu Maleen'de denemeliydim," dedi. 'Bizi büyük bir dertten kurtarabilirdin.'

Bunu hiç düşünmediğimi söyleyebilirdim, ki bu doğruydu, ama hepsi bu değildi. 'Ben o zaman prens değildim. Ben hala...'

'Hala ne?' diye sordu Jaya.

Hala değişiyor , diye düşündüm. *Deep Maleen benim kozasımdı* .

Bitirmek zorunda kalmaktan kurtuldum. Leah bir eliyle işaret etti ve diğer eliyle gömleğimin kalanını çekti. Elbette, o haklıydı. Durdurmamız gereken bir kıyamet vardı.

Kapının ötesindeki koridor çok daha genişti ve süslü elbiseli kraliyet düğünleri ve balolardan av sahnelerine ve dağ ve göl manzaralarına kadar her şeyi betimleyen duvar halılarıyla asılıydı. Özellikle akılda kalan bir tanesi, dev bir yeraltı kabuklusunun çıkıntılı pençelerine yakalanmış bir yelkenli gemiyi gösteriyordu. On fit yüksekliğindeki çift kapıya gelmeden önce en az yarım mil yürüdük. Birinde, baştan aşağı kırmızı bir cübbe giymiş yaşlı bir adamı gösteren bir pankart vardı. Kafasında Flight Killer'ın kafasında gördüğüm taç vardı - bunda bir şüphe yoktu. Diğer kapıda çok daha genç bir kadın vardı, sarı buklelerinde de bir taç vardı.

Jaya, "Kral Jan ve Kraliçe Cova," dedi. Sesi yumuşak ve şaşkındı. Annemin üzerinde yüzleri olan bir yastık vardı. Başımızı koymak şöyle dursun, ona dokunmamıza bile izin verilmedi.'

Burada Leah'ın adını söylememe gerek yoktu; kapılar onun dokunuşuyla içeriye doğru açıldı. Geniş bir balkona çıktık. Aşağıdaki odada bir genişlik hissi vardı ama çok karanlık olduğu için kesin olarak söylemek zordu. Leah sola yanaştı, neredeyse kaybolana kadar gölgelere doğru kaydı. Hafif bir gıcırtı sesi duydum, ardından üzerimizdeki ve etrafımızdaki karanlıktan gaz kokusu ve alçak bir tıslama geldi. Sonra, önce birer birer, sonra ikişer ve üçer gaz jetleri patladı. Muazzam bir odayı çalan yüzden fazla kişi olmalıydı. Daha fazlası devasa, çok kollu bir avizeyle aydınlandı. Çok *büyük* ve *büyük* ve *muazzam* okuduğunuzu biliyorum . Buna alışsan iyi olur, çünkü *her* şey … en azından klostrofobinin kabusuna gelene kadar yakında anlatacağım.

Leah küçük bir valf çarkını döndürüyordu. Gaz jetleri parladı. Balkon aslında yüksek arkalıklı sandalyelerle çevrili bir galeriydi. Altımızda parlak kırmızı kaldırım taşı döşeli yuvarlak bir oda vardı. Ortada, bir tür kürsü üzerinde, biri diğerinden biraz daha büyük olan iki taht vardı. Etrafta sandalyeler (balkondakilerden çok daha peluş) ve aşk koltukları gibi küçük divanlar vardı.

Ve kokuyordu. Aroma o kadar yoğun ve kötüydü ki neredeyse görülebilirdi. Şurada burada çürümüş yiyecek yığınları görebiliyordum, bir kısmı kurtçuklarla kıvranıyordu, ama hepsi bu değildi. Kaldırım taşlarında da bok yığınları vardı ve özellikle iki tahtın üzerinde büyük yığınlar vardı. Artık kestane rengine kurumuş kan duvarlara sıçramıştı. Avizenin

altında iki başsız beden yatıyordu. Sanki dengede tutmak için iki yanından sarkan iki tane daha vardı, çarpık yüzler yaşla birlikte - neredeyse mumyalanmış -. Boyunları gülünç derecede uzundu ama henüz desteklemeleri gereken kafalardan kurtulmamışlardı. Korkunç bir cinayet partisinin ardından bakmak gibiydi.

'Burada ne oldu?' Iota boğuk bir fısıltıyla sordu. "Yüce tanrılarım, *ne* ?"

Prenses koluma dokundu. Ağızsız yüzü hem bitkin hem de üzgün görünüyordu. Mutfaktan aldığı kağıtlardan birini uzatıyordu. Bir tarafta, birisi el yazısıyla yengeç ile karmaşık bir tarif yazmıştı. Öte yandan Leah, adil bir şekilde basmıştı: *Burası babamın ve annemin kabul salonuydu* . Asılı mumyalardan birine işaret etti ve şöyle yazdı: *Sanırım Luddum. Babamın şansölyesi* .

Bir kolumu omuzlarına doladım. Başını çok kısa bir süre koluma dayadı, sonra geri çekildi.

'Onları öldürmeye yetmedi, değil mi?' Diye sordum. 'Bu yeri kirletmek zorunda kaldılar.'

Yorgun bir şekilde başını salladı, sonra yanımdan geçen bir merdiveni işaret etti. Onlardan aşağı indik ve o bizi, bunlar en az otuz fit yüksekliğe kadar uzanan çift kapılı başka bir sete götürdü. Hana eğilmeden içlerinden geçebilirdi.

Leah Iota'yı işaret etti. Avuçlarını kapılara dayadı, öne eğildi ve onları gizli izler boyunca iterek açtı. O bunu yaparken, Leah annesinin ve babasının bir zamanlar tebaalarının isteklerini dinlediği lanetlenmiş tahtlarla karşı karşıya kaldı. Tek dizinin üzerine çöktü ve avucunu alnına koydu. Gözyaşları kirli kırmızı kaldırım taşlarına düştü.

Sessiz, sessiz.

10

Resepsiyon salonunun ötesindeki oda, Notre Dame katedralinin nefsini utandırırdı. Yankılar, biz beşimizin ayak seslerini bir tabur yürüyüşüne çevirdi. Ve sesler geri dönmüştü, tüm o birbirine dolanmış kötülük dolu fısıltılar.

Üstümüzde, en saf abanoz kadar derinleşen gölgeli yeşil parıltılarla dolu büyük dikey tüneller gibi üç kule vardı. Karşılaştığımız zemin yüz binlerce küçük fayanstı. Muazzam bir kral kelebeği yaptıklarında ve onu parçalayan vandalizme rağmen şekil kaldı. Merkezi kulenin altında altın bir platform vardı. Ortasından karanlığa gümüş bir kablo yükseldi. Yanında büyük bir tekerlek çıkıntılı bir kaide vardı. Leah Iota'yı işaret etti. Sonra tekerleği işaret etti ve marş hareketleri yaptı.

Eye ayağa kalktı, ellerine tükürdü ve krank yapmaya başladı. Güçlü bir adamdı ve bir süre hiç tereddüt etmeden bu işe devam etti. Sonunda geri çekilince, ben devraldım. Çark durmadan döndü, ama bu zor bir işti; on dakika kadar sonra, lanet şeyi bir çeşit yapıştırıcıyla çevirdiğimi hissettim. Omzumda bir dokunuş vardı. Eris devraldı. Tek bir devrimi başardı, ardından Jaya bir dönüş yaptı. Onunki göstermelik bir çabadan biraz daha fazlasıydı ama takımın bir parçası olmak istiyordu. Bunda yanlış bir şey yok.

'Biz ne yapıyoruz?' Leah'a sordum. Altın platform oldukça açık bir şekilde merkezi kuleye çıkan bir asansördü, ama hareket etmemişti. "Peki, Uçuş Katili aşağı indiyse, bunu neden yapıyoruz?"

Havadan bir vızıltı geldi, neredeyse bir kelime. *olmalı* , bence öyleydi. Leah ellerini boğazına koydu ve vantrilokluğun artık çok zor olduğunu söylemek istercesine başını

salladı. Sonra Jaya'nın sırtını destek olarak kullanarak başka bir tarif kağıdına yazdı. Bitirdiğinde tüy kaleminin ucundaki mürekkep çok soluktu ama okuyabiliyordum.

Aşağı inmek için yukarı çıkmalıyız. Güven bana.

Ne seçimi?

BÖLÜM YİRMİ - DOKUZ

Asansör. Spiral Merdiven.

Jeff. Lord Yüksek.

'Epis Kraliçesi Görevini Yapacak.'

1

Lota direksiyona döndü ve şimdi direnç o kadar büyüktü ki her çeyrek dönüşte homurdandı. Yarım düzine kez hareket ettirdi, sonuncusu sadece birkaç santim. Sonra yukarıdan bir yerden hafif bir çan sesi geldi. Yankılandı ve öldü. Leah Eye'a geri çekilmesini işaret etti. Platformu işaret etti. Bizi işaret etti, sonra kollarını kaldırdı ve bir hava kucaklaması yaptı.

'Hepimiz?' Diye sordum. 'Demek istediğin bu mu? Birbirine yakın?'

Başını salladı, ardından boğazını tutarak son bir ventrilokluk yapmayı başardı. Acı gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Boğazının dikenli tellerle kaplı olduğunu hayal etmek istemedim ama elimde değildi.

'Köpek. Orta. Şimdi.'

Biz insanlar ayaklandık. Radar kendini tuttu, çömeldi ve endişeli görünüyordu. Ağırlığımız platforma çarpar çarpmaz yükselmeye başladı.

'Radar!' Bağırdım. 'Zıpla Zıpla!'

Bir an onun geride kalacağını düşündüm. Sonra arka bacakları bir araya geldi ve sıçradı. Tasması çoktan gitmişti, ama hala tasmasını takıyordu. Iota onu yakaladı ve onu gemiye çekti. Ortada ona yer açarak ortalığı karıştırdık. Oturdu, bana baktı ve sızlandı. Nasıl hissettiğini biliyordum. Hepimize yetecek kadar yer yoktu, hatta sırtlarımız midemize yığılmıştı.

Zemin düştü. Altı fitte incinmeden atlayabilirdik. On ikide ölmeden atlayabilirdik. Sonra on sekiz fit oldu ve unut gitsin.

Göz bir tarafta, parmakları kenardaydı. Diğer taraftaydım, ayrıca ayaklarımın en az dörtte biri açık havadaydı. Eris, Jaya ve Leah Radar'ın etrafında gruplanmışlardı, Leah aslında onun iki yanındaydı. Şimdi zemin yetmiş metre altımızda olmalıydı. Hava tozluydu ve hapşırmaya başlarsam düşeceğimi düşündüm, bu vaat edilen prens için rezil bir son olurdu.

Sesler fısıldadı ve titredi. Duyduğuma göre biri *babanın beyni kendi kendini yiyormuş* .

Jaya sallanmaya başladı ve gözlerini kapadı. 'Yüksekten hoşlanmam' dedi. 'Yüksekleri hiç sevmedim, hatta ahırın çatı katını bile. Oh, bunu yapamam, bırak beni.'

Iota'ya çarpan ve onu neredeyse uçurumdan atan Eris'i itmek için kollarını kaldırarak mücadele etmeye başladı. Radar havladı. Panikleyip hareket *etmeye* başlarsa , Leah düşecekti. Ve ben.

Tut şu kadını Eris, diye hırladı Iota. Hepimizi öldürmeden önce onu hareketsiz tut.

Eris Radar'a ve yarı çömelerek dizlerini büken Leah'a uzandı. Eris kollarını Jaya'ya doladı. 'Gözlerini kapat canım. Gözlerini kapat ve tüm bunların bir rüya olduğunu farz et.'

Jaya gözlerini kapadı ve Eris'i boynundan yakaladı.

Hava burada daha soğuktu ve terden sırılsıklam olmuştum. titremeye başladım. *Hasta* , diye fısıldadı, şeffaf bir eşarp gibi yanımdan geçip giden bir ses. *Hastalan ve kay, kay ve düş* .

Altımdaki taş zemin artık kasvetli küçük bir kareydi. Rüzgar esiyordu ve kulenin bazen taş, bazen cam kenarları gıcırdıyordu.

Hasta , diye fısıldadı sesler. *Hastalan ve kay, kay ve düş. Kesinlikle düş* .

altımızda bir yerdeyken bana çılgınca geldi , ama artık rotayı değiştirmek için çok geçti. Sadece Leah'ın ne yaptığını bildiğini umabilirdim.

Üzeri birkaç santim tozla kaplı, yontulmuş taştan kalın payandaların arasından geçtik ve şimdi iki yanımızda yeşil camlar vardı. Siyah şekiller kıvrımlı bir şekilde içinden geçiyordu. Kenarlar daralıyordu.

Ve sonra, aniden platform durdu.

Üstümüzde, kule karanlığa doğru daraldı. Yukarıda bir şey seçebiliyordum, belki bir iniş, ama her an kaçmaya hazır olan köpeğimin etrafında kalabalık bir şekilde durduğumuz, durduğumuz platformun en az on beş metre yukarısındaydı. Altımızda ligler dolusu boş hava vardı.

'Ne oluyor?' diye sordu Eris. 'Neden durduk?' Sesi korkudan inceydi. Jaya kollarını sardı ve tekrar Iota'ya çarptı. Dengesini korumak için kollarını çılgınca salladı.

"Nasıl aşağı ineceğimiz daha iyi bir soru," diye homurdandı. 'Bu, ön-sapkınlık dediğin şeydir.'

Leah endişeyle yukarıya bakıyor, gözleriyle gümüş kabloyu izliyordu.

Bu hikayeyi bitirmenin yarısı değil, dedi Eye ve gerçekten güldü. "Dört yüz fit yükseklikte ve sığırlar gibi tıkış tıkış."

Gallien'li Leah adına Rise diye bağırmayı düşündüm, bunun saçma olduğunu biliyordum ve platform aniden canlandığında zaten denemek üzereydim. Bu sefer yana düşmemek için kollarımı sallayan ben oldum. Sanırım Leah beni boynumdan tutmasaydı yine de giderdim. Tutuşu birkaç saniyeliğine nefesimi kesecek kadar güçlüydü ama bu şartlar altında şikayet etmek kabalık olurdu.

Radar ayağa kalktı ve hepimiz bir ağızdan sallandık. Platform aslında etrafımızda küçülüyor gibiydi. Kulenin kavisli duvarları artık neredeyse dokunulacak kadar yakındı. Yaklaşan sahanlığa baktım ve asansör tekrar durmadan veya düşmeye başlamadan önce ulaşması için dua ettim.

İkisi de olmadı. Platform hafif bir çarpma ile sahanlıkta durdu, başka bir zil daha geldi - burada daha yüksek - ve Radar, Leah'ı arka ucuyla iyi bir şekilde döverek ve onu Eris ve Jaya'ya göndererek hızla uzaklaştı. Karanlığın üzerinde sendelediler. Bir elimle Leah'ı, diğer elimle Jaya'yı ittim. Iota, Eris'i itti ve sahanlığa sirkte küçük arabadan inen palyaçolar gibi üst üste düştük. İota gülmeye başladı. ona katıldım. Jaya da ağlasa da Eris ve Jaya da gülmeye başladılar. Yeterince sarılma vardı.

Leah yüzünü Radar'ın sırtına koydu ve bir eliyle uzandı. Aldım ve sıktım. Geri sıktı.

Bir şey bilmek istiyorum, dedi Iota. Nerede olduğumuzu ve neden buraya geldiğimizi bilmek istiyorum.

Leah'ı işaret edip omuz silktim. *Onun anlaşması, benim değil* .

2

İniş alanı küçüktü ve korkuluk yoktu, ancak altıya altı katı altından bir platformda tıkılıp kalmaktan daha güvenli olan bir sırada durabildik. Ve o platform şimdi tekrar yere batmaya başladı ve bizi burada mahsur bıraktı.

Leah sağ tarafını işaret etti. Iota ilk sıradaydı ve o yöne doğru yanaşmaya başladı, aşağıya, düşüşün karanlığına ve alçalan kaldırma platformuna baktı. Geri kalanımız onu takip etti, Jaya kararlı bir şekilde kulenin uzak tarafına baktı. Kağıttan oyuncak bebekler gibi el ele tutuşuyorduk. Muhtemelen akıllıca değil, çünkü birimiz dengesini kaybedersek hepimiz sınırı aşabiliriz ama bu bizi durdurmadı.

İnişin sonunda alçak bir kemer vardı. Iota eğildi, Eris'in elini bıraktı ve ördek yürüdü. Ardından Radar gitti, ardından Jaya ve Leah. En son ben geldim, artık neredeyse gözden kaybolan alçalan platforma son bir kez bakmaktan kaçındım.

Kemerin diğer tarafında başka bir kavisli podyum ve onun ötesinde başka bir uçurum vardı. Neredeyse merkezi kulenin tepesine çıkmıştık; şimdi sağdakinin en üstündeydik. Leah küçük geçit törenimizin başına geçti, o geçerken her birimiz onu beline sardık. Burnundan giren ve çıkan hızlı nefesini duyabiliyordum. En son ne zaman yemek yediğini ve en son ne zaman yemek yediğini söylemenin ne kadar güç aldığını merak ettim. Şimdiye kadar cesurca hareket etmesi gerekiyordu… ama o zaman, bu hepimiz için geçerliydi.

'Geldiğine sevinmedin mi?' Tekrar hareket etmeye başladığımızda Jaya'ya fısıldadım, şimdi bu ikinci kulenin tepesinde ayaklarını sürüyerek ilerliyoruz.

"Kapa çeneni, prensim," diye fısıldadı.

Podyum, kulenin uzak tarafındaki başka bir kemerde sona eriyordu, burası en fazla beş fit yüksekliğinde ahşap bir kapıyla kapatılmıştı. Sihirli kelimelere gerek yoktu. Leah tepede bir sürgü çalıştırdı ve çift mandalı kaldırmak için iki elini kullandı. Buraya daha önce geldiğine hiç şüphe yoktu. Onu ve Elden'ı çocuklar, çöplerin küçükleri ve büyük ölçüde unutulmuş, yetmiş ya da yüz dönümlük bir alana yayılan bir sarayı keşfeden, eski sırlarını keşfeden, o platformda ölüme cesaret eden çocuklar olarak hayal edebiliyordum (nasıl oldu da bunu başarabildiler? ona güç veren çarkı döndürmek?) ve Tanrı bilir daha kaç tehlikeli

yer vardı. Safarilerinden birinde öldürülmemiş olmaları bir mucizeydi. Bu düşüncenin doğal sonucu, Elden olsaydı hepimiz için daha iyi olurdu.

Kapı açılınca dışarıdaki rüzgarın sesini duyduk. Sürekli alçak sesle inlemesi, bana Hana'nın öldürülen kızının cesedini tutarken çıkardığı sesleri düşündürdü. Kapının arkasındaki sahanlık, her seferinde yalnızca bir kişi için yeterince büyüktü (ya da belki de, birbirine yakın duran iki küçük, meraklı çocuk için diye düşündüm).

Önce Leah gitti. Takip ettim ve yer seviyesine kadar inen dar bir fıçının tepesinde olduğumuzu gördüm. Solumuzda taş bloklardan bir duvar vardı. Sağ tarafta, siyah kılcal damarları tembelce yukarı doğru yüzen kıvrımlı yeşil cam vardı. Cam kalın ve karanlıktı, ama aşağı yolu görmeme yetecek kadar gün ışığı süzülüyordu: dar bir merdiven, dar bir spiral şeklinde kendi kendine dönüyordu. Korkuluk yoktu. Uzanıp parmaklarımla bardağa dokundum. Sonuç şaşırtıcıydı. O siyah dallar bir bulut halinde bir araya geldi ve dokunuşuma doğru akın etti. Elimi aceleyle geri çektim ve siyah iplikler tembelce gezinmelerine devam ettiler.

Ama bu şeyler bizi görüyor ya da algılıyor , diye düşündüm. *Ve açlar* .

'Cam duvara dokunmayın' dedim diğerlerine. "Geçebileceklerini sanmıyorum, ama onları kızdırmanın bir anlamı yok."

' *Riling* nedir?' diye sordu Jaya.

"Boş ver, sadece cam duvara dokunma."

Şimdi yarım düzine adım altımda olan Leah, eve koşmayı işaret eden bir ump'a benzer o dönme hareketi yaptı.

İnişimize başladık.

3

Merdivenler asansör platformundan daha iyiydi - daha az korkutucu - ama yine de tehlikeli. Sarptılar ve sürekli daire çizerek (muhtemel Radar hariç) hepimizin başı dönüyordu. Spiralin merkezine bakmak kötü bir fikirdi; vertigoyu daha da kötüleştirdi. Leah ve benden sonra Radar, Iota ve ardından Jaya geldi. Eris arkayı kaldırdı.

Yaklaşık yüz adım indikten sonra o alçak kapılardan birine geldik. Leah geçti, ama merak ettim. Bazıları çarşaflarla kaplı, loş şekillerle dolu, küflü ve tozlu uzun bir odaya baktım. Muazzam bir çatı katına baktığım fikri ilk başta beni şaşırttı ama sonra her sarayda bir tane olması gerektiğini anladım. Sadece hikaye kitaplarına koyma zahmetinde bulunmuyorlar.

Daha da indikten sonra -cam duvar daha kalın, ışık daha kısık- başka bir kapıya geldik. Kapıyı açtım ve birkaç oluk gaz jetiyle aydınlanan bir koridor gördüm. Daha birçok kişi çıktı. Yerde buruşmuş ve tozlu bir duvar halısı terk edilmişti.

"Leah, bekle."

Bana döndü ve ellerini kaldırdı, avuç içi dışarı.

Aşağıya indiğimizde daha fazla kapı var mı? Sarayın farklı yerlerinde mi açılıyor? Yaşam alanları, belki?'

Başını salladı, sonra tekrar dönme hareketi yaptı, devam etmemiz gerektiğini söyleyen hareketi.

'Henüz değil. Gaz lambası yerine elektrikle aydınlatılan bir daire biliyor musunuz?' Aslında söylediğim – sanırım – *odaları biliyor musunuz* ? Ama şaşırmış görünmesinin

nedeni bu değildi. *Elektriği ,* Jaya'nın kızdırmayı bildiğinden daha fazla bilmiyordu , *onları kızdırırken* olduğu gibi .

'Sihirli ışıklar' dedim.

Anladığını. Üç parmağını kaldırdı, düşündü, sonra dört parmağını kaldırdı.

'Neden duruyoruz?' diye sordu Jaya. ' *Aşağı inmek* istiyorum .'

"Suyunu tut," dedi Iota. 'Ne hakkında olduğunu biliyorum. Ya da en azından öyle olduğumu düşünüyorum.'

Leah'a, onlara güç sağlamak için sihirli ışıkları ve jeneratörü Bay Bowditch'in kurup kurmadığını sormayı düşündüm, ama zaten biliyordum. *Korkaklar hediye getirir* . Ama eski moda cin hakkında gördüklerime dayanarak, bunu uzun zaman önce, muhtemelen Howard yerine Adrian iken yapmıştı.

Köle elektrikle süslenmiş süitlerden biri, neredeyse kesinlikle merhum kral ve kraliçenin özel odalarıydı, ama benim ilgilendiğim bu değildi.

Leah sadece merdivenin dar sarmalını işaret etmekle kalmadı; parmağını defalarca salladı. Aklında sadece iki şey vardı: Kara Kuyu'yu açmadan önce Uçuş Katili'ni bulmak ve gaspçının kardeşi olmadığına kendini ikna etmek. Bu şeyleri onun kadar umursadım, ama başka bir şeyi de umursadım. Ne de olsa, Iota ve bizimle gelmeyi seçen iki kadın gibi ben de Deep Maleen'in özel cehennemindeydim.

"Henüz değil Lea. Şimdi beni dinle. Biri sihirli ışıklarla donatılmış, uzun mavi kadife bir kanepeye sahip bir süit oda hatırlıyor musunuz? Yaptığına dair bir işaret yapmadı ama ben başka bir şey hatırladım. 'Döşeli yüzeyli bir masaya ne dersiniz? Fayanslar, neredeyse dans ediyormuş gibi görünen bir tek boynuzlu at resmi yapıyor. Bunu hatırlıyor musun?'

Gözleri büyüdü ve başını salladı.

'Konutların o kısmına bu merdivenlerden açılan bir kapı var mı?'

Ellerini kalçalarına koydu -birinde kılıç, diğerinde hançer- ve bana bıkkınlıkla baktı. Parmağını aşağı doğru salladı.

Maleen'de öğrendiğim yerel dile düştüm. 'Hayır, hayır, leydim. Diyelim ki o kısma buradan girebilirsek. Söyle bana!'

İsteksizce başını salladı.

'O zaman bizi oraya götür. Hâlâ bolca gün ışığımız var...' Aslında biraz gün ışığı demiş *olabilirim* . '... ve seninkinden başka bir iş var.'

'Ne işi?' Jaya arkamdan sordu.

"Sanırım Lord High'ı orada bulacağız."

"O halde oraya gitmeliyiz," dedi Eris. "Cevap vermesi gereken çok şey var."

Haklısın , diye düşündüm.

4

Devam eden inişimizde üç kapı daha geçtik ve Leah'nın Kellin'in rahat yuvasını atlamak istediğini düşünmeye başladım. Onun *elektrikli* rahat yuvası. Sonra başka bir kapıda durdu, açtı ve irkilerek geriye doğru bir adım attı. Onu bir elimle sabitledim ve diğer elimle Bay Bowditch'in 45'lik ucunu çektim. Ben kapıdan bakamadan Radar kuyruğunu sallayarak yanımdan hızla geçti. Leah, selam vermek için değil, dertlerinin asla bitmeyeceğini hisseden bir kadının dalgın hareketiyle avucunu alnına koydu.

Koridorda çömelmiş, sallanan kapının onu devireceği noktanın hemen ötesinde, Snab duruyordu. Radar, kuyruğunu sallayarak antenlerinin arasına sıkıştırdı. Sonra karnının üzerine düştü ve Snab gemiye atladı.

Iota büyülenmiş gibi omzumun üzerinden bakıyordu. 'Etrafta dolaşıyorsunuz, Sir Snab, değil mi? Bizi nasıl buldun?'

Bununla ilgili bir fikrim vardı. Claudia, Snab'ı kafasında duyabiliyordu ve belki de bu yetenek iki yönlü bir yoldu. Eğer öyleyse, Snab bizi bir tür telepatik GPS ile izliyor olabilir. Çılgınca bir fikirdi ama benzer yeteneğe sahip bir denizkızından daha çılgın olabilir mi? Yoksa gençliği yenileyen bir güneş saati mi?

El Snabbo'nun buraya nasıl geldiğine gelince, tahminimce sarayın gizli yollarını bilen tek kişi Leah değildi ve büyük bir cırcır böceği bile bir insanın gidemediği yerlere gidebilirdi. Bunu Deep Maleen'de kendim gözlemlemiştim.

'Neden burada?' diye sordu Eris. 'Bize rehberlik etmek için mi?'

Eğer öyleyse, boşa giden bir yolculuktu çünkü Aaron beni farklı bir şekilde getirse de nerede olduğumuzu biliyordum. Süslü cam bacalarla çevrelenmiş gaz jetleriyle aynı geniş koridor. Aynı duvar halıları, aynı mermer heykeller, bana Cthulhu'yu hatırlatan şey yere düşüp ikiye ayrılmış olsa da... ki bu bence büyük bir kayıp değildi.

Ellerimi dizlerime koydum ve yüzümü neredeyse Snab'ınkine değene kadar indirdim. Radar'ın ensesindeki yerinden korkusuzca bana baktı. 'Neden buradasın? Bizi mi bekliyordun? Anlaşman ne?'

Claudia zihnini boşaltması gerektiği konusunda bir şeyler söylemişti. Benimkini temizlemeye çalıştım ve altında çalıştığımız koşullar ve zaman baskısı göz önüne alındığında bence oldukça iyi bir iş çıkardım, ancak Snab telepatik mesajlar gönderiyorsa, bunlar benim dalga boyumda değildi.

Ancak birilerinin üzerindeydiler.

Jaya, 'Prens Charlie, Snab size iyi dileklerini sunuyor ve başarımızı umuyor' dedi.

Tam olarak uydurduğunu düşünmedim ama dileğin yerine getirilmesi olabileceğini tahmin ettim. Sonra fikrimi değiştiren bir şey söyledi.

Iota dinledi ve dişçi ekipmanındaki önemli delikleri ortaya çıkararak sırıtmaya başladı. 'Yok canım?' dedi. 'Boka batacağım!' (Söylediği değil, benim işittiğim.) 'Bırakın ben hallederim Charlie. İzin verirseniz? Deep Maleen'de senden çok daha uzun süre kalan birine bir iyilik olarak mı?'

Ona izin verdim. 45'i kullanabilseydim geri alırdım ama bilmiyordum. Snab da söylemedi, yoksa kesinlikle Jaya'ya söylerdi. Bunu düşünmek işe yarıyor ama yeterli değil. Tüm dünya tarihinde - *tüm* dünyalarda - bilmemek tek bir hatayı değiştirmedi.

5

Dokunaçlı dehşet heykelinin durduğu kaidenin arkasındaki lambride büyük bir delik vardı ve bu bana Deep Maleen'deki arızalı gaz jetini hatırlattı. Duvarın arkasındaki boşlukta bir esinti inledi ve kötü kokulu hava üflendi.

Iota, "Kremanın tereyağı yapması gibi, küçük lord da buradan geldi," dedi. Alayımızda liderliği ele geçirmişti, Leah arkasından yaklaştı. Yanına yürümeye çalıştım ama bana bakmadan öne doğru yürüdü. Rades onun yerini aldı, Snab hala sırtındaydı. Jaya ve Eris arkadan geldi. Hatırladığım altın çerçeveli aynaları geçtik ve sonunda Lord High'ın

dairesine açılan maun kapıya geldik. Elektrik gücü olan birkaç odadan biri olduğu için odaların bir zamanlar Kral Jan'ın şansölyesi Luddum'a ait olabileceğini tahmin ettim, ama asla emin olamadım.

Leah hançerini çekti, ben de 45'i çektim ama ikimiz de Iota'nın arkasında kaldık. Jaya'ya baktı ve *"Kapının arkasında mı?" dedi.*

Başını salladı. Iota iri, kirli parmak eklemleriyle rap yaptı. 'Evde kimse var mı? İçeri girebilir miyiz?

Cevap beklemeden tokmağı çevirdi (elbette altın) ve omzunu kapıya dayadı. Geri uçtu ve arkasından bir homurtu geldi. Iota, kulpu ona doğru çekti, sonra kapıyı tekrar çarparak kapattı. Başka bir homurtu. Üçüncü kez… dördüncü kez… homurdanmalar durdu… beşinci kez. Radar havlıyordu. Eye kapıyı tekrar kendisine doğru çektiğinde, arkasında duran adam antrenin zeminini kaplayan kalın kırmızı halının üzerine bir yığın halinde düştü. Alnı, burnu ve ağzı kanıyordu. Bir elinde uzun bir bıçak tutuyordu. Bize bakmak için yüzünü çevirdiğinde VIP kutusundaki adamlardan birini tanıdım - yanağında yara izi olan ve Petra'ya fısıldayan adam. Bıçağı kaldırdı ve onunla birlikte savurdu, Iota'nın kıllı incik üzerine sığ bir kesik attı.

"Hayır, hayır, bunların hiçbiri evlat," dedi Eye ve yaralı adamın bileğine bastı, adamın eli açılıncaya ve bıçak halıya düşene kadar aşağı indi. Onu aldım ve kılıfın karşısındaki Bay Bowditch'in deniz kabuğu kemerine sıkıştırdım.

Leah yaralı adamın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Onu tanıdı ve gülümsedi. Yarık dudaklarından kan sızdı. 'Prenses Leah! Ben Jeff'im. Bir keresinde koluna bir bandaj koymuştum, keserken - hatırlıyor musun?'

Başını salladı.

"Ve bir keresinde senin küçük midilli tuzağını bir çamur deliğinden çıkardım. Üç kişiydik ama sana olan aşkım güçlüydü ve en çok ben zorladım. Bunu da hatırlıyor musun?'

Tekrar başını salladı.

Bunun bir parçası olmayı hiç istemedim, sana yemin ederim prenses. Çocukken ve Lilimar'ın adil olduğu eski günlerin anısına gitmeme izin verir misin?'

Gerçekten gitmesine izin vereceğini başıyla onayladı ve hançerini kabzasına kadar yukarı bakan gözlerinden birine sapladı.

6

Bugün dairede elektrik yoktu, ama yaralı adam - Jeff ya da belki Geoff diye heceledi - pis işlerini görebilmek için gaz lambalarını kısmen açmıştı. Tahminimce beş kişiyi beklemiyordu ya da nerede pusuda beklediğini bilmemizi bekliyordu. Snab'dan bahsetmiyorum bile, köpeğimin sırtına binen bir cırcır böceği.

Eris, gazı kontrol eden ve jetleri sonuna kadar açan küçük pirinç kolu buldu. Kellin'i yan odada kocaman bir sayvanlı yatakta yatarken bulduk . Oda karanlıktı. Elleri göğsünde kenetlenmişti. Saçları arkaya taranmıştı ve beni sorguya çekerken giydiği aynı kırmızı kadife dumanlı ceketi giyiyordu. Etrafında soluk mavi bir sis asılıydı. Kapalı göz kapaklarında göz farı gibi görünüyordu. Biz yaklaşırken kıpırdamadı ve çalıntı yatağının etrafında dikildi. Yaşlı bir adam hiç bu kadar ölü görünmemişti ve yakında ölecekti. Odanın solunda gördüğüm tuvalet kabininde akan su olup olmadığını bilmiyordum ama mutlaka bir pompa vardı. Eski dostum Lord High'ın iyi bir banyo yapabileceğini düşündüm.

Jaya ve Eris aynı anda konuştular. Jaya: 'Snab nerede?' Eris: 'Bu ses ne?'

Hızlı, keskin tıslamalarla noktalanan bir gevezelik ve gıcırtı karışımıydı. Ses yaklaşırken Radar havlamaya başladı. Neyin geldiğini görmek için oturma odasına döndüğümde Iota'nın ne kadar solgun olduğunu fark etmiş miydim? Ben de öyle düşünüyorum ama emin değilim. Dikkatimin çoğu yatak odasının kapısındaydı. Snab iki yaylı sıçrayışla girdi ve sonra kenara sıçradı. Ardından sarayın duvarlarının ve karanlık yerlerin gizli sakinleri geldi: devasa gri fareler seli. Jaya ve Eris çığlık attılar. Leah yapamadı, ama gözlerini kocaman açarak ve ellerini ağzındaki yaraya kaldırarak duvara yaslandı.

Snab'ın onları çağırdığından hiç şüphem yoktu. Ne de olsa küçük şeylerin efendisiydi. Sıçanların çoğu olduğundan daha büyük olmasına rağmen.

Yataktan geri çekildim. Iota tökezledi ve onu yakaladım. Hızla nefes alıyordu ve o zaman onda bir sorun olduğunu anlamalıydım ama fareleri izliyordum. Sarkan yatak örtülerini ve Lord High'ın vücudunu sardılar. Gözleri parlayarak açıldı. Neredeyse bakamayacak kadar parlaktılar. Çevresindeki aura, soluk maviden daha derin, daha saf bir gölgeye dönüştü. İlk fare dalgası içeri girdiklerinde kızarmıştı. Pişen etin ve yanan kürkün kokusu iğrençti ama durmadılar. Yeni birlikler, ölü yoldaşlarının cesetleri üzerinde kıvranarak ve ısırarak kıvranıyordu. Kellin onları atmak için mücadele etti. Kaynayan fare yığınından bir kol yükseldi ve onları dövmeye başladı. Biri başparmağına yapışmış, kuyruğu kemikli bileğine dolanmış bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyordu. Kan yoktu, çünkü Kellin'in verecek kan yoktu. Onu örten farelerin arasından ara sıra yanıp sönen mavi ışığı görebiliyordum. Çığlık attı ve yetişkin bir erkek kedi büyüklüğünde bir sıçan üst dudağını kopardı ve gıcırdayan dişlerini açığa çıkardı. Ve yine de fareler geldi, yatak odasının kapısından döküldü ve Lord High, canlı, ısırıcı bir kürk, kuyruk ve diş battaniyesinin altına gömülene kadar yatağı kabarttı.

Iota odanın köşesinde, üç kadının sindiği ve Radar'ın havladığı yerin karşısında çökerken yanımda bir gümbürtü vardı. Leah iki eliyle Rades'in yakasını tutuyordu. Iota'nın ağzının kenarlarından beyaz köpükler çıkıyor ve çenesinden aşağı damlıyordu. Bana baktı ve gülümsemeye çalıştı.

'Poi...'

Bir an için Hawaii'nin inceliklerinden bahsettiğini sandım. Sonra bitiremediği kelimeyi anladım.

Boğuk bir patlama ve bir ışık parlaması oldu. Sıçanlar - bazıları yanıyor, bazıları sadece için için yanan - her yöne uçtu. Biri göğsüme vurdu ve yırtık pırtık gömleğimi aşağı kaydırdı ve arkasında bir cesaret izi bıraktı. Sesini çıkarabilen kadınlar yine çığlık attı. Snab'ın kanatlarının o ayırt edici kriket sesini çıkarmaya başladığını duydum. Sıçanlar hemen itaat ettiler, yönü tersine çevirdiler ve geldikleri yöne geri döndüler, yüzlerce ceset geride bıraktılar. Kellin'in yatağı bağırsaklarla doluydu ve fare kanıyla ıslanmıştı. Kellin'in kendisi, ipek bir yastığın üzerinde çarpık yatan sırıtan bir kafatasının altında demonte bir iskeletti.

Iota'yı kaldırmaya çalıştım ama benim için çok ağırdı. 'Eris!' Bağırdım. 'Göz aşağıda! Bana yardım et! O kötü!'

Azalan fareler akıntısında ilerlemeye devam etti, ayaklarının üzerinden geçtiklerinde zıplayıp çığlıklar atarak… ama ne onu ne de hiçbirimizi ısırdı. Leah takip etti. Jaya geri çekildi, sonra o da geldi.

Kollarımın altına Iota aldım. Eris bir bacağını, Leah diğerini aldı. Onu taşıdık, son birkaç fareye takılıp düşmemeye çalışıyorduk, bunlardan biri arka ayakları olmayan ama yine de arkadaşlarının peşinden neşeyle çekmeye devam ediyordu.

Üzgünüm, dedi Iota. Sesi gırtlaktan geliyordu, hızla kapanan bir boğazdan geliyordu. Köpük uçtu. 'Üzgünüm, sonunu görmek istedim...'

'Kapa çeneni ve nefesini koru.'

Onu uzun mavi kanepeye yatırdık. Öksürmeye başladı, saçlarını terleyen alnından geriye atmak için diz çöken Leah'ın yüzüne daha fazla köpük püskürttü . Jaya tek boynuzlu at masasından bir bardak altlığı peçete ya da benzeri bir şey aldı ve dağınıklığın bir kısmını sildi. Leah fark etmemiş gibiydi. Gözleri Iota'ya sabitlenmişti. Onda gördüğüm iyilik, acıma ve merhametti.

Ona gülümsemeye çalıştı, sonra bana baktı. "Bıçağının ucundaydı. Eski bir… numara.'

O bıçağı deniz kabuğu kemerine ne kadar dikkatsizce soktuğumu düşünerek başımı salladım. Kendime bile çentik atmış olsaydım, ağzından köpüren tek kişi Eye olmazdı.

Tekrar Leah'a baktı. Kolunu sanki yüz pound ağırlığındaymış gibi çok yavaşça kaldırdı ve avucunun topuğuyla alnına dokundu. 'Kraliçem. Zamanı geldiğinde … görevini yap.' Eli düştü.

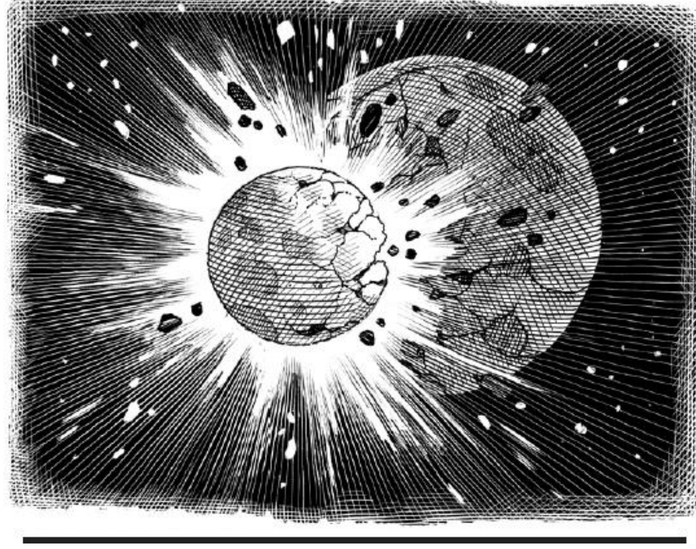
Böylece ilk kez hücresinin parmaklıklarına bir maymun gibi yapıştığını gördüğüm Iota vefat etti. Yaşadığı onca şeyden sonra ve koca adam olmasına rağmen, onun için incikte küçük bir kesik atması yeterliydi.

Gözleri açıktı. Leah onları kapattı, eğildi ve ağzındaki yara izini kirli bir yanağa bastırdı. Bir öpücük için yapabileceğinin en iyisi buydu. Sonra ayağa kalktı ve kapıyı işaret etti. Çıkışta ölen birkaç farenin cesetlerinin etrafından dolaşarak takip ettik. Koridora girmeden önce durdu, arkasına baktı ve ellerini boğazına koydu.

Iota, Falada'nın konuştuğu gibi son bir kez konuştu ve Snab.

'Epis Kraliçesi görevini yapacak. Buna yemin ederim.'

OTUZ BÖLÜM

Bir Durak Daha. Zindan.

Kararlı. İmkansız Yıldızlar.

Karanlık Kuyu. Gogmagog. Isırık.

1

Kaplamadaki deliğe kadar ölü ve yaralı farelerin izini sürdük; Eris aslında üç ayaklı bir zedeleyicinin içeri girmesine yardım etti, sonra yüzünü buruşturdu ve ellerini gömleğine sildi (ki bu pek iyi olamazdı, olduğu gibi kir ve kanla kaplıydı). Yangın durumunda kraliyet için bir tür acil çıkış olabileceğini tahmin ettiğim sarmal merdivenlere açılan kapıya geldik. Leah'ın omzuna dokundum.

Flight Killer'ın peşine düşmeden önce bir durak daha var, dedim. Deep Maleen ve işkence odası seviyesinde. Bunu yapacak mısın?'

Hiçbir itirazda bulunmadı, sadece yorgun bir şekilde başını salladı. Yanağında hâlâ kanlı bir köpük vardı. Silmek için uzandım ve bu sefer geri çekilmedi.

'Teşekkürler. Orada bize yardım eden biri olabilir—'

Ben bitiremeden arkasını döndü. Sarayın dışında, Woody, Claudia ve yandaşları -şimdiye kadar gerçek bir ordu kadar büyümüş olabilirlerdi- muhtemelen şehre girmişlerdi. Kalan gece askerlerinin uyuduğu bir kışla olsaydı, griler onları şimdi bile katlediyor olabilirdi ve yaşasın ama burada zaman uçup gidiyordu ve onu geri döndürecek sihirli bir güneş saati yoktu.

Merdivenden aşağı indik - aşağı ve aşağı, etrafta ve çevresinde. Hiçbirimiz konuşmadık. Iota'nın ölümü üzerimize bir ağırlık gibi oturdu. Radar bile hissetti. Yanımda duramıyordu, indiğimiz namlu bunun için çok dardı ama burnu baldırıma değerek, kulakları aşağıda ve kuyruğu sarkık yürüyordu. Hava karardı. Yüzlerce yıl önce buraya yerleştirilmiş taş

blokların üzerinde büyüyen likenlerden su sızıyordu. *Hayır* , diye düşündüm, *bundan daha uzun. Binlerce, belki* .

Sonra çok hafif bir koku almaya başladım. "Yüce tanrılar," dedi Eris ve güldü. Bunda neşeli bir şey yoktu. 'Tekerlek dönüyor ve işte geldik, geldiğimiz yere geri döndük.'

Aşağıya inerken birkaç kapı daha geçmiştik, bazıları büyük, bazıları daha küçük. Leah küçük bir tanesinde durdu, işaret etti, sonra bana yer açmak için birkaç basamak daha indi. Kapıyı denedim. Açıldı. Geçmek için neredeyse iki kez eğilmek zorunda kaldım. Kendimi başka bir mutfakta buldum, bu, içeri girerken geçtiğimiz mutfakla karşılaştırıldığında bir dolaptan biraz daha fazlaydı. Burada sadece bir ocak vardı, fırın yoktu ve uzun, alçak bir ızgara, muhtemelen gazla çalışıyor ama şimdi dışarıdaydı. . Üzerinde siyah yanmış bir sıra sosis vardı.

Jaya öksürük ve öğürme arası bir ses çıkardı. Sanırım hücrelerimizde yediğimiz tüm yemekleri düşünüyordu, özellikle de "oyun zamanı"ndan öncekileri ve Güzel Olan'ın ilk raundunu. TSSB hakkında bir şeyler okumuştum ama bir şey hakkında okumak ve onu anlamak çok farklı şeyler.

Izgaranın yanındaki bir rafta, hücrelerimizdekilere benzer teneke bir kap vardı, sadece bunun dibinde parmağınızı koymak zorunda kaldığınız bir delik yoktu. Pursey'nin bana verdiği türden kükürt kibritleriyle doluydu. Onu kaptım ve cebim olmadığı için .45'i deniz kabuğu kemerine yerleştirdim ve kibrit kabını kılıfına soktum.

Leah bizi kapıya götürdü, dışarı baktı, sonra parmaklarını daha önce olduğu gibi döndürerek takip etmemizi işaret etti - *çabucak, çabucak* . Ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Hâlâ gün ışığıydı elbette, ama Bella ve Arabella dünyanın öbür ucunda öpüşseler ne fark ederdi ki? Flight Killer'ın zaten Karanlık Kuyuda olduğunu tahmin ettim. Orada yaşayan şeyle başka bir pazarlık yapmak için açılmasını bekliyordu, ya ortaya çıkabilecek korkunç olaylara kör ya da umursamadan. Ben ikincisinin daha olası olduğunu düşündüm. Gallien'in Elden'ı, Uçuş Katili Elden, başka bir dünyadan bu dünyaya ve sonra belki de benimkine bir şey çağırmayı bekleyen gevşek, açgözlü, yeşil yüzlü bir cin. Leah'a bizi işkence odasına götürmeyi unutmasını söylemeyi düşündüm. Pursey – *Percival* – orada bile olmayabilir ya da ölmüş olabilir. Elbette Flight Killer'ı durdurmak daha önemliydi.

Eris omzuma dokundu. 'Prens Charlie... bundan emin misin? Akıllıca mı?

Hayır. değildi. Percival olmasaydı -içinde o kadar ilerlemiş bir gri hastalık vardı ki zorlukla konuşabiliyordu- hiçbirimiz burada olmazdık.

"Gidiyoruz." dedim kısaca.

Eris avucunu alnına dokundurdu ve başka bir şey söylemedi.

2

Leah'ın bizi beklediği geçidi tanıdım, bir ayaktan diğerine geçerek kılıcının kabzasını kavradı ve çözdü. Yardımcı mutfağın sağında zindana giden yol vardı. Solda ve çok uzak olmayan bir yerde işkence odası vardı.

Diğerlerini arkamda bırakarak koştum. Yanımda beliren Radar dışında, dili ağzının kenarında uçuşuyordu. Hatırladığımdan daha uzaktı. Odanın açık kapısına ulaştığımda, tam olarak bir dua olmayan bir şey düşünecek kadar uzun süre durdum - sadece *lütfen, lütfen* . Sonra içeri girdim.

İlk başta boş olduğunu düşündüm… Tabii öyle değilse, Percival Iron Maiden'a kapatılmamışsa. Ama öyle olsaydı, kesinlikle kan sızardı ve hiç yoktu. Sonra uzak köşede bir yığın paçavra kıpırdandı. Başını kaldırdı, beni gördü ve ağzından kalanlarla gülümsemeye çalıştı.

'Cüzdan!' diye bağırdım ve yanına koştum. 'Percival!'

Beni selamlamak için uğraştı.

'Hayır, hayır, seni selamlaması gereken benim. Durabilir misin?'

Benim yardımımla ayağa kalkabildi. Bir elini giydiği bluzun kirli bir parçasına sardığını sandım ama daha yakından baktığımda onun yerine bileğine sarılı olduğunu ve kanamayı durdurmak için sıkıca düğümlendiğini gördüm. Yattığı yerdeki taşların üzerinde karanlık, huysuz bir yama görebiliyordum. Eli gitmişti. Bir piç kurusu onu kesmişti.

Diğerleri geldi. Jaya ve Eris kapıda durdular ama Leah içeri girdi. Percival onu gördü ve kalan elini alnına kaldırdı. Ağlamaya başladı. ' *Hince* .' Prensese ulaşabileceği en yakın şey *buydu* .

Ona bir bacağını bükmeye çalıştı ve eğer onu kaldırmasaydım düşecekti. Pis, kanlı ve şekli bozulmuştu ama Leah kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı. Onu başka bir şey için olmasa da bunun için sevdim.

'Yürüyebilir misin?' Ona sordum. 'Yavaşça alır ve her zaman dinlenirseniz, yapabilir misiniz? Çünkü acelemiz var. *Çaresiz* acele.'

Onayladı.

'Ve çıkış yolunu bulabilir misin?'

Tekrar başını salladı.

'Yaa!' Dedim. 'Bizimle ayrıldığınız yer burası. Percival size rehberlik edecek. Onunla yürü, ihtiyacı olduğu kadar dinlenmesine izin ver.'

'Ama ben istiyorum-'

"Ne istediğin umurumda değil, senden bunu istiyorum. Çıkarın onu bu… bu *çukurdan* . Şimdiye kadar başkaları da olacak.' *Olsa iyi olur* , diye düşündüm. 'Onu Claudia veya Woody'ye götürün ve tıbbi yardım alın.' *Tıbbi müdahale* dediğim şey değildi, ama Jaya başını salladı.

Leah gibi Percival'e sarıldım. 'Teşekkür ederim arkadaşım. Eğer bu işe yararsa, senin heykelini diksinler.' *Belki de uzanmış kollarına kelebekler konmuştur* , diye düşündüm ve kapıya yöneldim. Leah zaten oradaydı, bekliyordu.

Jaya kolunu ona doladı. Her adımda yanında olacağım, Pursey. Sadece bana rehberlik et.'

' *H'rince!* dedi Percival ve arkamı döndüm. Açıkça konuşmak için her türlü çabayı gösterdi. ' *H'light İller!* "Kapıyı işaret etti. ' *Hoş geldin! Kaşıntı! Hee kaşıntı!* Şimdi Leah'ı işaret etti. ' *Aferin sana!* ' Şimdi yukarıyı işaret etti. ' *Ella ve Ara'ella! Ah! Ah!* '

Leah'a baktım. 'Onu anladın mı?'

Başını salladı. Yüzü bembeyazdı. Beslendiği yara, bir doğum lekesi gibi göze çarpıyordu.

Eris'e döndüm. 'Yaptın mı?'

'Uçuş Katili' dedi. 'Dört kişi daha. Ve kaltak. Ya da belki cadıydı. Her halükarda, kutuda yanında olan, yüzünde köstebek olan amcık Petra'yı kastetmiş olmalı. Prensesin yolu bildiğini söyledi. Ve Bella ve Arabella hakkında bir şeyler.

Jaya, "Yakında öpüşürler," dedi ve Percival başını salladı.

'Ona iyi bak Jaya. Onu buradan çıkarın.'

"Gerçekten yolu biliyorsa yaparım. Ve seni tekrar gördüğümden emin ol. Hepiniz.' Eğildi ve Radar'ın kafasına hızlı bir veda vuruşu yaptı.

3

Leah bizi dairesel merdivenden uzaklaştırıp farklı bir koridora götürdü. Bir kapıda durdu, açtı, başını salladı ve devam etti.

'Gerçekten nereye gittiğini biliyor mu?' diye fısıldadı Eris.

'Bence de.'

"Öyle *umuyorsun* ."

Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu.

Başka bir kapıya geldik. Hayır. Sonra bir tane daha. Leah bu odaya baktı ve işaret etti. Karanlıktı. Mutfaktan aldığım kibrit fincanını işaret etti. Bir TCM filminde eski zamanlardan bir kovboyun yaptığını gördüğüm harika bir numaraydı. Bu işe yaramayınca, kapının yanındaki kaba taşa kazıdım ve yukarı kaldırdım. Oda, taşla kaplı değil, ahşapla kaplanmıştı ve giysilerle doluydu: üniformalar, aşçıların beyazları, tulumlar ve yün gömlekler. Bir dizi ahşap dübelin altında güve yenmiş kahverengi elbiseler vardı. Köşede, zamanla sararmış bir beyaz eldiven kutusu vardı.

Leah çoktan odayı geçiyordu, Radar onu takip ediyor ama bana bakıyordu. Bir kibrit daha yaktım ve peşinden gittim. Leah parmak uçlarında durdu, dübellerden ikisini tuttu ve çekti. Hiçbir şey olmadı. Geri çekildi ve beni işaret etti.

Kibrit kupasını Eris'e verdim, dübelleri tuttum ve çektim. Hiçbir şey olmadı, ama biraz verdiğini hissettim. Daha sert çektim ve tüm duvar, beraberinde eski bir hava akımı getirerek dışarı doğru sallandı. Gizli menteşeler gıcırdıyordu. Eris bir kibrit daha yaktı ve örümcek ağlarını gördüm, bütün değil, gri püsküller içinde asılıydı. Dübellerden indirilen elbise yığınına eklenen mesaj açıktı: Bu kapıdan bizden önce biri geçmişti. Bir kibrit daha yaktım ve eğildim. Tozda üst üste binen izler vardı. Sherlock Holmes gibi parlak bir dedektif olsaydım, bu gizli kapıdan kaç kişinin geçtiğini, belki de bizden ne kadar ileride olduklarını çıkarabilirdim ama ben Sherlock değildim. İzlerin nasıl bulanık olduğuna bağlı olarak ağır bir şey taşıyor olabileceklerini düşündüm. Sanki yürümek yerine ayaklarını sürüyorlardı. Flight Killer'ın süslü tahtırevanını düşündüm.

Daha fazla basamak aşağı indi, sola kıvrıldı. Tozda daha fazla iz. Çok aşağıda loş ışık vardı ama gaz jetlerinden değil. Yeşilimsiydi. pek beğenmedim. Önümdeki havadan fısıldayan sesi daha da az sevdim. *Baban kendi pisliği içinde ölüyor,* dedi.

Eris keskin bir nefes aldı. Sesler geri geldi.

'Dinleme' dedim.

"Neden bana *nefes alma demiyorsun* , Prens Charlie?"

Leah bizi işaret etti. Merdivenlerden aşağı inmeye başladık. Radar huzursuzca sızlandı ve onun da sesler duyduğunu tahmin ettim.

4

Aşağı gittik. Yeşil ışık daha da güçlendi. Duvarlardan geliyordu. Duvarlardan *sızan* . Sesler de güçlendi. Hoş olmayan şeyler söylüyorlardı. Bertie Bird'le olan kasvetli maceralarım

hakkında çok şey var. Eris arkamda çok yumuşak bir şekilde ağlıyordu ve bir keresinde mırıldandı, 'Durmayacak mısın? Asla demek istemedim. Lütfen durmaz mısın?'

Hana ya da Red Molly ile tekrar yüzleşebilmeyi neredeyse diledim. Korkunçlardı, ama özleri vardı. Onlara karşı saldırıya geçebilirsin.

Leah sesleri duyduysa da işaret vermedi. Sırtı dümdüz, arkadan bağlanmış saçları omuz bıçaklarının arasında gezinerek sabit bir hızla merdivenlerden indi. Flight Killer'ın kardeşi olduğunu kabul etmeyi inatla reddetmesinden nefret ediyordum - onun dostlarının Güzel Olan'da onun adını haykırdığını duymamış mıydık? – ama cesaretini sevdim.

onu sevdim .

Basamaklar yosun ve yırtık örümcek ağlarıyla büyümüş bir kemerle sona erdiğinde, Deep Maleen'den en az beş yüz fit daha derinde olmamız gerekiyordu. Belki daha fazla. Sesler azaldı. Onları değiştiren şey, ya nemli taş duvarlardan ya da şimdi çok daha parlak olan yeşil ışıktan gelen karanlık bir uğultuydu. *Canlı* bir ışıktı ve o uğultu sesi onun sesiydi. Büyük bir güce yaklaşıyorduk ve eğer gerçek bir güç olarak kötülüğün varlığından, ölümlü erkek ve kadınların kalplerinde ve zihinlerinde yaşayanlardan ayrı bir şey olduğundan şüphe etmiş olsaydım, şimdi yapmadım. O gücü yaratan şeyin henüz eşiğindeydik ama attığımız her adımda ona daha da yaklaşıyorduk.

Leah'ın omzuna dokunmak için uzandım. Sarsıldı, sonra sadece ben olduğumu anlayınca rahatladı. Gözleri geniş ve karanlıktı. Kararlı sırtına bakmak yerine yüzüne baktığımda, onun da bizim kadar korkmuş olduğunu fark ettim. Belki daha fazlasını biliyordu çünkü daha fazlasını biliyordu.

'Buraya geldin?' Fısıldadım. 'Sen ve Elden buraya *çocukken mi geldiniz* ?'

Başını salladı. Elini uzattı ve ince havayı kavradı.

El ele tutuştunuz.

Başını salladı. *evet* .

Onları el ele, her yerde koştuklarını görebiliyordum… ama hayır, bu yanlıştı, sonuçta kaçmıyorlardı. Leah koşabilirdi, ama Elden'ın ayakları yumrukluydu. Bir sonraki şeye, bir sonraki sürprize, bir sonraki gizli yere koşmak istese bile onunla yürüyecekti çünkü onu seviyordu.

Bastonu var mıydı?

Elini kaldırdı ve bana bir V gösterdi. Yani, iki baston.

Bir yer hariç her yer bir arada. Woody, *Leah asla kitaplara düşkün biri olmadığını* söylemişti. *Elden ikisinin okuyucusuydu* .

"Giysilerin saklandığı odadaki o gizli kapıyı biliyordu, değil mi? Bunu kütüphanede okudu. Muhtemelen başka yerleri de biliyordur.'

Evet.

Eski kitaplar. Lovecraft'ın hakkında yazmaktan hoşlandığı *Necronomicon* gibi belki de yasak kitaplar . Elden'ın tam da böyle bir kitaba baktığını görebiliyordum, ayakları yumrulu çirkin çocuk, yüzünde yumrular ve sırtında bir kambur olan çocuk, oynanacak acımasız bir şaka olmadığı sürece unutulan çocuk (Bunların hepsini biliyordum, Bertie ve ben karanlık dönemimde üzerimize düşeni yapmıştık), küçük kız kardeşi dışında herkesin görmezden geldiği o. Yakışıklı ağabeyi sonunda tahta geçecekken neden görmezden gelinmesin ki? Ve Robert yükseldiğinde, hastalıklı bir şekilde topallayan Elden, kitap kurdu Elden muhtemelen zaten ölmüş olacaktı. Uzun yaşamamış gibi. Bir böcek yakaladılar, öksürdüler, ateş aldılar ve öldüler.

Elden, eski tozlu kitapları ya yüksek raflardan ya da kilitli bir dolaptan okuyarak açtı. Belki ilk başta zorbalığa uğrayan erkek kardeşine ve sivri dilli kız kardeşlerine karşı kullanmak için güç arıyordu. İntikam düşünceleri daha sonra gelecekti.

"Buraya gelmek senin fikrin değildi, değil mi? Kalenin diğer kısımları belki, ama burada değil.'

Evet.

'Sevmedin burayı değil mi? Gizli odalar ve yükselen platform iyiydi, eğlenceliydi ama bu kötüydü ve sen bunu biliyordun. değil mi?'

Gözleri karanlık ve sorunluydu. Evet ya da hayır diye bir işaret yapmadı... ama gözleri ıslaktı.

'Elden, yine de - bundan büyülendi. O değil miydi?

Leah sadece döndü ve tekrar yürümeye başladı, bu dönme *hareketini* tek eliyle yaptı. Düz geri.

Kararlı.

5

Radar bizden biraz ileri gitmişti ve şimdi geçidin zemininde bir şeye burnunu çekiyordu - yeşil bir ipek parçası. Aldım, baktım, kibrit tenekesiyle kılıfına koydum, daha fazla düşünmedim.

Yol geniş ve yüksekti, geçitten çok tüneldi. Üçe bölündüğü bir yere geldik, her biri o titreşen yeşil ışıkla aydınlandı. Her girişin üzerinde, konut kanadının zemininde en son iki parça halinde gördüğüm şeyin şeklinde oyulmuş bir kilit taşı vardı: yüzünün dehşetini gizleyen dokunaçlı bir yuvaya sahip kalamar benzeri bir yaratık. Hükümdarlar bir nimetti; o şey küfürdü.

İşte başka bir peri masalı , diye düşündüm. *Biri çocuklar yerine yetişkinler içindir . Büyük kötü kurt yok, dev yok, Rumpelstiltskin yok. Bu kemerlerin üzerindeki Cthulhu'nun bir versiyonu ve Gogmagog bu mu? Kadim Tanrıların baş rahibi, R'lyeh harabelerinde kötü niyetli rüyalar mı görüyor? Elden'ın başka bir iyilik istemek istediği şey* bu mu?

Leah durakladı, soldaki geçide doğru ilerledi, durdu, ortadaki geçide doğru ilerledi ve yine tereddüt etti. İleriye bakıyordu. Sağ taraftaki deliğe giren tozdaki izleri görebildiğim yere bakıyordum. Flight Killer ve maiyeti böyle gitmişti ama hatırlayıp hatırlamayacağını görmek için bekledim. O yaptı. Sağdaki geçide girdi ve tekrar yürümeye başladı. Takip ettik. Koku - pis koku, *kokuşmuş koku* - şimdi daha kötüydü, uğultu daha yüksek değil, daha yaygındı. Ölü bir adamın parmakları kadar beyaz, sarkık, şekilsiz mantarlar duvarlardaki çatlaklardan çıkıyordu. Geçmemizi izlemek için döndüler. İlk başta bunun benim hayal gücüm olduğunu düşündüm. değildi.

Bu korkunç, dedi Eris. Sesi alçak ve ıssızdı. 'Maleen'in kötü olduğunu düşündüm… ve savaşmamız gereken saha… ama onlar bunun için hiçbir şeydi.'

Ve buna söylenecek bir şey yoktu çünkü o haklıydı.

Sürekli aşağı doğru giden yol boyunca yürüdük. Koku daha da kötüydü ve uğultu giderek daha yüksek sesle yükseldi. Artık sadece duvarlarda değildi. Bunu beynimin merkezinde, bir ses değil de siyah bir ışık gibi hissedebiliyordum. Yukarıdaki dünyanın neresinde olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama kesinlikle saray arazisinin ötesine geçmiştik.

Çok ötesinde. İzler inceldi ve kayboldu. Bu kadar uzağa toz düşmemişti ve sarkan örümcek ağları da yoktu. Örümcekler bile bu tanrının unuttuğu yeri terk etmişti.

Duvarlar değişiyordu. Yer yer taşların yerini büyük koyu yeşil cam bloklar almıştı. Derinliklerinde, şişman siyah dallar dönüp duruyordu. Biri bize doğru koştu ve başsız önü katlanarak bir ağız haline geldi. Eris zayıf bir çığlık attı. Radar artık yanımda o kadar yakın yürüyordu ki, her adımda bacağım onun böğrüne sürtüyordu.

Sonunda koyu yeşil camdan büyük, tonozlu bir odaya çıktık. Siyah dallar duvarların her yerindeydi, onlara baktığınızda değişen garip oyma şekillerin içine girip çıkıyorlardı. Kıvrılıp büküldüler, şekiller yaptılar… yüzler…

Eris'e, "Şu şeylere bakma," dedim. Leah'ın zaten bildiğini tahmin ettim; buraya nasıl geldiğini hatırlamış olsaydı, o tuhaf, değişen şekilleri kesinlikle hatırlayacaktı. "Sanırım seni hipnotize edecekler."

Leah bu ürkütücü nefin ortasında durmuş, etrafına şaşkın şaşkın bakıyordu. Her biri yeşil ışıkla yanıp sönen geçitlerle çevriliydi. En az bir düzine olmalıydı.

Yapabileceğimi sanmıyorum, dedi Eris. Sesi titrek bir fısıltıydı. Charlie, üzgünüm ama yapabileceğimi sanmıyorum.

'Zorunda değilsin.' Sesim düz ve garipti, sanırım uğultu yüzünden. Kuş Adam'ın aklına gelen her pis numaraya katılmış olan Charlie Reade'in sesine benziyordu... 'Yolunu bulabilirsen geri dön. Burada kal ve yapamazsan bizi bekle.'

Leah tam bir daire çizdi, bunu yavaşça yaptı ve her pasaja sırayla baktı. Sonra bana baktı, ellerini kaldırdı ve başını salladı.

Bilmiyorum.

'Burası senin gittiğin kadar, değil mi? Elden buradan sensiz devam etti.'

Evet.

"Ama sonunda geri geldi."

Evet.

Garip oymalar ve duvarlarda dans eden siyah şeylerle bu garip yeşil odada beklediğini düşündüm. Küçük bir kız, o sinsi uğultuya rağmen sabit – kararlı – tutuyor. Burada yalnız bekliyorum.

'Başka zamanlarda onunla geldin mi?'

evet . Sonra, anlamadığım bir şekilde işaret ettim.

'Bundan sonra sensiz mi geldi?'

Uzun bir ara… sonra: *Evet* .

'Ve bir zaman geldi ki geri dönmedi.'

Evet.

'Onun peşinden gitmedin, değil mi? Belki bu kadar uzak ama daha ilerisi yok. Cesaret edemedin.

Yüzünü kapattı. Cevap yeterliydi.

Gidiyorum, dedi Eris. 'Üzgünüm Charlie, ama ben... *Yapamam* .'

Kaçtı. Radar, çıktığımız girişe kadar peşinden gitti ve Eris'le gitmiş olsaydı, onu geri aramazdım. Vızıltı artık kemiklerimi işgal ediyordu. Ne Prenses Leah'ın ne de benim dışarıdaki dünyayı bir daha göremeyeceğimize dair güçlü bir önseziye kapıldım.

Radar bana döndü. Elimden geldiğince teselli etmek için diz çöktüm ve bir kolumu ona doladım.

"Kardeşinizin öldüğünü varsaydınız."

evet . Sonra boğazını sıktı ve ağzından gırtlaktan gelen sözler belirdi. 'Öldü. *öyle* .'

Olduğum benlik -hala oluşmaktaydı- o haşhaş tarlasında ortaya çıkan liseli çocuktan daha yaşlı ve daha bilgeydi. Bu Charlie -*Prens* Charlie- Leah'ın buna inanması gerektiğini anlamıştı. Aksi takdirde onu kurtarmaya çalışmamanın suçluluğu katlanılamayacak kadar büyük olurdu.

Yine de o zamana kadar daha iyi bildiğini düşünüyorum.

6

Zemin, sonsuz derinliklere iniyormuş gibi görünen cilalı yeşil camdı. Altımızda siyah şeyler toplandı ve aç olduklarından şüphe etmenin hiçbir yolu yoktu. Burada toz yok ve tek bir iz yok. Eğer bırakmışlarsa, Flight Killer'ın zümresinin bir üyesi, birileri, örneğin bizler, onları takip etmeye çalışırsa diye onları sildi. Leah hatırlayamadığı için on iki bölümden hangisini aldıklarını söylemenin bir yolu yoktu.

Ya da belki vardı.

Ağzının yanında güzellik işareti olan ve *Diz çök, yaşlı kan diye bağıran kadını hatırladım. Diz çök, yaşlı kan!* Adı Petra'ydı ve üzerinde yeşil ipek bir elbise vardı.

Bulduğum hurdayı aldım ve Radar'a uzattım, Radar da pek ilgi göstermeden kokladı - cam bloklardaki uğultu ve siyah şekiller onu da etkiliyordu. Ama o benim sahip olduğum şeydi. Sahip *olduğumuz* şey.

'Hangisi?' Dedim ve tünelleri işaret ettim. Kıpırdamadı, sadece bana baktı ve buranın korkunç atmosferinin beni aptallaştırdığını fark ettim. Anladığı komutlar vardı ama *hangisi* aralarında değildi. Elbise kırıntısını tekrar burnuna tuttum. 'Bul Radar, bul!'

Bu sefer burnunu yere indirdi. O siyah şekillerden biri ona sıçrar gibi oldu ve o dans etti, ama sonra tekrar burnunu indirdi - iyi köpeğim, cesur köpeğim. Tünellerden birine doğru gitti, geri gitti ve sağdaki bir sonrakine gitti. Sonra bana döndü ve havladı.

Leah tereddüt etmedi. Tünele doğru koştu. Takip ettim. Bu pasajdaki yeşil cam zemin daha dik bir şekilde eğildi. Eğim biraz daha şiddetli olsaydı, sanırım dengemizi kaybederdik. Leah liderliğini artırdı. O bir ayak filosuydu; Ben sadece ilk kalede oynamasına izin verilebilecek bir sürtüktüm.

'Leah, bekle!'

Ama yapmadı. Eğimli zeminin izin verdiği kadar hızlı koştum. Yere alçaltılmış ve iki yerine dört ayaklı radar daha iyisini yaptı. Sanki bir yerde bir el devasa bir amplifikatörün sesini kısıyormuş gibi uğultu azalmaya başladı. Bu bir rahatlama oldu. Duvarlardan gelen yeşil parıltı da soldu. Onun yerini alan, geçidin ağzına geldiğimizde -biraz- parlayan daha sönük bir ışıktı.

Orada gördüklerime, yaşadığım onca şeye rağmen inanmak imkansızdı. Akıl, gözlerin bildirdiğine isyan etti. Birçok geçidin bulunduğu oda muazzamdı ama bu yeraltı odası çok daha büyüktü. Ve üzerimde bir gece göğü titreşen sarımsı yıldızlarla doluyken, nasıl bir oda olabilirdi? Işığın geldiği yer orasıydı.

Bu olamaz , diye düşündüm, sonra anladım ki evet olabilir. Başka bir merdiven setinden indikten sonra başka bir dünyaya çıkmamış mıydım? Empis dünyasına çıkmıştım. Şimdi burada üçüncü oldu.

Daha fazla merdiven, sert kayaya çakılmış devasa bir kuyuyu çevreliyordu. Leah koşarak onları aşağı indiriyordu. Altta, en az beş yüz metre aşağıda, Uçuş Katili'nin tahtırevanını

görebiliyordum, altın iplikli mor perdeler kapalıydı. Onu taşıyan dört adam kavisli duvara sinmiş ve o uzaylı yıldızlara bakıyorlardı. Flight Killer'ı bu kadar yol boyunca taşımış olmaları için güçlü ve cesur adamlar olmaları gerekiyordu, ama yanımda Radar'la durduğum yerden küçük ve korkmuş görünüyorlardı.

Taş zeminin ortasında, kolayca yüz metre yüksekliğinde devasa bir mafsal vardı. Memleketimdeki şantiyelerde gördüklerimden farklı değildi, ama bu ahşaptan yapılmış gibiydi ve garip bir şekilde darağacı gibi görünüyordu. Eklemli direk ve destek bomu mükemmel bir üçgen oluşturdu. Yük kancası, Karanlık Kuyu'yu hayal ettiğimde hayal ettiğim kuyu kapağına değil, hastalıklı bir yeşil ışıkla titreşen devasa menteşeli bir kapağa bağlıydı.

Uçucu Katil, kaftanı andıran mor cübbesi içinde, Galliens'in altın rengi tacı, dağınık beyaz saçlarında saçma bir şekilde çarpık durmuş, onun yanında duruyordu.

' *Lea!* ' Çığlık attım. ' *Bekle!* '

Duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi - Claudia kadar sağır olabilirdi. Merdivenlerin bu son çemberinden aşağı, başka bir evrenden parlayan kabus yıldızlarının loş ışığının altında koştu. Peşinden koştum, giderken Bay Bowditch'in silahını çektim.

7

Tahtarı taşıyan adamlar onu karşılamak için merdivenleri çıkmaya başladılar. Dövüş duruşunda bacaklarını ayırarak durdu ve kılıcını çekti. Radar isterik bir şekilde havlıyordu, ya asla ayrılmayacağımızdan emin olduğum bu korkunç yerin dehşetiyle ya da adamların Leah'ı tehdit ettiğini anladığı için. Belki ikisi de. Flight Killer yukarı baktı ve taç kafasından düştü. Aldı ama mor cübbenin altından çıkan bir kol değildi. Ne olduğunu görmedim (ya da istemedim) ve o anda umurumda değildi. Yapabilirsem Leah'a ulaşmam gerekiyordu ama onu Flight Killer'ın taşıyıcılarından kurtarmak için zamanında gelemeyeceğimi çoktan fark etmiştim. Çok yakınlardı, menzil tabanca için çok uzundu ve o yoldaydı.

Kılıcın kabzasını karnına dayadı. Öndekinin bir şeyler bağırdığını duydum. Tırmanırken kollarını sallıyordu, diğer üçü de arkasında. Nah'ı yakaladım *, hayır!* ama diğerlerinin hiçbiri değil. Onu dövmek zorunda değildi; panik içinde yavaşlamadan kılıcına koştu. Kabzaya kadar girdi ve diğer taraftan bir kan spreyi içinde çıktı. Damlaya doğru eğildi. Kılıcını çekip kurtarmaya çalıştı ama olmadı. Seçimi basit ve katıydı: bırak ve yaşa ya da bekle ve yan taraftaki adamı takip et. Bıraktı. Kazığa vurulmuş adam, Leah'ın onu sapladığı yerden yüz metre kadar uzağa düştü ve taşınmasına yardım ettiği tahtırevandan çok da uzak olmayan bir yere düştü. Altın ya da kadınlara, kırsalda bir mülk ya da üçü birden vaat edilmiş olabilir. Aldığı şey ölümdü.

Diğer üçü geldi. Daha hızlı koştum, gerçek bir tökezleme olasılığını -belki de köpeğimin üzerinden- ve ölümcül bir düşüşü göz ardı ettim. Hala zamanında gelemeyeceğimi gördüm. Önce ona ulaşacaklardı ve şimdi sadece kendini savunmak için hançeri vardı. Onu çizdi ve duvara sırtını dayadı, ölümüne savaşmaya hazırdı.

Sadece kavga ve ölüm yoktu. Öldürdüğü adam bile muhtemelen onu meşgul etmeye niyeti yoktu - *Hayır, hayır* , kazığa oturtulmadan hemen önce bağırdığı şeydi. Bu adamlar artık yeterdi. Tek istedikleri cehennemden çıkmaktı. Ona bakmadan yanından geçtiler.

' *Geri dön!* diye bağırdı Elden. ' *Geri dönün, korkaklar! Kralınız size emrediyor!* '

Hiç umursamadılar, taş basamakları ikişer üçer atladılar. Radar'ın yakasını tuttum ve onu kendime doğru çektim. İlk iki tahtırevan taşıyıcısı bizi geçti, ama üçüncüsü, bıkmış olan Radar'a tökezledi. Başını öne doğru uzattı ve onun uyluğunun derinliklerini çiğnedi. Dengesini yeniden kazanmak için kollarını salladı, sonra şafta düştü, dibe vurduğunda son azalan çığlığı kısa kesildi.

Tekrar ileri ve geri başladım. Leah kıpırdamamıştı. Çırpınan mor cübbenin içindeki grotesk figüre bakıyor, başımızın üzerindeki o delice uçurumda parlayan yıldızların loş ışığında onun yüz hatlarını seçmeye çalışıyordu. Işık parlamaya başladığında neredeyse ona ulaşmıştım. Ama yıldızlardan değil. Mırıltı geri döndü, ancak şimdi daha derindi, *mmmmmmmm* değil ama *AAAAAAA* , lezzetli olacağını bildiği bir yemeği koklayan devasa ve bilinmez bir uzaylı varlığın sesi.

yukarı baktım. Leah yukarı baktı. Radar yukarı baktı. Yıldızlarla dolu o karanlık gökyüzünde yüzerken gördüğümüz şey korkunçtu ama asıl dehşet şuydu: aynı zamanda güzeldi.

Zaman duyum tamamen vurulmadıysa, hala üstümüzde bir yerlerde gün ışığı vardı. Bella ve Arabella, Empis'in bir parçası olduğu dünyanın uzak tarafında olmalıydılar, ama burada o iki ay aynıydı, hiçbir işi olmayan siyah bir boşluktan yansıtılmış, bu cehennem deliğini solgun ve eldritchlerinde yıkıyordu. ışık.

Büyük olan küçüğüne yaklaşıyordu ve ne arkadan ne de önden geçmeyecekti. Yüce tanrılar sadece kaç bin yıl olduğunu öğrendikten sonra, iki ay - bunlar ve gezegenin eğrisinin etrafında bir yerdeki gerçek olanlar - çarpışma rotasındaydı.

Sessiz bir çarpışmada bir araya geldiler (o zaman gerçekten *bir* projeksiyondu) ve parlak bir ışık parlaması eşlik etti. Parçalar her yöne uçuşarak o karanlık gökyüzünü parçalanmış parlayan çanak çömlek parçaları gibi doldurdu. O tonsuz anırma -AAAAAAAA- daha da yükseldi. Sağır edici. Bumbanın patlaması yükselmeye başladı ve onunla destek direği arasındaki üçgeni daralttı. Makine sesi yoktu, ama yine de duymazdım.

Parçalanan ayların şiddetli parıltısı yıldızları kararttı ve aşağıdaki zemini parlaklıkla yıkadı. Karanlık Kuyu'nun üzerindeki kapak, direğin kancası tarafından çekilip yükselmeye başladı. Mor cüppeli grotesk yaratık da yukarıya bakıyordu ve Leah aşağı baktığında gözleri buluştu. Onunkiler, yeşilimsi etten sarkık çukurlar içindeydi; onunkiler geniş ve maviydi.

Tüm yıllara ve tüm değişikliklere rağmen onu tanıdı. Dehşeti ve dehşeti tartışılmazdı. Onu tutmaya çalıştım ama neredeyse onu uçurumun kenarına gönderecek olan sarsıcı bir sarsıntıyla kurtuldu. Ve şoktaydım, gördüklerimle uyuşmuştum - var olmaya hakkı olmayan bir gökyüzünde iki ayın çarpışması. Parçalar yayılıyor ve kararmaya başlıyordu.

Karanlık Kuyu kapağının kenarında bir karanlık hilal belirdi ve hızla siyah bir sırıtışla genişledi. O uzun, boğuk memnuniyet çığlığı daha da yükseldi. Uçuş Katili kuyuya doğru sendeledi. Mor cübbesi birkaç farklı yöne doğru yükseldi. Bir an için o korkunç sarkık kafa gizlendi ve sonra cübbe bir yana düştü ve taş zemine yattı. Elsa sadece yarım kadın olduğu gibi, altındaki adam da sadece yarım erkekti. Bacaklarının yerini, onu bir o yana bir bu yana sallanan, onu aceleyle sürükleyen siyah dokunaçlar almıştı. Diğerleri, müstehcen ereksiyonlar gibi, yükselen kapağa doğru yükselen karnındaki asılı keseden dışarı çıktı. Kollarının yerini, güçlü bir akıntıdaki deniz yosunu gibi yüzünü saran yılan benzeri dehşetler almıştı ve kuyudaki şey her ne olursa olsun, Cthulhu olmadığını fark ettim. *Elden* bu dünyanın Cthulhu'suydu, Dora'nın bir ayakkabı içinde yaşayan yaşlı kadın olması ve Leah'ın kaz kızı olması gibi. Deforme olmuş ayakları ve kambur sırtını – kifoz – çok daha

kötü bir şeyle takas etmişti. Ticaret fuarını düşündü mü? İntikam ve krallığın yavaş yavaş yok edilmesi, teraziyi dengelemeye yetmiş miydi?

Leah merdivenlerin sonuna ulaştı. Tepede, Bella ve Arabella'nın parçaları genişlemeye devam etti.

' *Lea!* ' Bağırdım. ' *Leah, Tanrı aşkına dur!* '

Perdeleri gevşekçe sarkan tahtırevanın hemen yanında durdu - ama ona seslendiğim için değil. Beni duyduğunu bile sanmıyorum. Bütün dikkati, eskiden ağabeyi olan gevşek şeye odaklanmıştı. Şimdi yükselen kapağın üzerine hevesle eğiliyordu, yüzünün gevşek eti hamur gibi sarkıyordu. Taç yine kafasından düştü. O siyah dokunaçlardan daha fazlası boynundan, sırtından ve kalçasının yarığından çıktı. Gözlerimin önünde Cthulhu'ya dönüşüyordu, eski tanrıların efendisi, canlanan bir kabus peri masalı.

Ama asıl canavar aşağıdaydı. Yakında ortaya çıkacaktı.

Gogmagog.

8

Daha sonra olanları yürek parçalayıcı bir netlikle hatırlıyorum. Her şeyi durduğum yerden, belki de terk edilmiş tahtırevanın bir düzine adım üstünden gördüm ve hala rüyalarımda görüyorum.

Radar havlıyordu ama Karanlık Kuyudan gelen sürekli çıldırtıcı drone yüzünden onu zar zor duyabiliyordum. Leah hançerini kaldırdı ve hiç tereddüt etmeden onu ağzının yanındaki besleyici yaranın derinliklerine sapladı. Sonra iki elini kullanarak yara izinin üzerinden sağdan sola tırmıkladı.

' *ELDEN!* ' çığlık attı. Yeniden açılan ağzından ince bir sprey halinde kan fışkırdı. Sesi boğuktu - sanırım vantrilokluk yeteneklerinden dolayı - ama ağzından çıkarmak zorunda kalmadan söylediği ilk kelime, zavallı kardeşinin uğultudan bile duyabileceği kadar yüksekti. O döndü. Onu gördü, gerçekten ilk kez *gördü .*

'ELDEN, Hâlâ ZAMAN VARKEN DUR!'

Tereddüt etti, dokunaç ormanı - şimdi daha fazlası, çok daha fazlası - el sallıyordu. O dolmuş gözlerde aşk mı gördüm? Pişmanlık? Üzüntü, belki de onu sevmeyenlerle birlikte onu seven tek kişiyi lanetlemiş olduğu için utanç? Ya da sadece çok kısa bir saltanattan sonra kayıp gidenleri koruma ihtiyacı (ama son geldiğinde hepimize öyle görünmüyor mu)?

bilmiyordum. Son basamakları koşarak iniyordum, tahtırevanı geçiyordum. Aklımda hiçbir plan yoktu, sadece aşağıdaki şey ortaya çıkmadan önce onu uzaklaştırma ihtiyacı vardı. Bay Bowditch'in kulübesine kaçan dev hamamböceğini ve Bay Bowditch'in onu nasıl vurduğunu düşündüm ve bu bana – sonunda – silahının hâlâ bende olduğunu hatırlattı.

Leah, görünüşe göre yarattıkları tehlikenin farkında olmadan, sallanan o dokunaç yığınına girdi. İçlerinden biri yanağını okşadı. Elden hâlâ ona bakıyordu ve ağlıyor muydu?

'Geri dön,' diye tısladı. 'Mümkünken geri dön. Yapamam …'

Bu dokunaçlardan biri kanlı boynuna dolandı. Ne yapamayacağı açıktı: aşağıdaki şeyin ele geçirdiği parçasını durdur. Saray kütüphanesinde okuduğu tüm o kitaplar – hiçbirinde tüm kültürlerin en temel hikayesi, şeytanla uğraştığınızda bir şeytanın pazarlığını yaptığınızı söyleyen hikaye yok muydu?

Elden ilk anlaşmasını yaptığında bir kolun parçası olabilecek olan dokungacı yakaladım ve onu boğazından kurtardım. Sertti ve bir çeşit balçıkla kaplıydı. Leah'ı artık boğmayı

bıraktığında, elimden kayıp gitmesine izin verdim. Bir diğeri bileğime, bir diğeri de uyluğuma dolandı. Beni Elden'a doğru çekmeye başladılar. Ve açılış iyi.

Bay Bowditch'i vurmak için silahını kaldırdım. Ben yapamadan, bir dokunaç namlunun etrafına kıvrıldı, onu çekti ve kaba taş zeminde terk edilmiş tahtırevana doğru döndürerek gönderdi. Radar şimdi Elden ile kuyu arasında duruyordu, tüm tüyleri yukarı kalkmıştı, o kadar sert havlıyordu ki çenesinden köpükler uçtu. Onu ısırmak için hamle yaptı. Elden'ın sol bacağının bir parçası olan bir dokunaç kırbaç gibi fırladı ve onu yere serdi. Öne doğru sürükleniyordum. Canavar kız kardeşi için ağlıyor olabilirdi ama aynı zamanda gerçek ya da hayali korkunç bir zafer beklentisiyle sırıtıyordu. O sırıtıştan havayı tatmak için küçük, iki dokunaç daha çıktı. Vinç hala kapağı çekiyordu, ama başka bir şey - altında bir şey - aynı zamanda onu itiyor ve boşluğu genişletiyordu.

Aşağıda başka bir dünya , diye düşündüm. *Asla görmek istemediğim bir siyah* .

'Hepiniz bunun bir parçasıydınız!' sarkık, yeşil yüzlü yaratık Leah'a haykırdı. ' *Hepiniz bunun bir parçasıydınız yoksa benimle gelirdiniz! Sen benim kraliçem olurdun!* '

Flight Killer'ın dokunaçlarından daha fazlası onu -bacaklarını, belini, bir kez daha boynunu- yakaladı ve ileri doğru sürükledi. Kuyudan bir şey çıkıyordu, uzun beyaz dikenlerle noktalanmış yağlı siyah bir madde. Islak bir tokatla yere çarptı. Bir kanattı.

' *Ben kraliçeyim!* ' diye bağırdı Lea. ' *Sen benim kardeşim değilsin! Kibardı! Sen bir suikastçı ve taklitçisin! Sen bir taklitçisin!* '

Hala kanından damlayan hançeri kardeşinin gözüne sapladı. Dokunaçlar ondan uzaklaştı. Sendeleyerek geri döndü. Kanat kalktı ve yüzüme mide bulandırıcı bir hava girmesine neden olan bir kanat çırptı. Elden'ın etrafını sardı. Dikenler onu mahvetti. Kuyunun ağzına kadar sürüklendi. O şey çengelli dikenlerini göğsüne saplayıp onu içeri çekmeden önce son bir çığlık attı.

Ama kuklasına sahip olmak onu tatmin etmek için yeterli değildi. Kuyudan bir uzaylı eti kabarcığı yükseldi. Kocaman altın gözler, aksi halde yüzü olmayan bir yerden bize baktı. Bir tırmalama, gıcırdama sesi duyuldu ve dikenli ikinci bir kanat ortaya çıktı. Bir keşif kanadı verdi ve başka bir kokuşmuş hava esintisi bana çarptı.

' *Geri dön!* ' diye bağırdı Lea. Pürüzlü özgür ağzından kan fışkırdı. Damlacıklar ortaya çıkan şeye çarptı ve cızırdadı. ' *Ben, Empis Kraliçesi, sana emrediyorum!* '

Çıkmaya devam etti, şimdi iki dikenli kanadını da çırptı. Püskürtülen bazı gürültülü sıvı şeritleri. Parçalanmış aylardan gelen ışık solmaya devam etmişti ve yükselen, yanları körük gibi içeri ve dışarı fırlayan kambur, bükülmüş şeyi zar zor görebiliyordum. Elden'ın kafası tuhaf etinin içinde kayboluyordu. Son dehşet ifadesi ile damgalanmış ölü yüzü, bataklıkta kaybolan bir adamın yüzü gibi bize baktı.

Radarın havlamaları artık daha çok çığlık gibiydi.

Sanırım bir tür ejderha olabilirdi ama herhangi bir masal kitabında görülen türden değil. Benim dünyamın ötesindendi. Leah'ın da. Karanlık Kuyu, tüm insan kavrayışının ötesinde başka bir evrene açıldı. Ve Leah'ın emri onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Çıktı.

Çıktı.

Aylar öpüşmüştü ve yakında özgür olacaktı.

9

Leah bir daha emir vermedi. Bunun işe yaramaz olduğuna karar vermiş olmalı. O şeyi kuyudan çıkarken izlemek için sadece boynunu uzattı. Şimdi sadece Radar vardı, havlıyor ve havlıyordu, ama bir şekilde - mucizevi bir şekilde, kahramanca - yerini koruyordu.

Öleceğimi anladım ve bu bir merhamet olacaktı. Bu, ben – ve Leah ve Radar – o şeyin uzaylı varlığına götürüldükten sonra, korkunç bir cehennem dronunda (*AAAAAA)* hayatın devam etmediğini varsayarsak .

Böyle anlarda insanın tüm yaşamının gözlerinin önünden geçtiğini okumuştum. Sayfaları hızla yelpazelenen bir kitaptaki illüstrasyonlar gibi önümde parıldayanlar, ayakkabıcı kadından kaz kıza, Üç Küçük Sürgün'ün evlerine ve hiçbir zaman bir yere varamayacak olan kötü kız kardeşlere kadar Empis'te karşılaştığım tüm peri masallarıydı. güzel küçük kız kardeşlerini (veya deforme olmuş küçük erkek kardeşlerini) baloya götürdüler.

Büyüyordu, büyüyordu. Dikenli kanat çırpıyor. Elden'ın yüzü bilinmez bağırsaklarında kaybolmuştu.

Sonra başka bir peri masalı düşündüm.

Bir zamanlar, Bay Bowditch'in altınını çalmaya gelen Christopher Polley adında küçük, huysuz bir adam vardı.

Bir zamanlar, Snab'a bir hançerle işkence eden Peterkin adında küçük bir adam vardı.

Bir zamanlar anneme Sycamore Sokağı Köprüsü'nde bir tesisatçı kamyonu çarptı ve onu köprü direklerinden birine çarptığında öldü. Çoğu köprüde kaldı ama başı ve omuzları Little Rumple Nehri'ne gitmişti.

Her zaman Rumpelstiltskin. Başından beri. Orijinal Peri Masalı diyebilirsiniz. Peki kraliçenin kızı o zahmetli elften nasıl kurtuldu?

' *ADINI BİLİYORUM!* ' Bağırdım. Ses benim değildi, bu hikayedeki düşüncelerin ve içgörülerin çoğu Empis'e ilk gelen on yedi yaşındaki çocuğa aitti. Bir prensin sesiydi. Bu dünyadan ve benim değil. Empis'e 'Öteki' diyerek başlamıştım ama *ben ötekiydim* . Yine de Charlie Reade, elbette, ama ben de başka biriydim ve buraya gönderildiğim fikri - yıllar önce, annem o köprüden geçerken bir tavuk kanadı çiğnerken saatim kurulup kurulmuştu - sadece bu andan şüphe etmek imkansızdı. Daha sonra, o yeraltı dünyasında olduğum kişi uzaklaşmaya başladığında *bundan* şüphe duyardım, ama sonra? Numara.

'Adını biliyorum, GOGMAGOG VE SANA İNİNE DÖNMENİ KONUYORUM!'

Çığlık attı. Taş zemin sallandı ve üzerinde çatlaklar oluştu. Çok yukarımızda, mezarlar bir kez daha ölülerini teslim ediyorlardı ve büyük bir yarık Hükümdarlar Tarlası'nda zikzak çizerek ilerliyordu. O devasa kanatlar çırptı, asit gibi yanan kokuşmuş damlalar yağdı. Ama biliyor musun? Bu çığlığı *sevdim* çünkü ben bir kara prenstim ve bu bir acı çığlığıydı.

'GOGMAGOG, GOGMAGOG, Adınız GOGMAGOG!'

Adını her söylediğimde çığlık atıyordu. O çığlıklar dünyadaydı; onlar da kafamın derinliklerindeydi, tıpkı uğultu gibi, kafatasımı patlatmakla tehdit ediyorlardı. Kanatlar çılgınca çırptı. Büyük gözler bana baktı.

İNİNE *DÖN, GOGMAGOG! GOGMAGOG, ON YIL YA DA BİN YIL SONRA TEKRAR GELEBİLİRSİNİZ, GOGMAGOG, AMA BU GÜN DEĞİL, GOGMAGOG!* ' kollarımı açtım. ' *Beni içeri alırsan, GOGMAGOG, ÖLMEDEN ÖNCE İSMİYLE BAĞIRSAKLARINI PATLATACAĞIM!* '

Kanatlarını o iğrenç bakan gözlerin üzerine katlayarak geri çekilmeye başladı. İnişinin sesi, bende kusma isteği uyandıran sıvı bir *şlooooptu* . O devasa dümeni kapağı nasıl indireceğimizi merak ettim ama Leah'da vardı. Sesi boğuk ve kırıktı… ama ağzının

parçalanmış enkazından çıkan dudakları göremiyor muydum? Emin değilim, ama o kadar çok zorla beslendim ki, onu seve seve yuttum.

Gallien'li Leah adına yakın.'

Yavaşça - benim zevkime göre çok yavaş - bumbanın bomu kapağı indirmeye başladı. Gerginlik kablodan çıktı ve sonunda kanca serbest kaldı. nefesimi verdim.

Leah kendini kollarıma attı, değer verdiği her şeye sarılıyordu. Yeni açtığı ağzından akan kan boynumu ısıtmıştı. Arkamdan bir şey bana çarptı. Radar'dı, arka patileri yerde, ön patileri kıçıma dayalı, kuyruğu deli gibi sallıyordu.

'Nasıl bildin?' Leah kırık sesiyle sordu.

'Annemin bana anlattığı bir hikaye' dedim. Ki bu bir bakıma doğruydu. O zaman ölerek şimdi bana anlatmıştı. "Gitmeliyiz Leah, yoksa karanlıkta yolumuzu bulmamız gerekecek. Ve konuşmayı kesmelisin. Ne kadar acıdığını görebiliyorum.'

"Evet, ama acısı harika."

Leah tahtırevanı işaret etti. 'En az bir fener getirmiş olmalılar. Hala kibritin var mı?'

Bir mucize için yaptım. El ele yürüdük terk edilmiş tahtırevan, Radar aramızda. Leah yol boyunca bir kez eğildi ama ben pek fark etmedim. Parçalanmış ayların ışığı tamamen sönmeden önce yolumuzu aydınlatacak bir şey bulmaya odaklanıyordum.

Taht tahtırevanın perdelerinden birini geri çektim ve orada, uzak tarafına yaslanmış, Elden'ın grubunun unuttuğum tek üyesi vardı. *Uçuş Katili* , demişti Percival. *Dört kişi daha. Ve kaltak* . Ya da belki *cadı* demişti .

Petra'nın saçları, onu bağlayan çapraz inci dizilerinden kurtulmuştu. Beyaz makyajı çatlamış ve akmıştı. Bana korku ve nefretle baktı. "Her şeyi mahvettin, seni nefret dolu velet!"

Brat beni güldürdü. 'Hayır, hayır, tatlım. Sopalar ve taşlar kemiklerimi kıracak ama kelimeler beni asla incitmeyecek.'

Tahtarı ön tarafındaki küçük pirinç kancadan sarkıtmak tam da umduğum şeydi - şu torpido şeklindeki fenerlerden biri.

"Ben onun eşiydim, duydun mu? Seçtiği kişi! Eskiden kolları olan o iğrenç yılanlarla bana dokunmasına izin verdim! Onun salyasını yaladım! Yaşaması çok uzun sürmedi, herhangi bir aptal bunu görebilir ve ben hükmederdim!'

Mütevazı görüşüme göre, bir yanıta layık değil.

'Ben Empis Kraliçesi olurdum!'

Fenere uzandım. Dudakları, Hana'nınki gibi sivri uçlu dişlerden geriye doğru soyuldu. Belki de Flight Killer'ın cehennemi mahkemesinde yaklaşan moda buydu. Öne doğru atıldı ve o dişleri koluma gömdü. Ağrı ani ve dayanılmazdı. Sıkışmış dudaklarından kan sızıyordu. Gözleri yuvalarından fırladı. serbest bırakmaya çalıştım. Etim yırtıldı ama dişleri kenetli kaldı.

Petra, dedi Leah. Sesi boğuk bir hırıltıya dönmüştü. Al şunu, seni kokuşmuş kocakarı.

Bay Bowditch'in Leah'ın almak için eğildiği 45'lik kükremesi sağır ediciydi. Petra'nın sağ gözünün hemen üstünde, kek gibi beyaz makyajda bir delik belirdi. Başı geriye düştü ve tahtırevanın zeminine çarpmadan önce onsuz yapabileceğim bir şey gördüm: eğelenmiş dişlerden sarkan ön kolumun kapı tokmağı büyüklüğünde bir kadehi.

Leah tereddüt etmedi. Tahtkurusunun sarkan yan perdelerinden birini yırttı, alttan uzun bir parça kopardı ve yaranın etrafına bağladı. Şimdi neredeyse tamamen karanlıktı. Feneri almak için sağlam kolumla karanlığın içine uzandım (Petra'nın canlanıp buna da

dayanabileceği fikri gülünç ama güçlüydü). Neredeyse düşürdüm. Prens ya da prens değil, şoktan titriyordum. Kolum sanki Petra onu ısırmamış da yaraya benzin döküp ateşe vermiş gibi hissettim.

'Sen yak,' dedim. 'Maçlar kılıfta.'

Kalçamı tırmaladığını hissettim, sonra tahtırevanın yanındaki kükürt kibritlerinden birini kaşıdığını duydum. Fenerin cam bacasını geriye yatırdım. Fitili ilerletmek için yandaki küçük bir düğmeyi çevirdi ve yaktı. Sonra benden aldı, ki bu iyi oldu. düşürmüş olurdum.

Döner merdivene yöneldim (onlardan bir daha görmemekten mutlu olacağımı düşünmüştüm), ama beni geri tuttu ve aşağı çekti. Fısıldadığında yırtık ağzının kulağıma değdiğini hissettim.

'O benim büyük halamdı.'

Senin harika bir şeyin olamayacak kadar gençti , diye düşündüm. Sonra bir yolculuğa çıkıp kendi oğlu olarak geri dönen Bay Bowditch'i hatırladım.

'Hadi buradan gidelim ve bir daha geri dönmeyelim' dedim.

10

Çukurdan çok yavaş çıktık. Her elli adımda bir durup dinlenmem gerekiyordu. Kalbimin her atışında kolum zonkluyordu ve Leah'ın sardığı derme çatma sargının kana bulandığını hissedebiliyordum. Petra'yı ağzında etimin bir parçasıyla ölü olarak geri düşerken görmeye devam ettim.

Basamakların başına geldiğimizde oturmak zorunda kaldım. Artık kolum gibi başım da zonkluyordu. Bir yerde, tehlikeli, hatta belki de ölümcül bir enfeksiyon başlatmaya gelince, kuduz bir hayvanın ısırmasından başka hiçbir şeyin sağlıklı olduğu varsayılan bir insanı yenemediğini okuduğumu hatırladım… ve Petra'nın yıllar süren ticaretten sonra ne kadar sağlıklı olduğunu nasıl bilebilirdim (aklım gerçek kongre fikrinden vazgeçti) Elden ile mi? Zehrinin kolumdan omzuma oradan da kalbime ulaştığını hissedebildiğimi hayal ettim. Kendime boktan olduğumu söylemek pek yardımcı olmadı.

Leah, Radar endişeyle yüzümün yanına sürterek oturmam için bana birkaç dakika verdi, sonra fenerin haznesini işaret etti. Neredeyse boştu ve duvarlardan gelen parıltı Elden'in ölümü ve Gogmagog'un geri çekilmesiyle birlikte gitmişti. Demek istediği açıktı - karanlıkta tökezlemek zorunda kalmak istemiyorsak, hareket etmemiz gerekiyordu.

Fener yanarak söndüğünde, on iki geçitten oluşan halkasıyla devasa odaya giden dik yokuşun yaklaşık yarısına gelmiştik. Leah içini çekti, sonra sağlam elimi tuttu. Yavaş yavaş yürüdük. Karanlık nahoştu ama uğultu ve fısıltı sesleri gittiğinde o kadar da kötü değildi. Kolumdaki ağrı öyleydi. Isırık pıhtılaşmamıştı; Avucumda ve parmaklarımın arasında sıcak kan hissedebiliyordum. Radar onu kokladı ve sızlandı. Iota'nın zehirli bir bıçağın çentiği yüzünden öldüğünü düşündüm. Petra'nın sivri dişlerinden sarkan etimin hatırası gibi, düşünmek istemediğim bir şey değildi, ama çaresizdim.

Leah durdu ve işaret etti. Onun amacını görebildiğimi fark ettim çünkü şimdi geçitte tekrar ışık vardı. O garip yarı cam, yarı taş duvarlardan gelen hastalıklı yeşil ışık değil, büyüyen ve azalan sıcak sarı bir parıltı. Hava aydınlanırken Radar ona doğru koştu ve kafasını havladı.

'Numara!' Bağırdım. Bu baş ağrımı daha da kötüleştirdi. "Kal kızım!"

Hiç dikkat etmedi ve bunlar geride bıraktığımız karanlık evrende dile getirdiği öfkeli, korkmuş havlamalar değildi (ama yeterince uzak değil, asla yeterince uzak olmayacaktı). Bunlar heyecanlı havlamalardı. Ve büyüyen parıltıdan bir şey çıkıyordu. *Ondan atlamak* .

Radar düz gitti, kuyruk ve sağrı sallandı ve Snab sırtına sıçradı. Ardından bir ateş böceği sürüsü geldi.

"Küçük şeylerin efendisi," dedim. 'Lanetleneceğim.'

Ateşböcekleri -en az bin tane olmalıydı- köpeğimin ve sırtındaki büyük kırmızı cırcır böceğinin üzerinde akkor halinde bir bulut oluşturdular ve ikisi düşük ve değişen ışıklarında çok güzeldiler. Radar yükseldi, sanırım binicisinin insan kulağına yönelik olmayan bir emriyle. Eğimli zemini tırmanmaya başladı. Ateşböcekleri, üzerlerinde dönerek o tarafa döndüler.

Leah elimi sıktı. Ateş böceklerini takip ettik.

11

Eris, on iki geçidi olan katedral büyüklüğündeki odada bekliyordu. Snab bize bir tabur ateşböceği getirmişti, ama Eris'in tamamen karanlıkta kalmasını önlemek için bir müfreze bırakmıştı. Çıktığımızda koşarak yanıma geldi ve bana sarıldı. Ben acıyla kaskatı kesilince geri çekildi ve kanla ıslanmış ve hâlâ damlayan derme çatma sargıya baktı.

'Yüce tanrılar, size ne oldu?' Sonra Leah'a baktı ve nefesi kesildi. 'Ah, leydim!'

'Söylenecek çok şey var.' Hiç anlatmak için çok fazla olabileceğini düşünmek. 'Neden buradasın? Neden geri döndün?'

'Snab beni yönetti. Ve ışık getirdi. Gördüğünüz gibi. İkinizin de tıbbi müdahaleye ihtiyacı var ve Freed çok hasta.'

O zaman Claudia olmalı , diye düşündüm. *Claudia ne yapacağını bilir. Eğer bir şey* yapılabilirse .

'Buradan çıkmamız lazım' dedim. 'Yeraltında olmaktan çok sıkıldım.'

Radar'ın sırtındaki kırmızı cırcır böceğine baktım. Bana döndü, o küçük siyah gözleri ona olağanüstü ciddi bir görünüm verdi. "Devam edin, Snab, eğer bu kadar nazik olursanız."

Ve öyle oldu.

12

Sonunda dışarı çıktığımızda birkaç kişi giysi deposuna doldu. Ateşböcekleri bir ışık sancağı içinde başlarının üzerinden akıp gittiler . Jaya, Percival ve Deep Maleen'deki tutukluluğumdan birkaç kişi oradaydı, ama hangileri olduğunu hatırlamıyorum. O zamana kadar giderek sersemleşiyordum ve baş ağrım o kadar kötüydü ki, gözlerimin yaklaşık üç santim önünde asılı duran, nabız gibi atan beyaz bir ağrı küresine dönüşmüş gibiydi. Açıkça hatırladığım tek iki şey, Snab'ın artık Radar'ın sırtında olmadığı ve Percival'in daha iyi göründüğü. Önümdeki o beyaz acı küresi ve yırtık kolumdaki kemik derinliğindeki zonklama göz önüne alındığında nasıl olduğunu söylemek imkansızdı, ama yaptı. Bundan emindim. Karşılayanlarımız prensesi görünce diz çöküp ellerini kaşlarını kaldırarak kaldırdılar.

'Yukarı' diye tısladı. Sesi neredeyse gitmişti, ama bunun aşırı kullanımdan olduğunu ve zamanında geri geleceğini düşündüm. Ses tellerinin kalıcı olarak kopmuş olduğu fikri, düşünülemeyecek kadar korkunçtu.

Onlar yükseldi. Bir yanda Leah, diğer yanda Eris beni desteklerken aşırı kalabalık depodan çıktık. İlk merdivene kadar yolun çoğunu yaptım, sonra bacaklarım pes etti. Belki Deep Maleen'den arkadaşlarım tarafından, belki griler tarafından, belki ikisi tarafından taşındım. hatırlayamıyorum. Kabul salonunda taşındığımı ve Uçuş Katili'ne bağlılıklarını sunmayı seçen Kral Jan'ın sarayındakiler tarafından orada bırakılan pisliği temizleyen en az üç düzine gri yüzlü erkek ve kadın gördüğümü hatırlıyorum. Bana öyle geliyordu ki temizlikçilerden biri, saçlarına kırmızı bir bezle sarılı ve ayaklarında muhteşem sarı kanvas ayakkabıları olan Dora'ydı. Ellerini ağzına kaldırdı ve palet yerine tekrar parmak gibi görünmeye başlayan parmaklarıyla bana bir öpücük üfledi.

Orada değil , diye düşündüm. *Çılgına dönmüşsün, Prens Charlie. Ve öyle olsa bile parmakları yenilenemez. Böyle şeyler sadece içinde olur* -

Neyin içinde? Şey… bunun gibi hikayelerde.

Yan odaya, bir tür giriş odasına götürülürken boynumu ona bir kez daha bakmak için kaldırdım ve parlak baş örtüsünü ve daha parlak spor ayakkabıları gördüm, ama Dora olduğundan emin olamadım. Bana döndü ve dizlerinin üstüne çökmüş, pislikleri temizliyordu.

Daha fazla odadan geçtik ve uzun bir koridordan geçtik, ama o zamana kadar bilincimi yitirmeye başlamıştım ve eğer beni kafamın patladığını ve kolumun patlamadığını hissettiğim bir yere götürürse gitmekten memnun olurum. Yanan bir Yule günlüğü gibi hissetmiyorum. Ama dayandım. Eğer ölüyorsam - ve kesinlikle öyle hissettim - bunu dışarıda yapmak, özgür havayı solumak istedim.

Parlak ışık beni vurdu. Baş ağrımı daha da kötüleştirdi ama yine de harikaydı çünkü Lilimar'ın altındaki yeraltı dünyasının hasta ışığı değildi. Ateşböceklerinin çok daha dostça parlaması bile değildi. Bu gün ışığıydı, ama daha fazlasıydı.

Güneş ışığıydı .

Ben de yarı oturur, yarı yatar halde sürüklendim. Bulutlar çözülüyordu ve sarayın önündeki büyük meydanın üzerinde mavi gökyüzünü görebiliyordum. Sadece bir çift tulum yapmaya yetecek kadar mavi değil, dönümlerce mavi. Hayır, *kilometrelerce* . Ve Tanrım, ne güneş ışığı! Aşağıya baktım ve gölgemi gördüm. Onu görmek beni Kayıp Çocukların Prensi Peter Pan gibi hissettirdi.

Büyük bir tezahürat yükseldi. Şehir kapısı açıktı ve meydan, Empis'in boz halkıyla dolmuştu. Leah'ı gördüler ve tüylerimi diken diken eden büyük bir hışırtıyla dizlerinin üstüne çöktüler.

Bana bakıyordu. Sanırım bu bakış *burada biraz yardıma ihtiyacım olduğunu söyledi* .

'İndir beni' dedim.

Taşıyıcılarım yaptı ve ben ayakta durabileceğimi gördüm. Tüm acı hala oradaydı, ama başka bir şey de oradaydı. Gogmagog'un adını bana ait olmayan bir sesle haykırdığımda oradaydı ve şimdi buradaydı. Kollarımı kaldırdım, hala kan damlayan iyi sağ ve sol, Jaya'nın bir noktada giydiği yeni bandajı kırmızıya çevirdim. Dora'nın küçük evinin arkasındaki tepedeki gelincikler gibi.

Aşağıdaki insanlar sessizdi, dizlerinin üzerinde bekliyorlardı. Ve o anda içimden hızla geçtiğini hissettiğim güce rağmen, benim için diz çökmediklerini hatırladım. Bu benim dünyam değildi. Benim dünyam ötekiydi ama burada yapacak bir işim daha vardı.

'Beni dinleyin, Empis halkı! Uçuş Katili öldü!'

Onay ve teşekkür kükrediler.

'Karanlık Kuyu kapandı ve orada yaşayan yaratık içeride!'

Bunu başka bir kükreme karşıladı.

Şimdi o gücü, o *başkalığı* , benden ödünç aldığım gücü alarak beni terk ettiğini hissettim. Yakında tekrar normal Charlie Reade olacaktım… Petra'nın ısırığı beni öldürmediyse, öyleydi.

'Selam Leah, Empis halkı! Gallien'li Leah'ı selamlayın! KRALİÇİNİZİ SELAMLAYIN!'

Sanırım babamın dediği gibi, dışarı çıkmak için bir boffo hattıydı, ama asla emin olamayacağım, çünkü o zaman menteşeler dizlerimden düştü ve bilincimi kaybettim.

BÖLÜM OTUZ - BİR

Ziyaretçi. Beyazlı Kraliçe. Merhamet.

Woody ve Claudia. Empis'ten ayrılmak.

1

Dalgalı beyaz perdeleri olan güzel bir odada uzun zaman geçirdim. Arkalarındaki pencereler açıktı, içeri sadece bir esinti değil, aynı zamanda bir temiz hava rezervuarı da giriyordu. O odada üç hafta mı geçirdim? Dört mü? Bilmiyorum, çünkü Empis'te haftalarca kalmamışlar. Zaten bizim haftalarımız değil. Güneş doğdu ve battı. Bazen geceleri bu perdeler, parçalanmış ayların ışığıyla aydınlanırdı. Bella ve Arabella'nın kalıntıları gökyüzünde bir tür kolye oluşturmuştu. O zaman hiç görmedim, sadece en iyi gazlı bezden yapılmış dalgalı perdelerin arasından kayan ışık. Hemşirelerimden birinin (Dora en iyisiydi, Ayakkabıların Leydisi) 'gece buharları' zaten kötü olan durumumu daha da kötüleştirmesin diye perdelerin arkasındaki pencereleri kapatmak istediği zamanlar oldu, ama buna izin vermezdim çünkü hava çok tatlıydı. Prens olduğum için itaat ettiler ve sözüm kanundu. Hiçbirine eski, eski Charlie Reade'e döndüğümü söylemedim. Nasılsa bana inanmayacaklardı.

Birçok insan dalgalanan perdelerin olduğu odaya benimle birlikte geldi. Bazıları ölmüştü.

Iota bir gün geldi - ziyaretini çok net hatırlıyorum. Bir dizinin üzerine çöktü, avucunu alnına dayadı, sonra gri hemşirelerimin eski lapaları kazımak için oturduğu yatağımın yanındaki alçak sandalyeyi aldı (ki bu acıtıyor), yarayı temizledi (ki bu daha çok acıtıyor) ve sonra giydi. taze lapalar. O yeşilimsi pislik – Claudia'nın eseri – cennet kokuyordu ama yatıştırıcıydı. Bu, birkaç Advil'i tercih etmeyeceğim anlamına gelmez. Birkaç Percocet daha da iyi olurdu.

Korkunç görünüyorsun, dedi Eye.

'Teşekkürler. Çok naziksiniz.

Eye, "Bana eşek arısı zehiri oldu," dedi. 'Bıçağın üzerinde. Bıçağı ve kapının arkasındaki adamı hatırlıyor musun?

Yaptım. Jeff, eski güzel bir Amerikan ismi. Veya Geoff, eski bir İngiliz. "Elden öldüğünde ve o diyarın kraliçesi olduğunda Petra'nın onu eşi olarak seçtirdiği hakkında bir fikrim vardı."

"Muhtemelen gri adamlardan birine o bıçağı iyi bir kaplama elde etmek için yeterince uzun süre bir yuvaya sokmasını sağladı. Zavallı adam muhtemelen sokarak ölmüştü.'

Empis'teki yaban arıları hamamböcekleri kadar büyük olsaydı, bunun daha olası olduğunu düşündüm.

"Ama o piç umurunda olur mu?" Iota devam etti. 'Hayır, hayır, o kaltağın oğlu değil. Yaban arıları eski günlerde o kadar tehlikeli değildi ama...' Omuzlarını silkti.

'Uçuş Katili göreve geldiğinde işler değişti. En kötüsü için.'

'Daha kötüsü, yuh.' O alçak sandalyede dizlerini kulaklarının etrafına dolayarak otururken oldukça eğlenceli görünüyordu. 'Bizi kurtaracak birine ihtiyacımız vardı. Seni yakaladık. Hiç yoktan iyidir herhalde.'

Sağlam elimi kaldırdım ve yüzük parmağımı ve serçe parmağımı kaldırdım, eski dostum Bertie'nin kuşu vurma yöntemi.

Iota, "Petra'nın zehri o piçin bıçağına sürülen kadar kötü olmayabilir, ama görünüşünüze göre yeterince kötüydü," dedi.

Tabii ki kötüydü. Elden-şey'in salyasını yalamıştı ve o kalıntı beni ısırdığında ağzındaydı. Bunu düşünmek tüylerimi diken diken etti.

"Savaş," dedi ayağa kalkarken. "Savaşın, Prens Charlie."

İçeri girdiğini görmedim ama çıktığını gördüm. Dalgalanan perdelerden geçti ve gitti.

Gri hemşirelerden biri endişeli bir şekilde içeri girdi. Artık acı çekenlerin yüzlerindeki ifadeleri ayırt etmek mümkündü; deformasyonların en kötüsü kalabilirdi, ancak hastalığın istikrarlı ilerlemesi - *lanet* - durdurulmuştu. Dahası, yavaş ama istikrarlı bir iyileşme oldu. Birçok gri yüzde ilk renk tonunu gördüm ve elleri ve ayakları palete dönüştüren dokuma eriyordu. Ama hiçbirinde kalıcı bir iyileşme olacağına inanmadım. Claudia tekrar duyabiliyordu - biraz - ama Woody'nin her zaman kör olacağını düşündüm.

Hemşire konuştuğumu duyduğunu ve tekrar deliryuma kapılmış olabileceğimi düşündüğünü söyledi.

'Kendi kendime konuşuyordum' dedim ve belki de konuşuyordum. Ne de olsa Radar asla başını bu kadar kaldırmamıştı.

Cla bir ziyaret için uğradı. Avuç içi selamıyla uğraşmadı, oturmadı, sadece yatağın üzerine eğildi. 'Aldattın. Düzgün oynamış olsaydın, seni yere sererdim, prens olsun ya da olmasın.'

'Ne bekliyordun?' Diye sordum. 'Üzerimde en az yüz pound vardı ve hızlıydın. Benim yerime aynısını yapmayacağını söyle.'

O güldü. "Beni oraya sen getirdin, sana veriyorum ama birinin boynunda dövüş sopası kırdığın günlerin sona erdiğini düşünüyorum. İyileşecek misin?'

'Biliyorsam siktir git.'

Biraz daha güldü ve dalgalanan perdelere doğru yürüdü. 'Üzerinizde biraz sert havlama var, o kadarını söyleyeceğim.' Ve o gitmişti. Eğer orada olsaydı, yani; *Üzerinde sert bir*

havlama var , babam ve benim içki günlerinde izlediğim eski bir TCM filminden bir replikti. Filmin adını hatırlayamıyorum, sadece Paul Newman'ın içinde bir Kızılderili oynadığı. Hikayemdeki bazı şeylere inanmanın zor olduğunu mu düşünüyorsun? Paul Newman'ı bir Kızılderili olarak hayal etmeyi deneyin. Bu gerçek bir güvenilirlik süzgeci.

O gece -ya da başka bir gece, emin olamıyorum- Radar'ın hırlamasıyla uyandım ve Yüce Lord Kellin'i, süslü kırmızı dumanı tüten ceketiyle başucumda otururken gördüm.

Kötüleşiyorsun Charlie, dedi. 'Size ısırığın daha iyi göründüğünü ve belki de öyle olduğunu söylüyorlar, ancak bu enfeksiyon derinleşti. Yakında onunla kaynayacaksın. Kalbin şişecek ve patlayacak ve seni bekliyor olacağım. Ben ve gece askerleri birliğim.

"Nefesini tutma," dedim ama bu aptalcaydı. Onu çizemedi, tutamadı veya bırakamadı. Fareler ona ulaşmadan önce bile ölmüştü. 'Çık dışarı, hain.'

Yaptı ama Radar hırlamaya devam etti. Bakışlarını takip ettim ve gölgelerin içinde Petra'yı törpülenmiş dişleriyle bana sırıtarak gördüm.

Dora genellikle bekleme odasında uyur ve benim çığlığımı duyunca eğik bacaklarının üzerinde koşarak gelirdi. Gaz lambalarını açmadı ama torpido şeklindeki fenerlerden birini tuttu. İyi olup olmadığımı ve kalbimin düzenli atıp atmadığını sordu, çünkü tüm hemşirelere ritmindeki herhangi bir değişikliğe dikkat etmeleri söylenmişti. Öyle olduğumu söyledim, ama yine de nabzımı ölçtü ve en son lapaya baktı.

'Belki hayaletler miydi?'

köşeyi işaret ettim.

Dora, muhteşem kanvas ayakkabılarıyla oraya gitti ve feneri kaldırdı. Orada kimse yoktu, ama bunu bana göstermesine gerçekten ihtiyacım yoktu çünkü Radar tekrar uyumuştu. Dora eğildi ve yanağımı öptü, kıvrık ağzı izin veriyordu. 'A' doğru, bir' doğru, her şey bir' doğru. Uyu artık Charlie. Uyu ve iyileş.'

2

Yaşayanlardan da ziyaretlerim oldu. Cammit ve Quilly; sonra Stooks, sanki buranın sahibiymiş gibi kasılarak içeri girdi. Kesik yanağına bir düzine siyah dikişle dikilmişti, bu bana babamla TCM'de izlediğim bir Frankenstein filmini düşündürdü.

"Gointer korkunç bir yara izi bırakıyor," dedi dikişleri ovuşturarak. 'Bir daha asla güzel olmayacağım.'

'Stooks, sen hiçbir zaman güzel olmadın.'

Claudia sık sık gelirdi ve sonra bir gün – evet, muhtemelen yaşayacağımı düşündüğüm sıralarda – Doc Freed onunla birlikte geldi. Hemşirelerden biri onu şu ya da bu krala ait olması gereken bir tekerlekli sandalyede itiyordu, çünkü jant telleri som altına benziyordu. Eski düşmanım Christopher Polley kıskançlıktan sıçardı.

Freed'in parçalanmış ve enfeksiyon kapmış bacağı kesilmişti ve büyük bir acı içinde olduğu açıktı, ama yaşayacak bir adama benziyordu. Onu gördüğüme sevindim. Claudia mevcut lapamı nazikçe kazıdı ve yarayı yıkadı. Sonra başları neredeyse birbirine değecek şekilde eğildiler.

"İyileşiyor," diye telaffuz etti Freed. 'Söylemez misin?'

'EVET!' Claudia bağırdı. Gerçekten tekrar duyabiliyordu - biraz, zaten - ama hayatının geri kalanında bu tonsuz parıltıyla konuşabileceğini düşündüm. 'PEMBE ET! Kümesteki Dul yosunu DIŞINDA KOKU YOK!'

'Belki enfeksiyon hala oradadır' dedim. 'Belki derinlere inmiştir.'

Claudia ve Freed şaşkınlıkla bakıştılar. Doktor gülemeyecek kadar acı çekiyordu, bu yüzden Claudia bunu onun için yaptı. 'SANA BÖYLE APTAL BİR FİKİR NE VERDİ?'

"Hayır, ha?"

"Hastalık saklanabilir Prens Charlie," dedi Doc Freed, "ama enfeksiyon bir gösteriştir. Kokuyor ve püstül yapıyor.' Claudia'ya döndü. 'Çevredeki etten ne kadar almak zorunda kaldınız?'

'DİRSİNE KADAR VE NEREDEYSE BİLE AŞAĞIYA! ONA VERDİĞİ KÖTÜ BİR GORE VE KASLARIN HİÇ GERİ DÖNMEYECEĞİ BİR BOŞLUK BIRAKACAK. OYUN OYNADIĞINIZ GÜNLER MUHTEMELEN BİTTİ, SHARLIE.'

Ama burnunu iki elinle alabileceksin, dedi Freed, bu beni güldürdü. Gülmek iyi hissettiriyordu. Karanlık Kuyu'dan döndüğümden beri bir sürü kabus görmüştüm ama kahkahalar yetersizdi.

Doktora, "Uzanıp birinin size o acı verici şeylerden vermesine izin vermelisiniz," dedim. 'Küçük yapraklar çiğnenir. Benden daha kötü görünüyorsun.

'Ben tamir ediyorum' dedi. "Ve Charlie... sana hayatımızı borçluyuz."

Bunda gerçek vardı, ama gerçeğin tamamı değil. Örneğin Snab'a da borçluydular. Zamanla ortaya çıksa da Snabs nereye giderse oraya gitmişti (bunu yapmanın bir yolu vardı). Ancak Percival farklı bir konuydu. Beni görmeye kendi başına gelmedi, ben de getirilmesini istedim. Aşçı beyazları giymiş, bere tipi bir şapkayı göğsüne bastırmış, ürkek, dalgalanan perdelerin bulunduğu odaya girdi. Sanırım bir Empisarian şefin şapkasıydı.

Yayı derindi, eli titreyerek selam veriyordu. Ben ona bir sandalye ve bir bardak soğuk çay ikram edene kadar bana bakmaya korktu . Yaptığı her şey için ona teşekkür ettim ve onu gördüğüme ne kadar mutlu olduğumu söyledim. Bu, dilini önce biraz, sonra çok gevşetti. Bana Lilimar'ın başka kimsenin aktarmaya tenezzül etmediği haberi verdi. Sanırım bir işçinin bakış açısından gördüğü için.

Sokaklar temizleniyor, çöp ve molozlar toplanıyor. Elden'in çürümüş saltanatını devirmeye yardım etmek için şehre gelen yüzlerce insan kasabaları ve çiftlikleri için ayrılmıştı, ancak yüzlerce kişi onların yerini almış, Seafront ve Deesk gibi yerlerde evlerine dönmeden önce Kraliçe Leah için görevlerini yerine getirmişti. Bana okulda okuduğum WPA projeleri gibi geldi. Pencereler yıkanıyor, bahçeler yeniden dikiliyordu ve sıhhi tesisat konusunda bilgili biri fıskiyeleri birer birer çalıştırıyordu. Artık huzursuz olmayan ölüler yeniden gömülmüştü. Bazı dükkanlar yeniden açılmıştı. Daha fazlası takip edecekti. Percival'in sesi hala buruk ve bozuktu, bazen anlamak zor, ama bunu sana bağışlayacağım.

'Üç kuledeki cam gün geçtikçe değişiyor, Prens Charlie! O çirkin koyu yeşilden eski günlerdeki maviye! Bilge insanlar, eski günlerde işlerin nasıl yürüdüğünü hatırlayanlar, tramvay tellerini geri koyuyorlar. Arabaların tekrar çalışmaya başlaması uzun zaman alacak ve lanet şeyler en iyi zamanlarda bile her zaman bozuluyordu, ama onlara sahip olmak güzel olacak.'

kaçabileceklerini anlamıyorum ," dedim. "Sarayın alt katlarından birinde, sanırım arkadaşım Bay Bowditch'in getirdiği o küçük jeneratör dışında elektrik yok."

Percival şaşırmış görünüyordu. *Elektriği* anlamadı , bence Empisarian yerine İngilizce olarak çıkmış olmalı.

'Güç' dedim. 'Arabalar gücünü nereden alıyor?'

'Ey!' Yüzü pütürlü ama düzeldi, düzeldi. 'Eh, istasyonlar güç verir elbette. Onun-'

Ve şimdi anlamadığım bir *kelimeydi* . Bunu gördü ve bir eliyle sallama hareketi yaptı.

Nehirdeki istasyonlar, Prens Charlie. Akarsularda, eğer büyüklerse. Ve denizden, oh, Seafront'ta bir kuyruklu istasyon var.'

Sanırım bir tür hidroelektrik güçten bahsediyordu. Eğer öyleyse, nasıl saklandığını asla öğrenemedim. Empis hakkında benim için gizemli kalan birçok şey vardı . Nasıl ve *nerede* var olabileceğiyle karşılaştırıldığında , güç depolama sorununun pikayune görünmesine neden oldu. Neredeyse anlamsız.

3

Güneş doğdu, güneş battı. İnsanlar geldi, insanlar gitti. Kimi ölü, kimi diri. En çok görmek istediğim kişi - benimle kuyuya giden kişi - gelmedi.

Ta ki bir gün yaptı. Artık kraliçe olan kaz kızı.

Perdelerin ötesindeki balkonda oturuyordum, sarayın ana meydanına bakıyordum ve hoş olmayan şeyleri hatırlıyordum, o sırada beyaz perdeler odaya girmek yerine dalgalandı ve o aralarına girdi. İnce (hala çok ince) beline ince altın bir zincirle kemerli beyaz bir elbise giyiyordu. Başında taç yoktu ama bir parmağında yüzünde mücevherli bir kelebek olan bir yüzük vardı. Bunun krallığın mührü olduğunu tahmin ettim ve altın bir başlığın etrafında dolaşırken ona hizmet ettim, çok fazla sorun olurdu.

Ayağa kalktım ve eğildim, ama elimi alnıma koyamadan, aldı ve sıktı ve göğüslerinin arasına yerleştirdi. "Hayır, hayır, hiçbiri," dedi o kadar mükemmel bir işçi aksanıyla ki bu beni güldürdü. Sesi hâlâ boğuktu ama artık boğuk değildi. Çok güzel bir ses gerçekten. Lanetten önce sesinin böyle çıkmadığını tahmin etmiştim ama iyiydi. "Sarıl bana, eğer yaralı kolun izin veriyorsa."

O yaptı. Ona sıkıca sarıldım. Hanımeli gibi hafif bir parfüm kokusu vardı. Sanki ona sonsuza kadar sarılabilirmişim gibi hissettim.

'Gelmeyeceğini düşündüm' dedim. 'Beni bir kenara atacağını düşündüm.'

"Çok meşguldüm," dedi ama gözleri benimkilerden başka yöne kaydı. 'Benimle otur güzelim. Sana bakmam gerek ve konuşmamız gerek.'

4

Benimle ilgilenen yarım düzine kadar hemşire başka görevleri yerine getirmek için serbest bırakılmıştı , Uçuş Katili'nin düşüşünden sonraki haftalarda iş sıkıntısı yoktu, ama Dora kaldı. Bize büyük bir sürahi Empisarian çayı getirdi.

Çok içeceğim, dedi Leah. 'Şu anda konuşmak beni incitmiyor… pekala, çok az… ama boğazım hep kuru. Ve ağzım gördüğün gibi.'

Artık mühürlü değildi, ama yine de kötü bir şekilde yaralıydı ve her zaman öyle kalacaktı. Dudakları koyu kırmızı kabuklarla kaplı yaraları iyileştiriyordu. Kendi kendine beslediği çirkin yara neredeyse tamamen gitmişti, ama ağzı bir daha asla tamamen hareketli olmayacaktı, Woody'nin görüşünü yeniden kazanması veya Claudia'nın kulaklarını tam olarak kullanması gibi. Bir *daha asla güzel* olmayacağımı söyleyen Stooks'u düşündüm . Gallien Kraliçesi Leah da asla olmayacaktı ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü o güzeldi.

Beni böyle görmeni istemedim, dedi. 'İnsanlarla birlikteyken -ki bütün gün öyle görünüyor- kendimi örtbas etmekten alıkoymak zorundayım. Aynaya baktığımda..." Elini kaldırdı. Ağzına koymadan önce aldım ve sıkıca kucağına koydum.

'Eğer seni incitmediyse, onu öpmekten mutlu olurdum.'

Buna gülümsedi. Dengesizdi ama çekiciydi. Belki *de* ters olduğu için. "Aşk öpücüğü için biraz gençsin."

Seni her şeye rağmen seviyorum , diye düşündüm.

'Kaç yaşındasın?' Bu, bir kraliçeye sorulacak küstah bir soruydu elbette, ama ne tür bir aşka razı olmam gerektiğini bilmem gerekiyordu.

"Yaşınızın iki katı zaten. Belki daha fazla.'

O zaman Bay Bowditch'i düşündüm. "Güneş saatine gitmedin, değil mi? Yüz yaşında falan değil misin?'

Aynı anda hem eğlenmiş hem de korkmuş görünmeyi başardı. 'Hiçbir zaman. Güneş saatine kimse binmez çünkü çok tehlikelidir. Hükümdarlar Tarlası'nda oyunlar ve yarışmalar oynandığında -bu yine olacak, ama önce yapılacak çok onarım işi olsa da- güneş saati yerine kilitlendi, hareketsiz kaldı ve iyi bir önlem için korunuyordu. O günlerde gelen binlerce kişiden biri ayartılmasın. Çok eski. Elden bir keresinde bana buranın Lilimar inşa edilmeden, hatta düşünülmeden önce burada olduğunu söylemişti.'

Bunu duymak beni tedirgin etti. Eğilip ayaklarımın arasına kıvrılmış olan köpeğimi okşadım. ' *Radar* çalışıyor. Gelmemin en büyük nedeni bu, çünkü Rades ölüyordu. Bildiğiniz gibi, Claudia'dan.'

Evet, dedi Leah ve Radar'ı okşamak için eğildi. Rades uykulu uykulu baktı. "Ama köpeğin bir hayvan, her erkek ve kadının kalbinde yaşayan kötü türden masum. Kardeşimi mahveden tür. Sanırım bu gerginlik senin dünyanda da yaşıyor.'

Bunu tartışamazdım.

"Hiçbir kraliyet bunu bir kez bile söylemez, Charlie. Zihni ve kalbi değiştirir. Tüm yaptığı bu da değil.'

"Arkadaşım Bay Bowditch bindi ve kötü biri değildi. Aslında, o iyi bir adamdı.'

Bu doğruydu ama geriye dönüp baktığımda *tamamen* doğru olmadığını anladım. Bay Bowditch'in öfkesini ve yalnızlığını atlatmak zor olmuştu. Hayır, neredeyse imkansız. Tanrı'ya bir söz vermeseydim vazgeçerdim *(Benim anlayışımın Tanrısı,* babamın AA grubundaki insanlar her zaman der). Düşüp bacağını kırmasaydı onu asla tanımayacaktım. Karısı, çocuğu, arkadaşı yoktu. Yalnız ve istifçiydi, kasasında bir kova altın pelet tutan ve eski eşyalarını seven bir adamdı: mobilya, dergi, TV, depoda eski Studebaker. Kendi deyimiyle, tavır almak yerine hediyeler getiren bir korkaktı. Zalim olmak isteseydiniz – ben istemedim, ama siz yaptıysanız – o biraz Christopher Polley gibi olurdu. Yani Rumpelstiltskin gibi. Bu yapmak isteyip de yapamadığım bir karşılaştırma değildi. Ben gelmeseydim ve köpeğini sevmemiş olsaydı, Bay Bowditch tepenin tepesindeki evinde hiçbir iz bırakmadan ve hatırlanmadan ölecekti. Ve onu koruyacak kimse olmasaydı, iki dünya arasındaki geçit kesinlikle keşfedilebilirdi. Bunu hiç düşünmemiş miydi?

Leah bana bakıyordu, mühür yüzüğünü parmağında döndürüyor ve çarpık küçük gülümsemesiyle gülümsüyordu. 'Tek başına iyi miydi? Yoksa onu iyi mi yaptın, Prens Charlie?'

'Bana öyle seslenme' dedim. Onun prensi olamayacaksam, kimsenin olmak istemezdim. Bu bir seçim bile değildi. Saçlarım yeniden koyulaşıyordu ve gözlerim eski rengine dönüyordu.

Elini ağzına koydu, sonra kendini tekrar kucağına indirmeye zorladı. 'Kendi başına iyi mi, Charlie? Yoksa yüce tanrılardan onun merhameti miydin?'

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Empis'teki zamanımın çoğunda daha yaşlı ve bazen daha güçlü hissettim, ama şimdi tekrar zayıf ve kararsız hissettim. Bay Bowditch'i hafızanın yumuşatıcı filtresi olmadan görmek bir şoktu. 1 Sycamore Caddesi'ndeki o eski evin ben havalandırana kadar nasıl koktuğunu hatırladım: ekşi ve tozlu. *Pent* .

Dedi ve alarm vermeden, ' *Ona* binmedin, değil mi?'

'Hayır, Radar'ı yeni çıkardım. Ve o da atladı. Ama gücünü hissettim. Sana bir soru sorabilir miyim?'

'Evet elbette.'

'Altın platform. Aşağı inmek için yukarı çıktık. Şu sarmal merdivenlerden aşağı.'

Hafifçe gülümsedi, elinden geldiğince. 'Yaptık. Riskliydi ama başardık.'

'Duvarların arasındaki merdiven o yeraltı odasına kadar mı gidiyordu?'

'Evet. Elden iki yol biliyordu. Bu ve giysilerle dolu küçük odadan olan. Başkaları da olabilir, ama varsa, bana hiç göstermedi.'

'Öyleyse neden uzun yoldan gittik?' *Ve neredeyse düşecek* , demedim.

"Çünkü Uçuş Katilinin birkaç adımdan fazla yürüyemediği söylendi. Bu, duvarlar arasındaki merdivenleri daha güvenli hale getirdi. Ve onun partisine şans eseri gelmek istemedim ama sonunda başka çarem yoktu.'

"Lord High'ın dairesinde durmasaydık... Iota hâlâ hayatta olabilirdi!"

Yapılması gerekeni yaptık, Charlie. Bu konuda haklıydın. Yanılmışım. Birçok şey hakkında yanlış. Bunu bilmene ihtiyacım var ve başka bir şeyi bilmene ihtiyacım var. Şimdi burundan aşağı çirkinim—'

'Değilsin-'

Bir elini kaldırdı. 'Sus! Beni arkadaş olarak görüyorsun, seni bunun için seviyorum ve her zaman seveceğim. Diğerleri yapmaz ve yapmayacaktır. Yine de kraliçe olarak daha fazla yaşlanmadan evlenmem gerekecek. Çirkin ya da değil, en azından ışıklar kapalıyken beni kucaklamaya istekli birçok kişi olacak ve bir varis yaratmak için öpücüklere gerek yok. Ama güneş saatine tek bir dönüş bile binen adamlar kısırdır. Ve kadınlar kısırdır. Güneş saati hayat verir ama aynı zamanda onu da alır.'

Bu da neden küçük Bowditch'lerin olmadığını açıklıyordu sanırım. "Ama Petra—"

' *Petra!* ' alaycı bir şekilde güldü. Petra'nın tek istediği ağabeyimin yarattığı yıkımın kraliçesi olmaktı. Ve zaten kısırdı.' İç geçirdi ve içti, bardağını boşalttı ve bir tane daha doldurdu. 'Kızgındı ve zalimdi. Eğer Lilimar ve Empis ona teslim edilmiş olsaydı, güneş saatine tekrar tekrar basardı. Kendin için nasıl olduğunu gördün.

Sahiptim. Ve hissettim. Zehri yaramdan çıkmış ve acının yerini derin bir kaşıntı almış olsa da Dora zamanla geçeceğine yemin etmişti.

"Seni görmeye gelmekte bu kadar yavaş olmamın diğer nedeni Elden'dı, Charlie, her ne kadar seninle ilgili düşünceler aklımdan hiç çıkmamış olsa da ve sanırım hiçbir zaman da olmayacak."

emin olup olmadığını sordum , ama yapmadım. Bir kere, bırakın kralı, bir kraliçenin eşi bile değildim. Bir diğeri, hala hayatta olduğumu bilmek için çaresiz kalacak bir babam

vardı. Geri dönmek için üçüncü bir neden daha vardı. Gogmagog'un dünyamız için oluşturduğu tehdit sona ermiş olabilir (en azından şimdilik), ama aynı zamanda dünyamızın Empis için oluşturacağı tehdit de vardı. Eğer öyleyse, dünyamız, Illinois'deki belirli bir kulübeden erişilebilen tüm anlatılmamış zenginliğiyle burada olduğunu öğrendiyse.

"Kardeşimi öldürdüğümde oradaydın. Onu eskisi gibi sevdim, eskisi gibi görmeye çalıştım ama sen beni onun nasıl bir canavara dönüştüğünü görmeye zorladın. Sana her baktığımda, onu ve yaptıklarımı hatırlıyorum. Bana neye mal olduğunu hatırlıyorum. Bunu anlıyor musun?'

Kötü bir şey değildi, Leah. Güzel bir şeydi. Krallığı kurtardın ve kraliçe olmak için değil. Onu kurtardın çünkü kurtarılması gerekiyordu.'

"Bu doğru ve bunca şey yaşamış ikimiz arasında sahte bir alçakgönüllülüğe gerek yok, ama sen yine de anlamıyorsun. *biliyordum* , görüyorsun. Uçuş Katilinin benim kardeşim olduğunu. Claudia bana yıllar önce söyledi ve ben ona yalancı dedim. Seninleyken, her zaman daha önce yapmam gerektiğini bileceğim. Beni geride tutan şey, onun hatırasını sevmek için duyduğum bencil ihtiyaçtı. Krallık acı çekerken kazlarımı besledim, bahçeme baktım ve kendime acıdım. Sen… Üzgünüm Charlie, ama seni gördüğümde utancımı görüyorum. Toprağım ve halkım yavaş yavaş etrafımda ölürken dilsiz bir çiftçi kızı olmayı seçtim. *Ve baştan beri biliyordum* .

O ağlıyordu. ona uzandım. Gözyaşlarını görmeme dayanamıyormuş gibi başını salladı ve arkasını döndü.

Dedim ki, ' Tam şimdi sen geldiğinde Leah, yaptığım kötü bir şeyi düşünüyordum. Utanç verici bir şey. Sana söyleyebilir miyim?

'Eğer hoşuna giderse.' Hala bana bakmıyor.

Bir arkadaşım vardı, Bertie Bird. İyi bir arkadaş ama iyi bir arkadaş değil *,* ne demek istediğimi anlıyorsan. Annem öldükten sonra zor zamanlar geçirdim. Babam da öyleydi ama onun zor zamanlarını pek düşünmedim çünkü ben daha çocuktum. Tek bildiğim ona ihtiyacım olduğu ve orada olmadığıydı. Bence bunu anlamalısın.'

Biliyorsun, dedi Leah ve biraz daha çay içti. Sürahiyi neredeyse boşaltmıştı ve bu büyüktü.

Bertie ve ben bazı kötü şeyler yaptık. Ama aklıma gelen... okuldan eve dönerken önümüzden geçtiğimiz bir park vardı. Cavanaugh Parkı. Ve bir gün orada güvercinleri besleyen sakat bir adam gördük. Şort giyiyordu ve bacaklarında büyük diş telleri vardı. Bertie ve ben onun aptal göründüğünü düşündük. Robo-Dude, Bertie onu aradı.'

'Bunun ne olduğunu bilmiyorum-'

'Boşver. Önemli değil. Bankta yatan, güneşin tadını çıkaran sakat bir adamdı ve Bertie ile ben birbirimize baktık ve Bertie, "Hadi koltuk değneklerini geçirelim" dedi. Bahsettiğin o gerginlik sanırım. Şeytan. Aşağıya indik ve onları aldık ve onları geri getirmemiz için bize bağırdı, ama biz yapmadık. Onları parkın kenarına götürdük ve ördek havuzuna attık. Birini Bertie, diğerini ben attım. Bütün zaman gülüyor. Sakat adamın koltuk değneklerini suya attık ve eve nasıl geldiğini bilmiyorum. Su sıçrattılar ve biz güldük.'

Çayın kalanını döktüm. Bardağın sadece yarısını doldurdu, bu iyi oldu çünkü elim titriyordu ve gözlerim akıyordu. Deep Maleen'de babam için ağladığımdan beri ağlamamıştım.

Bunu bana neden söylüyorsun Charlie?

Ne zaman başladığımı bilmiyordum – bunun kimseye anlatamayacağım bir hikaye olduğunu sanıyordum – ama şimdi biliyordum. Koltuk değneklerini çaldım. Savunmamda söyleyebileceğim tek şey, mecbur olduğumdur.'

Ah, Charlie. Yüzümün kenarına dokundu. 'Nasıl olsa burada mutlu olamazsın. Bu dünyadan değilsin, başkasın ve yakında geri dönmezsen ikisinde de yaşayamayacağını göreceksin.' O durdu. 'Gitmeliyim. Yapacak çok şey var.

Onu kapıya kadar geçirdim. Sekizinci sınıfta İngilizce dersinde haiku okuduk ve onlardan biri bana geri döndü. Çok nazikçe, bir parmağımı kabuklu ağzına dokundum. 'Aşk olduğu zaman, yaralar gamzeler kadar güzeldir. Seni seviyorum Leah.

Benim dudaklarına dokunduğum gibi o da dudaklarıma dokundu. 'Ben de seni seviyorum.'

Kapıdan çıktı ve gitti.

5

Ertesi gün Eris ve Jaya, her ikisi de tulum ve büyük hasır şapkalarla ziyarete geldiler. Dışarıda çalışan herkes şimdi şapka takıyordu, çünkü güneş her gün sanki yıllarca süren bulutları telafi ediyormuş gibi parlıyordu ve herkesin derisi - sadece uzun süre aşağılık olarak geçirmiş olan bizlerin değil - balık gibi beyazdı.

Keyifli bir ziyaret gerçekleştirdik. Kadınlar yaptıkları iş hakkında gevezelik ettiler ve onlara neredeyse tamamlanmış olan iyileşmemden bahsettim. Hiçbirimiz Deep Maleen, Fair One, kaçış veya gece askerleri hakkında konuşmak istemiyorduk. Kesinlikle geride bıraktığımız ölülerle ilgili değil. Onlara Stooks'un nasıl dalıp gittiğini söylediğimde güldüler. Onlara Kellin ve Petra'dan gece yarısı ziyaretlerimi anlatmaktan çekindim -bunlarda komik bir şey yok. Cratchy'den yeni kraliçeye bağlılık yemini etmek için bir grup dev geldiğini öğrendim.

Jaya çantamı gördü ve önünde diz çöktü, avuçlarını kırmızı naylon gövdesi ve siyah naylon kayışları üzerinde gezdirdi. Eris, Radar'ın yanında diz çökmüş ve ellerini kürkünün içinden geçiriyordu.

'Ooo,' dedi Jaya, 'bu *iyi* Charlie. Geldiğiniz yerde mi yapıldı?'

'Evet.' Vietnam'da, büyük olasılıkla.

'Beğenmek için çok şey verirdim.' Kayışlardan kaldırdı. 'Ve çok ağır! Onu taşıyabilir misin?'

'Ben hallederim' dedim ve gülümsemek zorunda kaldım. Lanet olsun çok ağırdı; kıyafetlerim ve Radar'ın maymunuyla birlikte som altından bir kapı tokmağı içeriyordu. Claudia ve Woody almam için ısrar etmişlerdi.

'Ne zaman ayrılıyorsun?' diye sordu Eris.

'Dora bana yarın bayılmadan şehir kapısına kadar yürüyebilir ve geri dönebilirsem ertesi gün gidebileceğimi söyledi.'

'Çok yakında?' diye sordu Jaya. 'Çok kötü! Geceleri partiler vardır, bilirsiniz, gündüzün işi bittiğinde.'

"Sanırım ikimiz için de içten bir parti vermen gerekecek," dedim.

O gece Eris geri döndü. Yalnızdı, saçları dökülmüştü, iş elbisesi yerine güzel bir elbise giymişti ve vakit kaybetmiyordu. Ya da kelimeler. "Benimle yalan söyler misin, Charlie?"

Hayatımda bu zevki yaşamadığım için sakarlığını mazur görürse onunla yatmaktan mutlu olacağımı söyledim.

"Güzel," dedi ve elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. 'Sana öğrettiklerimi aktarabilirsin.'

Sonrasına gelince… Eğer bu bir teşekkür sikişiyse, bilmek istemedim. Ve eğer bu bir merhamet sikişiyse, söyleyebileceğim tek şey yaşasın merhamet olsun.

6

Lilimar'dan ayrılmadan önce iki ziyaretçim daha vardı. Claudia, Woody'yi siyah alpaka ceketinin dirseğinden tutarak içeri girdi. Woody'nin gözlerindeki yaralar gevşemiş ve ayrılmıştı, ama boşluklarda görebildiğim şey beyazdan başka bir şey değildi.

'SANA İYİ DİLEK VE TEŞEKKÜR ETMEK İÇİN GELDİK!' Claudia patladı. Woody'nin sol kulağına yakındı ve Woody hafifçe yüzünü buruşturarak geri çekti. 'SANA ASLA YETERİNCE TEŞEKKÜR EDERİZ, SHARLIE. ELSA HAVUZUNUN YAKINDA BİR HEYKELİNİZ OLACAK. ÇİZİMLERİ GÖRDÜM VE ONLAR ÇOK-'

Elsa midesinde bir mızrakla öldü. Sesimi duyana kadar onlara kızgın olduğumu fark etmemiştim. 'Birçok insan öldü. Bildiğim kadarıyla binlerce, on binlerce. Siz ikiniz ellerinizin üzerine otururken. Leah anlıyorum. Aşktan kör olmuştu. Bütün bunları... bu *boku yapanın* kardeşi olduğuna inanmaktan kendini alamıyordu . Ama siz ikiniz inandınız, *biliyordunuz* ve yine de ellerinizin üzerine oturdunuz.'

Hiçbir şey söylemediler. Claudia bana bakmazdı ve Woody bakmazdı.

Leah'tan başka bir tek kraliyet ailesi olarak kaldınız. En azından önemli olanlar. Seni takip ederlerdi.'

Hayır, dedi Woody. "Yanılıyorsun Charlie. Sadece Leah onları toparlayabilirdi. Senin gelişin, onun bir kraliçenin yapması gerekeni yapmasına neden oldu – liderlik etti.'

'Ona hiç gitmedin mi? Ona görevinin ne olduğunu söyledin, ne kadar yaparsa yapsın canını acıtabilir mi? Sen daha yaşlıydın, muhtemelen daha akıllıydın ve ona hiç öğüt vermedin mi?'

Daha fazla sessizlik. Onlar bütün insanlardı ve bu nedenle gri ile lanetlenmediler, ancak kendi dertlerini çekmişlerdi. Bunun onları nasıl zayıflattığını ve korkuttuğunu anlayabiliyordum. Ama yine de kızgındım.

'Sana ihtiyacı vardı!'

Claudia uzanıp ellerimi tuttu. Neredeyse onları çekiyordum, sonra çekmedim. Muhtemelen kendi duyamadığı yumuşak bir sesle, "Hayır, Sharlie, ihtiyacı olan sendin," dedi. Sen vaat edilen prenstin ve şimdi söz yerine getirildi. Söylediğin doğru – zayıftık, cesaretimizi kaybettik. Ama lütfen bizi öfke içinde bırakmayın. Lütfen.'

Daha önce bir insanın kızgın olmamayı seçebileceğini biliyor muydum? Ben yapmadım. Bildiğim şey, benim de bu şekilde ayrılmak istemediğimdi.

'Tamam.' Onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Ama sadece üç tekerlekli arabanı kaybettiğim için."

Gülümseyerek arkasına yaslandı. Radar burnunu Woody'nin ayakkabısına koymuştu. Onu okşamak için eğildi. Cesaretini asla ödeyemeyiz Charlie, ama elimizde istediğin bir şey varsa, o da senindir.

Pekala, kapı tokmağım vardı, sanki yaklaşık dört pound ağırlığındaydı ve eğer altının fiyatı şimdi Sentry'den ayrıldığım zamankiyle aşağı yukarı aynıysa, yaklaşık 84.000 dolar değerindeydi. Kovadaki peletlere eklendiğinde oldukça iyi durumdaydım. Dedikleri gibi, mahallede büyük yaşamak. Ama kullanabileceğim bir şey *vardı .*

"Balyoza ne dersin?"

Tam olarak söylediğim şey değil, ama fikri anladılar.

7

Karanlık Kuyudan çıkmaya çalışan korkunç kanatlı şeyi asla unutmayacağım. Bu kötü bir hatıra. Bunu dengelemek için iyi bir tanesi ertesi gün Lilimar'dan ayrılmaktı. Hayır, *iyi* yeterince iyi değil. Güzel bir hatıra, kimsenin sana güzel bir sözü olmadığında ve hayat bir dilim bayat ekmek kadar tatsız göründüğünde çıkardığın türden. İyi değildi çünkü gidiyordum (gerçi babamı görmeyi dört gözle beklediğimi söylemezsem tam bir yalancı olurdum); İyiydi çünkü bana uygun bir uğurlama verildi… *Bir krala yakışır* diyecektim ama sanırım Illinois'den bir banliyö çocuğuna geri dönen giden bir prense uygun demek istedim.

Bir çift beyaz katırın çektiği bir arabaya pompalı tüfekle biniyordum. Dora, kırmızı başörtüsü ve kaliteli kanvas ayakkabılarıyla dizginleri tuttu. Radar arkamızda oturuyordu, kulakları yukarıda, kuyruğu yavaşça ileri geri sallanıyordu. Gallien Yolu'nun her iki tarafı grilerle kaplıydı. Biz yaklaşırken elleriyle alınlarına diz çöktüler, sonra biz geçerken alkışladılar. Deep Maleen'den hayatta kalan arkadaşlarım yanımıza koştular, Eris Doc Freed'i altın aksanlı tekerlekli sandalyesinde itti. Bir kez başını kaldırıp bana göz kırptı. Ona bir tane bahşiş verdim. Üstümüzde, gökyüzünü karartacak kadar kalın bir kral kelebekleri bulutu uçtu. Omuzlarımda birkaç tanesi yandı, kanatlar yavaşça büküldü ve biri Radar'ın kafasına dokundu.

Açık kapıda duran, başında Gallien'lerin tacı olan, üçlü kulelerin dönüştüğü koyu mavi bir elbiseyle Leah duruyordu. Bacakları, bana Kara Kuyu'nun yukarısındaki taş merdivenlerde kılıcı çekilmiş halde nasıl durduğunu hatırlatacak şekilde ayrıydı. Kararlı.

Dora katırları durdurdu. Bizi takip eden kalabalık sustu. Leah elinde kan kırmızısı haşhaşlardan bir çelenk tutuyordu, gri yıllar boyunca büyümeye devam eden tek çiçeklerdi ve Empis halkının beni çağırdığını bilmek beni şaşırtmadı - sanırım siz de şaşırtmayacaksınız. o çiçekler Kızıl Umut.

Leah, arkamızdaki sokağı dolduranların duyması için sesini yükseltti. ' *Bu, şimdi evine giden Prens Charlie! Teşekkürlerimizi ve sonsuz minnettarlığımı yanında taşıyor! Onu sevgiyle hızlandırın, Empis halkı! Bu benim emrim!* '

tezahürat yaptılar. Çelengi almak ve gözyaşlarımı saklamak için başımı eğdim. Çünkü bilirsiniz, peri masallarında prens asla ağlamaz. Kraliçe Leah beni öptü ve ağzı kırık olmasına rağmen, bu şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü, en azından annem öldüğünden beri.

Hala hissediyorum.

BÖLÜM OTUZ - İKİ

İşte Mutlu Sonunuz.

1

Empis'teki son gecemde, ilk gecemdeki yerde, Dora'nın dünyaların kuyusunun yakınındaki küçük evinde kaldım. Yahni yedik, sonra Bella ve Arabella'nın olduğu gökyüzündeki altın alyansları izlemek için dışarı çıktık. Çok güzeldi, bazen kırılan şeyler gibi. Bu dünyanın nerede olduğunu tekrar merak ettim ve önemli olmadığına karar verdim; öyleydi , yeterliydi.

Dora'nın şöminesinin yanında tekrar uyudum, başım üzerinde kelebek aplikeli yastığa. Gece ziyaretçileri olmadan ve Elden ya da Gogmagog ile ilgili kötü rüyalar görmeden uyudum. Sonunda uyandığımda sabah olmuştu. Dora, Bay Bowditch'in getirdiği dikiş makinesinde çok çalışıyordu; solunda bir yığın kırık ayakkabı, sağında ise onardığı ayakkabılar vardı. Bu ticaretin daha ne kadar süreceğini merak ettim.

Birlikte son bir yemek yedik: domuz pastırması, kalın ev yapımı ekmek dilimleri ve kaz yumurtasından yapılmış bir omlet. Yemek bittiğinde, Bay Bowditch'in silah kemerini son bir kez bağladım. Sonra bir dizimin üzerine çöktüm ve avucumu alnıma koydum.

Hayır, hayır, Charlie, ayağa kalk. Sesi hâlâ boğuk ve tüylüydü ama her gün gelişiyordu. Her saat, görünüyordu. Ayağa kalktım. Kollarını uzattı. Sadece ona sarılmadım, onu kaldırdım ve etrafında döndürdüm, güldürdüm. Sonra diz çöküp köpeğime önlüğünden iki parça domuz pastırması yedirdi.

'Rayy' dedi ve ona sarıldı. "Seni seviyorum Rayy."

Benimle birlikte tepenin yarısına kadar yürüdü, tünelin girişini kaplayan asılı sarmaşıklara doğru. O sarmaşıklar şimdi yeşilleniyordu. Sırtımdaki çantam ağırdı ve sağ elimden salladığım balyoz daha ağırdı ama yüzüme vuran güneş iyi hissettiriyordu.

Dora bana son bir kucaklama verdi ve Radar son bir okşadı. Gözlerinde yaşlar duruyordu ama gülümsüyordu. Artık *gülümseyebiliyordu* . Yolun geri kalanını kendi başıma yürüdüm ve başka bir eski arkadaşın bizi beklediğini gördüm, sarmaşıkların büyüyen yeşili üzerinde kırmızı. Radar hemen karnına gitti. Snab çevik bir şekilde sırtına sıçradı ve antenleri seğirerek bana baktı.

Yanlarına oturdum, çantamı çıkardım ve kapağı açtım. 'Nasılsın, Snab Efendim? Bacak iyileşti mi?'

Radar bir kez havladı.

'İyi, bu iyi. Ama bu kadar uzağa gidiyorsun, değil mi? Benim dünyamın havası seninle aynı fikirde olmayabilir.'

ay-ye-yi dediği şeydi , ben de *bebek ışığı* anlamına geliyordu . Hala ünsüzlerle sorunları vardı, ama zamanla düzelebileceğini düşündüm. Bebek ışığı, yuvarlak bir camın içindeki bir mum parçasıydı. Çantamı tekrar taktım, cam kılıfı yana yatırdım ve mumu kükürt kibritle yaktım.

Hadi, Rades. Zamanı geldi.'

Ayağa kalktı. Snab aşağı atladı. Durdu, ciddi siyah gözleriyle bize bir kez daha baktı, sonra çimenlere atladı. Onu bir an daha gördüm çünkü hareketsiz havada hareket ediyordu ve gelincikler hareket etmiyordu. Sonra gitmişti.

Tepeden aşağı, gün ışığında çok daha iyi – daha sıcak – görünen Dora'nın evine son bir kez baktım. Radar da geriye baktı. Dora asılı ayakkabılarının altından el salladı. geri el salladım. Sonra balyozu kaptım ve sarkan sarmaşıkları bir kenara iterek ilerideki karanlığı ortaya çıkardım.

"Eve gitmek ister misin kızım?"

Köpeğim içeri girdi.

2

Dünyalar arasındaki sınıra ulaştık ve diğer seyahatlerimden hatırladığım oryantasyon bozukluğunu hissettim. Biraz sendeledim ve hiç hava akımı olmamasına rağmen bebek ışığı söndü. Radar'a beklemesini söyledim ve Bay Bowditch'in deniz kabuğu kemerindeki boş mermi halkalarından birinden bir kibrit daha aldım. Kaba taşa bir ışık yaktım ve mumu yeniden yaktım. Dev yarasalar tepelerinde kanat çırpıp cıvıldadılar, sonra yerleştiler. Devam ettik.

Sarmal dar basamaklarla çevrili kuyuya geldiğimizde, muma siper ettim ve yukarıdan süzülen ışığı görmemeyi umarak yukarı baktım. Işık, birinin kamuflaj olarak kullandığım dergi panolarını ve demetlerini hareket ettirdiği anlamına gelirdi. Bu iyi olmaz. Çok zayıf bir ışık gördüğümü sandım ama muhtemelen sorun değildi. Sonuçta kamuflaj mükemmel değildi.

Radar dört ya da beş adım yukarı çıktı, sonra gelip gelmediğimi görmek için bana baktı. Hayır, hayır, köpek, önce ben. Zirveye çıktığımızda seni önümde istemiyorum.'

O itaat etti, ama çok isteksizce. Köpeklerin burunları, insanlarınkinden en az kırk kat daha keskindir. Belki orada bekleyen eski dünyasının kokusunu alabilirdi. Eğer öyleyse, bu onun için ağırlaştırıcı bir yolculuk olmalı çünkü dinlenmek için durmam gerekiyordu. Daha iyiydim, ama *hepsi* daha iyi değildi. Freed sakin olmamı söylemişti ve ben doktorun emirlerine uymaya çalışıyordum.

Zirveye ulaştığımızda, kafamda bir çamaşır suyu gibi dengelediğim son dergi paketini hala yerinde görmek beni rahatlattı. En az bir dakika, muhtemelen daha çok iki ya da üç dakika bunun altında kaldım. Bu sefer sadece dinlenmek için değil. Eve gitmek için can atıyordum ve hala öyleydim ama şimdi aynı zamanda korkuyordum. Ve geride bıraktığım şey için birazcık ev hasreti. O dünyada bir saray, güzel bir prenses ve cüretkar işler vardı. Belki bir yerlerde -belki de Deniz Kıyısı açıklarında- hâlâ birbirlerine şarkı söyleyen deniz kızları vardı. Aşağıdaki dünyada bir prens olmuştum. Yukarıdakinde, üniversite başvuruları yazmam ve çöpü çıkarmam gerekecekti.

Radar namlusunu dizimin arkasına çarptı ve iki keskin havladı. Köpeklerin konuşamadığını kim söylüyor?

'Tamam tamam.'

Demetin başını kaldırdım, yukarı çıktım ve bir kenara ittim. Her iki taraftaki demetleri de ittim, sol kolum çok fazla olmadığı için yavaş çalışmak zorunda kaldım (şimdi daha iyi ama asla futbol ve beyzbol günlerimde olduğu gibi olmayacak - teşekkürler Petra, seni kaltak). Radar, beni aceleye getirmek için birkaç kez daha havladı. Kuyunun ağzına koyduğum tahtalar arasında kayma sorunu yaşamadım - Empis'te, çoğu Deep Maleen'de geçirdiğim süre boyunca çok kilo vermiştim - ama önce paketin içinden sıyrılıp itmem gerekiyordu. zemini geçmek. Dışarı çıktığımda sol kolum şarkı söylüyordu. Radar iğrenç bir kolaylıkla arkamdan fırladı. Petra'nın ısırığının bıraktığı derin boşluğu kontrol ettim, iyileşen yaranın kırılmış olabileceğinden korktum ama iyi görünüyordu. Beni şaşırtan şey kulübenin ne kadar soğuk olduğuydu. Nefesimi görebiliyordum.

Kulübe bıraktığım gibiydi. Aşağıdan gördüğüm ışık, kenarlardaki çatlaklardan süzülüyordu. Kapıyı denedim ve dışarıdan asma kilitle kilitli olduğunu gördüm. Andy Chen benim için gelmişti. Kimsenin benim (ya da benim ölü bedenim) için terk edilmiş arka bahçedeki kulübeyi kontrol edeceğine gerçekten inanmamıştım, ama yine de bir rahatlama oldu. Ancak bu, balyozu kullanmam gerektiği anlamına geliyordu. Hangi yaptım. Tek elli.

Neyse ki, tahtalar eski ve kuruydu. Biri ilk darbede çatladı ve ikincisinde patladı, Illinois gün ışığının seline izin verdi… ve ince bir kar girdabı. Radar havlaması teşvikiyle iki tane daha kırdım. Rades boşluktan sıçradı ve hemen işemek için çömeldi. Kızağı bir kez daha salladım ve uzun bir tahta parçasını daha devirdim. Çantamı fırlattım, yan döndüm ve gün ışığına çıktım. Ayrıca dört inç kar içine.

3

Radar avluyu geçti, ara sıra burnunu gömmek ve havaya kar fırlatmak için durdu. Köpek yavrusu davranışıydı ve beni güldürdü. Sarmal merdivenleri tırmanırken ve kızakla çalışırken aşırı ısınmıştım, bu yüzden arka verandaya vardığımda titriyordum. Yirmi beş dereceden fazla olamazdı. Güçlü esen rüzgarı ekleyin ve gerçek sıcaklık muhtemelen bunun yarısı kadardı.

(Bay Bowditch'in istenmeyen paspas dediği) minderin altındaki yerinden yedek anahtarı aldım ve içeri girdim. Mekan küf kokuyordu ve soğuktu, ama birisi - neredeyse kesinlikle babam - sıcağı iyice açmıştı. küçük, boruların donmasını önlemek için. Ön dolapta eski bir barmenlik gördüğümü hatırladım ve hala oradaydı. Ayrıca üstlerinden kırmızı yün çoraplar dökülen bir çift galoş. Galoşlar ayağımı sıkıyordu ama onları uzun süre giymezdim.

Tepenin hemen aşağısında. Silah kemeri ve tabanca dolap rafına gitti. Onları daha sonra kasaya geri koyardım ... gizli zulası olan kasanın her zaman orada olduğunu varsayardım.

Evin arkasından çıktık ve kapıdan ilk kez Radar'ın ulumalarına ve Bay Bowditch'in zayıf yardım çığlıklarına yanıt olarak tırmanmak zorunda kaldım. Bu şimdi en az bir asır önce gibi görünüyordu. Sycamore Street Hill'e doğru dönmeye başladım ama gözüme bir şey çarptı. Aslında *gözüme* çarptı. Çünkü Sycamore ve Pine'ın kesiştiği yerde telefon direğinde duran benim yüzümdü. Junior Class Fotoğrafım, öyle oldu ve bu konuda beni etkileyen ilk şey ne kadar genç göründüğüm oldu. *Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmeyen bir çocuk var* , diye düşündüm. *Belki inandığına inanıyordu, ama hayır, hayır* .

Resmin üstündeki büyük kırmızı harflerle: **BU ÇOCUĞU GÖRDÜN MÜ?**

parlak kırmızı harflerle: **CHARLES MCGEE READE, YAŞ 17.**

Ve bunun altında: **Charles 'Charlie' Reade 2013 yılının Ekim ayında ortadan kayboldu. 6'4" boyunda ve 235 pound ağırlığında. En son görüldü...**

Ve benzeri. İki şeye takıldım: Posterin hava şartlarından nasıl etkilendiği ve şu anki kilomla ilgili ne kadar yanlış olduğu. Etrafıma bakındım, neredeyse Bayan Richland'ın eliyle gözlerini kapatarak bana baktığını görmeyi bekliyordum ama sadece Radar ve ben tuzlu kaldırımda duruyorduk.

Evin yarısında, ani bir dürtüye kapılarak - vahşi ama güçlü - arkamı döndüm. 1 Sycamore'daki kapıdan, evin etrafından, kulübenin içine, dolambaçlı merdivenlerden aşağı ve nihayet Empis'e, bir ticaret öğrenip bir hayat kuracağım yere geri dönmek. Belki de bana testere kemiği olmayı öğretecek olan Freed'e çıraklık yaparım.

Sonra o posteri ve bunun gibileri düşündüm, kasabanın her yerinde ve ilçenin her yerinde, babam, Bob Amcam ve babamın sponsoru Lindy tarafından dikildi. Belki diğer tüm AA arkadaşları da. Eğer öyleyse, içmeye devam etmeseydi.

Lütfen Tanrım, hayır.

Tekrar yürümeye başladım, ölü bir adamın galoşlarının tokaları şıngırdadı ve ölü adamın gençleşmiş köpeği topuğumda. Tepeden bana doğru koşan, kapitone kırmızı ceketli ve kar pantolonlu küçük bir çocuktu. Bir ipin ucunda bir kızağı sürüklüyordu. Muhtemelen Cavanaugh Park'taki kayan tepeye gidiyordur.

Bekle, evlat.

Bana kuşkuyla baktı ama durdu.

'Hangi gün?' Sözcükler yeterince akıcıydı ama köşeleri varmış gibi görünüyordu. Sanırım bunun bir anlamı yok ama hissettikleri buydu ve nedenini biliyordum. Yine İngilizce konuşuyordum.

Bana aptal mı doğup büyüdüğümü soran bir bakış attı. 'Cumartesi.'

Yani babam bir AA toplantısında olmadığı sürece evde olurdu.

'Hangi ay?'

Şimdi bakış *ah dedi* . 'Şubat.'

'2014?'

'Evet. Gitmeliyim.'

Omzunun üzerinden köpeğime ve bana güvensiz bir bakış atmadan tepenin tepesine doğru ilerledi. Muhtemelen kötü niyetle takip etmediğimizden emin olmak için.

Şubat. Dört aydır yoktum. Düşünmesi garip ama gördüğüm ve yaptığım şeyler kadar garip değil.

4

TCM'de *My Darling Clementine* ya da *Kiss of Death* ile kanepede bayılıp bayılmamasını umarak, evin önünde bir dakika kadar durdum, içeri girmek için kendimi hazırladım. Araba yolu sürülmüş ve yürüyüş yolu kürekle çevrilmişti. Kendi kendime bunun iyiye işaret olduğunu söyledim.

Radar beni beklemekten bıktı ve oturduğu ve içeri alınmayı beklediği merdivenlerden yukarı koştu. Bir zamanlar kapının anahtarı bendeydi, ama yolda bir yerde kaybolmuştu. *Claudia'nın trike'ı gibi* , diye düşündüm. *Bakireliğimden bahsetmiyorum bile* . Önemli olmadığı ortaya çıktı. Kapının kilidi açıldı. İçeri girdim, TV'nin sesini kaydettim - bir haber kanalı, TCM değil - ve sonra Radar koridorda koşuyor, merhaba havlıyordu.

Oturma odasına girdiğimde arka patilerinin üzerindeydi, ön patileri babamın okuduğu gazetenin üzerine dikilmişti. Önce ona sonra bana baktı. Bir an için kapıda kimin durduğunu fark etmemiş gibi göründü. Bunu yaptığında, şok yüzündeki kasları gevşetti. O tanınma anının onu hem daha yaşlı, hem de altmışlarında ve yetmişlerinde olacağı adam gibi, ve benim yaşımda olduğu çocuk gibi daha genç gösterdiğini asla unutmayacağım. Sanki bir iç güneş saati aynı anda iki yöne dönmüş gibiydi.

Charlie?

Ayağa kalkmaya başladı ama önce bacakları onu tutmadı ve tekrar aşağı indi. Radar onun kuyruğunu döverek sandalyesinin yanına oturdu.

Charlie? Bu gerçekten sen misin?'

Benim, baba.

Bu sefer ayağa kalktı. Ağlıyordu. Ben de ağlamaya başladım. Benim için koştu, bir sehpaya tökezledi ve onu yakalamasaydım düşecekti.

'Charlie, Charlie, Tanrıya şükür, senin öldüğünü sandım, hepimiz senin olduğunu düşündük...'

Artık konuşamıyordu. Ona anlatacak çok şeyim vardı ama o anda ben de konuşamazdım. Aramıza giren, kuyruğunu sallayan ve havlayan Radar üzerinden birbirimize sarıldık. Sanırım ne istediğini biliyorum ve artık ona sahipsin.

İşte mutlu sonunuz.

SONSÖZ

Sorulan ve Cevaplanan Sorular

(Bazıları, En azından). Empis'e Son Bir Yolculuk.

1

Bu hikayede on yedi yaşında bir gencin yazdığının kulağa hoş gelmediği yerler olduğunu düşünüyorsanız, haklısınız. Empis'ten dokuz yıl önce döndüm. O zamandan beri çok okudum ve yazdım. NYU *cum laude'den (* bir saçla eksik *toplamı) İngilizce derecesi ile mezun oldum.* Şimdi Şikago'daki Liberal Sanatlar Koleji'nde ders veriyorum ve burada Mit ve Peri Masalları adlı geniş katılımlı bir seminer veriyorum. Çoğunlukla yüksek lisans öğrencisi olarak yazdığım bir makalenin genişletilmiş versiyonundan dolayı oldukça parlak bir kıvılcım olarak kabul ediliyorum. *The International Journal of Jungian Studies'de* yayınlandı . Maaş bupkes oldu, ama kritik kredi? Paha biçilemez. Ve kapağında yıldızlarla dolu bir huni bulunan bir kitabı alıntıladığıma inanmak istiyorsunuz.

bilmek güzel diyebilirsiniz *ama sorularım var* .

Sadece sen değilsin. İyi Kraliçe Leah'ın saltanatının nasıl gittiğini bilmek istiyorum. Grilerin hâlâ gri olup olmadığını bilmek istiyorum. Gallien'li Claudia'nın hâlâ bağırıp çağırmadığını bilmek istiyorum. O korkunç yeraltı dünyasına - Gogmagog'un inine - giden yolun kapatılıp kapatılmadığını bilmek istiyorum. Kalan gece askerlerine kimin baktığını ve Deep Maleen'deki mahkûm arkadaşlarımdan herhangi birinin sonlarına gelip gelmediğini (muhtemelen hayır, ama bir adam hayal edebilir) bilmek isterim. Hatta gece askerlerinin sadece kollarını uzatarak hücrelerimizi nasıl açtıklarını bilmek isterim.

Radar'ın nasıl olduğunu bilmek istersiniz, sanırım. Cevap çok iyi, teşekkürler, biraz yavaşlamış olsa da; Ne de olsa, onun için de dokuz yıl oldu, bu da onu bir Alman Çoban için oldukça yaşlı yapıyor, özellikle de eski hayatını ve yenisini bir araya getirirseniz.

Babama dört aydır nerede olduğumu söyleyip söylemediğimi bilmek istersin. Cevap - küçük, kızak çeken bir çocuğun yüz ifadesinden ödünç alabilirsem - *duh* . Nasıl olmaz? Ona Şikago'da elde edilen mucizevi bir ilacın Radar'ı ölümün eşiğindeki yaşlı, artritli bir köpekten dört yaşlarında görünen ve davranan zinde ve doyurucu bir Alman Çobanı'na dönüştürdüğünü söylemem mi gerekiyordu?

Ona her şeyi hemen söylemedim, çok fazla şey vardı ama temel konularda onunla samimiydim. Bizim dünyamızla başka bir dünya arasında bir bağlantı olduğunu söyledim. (Ben ona Empis demedim, sadece Öteki diyordum, ilk geldiğimde buna öyle diyordum.) Ona Bay Bowditch'in kulübesinden geldiğimi söyledim. Dikkatle dinledi, sonra bana – kesinlikle tahmin ettiğiniz gibi – *gerçekten nerede olduğumu sordu* .

Ona kolumu ve hayatımın geri kalanında orada kalacak olan bileğimin üzerindeki derin oyuğu gösterdim. Bu onu ikna etmedi. Çantamı açtım ve ona altın kapı tokmağını gösterdim. Onu inceledi, kaldırdı ve - geçici olarak - bunun gerçekten kurşundan yapılmış yaldızlı bir bahçe satışı ürünü olması gerektiğini önerdi.

'Kırıp aç ve kendin gör. Olabilir, sonunda eritilip satılması gerekecek. Bay Bowditch'in kasasında aynı yerden bir kova altın peleti var. Bakmaya hazır olduğunda sana bunu göstereceğim. Yaşadığı şey buydu. Stantonville'deki bir kuyumcuya kendim sattım. Bay Heinrich. O şimdi öldü, bu yüzden sanırım eninde sonunda iş yapacak başka birini bulmam gerekecek.'

Bu onu inanca giden yolda biraz daha ileriye götürdü, ama sonunda onu ikna eden Radar oldu. Evimizin etrafında en sevdiği yerlere nasıl gideceğini biliyordu, ama asıl ikna edici, gençken bir kirpi ile talihsiz bir karşılaşmadan burnundaki küçük yara izlerinin olmasıydı. (Bazı köpekler bunları asla öğrenmez, ancak bir kez Rades için yeterliydi.) Babam onları, Bay Bowditch'in bacağını kırdıktan sonra ve o öldükten sonra, dışarı çıkmak üzereyken, onu tutarken fark etmişti. Aynı yaralar daha genç versiyonda da kaldı, çünkü muhtemelen bir burun dolusu tüy aldığı yaşa ulaşmadan ve geçmeden onu güneş saatinden indirmiştim. Babam uzun bir süre onlara baktı, sonra bana kocaman gözlerle baktı.

'Bu imkansız.'

"Öyle göründüğünü biliyorum," dedim.

"Bowditch'in kasasında gerçekten bir kova altın var mı?"

"Sana göstereceğim," diye tekrarladım. 'Hazır olduğunda. Kabul edilmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum.

Yerde bağdaş kurarak oturdu, Radar'ı okşadı ve düşündü. Bir süre sonra, 'Ziyaret ettiğini iddia ettiğin bu dünya sihir mi? Ortaokulda okuduğun Piers Anthony kitaplarındaki Xanth gibi mi? Goblinler, basiliskler ve centaurlar ve tüm bunlar?'

'Pek öyle değil' dedim. Empis'te hiç centaur görmemiştim, ama eğer deniz kızları ve devler olsaydı...

'Oraya gidebilir miyim?'

'Bence yapmalısın' dedim. 'En azından bir kere.' Çünkü Empis aslında Xanth'a pek benzemiyordu. Piers Anthony kitaplarında Deep Maleen veya Gogmagog yoktu.

Bir hafta sonra gittik - artık prens olmayan prens ve Reade Insurance'dan Bay George Reade. O haftayı evde eski güzel Amerikan yemekleri yiyerek ve eski güzel bir Amerikan yatağında yatarak ve eski güzel Amerikan polislerinin sorularını yanıtlayarak geçirdim. Bob Amca, Lindy Franklin, Andy Chen, çeşitli okul yöneticileri ve hatta mahallenin meraklısı

Bayan Richland'ın sorularından bahsetmiyorum bile. O sırada babam altın kovasını görmüştü. Ben de kendisine büyük bir ilgiyle incelediği bebek ışığını gösterdim.

Az önce bir sigorta müfettişi olan babamın yardımıyla uydurduğum hikayeyi bilmek ister misiniz? Muhtemelen öylesin, ama diyelim ki amnezinin bir rol oynadığını ve Bay Bowditch'in köpeğinin başım belaya girmeden önce Chicago'da nasıl öldüğünü *hatırlayamıyorum* (yine de kafasına sıkıldığımı hatırlıyorum). Babamla benim şu an sahip olduğumuz köpek Radar II. Sentry'ye kendi oğlu olarak dönen Bay Bowditch'in bundan hoşlanacağına bahse girerim. *The Weekly Sun* muhabiri Bill Harriman benden bir röportaj istedi (polislerden biriyle görüşmüş olmalı). reddettim. Tanıtım, ihtiyacım olan son şeydi.

Beni öldürüp Bay Bowditch'in hazinesini çalmak isteyen küçük pis Rumpelstiltskin Christopher Polley'e ne olduğunu merak ediyor musunuz? Yaptım ve bir Google araması cevabı buldu.

Hikayemin başına dönerseniz, babamla benim evsiz kalacağımızdan, tüm eşyalarımızı bir alışveriş arabasına yığarak bir üst geçidin altında uyuyacağımızdan korktuğumu hatırlarsınız. Bu bizim başımıza gelmedi, ama Polley'e oldu (alışveriş sepetini bilmeme rağmen). Polis, cesedini Skokie'de bir Tri-State Tollway üst geçidinin altında buldu. Defalarca bıçaklanmıştı. Cüzdanı veya kimliği olmamasına rağmen, parmak izleri, gençliğine kadar uzanan uzun bir tutuklama kaydının parçasıydı. Haberde, Skokie Polis Kaptanı Brian Baker, kurbanın iki bileği kırıldığı için kendini savunamadığını söyledi.

Polley'nin saldırganın saldırısından her halükarda sağ çıkmayabileceğini söyleyebilirim - onun için fazla bir şey yoktu ve silahını almıştım - ama emin olamıyorum. Cinayetin nedeninin kuyumcu soygunu olduğundan da emin olamıyorum. Satmak ve bunu hayatıyla ödemek için yanlış kişiye mi konuştu? Bilmiyorum, bilmiyorum ama kalbimde eminim. Red Molly'nin o nahoş cüceyi ikiye ayırmaya yetecek güçle Peterkin'i yolundan çekerken öldüğünden pek emin değilim, ama sanırım böyle olmuş olabilir.

Kendime Polley'nin bunu kendi başına getirdiğini söyleyebilirim ve bu doğru, ama o çöplerle dolu alt geçitte üzerine diz çökenlerin bıçak darbelerini savuşturmak için işe yaramaz ellerini kaldırdığını düşündüğümde, yardım edemem. üzgün ve utanmış hissetmek. Utanmak için bir nedenim olmadığını, hayatımı ve kulübenin sırrını kurtarmak için yapmam gerekeni yaptığımı söyleyebilirsiniz, ama utanç gülmek gibidir. Ve ilham. Çalmıyor.

2

Cumartesi günü eve geldiğimde, Rockies'ten büyük bir kar fırtınası geldi. Babam ve ben Bay Bowditch'in evine kadar yürüdük - ayaklarımı sıkmayan çizmeler giydim - ve arkaya doğru yürüdük. Babam, barakanın yıkık dökük tarafına onaylamayarak baktı.

"Bunun onarılması gerekecek."

Biliyorum, ama Andy kapıyı asma kilitledikten sonra çıkmamın tek yolu buydu.

Bebek ışığına gerek yoktu çünkü iki el fenerimiz vardı. Radar'ı evde bırakmıştık. Tünelden çıktığımızda doğruca Ayakkabı Evi'ne gidecekti ve ben Dora'yı görmek istemiyordum. Oradaki zamanımdan kimseyi görmek istemedim. Sadece babamı diğer dünyanın gerçek olduğuna inandırmak ve sonra çıkmak istedim. Başka bir şey daha vardı – garip ve muhtemelen bencilce: Babamın Empisvari konuştuğunu duymak istemiyordum. O benimdi.

Sarmal merdivenlerden aşağı indik, ben önderlik ettim. Babam inanamayacağını söyleyip durdu, sadece inanamadı. Tanrı'ya onu zihinsel bir çöküşe itmediğimi umuyordum, ama riskler göz önüne alındığında, başka seçeneğim olmadığını hissettim.

Hala öyle hissediyorum.

Tünelde ona ışığını taş zemine tutmasını söyledim. Çünkü yarasalar var. Büyük olanlar. Etrafımızda uçmalarını istemiyorum. Ayrıca, neredeyse beden dışı bir deneyim gibi baş dönmesi hissedebileceğiniz bir yere geleceğiz. Bu, geçiş noktasıdır.'

'Bunu kim yaptı?' usulca sordu. "Aman Tanrım, Charlie, *bunu kim yaptı* ?"

"Dünyayı kimin yaptığını da sorabilirsin."

Bizim ve diğerleri. Eminim başkaları da vardır, belki de gökyüzündeki yıldızlar kadar. Onları hissediyoruz. Tüm eski hikayelerde bize doğru akarlar.

Geçidin yanına geldik, düşecekti ama ben hazırdım ve kolumu beline doladım.

Belki de geri dönmeliyiz, dedi. 'Karnım ağrıyor.'

'Biraz daha ileride. İleride ışık var, gördün mü?'

Üzümlere geldik. Onları bir kenara fırlattım ve üstümüzde bulutsuz mavi bir gökyüzü ve tepenin aşağısında Dora'nın evi olan Empis'e adım attık. Çapraz hatlarında asılı ayakkabılar yoktu ama King's Road yakınlarında otlayan bir at vardı. Mesafe olumlu olamayacak kadar büyüktü, ama o atı tanıdığımdan oldukça eminim ve neden olmasın? Kraliçenin artık onun adına konuşması için Falada'ya ihtiyacı yoktu ve bir şehir bir atın yeri değildir.

Babam gözleri kocaman açılmış, çenesi gevşek bir şekilde etrafa bakıyordu. Cırcır böcekleri - kırmızı olanlar değil - çimlere atladı.

'Tanrım, çok *büyükler* !'

Tavşanları görmelisin, dedim. Otur, baba. *Düşmeden önce* eklemedim.

Biz oturduk. Onu içeri alması için biraz zaman verdim. Yerin altında gökyüzü nasıl *olabilir* diye *sordu* . bilmediğimi söyledim. Neden hepsi kral olan bu kadar çok kelebek olduğunu sordu, ben de bilmediğimi tekrar söyledim.

Dora'nın evini işaret etti. 'Orada kim yaşıyor?'

"Bu Dora'nın evi. Soyadını bilmiyorum.'

'O evde mi? Onu görebilir miyiz?

Seni buraya tanışmak için getirmedim baba, gerçek olduğunu bilesin diye getirdim ve bir daha asla buraya gelmeyeceğiz. Bizim dünyamızdan kimse bunu bilemez. Bu bir felaket olur.'

"Kendi iklimimiz bir yana, pek çok yerli halka yaptıklarımıza bakılırsa, sizinle aynı fikirdeyim." Tutmaya başladı ve bu iyi oldu. İnkar etmekten ya da ölümcül bir çılgınlıktan korkmuştum. Ne yapmayı düşünüyorsun, Charlie?

"Bay Bowditch'in yıllar önce yapması gereken şeyi."

Ve neden yapmamıştı? Sanırım güneş saati yüzünden. Leah *, her erkek ve kadının kalbinde yaşayan kötü gerginlik,* demişti.

'Hadi baba. Hadi geri dönelim.'

Ayağa kalktı, ama ben asmaları bir kenara koyduğumda bir kez daha bakmak için durakladı. 'Çok güzel, değil mi?'

'Şimdi. Ve bu böyle kalacak.'

Empis'i dünyamızdan korurduk ve dünyamızı da -en azından deneriz- Empis'ten korurduk. Çünkü Empis'in altında, Gogmagog'un hala yaşadığı ve yönettiği karanlık bir dünya var. Bella ve Arabella son bir sarsıcı öpücüğü paylaştıklarından bu asla kaçmayabilir,

ama iş böyle tanınmaz yaratıklara geldiğinde dikkatli olmak en iyisi. En azından ne kadar dikkatli olunabilirse o kadar.

O bahar, babam ve ben kulübenin yan tarafında açtığım deliği onardık. O yaz Cramer İnşaat'ta çalıştım - çoğunlukla ofiste, kolum yüzünden, ama aynı zamanda beton hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenerek oldukça fazla sayıda hardhat saat geçirdim. Eski güzel YouTube'da pek çok şey vardı, ancak yapacak önemli bir işiniz olduğunda pratik deneyim gibisi yoktur.

NYU'daki ilk dönemim için ayrılmadan iki hafta önce, babam ve ben kuyunun ağzına çelik sac parçaları yerleştirdik. Gitmeden bir hafta önce üzerlerine ve kulübenin tüm tabanına beton döktük. Hala ıslakken Radar'ı pati izlerini içine koyması için teşvik ettim.

Size gerçeği söyleyeceğim: o kuyuyu çelik ve yedi inç betonla kapatmak kalbimi acıttı. Aşağıda bir yerlerde sihir ve sevdiğim insanlarla dolu bir dünya var. Özellikle bir kişi. Bu işi yapmak için Cramer'dan ödünç aldığım mikserden beton ağır ağır akarken, Leah'ın merdivenlerde ayakta durduğunu, kılıcını çekmiş, bacakları dövüş pozisyonunda gergin olduğunu düşünmeye devam ettim. Ve kardeşinin adını haykırmak için mühürlü ağzını nasıl açtığını.

Az önce yalan söyledim, tamam mı? Kalbim sadece acımadı, *hayır* , hayır ve *hayır* diye *haykırdı* . Merakı nasıl geride bırakıp sihire nasıl sırtımı dönebileceğimi sordu. Yıldızların içinden geçtiği huniyi gerçekten tıkamak isteyip istemediğimi sordu.

Yapmak zorunda olduğum için yaptım. Babam bunu anladı.

3

Hayal mi ediyorum, soruyorsun? Tabii ki. Bazıları kuyudan çıkan şeylerdendir ve çığlıklarımı bastırmak için ellerim ağzımda olanlardan uyanırım. Ama yıllar geçtikçe bu kabuslar azalıyor. Bu günlerde daha sık, haşhaşlarla kaplı bir tarla hayal ediyorum. Red Hope'u hayal ediyorum.

Doğru olanı yaptık, bunu biliyorum. Sadece bir şey. Ve hala babam 1 Sycamore Caddesi'ndeki eve göz kulak oluyor. Sık sık geri dönüyorum ve aynısını yapıyorum ve sonunda Sentry'ye sonsuza kadar geri döneceğim. Evlenebilirim, çocuğum olursa tepedeki ev onlara kalır. Ve küçük olduklarında ve bildikleri tek şey merak olduğunda, onlara *bir zamanlar başlayan eski hikayeleri okuyacağım* .

25 Kasım 2020–7 Şubat 2022